

James Clavell

SHÖGUN

1975

vol. 1

PROLOG

Furtuna rupea din el. İi simțea mușcătura până în adâncul ființei și știa că, dacă nu acostează în trei zile, vor fi morți cu toții. Prea multe morți în această călătorie, gândi, sunt pilotul șef al unei flote moarte. O singură navă rămasă din cinci, douăzeci și opt de oameni dintr-un echipaj de o sută șapte, dintre care acum doar zece se mai țin pe picioare, iar ceilalți sunt pe moarte, și printre ei Căpitanul General. Fără provizii, apă mai deloc, iar câtă a rămas e sălcie și turbure...

İl chema John Blackthorne și era singur pe punte, în afară de marinarul de veghe la provă, Salamon mutul, care se ghemuise la adăpost sub vânt, scrutând marea din față.

Nava se înclină sub o rafală bruscă și Blackthorne se prinse de brațul scaunului fixat pe dunetă, Ungă timonă, până ce corabia se redresă, scârțâind din toate încheieturile. Se numea *Erasmus* – două sute șazeci de tone, navă comercială înarmată înregistrată la Rotterdam, cu trei catarge, douăzeci de tunuri, și singura supraviețuitoare din prima forță expediționară trimisă de Țările de Jos să înfrunte dușmanul în Lumea Nouă. Primele nave olandeze care izbutiseră să destrame taina trecerii prin Strâmtoarea Magellan. Patru sute nouăzeci și șase de oameni, toți voluntari. Toți olandezi, în afară de trei englezi – doi piloți și un ofițer. Misiunea lor: să jefuiască posesiunile spaniole și portugheze din Lumea Nouă și să le dea pradă focului; să obțină concesiuni comerciale permanente; să descopere noi insule în Oceanul Pacific, care ar fi putut servi drept baze, și să le proclame teritorii olandeze; iar după trei ani să se întoarcă acasă.

De mai bine de patru decenii, Țările de Jos protestante erau în război cu Spania catolică, luptând să doboare detestatul jug spaniol. Olanda, numită uneori Provinciile Unite sau Țările de Jos, încă mai era, juridic, parte a Imperiului Spaniol. Anglia, singura ei aliată, prima țară din lumea creștină care, în urmă cu vreo șaptezeci și ceva de ani, se rupsese de Curtea Papală de la Roma și devenise protestantă, se afla și ea de douăzeci de ani în război cu Spania, iar de zece era aliată deschis cu Țările de Jos.

Vântul se înteți și mai mult și nava se balansa. Naviga cu catargele goale, doar cu gabierul de furtună. Dar chiar și așa curenții și vijelia o purtau spre orizontul din ce în ce mai întunecat.

Acolo furtuna e și mai puternică; își spuse Blackthorne, și alte recifuri, alte bancuri de nisip. Și marea necunoscută. Bun! O viață întreagă am înfruntat marea și totdeauna am ieșit învingător. Și o să înving mereu.

Primul pilot englez care a trecut prin Strâmtoarea Magellan. Da, primul – și primul pilot care a navigat vreodată în aceste ape asiatice, în afară de câțiva bastarzi de portughezi sau spanioli nenorociți, care încă își mai închipuie că lumea le aparține. Primul englez pe aceste mări...

Atâtea lucruri înfăptuite pentru prima dată. Da. Și atâtea morți ca să le dobândești...

Gustă și adulmecă din nou vântul, însă nu se simțea nici un semn de pământ. Cercetă oceanul mohorât și mănios. Nici un fir de algă sau pată de culoare care să-i vestească țărmul. Văzu creasta unui alt recif, departe, la tribord, dar asta nu-i spunea nimic. De o lună îi amenințau vârfulurile recifurilor, dar încă nici urmă de pământ. Oceanul ăsta e fără de sfârșit, își

zise. Bine. Doar pentru asta te-ai pregătit: să navighezi pe mări necunoscute, să le treci pe hartă și să te întorci din nou acasă. La câte zile depărtare ești de casă? Un an și unsprezece luni și două zile. Ultima acostare fusese în Chile, cu o sută treizeci și trei de zile în urmă, de cealaltă parte a oceanului pe care Magellan, străbătându-l pentru prima oară acum optzeci de ani, îl numise Pacific.

Blackthorne era flămând, iar gura și tot trupul îi ardeau din pricina scorbutului. Își forță ochii să verifice drumul-compass și mintea să calculeze poziția aproximativă pentru navă. O dată punctul înscris în cartea-pilot, manualul lui de navigație, va fi în siguranță pe acest petec de ocean. Iar dacă el era în siguranță, nici corabia nu era în primejdie și atunci, împreună, s-ar putea să găsească Japoniile, sau poate chiar și pe regele creștin Prester John, și a lui Împărăție de Aur, despre care legenda spune că se află la nord de Chitai, oriunde o fi acest Chitai.

Și, cu partea mea din câștig, voi naviga iarăși spre vest, către casă: primul pilot englez care va face înconjurul globului, și nu-mi voi mai părăsi niciodată căminul. Niciodată. Niciodată. Jur pe capul fiului meu!

Rafala de vânt îi întrerupse hoinăreala minții și-i alungă somnul. Să dormi acum ar fi o nebunie. N-ai să te mai trezești niciodată din somn, gândi, și întinse brațele ca să-și destindă mușchii amorțiți ai spatelui, trăgându-și apoi, mai strâns, mantaua în jurul trupului. Velele erau în regulă, iar timona legată bine. Marinarul de veghe la provă era treaz. Așa că se așeză răbdător pe scaun și se rugă să dea de pământ.

— Du-te jos, pilotule! Iau eu cartul, dacă vrei. Hendrik Specz, al doilea secund, se târa prin tambuchi pe punte, cu fața cenușie de oboseală, ochii înfundați în orbite, pielea galbenă și pătată. Se sprijini greoi de copastie, căznindu-se să vomite. Bindecuvântat fie Domnul Iisus și afurisită ziua când am părăsit Olanda!

— Unde e secundul, Hendrik?

— În pat. Nu se poate da jos din patul lui, *scheit voll*, și n-o să se dea până la Judecata de Apoi.

— Și Căpitanul General?

— Plânge după mâncare și apă. Hendrik scuipă. O să-i spun c-o să frig un clapon și-o să i-l aduc pe-o tavă de argint, c-o sticlă de rachiu, s-alunece mai bine pe gât. *Scheithuis! Coot!*

— Ține-ți gura!

— O să mi-o țin, pilotule. Dar are gărgăuni la cap și-o să murim din pricina lui. Tânărul icni și scuipă o flegmă tulbure. Sfinte Iisuse Cristoase, ajută-mă!

— Du-te jos. Întoarce-te în zori.

Hendrik se lăsă anevoie în celălalt scaun.

— Jos duhnește a moarte. Fac de cart, dacă nu ți-e cu supărare.

Încotro mergem?

— Unde ne duce vântul.

— Unde e pământul pe care ni l-ai promis? Unde-s Japoniile... unde, te-ntreb?

— Înainte.

— Totdeauna spui înainte! *Gottimhimmel*, n-am avut ordin să plutim în necunoscut! Acum trebuia să fim acasă, teferi, cu burțile pline, nu să umblăm după năluci.

— Du-te jos sau ține-ți gura!

Ursuz, Hendrik își îndepărtă privirea de la bărbatul înalt și bărbos. Unde ne aflăm acum? ar fi vrut să-ntrebe. De ce nu pot să văd cartea-pilot secretă? Dar știa că nu trebuie să pui asemenea întrebări unui pilot, cu atât mai mult acestuia. Chiar și așa, gândi, aș vrea să fiu la fel de puternic și sănătos cum eram când am părăsit Olanda. Atunci n-aș mai șovăi, ți-aș pocni una peste ochii tăi albaștri-cenușii, ți-aș șterge de pe față zâmbetul ăsta care mă scoate din minți și te-aș trimite la dracu, după cum meriți.

Atunci eu aş fi Căpitan-Pilot şi am avea un olandez la comanda vasului – nu un străin – şi secretele ne-ar fi în siguranţă. Fiindcă în curând vom fi în război cu voi, englezii. Şi noi râvnim acelaşi lucru: să fim stăpânii mărilor, să controlăm toate căile comerciale, să stăpânim Lumea Nouă şi să nimicim Spania.

— Poate că nici nu există Japoniile, mormăi brusc Hendrik. E numai o legendă. *Gottbewonden*.

— Există. Între treizeci şi patruzeci de grade latitudine nordică. Acum ţine-ţi gura sau du-te jos.

— Jos e moartea, pilotule, mormăi Hendrik şi-şi îndreptă privirea înainte, lăsându-se furat de gânduri.

Blackthorne se mişcă în scaun – trupul îl durea astăzi mai tare. Eşti mai norocos decât cei mai mulţi dintre ei, îşi zise, mai norocos decât Hendrik. Nu. Nu mai norocos. Mai chibzuit. Tu ți-ai păstrat fructele, pe când ceilalţi şi le-au mâncat fără grijă. Împotriva sfaturilor tale. Aşa că acum scorbutul te-a atins mai puţin, pe când ceilalţi sângerează întruna, au pântecăraie, ochii îi ustură şi sunt umflaţi, dinţii le-au căzut sau se clatină în gingii. De ce nu învaţă oamenii nimic, niciodată?

Ştia că toţi se temeau de el, chiar şi Căpitanul General, şi că cei mai mulţi îl urau. Dar era firesc, pentru că pilotul comanda pe mare; el era cel ce stabilea ruta şi conducea nava, el cel care îi ducea din port în port.

Orice călătorie pe mare era plină de riscuri, pentru că puţinele hărţi de navigaţie existente erau atât de puţin limpezi încât aproape că nu-ţi erau de folos. Şi nu era absolut nici un mijloc de a stabili longitudinea.

— Află cum să determini longitudinea şi-ai să fii cel mai bogat om din lume, îi spuse bătrânul său dascăl, Alban Caradoc. Regina, Dumnezeu s-o binecuvânteze, ți-ar da zece mii de lire şi un ducat dac-ai dezlega enigma asta. Spurcaţii de portughezi ți-ar da şi mai mult – un galion de aur, şi nenorociţii de spanioli, douăzeci! Cum nu mai ai pământul sub ochi, eşti pierdut, băiete. Caradoc făcuse o pauză şi îşi înclinase trist capul spre el, ca de obicei. Eşti pierdut, băiete, numai dacă...

— Numai dacă n-ai un *rutter*, strigase Blackthorne fericit, ştiind că-şi învăţase bine lecţiile. Avea pe atunci treisprezece ani şi de un an era ucenic la Alban Caradoc, pilot şi constructor de nave, care luase locul tatălui pierdut şi care nu-l bătuse niciodată, ci doar îl învăţase, pe el şi pe celălalt băiat, secretele construcţiei de nave şi tainele ascunse ale mării.

Un *rutter* era o carte cu însemnările amănunţite ale unui pilot, *care mai fusese înainte pe acel drum*. Păstra înscris drumul dintre porturi, capuri, istmuri şi canale. Avea notate locurile măsurătorilor, adâncimea şi culoarea apei, înfăţişarea fundului mării. Descria *cum am ajuns acolo şi cum ne-am întors*: câte zile cu un anumit curs, felul vântului, când şi de unde bătea, la ce fel de curenţi să te aştepţi şi de unde; sezonul cu furtuni şi cel cu vânt prielnic; unde să carenezi nava şi unde să faci plinul de apă; unde întâlneşti prieteni şi unde duşmani; bancuri de nisip, recifuri, marea, refugii; la un loc, tot ce era necesar pentru o călătorie fără primejdii.

Englezii, olandezii şi francezii aveau cărţi-pilot pentru apele lor, dar pe restul apelor din lume navigaseră doar căpitani din Portugalia şi Spania, iar aceste două ţări şi le ţineau secrete. Cărţile-pilot care dezvăluiau drumul pe apă spre Lumea Nouă, sau destăinuia tainele Strâmtorii Magellan şi Capului Bunei Speranţe – ambele descoperiri portugheze – şi, deci, drumurile spre Asia, erau păzite de portughezi şi spanioli ca un adevărat tezaur naţional şi căutate cu aceeaşi ardoare de către duşmanii lor englezi şi olandezi. Dar o carte-pilot era bună în măsura în care fusese bun pilotul care o scrisese, copistul care o copiase, tipograful, atât de rar, care o tipărise, sau învăţatul care o tălmăcise. O carte-pilot putea, deci, conţine erori. Chiar unele voite. Un pilot n-avea cum să fie sigur de asta până nu trecea el însuşi pe acolo. Măcar o dată.

Pe mare pilotul era conducătorul, singura călăuză, arbitrul suprem

pentru navă și echipajul ei. El singur comanda de pe duneță.

Asta e o băutură care te ametește, cugetă Blackthorne. Și, odată ce ai gustat din ea, n-o mai uiți, o cauți mereu, îți lipsește întruna. E unul dintre lucrurile ce te țin în viață pe când ceilalți mor.

Se ridică și se ușură în canalul de scurgere a apei. Mai târziu, când nisipul se scurse din clepsidra de lângă habitacul, o întoarse și trase clopotul navei.

— Poți să stai treaz, Hendrik?

— Da. Da, cred că da.

— O să trimit pe cineva să schimbe veghea de la bompres. Vezi să stea în bătaia vântului, nu la adăpost. Asta o să-l țină treaz și ager.

Pentru o clipă se întrebă dacă n-ar fi trebuit să întoarcă nava cu prova în vânt și s-o pună în pană pentru noapte, dar renunță și coborî scara tambuchiului spre cabina echipajului. Aceasta se întindea pe toată lățimea navei și avea cușete și loc de hamacuri pentru o sută de oameni. Căldura-l învăluia și asta îl mulțumi și nu luă în seamă duhoarea permanentă ce venea din calele de dedesubt. Nici unul dintre cei douăzeci și ceva de oameni nu se mișcă din patul lui.

— Du-te sus, Maetsukker, spuse în olandeză, *lingua franca* pentru Țările de Jos, pe care el o vorbea la perfecție alături de portugheză, spaniolă și latină.

— Sunt aproape mort, spuse bărbatul mărunț, cu trăsături ascuțite, ghemuindu-se și mai mult în pat. Mi-e rău. Uite, scorbutul m-a lăsat fără dinți. Iisuse Dumnezeule, ajută-ne, o să pierim cu toții! Dacă nu erai tu, pilotule, am fi fost de-acum acasă, teferi. Eu sunt negustor, nu marinar. Nu fac parte din echipaj... Ia pe altcineva. Johann e...

Țipă când Blackthorne îl smulse din pat și-l izbi de ușă. Un fir de sânge i se prelinse din gură și ramase năucit. Un ghiont brutal în coaste îl scoase din buimăceală.

— Cară-te sus și stai acolo până crăpi sau ajungem la țärm.

Omul deschise ușa și fugi împleticindu-se.

Blackthorne se uită la ceilalți. Ei se holbau spre el.

— Cum te simți, Johann?

— Destul de bine, pilotule. Pesemne c-o să trăiesc.

Johann Vinck, cel mai în vârstă din echipaj, avea patruzeci și trei de ani, era tunar șef și ajutorul nostromului. Era chel și fără dinți, de culoarea stejarului bătrân și tot atât de puternic. Cu șase ani în urmă navigase cu Blackthorne în nefericita încercare de a găsi Calea de Nord-Est, iar acum fiecare cunoștea măsura celuiilalt.

— La vârsta ta mai toți bărbații sunt deja morți, așa că tu ne-ai întrecut pe toți.

Blackthorne avea treizeci și șase de ani.

Vinck zâmbi trist.

— Rachiu-i de vină, pilotule, și păcatele, și poate viața de sfânt pe care-am dus-o.

Nimeni nu răsese. Apoi cineva arătă spre o cușetă.

— Pilotule, nostromul e mort.

— Atunci duceți-l sus! Spălați-l și închideți-i ochii! Tu, tu și tu.

De data asta oamenii săriră repede din paturile lor și împreună târără corpul neînsuflețit afară din cabină.

— Vinck, iei cartul din zori. Și tu, Ginsel, ești de veghe la bompres.

— Da, pilotule.

Blackthorne se întoarse pe punte.

Hendrik era încă treaz și nava în ordine. Salamon, straja ce fusese înlocuită, trecu împleticindu-se pe lângă el, mai mult mort decât viu, cu ochii roșii și umflați de vânt. Blackthorne se îndreptă spre cealaltă ușă și coborî. Coridorul ducea spre cabina principală de la pupă, destinată Căpitanului General și magaziei de muniții. Cabina lui se găsea la tribord,

iar cealaltă, de la babord, era folosită de obicei de cei trei secunzi. Acum era ocupată de Baccus van Nekk, mai marele negustorilor, Hendrik, al treilea secund, și Croocq, musul. Toți erau foarte bolnavi.

Intră în cabina principală. Căpitanul General, Paulus Spillbergen, zăcea pe jumătate inconștient în patul lui. Era un bărbat scund, cândva foarte gras și roșu la față, acum foarte slab, cu pieile burții atârându-i în cute lăbărțate. Blackthorne luă un clondir cu apă dintr-un sertar secret și-l ajută să bea puțină.

— Mulțumesc, spuse Spillbergen cu o voce slabă. Unde e țărmul... unde e țărmul?

— Înainte, îi răspunse, fără să mai creadă nici el, apoi puse clondirul la loc, surd la văicărelile căpitanului, și plecă urându-l și mai mult.

Cu aproape un an în urmă ajunseseră în Tierra del Fuego, iar vântul prielnic i-ar fi ajutat să pătrundă deîndată în necunoscuta Strâmtoare Magellan. Dar Căpitanul General ordonase debarcarea ca să caute aur și comori.

— Iisuse Cristoase, uite cum e țărmul, Căpitane General! Nu e nici o comoară în pustietățile astea!

— Legenda spune că e plină de aur, iar noi am putea proclama acest pământ posesiunea glorioasei Olande.

— Spaniolii au trupe aici de cincizeci de ani.

— Se poate, dar poate că nu atât de departe în sud, pilotule.

— Aici, în sud, anotimpurile sunt pe dos. În mai, iunie, iulie și august e iarnă în toată legea. Cărțile pilot spun că timpul este important la trecerea prin strâmtoare; vânturile se schimbă în câteva săptămâni, și atunci va trebui să rămânem aici și să iernăm luni de zile.

— Peste câte săptămâni, pilotule?

— Cartea-pilot spune că opt, dar anotimpurile nu sunt mereu la fel...

— Atunci o să explorăm câteva săptămâni. Asta ne lasă destul timp și apoi, dacă va fi nevoie, o să ne întoarcem din nou spre nord și mai prădăm câteva orașe, nu, gentelmen?

— Trebuie să trecem acum, căpitane. Spaniolii au foarte puține nave de război în Pacific, aici însă apele mișună de ele și ne caută. Eu zic că trebuie să pornim acum.

Dar Căpitanul General a trecut peste părerea lui, a supus hotărârea votului celorlalți căpitani – nu celorlalți piloți, un englez și trei olandezi – și a condus inutila incursiune la țărm.

Vântul s-a schimbat mai devreme în acel an și ei au trebuit să ierneze acolo, Căpitanului General fiindu-i teamă să meargă spre nord, din cauza flotei spaniole. Au trecut patru luni până să navigheze din nou. În acest timp ajunseseră să mănânce pielea de vițel de pe parâme, iar o sută cincizeci și șase de oameni muriseră din pricina frigului, lipsei de hrană și a diareei. Furtunile cumplite din Strâmtoare au împrăștiat flota. *Erasmus* a fost singura navă care a ajuns la locul de întâlnire din Chile. I-au așteptat o lună pe ceilalți și apoi, cu spaniolii tot mai aproape pe urmele lor, au trebuit să pornească în necunoscut. Rutterul secret se oprea la Chile.

Blackthorne se întoarse de-a lungul coridorului, descuie ușa de la cabina sa și intră încuind-o la loc. Cabina avea grinzi joase, era mică și ordonată, și el trebui să se aplece când o traversă, ca să se așeze la biroul lui. Descuie un sertar și despachetă cu atenție ultimul dintre merele pe care le păstrase cu atâta grijă tot drumul din Insula Sfânta Maria, de lângă Chile. Era mic și sfrijit, cu mucegai pe partea stricată. Tăie un sfert din el. Înăuntru găsi câțiva viermi. Îi mănăcă laolaltă cu miezul, dând crezare vechii istorii marinărești cum că viermii din mere sunt la fel de buni împotriva scorbutului ca fructul însuși și că, frecați de gingii, opresc căderea dinților. Mestecă fructul cu grijă, pentru că dinții îl dureau și gingiile îi erau iritate, după care sorbi puțină apă din burduful de vin. Avea un gust sălcii. Apoi împachetă restul de măr și îl încuie la loc.

Un șobolan o luă la fugă prin umbra lăsată de felinarul cu ulei atârnat deasupra capului. Lemnăria scârțâi plăcut. Libărcile mișunau pe podea.

Sunt obosit. Sunt atât de obosit.

Aruncă o privire spre pat. Lung, îngust, salteaua de paie îmbiindu-l.

Sunt atât de obosit.

Du-te și te culcă o oră, îi zicea diavolul din el. Chiar și numai zece minute, și ai să fii treaz o săptămână. De zile întregi n-ai dormit decât câteva ceasuri și mai toate acolo sus, în frig. Trebuie să dormi. Dormi. Ei se bizuie pe tine...

— N-am să dorm, o să dorm mâine, spuse cu voce tare și-și încordă mâna să descuie cufărul de unde scoase rutterul lui.

Văzu că celălalt, cel portughez, era în siguranță și neatins și asta-l făcu să se simtă bine. Luă o pană curată și începu să scrie: "Aprilie 21, 1600. Ora a cincea. Amurg. 133 de zile de la Insula Santa Maria, Chile, 32 de grade latitudine nordică. Mare încă agitată, vânt puternic și nava cu aceeași velatură. Culoarea mării gri-verde întunecat; nu dăm de fund. Încă fugim din fața vântului, la drum-compass de 270 de grade, am virat spre nord-vest și înaintăm iute, câte două leghe, fiecare a trei mile, într-o oră. Recifuri mari în formă de triunghi, văzute acum o jumătate de oră, direcția nord-est-nord, la o jumătate de leghe distanță.

Trei oameni au murit peste noapte din pricina scorbutului – Joris, velar, Reiss, tunar, și al doilea secund, de Haan. După ce și-au dat sufletul, Căpitanul General fiind încă bolnav, eu i-am încredințat mării, fără giulgiuri, pentru că nu mai avem din ce să le facem. Astăzi nostromul Rijckloff a murit.

La prânz n-am putut să iau înclinația soarelui, fiindcă cerul era din nou acoperit. Dar cred că suntem totuși pe drumul cel bun și debarcarea în Japonii aproape..."

— Dar cât de aproape? întrebă el felinarul care atârna deasupra capului, legănându-se odată cu nava. Cum se face o hartă? Trebuie să existe o cale, își spuse pentru a o mie una oară. Cum să stabilești longitudinea? Trebuie să fie un mijloc. Cum să păstrezi legumele proaspete? Ce este scorbutul...?

— Băiete, se zice că ar fi o miasmă a mării, îi spusese Alban Caradoc. Era un bărbat cu pântec imens, cu barbă sură, încâlcită și o inimă de aur.

— Nu poți fierbe legumele și păstra fiertura?

— Se strică, băiete. Nimeni n-a descoperit o cale de-a o păstra.

— Se zice că Francis Drake o să ridice ancora în curând.

— Nu. Tu nu poți să pleci, băiete.

— Am aproape paisprezece ani. Pe Tim și Watt i-ați lăsat să se angajeze și el are nevoie de ucenici piloți.

— Ei au șaisprezece ani. Tu n-ai decât treisprezece.

— Se zice că ar avea de gând să încerce Strâmtoarea Magellan, apoi în sus, de-a lungul coastei, spre ținuturile necercetate – spre Californii – să găsească Strâmtoarea Anian, care leagă Pacificul de Atlantic. Din California spre Terra Nova și, în cele din urmă, Calea de Nord-Vest.

— *Bănuita* Cale de Nord-Vest, băiete. Nimeni n-a verificat legenda asta – încă.

— El o s-o facă. E de-acuma amiral, și vom fi prima navă englezească în Strâmtoarea Magellan, prima în Pacific, prima... N-o să mai apuc niciodată un prilej ca ăsta.

— O, ba da, o să apuci și el n-o să afle niciodată taina drumului lui Magellan, afară doar dacă nu fură o carte-pilot sau nu pune mâna pe vreun pilot portughez, care să-l conducă. De câte ori trebuie să-ți spun: un pilot trebuie să aibă răbdare. Învață ce e răbdarea, băiete! Ai destul...

— Vă rog!

— Nu.

— De ce?

— Pentru că el va fi plecat doi, trei ani, poate mai mult. Cei slabi și cei tineri vor primi hrana cea mai proastă și apa cea mai puțină. Și din cele cinci nave care pleacă, numai a lui se va întoarce. N-ai să supraviețuiești, băiete.

— Atunci o să mă angajez numai pe nava lui. Sunt puternic. O să mă ia!

— Ascultă, eu am fost cu Drake pe nava lui de cincizeci de tone, *Judith*, la San Huan de Ulua, când am luptat alături de amiralul Hawkins – el era pe *Minion* – ca să ne croim drum afară din port printre spurcații de spanioli. Aduceam sclavi din Guineea în Spania, dar n-aveam brevet de comerț de la spanioli și ei l-au păcălit pe Hawkins și ne-au prins flota în capcană. Spaniolii aveau treisprezece nave mari, noi șase. Noi am scufundat trei dintr-ale lor și ei ne-au scufundat pe *Swallow*, *Angel*, *Caravelle* și *Jesus of Lubeck*. O, sigur, Drake a luptat, ne-a scos din încercuire și ne-a adus acasă. Eram doar unsprezece oameni pe navă, care să spună povestea. Hawkins mai avea cincisprezece. Din patru sute optzeci de marinari englezi, unul și unul. Drake e fără milă, băiete. Vrea glorie și aur, dar numai pentru el, și-atâția morți în expedițiile lui sunt dovada.

— Eu n-o să mor. Eu o să fiu unul dintre...

— Nu. Tu ești tocmit ucenic pentru doisprezece ani. Mai ai zece și-apoi ești liber. Până atunci, însă, până în 1588, o să înveți cum să construiești corăbii și cum să le conduci, și o să îi dai ascultare lui Alban Caradoc, maistru constructor de nave, pilot și membru al corporației Trinity House, pentru că altfel n-o să primești niciodată brevetul. Și dacă n-ai brevet, n-o să fii niciodată pilot pe vreo navă în apele englezești, n-o să comanzi niciodată de pe duneț o navă englezească în nici o apă, pentru că asta a fost legea bunului rege Henric, Dumnezeu să-i odihnească sufletul. Asta a fost legea târfei de Maria Tudor, ardă-i sufletul în iad, asta e legea Reginei, fie-i domnia veșnică, asta e legea Angliei și e cea mai bună lege a mării care a existat vreodată.

Blackthorne își aminti cât de mult își urâse atunci dascălul, și Trinity House, și monopolul creat de Henric al VIII-lea, în 1514, privind pregătirea și brevetarea tuturor piloților și căpitanilor englezi, cât își urâse și cei doisprezece ani de semisclavie, fără de care știa că nu va putea niciodată să obțină singurul lucru din lume pe care și-l dorea. Îl urâse și mai mult pe Alban Caradoc când, spre gloria-i eternă, Drake și cuterul lui de o sută de tone, *Golden Hind*, se întorsese miraculos în Anglia, după o dispariție de trei ani, fiind prima navă englezească ce făcuse ocolul lumii, aducând la bordul ei cea mai bogată pradă ce se adusese vreodată pe acele țărmuri: un milion și jumătate de lire sterline, în aur, argint și mirodenii.

Faptul că patru nave din cinci se pierduseră, că opt oameni din zece dispăruseră, că Tim și Watt dispăruseră și ei, că un pilot portughez luat ostatic condusese expediția în locul lui Drake, trecând prin Strâmtoarea Magellan în Pacific, toate astea nu îi domoliseră cu nimic ura; faptul că Drake spânzurase un ofițer, că îl excomunicase pe capelanul Fletcher și nu reușise să găsească Calea de Nord-Vest nu scăzuse cu nimic admirația întregii țări. Regina luase cincizeci de procente din tezaur și îl făcuse cavaler. Proprietarii și negustorii, care finanțaseră expediția, s-au ales cu un profit de trei sute de procente și au insistat să-i finanțeze și următoarea expediție piraterească. Toți marinarii l-au implorat să-i angajeze, pentru că el reușise să se întoarcă cu pradă, iar cu partea lor, puținii norocoși care au supraviețuit s-au îmbogățit pentru tot restul vieții.

Eu aș fi supraviețuit, își spuse Blackthorne. Cu siguranță. Și partea mea din comoară ar fi fost de-ajuns ca să...

— *Rotzvooruuuuuu!* Recif în față!

Mai mult simți strigătul, decât îl auzi. Apoi îl auzi din nou, tânguitor, amestecat cu vuietul furtunii.

Într-o clipă ieși din cabină și urcă pe scara tambuchiului pe duneț,

cu inima gata să-i sară din piept și gâtlejul uscat. Acum era întuneric beznă, ploaia cu găleata și pentru un moment îl cuprinse o bucurie nebună, la gândul că jgheburile din pânză de vele, făcute cu săptămâni în urmă, vor fi curind pline-ochi. Își deschise gura în ploaia ce cădea aproape orizontal și îi gustă dulceața, apoi întoarse spatele vijeliei.

Hendrik era paralizat de frică. Marinarul de veghe la bompres, Maetsukker, ghemuit la provă, striga cuvinte fără șir și arăta cu mâna înainte. Privi și el dincolo de bord.

Reciful se găsea la nici două sute de iarzi în față – gheare imense de roci întunecate, izbite de o mare flămândă. Cu mici întreruperi, linia înspumată a brizanților se întindea de la babord la tribord. Furtuna ridica pale imense de spumă și le azvârlea în întunericul nopții. O parâmbă de la provă plesni și verga cea mai de sus a catargului principal fu smulsă. Catargul se cutremură din temelii, dar rezistă, iar marea purtă neînduplecată nava spre pieire.

— Toată lumea pe punte! strigă Blackthorae și trase cu violență clopotul.

Zgomotul îl scoase pe Hendrik din încremenire.

— Suntem pierduți! strigă el în olandeză. O, Iisuse Cristoase, ajută-ne!

— Cheamă echipajul pe punte, dobitocule! Ai adormit! Amândoi ați adormit!

Blackthorne îl îmbrânci pe scară, apucă timona, smulse legăturile de pe cavile, se încordă, și o învârti mult spre stânga.

Își adună toate puterile când pana cărmei mușcă adânc din viitoare. Întreaga navă se cutremură, apoi prova începu să se deplaseze tot mai mult sub vântul năprasnic și, în curând, ajunseră de-a curmezișul valurilor și vântului. Velele de furtună se umflară, încercând vitejește să poarte greutatea navei, iar toate parâmele se întinseră urlând. Următorul val se înălță deasupra lor și își croiau drum de-a lungul recifului când zări talazul uriaș. Strigă spre oamenii care veneau dinspre teugă și se pregăti să își apere viața.

Marea se prăbuși asupra navei, care se înfundă adânc, și el crezu că se vor răsturna, dar corabia se scutură ca un câine ud și se smulse din adâncuri. Apa ieșea în cascade prin gurile de scurgere, iar el încerca, gâfâind, să tragă aer în piept. Băgă de seamă ca trupul neînsuflețit al nostromului, care fusese scos pe punte pentru înmormântarea de a doua zi, dispăruse și că valul următor era și mai mare. Acesta îl acoperi pe Hendrik, care gâfâia și se lupta din răsuputeri, îl ridică și-l aruncă peste bord. Alt val mugii de-a lungul punții și Blackthorne își încolăci un braț pe timonă iar apa trecu peste el. Acum Hendrik era la cincizeci de iar zi de tribord. Un alt val îl acoperi, apoi un talaz imens îl aruncă în sus, deasupra navei, îl ținu o clipă acolo, urlând, după care-l luă, îl zdrobi de muchia unei stânci, și îl înghiți.

Nava plonjă în mare încercând să-și croiască drum. O altă parâmbă cedă și palancul se răsuci violent până se încurcă în arboradă.

Vinck și un alt bărbat izbutiră s-ajungă pe dunetă și se lăsară cu putere pe timonă, venindu-i în ajutor. Blackthorne văzu reciful amenințător spre tribord, mult mai aproape. În față și spre babord erau și alte creste, dar din loc în loc zărea câte o spărtură.

— Sus, Vinck! Ridicați scota trincii!

Pas cu pas, Vinck și alți doi marinari urcară pe sarturile arborelui trinchet, în timp ce dedesubt ceilalți se atârnară de parâme, încercând să le dea o mână de ajutor.

— Atenție în față! strigă Blackthorne.

Marea spumegă de-a lungul punții, luă un alt om cu ea și aduse înapoi cadavrul nostromului. Bompresul se înălță din valuri ca apoi să plonjeze încă odată, încercând mai multă apă la bord. Vinck și ceilalți blestemară vela scăpată din parâme. Brusc ea se desfășură sub bătaia vântului,

bubuind ca o salvă de artilerie și nava se înclină.

Vinck și ajutoarele lui rămaseră atârnați acolo, balansându-se deasupra mării, apoi începură să coboare.

— Recif! Recif în față! urlă Vinck.

Blackthorne și celălalt bărbat rotiră timona spre tribord. Nava șovăi, apoi se răsuci și scoase un scrâșnet prelung când stâncile, abia ridicându-se din apă, scrijeliră coasta corăbiei. Dar era o lovitură piezișă și creasta stâncii se sfărâmă. Lemnăria bordajului rezistă și oamenii răsufară ușurați.

Zări o spărtură în reciful din față și îndreptă nava spre ea. Vântul sufla și mai puternic, marea era și mai furioasă. O rafală abătu corabia și timona le scăpă din mâini. O înșfăcărare împreună, întoarseră nava pe drum, dar ea se clătina și se răsucea ca beată. Marea inundă puntea și năvăli în teugă, zdrobind un om de perete și umplând puntea a doua de apă.

— Oameni la pompe! strigă. Văzu doi oameni coborând.

Ploaia îi biciuia fața și el își miji ochii de durere. Lampa din habitacul și cea de drum din pupa se stinseseră de mult. O altă rafală abătu nava, marinarul lunecă și din nou timona se răsuci și le scăpă din mâini. Omul urlă când o cavilă a timonei îl lovi în tâmplă, lăsându-l în voia valurilor. Blackthorne îl ridică și-l sprijini până ce creasta înspumată trecu. Apoi băgă de seamă că omul murise și îl lăsă să alunece în scaunul de pe punte iar valul următor curăță duneta.

Trecerea prin recif era la trei puncte de compas în vânt și, oricât ar fi încercat, Blackthorne nu putea să înainteze. Căută disperat o altă trecere, dar știa că nu mai exista nici una, așa că pentru moment lăsă nava purtată de furtună, ca să câștige viteză, apoi viră iar în vânt. Ea înaintă puțin și-și păstră direcția.

Urmă un scrâșnet ascuțit, înnebunitor, când chila răzui crestele ascuțite de dedesubt și în închipuirea tuturor grinzile de stejar se frânseră și apa năvăli înăuntru. Nava se aplecă ia față scăpând de sub control.

Blackthorne strigă după ajutor, dar nu-l auzi nimeni, așa că se luptă singur cu timona și marea. Fu azvârlit într-o parte, dar reveni pe băjbăite înapoi și rezistă mai departe întrebându-se, buimac, cum de încă mai rezista cârma.

În gura canalului marea era un maelstrom involburat de furtună și tivit de stânci. Valuri uriașe izbeau reciful, apoi se retrăgeau ca să lupte cu noile sosite, năpustindu-se în cele din urmă, din toate părțile, unele asupra celorlalte. Înclinată și neputincioasă, nava fu aspirată de vârtej.

— Furtună blestemată! urlă Blackthorne. Ia-ți mâinile spurcate de pe corabia mea!

Timona se răsuci din nou, azvârlindu-l cât colo, și puntea se înclină îngrijorător. Bompresul izbi o stâncă și se rupse, luând cu el o parte din velatură; iar nava se redresă. Arborele trinchet se încovoie ca un arc și se frânse. Oamenii de pe punte se repeziră cu securi asupra greementului ca să-l desprindă și să-l lase valurilor, în timp ce nava înainta șovăielnic printre muchiile zdrențuite ale canalului. Tăiară catargul care se prăvăli peste bord ducând cu el un om prins în încâlceala parâmelor. Omul urla disperat, dar n-aveau cum să-l ajute și-l urmăriră apărând și dispărând odată cu catargul, până nu se mai iviră, om șr catarg, deloc.

Vinck și cei care mai rămăseseră își întoarseră privirea spre dunetă și îl văzură pe pilot sfidând furtuna ca un nebun. Își făcură cruce, își întetiră rugăciunile – unii plângând de frică – și se agătară cu disperare de viață.

Strâmtoarea se lărgi pentru o clipă, și corabia încetini, dar în față se îngusta din nou amenințător, iar stâncile păreau să se înalțe copleșitoare. Curentul se răsuci luând nava cu el, o aplecă din nou pe o coastă și o azvârli în voia soartei. Blackthorne încetase să mai blesteme furtuna și, cu mușchii încordați să-i plesnească, lupta din răsputeri să întoarcă timona spre babord și să o țină așa. Dar nici corabia, nici marea nu mai puteau fi

stăpânite.

— Învârte-te, târfă blestemată, găfii el, la capătul puterilor. Ajută-mă!

Lupta cu marea se înteeți și el își simțea inima gata să plesnească, dar își încordă și mai mult puterile ca să-i țină piept. Încercă să-și limpezească privirile, dar totul se învărtea în jur, culorile erau neclare și păleau. Nava înțepenise în gâtuitura canalului, dar, chiar în clipa aceea, chila atinse un banc de nămol. Izbitura întoarse prova. Pana cârmei mușcă apa, și atunci vântul și marea își dădură mâna ca s-o ajute și, împreună, o răsuciră în direcția vântului și corabia zbură prin strâmtoare, către mântuire. În golul de dincolo.

CAPITOLUL 1

Blackthorne se trezi brusc. La început crezu că visează, pentru că se găsea pe uscat, iar încăperea arăta incredibil. Era mică, foarte curată și acoperită cu rogojini moi. Stătea întins pe o cuvertură groasă și o alta era așternută peste el. Tavanul era din cedru lustruit, pereții din șipci de cedru, așezate în pătrate, acoperite cu hârtie opacă, ce îndulcea plăcut lumina. Lingă el se afla o tavă stacojie, purtând boluri mici. Unul era cu legume gătite, reci, pe care le înghiți aproape fără să le simtă gustul picant. Altul era cu fiertură de pește și o dădu pe gât. Altul era plin cu un terci gros de griu sau orz; îl termină repede, mâncându-l cu degetele. Apa, într-o tidvă de o formă ciudată, era caldă și avea un gust neobișnuit – ușor amărui, dar plăcut.

Apoi băgă de seamă crucifixul din nișă.

Casa asta e spaniolă sau portugheză, gândi îngrozit. Sunt în Japonii? Sau în Chitai?

Un panou din perete alunecă în lături. O femeie de vârstă mijlocie, plină, cu fața rotundă, stătea în genunchi lângă ușă; făcu o plecăciune și zâmbi. Pielea-i era aurie, ochii negri și înguști, iar părul-i lung, negru, era strâns îngrijit în creștet. Purta un halat de mătase gri, șosete albe, scurte, cu talpă groasă și o eșarfă lată, purpurie, în jurul mijlocului.

— *Goshujinsama, gokibun wa ikaga desu ka!* spuse. Așteptă, în timp ce el se holbă nedumerit spre ea, apoi repetă.

— Aici sunt Japoniile? întrebă Blackthorne. Japoniile? Sau Chitaiul?

Ea îl privi fără să pară a înțelege, și mai spuse ceva ce el nu pricepu. Apoi își dădu seama că era gol. Hainele lui nu se vedeau nicăieri. Prin semne îi arătă că vrea să se îmbrace. Apoi arătă spre bolurile cu mâncare și ea pricepu că încă-i mai era foame.

Femeia zâmbi, făcu o plecăciune și ieși trăgând ușa glisantă.

Se lungi la loc istovit, capul învărtindu-i-se din cauza neobișnuitei, amețitoare nemișcări a podelei. Cu un efort încercă să se adune. Îmi amintesc că lăsasem ancora, gândi. Cu Vinck. Cred că era Vinck. Eram într-un golf, nava intrase cu prora într-un banc de nisip și se oprise. Auzeam valurile spărgându-se de plajă, dar totul era în regulă. Pe mal se vedeau lumini, apoi mă aflam în cabina mea și mai departe – întuneric. Nu-mi amintesc nimic. După aceea, prin întuneric, lumini și voci ciudate. Am vorbit englezește, apoi în portugheză. Unul dintre localnici vorbea puțin portugheza. Sau era portughez? Nu, cred că era băștinaș. L-am întrebat, cumva, unde ne aflăm? Nu-mi amintesc. Apoi eram iar în spărtura din recif și valul uriaș a venit încă o dată și m-adus în mare și mă scufundam – era foarte frig – nu, marea era caldă și moale ca un pat de mătase, gros de un stânjen. Pesemne că ei m-au scos la mal și m-au adus aici.

— Cred că patul ăsta îl simțeam atât de moale și cald, rosti cu voce tare. N-am dormit niciodată pe mătase până acum.

Slăbiciunea îl cuprinse și adormi fără vise.

Când se trezi, bolurile de pământ ars erau pline cu mâncare, iar hainele-i erau așezate ordonat lângă el. Fuseseră spălate, călcate și cârpite cu o cusătură mărunță, îngrijită.

Dar cuțitul și cheile dispăruseră.

Ar trebui să fac rost de un cuțit, și asta repede, își spuse. Sau de un pistol.

Ochii i se îndreptară spre crucifix. În ciuda neliniștii, curiozitatea-i crescuse. Toată viața auzise printre piloți și marinari legende despre nemaipomenitele bogății ale imperiului secret al Portugaliei, din Orient, unde îi convertiseră pe păgâni la catolicism și-i țineau în robie, unde aurul era la fel de ieftin ca fierul, iar smaraldele, rubinele, diamantele, safirele – numeroase ca firele de nisip.

Dacă partea cu catolicismul e adevărată, își spuse, pesemne că este și restul. Cea cu bogățiile. Da. Dar cu cât mai repede sunt înarmat și la bordul lui *Erasmus*, în spatele tunurilor, cu atât mai bine.

Mâncă, se îmbracă și se ridică șovăitor, deloc în largul lui, așa cum se simțea întotdeauna pe uscat. Cizmele lipseau. Se îndreptă spre ușă, clătinându-se ușor și întinse mâna să se sprijine, dar șipcile subțiri nu rezistară greutateii lui și se sfărâmară, sfișiind hârtia. Își recăpătă echilibrul. Speriată, femeia de pe coridor se holbă spre el.

— Îmi pare rău, spuse, neobișnuit de stingherit de neîndemânarea lui. Puritatea camerei fusese într-un fel întinată.

— Unde-mi sunt cizmele?

Femeia se uita neajutorată spre el. O întrebă din nou cu răbdare, prin semne, și ea porni grăbită de-a lungul unui coridor, îngenunche, deschise altă ușă glisantă și-l chemă. Din apropiere se auzeau voci și zgomot de apă curgătoare. Trecu pragul și se trezi într-o altă cameră, tot atât de goală. Aceasta dădea într-o verandă cu trepte, ce duceau într-o grădină mică, înconjurată de un zid înalt. Lângă intrarea principală erau două femei în vârstă, trei copii îmbrăcați în halate purpurii și un bătrân, vădit un grădinar, cu o greblă în mână. Toți se înclinară deîndată cu gravitate, rămânând cu capetele foarte plecate.

Spre uimirea lui Blackthorne, bătrânul era gol, afară doar de o fâșie de pânză îngustă, scurtă, care abia dacă-i acoperea boașele.

— 'Mneața, le spuse, neștiind ce să zică.

Ei stăteau nemișcați, încă aplecați.

Îi privi nedumerit, apoi, stângaci, făcu și el o plecăciune spre ei. Toți se îndreptară și-i zâmbiră. Bătrânul mai făcu o plecăciune și se întoarse la lucru în grădină. Copii se zgâiau la el, apoi, râzând, fugiră. Bătrâna dispăru înlăuntrul casei. Dar el încă le mai simțea privirile urmărindu-l.

Își văzu cizmele la capătul scărilor. Înainte să apuce să le ridice, femeia era deja acolo, în genunchi, spre încurcătura lui, și-l ajută să și le tragă în picioare.

— Mulțumesc, spuse. Se gândi o clipă, apoi, arătând spre el roști rar: Blackthorne. Apoi arătă spre ea. Cum te cheamă?

Ea se holbă nedumerită.

— *Black-thorne*, repetă cu grijă, arătând spre el și apoi arătă din nou spre ea. Cum te cheamă?

Ea se încruntă apoi, cu o undă de înțelegere, arătă către sine și spuse:

— *Onna! Onna!*

— *Onna!* repetă foarte mândru de el însuși, pe cât era și ea de sine.

Onna.

Ea dădu din cap fericită.

— *Onna!*

Grădina nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse vreodată: o cascadă mică, un pârau, un pod mic, poteci cu pietriș curat, stânci, flori și tufe. Este atât de curat, gândi. Și îngrijit.

— De necrezut, spuse.

— E'nerezu? repetă ea plină de solitudine.

— Nimic.

Apoi, nemaștiind ce să mai zică, îi făcu semn să plece. Supusă, femeia se înclină politicoasă și plecă.

Blackthorne rămase la soare, rezemându-se de un stâlp. Simțindu-se foarte slăbit, privi bătrânul care plivea o grădină fără buruieni. Mă întreb unde sunt ceilalți. Mai e-n viață, oare, Căpitanul General? Câte zile am dormit? Îmi amintesc că mă trezeam și mâncam și mă culcam din nou, la fel de nemulțumit de mâncare, ca și de vise.

Copiii trecură în goană pe lângă el, fugărindu-se, iar el se rușina pentru ei de goliciunea grădinarului, căci, atunci când omul se apleca, i se vedea totul. Blackthorne era uimit că ei nu păreau să bage de seamă. Peste zid se zăreau acoperișurile de țiglă sau trestie ale altor clădiri și, în depărtare, munți înalți. Un vânt răcoros mătura cerul, împingând norii cumulus. Albinele zumzăiau și era o zi frumoasă de primăvară. Trupul încă-l mai trăgea la somn, dar se desprinsese de stâlp și porni spre poarta grădinii. Grădinarul zâmbi, făcu o plecăciune, alergă să-i deschidă, făcu o plecăciune, apoi închise poarta în urma lui.

Satul era așezat în jurul portului în formă de semilună deschisă. Puteau fi vreo două sute de case, neasemănându-se cu nimic din ceea ce văzuse până atunci, cuibărite la poalele muntelui ce cobora către țarm. Pe coastă erau ogoare în terase și drumuri nepietruite care duceau spre nord și sud. Jos, malul era pavat cu piatră de râu, iar o rampă din piatră înainta de pe țarm în mare. Un port bun, adăpostit, un dig de piatră, bărbați și femei curățând pește și făcând plase, o barcă de o formă nemaivăzută, care tocmai era construită în partea de nord. Insule, departe în mare, către este și sud. Recifurile erau acolo, sau dincolo de orizont.

În port se găseau multe bărci cu forme neobișnuite, mai toate pentru pescuit, unele cu o singură velă mare, câteva cu vâsle, vâslașii stând în picioare și împingând în rame, nu așezați și trăgând, cum ar fi făcut el. Câteva bărci ieșeau în larg, altele erau trase cu prova la un chei de lemn, iar la cincizeci de iarzi de țarm, la apă bună, ancorat corect, cu trei parâme la provă, se găsea *Erasmus*. Cine-o făcuse? se întrebă. De-a lungul ei se aflau bărci și la bord zărea băștinași, dar nici unul dintre ai lui. Cine puteau să fie?

Aruncă o privire asupra satului și abia acum văzu cât de mulți oameni îl priveau. Când băgară de seamă că fuseseră observați, se înclinară cu toții și, încă nesigur, se înclină și el drept răspuns. Agitația se relua veselă, treceau încolo și încoace, se opreau, se târguiau, făcându-și plecăciuni unii altora, părând a fi uitat de el și arătând ca niște fluturi multicolori. În drum spre țarm simți, însă, la fiecare fereastră, la fiecare ușă, ochi curioși cercetându-l.

Ce-mi pare atât de straniu la ei? se întrebă. Nu numai hainele și purtarea lor. E... n-au arme, gândi, surprins. Nici săbii, nici puști. De ce oare?

De-a lungul străzii mici se înșirau prăvălii deschise, pline cu mărfuri ciudate și baloturi. Podeaua era puțin înălțată de la pământ, vizitatorii și cumpărătorii stând așezați pe vine sau în genunchi pe dușumeaua curată. Cei mai mulți purtau saboți sau sandale din papură, unii aveau aceleași șosete albe, cu talpă groasă, despicate între degetul mare și celelalte, ca să țină curelele, dar toți își lăsau sandalele și saboții afară, pe pământ. Cei desculți se ștergeau pe picioare și primeau încălțări de interior, care stăteau gata pregătite. Dacă te gândești bine, e un lucru foarte cuminte, își spuse uimit.

Apoi îl zări pe bărbatul tuns apropiindu-se și frica-i săgetă măruntaiele. Preotul era cu siguranță portughez sau spaniol și, deși sutana-i fluturândă era portocalie, nu te puteai înșela în privința crucifixului și mătâniilor de la brâu și nici a dușmăniei reci de pe chip.

Sutana îi era ponosită de drum, iar ghetele, de modă europeană, îi erau murdare de noroi. Privea la *Erasmus* și Blackthorne știa că recunoscuse lucrătura olandeză sau englezească, nouă pe majoritatea mărilor, mai zveltă și mai rapidă, o navă de comerț înarmată, născocită și îmbunătățită de corsarii englezi, care făcuseră atâta prăpăd în mărele spaniole. Preotul era însoțit de zece băștinași cu părul și ochii negri, unul îmbrăcat ca el, doar că avea sandale în curele. Ceilalți purtau veșminte colorate, ori pantaloni sau, pur și simplu, fâșii de pânză în jurul șalelor. Nici unul nu era înarmat.

Blackthorne ar fi vrut să fugă cât mai era timp, dar știa că nu-l țineau puterile și nici nu avea unde să se ascundă. Înălțimea, silueta și culoarea ochilor săi îl făceau complet străin în această lume. Se rezemă cu spatele de perete.

— Cine ești? îl întrebă preotul în portugheză. Era un bărbat în jur de douăzeci și cinci de ani, îndesat, oacheș, bine hrănit, cu o barbă lungă.

— Tu cine ești? i-o întoarse Blackthorne.

— Asta e o navă-corsar olandeză. Ești un eretic olandez: Sunteți pirați. Dumnezeu să se îndure de voi!

— Nu suntem pirați. Suntem neguțători pașnici, dar nu și pentru dușmanii noștri. Eu sunt pilotul navei. Tu cine ești?

— Părintele Sebastio. Cum ați ajuns aici? Cum?

— Am fost aruncați pe țarm de furtună. Cum se numește locul acesta?

E Țara Japoniilor?

— Da. Japonia. *Nippon*, spuse preotul iritat.

Se întoarse către unul dintre bărbați, mai în vârstă decât ceilalți, scund și suplu, cu brațe puternice și palme bătătorite, cu creștetul ras și restul părului strins într-o coadă subțire, la fel de cenușie ca și sprâncenele. Preotul îi vorbi poticnit în japoneză, arătând spre Blackthorne. Toți erau speriați, iar unul își făcu grijuliu cruce.

— Olandezii sunt eretici, rebeli și pirați. Cum te cheamă?

— Asta e o așezare portugheză?

Ochii preotului erau duri și injectați.

— Starostele satului spune că a vorbit mai marilor săi despre tine. A sosit vremea să plătești pentru păcatele tale. Unde ți-e restul echipajului?

— Am fost abătuți din drum. Ne trebuie hrană, apă și timp ca să ne reparăm corabia. Apoi plecăm. Putem plăti pentru...

— Unde-i restul echipajului?

— Nu știu. Pe navă. Cred că pe navă.

Din nou preotul puse întrebări starostelui, care-i răspunse îndelung, arătând cu mâna spre celălalt capăt al așezării. Preotul se întoarse iar spre Blackthorne.

— Aici criminalii sunt crucificați, pilotule. O să mori curând. O să vină *daimyo* cu samurarii săi. Domnul să se-ndure de tine.

— Ce e *daimyo*?

— Seniorul. Întreaga provincie e a lui. Cum ai ajuns aici?

— Și *samurai*?

— Războinici, soldați, din casta războinicilor, răspunse preotul cu nemulțumire crescândă. De unde veniți și cine sunteți?

— Nu-ți recunosc accentul, spuse Blackthorne ca să-l descumpănească. Ești spaniol?

— Sunt portughez, izbucni preotul, înghițind momeala. Ți-am spus, sunt părintele Sebastio, din Portugalia. Unde ai învățat atât de bine portugheza, ai?

— Dar Portugalia și Spania sunt tot una acum, îl întărătă Blackthorne. Aveți același rege.

— Suntem țări diferite! Suntem popoare diferite! Așa am fost dintotdeauna. Avem steagul nostru. Posesiunile noastre de peste mări sunt separate, da, separate. Regele Filip a fost de acord cu asta, când ne-a furat țara. Părintele Sebastio își domoli cu greu furia. Degetele îi tremurau. A luat

țara mea prin forța armelor acum douăzeci de ani! Soldații lui, și tiranul acela spaniol, creatura diavolului, ducele de Alba, ei l-au zdrobit pe adevăratul nostru ege. *Que va!* Acum domnește fiul lui Filip, dar nici el nu e adevăratul nostru rege. Curând vom avea iarăși regele nostru. Apoi adăugă plin de venin: știi că asta-i adevărul. Ceea ce diavolul de Alba a făcut cu țara ta a făcut și cu a mea.

— Asta-i o minciună. Ducele de Alba a fost ca o ciumă pentru Olanda, dar n-a cucerit-o niciodată. E încă liberă. Totdeauna va fi. Dar în Portugalia, Alba a zdrobit o armată mică și apoi s-a predat toată țara. N-aveți pic de curaj. Puteați să-i azvârliți afară pe spanioli, dacă ați fi vrut, dar n-o s-o faceți niciodată. Vă lipsește onoarea. Și *cojones*. Sunteți în stare doar să-i ardeți pe nevinovați în numele Domnului.

— Dea Domnul să arzi pe veci în focul iadului! izbucni preotul. Satana umblă prin lume și-o să fie zdrobit. Ereticii or să fie nimiciți. Sunteți blestemați în fața lui Dumnezeu!

Fără voia lui, Blackthorne simți cum se trezește în el spaima terorii religioase.

— Preoții nu sunt urechile Domnului pe pământ și nici nu glăsuiesc în numele Său. Noi nu suntem sub jugul vostru împuțit și nici n-o să fim vreodată!

Trecuseră doar patruzeci de ani de când blestemata de Maria Tudor fusese regina Angliei, și spaniolul Filip al II-lea, Filip cel Rău, soțul ei. Această fiică habotnică a lui Henric al VIII-lea, adusese înapoi, împotriva voinței celor mai mulți, preoții catolici, inchiziția, procesele ereticilor și dominația Papei asupra Angliei, nesocotise opoziția și schimbările adânci ale tatălui ei față de Biserica din Roma. Domnise cinci ani și în acest timp regatul fusese sfâșiat de ură, spaimă și vărsare de sânge. După ce murise, noua regină devenise, la douăzeci și patru de ani, Elisabeta.

Blackthorne se simțea cuprins de admirație și de adâncă dragoste filială când se gândea la Elisabeta. De patruzeci de ani ea se lupta cu o lume întreagă. Fusese mai șireată și îi învinsese pe toți laolaltă: Papi, Sfântul Imperiu Roman, Franța și Spania. Excomunicată, a împroșcat cu vorbe de ocară în stânga și-n dreapta și ne-a scos teferi la Uman – puternici și independenți.

— Noi suntem liberi, îi spuse preotului. Voi sunteți terminați. Acum avem școlile noastre, Biblia noastră, Biserica noastră. Voi, spaniolii, sunteți toți la fel. Căzături! Și voi, călugării, o apă și un pământ – închinători la chip cioplit!

Părintele ridică crucifixul între ei ca pe un scut.

— O, Doamne, apără-ne de acest diavol! Îți repet, eu nu sunt spaniol! Sunt portughez. Și nu sunt călugăr, sunt un frate din Ordinul lui Iisus!

— A, unul din ăia! Un iezuit!

— Da. Aibă Domnul milă de sufletul tău!

Părintele Sebastio spuse ceva răstit în japoneză și bărbații se îndreptară asupra lui Blackthorne. El se trase cu spatele spre perete și lovi pe unul din ei zdravăn, dar ceilalți se năpustiră asupra lui. Simțea că se sufocă.

— *Nanigoto da?*

Brusc încăierarea încetă.

Tânărul stătea la zece pași de ei. Purta pantaloni, saboți, un chimonou ușor și două săbii în teacă, înfipite în cingătoare. Una semăna cu un pumnal. Cealaltă, o sabie de două mâini, era lungă și ușor curbată. Mâna dreaptă se odihnea nepăsătoare pe mâner.

— *Nanigoto da?* întrebă el tăios și, cum nimeni nu răspunse îndată, repetă: *NANIGOTO DA?*

Japonezii căzură în genunchi, cu capetele în țărână. Doar preotul rămase în picioare. Se înclină și începu să explice poticnit, dar omul îl întrerupse disprețuitor și arătă către staroste.

— Mura!

Mura, starostele satului, își păstră capul adânc plecat și începu să explice repede. Arătă de mai multe ori către Blackthorne, o dată spre corabie și de două ori către preot. Acum nu mai era nici o mișcare pe stradă. Toți care se puteau vedea erau în genunchi, cu capetele plecate până-n pământ. Starostele termină. Semeț, bărbatul înarmat îi puse câteva întrebări și el răspunse repede și respectuos. Apoi soldatul îi spuse ceva starostelui, fluturând mâna către preot cu un dispreț vădit, apoi către Blackthorne și omul cu părul cărunt traduse cele spuse în câteva cuvinte simple, pentru preot, care roși.

Bărbatul, cu un cap mai scund și mult mai tânăr decât Blackthorne, cu chipul plăcut, ușor ciupit de vărsat, se uită lung spre străin.

— *Onushi ittai doko kara kitanoda? Doko nu kuni no monoda?*

Preotul spuse iritat:

— Kasigi Omi-*san* zice: "De unde vii și de ce nație ești?"

— Domnul Omi-*san* e *daimyo*? întrebă Blackthorne neputându-și stăvili teama de săbii.

— Nu. E samurai, samuraiul care răspunde de sat. Numele lui de familie e Kasigi. Omi e numele mic. Aici numele de familie este pus întotdeauna primul. *San* înseamnă "preacinstit" și se adaugă la toate numele mici, ca semn de politețe. Ai face bine să înveți să fii politicos și cuviincios, cât mai repede. Ei nu-ngăduie lipsa bunei cuviințe. Vocea i se ascuți. Grăbește-te și răspunde!

— Amsterdam. Sunt englez.

Uimirea părintelui Sebastio era vădită. Spuse samuraiului : "Englez. Anglia" și începu o explicație, dar Omi îl întrerupse nerăbdător și slobozi un torent de cuvinte.

— Omi-*san* întrebă dacă tu ești mai marele. Starostele spune că nu mai sunteți decât câțiva eretici în viață și mai toți sunt bolnavi. Există un Căpitan General?

— Eu sunt, răspunse Blackthorne, deși adevărul era că acum, pe uscat, Căpitanul General era comandantul. Eu comand, adăugă, știind că Spillbergen nu era în stare să comande nimic, nici pe mare, nici pe uscat, chiar și atunci când era teafăr.

Un alt torent de cuvinte din partea samuraiului.

— Omi-*san* spune că, fiindcă tu ești conducătorul, ești liber să umbli oriunde dorești până vine stăpânul lui. Stăpânul lui, *daimyo*, o să-ți hotărască soarta. Până atunci ți se dă voie să trăiești ca oaspete în casa starostelui, să vii și să pleci după plac. Dar nu-ți e îngăduit să părăsești satul. Echipajul este închis în casa ce i s-a dat și nu e liber s-o părăsească. Înțelegi?

— Da. Unde-mi este echipajul?

Părintele Sebastio arătă vag spre un grup de case de lângă debarcader, vădit tulburat de hotărârea și nemulțumirea lui Omi.

— Acolo! Bucură-te de libertate, piratule! Te-au ajuns păcatele...

— *Wakarimasu ka?* spuse Omi direct către Blackthorne.

— El zice: "Înțelegi?"

— Cum se spune "da" în japoneză?

Părintele Sebastio îi spuse samuraiului:

— *Wakarimasu.*

Trufaș, Omi le făcu semn să plece. Toți se înclinară până la pământ. Un singur bărbat se ridică dinadins fără să se mai incline.

Cu o viteză uluitoare sabia lungă descrise șuierând un arc argintiu în aer și capul omului căzu de pe umeri, improșcând cu un șuvoi de sânge pământul. Trupul se zbatu de câteva ori și rămase nemișcat. Fără să vrea, preotul se trase înapoi un pas. Nimeni de pe stradă nu-și clintise un singur mușchi. Capetele lor rămăseseră plecate până-n pământ și nemișcate. Blackthorne încremeni, năucit.

Omi își așează nepăsător piciorul pe cadavru.

— *Ikinasai!* spuse, făcându-le semn să plece.

Oamenii din fața lui se mai înclinară odată până-n pământ, apoi se ridicară și se îndepărtară nepăsători. Strada începu să se golească. La fel și prăvăliile.

Părintele Sebastio privi cadavru. Grav, făcu semnul crucii deasupra lui și spuse:

— *In nomine Patris et Filii et Spiritus sancti.*

Privi înapoi țintă la samurai, fără teamă acum.

— *Ikinasai!*

Vârful săbiei strălucitoare se sprijinea pe cadavru.

După o vreme preotul se întoarse și plecă. Demn, Omi îl urmări atent, apoi aruncă o privire către Blackthorne. Acesta se trase de-a-ndărătelea și când fu în siguranță, destul de departe, dădu iute colțul și dispăru.

Omi începu să râdă în hohote. Strada era goală. Când se sătură de râs, apucă sabia cu ambele mâini și începu să ciopârțească încet și mărunț cadavru.

Blackthorne se afla într-o barcă mică, luntrașul vâslind fericit către *Erasmus*. Nu întâmpinase nici o greutate în obținerea bărcii și acum putea să vadă oamenii de pe puntea principală. Toți erau samurai. Unii aveau pieptare de oțel, dar cei mai mulți purtau chimonouri simple, cum se chemau halatele lor, și cele două săbii. Toți aveau părul pieptănat la fel: creștetul capului ras, iar părul de la spate și din părți strâns într-o coadă dată cu ulei, adusă spre creștet și legată cu grijă. Numai samurailor le era îngăduit să se pieptene așa, și pentru ei era obligatoriu. Doar samurarii puteau să poarte cele două săbii – sabia cea lungă, de două mâini, pentru luptă, și cea scurtă, ca un pumnal – și pentru ei săbiile erau obligatorii.

Samurarii se înșiraseră de-a lungul parapetului navei și îl urmăreau.

Neliniștit, urcă schela la bord și ajunse pe punte. Un samurai îmbrăcat mai îngrijit decât ceilalți se îndreptă spre el și se înclină. Blackthorne se deprinsese deja cu obiceiurile lor și se aplecă și el la fel, iar toți de pe punte zâmbiră încântați. Încă era îngrozit de neașteptata decapitare din stradă și zâmbetele lor nu reușiră să-i potolească neliniștea. Se îndreptă spre scara tambuchiului și se opri brusc. De-a curmezișul ușii fusese lipită o panglică lată, de mătase roșie și lângă ea o mică notiță cu o scriere ciudată, ca o împletitură. Șovăi, verifică cealaltă ușă, dar și asta era sigilată cu o panglică la fel, iar pe perete fusese bătută în cuie aceeași notă.

Întinse mâna ca să scoată panglica.

— *Hotte oke!* Ca să se facă înțeles destul de clar, samuraiul de pază își clătină capul. Nu mai zâmbea.

— Dar asta e corabia mea și vreau... Blackthorne își stăpâni neliniștea, ochii nedezipindu-i-se de pe săbii. Trebuie să ajung jos, gândi, trebuie să-mi iau cărțile-pilot, a mea și cea secretă. Iisuse, dacă sunt găsite și date preoților sau japonezilor, suntem pierduți. Cu o asemenea dovadă orice curte din lume – afară de a Angliei și a Olandei – ne-ar condamna ca pirați. Rutierul meu dă date, locuri, cantitatea de pradă luată, numărul de morți în cele trei acostări din Americi și cea din Africa Spaniolă, numărul bisericilor jefuite și cum am ars orașe și corăbii. Iar cartea-pilot portugheză? Asta-i condamnarea noastră la moarte, pentru că, bineînțeles, e furată. Mai bine zis a fost cumpărată de la un trădător portughez, dar, după legea lor, orice străin prins cu o carte-pilot de-a lor, ca să nu mai vorbim de aceea privind Strâmtoarea Magellan, e sortit deîndată morții. Iar dacă se găsește un rutter la bordul unei corăbii dușmane, navei i se dă foc și toți de pe ea sunt executați fără milă.

— *Nan no yoda?* spuse unul dintre samurai.

— Vorbiți portugheza? întrebă Blackthorne în această limbă.
Omul ridică din umeri.

— *Wakarimasen.*

Un altul înaintă și i se adresează plin de respect căpeteniei, care încuviință.

— Potugizu prieten, spuse acest samurai într-o portugheză rostită cu un accent dur. Își desfăcu partea de sus a chimonoului și-i arătă micul crucifix de lemn ce-i atârna de gât.

— 'resitin! Arată spre sine și zâmbi. 'resitin. Apoi arătă spre Blackthorne: 'resitin?

Blackthorne șovăi și încuviință din cap:

— Creștin.

— Potugizu?

— Englez.

Bărbatul discută cu căpetenia, amândoi ridicară din umeri și se uitară din nou spre el.

— Potugizu?

Blackthorne clătină din cap nevoind să le dea dreptate.

— Prietenii mei? Unde sunt?

Samuraiul arătă spre capătul de răsărit al satului:

— Prieteni.

— Aceasta este corabia mea. Vreau să merg jos. Blackthorne o spuse în felurite chipuri și prin semne și ei înțeleseră.

— Ah, so desu! *Kinjiru*, spuseră apăsător, arătând spre notiță și se luminară la față.

Era destul de clar că nu i se dădea voie să coboare. *Kinjiru* trebuie să-nsemne "interzis", gândi Blackthorne nervos. Ei, la dracu cu asta! Apăsă clanța și crăpa ușa foarte puțin.

— *Kinjiru!*

Fu smucit și răsucit cu fața către samurai. Săbiile erau pe jumătate trase din teacă. Nemișcați, cei doi bărbați așteptau ca el să ia o hotărâre. Ceilalți de pe punte priveau nepăsători.

Știa că n-avea altceva de făcut decât să renunțe, așa că ridică din umeri, merse mai departe și verifică parâmele și nava cât putu mai bine. Velele zdrențuite fuseseră coborâte și strânse la locul lor. Dar felul de ancorare era deosebit de tot ceea ce văzuse vreodată, așa că bănuia că japonezii pusese nava la adăpost. Începu să coboare spre schelă și se opri. Simți că-l trec sudori reci, când îi văzu pe toți urmărindu-l cu o căutătură rea, și-și zise "Iisuse Cristoase, cum am putut să fiu atât de idiot?" Se înclină politicos și imediat ostilitatea dispăru, toți se înclinară și zâmbiră iar. Dar încă mai simțea sudoarea prelingându-i-se pe spate și urî tot ce avea legătură cu Japoniile, dorind să se vadă cu echipajul înapoi la bord, înarmați și în largul mării.

— În numele Domnului, pilotule, cred că greșești, spuse Vinck. Rânjetul lipsit de dinți se întindea larg și obraznic. Dacă te poți obișnui cu lăturile cărora ei le zic mâncare, e cel mai bun loc în care-am fost vreodată. Am avut două femei în două zile și-s ca iepurii. Fac orice, numa' să le-arăți cum.

— Așa-i. Da' nu faci nimica fără carne or rachiu. Nu te ține mult. Eu sunt stors și n-am putut s-o fac decât o dată, spuse Maetsukker, strâmbându-și fața îngustă. Ticăloșii ăștia galbeni nu pricep că nouă ne trebuie carne, bere și pâine. Și rachiu sau vin.

— Asta-i cel mai rău. Iisuse, regatul pentru un pic de grog!

Baccus van Nekk era posomorit. Se apropie de Blackthorne și se opri lângă el privindu-l cu ochii mijți. Era foarte miop și-și pierduse ultima

pereche de ochelari în timpul furtunii. Dar chiar și cu ei, se apropia întotdeauna cât se putea de mult. Era starostele negustorilor, trezorier și reprezentantul Companiei Olandeze a Indiilor de Est, care finanțase călătoria.

— Suntem pe țärm, teferi și încă n-avem băutură. Nici măcar picătură. Tu ai primit ceva, pilotule?

— Nu. Lui Blackthorne nu-i plăcea să aibă pe cineva atât de aproape, dar Baccus îi era prieten și aproape orb, așa că nu se dădu la o parte. Doar apă fierbinte cu ierburi în ea.

— Pur și simplu ăștia nu poa' să-nțeleagă ce-i ăla grog. Nimic de băut, decât apă fierbinte cu ierburi. Doamne ajută! Și dacă nu e băutură în toată țara? Sprâncenele i se ridicară. Fă ceva pentru mine, pilotule. Cere niște băutură, vrei?

Blackthorne găsisese casa în care fuseseră găzduiți la capătul estic al satului. Samuraii de strajă îl lăsaseră să treacă, dar oamenii lui îi confirmaseră că ei nu puteau să treacă dincolo de poarta grădinii. Casa avea mai multe încăperi ca aceasta, dar mai mari și pline cu mulți servitori de felurite vârste, atât bărbați cât și femei.

Dintre oamenii lui mai trăiau unsprezece. Morții fuseseră luați de japonezi. Porții îmbelșugate de legume proaspete începuseră să îndepărteze scorbutul și în afară de doi dintre ei, toți se vindecau repede. Cei doi aveau pântecăraie și ieșeau cu sânge. Vinck le luase sânge, dar asta nu ajutase. Se aștepta să moară până la căderea nopții. Căpitanul General era în altă cameră, încă foarte bolnav.

Sonk, bucătarul, un bărbat mărunț și îndesat, spunea râzând:

— E bine aici, cum zice Johhan, pilotule, afar' de mâncare și că nu-i grog. E-n regulă și cu băștinașii, atâta vreme cât nu-ți porți încălțările în casă. Ticăloșii ăștia galbeni se-nfurie pe tine dacă nu ți le scoți.

— Ascultați, spuse Blackthorne. E un popă aici. Un iezuit.

— Iisuse Cristoase! Le pieri cheful de glumă când le povesti despre preot și despre decapitare.

— De ce i-a luat capul, pilotule?

— Nu știu.

— Mai bine ne-am întoarce pe bord, dacă ne prind papistașii pe uscat...

O mare spaimă cuprinsese încăperea. Salamon, mutul îl privea pe Blackthorne. Gura i se mișca și la colțurile ei apăruseră bășici de salivă.

— Nu, Salamon, nu-i nici o greșală, spuse Blackthorne blând, răspunzând întrebării tăcute. El a zis că-i iezuit.

— Iisuse, iezuit sau dominican sau ce drac-o fi, tot suntem în rahat, spuse Vinck. Mai bine ne-am întoarce la bord. Pilotule, roagă-i tu pe samurai, eh?

— Suntem în mâinile Domnului, spuse Jan Roper. Era unul dintre negustorii aventurieri, un tânăr cu ochi înguști, frunte înaltă și nas subțire. El o să ne apere de închinătorii lui Satan.

Vinck se uită iar la Blackthorne.

— Și cu portughezii ce-i, pilotule? Ai văzut vreunul prin jur?

— Nu. Nu-i nici urmă de ei în sat.

— Or să năvălească aici deîndată ce-or să afle despre noi, rosti Maetsukker gândul tuturor iar musului Croocq îi scăpă un geamăt.

— Da, și, dacă-i un popă, trebuie să mai fie și alții. Ginsel își unse buzele uscate. Iar blestemații lor de conchistadori nu sunt niciodată prea departe.

— Așa-i, adăugă Vinck neliniștit. Sunt ca păduchii.

— Iisuse Cristoase! Papistași! murmură cineva. Și conchistadori!

— Dar suntem în Japonii, pilotule? întrebă van Nekk. El ți-a spus asta?

— Da. De ce?

Van Nekk se apropie și mai mult și-și coborî vocea.

— Dacă aici sunt popi, și unii dintre băștinași sunt catolici, poate că și cealaltă parte e adevărată – cea cu bogățiile, aurul, argintul și pietrele prețioase. Tăcerea îi învălui brusc. Ai văzut ceva pilotule? Ceva aur? Băștinașii poartă aur sau pietre prețioase?

— Nu. Deloc. Blackthorne se gândi o clipă. Nu-mi aduc aminte să fi văzut ceva. Nici coliere, nici mărgelile, nici brățări. Ascultați, mai am ceva să vă spun. Am fost pe *Erasmus*, dar e sigilată. Le povesti ce se întâmplase și neliniștea lor crescuse.

— Iisuse, dacă nu ne putem întoarce la bord, dacă sunt popi pe țărm și papistași... trebuie s-o ștergem de-aici. Glasul lui Maetsukker începu să tremure. Pilotule, ce ne facem? O să ne ardă. Conchistadorii – ticăloșii ăștia o să dea buzna cu săbiile lor...

— Suntem în mâinile Domnului, rosti Jan Roper plin de încredere. El o să ne apere de Anticrist. Asta e făgăduiala Lui. N-are de ce să vă fie teamă.

Blackthorne spuse:

— După felul în care Omi-san s-a răstit la popă, sunt sigur că-l urăște. Asta-i bine, nu? Ce-aș vrea să știu, e de ce popa nu poartă sutana obișnuită. De ce era portocalie? N-am mai văzut asta pân-acum.

— Da, asta-i ciudat; spuse van Nekk.

Blackthorne își ridică privirea către el:

— Poate că aici puterea lor nu e prea mare. Asta ne-ar putea fi de mare ajutor.

— Ce-ar trebui să facem, pilotule? întrebă Ginsel.

— Ai răbdare și așteaptă până când sosește șeful lor, acest *daimyo*. El o să ne dea drumul. De ce n-ar face-o? Nu le-am făcut nici un rău. Avem lucruri de vânzare. Noi nu suntem pirați, n-are de ce să ne fie teamă.

— Foarte adevărat și nu uita că pilotul a zis că nu toți sălbaticii sunt papistași, spuse van Nekk, mai mult ca să-și facă lui curaj decât ceilalți. Da. E bine că samuraiul îl urăște pe popă. Și numai samurarii sunt înarmați. Asta nu-i așa de rău, nu? Să ne ferim de samurai și să ne luăm armele înapoi – asta-i ideea.

— Ce se întâmplă dacă *daimyo* ăsta e papistaș? întrebă Jan Roper.

Nu-i răspunse nimeni. Apoi Ginsel zise:

— Pilotule, bărbatul cu sabia – l-a făcut bucăți pe amărātu' ăla după ce i-a retezat capul?

— Da.

— Cristoase, sunt barbari! Nebuni! Ginsel era un tânăr arătos, înalt, cu brațe scurte și picioare foarte arcuite. Scorbutul îi luase toți dinții. Și după ce i-a tăiat capul, ceilalți au plecat chiar așa, fără să zică nimic?

— Da.

— Iisuse Cristoase, un om neînarmat, ucis chiar așa? De ce a făcut-o? De ce a trebuit să-l omoare?

— Nu știu, Ginsel, dar n-ai văzut în viața ta o asemenea iuțeală. Acum sabia era în teacă și o clipă mai târziu, capul omului se rostogolea în țărână.

— Doamne, apără-ne!

— Doamne Iisuse Cristoase, murmură van Nekk. Dacă nu ne putem întoarce la corabie... Blestemată furtună, mă simt atât de neajutorat fără ochelarii mei!

— Câți samurai erau pe bord, pilotule? întrebă Ginsel.

— Douăzeci și doi pe punte. Dar mai erau și alții pe țărm.

— Blestemul Domnului o să cadă asupra necredincioșilor și păcătoșilor și-or să ardă veșnic în iad.

— Tare mi-ar place să fiu sigur de asta, Jan Roper, spuse Blackthorne cu o undă de neîncredere în glas, simțind cum teama de pedeapsa divină cuprindea încăperea. Era foarte obosit și voia să doarmă.

— Poți să fii sigur, pilotule! O, da, eu sunt! Mă rog Domnului să-ți

deschidă ochii asupra adevărului, să poți înțelege că suntem aici doar din cauza ta, câți au mai rămas dintre noi.

— Ce? spuse Blackthorne amenințător?

— De ce l-ai convins pe Căpitanul General să încercăm drumul spre Japonia? Nu promisem ordinul ăsta. Noi trebuia să prădăm Lumea Nouă, să aducem războiul în casa dușmanului apoi să ne întoarcem acasă.

— Erau corăbii spaniole la sud și la nord de noi, și n-aveam altă cale de scăpare. Ți-ai pierdut și ținerea de minte odată cu judecata? A trebuit să navigăm spre vest – era singura noastră șansă.

— Eu n-am văzut niciodată corăbiile dușmane, pilotule! Și nici altcineva dintre noi.

— Haide Jan, spuse van Nekk, obosit. Pilotul a făcut ce-a crezut el că-i mai bine. Sigur că spaniolii erau acolo.

— Da, ăsta-i adevărul, iar noi eram la mii de leghe de prieteni și-n ape dușmane, pentru numele lui Dumnezeu, scui-pă Vinck. ăsta-i adevărul, în fața Domnului, așa cum tot adevărat este că am pus la vot. Toți am spus "da".

— Eu nu.

Sonk spuse:

— Pe mine nu m-a-ntrebat nimeni.

— O, Iisuse Cristoase!

— Liniștește-te, Johann, spuse van Nekk, încercând să domolească încordarea. Suntem primii care au ajuns în Japonia. V-amintiți toate poveștile? Suntem bogați dacă ne păstrăm judecata întregă. Avem mărfuri de vânzare și-aici e aur – trebuie să fie. Unde în altă parte ne-am putea vinde încărcătura? Nu acolo, în Lumea Nouă, urmăriți și hărțuiți. Ne hăituiam. Și spaniolii știau că eram pe lângă Santa Maria. A trebuit să părăsim Chile și nu era cale de scăpare înapoi prin Strâmtoare. Bineînțeles că ne așteptau acolo. Fiți siguri de asta. Nu, aici era singura noastră șansă și era o idee bună. Încărcătura noastră în schimbul mirodeniilor și a aurului și argintului, ei? Gândiți-vă la câștig – înmiit, așa e întotdeauna. Suntem în Insulele Mirodeniilor. Cunoașteți bogățiile Japoniilor și Chitaiului, dintotdeauna ați auzit de ele. Toți am auzit – altfel de ce-am fi semnat? O să fim bogați, o să vedeți!

— Suntem morți, ca toți ceilalți. Suntem în Împărăția lui Satan.

Vinck spuse furios:

— Tacă-ți gura, Roper! Pilotul a făcut bine. Nu-i vina lui că alții au murit – nu-i vina lui! Totdeauna mor oamenii în călătoriile astea.

Ochii lui Jan Roper erau sticloși, cu pupilele micșorate.

— Da, Dumnezeu să-i odihnească. Fratele meu e unul dintre ei.

Blackthorne îl privi în ochii fanatici, urându-l. În sinea sa se întreba dacă într-adevăr navigase spre vest ca să scape de corăbiile dușmane, sau doar pentru că fusese primul pilot englez în Strâmtoare, primul în situația de a putea porni spre vest și deci primul cu șansa de a înconjura Pământul.

Jan Roper șuieră:

— N-au murit ceilalți din pricina ambiției tale, pilotule? Dumnezeu o să te pedepsească!

— Acum ține-ți gura! Vocea lui Blackthorne era liniștită, dar hotărâtă.

Jan Roper îl privi cu același chip ascuțit și înghețat, dar își ținu gura.

— Bun. Blackthorne se așeză obosit pe podea și se sprijini de unul dintre stâlpi.

— Ce-ar trebui să facem, pilotule?

— Să așteptăm și să ne întremăm. Șeful lor o să sosească în curând, Atunci se vor aranja toate.

Vinck privea afară în grădină la samuraiul care stătea nemișcat pe vine, lângă poartă.

— Uite la nemernicul ăla. Stă acolo de ceasuri, nu mișcă, nu scoate o vorbă, nici măcar nu se scobește-n nas.

— Da' nu ne-a supărat cu nimic, Johann. Absolut cu nimic, spuse van Nekk.

— Da, da' până acum n-am făcut decât să dormim, să preacurvim și să mâncăm lături.

— Pilotule, el e doar unul, noi suntem zece, spuse Ginsel domol.

— M-am gândit la asta, dar nu suntem destul de întremați. O să mai treacă o săptămână până să se ducă de tot scorbutul, răspunse Blakthorne tulburat. Sunt prea mulți pe bordul corăbiei. Nu mi-ar place să sar pe unul fără să am măcar o suliță sau un pistol. Sunteți păziți noaptea?

— Da. Schimbă garda de trei sau patru ori. A văzut careva vreo santinelă dormind? întrebă van Nekk.

Toți clătinară din capete.

— Am putea să fim la bord în noaptea asta, spuse Jan Roper. Cu ajutorul lui Dumnezeu o să-i dovedim pe păgâni și-o să luăm corabia.

— Scoateți rahatul din urechi! Nai auzit ce-aspus pilotul? Tu n-ascuți? scuipe Vinck scârbit. .

— Așa-i, încuviință Pieterzoon, tunarul. Nu-l mai zgândări pe bătrânul Vinck!

Ochii lui Jan Roper se îngustară și mai mult.

— Păzește-ți sufletul, Johann Vinck. Și tu, Hans Pieterzoon. Ziua judecății se apropie. Plecă și se așeză pe verandă.

Van Nekk sparse tăcerea:

— Totul o să fie bine! O să vedeți.

— Roper are dreptate. Lăcomia ne-a adus aici, spuse musul cu vocea tremurândă. Este pedeapsa Domnului că...

— Termină.

Musul tresări.

— Da, pilotule. Iartă-mă, dar, ei bine... Maximilian Croocq era cel mai tânăr dintre ei, avea doar șaisprezece ani, și se imbarcase în călătorie deoarece tatăl său fusese căpitan pe una dintre nave și erau hotărâți să se îmbogățească. Își văzuse însă tatăl murind în chinuri când prădaseră orașul spaniol Santa Magdalena în Argentina. Prada fusese bogată, iar el aflase ce înseamnă violul și-o-ncercase și el, urându-se, înecat în mirosul de sânge și de moarte. Mai târziu văzuse pe mulți dintre prietenii săi murind, dintre cele cinci corăbii rămânând una, iar acum se simțea cel mai bătrân dintre ei. Iartă-mă, îmi pare rău.

— De câtă vreme suntem la țarm, Baccus? întrebă Blackthorne.

— Asta-i a treia zi. Van Nekk se apropie din nou, așezându-se pe vine. Nu-mi amintesc prea limpede cum am ajuns, da' când m-am trezit, sălbaticii erau peste tot pe corabie. Foarte politicoși și binevoitori. Ne-au dat hrană și apă caldă. Au luat morții cu ei și-au lăsat ancorele. Nu-mi amintesc prea multe, da' cred că ne-au remorcat până într-un loc ferit. Vorbeai fără șir când te-au dus la țarm. Am vrut să te ținem cu noi, dar nu ne-au lăsat. Unul dintre ei vorbea câteva cuvinte în portugheză, părea să fie căpetenia. Avea părul cărunt. N-a înțeles ce-i aia *pilot șef*, dar știa *căpitan*. Era limpede că voia *căpitanul* nostru să aibă o locuință separată, da' a spus că n-are de ce să ne fie teamă, pentru că-o să fii bine îngrijit. Și noi la fel. Apoi ne-au adus aici, mai mult cărându-ne și a zis că trebuia să stăm înăuntru, până când o să vină căpitanul *lui*. N-am vrut să-i lăsăm să te ia, dar n-am putut face nimic. Vrei să-i ceri căpeteniei niște vin sau rachiu, pilotule? Van Nekk își linse buzele însetat, apoi adăugă: acum când mă gândesc a spus și *daimyo*. Ce-o să se întâmple când o să vină *daimyo*?

— Are careva un cuțit sau un pistol?

— Nu, spuse van Nekk, scărpinându-se nepăsător de păduchi. Ne-au luat toate hainele să le curețe și au păstrat armele. Nu m-am gândit la asta, atunci. Mi-au luat și cheile pe lângă pistol. Aveam toate cheile pe un inel. De la camera tezaurului, de la casetă și de la magazie.

— Totul e bine închis pe navă. N-ai de ce-ți face griji în privința asta.

— Nu-mi place să n-am cheile la mine. Mă face să mă simt foarte neliniștit. Fiar să fie de ochi! Ce-aș mai bea niște rachiu, chiar acum. Sau măcar o halbă de bere.

— Iisuse! Samuraiul l-a tăiat bucățele, nu? spuse Sonk fără să vorbească cuiva anume.

— Tacă-ți gura, pentru numele lui Dumnezeu! Se spune *samurai*. Borăște omul când se uită la tine, spuse Ginsel.

— Nădăjduiesc că ticălosul de popă n-o să vină aici, spuse Vinck.

— Bunul Dumnezeu își mai ține mâna asupra noastră. Van Nekk tot mai încerca să pară încrezător. Când o să sosească *daimyo*, o să fim eliberați. O să ne primim înapoi corabia și tunurile, o să vedeți. O să vindem toate lucrurile și o să ne întoarcem în Olanda bogați și teferi, după ce vom înconjura lumea. Primii olandezi. Pe catolici o să-i ia dracul și cu asta basta.

— Nu, spuse Vinck. Mi se face pielea ca de găină când aud de papistași. Nu pot să mă stăpânesc. Asta și gândul la conchistadori. Crezi c-or să vină mulți, pilotule?

— Nu știu. Aș zice că da. Aș vrea să avem toată escadra noastră aici.

— Bieții de ei, spuse Vinck. Măcar noi suntem în viață.

Maetsukker spuse:

— Poate că-s acasă. Poate că s-au întors din Strâmtoarea Magellan, când ne-a împrăștiat furtuna.

— Sper să ai dreptate, spuse Blackthorne. Dar cred că au pierit cu toții.

Ginsel se cutremură:

— Măcar noi trăim.

— Cu papistașii aici și cu necredincioșii ăștia, cu felul lor împruțit de a se purta, n-aș da un cur de babă pe viețile noastre.

— Blestemată fie ziua când am părăsit Olanda, spuse Pieterzoon.

Blestemat grog! Dacă n-aș fi fost beat mort, acum aș fi în Amsterdam cu bătrâna mea.

— Blesteamă ce vrei, Pieterzoon, dar nu băutura. În ea e vloga noastră.

— Aș zice că suntem în rahat pân' la gât, și groapa se umple repede.

Vinck își roti privirea în jur. Da, foarte repede.

— Nu credeam c-o să mai atingem pământul, spuse Maetsukker.

Semăna cu o nevăstuică doar că n-avea dinți. Și Japoniile nici atât.

Nenorociții de papistași împruțiți! N-o să ieșim vii de-aici. Aș vrea s-avem niște arme. Ce debarcare nenorocită! N-am vrut să spun ceva rău, pilotule, spuse repede, când Blackthorne se uită la el. Doar ghinion, atâta tot!

Mai târziu servitorii le aduseră din nou de mâncare. Mereu aceleași: Legume – gătite și crude – cu puțin oțet, fiertură de pește și terci de grâu sau de orz. Toți respinseră disprețuitori micile bucăți de pește crud și cerură carne sau rachiu. Dar nu fură înțeleși; mai apoi, către apusul soarelui, Blackthorne îi părăsi. Se săturase de spaimete, urile și obscenitățile lor. Le spuse că se va întoarce în zori.

Pe străzile înguste prăvăliile erau pline. Găsi strada și poarta casei sale. Petele de sânge de pe pământ fuseseră îndepărtate și cadavrul dispăruse. Ca și cum aș fi visat totul, își zise. Poarta grădinii se deschise înainte ca el să pună mâna pe ea.

Bătrânul grădinar, tot doar cu bucată de pânză în jurul șoldurilor, deși acum vântul bătea rece, zâmbi și se înclină.

— *Konbanwa*.

— Salut, spuse Blackthorne fără să gândească. Urcă treptele, dar se opri amintindu-și de cizme. Și le scoase și intră desculț în verandă și în cameră. O traversă, ieși într-un coridor, dar nu-și putu găsi camera.

— Onna! strigă.

Apăru o bătrână.

— *Hai?*

— Unde-i Onna?

Bătrâna se încruntă, arătă spre sine.

— *Onna!*

— O, pentru Dumnezeu, spuse mânios Blackthorne. Unde-i camera mea? Unde-i Onna? Împinse o ușă din stîngii acoperite cu hârtie. Patru japonezi erau așezați pe podea în jurul unei mese joase, mîncînd. Recunosc pe unul dintre ei, omul cîrunt, cîpetenia satului, ce fusese cu preotul. Se înclină cu toții. O, iertați-mă, spuse și trase ușa la loc.

— Onna, strigă.

Bătrâna se gîndi o clipă, apoi îi făcu semn. O urmă într-alt coridor. Ea împinse o ușă. Își recunosc camera după crucifix. Așternutul era deja pregătît cu grijă.

— Mulțumesc, spuse ușurat. Acum ad-o pe Onna.

Bătrâna plecă pășind mărunt. El se așeză, capul și trupul îl dureau și ar fi vrut să aibă un scaun, întrebându-se unde ar fi putut fi ținute. Cum să ajungă pe corabie? Cum să facă rost de arme? Trebuie să fie o cale. Auzi pași mărunți apropiindu-se. Apărură femeile, trei de data asta: bătrâna, o fetișcană cu față rotundă și femeia de vîrstă mijlocie. Bătrâna arătă către fată, care părea ușor speriată:

— Onna

— Nu, Blackthorne se ridică mânios și împunse cu degetul către cealaltă femeie. Ea e Onna, pentru Dumnezeu. Nu știți cum vă cheamă? Onna! Mi-e foame. N-aș putea primi ceva de mîncare? Își frecă pîntecul, mimînd foamea. Femeile priviră una la cealaltă. Apoi cea între două vîrste ridică din umeri, spuse ceva ce le făcu pe celelalte să rîdă, se îndreptă spre pat și începu să se dezbrace. Celelalte două se așezară pe vine cu ochii mari, așteptînd.

Blackthorne era nedumerit.

— Ce faci?

— *Ishimasho!* spuse ea, punînd deoparte eșarfa lată din brâu și deschizindu-și chimonoul. Sîni ei erau plați și uscați și pîntecul uriaș.

Era destul de limpede că avea de gînd să se bage în pat. El clătină din cap și îi spuse să se îmbrace, o luă de braț și toate începură să vorbească deodată și să dea din mâini, iar femeia începu chiar să se înfurie. Făcu un pas, ieși din fusta lungă și, goală, încercă să se bage din nou în pat.

Sporovăiala lor încetă și toate se înclină cînd starostele apăru tăcut pe coridor.

— *Nanda? Nanda?* întrebă.

Bătrâna îi explică despre ce era vorba

— Tu vrei femeia asta? întrebă neîncrezător într-o portugheză aproape de neînțeles, cu un accent dur, arătînd către femeia goală.

— Nu, nu, sigur că nu. Voiam doar ca Onna să-mi aducă ceva de mîncare. Blackthorne arătă nerăbdător către ea. Onna!

— *Onna înseamnă femeie.* Japonezul arătă către toate trei. *Onna – onna – onna.* Vrei *onna?*

Blackthorne își scutură obosit capul.

— Nu, nu mulțumesc, am făcut o greșeală. Îmi pare rău. Care-i numele ei?

— Poftim?

— Care e numele ei?

— A! *Namu* e Haku, spuse.

— Haku?

— *Hai,* Haku.

— Îmi pare rău, Haku-*san.* Am crezut Onna numele tău.

Omul îi explică lui Haku și ea nu părea deloc mulțumită. Dar el mai spuse ceva și toate priviră la Blackthorne, chicotind cu mâinile la gură și plecară. Haku ieși goală, cu chimonoul pe braț și cu nespuse de multă demnitate.

- Mulțumesc, spuse Blackthorne, înfuriat de propria lui prostie.
- Asta casa al meu. *Namu* al meu Mura.
- Mura-*san*. Al meu e Blakthorne.
- Poftim?
- *Namu* al meu e Blackthorne.
- A! Ber-rakk-fon.

Mura încercă să-l rostească de câteva ori, dar nu reuși. În cele din urmă se dădu bătut și continuă să cerceteze colosul din fața sa. Era primul barbar care-l vedea, afară de părintele Sebastio și de celălalt preot pe care-l văzuse cu mulți ani în urmă. Oricum, își zise, preoții au părul și ochii negri și nu sunt mai înalți ca ceilalți oameni. Dar bărbatul acesta era înalt, cu părul și barba de culoarea aurului, cu ochi albaștri, iar pielea lui era neobișnuit de albă în părțile acoperite și roșcată, acolo unde o bătuse soarele. Uluiitor! Credeam că *toți* oamenii au părul și ochii negri. *Noi* toți suntem așa. Chinezii la fel, și nu e China lumea întreagă, afară de pământurile din sud ale barbarilor portughezi? Uluiitor! Și de ce-l urăște părintele Sebastio atât de mult pe acest om? Pentru că se închină lui Satan? N-aș crede, fiindcă părintele Sebastio poate s-alunge diavolul dacă vrea. Ehei, nu l-am văzut niciodată pe bunul părinte atât de furios. Niciodată. Uluiitor.

Să fie ochii albaștri și părul auriu semnul Satanei?

Mura își ridică privirile către Blackthorne și-și aminti cum încercase să afle ceva de la el, la bordul navei, și apoi când acest căpitan căzuse în nesimțire, hotărâse să-l aducă în propria lui casă, pentru că el era șeful și trebuia să i se dea o cinstire deosebită. Îl întinseseră pe saltea și-l dezbrăcaseră, mai mult decât curioși.

— Neasemuita lui Podoabă e fără-ndoială falnică, *neh?* spusese mama lui, Saiko. Mă-ntreb cum e când e ridicată.

— Mare, răspunsese el și răsuseră cu toții: mama sa, nevasta, prietenii, slugile și doctorul.

— Bănuiesc că femeile lor trebuie să fie – să fie la fel de înzestrate, spuse soția lui, Niji.

— Prostii, fato, oricare dintre curtezanele noastre l-ar putea mulțumi pe deplin. Clătină din cap cuprinsă de uimire. N-am mai văzut așa ceva în toată viața mea. Foarte neobișnuit, *neh?*

Îl spălaseră și el nu-și venise în simțiri. Doctorul se gândise că nu ar fi înțelept să-l cufunde în cadă, până nu își revenea.

— Poate că ar trebui să ne gândim, Mura-*san*, că nu știm cu adevărat cum e alcătuit barbarul, spusese doctorul cu înțeleaptă prevedere. Îmi pare rău, dar am putea să-l omorâm din greșeală. E limpede că e la capătul puterilor. Trebuie să dăm dovadă de răbdare.

— Și ce facem cu păduchii din părul lui? întrebuse Mura.

— Vor trebui să rămână acolo, deocamdată. Am înțeles că toți barbarii au. Îmi pare rău, dar trebuie să aveți răbdare.

— Nu credeți că am putea măcar să-i săpunim capul? întrebuse soția lui. Am fi foarte atente. Sunt sigură că stăpâna o să îndrume umila noastră silință. Asta i-ar fi de folos barbarului și-ar ține casa noastră curată.

— Bine. Puteți să-l săpuniți, hotărâse mama lui. Dar m-aș bucura cu siguranță s-o văd cât de mare e când e ridicată.

Acum, fără să vrea, Mura privi în jos la Blakthorne. Apoi își aminti de cele spuse de preot despre acești pirați și slujitori ai Satanei. Dumnezeu Tatăl să ne apere de cel rău, gândi. Dacă aș fi știut că-i atât de cumplit, nu l-aș fi adus niciodată în casa mea. Nu, își spuse. Ești obligat să-l tratezi ca pe un oaspete de seamă până când Omi-*san* dă o altă poruncă. Dar ai fost înțelept că i-ai trimis vorbă și preotului și lui Omi-*san* în același timp, foarte înțelept. Ești starostele satului, tu aperi satul și tu singur ești răspunzător.

Da. Și tot pe tine o să te socotească Omi-*san* răspunzător pentru

moartea de azi dimineață și pentru obrăznicia celui mort și pe bună dreptate.

— Nu fi prost, Tamazaki! E-n joc bunul renume al satului, *neh?* își prevenise prietenul, pescarul, de atâtea ori. Nu fi încăpățânat. Omi-san nu poate fi altfel decât neîngăduitor cu creștinii. Oare *daimyo* nu-i urăște pe creștini? Ce poate face Omi-san?

— Nimic, așa e, Mura-san, te rog iartă-mă. Tamazaki fusese întotdeauna politicos. Dar budiștii ar trebui să fie mai îngăduitori, *neh?* Nu sunt amândoi zen-budiști?

Zen-budismul era auto-disciplină. Se baza mult pe auto-control și meditație, pentru a atinge pragul iluminării. Cei mai mulți dintre samurai erau zen-budiști, pentru că li se potrivea. Părea aproape făcut anume pentru un războinic mândru și neînfricat.

— Da, budismul ne învață să fim îngăduitori. Dar de câte ori trebuie să ți se spună că ei sunt samurai și-aici e Izu și nu Kyushu și chiar dacă-ar fi Kyushu, tot tu greșești. Întotdeauna, *neh?*

— Da. Te rog să mă ierți. Știu că greșesc, dar câteodată simt că nu pot trăi într-o asemenea rușine, când Omi-san batjocorește Adevărata Credință.

Și acum, Tamazaki, ești mort, ți-ai hotărât singur soarta când l-ai insultat pe Omi-san neînclinându-te în fața lui, doar pentru că el a spus: preotul ăsta urât mirositor, de religie străină. Chiar dacă preotul, într-adevăr, miroase și Adevărata Credință este străină. Sărmanul meu prieten! Adevărul n-o să-ți hrănească acum familia și nici n-o să șteargă rușinea abătută asupra satului. O, Sfântă Fecioară, binecuvântează-l pe bunul meu prieten și dă-i bucuria raiului tău.

M-aștept la o grămadă de necazuri din partea lui Omi-san, își zise Mura. Și parcă asta n-ar fi de-ajuns, acum vine și *daimyo*.

O neliniște coplesitoare îl invadea de fiecare dată când se gândea la stăpânul său, al feudei, Kasigi Yabu, *daimyo* de Izu, unchiul lui Omi, la cruzimea și lipsa lui de cinste, la felul în care înșela întregul sat când își lua partea convenită de grâne și pește, la înrobitoria lui stăpânire. De partea cui o să se ridice Yabu când o să înceapă războiul, se întrebă Mura, de partea seniorului Ishido sau a lui Toranaga? Suntem prinși între acești doi uriași și la mâna oricărui dintre ei.

Către nord, Toranaga, cel mai mare general în viață, senior de Kwanto, Cele Opt Provinciile, cel mai important *daimyo* din țară, General-șef al Armatei de Răsărit; către apus, ținuturile lui Ishido, senior al castelului Osaka, cuceritorul Coreei, Protector al Moștenitorului, General-șef al Armatei de Apus. Și către nord, Tokaido, Marele Drum de Coastă, care leagă Yedo, capitala lui Toranaga, de Osaka, capitala lui Ishido – trei sute de mile către apus, pe care legiunile lor trebuie să le străbată.

Cine va câștiga războiul?

Nici unul dintre ei.

Pentru că războiul lor va înghiți din nou întregul Imperiu, alianțele se vor destrăma, provinciile vor lupta împotriva provinciilor până când se vor fărâmița în lupte sat contra sat, așa cum a fost întotdeauna. În afara ultimilor zece ani. În ultimii zece ani, de necrezut, pentru prima dată în istorie, în întregul Imperiu fusese o vreme fără înfruntări, numită pace.

Începuse să-mi placă pacea, gândi Mura.

Dar omul care a făcut pacea este mort. Soldatul-țăran care devenise samurai, apoi general, și după aceea cel mai mare general și, în cele din urmă, Taiko, Protectorul Împărăției, stăpânul absolut al Japoniei, este mort de un an, iar fiul său de șapte ani e mult prea tânăr ca să moștenească puterea supremă. Așa că băiatul, ca și noi, este jucăria celor doi giganți și războiul de neocolit. Acum, nici chiar însuși Taiko nu-și poate apăra preaiubitul fiu, dinastia, urmașii sau imperiul.

Poate că așa trebuie să fie. Taiko a supus țara, a făcut pace, i-a obligat pe toți *daimyo* din țară să se târască în fața lui ca țărani, a reîmpărțit

feudele după cum a vrut, ridicându-i pe unii, coborându-i pe alții, apoi a murit. A fost un uriaș între pitici. Dar poate e drept ca toată lucrarea și măreția lui să moară odată cu el. Ce este omul altceva, decât o floare purtată de vânt și doar munții și marea și stelele și acest tărâm al zeilor există cu adevărat și sunt nemuritoare?

Suntem cu toții prinși în cursă și n-ai ce-i face. Războiul o să înceapă curând și n-ai ce-i face. Numai Yabu va hotărî de partea cui are să fie și n-ai ce-i face. Satul va rămâne întotdeauna un sat pentru că ogoarele de orez sunt mănoase și marea bogată și nici aici nu poți face nimic.

Mura își îndreptă hotărât gândurile către piratul barbar din fața lui. Ești un diavol trimis să ne asuprești, gândi, și n-am avut decât necazuri din pricina ta, de când ai sosit. Nu puteai s-alegi alt sat?

— Căpitan-*san*, vrea *onna*? întrebă îndatoritor.

La îndemnul lui, sfatul satului pregătise totul și pentru ceilalți barbari, atât din politețe cât și ca un simplu mijloc de ai ține ocupați, până la sosirea stăpânirii. Poveștile ce urmau fiecărei întâlniri amoroase desfătau satul, răsplătind cu prisosință cheltuielile făcute.

— *Onna*, repetă, gândind în chip firesc că piratul, mulțumit acum că se poate ține pe picioare, va fi la fel de mulțumit să stea pe burtă înaintea de a adormi, cu Sulița-i Cerească, adânc înfiptă într-o tainiță fierbinte. Căci, oricum, toate pregătirile fuseseră făcute.

— Nu. Blackthorne voia doar să doarmă. Dar fiindcă știa că avea nevoie ca acest om să fie de partea lui, se strădui să zâmbească și arătă spre crucifix. Ești creștin?

Mura dădu din cap.

— Creștin.

— Și eu sunt creștin.

— Părintele spune nu. Nu creștin.

— Sunt creștin. Nu catolic, dar totuși sunt creștin.

Dar Mura nu putea înțelege. Nici Blackthorne nu avea cum să-i explice, oricât de mult ar fi încercat.

— Vrei *onna*?

— Di... *dimyo*, când vine?

— *Dimyo*? Nu înțelege.

— *Dimyo*... ah, vreau să zic *daimyo*.

— A, *daimyo*. Hai, *daimyo*! Mura ridică din umeri. *Daimyo* vine când vine. Dormi. Mai întâi curat. Te rog.

— Ce?

— Curat. Baie, te rog.

— Nu înțeleg.

Mura veni mai aproape și strâmbă din nas cu dezgust.

— Puți. Rău. Ca toți portughizu. Baie. Asta casă curată.

— O să fac baie când vreau, și nu put! se înfurie Blackthorne, Toată lumea știe că băile sunt primejdioase. Vrei să mă aleg cu o pântecăraie? Crezi că m-a prostit Dumnezeu? Ieși dracului afară și lasă-mă să dorm!

— Baie! porunci Mura, mirat de mânia fățișă a barbarului – culmea proastelor maniere. Și nu doar că barbarul puțea într-adevăr, dar nu făcuse o baie ca lumea de trei zile, din câte știa el, iar curtezana va refuza pe bună dreptate să împartă perna cu el, oricât de mare ar fi fost răsplata. Străinii ăștia îngrozitori! își zise. Uluitor. Ce obiceiuri uluitor de murdare au! Ce dacă? Eu răspund pentru tine. Ai să înveți buna cuviință. Ai să faci baie ca o ființă omenească și mama va afla ce vrea să afle.

— Baie!

— Acum ieși afară, până nu te fac bucățele! Blackthorne se încinsese și îl împinse.

Urmă o scurtă pauză și ceilalți trei japonezi apărură cu trei dintre femeii. Mura le explică iute despre ce era vorba, apoi spuse hotărât:

— Baie! Te rog.

— Afară!

Mura înaintă singur în încăpere. Blackthorne își avântă brațul, încercând doar să-l îndepărteze, fără să-l rănească. Dintr-o dată Blackthorne lăsă să-i scape un muget de durere. Mura îi lovide umărul într-un fel anume, cu muchia palmei, și-acum brațul atârna fără vlagă. Înfuriat, atacă, dar camera se învârti cu el și se trezi pe burtă, înțepenit, cu o durere sfredelitoare în ceafă, fără să se poată mișca.

— Pentru Dumnezeu...

Încercă să se ridice, dar genunchii i se înmuiară. Apoi Mura întinse liniștit un deget, mic, dar tare ca fierul și-i atinse un centru nervos de pe gât. Urmă o durere arzătoare.

— Sfinte Iisuse...

— Baie, te rog

— Da, da, găfâi Blackthorne, învăluit în suferință, uluit că fusese învins atât de ușor de bărbatul mărunțel și că acum zăcea neajutorat ca un copil, fără să se poată împotrivi, chiar dacă ar fi încercat să-i taie gâtul.

Cu ani în urmă Mura învățase judo și karate, ca și lupta cu sulita și sabia. Asta fusese pe vremea când era soldat și luptase pentru Nakamura, țaranul-general, Taiko, mult înainte ca Taiko să fie taiko, când țaranii puteau fi samurai și samurarii puteau fi țărani, sau meșteșugari, sau chiar mici negustori, și apoi din nou războinici. Curios, gândi Mura visător, privind jos la uriașul prăbușit. Aproape primul lucru pe care-l făcuse Taiko când cucerise puterea, fusese să ordone tuturor țăranilor să înceteze de a mai fi soldați și să predea de-ndată toate armele. Taiko le interzisese să mai poarte vreodată arme și statornicise îngrădirea de netrecut a castelurilor, care acum stăpâneau toate sufletele din împărăție. Samurarii deasupra tuturor, sub ei țaranii, apoi meșteșugarii, apoi negustorii, urmați de actori, vagabonzi și bandiți, și în cele din urmă, pe ultima treaptă a scării, *eta*, socotiți a nu fi ființe omenești, cei care se ocupau de cadavre, de curățatul și argăsitul pieilor, de animalele moarte, care erau folosiți drept călăi pentru execuțiile publice, însemnările cu fierul roșu și mutilări. Desigur, nici un barbar nu putea fi așezat pe una din aceste trepte.

— Te rog, iartă-mă, căpitan-*san*, spuse Mura plecându-se adânc, rușinat de felul în care se făcuse de răs barbarul, care zăcea gemând ca un sugar. Da, îmi pare foarte rău, gândi, dar trebuia s-o fac. Purtarea ta de neîngăduit chiar și pentru un barbar, m-a făcut să-mi ies din fire. Strigi ca un nebun, îmi sperii mama, tulburi liniștea casei, înspăimânți servitorii, iar soția mea trebuie să înlocuiască acum o ușă-*shoji*. Îmi este cu neputință să las neîndreptată lipsa ta de bunăcuviință. E într-adevăr pentru binele tău. Și-apoi nu este chiar atât de rău, pentru că voi barbarii nu aveți nici o onoare de pierdut. Afară de preoți, ei sunt altfel. Deși put îngrozitor, ei sunt trimișii lui Dumnezeu-Tatăl și asta e o mare cinste. Dar tu, tu ești un mincinos și un pirat. N-ai nici o onoare. Nemaipomenit, să spui că ești creștin! Din păcate asta n-o să-ți fie de ajutor. *Daimyo* urăște atât Adevărata Credință cât și barbarii și le îngăduie doar pentru că n-are încotro. Dar tu nu ești nici portughez, nici creștin și deci legea nu te apără, *neh?* Așa că deși ești ca și mort, sau cel puțin schilodit, e de datoria mea să mă îngrijesc să-ți întâmpini ursita curat.

— Baie foarte bună.

Îi ajută pe ceilalți să-l care pe Blackthorne, încă amețit, prin casă, afară în grădină, de-a lungul aleii acoperite de care era foarte mândru, până la casa de baie. Femeile îl urmară.

Asta avea să fie una dintre cele mai grozave întâmplări din viața lui. Știa deja că o va povesti și o va repovesti prietenilor neîncrezători, la o cană de *saké* fierbinte, cum se numea vinul tradițional al Japoniei. O va spune vârstnicilor apropiați lui, pescarilor, sătenilor, copiilor, care la început nu-l vor crede nici ei, dar la rândul lor își vor desfăta copiii cu această poveste, iar numele lui Mura-pescarul va dăinui veșnic, în satul Anjiro, care se afla

în provincia Izu, pe coasta de sud-est a principalei insule – Honshu. Și toate acestea pentru că el, Mura-pescarul, avusese norocul să fie starostele satului în primul an după moartea lui Taiko, și de aceea răspunzător pentru o vreme de mai marele barbarilor sosiți din mările de la răsărit.

CAPITOLUL 2

— *Daimyo* Kasigi Yabu, senior de Izu, vrea să știe cine sunteți, de unde veniți, cum ați ajuns aici și ce acte de piraterie ați făcut, spuse părintele Sebastio.

— Îți repet că nu suntem pirați.

Dimineața era frumoasă și caldă. Blackthorne era îngenunchat în fața podiumului din piața satului, capul încă durându-l de pe urma loviturii. Păstrează-ți calmul și pune-ți mintea la lucru, își spuse. Trebuie să aperi viața ta și alor tăi. Vorbești în numele lor și altceva n-ai ce să faci. Iezuitul ți-e dușman și e singurul tălmăci la îndemână. N-ai de unde să știi ce spune, decât că, cu siguranță n-o să te ajute. "Încearcă să-ți limpezești mintea, băiete, aproape că-l auzea pe bătrânul Alban Caradoc spunând. Când furtuna e mai rea și marea mai înspăimântătoare, ai nevoie de toate puterile tale. Asta te ține în viață, pe tine și corabia, dacă ești pilot. Limpezește-ți mintea și bucură-te de nectarul fiecărei zile, oricât de amar."

Nectarul zilei de azi are gust de fiere, își, zise Blackthorne posomorât. De ce aud glasul lui Alban atât de limpede?

— Mai întâi, spune-i acestui *daimyo* că suntem în război, că suntem dușmani, rosti. Spune-i că Anglia și Țările de Jos sunt în război cu Spania și Portugalia.

— Te previn din nou, vorbește simplu și nu răsuci lucrurile. Țările de Jos – sau Olanda, Zeelanda, Provinciile Unite, oricum le-ar zice împuțitii de rebeli olandezi – este o provincie mărunță, nesupusă, a Imperiului Spaniol. Tu ești o căpetenie de trădători care s-au răzvrătit împotriva regelui lor de drept.

— Anglia este în război și Olanda a fost sepa... Blackthorne nu continuă, căci preotul nu mai asculta, ci tălmăcea.

Daimyo se așezase pe podium, scund, îndesat și poruncitor.

Îngenunchiase comod, cu călcăiele trase îngrijit sub el, înconjurat de patru ofițeri, unul dintre ei fiind Kasigi Omi, nepotul și vasalul său. Toți purtau chimonouri de mătase, iar peste ele, pelerine împodobite, cu umeri uriași și scrobiți, centuri late, care le strângeau mijlocul, și nelipsitele săbii.

Mura îngenunchiase în țărână. Era singurul sătean de față, toți ceilalți privitori fiind cei cincizeci de samurai care sosiseră cu *daimyo*. Stăteau în rânduri tăcute, disciplinate. Resturile echipajului erau în spatele lui Blackthorne și ca și el stăteau în genunchi, cu străjile în apropiere.

Trebuieră să îl poarte cu ei pe Căpitanul General când fuseseră chemați, deși suferea rău. I se îngăduise să stea întins pe jos, unde zăcea acum, fără să-și fi venit în simțiri.

Ajunși în fața *daimyo*-lui, Blackthorne și oamenii lui se înclinaseră, dar asta nu fusese de ajuns. Samuraii îi îmbrânciseră pe toți în genunchi și le aplecaseră capetele în praf, în felul țăranilor. Încercase să se împotrivească și strigase către preot că nu era obiceiul lor, că el era căpetenia și un trimis al țării sale și deci trebuia tratat deosebit. Dar mânerul unei sulițe îl făcuse să se ghemuiască de durere. Oamenii lui se strânseră laolaltă pentru un atac furios, dar el strigase la ei să se oprească și să îngenuncheze. Din fericire se supuseseră. *Daimyo* mormăise răgușit ceva și preotul tradusese ca pe un avertisment de a spune adevărul și repede. Blackthorne ceruse un scaun, însă preotul spusese că japonezii nu folosesc scaune și că nu exista așa ceva în Japonia. Își îndreptase atenția

asupra preotului care vorbea cu *daimyo*, căutând un semn, o cale de ieșire.

E înfumurare și cruzime pe fața acestui *daimyo*, își zise. Mă prind că e un ticălos. Japoneza popii nu e curgătoare. Ah, și asta? Nemulțumire și nerăbdare. L-a pus *daimyo* să folosească un alt cuvânt, mai limpede? Cred că da. De ce poartă iezuiții sutane portocalii? *Daimyo* e catolic? Uite, iezuitul este foarte îndatoritor și asudă din belșug. Pariez că *daimyo* nu e catolic. Fii atent, poate că nu e catolic. Oricum, n-ai ce câștiga de la el. Cum ai putea să-l folosești pe ticălosul ăsta? Cum să vorbești direct cu el? Cum ai să te descurci cu popa? Cum să-l faci de răs? Care să fie momeala? Hai, gândește-te! Știi destul de multe despre iezuiți.

— *Daimyo* spune: grăbește-te și răspunde întrebărilor sale.

— Da, desigur, îmi pare rău. Mă numesc John Blackthorne. Sunt englez, pilotul-șef a unei flote olandeze. Portul de plecare este Amsterdam.

— Flotă? Ce flotă? Minți, nu există nici o flotă. De ce-ar fi un englez, pilotul unei flote olandeze?

— Toate la timpul lor. Mai întâi, te rog, tălmăcește ce-am spus.

— De ce ești pilotul unui corsar olandez? Grăbește-te.

Blackthorne se hotărî să riște. Vocea lui deveni dură și despică aerul cald al dimineții.

— *Ca va*, mai întâi tălmăcește ce-am spus, *spaniolule!* Acum!

Preotul roși.

— Sunt portughez, ți-am mai spus asta. Răspunde la întrebare.

— Sunt aici ca să vorbesc cu *daimyo*, nu cu tine. Tălmăcește ce-am spus, căzătură netrebnică!

Blackthorne îl văzu pe preot înroșindu-se și mai mult și simți că asta nu trecuse nebăgată în seamă de *daimyo*. Ai grijă, își spuse, dacă sări peste cal, ticălosul ăsta galben te poate face bucațele mai repede decât o haită de rechini.

— Spune seniorului *daimyo*, cu bună-știință Blackthorne se înclină adânc către podium, simțind sudoarea rece năpădindu-l, căci pornise hotărât pe o cale fără întoarcere.

Părintele Sebastio știa că pregătirea lui ar fi trebuit să nu-l facă sensibil la insultele piratului și la planul limpede de a-l face de răs în fața acestui *daimyo*. Dar, pentru prima dată, nu putu să se stăpânească și se simți pierdut. Când curierul lui Mura adusese știri despre corabie, la misiune, în provincia alăturată, fusese zguduit de însemnătatea acestui lucru. Nu poate fi olandez sau englez, își spusese. În Pacific nu existase niciodată o corabie eretică, afară doar de cele ale blestematului corsar Drake, și niciodată aici, în Asia. Drumurile erau tainice și păzite. Se pregătise îndată de plecare și trimisese un porumbel călător cu un mesaj superiorului său din Osaka, dorindu-și să se fi putut consulta mai întâi cu el. Se știa tânăr și nepregătit, sosit în Japonia de abia doi ani, încă nehirotonisit și nu competent ca să se ocupe de o astfel de situație deosebită. Alergase către Anjiro, sperând și rugându-se ca știrea să nu fie adevărată. Dar corabia era olandeză iar pilotul englez și toată ura împotriva ereziilor diavolești ale lui Luther, Calvin, Henric al VIII-lea, veșnicului dușman Elisabeta și bastardei sale de fiice, îl covârșiseră și încă îi întunecau judecata.

— Preotule, tălmăcește ce a spus piratul, îl auzi pe *daimyo* spunând.

Oh, Sfântă Fecioară, mamă a lui Dumnezeu, ajută-mă să îndeplinesc vrerea Ta. Ajută-mă să fiu tare în fața acestui *daimyo*, dă-mi darul vorbirii și ajută-mă să-l aduc la Adevărata Credință.

Părintele Sebastio își adună gândurile și începu să vorbească cu mai multă încredere. Blackthorne ascultă atent, încercând să deslușească cuvinte și înțelesuri. Părintele spusese "Anglia" și "Blackthorne" și arătase la corabie, care stătea cuminte la ancoră, în port.

— Cum ai ajuns aici? întrebă părintele Sebastio.

— Prin Strâmtoarea Magellan. Aceasta este la o sută și treizeci și șase

de zile de aici. Spune-i lui *daimyo*...

— Minți! Strâmtoarea Magellan este secretă. Ai venit prin Africa și India. Până la urmă, va trebui să spui adevărul. Aici se folosește tortura.

— Strâmtoarea *a fost* secretă. Un portughez ne-a vândut o carte-pilot. Unul dintre ai voștri v-a vândut pentru puțin aur de-al lui Iuda. Sunteți cu toții niște gunoaie. Acum toate corăbiile de război, englezești și olandeze, știu drumul către Pacific. O flotă, douăzeci de corăbii englezești de linie, cu șazeci de tunuri la bord fiecare, atacă chiar acum Manilla. Imperiul vostru e terminat.

— Minți!

Da, gândi Blackthorne, știind că nu era alt fel de a dovedi minciuna decât să mergi la Manilla.

— Flota asta va pustii mările și vă va șterge de pe fața pământului coloniile. Și încă o flotă olandeză trebuie să sosească în cel mult o săptămână. Porcul portughezo-spaniol e-napoi în cocina lui, cu generalul vostru iezuit în cârcă, acolo unde-i e locul.

Se întoarse din nou și se înclină adânc către *daimyo*.

— Afurisit să fii, tu și gura ta murdară!

— *Ano mono wa nani o moshite oru?* se răsti nerăbdător *daimyo*.

Preotul vorbi mai iute și mai tare, rostind *Magellan* și *Manilla*, dar Blackthorne se gândea că *daimyo* și ofițerii nu păreau să înțeleagă mare lucru.

Cercetarea aceasta începu să-l obosească pe Yabu. Privi către port, către corabia care îi stăpânise gândurile de când primise mesajul tainic al lui Omi și se întrebă din nou dacă era darul zeilor, pe care îl aștepta de atâta timp.

— Ai cercetat încărcătura, Omi-san, îl întrebă în acea dimineață, de îndată ce sosise, plin de noroi și foarte obosit.

— Nu, stăpâne. Am crezut că e mai bine să sigilez corabia până la sosirea voastră, dar calele sunt pline cu lăzi și baloturi. Sper să fi făcut totul cum trebuie. Aici sunt toate cheile. Le-am confiscat.

— Bun.

Yabu venise din Yedo, capitala lui Toranaga, de la mai mult de o sută de mile distanță, în fugă, supunându-se el însuși unei mari primejdii și era o problemă de viață și de moarte să se întoarcă la fel de curând. Călătoria îi luase aproape două zile, pe drumuri proaste și văioage pline de apă, în parte pe cal, în parte în palanchin.

— Mă duc de îndată pe corabie.

— Ar trebui să vedeți străinii, stăpâne, spusese Omi, râzând. Cei mai mulți au ochi albaștri ca pisicile siameze și păr auriu, dar cea mai bună veste e că toți sunt pirați.

Omi îi spusese despre preot și ceea ce aflase de la preot despre acești corsari și ce zisese piratul și ce se întâmplase în tot acest timp, iar sângele lui începuse să alerge de trei ori mai iute. Își stăpânise nerăbdarea de-a se duce la bordul corăbiei și a rupe sigiliile. În loc de asta făcuse o baie, își schimbase îmbrăcămintea și poruncise ca barbarii să fie aduși în fața lui.

— Tu, preotule, spuse tăios, înțelegând cu greu japoneza proastă a preotului. De ce este atât de mâniat pe tine?

— E rău, pirat. Se închină diavolului.

Yabu se aplecă către Omi care stătea în stânga lui.

— Poți să înțelegi ce spune, nepoate? Minte, ce crezi?

— Nu știu, stăpâne. Cine știe ce crede un barbar. Îmi închipui că preotul *crede* că piratul e un închinător la diavol. Desigur, toate astea-s prostii.

Yabu se întoarse către preot, pe care îl ura. Ar fi dorit să-l poată crucifica astăzi și să termine odată pentru totdeauna cu creștinismul de pe pământurile sale, dar nu putea. Deși el – ca toți ceilalți *daimyo* – avea putere absolută pe pământurile sale, era încă supus autorității supreme a

Consiliului Regenților – grupul de militari căruia Taiko îi lăsase prin testament puterea pe timpul cit fiul său era minor – și supus, de asemenea, edictelor pe care Taiko le dăduse în timpul vieții, care erau, toate, încă valabile. Unul dintre acestea, dat cu mulți ani în urmă, se ocupa de barbarii portughezi și hotăra că erau cu toții protejați, că, într-o anumită măsură, religia lor trebuia să fie tolerată și preoților să li se îngăduie, într-o oarecare măsură, să facă prozeliți și să convertească.

— Tu, preotule, ce altceva a mai spus piratul? Ce-ți spunea?

Grăbește-te. Ți-ai înghițit limba?

— Piratul spune lucruri rele, rele, despre mai mulți pirați cu război în corăbii. Mulți.

— Ce înțelegi prin *război în corăbii*?

— Îmi pare rău, stăpâne, nu înțeleg.

— *Război în corăbii*, n-are sens, *neh*?

— Ah, piratul spune: alte corăbii război sunt în Manilla, în Filipine.

— Omi-san, înțelegi ce zice?

— Nu, stăpâne. Accentul lui e îngrozitor, e de neînțeles.

— Spune, oare, că sunt mai multe corăbii de pirați la răsărit de

Japonia? Tu, preotule, sunt corăbiile astea de pirați în apropierea coastei? Către est? Ei?

— Da, stăpâne, dar cred că minte. El spune, la Manilla.

— Nu înțeleg. Unde-i Manilla?

— Către est. La multe zile de mers.

— Dacă vreo corabie de pirați vine aici, o să le facem o primire plăcută, oriunde ar fi Manilla.

— Vă rog să mă iertați. Nu înțeleg.

— Nu-i nimic, spuse Yabu, ajungând la capătul răbdării. Hotărâse, deja, că străinii trebuiau să moară și se bucura la gândul ăsta.

Desigur, acești barbari nu intrau în edictul lui Taiko, care spunea "barbarii portughezi" și, oricum, ei erau pirați. De când își amintea, ura barbarii, putoarea și murdăria lor și obiceiurile lor dezgustătoare, faptul că mâncau carne, religia lor neroadă, trufia și proastele lor purtări. Mai mult decât atât, se simțea umilit, așa cum erau și ceilalți *daimyo*, de puterea lor asupra acestui Pământ al Zeilor.

De secole existase între China și Japonia o stare de război. China nu îngăduia nici un fel de negoț. Mătasea chinezească era de neînlocuit în a face lungă vară, arzătoare și umedă, a Japoniei, mai ușor de îndurat. De generații doar o cantitate neînsemnată de mătase de contrabandă trecuse printre stavile și putea fi cumpărată, la prețuri uriașe, în Japonia. Apoi, cam cu șaiszeci de ani în urmă, sosiseră barbarii. Împăratul chinez din Beijing le dăduse o bază mică, în Macao, în sudul Chinei și se înțelesese cu ei să schimbe mătasea pe argint. Japonia avea argint din belșug. În curând, negoțul înflori. Amândouă țările trăgeau foloase. Misiții, portughezii, se îmbogățiră, iar preoții lor, cei mai mulți iezuiți, deveniră în curând de neînlocuit în negoț. Doar preoții reușiseră să învețe să vorbească chineza și japoneza și deci puteau să se tocmească și să talmăcească. Odată cu înflorirea negoțului, preoții deveniră și mai importanți. Acum schimburile anuale erau uriașe și afectau viața fiecărui samurai. Așa că preoților trebuia să li se îngăduie să-și răspândească religia, sau barbarii ar fi plecat și orice negoț ar fi încetat. Erau acum și câțiva foarte importanți *daimyo* creștini și multe sute de mii de alți convertiți, cei mai mulți în Kyushu, insula de sud, care era cea mai aproape de China și avea portul portughez, Nagasaki. Da, gândi Yabu, trebuie să-i înghițim pe preoți și pe portughezi, dar nu pe acești barbari, aceștia noi, cu părul lor auriu, de necrezut și cu ochii albaștri. Se înfierbântă. Acum, cel puțin, își va putea satisface curiozitatea – cum ar muri un barbar supus caznelor. Avea unsprezece oameni, unsprezece feluri diferite pe care le putea încerca. Nu-și pusese niciodată întrebarea de ce îi făcea atâta plăcere suferința celorlalți. Știa

doar că așa era și deci era ceva ce trebuia căutat și gustat. Spuse:

— Corabia aceasta străină, neportugheză și de pirați, este confiscată cu tot ceea ce este pe ea. Toți pirații sunt condamnați imediat...

Rămase cu gura căscată văzând căpetenia piraților țâșnind pe neașteptate la preot, smulgându-i de la brâu crucifixul de lemn, sfărâmându-l și aruncând bucățile pe pământ, apoi strigând ceva foarte tare. Piratul îngenunchie de îndată și i se înclină adânc, în timp ce gărzile săriră la el cu săbiile ridicate.

— Stați, nu-l ucideți!

Yabu era uluit că cineva putea avea neobrăzarea să se poarte cu o asemenea lipsă de bună-cuviință în fața lui.

— Barbarii aceștia sunt dincolo de orice închipuire.

— Da, spuse Omi, în mintea căruia năvăliseră toate întrebările pe care un astfel de gest le putea isca.

Preotul, era încă îngenunchiat, privind prost la ceea ce rămăsese din crucifix. Îl văzură, întinzând mâinile tremurătoare și ridicând bucățile de lemn. Spuse ceva piratului, cu vocea coborâtă, aproape blândă. Ochii i se închiseră, își împleți mâinile și buzele începuseră să i se miște încet. Căpetenia piraților privea nemișcat în sus către ei, fără să clipească din ochii albaștri ca de pisică. Yabu spuse:

— Omi-san, mai întâi vreau să mergem pe corabie. Apoi, o să începem.

Vocea i se îngroșă la gândul plăcerii pe care și-o promisese.

— Vreau să încep cu acela roșcat, de la capătul șirului, acela mărunțel.

Omi se aplecă mai aproape și-și coborî vocea înfierbântată.

— Vă rog să mă iertați, dar asta nu s-a mai întâmplat până acum, alteță, de când portughezii barbari au venit aici. Nu este crucifixul simbolul lor sacru? Nu sunt întotdeauna binevoitori cu preoții lor? Nu îngenunchiază ei, în fața lor, așa cum fac și creștinii noștri? Nu au preoții control absolut asupra lor?

— Te rog, fii mai limpede.

— Toți îi urâm pe portughezi, alteță, afară doar de creștinii dintre noi, *neh*? Poate că acești barbari sunt mai prețioși vii, decât morți.

— Cum?

— Pentru că sunt fără asemănare. Sunt împotriva creștinilor. Poate că un om înțelept ar putea găsi o cale de a folosi ura lor, sau lipsa lor de credință, în folosul nostru. Sunt proprietatea voastră. Faceți cu ei ce vreți, *neh*?

Da. Și-i vreau puși la cazne, gândi Yabu. Da, dar te poți bucura de asta oricând. Ascultă-l pe Omi. E un bun sfetnic. Dar e de încredere? Are vreun motiv tainic să spună asta? Gândește-te.

— Ikawa Jikkyu e creștin, își auzi nepotul spunând, numind pe cel mai aprig dușman, rudă și aliat cu Ishido, care își avea domeniul dincolo de hotarul său de apus. Nu a venit preotul ăsta împutit de acolo? Poate că acești barbari ar putea să-ți dea cheia de a deschide întreaga provincie a lui Ikawa, poate chiar și pe-a lui Ishido, poate chiar a seniorului Toranaga, mai adăugă el încet.

Yabu îi cercetă atent chipul, încercând să ajungă la ceea ce era dincolo de el, apoi ochii se îndreptară către corabie. Nu se mai îndoia acum că fusese trimisă de zei, da, dar era un dar, sau o pedeapsă? Puse deoparte propria plăcere în fața interesului clanului său.

— Așa-i, dar mai întâi învață-i buna-cuviință. Îndeosebi pe el.

— Pe sângele Mântuitorului, murmură Vinck.

— Ar trebui să ne rugăm, spuse van Nekk.

— Am mai făcut-o odată.

— Poate c-ar mai trebui să o facem. Doamne, Dumnezeuule, ce bună ar fi o cană de rachiu.

Erau înghesuiți într-o pivniță adâncă, una dintre multele pe care pescarii le foloseau ca să păstreze peștele uscat la soare. Samurarii îi minaseră de-a curmezișul pieței, în jos, pe scară și acum se găseau închiși sub pământ. Pivnița era lată de cinci pași, lungă de cinci și adâncă de patru, cu pereții și podeaua de pământ bătătorit. Tavanul era făcut din dulapi groși, cu un strat de pământ deasupra și un singur chepeng tăiat în el.

— Dă-te de pe piciorul meu, maimuță afurisită!

— Tacă-ți gura, scârnăvie, spuse Pieterzoon, înveselit. Hei, Vinck, boșorog bășinos, ai mai mult loc decât toți ceilalți!

— Pentru Dumnezeu, ce bună ar fi o bere rece. Mișcă-te!

— Nu pot, Pieterzoon, stăm mai înghesuiți decât în pântecul mamei.

— E vina Căpitanului General. El ocupă tot locul.

— Dă-i un brânci, trezește-l, spuse Maetsukker.

— Ei? Ce s-a întâmplat? Lăsați-mă-n pace. Ce se întâmplă? Sunt bolnav. Trebuie să stau întins. Unde suntem?

— Lasă-l în pace. E bolnav. Hai Maetsukker, ridică-te, pentru Dumnezeu!

Mânios, Vinck îl trase în sus și-l propti de perete. Nu era loc destul pentru ca toți să stea întinși jos sau măcar să stea așezați în capul oaselor în largul lor, în același timp. Căpitanul General, Paulus Spillbergen, zăcea lungit cât era de lung sub chepeng, unde era aerul cel mai bun, cu capul proptit pe mantia făcută sul. Blackthorne stătea sprijinit într-un colț, privind către intrare. Echipajul îl lăsase în pace și se țineau temători departe de el, atât cât se putea, cunoscând de multă vreme felul său de a fi și violența lui explozivă întotdeauna ascunsă de liniștea lui aparentă.

Maetsukker își pierdu cumpătul și izbi cu pumnul în pânțele lui Vinck.

— Lasă-mă-n pace sau te-omor, ticălosule.

Vinck se aruncă asupra lui, dar Blackthorne îi înșfăcă pe amândoi și îi izbi cu capetele de perete.

— Tacă-vă gura la toți, spuse domol.

Făcură cum li se poruncise.

— Ne împărțim în carturi. Un cart doarme, unul stă așezat, altul în picioare. Spillbergen stă lungit până se întremează. Colțul ăla e latrina.

Făcu împărțeala. După ce se aranjară totul deveni mai suportabil.

Trebuie să scăpăm de aici, sau, în cel mult o zi, o să fim prea slăbiți, gândi Blackthorne. Când or să aducă scara, Ca să ne dea apă, sau mâncare. Va trebui să fie noaptea asta, sau mâine noapte. De ce ne-au băgat aici? Nu amenințam pe nimeni. Am fi putut să-l ajutăm pe *daimyo*. O să înțeleagă? Era singurul fel în care puteam s-arăt că popa e dușmanul nostru. O să înțeleagă? Popa a înțeles.

— Poate că Domnul te va iertă pentru sacrilegiul pe care l-ai făcut, dar eu nu, spusesese părintele Sebastio încet. N-am să am odihnă până când tu și răul din tine nu veți dispărea de pe fața pământului.

Sudoarea îi curgea șiroaie de-a lungul obrazilor și bărbiei. O șterse fără s-o bage în seamă, cu urechea ațintită la ceea ce se întâmpla în pivniță, așa cum era când se afla la bord și dormea, sau nu era de cart și se gândea la ceva. Doar atât cât să simtă primejdia înainte ca ea să se iște.

Trebuie să scăpăm de aici și să luăm corabia. Mă întreb ce face Felicity și copiii? Să vedem. Tudor are acum șapte ani, iar Lizbeth... Suntem la un an și unsprezece luni și șase zile de Amsterdam. Mai adăugăm treizeci și șapte de zile pentru strâns provizii și drumul de la Chatham până aici și în cele din urmă, cele unsprezece zile de dinainte de imbarcarea la Chatham. Asta-i cu siguranță vârsta ei, dacă toate sunt în regulă. Și ar trebui să fie. Felicity gătește acum și are grijă de casă și face curățenie și sporovăie, iar

copiii cresc, la fel de puternici și netemători ca mama lor. O să fie minunat înapoi acasă. O să mergem împreună de-a lungul țărmului și-n pădure și prin poieni, prin frumusețea care este Anglia. Peste ani se obișnuise să se gândească la ei ca la niște personaje dintr-o piesă, oameni pe care-i iubești și pentru care suferi, iar piesa nu se sfârșește niciodată. Altfel dorul de ei era prea greu de suportat. Putea chiar să numere zilele în care fusese acasă, în unsprezece ani, de când se însurase. Erau puține, își zise, prea puține. E o viață grea pentru o femeie, Felicity, spusese el mai înainte, iar ea-i răspunsese: "Orice fel de viață e grea pentru o femeie." Pe atunci avea șaptesprezece ani, era înaltă, iar părul ei era lung și senzual...

Urechile îi spuseră să se păzească. Oamenii stăteau așezați, sau sprijiniți, sau încercau să doarmă. Vinck și Pieterzoon, prieteni buni, vorbeau în șoaptă. Van Nekk se holba în gol, ca și ceilalți. Spillbergen era pe jumătate treaz, iar Blackthorne gândi că bărbatul era mai puternic decât lăsa să se creadă.

În tăcerea neașteptată ce se așternuse se auziră pași deasupra. Pașii se opriră. Voci înfundate, în acea limbă aspră, cu sunete ciudate. Blackthorne crezu că recunoaște vocea samuraiului. *Omi-san?* Da, asta era numele, dar nu putea fi sigur. După un timp vocile se opriră și pașii se depărtară.

— Crezi că or să ne dea ceva de mâncare, pilotule? întrebă Sonk.

— Da.

— Ne-ar prinde bine ceva de băut. Bere rece, Dumnezeu! spuse Pieterzoon.

— Taci din gură, zise Vinck. Mi se face rău când mă uit la tine.

Blackthorne simțea cămașa leoarcă. Și putoarea. Dumnezeu, ar prinde bine o baie, își zise și brusc zâmbi, amintindu-și.

În acea zi, Mura și ceilalți îl căraseră în camera caldă și-l întinseseră pe o bancă de piatră, cu mâinile și picioarele încă amortite și abia mișcându-se. Cele trei femei, conduse de hârca bătrână, începuseră să-l dezbrace și el încercase să le împiedice, dar de fiecare dată când se mișca, unul dintre bărbați îi atingea un nerv lăsându-l fără puteri și, oricât de mult s-ar fi înfuriat și-ar fi blestemat, ele continuaseră să-l dezbrace până când rămăsese gol. Nu se rușinase că era gol în fața unor femei, ci pentru că dezbrăcatul era întotdeauna un lucru făcut departe de alți ochi, așa se obișnuise și nu-i plăcea să fie dezbrăcat de nimeni, cu atât mai puțin de băștinașii ăștia necivilizați. Dar ca să fii dezbrăcat de față cu toată lumea, ca un copilăș neajutorat și să fii spălat peste tot, ca un sugar, cu o apă caldă, spumoasă și parfumată, în timp ce ei tăifăsuiau și zâmbeau, iar el zăcea întins pe spate, era prea mult. Apoi avusese o erecție și oricât de mult ar fi încercat să împiedice asta, devenea din ce în ce mai rău. Cel puțin așa gândea el – spre deosebire de femei. Ochii lor deveniseră din ce în ce mai mari și el începuse să roșească. Iisuse Dumnezeu, mare și bun, nu pot să nu roșesc. Dar așa era și asta părea să-l facă și mai vârtos, iar bătrâna bătuse din palme, minunându-se, și spuse ceva, la care toți ceilalți dăduseră din cap, iar ea își scuturase capul plină de uimire și mai spuse ceva, iar ceilalți încuviințară mai abtirit din cap. Mura zisese cu foarte multă seriozitate:

— Căpitan-*san*, mama-*san* îți mulțumește. Cea mai minunată clipă. Acum, moare fericită.

Și se înclinaseră cu toții ca unul, iar atunci Blackthorne descoperise cât de caraghios era totul și începuse să râdă. Rămăseseră cu toții uimiți, apoi începuseră și ei să râdă. Râsul îi tăiase din vârtoșenie și bătrâna se întristase puțin și o spusese, iar asta îl făcuse să râdă și mai tare, și ceilalți i se alăturaseră. Apoi îl întinseseră grijulii în apa fierbinte și adâncă și curând, nemaiputând îndura, ei îl lungiseră gâfâind, încă odată, pe bancă. Femeile îl uscaseră și apoi sosise bătrânul orb. Blackthorne nu cunoscuse până atunci masajul. La început încercase să se împotrivească degetelor

iscoditoare, dar apoi magia lor îl furase și curând, după ce degetele descoperiră nodurile și făcură să circule sângele, sau elixirul care aluneca pe sub piele și mușchi și nervi, începu aproape să toarcă ca o pisică.

Apoi fusese ajutat să ajungă în pat, ciudat de slăbit, pe jumătate visând, iar acolo îl aștepta fata. Fusese răbdătoare cu el și, după ce dormise, când își venise în puteri, o avusese cu blândețe, deși îi lipsise mult. N-o întrebese numele, iar dimineța, când Mura, încordat și foarte înspăimântat, îl trezise din somn, ea nu mai era acolo.

Blackthorne oftă. Viața e minunată, își zise.

În pivniță, Spillbergen aiura din nou. Maetsukker își îngrijea capul și gema, nu de durere, ci de spaimă, iar musul Croocq era în pragul leșinului. Jan Roper spuse:

— Ce-ai găsit de răs aici, pilotule?

— Du-te dracului!

— Cu tot respectul, pilotule, începu Van Nekk prudent, aducând discuția la ceea ce era de mai mult timp în mințile lor. Ai fost foarte neînțelept să-l ataci pe popă în fața spurcăciunilor de galbeni ticăloși.

Încuviințară toți, deși cu multă grijă.

— Dacă n-ai fi făcut-o, nu cred că am mai fi în buclucul ăsta împutit.

Van Nekk nu se apropie de Blackthorne.

— Tot ce trebuie să faci e să-ți ții capul plecat în țărână, când senior Ticăloșenie e prin preajmă și-atunci toți sunt blânzi ca mieii.

Aștepta un răspuns, dar Blackthorne nu spuse nimic, doar se întoarse iar ca să privească către chepeng. Era ca și cum nu s-ar fi spus nimic. Neliniștea lor crescuse. Paulus Spillbergen se ridică cu greutate într-un cot.

— Despre ce vorbiți, Baccus?

Van Nekk se duse până la el și-i explică despre preot și cruce și ce se mai întâmplase și de ce erau acolo. Ochii îl dureau astăzi mai tare ca niciodată.

— Da, asta a fost primejdios, pilotule, spuse Spillbergen. Da, chiar foarte greșit aș spune. Dați-mi niște apă. Acum, iezuiții n-or să ne lase deloc în pace.

— Ar fi trebuit să-i sucești gâtul, pilotule. Iezuiții, oricum, nu ne lasă în pace, spuse Jan Roper. Sunt niște păduchioși murdari și suntem aici, în groapa asta împutită, ca pedeapsă a Domnului.

— Asta-i o prostie, Roper, spuse Spillbergen. Suntem aici pentru...

— E pedeapsa Domului. Ar fi trebuit să ardem toate bisericile din Santa Magdalena, nu doar două. Așa ar fi trebuit. Haznalele satanei!

Spillbergen lovi fără vlagă o muscă.

— Trupele spaniole se regrupau și eram mult mai puțini ca număr. Eram unul la cincisprezece. Dați-mi niște apă. Jefuiserăm orașul și strânsesem prada și-i lăsasem cu nasul în țărână. Iar dacă mai stăteam, am fi fost uciși. Pentru Dumnezeu, dati-mi careva niște apă. Am fi fost cu toții uciși, dacă nu ne retrăgeam.

— Și ce contează, când faci lucrarea Domnului? Noi i-am înșelat așteptările.

— Poate că suntem aici tot pentru lucrarea Domnului, spuse Van Nekk împăciuitor, căci Roper era un om bun, deși mult prea habotnic, un negustor isteț și tovarășul de afaceri al fiului său.

— Poate că am putea să le arătăm băștinașilor de aici drumul greșit, papistaș, pe care au apucat-o. Poate am putea să-i aducem la Adevărata Credință.

— Foarte adevărat, spuse Spillbergen. Încă se simțea slăbit, dar puterile-i reveneau. Cred c-ar fi trebuit să te sfătuiești cu Baccus, pilotule. În definitiv el e starostele negustorilor. E foarte bun la pălăvrăgit cu băștinașii. Dați-mi apă, am spus!

— Nu e deloc, Paulus.

Van Nekk deveni și mai posomorit.

— Nu ne-au dat nici apă, nici mâncare. N-avem nici măcar un țucal, să ne ușurăm în el.

— Ei bine, cereți una. Și niște apă. Doamne, Dumnezeu, mi-e sete. Cereți apă. Tu.

— Eu? întrebă Vinck.

— Da, tu.

Vinck aruncă o privire către Blackthorne, dar Blackthorne privea nepăsător chepengul, așa că Vinck se așeză dedesubtul deschizăturii și strigă:

— Hei, voi de sus! Dați-ne niște afurisită de apă! Vrem mâncare și apă!

Nu veni nici un răspuns. Strigă din nou. Din nou, nici un răspuns. Încet-încet ceilalți i se alăturară cu strigătele lor. Toți, în afară de Blackthorne. În curând panica și greața provocată de spațiul îngust și nesănătos se strecură în vocile lor și ei începură să urle ca lupii. Chepengul se deschise. Omi privea jos, la ei. Alături de el stătea Mura și preotul.

— Apă și hrană, pentru Dumnezeu! Dați-ne drumul de aici!

În curând țipau cu toții. Omi făcu un semn către Mura, care dădu din cap și plecă. O clipă mai târziu se reîntoarse cu un alt pescar, cărând între ei un ciubăr mare. Goliră conținutul – resturi putrezite de pește și apă sărată de mare – în capul întemnițaților. Oamenii din pivniță se împrăștiară, încercând să se ferească, dar nici unul dintre ei nu reuși. Spillbergen tușea sufocat, aproape înecat. Unii dintre ei alunecară și fură călcați în picioare. Blackthorne nu se mișcase din colț. Îl fixa pe Omi cu o privire plină de ură. Apoi Omi începu din nou să vorbească. Înspăimântați, îl ascultau în tăcerea întreruptă doar de tusea și icnetele lui Spillbergen. Când Omi termină, preotul, nervos, se apropie de deschizătură.

— Acestea sunt poruncile lui Kasigi Omi. Veți începe să vă purtați ca niște ființe omenești, bine-crescute. Nu veți mai face zgomot. Dacă faceți, data viitoare or să răstoarne în pivniță încă șase ciubere, apoi zece, apoi douăzeci. O să vi se dea hrană și apă, de două ori pe zi. Când veți învăța să vă purtați, o să vi se îngăduie să ieșiți în lumea oamenilor. Prin îngăduința seniorului Yabu vi s-au cruțat viețile, tuturor, cu condiția să-l serviți cu credință. Tuturor, în afară de unul. Unul dintre voi trebuie să moară la asfințitul soarelui. Voi veți hotărî care să fie. Dar tu, și arată la Blackthorne, tu nu trebuie să fii ales.

Stânjenit, preotul răsuflă adânc, se înclină pe jumătate către samurai și se dădu înapoi. Omi privi în groapă. Putea vedea ochii lui Blackthorne și le simțea ura. O să-mi ia mult până am să înfrâng cerbicia omului ăsta, își spuse. Nu contează, e timp destul.

Chepengul căzu cu zgomot la loc.

CAPITOLUL 3

Yabu zăcea în baia fierbinte, mai mulțumit și mai sigur de sine decât fusese vreodată în viața lui. Corabia își dezvăluisse bogăția și această bogăție îi dădea o putere la care nici nu visase.

— Vreau ca mâine totul să fie dus la țarm, spusese. Puneți muschetele la loc, în lăzile lor. Acoperiți totul cu plase sau saci.

Cinci sute de muschete, gândi încântat. Mai mult praf de pușcă și proiectile decât are Toranaga în toate cele Opt Provincii. Și douăzeci de tunuri, cinci mii de ghiulele și muniție din belșug. Lăzi cu săgeți de foc. Totul de cea mai bună calitate europeană.

— Mura, ai să faci rost de hamali. *Igurashi-san*, vreau tot acest armament, și tunurile, dus deîndată și în taină în castelul meu din Mishima. Ești direct răspunzător.

— Da, stăpâne.

Fuseseră în calea principală a navei și toți îl priviseră cu gurile căscate: Igurashi, un bărbat înalt, vânos, cu un singur ochi, șeful suitei lui; Zukimoto, administratorul său, împreună cu zece săteni asudați, care deschiseseră lăzile sub supravegherea lui Mura și garda personală de patru samurai. Știa că ei na-i înțelegeau entuziasmul, nici nevoia ca totul să fie făcut pe ascuns. Bun, își zise.

Portughezii introduseseră muschetele și praful de pușcă în 1542, când descoperiseră Japonia. Peste optsprezece luni le făceau și japonezii. Nu se apropiau de calitatea celor europene, dar asta nu conta, pentru că armele erau socotite mai mult o noutate și, o bună bucată de vreme, folosite numai la vânătoare, dar chiar și pentru asta arcurile erau cu mult mai precise. În plus, și foarte important, la japonezi războiul era aproape ritual: luptă corp la corp, individuală, sabia fiind cea mai onorabilă armă. Folosirea armelor de foc era socotită o lașitate și dezonorantă, total împotriva codului samurailor, *bushido*, Calea Războinicului, ce-l obliga pe samurai să lupte onorabil, să trăiască onorabil și să moară onorabil; să manifeste credință nețârmurită și neîndoielnică seniorului său; să nu se teamă de moarte – ba chiar să o caute, ca parte a îndatoririlor sale; să fie mândru de propriu-i nume și să-l păstreze nepătat.

De ani Yabu avea o teorie păstrată în taină. În sfârșit, gândi fericit, poți s-o dezvolți și s-o pui în aplicare: cinci sute de samurai aleși anume, înarmați cu muschete, dar pregătiți ca o formațiune unitară, vârful de lance al celor douăsprezece mii de soldați din trupele tale înarmate tradițional, sprijiniți de cele douăzeci de tunuri, folosite într-un chip anume de oameni anume, instruiți și ei tot ca o unitate. O strategie nouă pentru o eră nouă! În războiul care se apropie armele de foc ar putea fi hotărâtoare!

Cum rămâne cu *bushido*? îl întrebaseră întotdeauna umbrele strămoșilor.

Cum rămâne cu *bushido*? le întorsese la rându-i întrebarea.

Nu-i răspuseseră niciodată.

Nici în cele mai nebunești dintre visele sale nu-și închipuise că și-ar putea îngădui vreodată să aibă cinci sute de puști. Dar acum le avea pe degeaba și era singurul care știa cum să le folosească. Dar de partea cui? A lui Toranaga sau a lui Ishido? Sau ar trebui să aștepte și, poate, să fie el eventualul învingător?

— Igurashi-san, vei călători noaptea și vei asigura o pază severă.

— Da, stăpâne.

— Mura, asta trebuie să rămână o taină, altfel satul va fi șters de pe fața pământului.

— N-o să scape nimeni nici un cuvânt, stăpâne. Pot să mă pun chezaș pentru satul meu, dar nu și pentru drum sau pentru celelalte sate. Cine știe unde sunt iscoade? Dar noi n-o să spunem nimic.

După aceea Yabu se duse în camera tezaurului. Aici se găsea ceea ce el bănuia a fi pradă piraterească: talgere de aur și argint, cupe, candelabre și podoabe, câteva picturi religioase în rame împodobite. Un cufăr era plin cu haine femeiești brodate migălos cu fir de aur și pietre colorate.

— Am să pun să topească aurul și argintul în lingouri pentru vistierie, spusese Zukimoto. Era un bărbat îngrijit, meticolos, trecut de patruzeci de ani și nu era samurai. Cu ani în urmă fusese preot-războinic budist, dar Taiko, Apărătorul Tronului, îi distrusese mănăstirea într-o campanie de curățire a țării de unele mănăstiri și secte războinice budiste care nu îi recunoșteau suzeranitatea absolută. Mituind pe unii și pe alții, Zukimoto reușise să scape de la o moarte timpurie, se făcuse negustor ambulant și, în cele din urmă, mic negustor de orez. Acum zece ani se alăturase casei lui Yabu și acum era de neînlocuit.

— Cât privește hainele, s-ar putea ca firul de aur și pietrele prețioase să fie valoroase. Dacă-mi îngăduiți, voi pune să fie împachetate și trimise la Nagasaki împreună cu tot ce se poate salva.

Portul Nagasaki, de pe coasta sudică a insulei Kyushu, era antrepozitul legal și locul de negoț al portughezilor.

— S-ar putea ca barbarii să plătească bine pentru resturile astea.

— Bun. Ce-i cu baloturile din cealaltă cală?

— Toate sunt cu țesături groase. Complet nefolositoare pentru noi, alteță, fără absolut nici o valoare pe piață. Dar asta o să vă placă.

Zukimoto deschisese casa de bani. În ea se găseau douăzeci de mii de monezi noi de argint. Dubloni spanioli de cea mai bună calitate.

Yabu se răsuci în cadă. Își șterse sudoarea de pe față și gât cu un prosop mic, alb și se cufundă mai adânc în apa fierbinte și aromată. Dacă acum trei zile, își spusese, ți-ar fi prezis un ghicitor c-au să se-ntâmpile toate astea, l-ai fi pus să-și înghită limba pentru minciunile lui.

În urmă cu trei zile el se afla în Yedo, capitala lui Toranaga. Mesajul lui Omi sosise pe seară. Fără îndoială, corabia trebuia cercetată imediat, dar Toranaga se găsea încă la Osaka pentru o ultimă confruntare cu generalul Ishido, iar cât lipsea îi invitase pe Yabu și pe acei toți *daimyo* din împrejurimi care-l sprijineau, să aștepte până la întoarcerea sa. O asemenea invitație nu putea fi refuzată fără urmări. Yabu știa că el și ceilalți *daimyo* independenți, precum și familiile lor erau, pur și simplu, o garanție în plus pentru Toranaga și că, deși, bineînțeles, cuvântul n-ar fi fost rostit niciodată, ei erau ostatici pentru siguranța întoarcerii lui Toranaga din Osaka, fortăreața de nepătruns a dușmanului, unde se ținea întrunirea. Toranaga era Președintele Consiliului Regenților pe care Taiko îl desemnase pe patul de moarte ca să conducă împărăția pe timpul cât fiul său, Yaemon, care acum avea șapte ani, era minor. Erau cinci regenți, toți *daimyo* de vază, dar numai Toranaga și Ishido aveau de fapt puterea.

Yabu cântărise cu grijă toate motivele de a merge la Anjiro, cât ar fi fost de primejdut acolo sau rămânând pe loc. Apoi trimisese după soție și după concubina sa favorită. O concubină era o țiitoare oficială, îngăduită de lege. Un bărbat putea să aibă în același timp câte concubine voia, dar numai o singură soție.

— Nepotul meu, Omi, tocmai mi-a trimis vorbă, în taină, că o navă barbară a sosit în Anjiro.

— Una dintre Corăbiile Negre? întrebuse emoționată soția lui.

Acestea erau uriașele, neînchipuit de bogatele nave de comerț care circulau anual, purtate de vânturile musonice, între Nagasaki și colonia portugheză Macao, ce se afla la aproape o mie de mile spre sud, pe pământul Chinei.

— Nu, dar s-ar putea să fie bogată. Eu plec imediat. Voi trebuie să spuneți că m-am îmbolnăvit și nu pot fi deranjat cu nici un chip. Mă-napoiez în cinci zile.

— E nespuse de primejdios, îl prevenise soția lui. Seniorul Toranaga a poruncit limpede ca noi să rămânem aici. Sunt sigură că o să cadă iar la învoială cu Ishido și e prea puternic ca să-ți îngădui să-l nemulțumești. Alteță, nu putem fi siguri că n-o să bănuiască cineva adevărul, sunt iscoade pretutindeni. Dacă Toranaga se întoarce și te găsește plecat, lipsa ta poate fi înțeleasă greșit. Dușmanii tăi. Îi vor picura otravă în inimă.

— Da, adăugase concubina. Te rog să mă ierți, dar trebuie s-o ascuți pe doamna. Ea are dreptate. Seniorul Toranaga niciodată n-ar crede că i-ai nesocotit poruncile doar ca să te uiți la o corabie barbară. Te rog trimite pe altcineva.

— Dar asta nu e o corabie barbară obișnuită. Nu este portugheză. Ascultați-mă. Omi spune că e dintr-o altă țară. Acești oameni vorbesc o limbă diferită și au ochi albaștri și păr auriu.

— Omi-san și-a pierdut mințile. Sau a băut prea mult *saké*, spusese soția lui.

— E o treabă mult prea însemnată ca să vă ardă de glume, atât ție cât și lui.

Soția sa se înclinase, își ceruse iertare și spusese că era îndreptățit să o repeadă, dar că observația ei nu fusese batjocoritoare. Era o femeie micuță, subțire, cu zece ani mai în vârstă decât el, care-i dăruise câte un copil în fiecare an, timp de opt ani, până ce pânțelele i se secătuiseră – iar dintre aceștia, cinci fuseseră băieți. Trei deveniseră războinici și muriseră vitejește în războiul împotriva Chinei. Un altul ajunsese preot budist, iar pe ultimul, care acum avea nouăsprezece ani, el îl disprețuia.

Soția lui, doamna Yuriko, era singura femeie de care se temuse vreodată, singura femeie pe care o prețuisese vreodată – în afară de mama lui, acum moartă – și-i conducea gospodăria cu o mână de fier.

— Din nou îmi cer iertare. A dat Omi-san amănunte în privința încercăturii?

— Nu, n-a cercetat-o, Yuriko-san. Spune că a sigilat-o deîndată, pentru că era atât de neobișnuită. Până acum n-a trecut niciodată pe aici o navă care să nu fie portugheză, *neh?* Mai zice că e o navă de război. Cu douăzeci de tunuri pe punte.

— A! Atunci trebuie să meargă de-ndată cineva.

— Mă duc chiar eu.

— Te rog, mai gândește-te. Trimite-l pe Mizuno. Fratele tău este deștept și chibzuit. Te implor, nu te duce.

— Mizuno e slab și nu e de încredere.

— Atunci poruncește-i să-și facă *seppuku* și termină cu el, spusese ea aspru.

Seppuku, numit uneori și *harachiri*, sinucidere rituală prin spintecarea pânțecelui, era singurul mod prin care un samurai își putea ispăși cu cinste o rușine, un păcat sau o greșală și era îngăduit numai pentru casta samurailor. Toți samurailor – femei și bărbați – erau pregătiți încă din copilărie fie pentru actul în sine, fie ca să ia parte la ceremonie ca secundanți. Femeile își făceau *seppuku* doar înfigându-și un pumnal în gât.

— Mai târziu, nu acum.

— Atunci trimite-l pe Zukimoto. Pe el te poți bizui.

— Dacă Toranaga n-ar fi poruncit ca toate soțiile și concubinele să stea și ele aici, te-aș trimite pe tine. Dar ar fi prea periculos. Trebuie să mă duc eu. N-am de ales. Yuriko-san, spuneai că vistieria e goală, că nu mai găsim înțelegere la ticăloșii de cămătari. Zukimoto zice că noi luăm cele mai mari dări țărilor. Trebuie să am mai mulți cai, mai multe arme și mai mulți samurai. Poate că nava o să ofere mijloacele pentru asta.

— Poruncile seniorului Toranaga au fost destul de limpezi, alteță. Dacă se-ntoarce și află...

— Da, *dacă* se întoarce, doamnă. Eu tot mai cred că s-a vârat singur în cursă. Seniorul Ishido are opt zeci de mii de samurai numai în castelul Osaka și-n împrejurimi. Toranaga a făcut o nebunie că s-a dus acolo cu câteva sute de oameni.

— E mult prea viclean ca să se pună în primejdie fără rost, spusese ea cu convingere.

— Dacă-ăș fi în locul lui Ishido și l-aș avea în mână, l-aș ucide imediat.

— Da. Însă mama Moștenitorului e încă ostatică în Yedo, până se întoarce Toranaga. Generalul Ishido n-o să-ndrăznească să se atingă de Toranaga atâta vreme cât ea nu e în siguranță înapoi, la Osaka.

— Eu l-aș omorî. Dacă doamna Ochiba trăiește sau moare, n-are importanță. Moștenitorul e în siguranță în Osaka. Cu Toranaga mort, succesiunea e asigurată. Toranaga e singura amenințare adevărată pentru Moștenitor, el e singurul care poate să se folosească de Consiliul Regentilor, uzurpând puterea lui Taiko și omorând băiatul.

— Iartă-mă, alteță, dar s-ar putea ca generalul Ishido să-i atragă de partea sa pe ceilalți trei regenți și să-l acuze pe Toranaga de trădare. Asta ar însemna sfârșitul lui Toranaga, *neh?* spusese concubina.

— Da, doamnă, dacă Ishido ar putea, ar face-o, dar nu cred că poate,

și nici Toranaga nu poate. Taiko a ales pe cei cinci regenți cu prea mare chibzuință. Se disprețuiesc atât de mult unul pe celălalt, încât e aproape cu neputință să se-nțeleagă asupra vreunui lucru.

Înainte de a lua puterea cei cinci mari *daimyo* juraseră public credință veșnică față de muribund și față de fiul său și urmașii lor. Și tot public făcuseră jurământul sacru de a hotări împreună în Consiliu și juraseră să treacă împărăția neștirbită lui Yaemon, când acesta va împlini cincisprezece ani.

— A hotări împreună înseamnă că, de fapt, nimic nu poate fi schimbat până ce Yaemon nu devine major.

— Dar într-o bună zi, alteță, patru regenți se vor uni împotriva unuia – din pizmă, teamă sau ambiție – *neh?* Cei patru vor ocoli astfel poruncile lui Taiko îndeajuns ca să înceapă un război, *neh?*

— Da, dar va fi un război mărunț, doamnă, și *acela* care va rămâne singur, va fi zdrobit, iar pământurile lui vor fi împărțite de învingători, care apoi vor trebui să numească pe cel de al cincilea regent, iar, cu timpul, vor fi din nou patru contra unu și din nou acela va fi zdrobit și pământurile lui împărțite – exact cum a plănuit Taiko. Singura mea problemă este cine va rămâne singur de data asta, Ishido sau Toranaga?

— Toranaga va fi cel singur.

— De ce?

— Ceilalți se tem prea mult de el deoarece toți *știi* că, în adâncul sufletului, râvnește să fie *Shogun*, oricât de mult ar tăgădui.

Shogun era rangul suprem pe care-l putea atinge un muritor în Japonia. *Shogun* însemna Dictator Militar Suprem. Numai un singur *daimyo* dintre toți putea să dețină titlul și numai Maiestatea Sa Imperială – Împăratul, Fiul Cerului – care trăia retras, alături de familiile imperiale, în Kyoto, putea să acorde titlul.

Odată cu numirea *Shogunului* veneau însemnele puterii absolute: sigiliul și mandatul imperial. *Shogunul* stăpânea în numele împăratului. Toată puterea venea de la împărat, căci el cobora direct din zei. Deci orice *daimyo* care se împotriva *Shogunului* era de la sine înțeles socotit nesupus tronului și proscris deîndată, iar pământurile sale confiscate.

Împăratul era venerat ca o divinitate, pentru că el cobora în linie directă din Zeița Soare, Amaterasu Omikami, unul dintre copiii zeilor Izagi și Izami, cei care creaseră insulele Japoniei din bolta cerească. Prin drept divin, împăratul stăpânea tot pământul, porunca și i se dădea ascultare fără crâcnire. Dar, în fapt, de mai bine de șase secole puterea se afla în spatele tronului.

În urmă cu șase veacuri se produsese o schismă, când două dintre cele trei mari familii semiregale și rivale de samurai – Minowara, Fujimoto și Takashima – sprijiniseră pretendenți rivali la tron și aruncaseră țara într-un război civil. După șaiszeci de ani familia Minowara înfrânsese pe Takashima, în timp ce clanul Fujimoto rămăsese neutru.

De atunci, apărându-și cu încăpățănare puterea, *Shogunii* Minowara stăpâniseră imperiul, declaraseră shogunatul lor ereditar și începuseră să-și mărite unele dintre fiice cu descendenți imperiali. Împăratul și întreaga Curte Imperială erau complet izolați în palatele cu ziduri înalte și grădinile din mica enclavă din Kyoto, mai tot timpul în mari lipsuri, îndeletnicindu-se zi de zi cu ritualurile shinto, străvechea religie animistă a Japoniei, sau cu artele, precum caligrafia, pictura, filozofia și poezia.

Curtea Fiului Cerului putea fi dominată cu ușurință, pentru că, deși stăpânea tot pământul, nu avea nici un venit. Numai *daimyo*, samurarii, aveau venituri și dreptul de a pune dări. Așa se făcea că, deși toți membrii Curții Imperiale erau mai presus samurailor ca rang, trăiau dintr-o subvenție acordată curții, la bunul plac al *Shogunului*, al lui Kwampaku – Întâiul Sfetnic – sau al Consiliului Militar care conducea la vremea respectivă. Foarte puțini erau generoși. Unii împărați fuseseră nevoiți să-și

dea semnăturile în schimbul hranei. Deseori nu erau bani îndeajuns nici pentru încoronare.

În cele din urmă *Shogunii* Minowara pierduseră puterea în favoarea altora, descendenți ai clanurilor Takashima și Fujimoto. Cum războaiele civile continuaseră neîntrerupt de-a lungul secolelor, Împăratul era din ce în ce mai mult păpușa aceluia *daimyo* care era destul de puternic ca să cucerească Kyoto. Îndată ce noul cuceritor sfârșea de măcelărit *Shogunul* de la putere și toți urmașii acestuia, se înfățișa – cu singura condiție ca el să fie un Minowara, Takashima sau Fujimoto – să jure cu umilință supunere tronului și, preaplecăt, să-l invite pe împăratul lipsit de putere să-i acorde titlul – acum rămas liber – de *Shogun*. Atunci, asemenea precedesorilor săi, avea să încerce să-și extindă stăpânirea dincolo de Kyoto, până ce și el, la rândul lui, era doborât de un altul. Împărații se căsătoreau, abdicau sau se urcau pe tron la bunul plac al *Shogunului*. Dar întotdeauna linia de sânge a împăratului se păstra neîntreruptă și neatinsă.

Astfel *Shogunul* era atotputernic. Până ce era răsturnat.

Mulți fuseseră înlăturați de-a lungul secolelor o dată cu fărâmițarea imperiului în fracțiuni tot mai mici. În ultima sută de ani nici un *daimyo* nu avusese de unul singur suficientă putere ca să devină *Shogun*. Cu doisprezece ani în urmă generalul-țăran Nakamura avusese puterea și obținuse mandatul de la actualul împărat, Go-Nijo. Dar lui Nakamura nu i se putuse acorda titlul de *Shogun*, oricât de mult și l-ar fi dorit, căci se născuse țăran. Fusesse nevoit să se mulțumească cu rangul civil mult mai mic de *kwampaku* și, mai târziu, când demisionase din această funcție în favoarea fiului său Yaemon – deși păstrase toată puterea, așa cum se obișnuia – trebuise să se mulțumească cu rangul de Taiko. După străvechi tradiții, doar descendenții din vechile, foarte ramificatele și semi-zeieștile familii Minowara, Takashima și Fujimoto erau îndreptățiți la rangul de *Shogun*.

Toranaga descindea din familia Minowara. Yabu putea să-și traseze genealogia până la o vagă și neînsemnată ramură Takashima, legătură suficientă dacă ar fi fost să devină vreodată *Shogun*.

— Ehei, doamnă, bineînțeles că Toranaga vrea să ajungă *Shogun*, dar n-o să izbutească niciodată. Ceilalți regenți îl disprețuiesc și se tem de el. Ei i se împotrivesc, așa cum a plănuțit Taiko. Se aplecase în față și-și cercetase soția cu atenție. Tu zici că Toranaga are să fie înfrânt de Ishido?

— Va fi izolat, da. Dar până la urmă nu cred c-o să piardă, alteță. Eu te rog să dai ascultare seniorului Toranaga și să nu părăsești Yedo numai ca să cercetezi corabia barbară, oricât de neobișnuită spune Omi că este. Te rog trimite-l pe Zukimoto la Anjiro.

— Dar dacă corabia are lingouri? Aur sau argint? Ai avea încredere în Zukimoto sau în oricare dintre ofițerii noștri?

— Nu, răspunsese soția lui.

Așa că, în noaptea aceea, el se furișase în taină din Yedo, doar cu cincizeci de oameni. Acum avea putere și bogăție cum nu visase niciodată, și prizonieri deosebiți, dintre care unul urma să moară în acea noapte. Aranjase să fie pregătiți pentru mai târziu o curtezană și un băiat. Măine în zori se va întoarce la Yedo; pe inserat, armele și lingourile își vor începe călătoria lor tainică.

Ehei, armele! cugetă, beat de bucurie. Armele și planul meu îmi vor da puterea să-l fac să învingă pe Ishido sau pe Toranaga – pe care dintre ei îl voi alege. Apoi voi ajunge regent în locul învinsului, *neh?* Apoi cel mai important dintre regenți. De ce nu chiar *Shogun*? Da. Acum totul e cu putință.

Își lăsă încântat gândurile să rătăcească. Cum să folosesc cele douăzeci de mii de monezi de argint? Aș putea reconstrui fortificația castelului. Și să cumpăr cai de povară pentru tunuri. Și să largesc rețeaua iscoadelor. Ce-i de făcut cu Ikawa Jikkyu? Ar ajunge o mie de monezi bucătarilor lui Ikawa Jikkyu ca să-l otrăvească? Mai mult decât de ajuns!

Cinci sute, chiar și o sută, în mâini potrivite, ar fi îndeajuns. Dar în ale cui?

Soarele după-amiezii arunca raze piezișe prin mica fereastră din zidul de piatră. Apa din baie, foarte fierbinte, era încălzită cu un foc de lemne aprins dincolo de perete. Aceasta era casa lui Omi și era așezată pe un mic deal, cu fața spre sat și spre port. Grădina dintre ziduri era îngrijită, liniștită, demnă de laudă.

Ușa băii se deschise. Bărbatul orb se înclină.

— Kasigi Omi-san m-a trimis, alteță. Eu sunt Suwo, masorul lui.

Era înalt, foarte slab și bătrân, cu chipul plin de riduri.

— Bine.

Yabu fusese întotdeauna înspăimântat de gândul că ar fi putut orbi. De când își putea aduce aminte, se visa trezindu-se în beznă, deși știa că se găsea în lumina soarelui și îi simțea căldura, dar nu putea să vadă; deschidea gura să țipe, deși știa că e dezonorant să țipi, și totuși țipa. Se deștepta scâldat în sudoare.

Dar teama de orbire părea să-i mărească plăcerea de a fi masat de un orb.

Zări cicatricea șerpuită de pe tâmpla dreaptă a bărbatului și despicătura adâncă din țeastă. E o tăietură de sabie, își spuse. Asta i-a pricinuit orbirea? Să fi fost cândva samurai? Al cui? E iscoadă?

Yabu știa că omul fusese cercetat cu mare băgare de seamă de gărzile lui înainte de a fi lăsat să intre, așa că nu se temea că ar fi putut avea vreo armă ascunsă. Valoroasa-i sabie lungă, o lamă veche, făcută de meșterul făurar de săbii Murasama, era la îndemână. Îl privi pe bătrân scoțându-și chimonoul de bumbac și atârându-l fără să caute agățătoarea. Mai avea și alte creștături de sabie pe piept. Fâșia de pânză din jurul șoldurilor era foarte curată. Îngenunche așteptând răbdător.

Când fu gata, Yabu ieși din baie și se lungi pe banca de piatră. Bătrânul îl șterse cu grijă, își puse ulei aromat pe mâini și începu să întindă mușchii cefei și spatelui *daimyo*-ului.

Încordarea începu să se topească sub degetele puternice ce se mișcau pe trupul lui Yabu, masând puternic, cu o îndemănare surprinzătoare.

— E bine. Foarte bine, spuse după o vreme.

— Mulțumesc, Yabu-sama.

Sama, însemnând *stăpâne*, era o formulă de politețe obligatorie către o persoană de rang mai înalt.

— Ești în slujba lui Omi-san de multă vreme?

— De trei ani, alteță. Domnia-sa e foarte îngăduitor cu un bătrân ca mine.

— Și înainte de asta?

— Am rătăcit din sat în sat. Câteva zile aici, o jumătate de an dincolo, ca un fluture purtat de răsuflarea verii.

Vocea lui Suwo era la fel de liniștitoare ca și mâinile. Înțelesese că *daimyo*-ul avea chef de vorbă și așteptă răbdător următoarea întrebare, ca să înceapă. O parte a artei sale era să știe ce i se cerea și când. Uneori i-o spuneau urechile, dar cel mai adesea degetele păreau să dezlege tainele minții bărbatului sau femeii. Degetele-i spuneau să se păzească de omul ăsta, căci era periculos și nestatornic, are cam patruzeci de ani, e un bun călăreț și luptător cu sabia. De asemeni, că ficatul lui era bolnav și că avea să moară în doi ani. *Saké*-ul și poate afrodisiacele o să-l omoare.

— Sunteți vânjos pentru vârsta pe care o aveți, Yabu-sama.

— Și tu la fel. Ce vârstă ai, Suwo?

Bătrânul râse, dar degetele nu i se opriră.

— Sunt cel mai bătrân din lume, din lumea mea. Toți pe care i-am cunoscut cândva sunt morți de mult. Trebuie că am mai mult de optzeci, nu-s sigur. L-am slujit pe seniorul Yoshi Chikitada, bunicul seniorului Toranaga, pe vremea când feuda clanului lor nu era mai mare decât satul ăsta. Eram chiar în tabără în ziua când a fost ucis.

Cu un efort de voință Yabu se strădui să își păstreze trupul relaxat, dar mintea i se ascuți și începu să asculte atent.

— Aceea a fost o zi întunecată, *Yabu-sama*. Nu știu câți ani aveam, dar vocea încă nu mi se schimbuse. Ucigașul a fost Obata Hiro, fiul celui mai puternic aliat al său. Pesemne că știți povestea, cum tânărul a zburat capul seniorului Chikitada dintr-o singură lovitură de sabie. Era o lamă Murasama și de aici a pornit credința că săbiile Murasama poartă nenoroc clanului Yoshi.

Îmi spune asta din pricina săbiei mele Murasama? se întrebă Yabu. Multă lume știe că am una. Sau este doar un bătrân ce-și amintește de o anume zi din îndelungata-i viață?

— Cum era bunicul lui Toranaga? întrebă, prefăcându-se neinteresat, ca să-l încerce pe Suwo.

— Înalt, *Yabu-sama*. Mai înalt decât domnia-voastră și mult mai subțire, când l-am cunoscut eu. Avea douăzeci și cinci de ani când a murit. Vocea lui Suwo se încălzi. Eeei, *Yabu-sama*, la doisprezece ani era un adevărat războinic, iar la cincisprezece a ajuns seniorul nostru, după ce tatăl i-a fost omorât într-o încăierare. La vremea aceea, seniorul Chikitada era însurat și avea deja un fiu. Păcat că â trebuit să moară. Obata Hiro era prietenul și vasalul lui, avea șaptesprezece ani atunci, dar cineva îi otrăvise sufletul spunându-i că Chikitada plănuise să-i omoare tatăl mișelește. Bineînțeles că totul n-a fost decât minciună, dar asta nu ni l-a mai adus înapoi pe Chikitada, să ne conducă. Tânărul Obata a îngenunchiat în fața trupului neînsuflețit și s-a înclinat de trei ori. A spus că făptuise totul din respect pentru tatăl său și acum voia să șteargă insulta ce ne-o adusese nouă și clanului nostru făcându-și *seppuku*. I s-a dat învoirea. Mai întâi a spălat cu propriile-i mâini capul lui Chikitada și l-a așezat într-un loc de venerație. Apoi și-a despicat pântecul și a murit ca un adevărat bărbat, unul dintre oamenii noștri fiindu-i secundant și tăindu-i capul dintr-o singură lovitură. Mai târziu a venit tatăl lui să ia capul și sabia Murasama. Lucrurile s-au înrăutățit pentru noi. Singurul fiu al seniorului Chikitada a fost luat ostatic pe undeva și peste familia noastră au venit vremuri grele. Asta a fost...

— Minți, bătrâne! Tu n-ai fost niciodată acolo. Yabu se întorsese și se uita atent la bărbatul care încremenise brusc. Sabia a fost frântă după moartea lui Obata.

— Nu, *Yabu-sama*. Asta-i legendă. L-am văzut pe tatăl lui venind și luând capul și sabia. Cine ar vrea să distrugă o asemenea lucrare de artă? Ar fi fost un sacrilegiu. Tatăl lui a luat-o.

— Și ce-a făcut cu ea?

— Nimeni nu știe. Unii spun că ar fi aruncat-o în mare, pentru că îl iubea și-l respecta pe seniorul Chikitada ca pe un frate. Alții spun că a îngropat-o și ea stă în așteptarea nepotului, Yoshi Toranaga.

— Dar tu ce crezi că a făcut cu ea?

— A aruncat-o în mare.

— L-ai văzut?

— Nu.

Yabu se întinse din nou și degetele începură frământarea. Gândul că altcineva mai știa că sabia nu fusese ruptă îl răscolea crudat. Ar trebui să-l omori pe Suwo, își spuse. Cum a putut un orb să recunoască sabia? E ca orice lamă Murasama, iar mânerul și teaca au fost schimbate de multe ori de-a lungul anilor. Nimeni nu poate ști că sabia ta e chiar *acea* sabie, trecută din mână în mână, din ce în ce mai tainic, pe măsură ce puterea lui Toranaga creștea. De ce să-l omori pe Suwo? Faptul că el trăiește îți dă avânt. Lasă-l în viață, poți oricând să-l omori. Cu sabia.

Gândul îl încânta pe Yabu și își lăsă iar mintea să rătăcească în voie. Într-o zi, nu peste multă vreme, își făgădui, am să fiu destul de puternic ca să-mi port sabia Murasama în fața lui Toranaga. Într-o zi, poate, am să-i

spun povestea sabiei mele.

— Ce s-a mai întâmplat după asta? întrebă, dorind să fie legănat de vocea bătrânului.

— Au venit vremuri grele. Asta a fost în anul mării foamete și pentru că stăpânul meu murise, am ajuns *ronin*.

Roninii erau soldați-țărani, fără pământ sau fără stăpân, ori samurai care, prin dezonoare sau prin pierderea stăpânilor lor, erau obligați să răătăcească prin țară până ce un alt senior avea să-i primească în slujbă. Era greu pentru un *ronin* să-și găsească o nouă slujbă. Hrana era puțină, aproape fiecare bărbat era soldat, iar în străini nu prea se încredea nimeni. Mai toți din bandele de tâlhari și corsari care năpădiseră țara și coasta, erau *ronini*.

— ... anul acela a fost foarte greu, ca și următorul. Am luptat pentru oricine, o bătălie aici, o încăierare dincolo. Mâncarea mi-era plata. Apoi am auzit că se găsea hrană din belșug în Kyushu, așa că m-am îndreptat spre apus. În iarna aceea am găsit un adăpost. Am izbutit să fiu tocmit ca strajă la o mănăstire budistă. Am luptat pentru ei jumătate de an, apărând mănăstirea și câmpurile de orez de bandiți. Mănăstirea se afla lângă Osaka și pe vremea aceea – cu mult înainte ca Taiko să îi fi șters pe mai toți de pe fața pământului – tâlharii erau tot atât de numeroși ca țânțarii în mlaștină. Într-o zi am fost atacați pe neașteptate și pe mine m-au lăsat aproape mort. Niște călugări m-au găsit și mi-au tămăduit rana. Dar n-au putut să-mi redea vederea.

Degetele lui apăsau din ce în ce mai tare.

— M-au pus să stau împreună cu un călugăr orb, care m-a învățat să fac masaj și să văd din nou cu degetele. Cred că degetele îmi spun acum mai multe decât îmi spuneau ochii.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc, că l-am văzut cu ochii mei, a fost gura larg căscată a banditului și dinții stricați, sabia ca un arc strălucitor și apoi, după lovitură, parfumul florilor. Am văzut parfumul în toate culorile lui, *Yabu-sama*. Toate acestea au fost cu mult timp în urmă, cu mult înainte ca barbarii să vină pe pământurile noastre – acum cincizeci, șaiszeci de ani – dar eu am văzut culorile parfumului. Cred că am văzut Nirvana și, numai pentru o frântură de clipă, chipul lui Buddha. Pierderea vederii este un preț neînsemnat pentru un asemenea dar, *neh?*

Nu urmă nici un răspuns. Suwo nu așteptase vreunul. Yabu dormea, așa cum fusese plănuțit.

Ți-a plăcut povestea mea, *Yabu-sama?* întrebă în gând Suwo înveselit, pe cât putea fi un bătrân. Totul a fost adevărat, în afară de un singur lucru. Mănăstirea nu era lângă Osaka, ci dincolo de hotarul tău de apus. Numele călugărului? Su, unchiul dușmanului tău, Ikawa Jikkyu.

Ți-aș putea rupe atât de ușor gâtul, gândi. Ar fi un serviciu pentru *Omi-san*. Ar fi o binecuvintare pentru sat. Și ar răsplăti, într-o foarte mică măsură, darul dascălului meu. S-o fac acum? Sau mai târziu?

Cu fața încordată *Spillbergen* ridică legătura de paie scurte de orez.

— Cine vrea să tragă primul?

Nu răspunse nimeni. *Blackthorne* părea că ațipise, sprijinit de perete, în colțul din care nu se mișcase. Era aproape de asfințit.

— Cineva trebuie să tragă primul, hărâi *Spillbergen*. Haideți, nu mai e mult timp.

Li se dăduse de mâncare, un hârdău cu apă și un altul drept latrină. Dar nimic cu ce să înlătore resturile împruțite de pește sau să se curețe pe ei înșiși. Muștele reveniseră. Aerul era fetid iar pământul un noroi lipicios. Mai toți se dezbrăcaseră până la brâu, asudând din cauza căldurii. Și de frică.

Spillbergen își plimbă privirea de la un chip la celălalt. Se întoarce apoi spre Blackthorne.

— De ce... de ce tu să fii ocolit? Ei? De ce?

Ochii se deschiseră și erau înghețați.

— Pentru ultima oară îți spun: nu – știu.

— Nu-i drept. Nu e.

Băackthorne se întoarce la gândurile lui. Trebuie să fie o cale de-a scăpa de aici. Trebuie să existe o cale de a pune mâna pe corabie. Ticălosul ăla o să ne omoare pe toți până la urmă, sunt tot atât de sigur de asta ca de Steaua Polară. N-avem mult timp, iar pe mine m-au ocolit pentru că au vreun plan nenorocit anume pregătit pentru mine.

Când chepengul se închisese toți se uitaseră la el și cineva spusese:

— Ce-o să facem?

— Nu știu, le răspunsese.

— De ce tu nu trebuie să fii ales?

— Nu știu.

— Iisuse, ajută-ne, scâncise careva.

— Curățați mizeria asta, ordonase. Strângeți murdăria grămadă acolo.

— N-avem cârpe, nici...

— *Cu mâinile!*

Făcuseră cum le poruncise, iar el îi ajutase și-l curățise pe Căpitanul General cât putuse.

— Acum o să-ți fie mai bine.

— Cum... cum o să alegem pe cineva? întrebuse Spillbergen.

— N-alegem. Luptăm cu ei.

— Cu ce?

— O să vă duceți ca oile la tăiere? Tu vrei să te duci?

— Nu fi caraghios – nu pe mine mă vor – n-ar fi drept să fiu cu ăla.

— De ce? întrebuse Vinck.

— Sunt Căpitanul General.

— Cu respect, *sir*, spusese Vinck ironic, poate c-o să vă cereți voluntar.

Așa se face.

— E o idee grozavă, spusese Pieterzoon. Pe Dumnezeuul meu, și eu sunt pentru!

Aprobarea fusese generală și fiecare gândea: Iisuse, oricine, dar nu eu.

Spillbergen începuse să răcnească, să dea ordine, dar văzuse ochii neîndurători. Așa că se oprise amețit, privind în pământ. Apoi spusese:

— Nu. N-ar fi... n-ar fi drept ca cineva să se ofere voluntar. O să... o să tragem la sorți. Cu fire de paie, unul mai scurt decât celelalte. O să ne punem în mâinile... o să ne lăsăm în raâinile Domnului. Pilotule, tu o să ții paie.

— Nu. Eu n-o să am de-a face cu nimic din treaba asta. Eu zic să luptăm.

— Or să ne omoare pe toți. Ai auzit ce-a spus samuraiul: viețile noastre sunt cruțate – în afară de una. Spillbergen își ștersese sudoarea de pe față, ridicând un nor de muște care apoi se așezase la loc. Dați-mi puțină apă. E mai bine să moară unul decât toți.

Van Nekk cufundase tigva în hârdău și i-o dăduse.

— Suntem zece. Cu tine, Paulus. Sorții sunt buni.

— Foarte buni, numa' să nu fii tu ăla. Vinck aruncase o privire către Blackthorne. Putem să ne luptăm cu săbiile alea?

— Poți să te dai supus pe mâna călăului dacă ai tras?

— Nu știu.

Van Nekk spusese:

— O să tragem la sorți. Dumnezeu să hotărască.

— Sărmanul Dumnezeu, spusese Blackthorne. Câte prostii i se pun în cârcă!

— Cum să alegem altfel?! strigase cineva.

— N-alegem!

— Vom face cum spune Paulus. El e Căpitanul General, spusesese van Nekk. Tragem la sorți. E cel mai bine pentru toți. Să votăm. Suntem toți de acord?

Toți spuseseră da, în afară de Vinck.

— Eu sunt de partea pilotului. La dracu' cu blestematele de paie imputite!

În cele din urmă Vinck fusese convins. Jan Roper, calvinistul, spusesese rugăciunile. Spillbergen rupsese cele zece paie egale cu grijă. Apoi înjumătățise unul dintre ele.

Van Nekk, Pieterzoon, Sonk, Maetsukker, Ginsel, Jan Roper, Salamon, Maximilian Croocq și Vinck.

Spusesese din nou:

— Cine vrea să tragă primul?

— Cum știm dacă... dacă cel care trage paiul rău, paiul scurt, o să se ducă? Cum știm? Vocea lui Maetsukker era răgușită de spaimă.

— Nu știm. Nu suntem siguri. Ar trebui să știm sigur, zise Croocq, musul.

— Asta-i simplu, spuse Jan Roper. Să jurăm, în numele Domnului, c-o facem. În numele Lui. Să... să mori pentru ceilalți, în numele Lui. Atunci nu mai e nici o grijă. Mielul ales de Dumnezeu va fi binecuvântat de-a pururi.

Încuviințară cu toții.

— Dă-i drumul, Vinck. Fă cum spune Roper.

— E-n ordine. Buzele lui Vinck erau uscate. Dacă... dacă-s eu... jur pe Dumnezeu c-am să mă duc cu ei, dacă... dacă trag paiul scurt. Pe Dumnezeul meu.

Îl urmară toți. Maetsukker era așa de speriat că trebuia să i se spună cuvintele, apoi se cufundă din nou în coșmar.

Sonk trase primul. Pieterzoon următorul. Apoi Jan Roper, iar după el Salamon și Croocq. Spillbergen simțea cum alunecă spre moarte, pentru că se înțeleseseră ca el să nu tragă, ci să-i rămână ultimul pai și acum sorții erau teribili.

Ginsel era salvat. Rămăseseră patru.

Maetsukker plângea de-a binelea, dar îl împinse la o parte pe Vinck, trase un pai și nu-i veni să creadă că nu era *acela*.

Pumnul lui Spillbergen tremura și Croocq îl ajută să-și țină brațul nemișcat. Excrementele i se prelingeau nebăgate în seamă în jos, pe picioare.

Pe care să-l aleg? se întreba van Nekk disperat. O Doamne, ajută-mă! Abia zărea paiele prin ceața miopiei. Dacă aș vedea, poate aș găsi un semn, ca să aleg. Pe care?

Trase și aduse paiul aproape de ochi ca să-și vadă sentința deslușit. Dar paiul nu era scurt.

Vinck își privi degetele alegând penultimul pai și acesta căzu jos, dar toți băgară de seamă că era cel mai scurt de până atunci. Spillbergen își desfăcu pumnul încleștat și văzură că ultimul pai era lung. Leșină.

Se uitau incremeniți la Vinck, care îi privea neajutorat, fără să-i vadă. Ridică ușor din umeri, încercă un zâmbet și goni absent muștele cu mâna. Apoi se lăsă moale la pământ. Îi făcură loc, ținându-se la distanță, de parcă ar fi fost lepros.

Blackthorne îngenunche în mocirlă lângă Spillbergen.

— E mort? întrebă van Nekk, abia auzit.

Vinck râse ascuțit, însăpăimântându-i, încetând la fel de brusc cum începuse.

— Eu sunt cel... cel mort, spuse. Sunt mort!

— Nu-ți fie teamă. Tu ești alesul Domnului. Ești în mâinile Domnului, rosti Jan Roper cu convingere.

— Da, reluă van Nekk. Nu-ți fie teamă.

— Ușor de zis acum, nu? Ochii lui Vinck trecură de la un chip la celălalt, dar nici unul nu-l putu privi în ochi. Doar Blackthorne nu se uită în altă parte.

— Adu-mi niște apă, Vinck, spuse încet. Du-te la butoi și adu niște apă. Haide!

Vinck îl privi lung. Apoi luă tigva, o umplu cu apă și i-o dădu.

— Doamne, pilotule, murmură el, ce-o să fac?

— Mai întâi dă-mi o mână de ajutor, pentru Paulus. Vinck, fă ce-ți spun! Crezi c-o să-și revină?

Ajutat de calmul lui Blackthorne, Vinck lupta cu groaza din suflet. Pulsul lui Spillbergen era slab. Vinck îi ascultă inima, îi ridică pleoapele și-l privi câteva clipe.

— Nu știi, pilotule. Iisuse Cristoase, nu pot gândi cum trebuie. Inima e în ordine, cred. Ar trebui să i se ia sânge, dar... da' n-am cum... Eu... nu mă pot aduna... Dă-mi... Se opri istovit, așezându-se cu spatele de perete. Începură să-l scuture fiori.

Chepengul se deschise.

Omi stătea profilat pe cer, cu chimonoul însângerat de soarele care apunea.

CAPITOLUL 4

Vinck încercă să-și miște picioarele, dar nu izbuti. Înfruntase moartea de multe ori în viață, însă niciodată așa, cu umilă supunere. Moartea fusese hotărâtă de niște fire de paie. De ce eu? se zbuciuma sufletul lui. Nu sunt mai rău decât alții și sunt mai bun decât mulți. Doamne-Dumnezeule din ceruri, de ce eu?

Fu coborâtă o scară. Omi făcu semn ca omul ales să urce, și cât mai iute.

— *Isogi!* Grăbește-te!

Van Nekk și Jan Roper se rugau în tăcere, cu ochii închiși. Pieterzoon n-avea putere să privească. Blackthorne nu-și lua ochii de la Omi și oamenii săi.

— *Isogi!* se răsti Omi din nou.

Vinck încercă încă o dată să se ridice.

— Să mă ajute careva. Ajutați-mă să mă ridic!

Pieterzoon, care era cel mai aproape, se aplecă, își strecură mâna pe sub brațul lui, ajutându-l să se ridice, apoi Blackthorne fu la capătul scării, cu ambele picioare înfipte zdravăn în mocirlă.

— *Kinjiru!* spuse el din nou.

Omi se opri.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Spillbergen la fel de speriat ca și ceilalți.

— I-am spus că e interzis! Nimeni din echipajul meu nu merge la moarte fără luptă.

— Dar... dar am hotărât!

— Eu nu.

— E-n ordine, pilotule, șopti Vinck. Eu... noi ne-am învoit și-a fost cinstit. E voia Domnului. Plec... e...

Se îndreptă băjbâind spre piciorul scării, dar Blackthorne îi stătea neclintit în cale, cu fața spre Omi.

— Nu mergeți fără luptă. Nici unul.

— Pleacă de Ungă scară, pilotule! Îți ordon să pleci! Spillbergen se ținea tremurând în colțul său, cât se putea de departe de chepeng. Țipă ascuțit: Pilotule!

Blackthorne nu-l asculta.

— Pregătiți-vă!

Omi făcu un pas înapoi și răcni o poruncă oamenilor săi. Un samurai începu îndată să coboare treptele, urmat îndeaproape de alți doi cu săbiile scoase din teacă. Blackthorne răsuci scara și-l înșfăcă pe cel care cobora primul, ferindu-se de lovitura năprasnică de sabie și încercând să-l sugrume.

— Ajutați-mă! Haideți! Pentru viețile voastre!

Îl smuci pe samurai ca să-l tragă de pe trepte, dar ramase descoperit în fața altuia, care încercă să-l împungă de sus cu sabia. Vinck își ieși din amorțeală și se năpusti orbește asupra samuraiului. Opri lovitura care ar fi retezat încheietura mâinii lui Blackthorne, ținu brațul înarmat la distanță și izbi cu celălalt pumn în pânțelele bărbatului. Samuraiul icni și lovi sălbatic cu picioarele. Vinck abia îi luă în seamă loviturile. Urcă treptele și se agăță de el ca să-i ia sabia, încercând să-i scoată ochii cu unghiile. Ceilalți doi samurai erau stânjeniți de locul strâmt și de Blackthorne, dar unul dintre ei îi trase lui un picior în față și Vinck se rostogoli. Samuraiul de pe scară încercă să-l lovească pe Blackthorne, nu-l nimeri, apoi întregul echipaj se aruncă spre scară.

Croocq trase un pumn zdravăn peste piciorul samuraiului și simți un oscior trosnind. Omul izbuti să-și arunce sabia afară din groapă – ca dușmanul să nu fie înarmat – și se rostogoli greoi în glod. Vinck și Pieterzoon se aruncară asupra lui. El se apără cu furie de ei și de năvala celorlalți din echipaj. Blackthorne smulse pumnalul japonezului încolțit și începu să urce scara urmat de Croocq, Jan Roper și Salamon. Amândoi samurarii se retraseră și se opriră în deschizătura chepengului, cu săbiile lungi pregătite amenințător. Blackthorne știa că pumnalul său nu-i era de nici un folos împotriva săbiilor. Totuși se avântă urmat îndeaproape de ceilalți. În clipa când capul său apăru deasupra gropii, una dintre săbii lovi, trecând fără să-l atingă, la un fir de păr de el. O lovitură puternică de picior de la un samurai pe care nu-l văzu îl trimise iar în groapă.

Se răsuci și sări înapoi ferindu-se de masa zvârcolindă de oameni care încerca să-l afunde pe samurai în mocirla puturoasă. Vinck îi trase japonezului un picior în ceafă și-acesta se-nmuie. Îl izbi iar și iar până când Blackthorne îl trase deoparte.

— Nu-l omori, îl putem folosi ca ostatic! strigă el și scutură disperat scara încercând s-o tragă în jos. Dar era prea lungă. Deasupra, ceilalți samurai ai lui Omi așteptau nemișcați în fața chepengului.

— Pentru Dumnezeu, pilotule, oprește-te! șuiera Spillbergen. Au să ne omoare pe toți, tu o să ne omori pe toți! Opriți-l careva!

Omi strigă mai multe ordine și de deasupra mâini puternice îl împiedicară pe Blackthorne să înfunde chepengul cu scara.

— Atenție! strigă el.

Alți trei samurai, înarmați cu pumnale și purtând doar fâșia de pânză la brâu, săriră sprinteni în groapă. Fără să le pese de propria viața, primii doi se lăsară să cadă peste Blackthorne, prăvălindu-l neajutorat la pământ, apoi îl atacară cu cruzime.

Blackthorne era strivit de forța lor. Nu putea să folosească pumnalul, simțea voința de a lupta părăsindu-l și-și dorea iscusința lui Mura, starostele, în lupta corp la corp. Știa, fără să poată face ceva, că n-avea cum să mai reziste mult, dar, cu un ultim efort, își eliberă un braț. O lovitură brutală, dată de un pumn ca un bolovan, îi zdruncină creierul, iar alta îl făcu să vadă stele verzi în fața ochilor, dar tot nu se lăsă.

Vinck se agățase de unul dintre samurai, dar un al treilea sări peste el de sus și Maetsukker urlă când un pumnal îi sfârtecă brațul. Van Nekk lovea la întâmplare, iar Pieterzoon striga: "Pentru Dumnezeu, dă-n ei, nu în mine", dar negustorul, stăpânit de groază, nu auzea nimic.

Blackthorne prinse de gât un samurai, mâinile alunecându-i din pricina sudorii și a noroiului și aproape reuși să se ridice în picioare asemeni unui taur cuprins de turbare, încercând să-i scuture de pe el, când

o ultimă lovitură îl cufundă în întuneric. Cei trei samurai își croiră drum spre scară, iar echipajul, rămas fără conducător, se retrase din fața cercului șuierător făcut de pumnalele lor. Samuraii dominau acum groapa cu loviturilor lor neobosite, fără să încerce să omoare sau să rănească, ci doar să-i împingă pe oamenii speriați și istoviți spre perete, departe de scara lângă care Blackthorne și primul samurai zăceau nemișcați.

Omi coborî semeț în groapă și-l înhăță pe omul cel mai apropiat, care era Pieterzoon. Îl îmbrânci apoi spre scară.

Pieterzoon țipă și încercă să se smulgă din strânsoarea lui Omi, dar un pumnal îi tăie încheietura mâinii și un altul îi sfirtecă brațul. Urlând, marinarul fu împins fără cruțare până se opri cu spatele de scară.

— Iisuse, ajută-mă, nu eu trebuie să merg, nu eu, nu eu. Pieterzoon puse amândouă picioarele pe treptele scării și se retrăgea în sus, cât mai departe de amenințarea pumnalelor. Apoi țipă pentru ultima oară: "Ajutați-mă, pentru Dumnezeu!" apoi se întoarse și ieși afară urlând.

Omi îl urmă fără să se grăbească.

Unul dintre samurai se retrase. Apoi celălalt. Al treilea ridică pumnalul pe care-l folosisse Blackthorne, întoarse spatele disprețuitor, păși peste trupul prăbușit al camaradului său căzut în nesimțire și ieși din groapă.

Cu o smucitură scara fu săltată afară. Aer, cer și lumină dispărură. Zăvoarele zornăiră în lăcașurile lor. Acum nu mai rămăsese decât întunericul, iar în el, piepturi săltând spasmodic, bătăi năvalnice de inimă, șiroaie de sudoare și duhoare. Muștele reveniră din nou.

Un timp nu se mișcă nimeni. Jan Roper avea o mică tăietură pe obraz, Maetsukker sângera rău, ceilalți erau mai mult buimăciți. În afară de Salamon. El băjbâi spre Blackthorne și îl trase de pe samuraiul leșinat. Scoase niște sunete guturale, arătând spre apă. Croocq îi aduse puțină în tigră, ajutându-l să-l sprijine de perete pe Blackthorne, care încă nu dădea semne de viață. Amândoi începură să-i curețe nămolul de pe față.

— Când ticăloșii ăia... când s-au aruncat asupra lui, cred că i-am auzit gâtul sau umărul trosnind, spuse musul suflând greu. Iisuse, parcă-i mort!

Sonk se chinui să se ridice și-și croi drum spre ei. Îi mișcă cu grijă capul lui Blackthorne dintr-o parte în alta și-i pipăi umerii.

— Pare în ordine. E de-așteptat până-și vine-n fire, s-o spună el.

— O, Doamne Iisuse Cristoase, începu Vinck să se vaite. Bietul Pieterzoon... eu sunt de vină... eu sunt de vină...

— Tu porniseși. Pilotul te-a oprit. Tu o porniseși, așa cum ai promis, te-am văzut eu, jur pe Dumnezeu! Sonk îl scutură pe Vinck, dar acesta nu-i dădu nici o atenție. Te-am văzut eu, Vinck. Se întoarse spre Spillbergen alungind muștele cu mâna. N-a fost așa?

— Da, plecase. Vinck, termină cu văicăritul! A fost vina pilotului. Dați-mi puțină apă.

Jan Roper scoase puțină apă cu tigva, bău și-și trecu mâna peste rana din obraz.

— Vinck trebuia să se fi dus. Era Mielul Domnului. Era alesul. Acum sufletul lui e pierdut. O Doamne, ai milă de el, o să ardă în veci.

— Dați-mi puțină apă, scânci Căpitanul General.

Van Nekk luă tigva de la Jan Roper și i-o dădu lui Spillbergen.

— N-a fost vina lui Vinck, spuse Spillbergen. Nu. Țasta a fost de vină. Toți se uitară spre Blackthorne. E nebun.

— Toți englezii sunt nebuni, spuse Sonk. Ați dat vreodată peste vreunul care să nu fie? Ia cată mai bine la oricare din ei și-o să dai peste un nebun, sau un pirat.

— Niște ticăloși, asta sunt toți! spuse Ginsel.

— Nu, nu toți, spuse van Nekk. Pilotul a făcut doar ceea ce a crezut că e mai bine. El ne-a apărat și ne-a dus cale de zece mii de leghe.

— Ne-a apărat, pe naiba! Am fost cincisute când am pornit și cincisute corăbii. Acum mai suntem nouă!

— N-a fost vina lui că flota s-a împrăștiat. N-a fost vina lui că furtuna ne-a aruncat pe toți...

— Dacă n-ar fi fost el, noi am fi rămas în Lumea Nouă, zău. El a zis că putem să ajungem în Japonii. Și, pentru Dumnezeu, priviți unde suntem acum!

— Noi am fost de acord să încercăm să ajungem în Japonii. Toți am fost de acord, spuse van Nekk obosit. Toți am votat.

— Da, da' el ne-a convins.

— Priviți! Ginsel arată spre samuraiul care începuse să se miște și să geamă. Sonk se furișă iute spre el și-l izbi cu pumnul în falcă. Omul leșină din nou.

— Ei Doamne! De ce l-or fi lăsat ticăloșii aici? Puteau ușor să-l care cu ei. Oricum, noi n-am fi putut face nimic.

— Crezi că l-or fi crezut mort?

— Habar n-am! De văzut, trebuie să-l fi văzut. Oh, Cristoase, ce bine mi-ar prinde o bere rece, spuse Sonk.

— Nu-l lovi iar, Sonk, nu-l mai lovi. E ostatic. Croocq se uită la Vinck, care scâncea ghemuit lângă perete, închis în ura față de sine însuși. Doamne, ajută-ne pe toți! Ce-or să-i facă lui Pieterzoon? Nouă ce-or să ne facă?

— E vina pilotului, spuse Jan Roper. Numai a lui.

Van Nekk privi plin de milă spre Blackthorne.

— Nu mai contează acum. Nu-i așa? A cui e vina sau a cui a fost.

Maetsukker se ridică în picioare clătănându-se, cu sângele curgându-i șiroaie din braț.

— Sunt rănit, ajutați-mă!

Salamon făcu un garou dintr-o fâșie de cămașă și opri sângele.

Tăietura din bicepsul lui Maetsukker era adâncă, dar nici o venă sau arteră nu fusese atinsă. Muștele începură să roiască deasupra răni.

— Blestemate muște! Și blestemat pilotul, înghiți-l-ar iadul! spuse Maetsukker. Ne-nțelesesem. Da' nu! El a trebuit să-l salveze pe Vinck! Acum mâinile lui sunt mânjite cu sângele lui Pielerzoon și noi toți o să suferim din pricina lui.

— Tacă-ți fleanca! El a zis că nimeni din echipajul lui...

Se auziră pași deasupra. Chepengul se deschise. Sătenii începură să toarne în pivniță hârdaie cu resturi de pește și apă de mare. Când apa ajunse de șase degete de la pământ, se opriră.

Țipetele începură când luna se afla sus pe cer.

Yabu stătea așezat cu picioarele strânse sub el, în grădina interioară a casei lui Omi. Nemișcat. Privea lumina lunii în pomul înflorit, mănunchiul de ramuri proiectat pe cerul luminos, ciorchinele de flori abia atinse de culoare. O petală se desprinsese spiralând prin aer, și el medită:

*Frumusețea
nu se destramă
când cade
purtată de zefir.*

O altă petală se așternu pe jos. Vântul se porni iar și mai luă una. Copacul abia dacă era de înălțimea unui om, înghesuit între bolovani acoperiți de mușchi, ce păreau să fi crescut din pământ, atât de iscusit fuseseră așezate.

Îi trebui întreaga sa voință ca să-și îndrepte gândurile asupra copacului, cerului și nopții, să simtă atingerea blândă a vântului și mirosul dulce de mare, să cugete la poeme și totuși să-și țină urechea atentă la

chinurile morții. Își simțea șira spinării moale. Doar voința îl ținea tare asemeni stâncilor. Gândul acesta îi ridica pe un prag de senzualitate mai presus de cuvinte. Și-n noaptea asta ea era mai puternică și mai violentă ca oricând.

— Omi-san, cât are să stea stăpânul nostru acolo? întrebă în șoaptă, speriată, mama lui Omi, în casă.

— Nu știu.

— Țipetele sunt îngrozitoare. Când or să se oprească?

— Nu știu, spuse Omi.

Stăteau după un paravan în cea de-a doua cameră bună. Cea mai bună, a mamei lui, fusese dată lui Yabu și amândouă camerele se deschideau spre grădina pe care el o alcătuisese cu atâta trudă. Îl puteau vedea pe Yabu printre zăbrele, copacul așternându-i pe față arabescuri încălcite iar mânerile săbiilor scânteind sub lumina lunii. Purta un *haori*, o jachetă de culoare închisă peste chimonoul sobru.

— Vreau să mă duc la culcare, spuse femeia tremurând. Dar nu pot să dorm cu tot zgomotul ăsta. Când o să se oprească?

— Nu știu. Ai răbdare, mamă, spuse Omi blând. O să înceteze curând. Măine seniorul Yabu o să se întoarcă la Yedo. Te rog, ai răbdare.

Dar Omi știa că tortura va continua până-n zori. Așa fusese plănuită.

Încercă să se concentreze. Pentru că seniorul său medita în mijlocul Țipetelor, încercă din nou să-i urmeze exemplul. Dar următorul Țipăt îl readuse la realitate. Nu pot, gândi. Nu pot, nu încă. N-am mei stăpânirea, nici puterea lui.

Să fie putere, oare? se întrebă.

Vedea limpede chipul lui Yabu. Încercă să deslușească ciudata expresie de pe fața *daimyo*-ului: ușoara răsucire a buzelor pline și moi, o pată de salivă la colțuri, ochii așezați în orbile înguste, mișcându-se doar o dată cu petalele. Era ca și cum abia atinsese extazul – sau chiar în acea clipă îl atingea – fără ca măcar să se atingă. E, oare, cu puțință?

Era pentru prima oară când Omi se afla atât de aproape în preajma unchiului său, pentru că el era o verigă foarte mărunță în lanțul clanului, iar feuda sa din Anjiro și împrejurimi – săracă și neînsemnată. Omi era cel mai tânăr dintre cei trei frați, iar tatăl său, Mizuno, avea șase frați. Yabu era fratele cel mai mare și conducătorul clanului Kasigi, tatăl său al doilea ca vârstă. Omi împlinise douăzeci și unu de ani și avea un copil încă în fașă.

— Unde e nenorocita de nevastă-ta? scânci bătrâna. Vreau să-mi maseze spatele și umerii.

— A trebuit să se ducă să-și vadă tatăl, nu-ți amintești? E foarte bolnav, mamă. Lasă-mă pe mine s-o fac.

— Nu. Poți să trimiți după o slujnică. Nevastă-ta n-are pic de respect. Putea să fi așteptat câteva zile. Am bătut tot drumul din Yedo și până aici ca să vă văd! Două săptămâni de drum groaznic și ce văd? Sunt aici doar de o săptămână și ea pleacă! Trebuia să aștepte! Nu e bună de nimic, asta e. Tatăl tău a făcut o mare greșală aranjând să te-nșori cu ea. Ar trebui să-o trimiți de-acasă de tot, divorțează de nepriceputa asta o dată pentru totdeauna! Nu e-n stare nici măcar să-mi maseze spatele cum trebuie! Sau măcar de i-ai trage o bătaie bună! Țipetele astea cumplite! De ce nu încetează?

— O să înceteze. Foarte curând.

— Ar trebui să-i dai o bătaie bună.

— Da.

Omi se gândi la soția sa, Midori, și inima-i tresări. E atât de frumoasă, bună, blândă și deșteaptă, are o voce atât de limpede și știe să cânte tot atât de bine ca oricare curtezană din Izu.

— Midori-san, trebuie să pleci imediat, îi spusese el, între patru ochi.

— Omi-san, tata nu e chiar atât de bolnav și locul meu e aici, s-o

servesc pe mama ta, *neh?* îi răspunsese ea. Dacă sosește seniorul nostru, *daimyo*, casa trebuie pregătită. O, Omi-san, asta e atât de important, e cea mai însemnată perioadă din slujba ta, *neh?* Dacă seniorul Yabu e impresionat, poate o să-ți dea o feudă mai bună, o meriți atât de mult! Dacă s-ar întâmpla ceva cât sunt plecată, nu mi-aș ierta-o niciodată căci asta e prima dată când ai ocazia de a te evidenția și trebuie să izbutești. *Trebuie să vină.* Te rog, sunt atât de multe de făcut.

— Da, dar eu aș vrea ca tu să pleci imediat, Midori-san. Stai doar două zile, apoi te-ntorci degrabă acasă.

Ea îl mai rugase un timp, dar el stăruise și ea plecase. Vroia să o știe departe de Anjiro, înainte ca Yabu să sosească, și pe tot timpul cât acesta era oaspete în casa lui. Nu pentru că *daimyo*-ul ar fi îndrăznit s-o atingă fără să i se îngăduie – asta era de neconceput, pentru că el, Omi, ar fi avut atunci, prin lege, dreptul, cinstea și datoria să-l omoare. Dar băgase de seamă felul cum o privise Yabu după ce se căsătoriseră în Yedo și ar fi dorit să îndepărteze o posibilă pricină de tulburare, orice ar fi putut să-l nemulțumească sau să-l stânjenească pe seniorul său în timpul șederii lui aici. Era atât de important ca el să-l impresioneze pe Yabu-*sama* cu credința sa filială, cu previziunea și cu sfatul său. Până acum totul reușise dincolo de așteptări. Corabia fusese o adevărată comoară, iar echipajul alta. Totul era perfect.

— L-am rugat pe *kami*-ul casei noastre să vegheze asupra ta, spusese Midori chiar înainte de a pleca, gândindu-se la spiritul shinto care avea grijă de casa lor, și-am trimis o ofrandă templului budist pentru rugăciuni. I-am spus lui Suwo să se-ntreacă pe sine și i-am trimis vorbă lui Kiku-san. O, Omi-san, te rog lasă-mă să rămân.

El zâmbise și o trimisese în călătorie. Lacrimile îi stricaseră fardul.

Omi era trist fără ea, dar bucuros că plecase. Țipetele ar fi îndurerat-o foarte mult.

Mama lui se cutremură sub suferința purtată de vânt și se mișcă ușor ca să-și domolească durerea din umeri, încheieturile supărând-o în noaptea asta. E din cauza vântului mării de apus, gândi ea. Totuși e mai bine aici decât în Yedo. Acolo e prea mlăștinos și sunt prea mulți țânțari.

Abia zărea contururile vagi ale siluetei lui Yabu, în grădină. În taină îl ura și-l voia mort. Odată Yabu mort, Mizuno, soțul ei, ar fi *daimyo* de Izu și ar conduce clanul. Asta ar fi minunat, își zise. Atunci toți ceilalți frați, soțiile și copiii lor ar fi la porunca ei și, bineînțeles, cu Yabu mort și dus dintre cei vii, Mizuno-san l-ar face pe Omi moștenitor.

O altă durere în ceafă o făcu să se miște ușor.

— Am s-o chem pe Kiku-san, spusese Omi, vorbind despre curteza care-l aștepta răbdătoare pe Yabu în camera alăturată, împreună cu băiatul. E foarte, foarte îndemânatecă.

— Mă simt bine, doar cam obosită, *neh?* Oh, foarte bine. Poate să mă maseze.

Omi se duse în camera alăturată. Patul era pregătit. Era alcătuit din așternut și învelitori, numite *futon*, așezate pe rogojinile ce acopereau dușumeaua. Kiku se înclină, încercă să zâmbească și murmură că ar fi onorată dacă i s-ar îngădui să-și pună modesta sa pricepere în slujba preanonatei stăpâne a casei. Era chiar mai palidă ca de obicei și Omi își putu da seama că răcnetele își puseseră pecetea și pe ea. Băiatul încerca să nu-și arate teama.

Când începuseră țipetele, Omi trebuise să-și folosească toată priceperea ca s-o convingă să rămână.

— O, Omi-san, nu pot îndura, e groaznic. Îmi pare rău, te rog, lăsă-mă să plec, vreau să-mi astup urechile, dar țipetele pătrund prin mâinile mele. Bietul om, ce cumplit, spusese ea.

— Te rog, Kiku-san, te rog ai răbdare. Yabu-*sama* a poruncit asta, *neh?* Nu e nimic de făcut. O să-nceteze curând.

— E prea mult, Omi-san. Nu pot să-ndur!

Tradiția – niciodată încălcată – spunea că o fată nu putea fi cumpărată dacă ea, sau stăpâna ei, nu voia să accepte clientul, oricine ar fi fost el. Kiku era o curtezană de primă clasă, cea mai faimoasă din Izu și, deși Omi era încredințat că ea nu se putea măsura nici măcar cu o curtezană de mână a două din Yedo, Osaka sau Kyoto, totuși aici nu avea egal, și pe măsură de mândră și pretențioasă în privința clienților. Și, deși el se înțelesese cu stăpâna ei, mama-san Gyoko, să plătească de cinci ori prețul obișnuit, tot nu era sigur că avea să rămână.

Acum îi urmărea degetele agere alergând pe gâtul mamei sale. Era frumoasă, micuță, pielea-i era aproape translucidă și atât de catifelată! De obicei clocotea de viață. Dar cum ar fi putut fi fericită această desfătătoare jucărie când era înconjurată de urlete, se întrebă el. Îi făcea plăcere s-o privească, îi făceau plăcere amintirea trupului și căldurii ei...

Brusc, răcnetele încetară.

Omi ascultă cu gura pe jumătate deschisă, încordându-se ca să prindă cel mai slab zgomot, așteptând. Băgă de seamă că degetele lui Kiku se opriseră, fără ca mama lui să se plângă, căci asculta și ea la fel de încordată. Se uită la Yabu printre zăbrele. *Daimyo*-ul rămăsese nemișcat ca o statuie.

— Omi-san! strigă Yabu în cele din urmă.

Omi se ridică, se duse în veranda din lemn lustruit și se înclină.

— Da, stăpâne.

— Du-te și vezi ce s-a întâmplat.

Omi se înclină din nou și trecând prin grădină, ieși în drumul bine pietruit care cobora dealul și ajungea în sat și pe țărm. Departe sub el lângă unul dintre debarcadere, putea zări focul și în jurul lui oameni; iar în piața ce se deschidea spre mare, chepengul gropii și cele patru străji.

Mergând spre sat, văzu că nava barbară era ancorată în siguranță, cu lămpi cu ulei aprinse pe punți și în bărcile cuibărite în jur. Sătenii – bărbați, femei și copii – încă mai descărcau și bărci de pescuit și barcazuri treceau încolo și încoace ca tot atâția licurici. Stive ordonate de baloturi și lăzi se ridicau pe țărm. Șapte tunuri se aflau deja acolo, un altul fiind coborât cu frânghii dintr-o barcă pe o rampă și de aici, pe nisip.

Se înfioră, deși vântul nu era răcoros. De obicei sătenii cântau când munceau, atât de bucurie, cât și pentru a se ajuta să tragă în același ritm la frânghii. Dar, în seara asta, satul era neobișnuit de tăcut, deși fiecare casă era trează și toată mâna de lucru fusese adunată, chiar și cei bolnavi. Oamenii se grăbeau încoace și-ncolo, se înclinau și iar o porneau grăbiți. Tăcuți. Până și câinii amuțiseră.

N-a fost niciodată așa, gândi el, cu mâna strângând fără rost mânerul săbiei. Parcă toți *kami* satului ne-ar fi părăsit.

Mura, înștiințat încă din clipa când Omi deschisese poarta grădinii, veni dinspre țărm să-l întâmpine. Se înclină.

— Bună seara, Omi-sama. Corabia o să fie descărcată pe la amiază.

— Barbarul a murit?

— Nu știu, Omi-sama. Mă duc de-ndată să văd.

— Poți să vii cu mine.

Supus, Mura îl urmă la jumătate de pas în spatele său. Omi era neobișnuit de bucuros să fie însoțit.

— Pe la amiază, zici? întrebă Omi, neîndurând tăcerea.

— Da. Totul merge bine.

— Dar ascunzătorile?

Mura arătă spre grupurile de bătrâne și copii de lângă unul dintre adăposturile pentru plase, cu Suwo în mijlocul lor, care împleteau rogojini groase.

— Am putea să demontăm tunurile de pe suporturile lor și să le învelim. O să avem nevoie de cel puțin zece oameni ca să care unul.

Igarashi-san a trimis după hamali în satul vecin.

— Bine.

— Mă frământă păstrarea secretului, alteță.

— Igarashi-san va ști cum să-i facă să priceapă asta, *neh?*

— Omi-san, o să fie nevoie să folosim toți sacii noștri pentru orez, toate coșurile, plasele și toate rogojinile.

— Și?

— Atunci cu ce-o să mai prindem pește și în ce-o să mai strângem recolta?

— O să găsești tu ceva. Vocea lui Omi se înăspri. Dărilor vi se măresc din nou cu încă jumătate. Yabu-san a poruncit-o în seara asta.

— Noi ne-am plătit deja taxele pe anul ăsta și următorul.

— Asta e privilegiul țaranului, Mura. Să pescuiască, să lucreze pământul, să strângă recolta și să plătească taxe. Nu-i așa?

Mura rosti calm:

— Da, Omi-sama.

— Un staroste care nu-și poate stăpâni satul e un obiect nefolositor, *neh?*

— Da, Omi-sama.

— Săteanul acela a fost un prost și un obraznic. Mai sunt și alții ca el?

— Nici unul, Omi-sama.

— Sper. Proastele purtări sunt de neiertat. Familia lui e amendată cu valoarea unui *koku* de orez – în pește, orez, grâne sau orice altceva. De plătit în trei luni.

— Da, Omi-sama.

Atât Mura, cât și samuraiul Omi știau că această sumă depășea toate posibilitățile familiei. Barca de pescuit și ogorul de orez de jumătate de hectar era tot ce aveau cei trei frați Tamazaki – acum numai doi – cu soțiile lor, cei patru băieți și trei fete, împreună cu văduva lui Tamazaki și cei trei copii ai ei. Un *koku* de orez era, aproape, cantitatea necesară să țină în viață o familie timp de un an. Aproape cinci banițe. Cam o sută optzeci de kilograme de orez. Toate veniturile din împărăție erau măsurate în *koku*. Și toate taxele.

— Unde ar ajunge acest Pământ al Zeilor dacă noi am uita bunele purtări? întrebă Omi. Atât față de cei mai prejos decât noi, cât și față de cei de deasupra noastră.

— Da, Omi-sama.

Mura se gândea de unde să scoată acel *koku*, pentru că satul trebuia să plătească în locul familiei dacă aceasta nu putea. Și de unde să mai facă rost de saci pentru orez, coșuri și plase? Câte ceva putea fi salvat de la acest transport. Banii trebuiau împrumutați. Starostele satului vecin îi era îndatorat. Aha! Nu e fiica cea mai mare a lui Tamazaki o frumusețe la șase ani și nu e asta vârsta cea mai potrivită ca o fată să fie vândută? Și cea de-a treia vară a mătuși-mii – hârca aia bătrână, moartă după bani, care-ți ridică părul măciucă-n cap când o vezi – nu e ea cel mai bun misit de copii din Izu? Mura oftă știind că acum îl aștepta un șir lung de tocmeli crâncene. N-are a face, gândi. Poate copila o să aducă chiar doi *koku*. Cu siguranță prețuiește mult mai mult.

— Îmi pare rău pentru purtarea necuviincioasă a lui Tamazaki și vă cer iertare, spuse el.

— Purtarea necuviincioasă a fost a lui, nu a ta, răspunse Omi la fel de politicos.

Dar amândoi știau că era răspunderea lui Mura și era de dorit să nu mai fie și alți Tamazaki. Totuși, amândoi erau mulțumiți. Scuzele fuseseră oferite și, deși respinse, erau totuși acceptate. Astfel onoarea ambilor bărbați era împăcată.

Dădură colțul debarcaderului și se opriră. Omi șovăi, apoi îi făcu semn lui Mura să plece. Căpetenia satului se înclină și se îndepărtă mulțumit.

— A murit, Zukimoto?

— Nu, Omi-san. A leșinat doar, iarăși.

Omi se îndreptă spre cazanul mare de fier pe care satul îl folosea să topească untura din balenele pe care le prindeau uneori departe în larg, în lunile de iarnă, sau ca să facă clei din pește – o alta îndeletnicire a sătenilor.

Barbarul era cufundat până la umeri în apă clocotită. Fața îi era roșie, iar buzele rânjite îi descopereau dinții stricați.

La apusul soarelui, Omi îl privise pe Zukimoto care, plin de importanță, supraveghea cum barbarul era cufundat ca o găină în apă rece, cu brațele legate în jurul genunchilor și palmele lăsate slobode. Tot timpul micul barbar cu părul roșu, cu care Yabu voise să-nceapă, bolborosise, răsese și plânsese. Pentru început fusese de față și preotul creștin care-și mormăise rugile blestemate.

Apoi începuseră să întetească focul. Yabu nu se aflase pe țarm, dar poruncile sale fuseseră amănunțite și urmate cu grijă. Barbarul începuse să strige și să delireze, apoi încercase să-și zdrobească fruntea de buza cazanului, dar fusese oprit. Urmaseră rugăminți, plânsete, leșinuri, treziri, țipete îngrozite, mult înainte de a începe adevărata durere. Omi încercase să privească așa cum te-ai uita la chinurile unei muște, încercând să nu vadă omul. Dar nu izbutise și plecase cât putuse de repede. Descoperise că nu-i făcea plăcere tortura. Era lipsită de demnitate, hotărâse el, bucuros că avusese prilejul să afle adevărul, pentru că nu mai văzuse așa ceva niciodată până atunci. Era lipsită de demnitate atât pentru victimă, cât și pentru călău. Lipsea moartea de demnitate, ori, fără ea, care-i țelul ultim al vieții? se întrebă.

Cu un băț Zukimoto înțepă calm carnea pe jumătate fiartă de pe picioarele omului, așa cum se încearcă peștele care fierbe spunând:

— O să-și revină curând în simțiri. E uluitor cât de mult a rezistat. Nu cred că sunt făcuți la fel ca noi. Foarte interesant, nu?

— Nu, răspunse Omi, privind-l cu ură.

Pe dată Zukimoto își luă seama și redeveni lingușitor.

— N-am vrut să spun nimic, Omi-san, zise el cu o plecăciune adâncă. Absolut nimic.

— Desigur. Seniorul Yabu e încântat că ai făcut totul atât de bine. E nevoie de mare pricepere ca să nu ațâți focul prea tare și totuși să fie îndeajuns.

— Sunteți prea bun, Omi-san.

— Ai mai făcut-o până acum?

— Nu așa, dar seniorul Yabu mă onorează cu atenția lui. Încerc doar să-i fiu pe plac.

— El vrea să știe cât o să mai trăiască omul.

— Până-n zori. Cu grijă.

Omi cercetă dus pe gânduri cazanul. Apoi porni de-a lungul plajei, spre piață. Toți samurarii se ridicară în picioare și se înclinară.

— Jos totu-i liniștit, Omi-san, spuse unul dintre ei râzând și împungând cu degetul spre chepeng. La început s-au auzit niște vorbe – păreau furioși – și câteva izbituri. Mai târziu, doi sau poate mai mulți scânceau ca niște copii. Dar acum e liniște de multă vreme.

Omi ascultă. Auzea plescăit de apă și mormăieli îndepărtate. Din când în când câte un geamăt.

— Și Masijiro? întrebă, numindu-l pe samuraiul care, la porunca lui, fusese lăsat în groapă.

— Nu știm, Omi-san. E sigur că el n-a strigat. Pesemne că e mort.

Cum îndrăznise Masijiro să fie atât de nepriceput? gândi Omi. Să fii doborât de oameni neînarmați, mai toți bolnavi! Dezgustător! Mai bine să fie mort.

— Nici hrană, nici apă, mâine. La prânz scoateți cadavrele, *neh?* Apoi

vreau să-l aduceți pe șeful lor. Singur.

— Da, Omi-san.

Omi se întoarce la foc și așteaptă până barbarul deschise ochii. Apoi se înapoie în grădină și raportă ce-i spusese Zukimoto, în timp ce vântul aducea din nou cu el cumplita suferință.

— Te-ai uitat în ochii barbarului?

— Da, Yabu-sama.

Omi era acum îngenunchiat la zece pași în spatele *daimyo*-ului. Yabu rămăsese nemișcat. Lumina lunii arunca umbre pe chimonoul său și închipuia un falus din mânerul săbiei.

— Ce... ce-ai văzut?

— Nebunie. Esența nebuniei. Niciodată n-am văzut asemenea ochi. Și groază nemărginită.

Trei petale căzură lin.

— Fă un poem despre el.

Omi încercă să-și pună mintea la lucru. Apoi, dorindu-și să fie potrivit mult mai bine cuvintele, spuse:

Ochii lui

Erau chiar adâncurile

Iadului,

Cuvântând

Durerea

Țipetele veneau purtate de vânt, mai slabe acum, distanța părând a le face și mai groaznice.

După o clipă, Yabu rosti:

Dacă îngădui

Răcelii lor să pătrundă

În tainița cea mai adâncă,

Devii asemeni lor,

Necuvântător

Omi medită asupra lor îndelung, în frumusețea nopții.

CAPITOLUL 5

Chiar înainte de prima geană de lumină țipetele încetară.

Acum mama lui Omi dormea. Și Yabu.

În lumina zorilor sătenii se agitau fără încetare. Mai erau de adus pe țarm încă patru tunuri, cincizeci de butoiașe cu praf de pușcă, o mie de încărcături de tun.

Kiku zăcea sub cuvertură privind umbrele proiectate pe pereții-*shoji*. Nu dormise de loc, deși era mai sfârșită decât fusese vreodată. Sforăiturile puternice ale bătrânei din camera alăturată acopereau respirația calmă, adâncă, a bărbatului de lângă ea. Băiatul dormea liniștit pe cealaltă cuvertură, cu un braț așezat peste ochi ca să se ferească de lumină.

Un tremur ușor îl străbătu pe Yabu și Kiku își ținu respirația. Dar el nu se trezi și asta o bucură, pentru că știa că foarte curând va putea să plece fără să-l deranjeze. În timp ce aștepta răbdătoare, se strădui să se gândească la lucruri plăcute. Cuvintele primului ei profesor îi rămăseseră întipărite în minte:

— Copilă, amintește-ți totdeauna că cel mai ușor lucru din lume e să te gândești la lucruri rele. Dacă-ți lași mintea în voia ei, o să aluneci din ce în ce mai mult în tristețe. Totuși, să te gândești la lucruri bune cere efort. Pentru asemenea lucruri există disciplina – educația. Așa că educă-ți

mintea să zăbovească pe parfumuri dulci, pe atingerea mătăsoasă, tandră, a picăturilor de ploaie pe *shoji*, pe linia acestui aranjament floral, pe liniștea zorilor. Și, în cele din urmă, n-o să mai trebuiască să faci un asemenea efort, și-atunci îți vei fi ție de mare folos, precum și profesiunii noastre, și ai să aduci cinste lumii noastre, Lumea Sălciilor...

Se gândi la voluptatea băii ce avea s-o facă în curând și care va șterge amintirea acestei nopți, iar după aceea, mângâierea liniștitoare a mâinilor lui Suwo. Se gândi cât o să râdă cu celelalte fete și cu Gyoko-san – mama-san – când își vor împărtăși bârfele, zvonurile și întâmplările, apoi se gândi la chimonoul curat, o, atât de curat, pe care o să-l poarte diseară, cel auriu cu flori galbene și verzi, și la panglicile din păr asortate cu el. După baie o să-și aranjeze părul, iar din banii pentru noaptea trecută foarte mulți vor merge la patroana ei, Gyoko-san, pentru plata datoriei, o parte îi va trimite, prin zaraf, tatălui ei, care era țăran, și îi va mai rămâne ceva și pentru ea. Curând o să-și vadă iubitul și o să fie o seară desăvârșită.

Viața e foarte frumoasă, gândi.

Da, dar e foarte greu să uiți urletele. Cu neputință. Celelalte fete vor fi tot pe-atât de nefericite, ca și sărmana Gyoko-san! Dar n-are importanță. Măine vom pleca cu toate din Anjiro și ne vom duce acasă, în minunata noastră Casă de Ceai din Mishima, cel mai mare oraș din Izu, care înconjoară cel mai important castel al *daimyo*-ului de Izu, acolo unde începe și este adevărata viață.

Îmi pare rău că doamna Midori a trimis după mine.

Fi serioasă, Kiku, își spuse aspru. Nu trebuie să-ți pară rău. Nu-ți pare rău, *neh?* A fost o cinste să îl slujești pe stăpânul nostru. Acum că ți s-a făcut această cinste, o să fii mai de preț ca oricând pentru Gyoko-san, *neh?* A fost o experiență și acum ai să fi cunoscută ca Doamna Noptii cu Urlete, iar dacă ai noroc, cineva are să scrie o baladă despre tine și poate balada va fi cântată chiar în Yedo. O, asta ar fi foarte bine! Atunci cu siguranță iubitul tău o să-ți cumpere contractul, iar tu o să fii mulțumită, și ai să-i aduci pe lume fii.

Zâmbi în sinea ei. A, ce povești or să facă trubadurii despre noaptea asta, și vor fi spuse în fiecare casă de ceai din Izu. Despre nobilul *daimyo* care a stat nemișcat în mijlocul urletelor, cu sudoarea șiroid. Ce-a făcut el în pat? or să vrea cu toții să afle. Și de ce băiatul? Cum a fost împărțitul pernei? Ce-a făcut și ce-a spus doamna Kiku și ce-a făcut și ce-a spus seniorul Yabu? A fost Neasemuitul lui Pistil mărunt sau vajnic? S-a întâmplat odată, de două ori sau deloc? Nu s-a întâmplat nimic?

Mii de întrebări. Niciodată vreuna pusă direct sau primind un răspuns. Așa-i înțelept, gândi Kiku. Prima și ultima lege a Lumii Sălciilor era secretul absolut, niciodată să nu vorbești despre un client sau despre obiceiurile lui, sau despre cât a plătit, și astfel să fi demnă de toată încrederea. Dacă altcineva vorbea, ei bine, asta era treaba lui, dar cu pereții de hârtie, cu casele atât de mici și oamenii care sunt așa cum sunt, poveștile treceau întotdeauna ca vântul din pat în baladă, niciodată adevărul, totdeauna exagerate, pentru că oamenii sunt oameni, *neh?* Dar nimic de la o *doamnă*. O sprânceană înălțată, poate, sau o ridicare șovăielnică din umeri, o atingere delicată a coafurii impecabile sau a faldurilor chimonoului, asta era tot ce era îngăduit. Și totdeauna de ajuns dacă fata avea minte.

Când urletele încetaseră, Yabu rămăsese ca o statuie în lumina lunii o vreme ce păruse o veșnicie, apoi se ridicase. Imediat ea se grăbise să se întoarcă în cealaltă cameră, chimonou-i de mătase foșnind ca marea în miez de noapte. Băiatul era speriat, dar încerca să nu o arate, și-și ștersese lacrimile pricinuite de suferința la care fusese martor. Ea-i zâmbise încurajator, străduindu-se să arate un calm ce nu-l avea.

Apoi Yabu apăruse în ușă. Era scaldat în sudoare, cu fața încordată și ochii pe jumătate închiși. Kiku îl ajutase ș-a-și scoată săbiile, apoi chimonoul learcă de transpirație și fâșia de pânză pentru șolduri. Îl

ștersese, îl ajutase să-și pună chimonoul proaspăt, mirosind a soare și-i legase cingătoarea de mătase. Ea încercase să-l întâmpine cu obișnuitele formule de politețe, dar el impusese delicat un deget pe buze.

Apoi mersese la fereastră și, legănându-se ușor de pe un picior pe altul privise, ca în transă, luna ce apunea. Ea rămăsese liniștită, fără să se mai teamă, pentru că, ce motiv de teamă ar fi avut acum? El era bărbat și ea femeie, educată să fie femeie, să ofere plăcerea în orice fel. Dar nu să pricinuiască sau să i se pricinuiască durere. Erau alte curtezanee care se pregătiseră pentru forma aceasta de senzualitate. O vânătaie ici-colo, poate o mușcătură, asta făcea parte din bucuria și durerea posesiunii și a dăruirii de sine, dar întotdeauna cu măsură, pentru că era implicată onoarea, iar ea era o doamnă de prima clasă din Lumea Sălciilor, care nu trebuia niciodată tratată cu ușurință, ci totdeauna cu cinste. Dar parte din educația ei era să știe cum să îmblânzească bărbatul. Uneori bărbatul devenea sălbatic și atunci era cumplit. Pentru că doamna era singură. Fără nici un drept.

Coafura ei era fără greș, afară doar de câțiva cârlionți subțiri lăsați slobozi peste urechi, într-o dezordine senzuală, și în același timp să sublinieze puritatea întregului. Chimonoul exterior, în carouri negre cu roșu, bordurat cu cel mai pur verde, care îi accentua albeața pielii, era strâns în jurul taliei mici cu o eșarfă lată, rigidă, un *obi*, de un verde irizat. Acum se putea auzi valurile spărgându-se de țărniș și adierea vântului în grădină.

În cele din urmă, Yabu se întorsese și se uitase la ea și apoi la băiat.

Băiatul avea cinsprezece ani. Era fiul unui pescar de prin partea locului, și era ucenic la un preot budist de la o mănăstire din apropiere, un artist, pictor și ilustrator de cărți. Băiatul făcea parte dintre aceia cărora le plăcea să câștige bani de la cei care se distrau cu băieți, nu cu femei.

Yabu îi făcuse semn. Ascultător, băiatul, căruia îi trecuse teama, își dezlegase eșarfa chimonoului cu o eleganță studiată. Nu purta obișnuita fâșie de pânză din brâu, ci o jupă de femeie, ce atingea pământul. Avea trupul catifelat, cu forme rotunjite și aproape fără păr.

Kiku își aminti ce tăcere se lăsase în încăperea, învăluindu-i pe toți trei, ea și băiatul așteptând ca Yabu să arate pe care îl dorea. Yabu stând în picioare între ei, legănându-se ușor, plimbându-și privirea de la unul la celălalt.

În cele din urmă Yabu îi făcuse ei semn. Cu grație, ea-și dezlegase șnurul de la *obi*, îl desprinsese din brâu cu gesturi molatice și-l lăsase să cadă. Faldurile celor trei chimonouri subțiri ca pânza de păianjen se îndepărtaseră ușor, lăsând să se vadă jupa ce îi sublinia coapsele. El se lungise în așternut și, la semnul lui, se întinseră și ei de o parte și de alta. Le luase mâinile și le așezase pe el. Se încălzise repede, arătându-le cum să-și apese unghiile în șoldurile lui, zorindu-i, cu fața ca o mască, apoi strigătul său violent, cutremurător, de durere. Pentru o clipă rămăsese așa, respirând greu cu ochii închiși, cu pieptul tresăltind, apoi se întorsese cu spatele și adormise aproape imediat.

În tăcerea ce se lăsase, își ținuseră răsuflările, încercând să-și ascundă uimirea. Totul se petrecuse atât de repede.

Băiatul ridicase mirat o sprânceană.

— Am fost nepricepuți, Kiku-san? Vreau să zic că totul a fost atât de repede, șoptise el.

— Noi am făcut tot ce a vrut, spusese ea.

— Precis a atins Norii și Ploaia. Credeam că o să cadă casa.

Ea zâmbise.

— Da.

— Sunt bucuros. La început am fost tare înfricoșat. E foarte bine să plăci.

Îl șterseră împreună, ușor, pe Yabu și-l acoperiseră cu o cuvertura, apoi băiatul se lungise la loc, languros, pe jumătate sprijinit în cot și-și

înăbușise un căscat.

— De ce nu dormi și tu? spusese ea.

Băiatul își strânsese chimonoul mai mult în jurul lui, și-și schimbase poziția așezându-se în genunchi în fața ei. Ea stătea lângă Yabu, mângâind ușor cu mâna dreaptă brațul *daimyo*-ului, domolindu-i somnul agitat.

— N-am mai fost niciodată până acum cu un bărbat și o doamnă în același timp, *Kiku-san* șoptise băiatul.

— Nici eu.

El se încruntase.

— Și nici cu o fată. Vreau să spun că n-am împărțit niciodată perna cu vreuna.

— Ți-ar plăcea să o faci cu mine? întrebuse ea politicoasă. Dacă aștepti puțin, sunt sigură că stăpânul nostru n-o să se trezească.

Băiatul se încruntase. Apoi spusese:

— Da, te rog.

După aceea, el zisese:

— A fost foarte ciudat, doamnă *Kiku*.

Ea zâmbise în sinea ei.

— Cum îți place mai mult?

Băiatul se gândise îndelung, așa cum stăteau liniștiți, unul în brațele celuilalt.

— Așa trebuie să te străduiești din greu.

Ea-și îngropase capul în umărul lui și-l sărutase pe ceafă ca să-și ascundă zâmbetul.

— Ești un amant minunat, șoptise ea. Acum trebuie să dormi, după atâta efort.

Ea-l mângâiase ca să adoarmă, apoi plecase de lângă el și se dusese în celălalt pat. Așternutul era rece. Nu vroise să intre lângă Yabu, unde era cald, ca să nu-l trezească. Curând se încălzi și locul ei.

Umbrele de pe *shoji* se lungeau. Bărbații sunt ca niște copii, își zise. Plini de mândrie prostească. Tot chinul acestei nopți pentru ceva atât de trecător! Pentru o pasiune care nu e în sine decât o iluzie, *neh?*

Băiatul se răsuci în somn. De ce i-ai făcut propunerea? se întrebă. Pentru plăcerea lui, pentru el, nu pentru mine, totuși m-a amuzat, ne-a trecut timpul și lui i-a dat liniștea de care avea nevoie. De ce nu dormi și tu puțin? Mai târziu. Am să dorm mai târziu, își spuse.

La vremea potrivită, se strecură din căldura plăcută a așternutului și se ridică. Chimonourile se desfăcură foșnind ușor și aerul rece îi înfioră pielea. Își aranjă hainele pe trup repede dar desăvârșit și-și legă *obi*-ul. Își aranjă cu grijă părul și machiajul.

Nu făcu nici un zgomot când plecă.

Samuraiul de pază de la intrarea în verandă se înclină, ea îi răspunse tot cu o plecăciune și ieși în soarele dimineții. Slujnica o aștepta.

— Bună dimineața, *Kiku-san*.

— Bună dimineața.

Soarele îi făcea bine și alunga din amintire noaptea. E minunat să fi în viață, gândi.

Își strecură picioarele în sandale, își deschise umbrela purpurie și străbătu grădina, ieșind în drumul ce cobora spre sat, traversa piața și ajungea la Casa de Ceai, locuința ei temporară. Slujnica venea în urmă.

— Bună dimineața, *Kiku-san*, strigă *Mura*, înclinându-se.

Se odihnea o clipă în veranda casei sale, bând *cha*, ceaiul verde pal al Japoniei. Mama lui îl servea.

— Bună dimineața, *Kiku-san*, repetă ea ca un ecou.

— Bună dimineața, *Mura-san*. Bună dimineața, *Saiko-san*, ce bine arătați, răspunse *Kiku*.

— Ce mai faci? întrebă mama, sfredelind fata cu ochii ei foarte, foarte bătrâni. Ce noapte groaznică! Te rog, ia ceaiul cu noi. Arăți palidă, copilă.

— Mulțumesc, dar vă rog să mă iertați, acum trebuie să merg acasă. Îmi faceți o prea mare cinste. Poate mai târziu.

— Desigur, Kiku-*san*. Dumneata faci o mare onoare satului nostru, aflându-te aici.

Kiku zâmbi și se prefăcu că nu vede privirile iscoditoare. Și, ca să adauge zilei o notă picantă, atât pentru mulțumirea lor cât și a ei, se prefăcu că are o ușoară durere în părțile de jos.

Asta o să facă înconjurul satului, gândi veselă, în timp ce se înclină, se mai strâmbă o dată și se îndepărtă ca și cum ar fi ascuns o durere cumplită. Faldurile chimonoului se unduiau desăvârșit, iar umbrela-i era aplecată atât cât să-i dea cea mai minunată lumină. Era foarte bucuroasă că purta chimonoul și umbrela aceasta. Pe o zi mohorâtă efectul n-ar mai fi fost atât de puternic.

— O, biata, sărmana copilă! E atât de frumoasă, *neh?* Ce rușine! Îngrozitor! spuse mama lui Mura, cu un oftat ce-ți sfâșia inima.

— Ce e-*ngrozitor*, Saiko-*san?* întrebă soția lui Mura, venind în verandă.

— N-ai văzut ce se chinuia biata fete? N-ai văzut cu cât curaj încerca să n-o arate? Biata copilă. Doar șaptesprezece ani și să fie nevoită să treacă prin toate astea!

— Are optsprezece ani, spuse Mura sec.

— Prin ce să treacă, stăpână? întrebă una dintre servitoare cu sufletul la gură, apropiindu-se.

Bătrâna se uită în jur, să fie sigură că toată lumea ascultă și șopti destul de tare:

— Am auzit – coborând apoi vocea – am auzit că ea... ea n-o să mai fie în stare de nimic... timp de trei luni.

— Oh, nu! Biata Kiku-*san!* O! Dar de ce?

— El și-a folosit dinții. O știu din cea mai sigură sursă.

— Oh!

— Oh!

— Dar de ce-a vrut și băiatul, stăpână? Cu siguranță că nu...

— Of! ștergeți-o de-aică! Înapoi la lucru, neisprăvitelor! Asta nu-i pentru urechile voastre! Haideți, afară cu toatele! Stăpânul și cu mine avem de vorbit.

Le goni pe toate din verandă. Chiar și pe soția lui Mura. Apoi sorbi din ceai, senină și foarte mulțumită

Mura sparse tăcerea:

— Dinții?

— Dinții. Se spune că urletele îl întăresc pentru că a fost speriat de un dragon când era mic, zise ea dintr-o suflare. Întotdeauna ia un băiat alături ca să-i aducă aminte de când era copil și a înlemnit de spaimă, dar, de fapt, băiatul e acolo doar ca să se culce cu el, să se istovească – altfel ar mușca totul, biata fată!

Mura oftă. Se duse în căsuța de lângă poartă și scăpă fără să vrea un vânt când începu să se ușureze în găleată. Mă întreb ce s-a întâmplat de fapt, își zise el, stârnit. De ce avea Kiku-*san* durerile? Poate că *daimyd*-ul își folosește într-adevăr dinții! Nemaipomenit!

Ieși afară scuturându-se ca să fie sigur că nu și-a pătat fâșia de pânză din brâu și o porni prin piață cufundat în gânduri. Ehei, ce mi-ar place să fiu o noapte cu doamna Kiku! Cărui bărbat nu i-ar place? Cât o avea Omi-*san* de plătit patroanei – ceea ce tot noi o să plătim pân' la urmă? Doi *koku?* Se zice că stăpâna ei, Gyoko-*san*, a cerut și a primit de zece ori plata obișnuită. Să primească ea cinci *koku* pentru o noapte? Kiku-*san* ar merita-o cu siguranță, *neh?* Se zice că e tot atât de pricepută la optsprezece ani cât o femeie de două ori mai bătrână. Se pare că-i în stare să prelungească... ehei, bucuria! Dac-aș fi cu ea, cum aș începe?

Absent, își potrivi fâșia de pânză din brâu și picioarele-l purtară afară

din piață, în sus pe poteca bătătorită, către platoul funerar.

Rugul fusese pregătit. Cei cinci trimiși ai satului se aflau deja acolo.

Acesta era cel mai minunat loc din sat, unde vara briza mării adia răcoroasă, iar priveliștea era cea mai frumoasă. În apropiere se afla altarul shinto al satului, un acoperiș mic, de paie, deasupra unui pedestal pentru *kami*, spiritul care locuia acolo sau ar fi putut să locuiască acolo, dacă-i făcea plăcere. Un arbore de tisă răsucit, care fusese sădit înainte de întemeierea satului, se pleca în bătaia vântului.

Mai târziu urcă poteca Omi. Îl însoțeau Zukimoto și patru străji. Rămase deoparte. Când se aplecă ceremonios spre rug și către trupul aproape dezmembrat, acoperit cu un lințoliu, așezat deasupra, se înclină cu toții, spre a onora barbarul care murise pentru ca să poată trăi camarazii lui.

La semnul său, Zukimoto înaintă și aprinse rugul. Zukimoto îi ceruse lui Omi acest privilegiu și cinstea îi fusese acordată. Omi se înclină pentru ultima oară. Apoi când flăcările cuprinseră totul, plecară.

Blackthorne cufundă cana în apa de pe fundul hârdăului, o umplu atent pe jumătate și i-o dădu lui Sonk. Tremurând, Sonk încercă să soarbă câte puțin, s-o facă să țină mai mult, dar nu izbuti. Înghiți cu lăcomie lichidul călău, regretând c-o făcuse, chiar din clipa în care apa trecuse de gâtļu-i uscat, apoi băjbâi istovit spre locul lui de la perete, pășind peste cei cărora le venise rândul să se lungească. Podeaua era acum o mocirlă adâncă, iar duhoarea și muștele înnebunitoare. Printre șipcile chepengului pătrundea în groapă, palidă, lumina soarelui.

Vinck era următorul la rând. Își luă cana, și rămase uitându-se lung la ea, alături de hârdău.

— Mulțumesc, mormăi posomorât.

— Grăbește-te, spuse Jan Roper. Rana din obraz începuse să supureze. El era ultimul la rând și, fiind atât de aproape, gâtul îl chinuia. Grăbește-te, Vinck, pentru numele lui Cristos!

— Iartă-mă. Na, ia-o tu, mormăi Vinck, întinzându-i cana, nesimțitor la muștele ce-l năpădeau.

— Bea-o, prostule! E ultima pe care o s-o primești până la asfințit. Bea-o! Jan Roper îi împinse cana înapoi în mâini. Vinck nu-l privi dar se supuse umil și se întoarse iar în propriu-i infern.

Jan Roper își luă porția de apă de la Blackthorne. Închise ochii și spuse în gând o rugăciune. Era dintre cei care stăteau în picioare și toți mușchii-l dureau. Cana abia dacă-i ajunsese pentru două înghițituri.

Acum când fiecare își primise partea sa, Blackthorne cufundă din nou cana și sorbi mulțumit. Gura și limba îi erau aspre, uscate și îl ardeau. Era plin de murdărie, nădușeală și muște. Pieptul și spatele îi erau pline de vânătăi.

Se uită la samuraiul care fusese lăsat în pivniță. Omul era înghesuit în perete, între Sonk și Croocq, ocupând cât mai puțin loc cu puțință, și nu se mișcase de ceasuri. Privea prostit în gol, doar cu fâșia de pânză din jurul coapselor pe el, iar tot trupul îi era acoperit de vânătăi mari, una deosebită, lată, în jurul gâtului.

Când Blackthorne își revenise prima oară în simțiri, în pivniță era întuneric beznă. Urletele umpleau groapa, iar el se crezuse mort, în adâncurile înăbușitoare ale Iadului. Se simțea supt de nămolul lipicios și strigase și se zvârcolise înspăimântat, incapabil să respire până când, după o veșnicie, auzise: "E-n ordine, pilotule, nu ești mort, e-n ordine. Trezește-te, trezește-te, pentru numele Mântuitorului, nu suntem în iad, da-i ca și cum am fi. O Sfinte Iisuse Cristoase, ajută-ne!"

Când își revenise, ei îi povestiseră despre Pieterzoon și despre

hârdaiele cu apă de mare.

— O, Iisuse, scoate-ne de aici! scâncise cineva.

— Ce-i fac bietului Pieterzoon? Ce-i fac? O Doamne, ajută-ne! Nu mai pot să îndur urletele!

— O, Doamne, lasă-l pe bietul om să moară! Lasă-l să moară.

— Doamne, Dumnezeule, oprește urletele! Te rog, oprește-le!

Groapa în care se aflau și urletele lui Pieterzoon îi puseseră pe toți la încercare, îi obligaseră să privească în ei înșiși. Și nimănui nu-i plăcuse ce văzuse.

Întunericul face ca totul să pară și mai cumplit, gândi Blackthorne.

În groapă, noaptea pâruse fără șfârșit.

În zori, încetaseră și țipetele. Când zorii se strecurară până la ei, îl văzuseră și pe samuraiul părăsit.

— Ce facem cu el? întrebă van Nekk.

— Nu știu. Arată la fel de înspăimântat ca și noi, spuse Blackthorne, cu inima bătându-i nebunește.

— Ar face bine să nu încerce ceva, pentru Dumnezeu.

— O, Iisuse, scoate-mă de aici... Vocea lui Croocq urca din ce în ce.

Ajutooor!

Van Nekk, care era lângă el, îl scuturase și-l liniștise.

— E-n ordine, băiete. Suntem în mâinile Domnului. El veghează asupra noastră.

— Uită-te la brațul meu, gemuse Maetsukker. Rana începe deja să curgă.

Clătinându-se, Blackthorne se ridicase în picioare.

— Dacă nu ne dau drumul de aici, într-o zi două, înnebunim cu toții, zisese, fără să se adreseze cuiva anume.

— Apa e pe sfârșite, spuse van Nekk.

— Împărțim ce mai este. Unii acum, alții la prânz. Cu puțin noroc o să ajungă pentru trei ture. Afurisite muște!

Găsise cana și le dăduse apa cu porția, iar acum și-o sorbea pe a lui, pe îndelete, încercând s-o facă să țină cât mai mult.

— Ce facem cu el, cu japonezul? spuse Spillbergen. Căpitanul General o dusese mai bine decât toți peste noapte, pentru că își astupase urechile cu puțin nămol ca să nu mai audă urletele și, fiind lângă hârdăul cu apă, își domolise grijuliu setea. Ce-o să facem cu el?

— Ar trebui să-i dăm și lui niște apă, zise van Nekk.

— Lovi-l-ar ciurma, spuse Sonk. Eu zic să nu-i dăm de loc.

Au pus la vot și s-a hotărât să nu-i dea nimic.

— Nu sunt de acord, spuse Blackthorne.

— Tu nu ești de acord cu nimic din ce spunem noi, zise Jan Roper. El e dușmanul. E un diavol necredincios și era cât pe-acți să te omoare.

— Și tu erai gata-gata să mă omori. De câteva ori. Dacă ți se descărca muscheta la Santa Magdalena, mi-ai fi zburat creierii.

— Nu te ochisem pe tine. Ochisem în ticăloșii de închinători ai lui Satan.

— Erau preoți neînarmați. Ș-aveai timp destul.

— Nu te ochisem pe tine.

— Era să mor de nu știu câte ori din pricina furiilor tale blestemate, a habotniciei și neghiobiei tale afurisite.

— Blasfemia e un păcat de moarte. Să iei numele Domnului în deșert e un păcat. Noi suntem în mâinile Lui, nu într-ale tale. Tu nu ești rege și asta nu este corabie. Tu nu ești păsto...

— Da' o să faci ce-ți spun!

Jan Roper se uită în jur, căutând în zadar un sprijin.

— Fă ce vrei, spuse ursuz.

— Așa am să fac.

Samuraiul era la fel de însetat ca și ei, dar clătină din cap spre cana

oferită. Blackthorne șovăi, puse cana la buzele umflate ale samuraiului, dar omul o azvârli într-o parte, împrăștiind apa și spuse ceva răstit.

Blackthorne se pregăti să oprească lovitura următoare, dar acesta nu veni. Omul nu mai făcu alt gest, se uita doar în gol.

— E nebun. Toți sunt nebuni, spuse Spillbergen.

— Rămâne mai multă apă pentru noi. E bine, spuse Jan Roper. Să-l înghită iadul, după cum o merită.

— Cum te cheamă? *Namu?* întrebă Blackthorne. O spuse din nou, în diferite feluri dar samuraiul părea că nu-l aude.

Îl lăsară în pace, dar îl pândeau de parcă era un scorpion. El nu-i privea. Blackthorne era sigur că omul încerca să ia o hotărâre, dar habar n-avea ce putea fi.

Ce-o fi în mintea lui? se întrebă. De ce să refuze apa? De ce-a fost lăsat aici? Să fie o greșeală a lui Omi? Greu de crezut. Să fie un plan anume? Greu de crezut. L-am putea folosi ca să ieșim de aici? Greu de crezut. Multe lucruri pe lumea asta sunt greu de crezut, dar e de crezut c-o să stăm aici până ce o să ne scoată ei afară... dacă o să ne scoată. Și dacă ne scot de-aici ce o să se-ntâmples? Ce s-a întâmplat cu Pieterzoon?

O dată cu căldura zilei, muștele începură să roiască.

O, Doamne, aș vrea să pot sta lungit, aș vrea să pot intra în baia aia, acum n-ar mai trebui să mă ducă pe sus. Niciodată nu mi-am dat seama cât de importantă e o baie. Bătrânul orb, cu degetele lui de oțel! Ce bine mi-ar prinde acum, pentru un ceas sau două!

Ce pierdere! Toate corăbiile noastre și oamenii și efortul pentru ce? Am dat greș. Sau aproape. Câțiva suntem încă în viață.

— Pilotule! Van Nekk îl zgâlțâia. Ai adormit. El, el se-nclină spre tine de un minut sau mai mult. Arată spre samuraiul care îngenunchiase în fața lui cu capul aplecat.

Blackthorne își frecă ochii ca să alunge oboseala. Făcu un efort să-și incline și el capul.

— *Hai?* întrebă el scurt, amintindu-și cuvântul japonez pentru "da".

Samuraiul își scoase brâul de la chimonou-i zdrențuit și și-l înfășură în jurul gâtului. Rămânând încă în genunchi, îi dădu un capăt lui Blackthorne și celălalt lui Sonk, își înclină capul și le făcu semn să tragă.

— Se teme c-o să-l sugrumăm, spuse Sonk.

— Iisuse Cristoase, cred că tocmai asta vrea să facem. Blackthorne lăsă să-i cadă din mână capătul brâului și clătină din cap. *Kinjiru*, spuse, gândind cât de folositor era acest cuvânt. Cum să-i spui unui om care nu vorbește limba ta, că este împotriva legii tale să faci o crimă, să omori un om neînarmat, că nu ești un călău, că sinuciderea este un păcat în fața lui Dumnezeu?

Samuraiul vorbi iar, fiind limpede acum că-l roagă, dar, din nou, Blackthorne dădu din cap.

— *Kinjiru*.

Omul aruncă împrejur o privire sălbatică. Pe neașteptate fu în picioare și-și cufundă adânc capul în găleata latrină încercând să-se înece. Fu tras îndată afară de Jan Roper și Sonk, zbatându-se și găfiind.

— Lăsați-l, porunci Blackthorne. Ei se supuseră. Arată spre latrină: Samurai, dacă asta vrei, dă-i drumul!

Omul icnea, dar înțelesese. Privi găleata imputită și știu că n-avea putere să-și țină îndeajuns de mult timp capul acolo. Murdar și umilit, samuraiul se întoarse la locul lui de lângă perete.

— Iisuse, murmură cineva.

Blackthorne umplu pe jumătate cana cu apă din hârdău, se ridică țepăn în picioare și i-o oferă japonezului. Ochii samuraiului priveau dincolo de cană.

— Mă-ntreb cât poate să reziste, spuse Blackthorne.

— O veșnicie, zise Jan Roper. Sunt animale. Nu-s oameni.

— Pentru Dumnezeu, cât o să ne mai țină aici? întrebă Ginsel.

— Cât or să vrea.

— Va trebui să facem orice vor ei, spuse van Nekk. Trebuie, dacă vrem să rămânem în viață, să ieșim din groapa asta infernală. Nu, pilotule?

— Da. Blackthorne măsură umbra lăsată de soare. E amiază, schimbăm cartul, zise.

Spillbergen, Maetsukker și Sonk începură să se plângă dar îi sculă în picioare injurându-i și, când toți se reaşezară la locurile hotărâte, se întinse și el mulțumit. Noroiul era scârbos și muștele mai rele ca oricând, dar bucuria de a putea să te întinzi cât ești de lung era nemăsurată.

Ce i-au făcut lui Pieterzoon? se întrebă, simțind oboseala învăluindu-l. O, Doamne, ajută-ne să scăpăm de aici. Sunt atât de speriat.

Se auziră pași deasupra. Chepengul se deschise. Preotul stătea acolo inconjurat de samurai.

— Pilotule, trebuie să vii sus. Trebuie să vii sus singur, spuse el.

CAPITOLUL 6

Toți ochii din groapă se îndreptară spre Blackthorne.

— Ce vor cu mine?

— Nu știi, spuse grav părintele Sebastio. Dar trebuie să vii imediat.

Blackthorne știa că n-avea de ales, dar nu părăsi peretele protector, încercând să-și adune puterile.

— Ce s-a întâmplat cu Pieterzoon?

Preotul îi povesti. Blackthorne tălmăci pentru cei care nu știau portugheza.

— Dumnezeu să-l ierte, șopti van Nekk în tăcerea plină de spaimă. Bietul om! Bietul om!

— Îmi pare rău. N-am putut face nimic, spuse preotul cu adâncă tristețe. Nu cred că m-a recunoscut, sau că și-a mai dat seama de ceva din clipa în care l-au băgat în apă. Minte i se rătăcise. I-am dat dezlegare de păcate și m-am rugat pentru el. Poate Dumnezeu se îndură... *In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti*. Amin. Făcu semnul crucii asupra gropii. Vă rog pe toți să renunțați la ereziile voastre și să vă-ntoarceți la Sfânta Credință. Pilotule trebuie să vii.

— Nu ne părăsi, pilotule, pentru numele lui Dumnezeu, strigă Croocq. Vinck porni împleticindu-se spre scară și începu să urce.

— Pot să mă ia pe mine, nu pe pilot. Pe mine, nu pe el. Spune-i...

Se opri neajutorat, cu ambele picioare pe trepte. O suliță lungă era la un deget de inima lui. Încercă s-o apuce de vârf, dar samuraiul era pregătit și, dacă Vinck nu sărea înapoi, ar fi fost străpuns.

Samuraiul arătă spre Blackthorne și îi făcu semn să urce. Totuși, Blackthorne nu se mișcă. Un alt samurai coborî în pivniță un băț lung, cu cârlig la capăt și încercă să-l tragă pe Blackthorne afară.

Nimeni nu se clinti să-l ajute pe Blackthorne în afară de samuraiul din pivniță. El prinse iute cangea și spuse tăios ceva omului de deasupra, care șovăi; apoi privi spre Blackthorne, ridică din umeri și vorbi.

— Ce-a zis?

Preotul răspunse:

— E un proverb japonez: "Soarta e soartă și viața nu e decât o părere".

Blackthorne dădu din cap către samurai, se îndreptă spre scară, fără să se uite înapoi, și urcă.

Când ajunse sus, în bătaia soarelui, razele acestuia îl izbiră dureros, făcându-l să închidă ochii, genunchii i se înmuiară și el se rostogoli pe pământul prăfos. Omi era într-o parte, preotul și Mura, într-alta, lângă cei patru samurai. În depărtare, câțiva săteni priviră pentru o clipă, apoi se

întoarseră, și plecară. Nimeni nu-l ajută. Oh, Doamne, dă-mi putere! se rugă Blackthorne. Trebuie să mă ridic în picioare și să mă prefac că sunt puternic. Asta este singurul lucru pe care îl respectă ei, să fii puternic, să nu arăți teama. Te rog, ajută-mă. Strânse din dinți, făcu un efort și se ridică, clătînându-se ușor.

— Ce dracu' vrei de la mine, piticanie nemernică? spuse direct către Omi.

Apoi adăugă către preot:

— Spune-i ticălosului că sunt *daimyo* în țara mea și ce fel de purtare-i asta? Spune-i că noi nu l-am înfruntat niciodată. Spune-i să ne lase afară de acolo, sau o să fie rău. Spune-i că sunt *daimyo*, pentru Dumnezeu! Sunt moștenitorul lui Sir William of Mickleheaven, sper că ticălosul să fi murit de mult! Spune-i!

Noaptea fusese cumplită pentru părintele Sebastio, dar în timpul veghei sale simțise prezența lui Dumnezeu și căpătase o liniște pe care n-o mai trăise până atunci. Acum știa că putea fi o unealtă a Domnului împotriva păgânilor, că era apărat împotriva lor și a vicleniei piratului. Știa, într-un anume fel, că acea noapte fusese o pregătire, o răscruce pentru el.

— Spune-i!

Preotul spuse în japoneză:

— Piratul zice că e nobil în țara lui.

Ascultă răspunsul lui Omi.

— Omi-san spune că nu-i pasă dacă ești rege în țara ta. Aici trăiești la mila seniorului Yabu, tu și toți oamenii tăi.

— Spune-i că-i un dobitoc!

— Ar trebui să te ferești să-l insulti.

Omi începu din nou să vorbească.

— Omi-san spune că o să ți se facă baie. Și o să ți se dea de mâncare și de băut. Dacă te porți cuviincios, n-o să mai fii băgat înapoi în groapă.

— Și oamenii mei?

Preotul îl întrebă pe Omi.

— O să stea acolo.

— Spune-i să se ducă dracului! Blackthorne porni către scară, ca să coboare din nou jos. Doi dintre samurai îl împiedicară și deși el se zbatu, îl ținură cu ușurință. Omi vorbi către preot, apoi către oamenii săi. Aceștia îi dădură drumul și Blackthorne fu gata să cadă.

— Omi-san spune că dacă nu înveți să te porți, încă unul dintre oamenii tăi o să fie luat. E lemn de foc și apă din belșug.

Dacă mă supun acum, gândi Blackthorne, au găsit calea de-a face ce vor cu mine și-o să fiu în puterea lor pentru totdeauna. Dar ce contează? Sunt deja în puterea lor și, în cele din urmă, va trebui să fac ce-or vrea ei. Van Nekk avea dreptate. Nu trebuie să mă-potrivesc nimic.

— Ce-ar vrea să fac? Ce înseamnă să mă port cuviincios?

— Omi-san spune, înseamnă să te supui. Să faci ceea ce ți se spune. Să mănânci balebă, dacă ți se cere.

— Spune-i să se ducă dracului! Spune-i că mă piș pe el și pe întreaga lui țară și pe *daimyo*-ul lui!

— Te sfătuiesc să te supui...

— Spune-i ce-am spus, chiar așa, pentru Dumnezeu!

— Foarte bine, dar ține minte că te-am prevenit, pilotule!

Omi ascultă cele spuse de preot. Degetele îi strânseseră mânerul săbiei, până se albiră. Toți oamenii săi se mișcară neliniștiți, străpungându-l pe Blackthorne cu privirea. Apoi dădu încet o poruncă. În aceeași clipă, doi samurai coborâră în groapă și-l scoaseră de-acolo pe Croocq, musul. Îl târâră către cazan, și îl legară, timp ce alții aduseră lemne și apă. Puseră musul împietrit în cazanul plin și aprinseră focul. Blackthorne văzu buzele lui Croocq mișcându-se fără să scoată vreun sunet și groaza care-l invadase. Viața nu face doi bani pentru oamenii ăștia, își zise. Arză-i-ar

focul iadului! Cu siguranță că o să-l fiarbă pe Crook. Fumul se întinse deasupra nisipului. Pescărușii țipau în jurul bărcilor de pescuit. O bucată de lemn căzu din foc și un samurai îi trase un picior, aruncând-o la loc.

— Spune-i să oprească asta, spuse Blackthorne. Cere-i să oprească.

— Omi-san spune, te vei supune?

— Da.

— Spune, te vei supune tuturor poruncilor?

— Atât cât am să pot, da.

Omi vorbi din nou. Părintele Sebastio întrebă ceva și Omi încuviință din cap.

— Vrea să-i răspunzi direct lui. Cuvântul japonez pentru "da" este *hai*. Spune, te vei supune tuturor poruncilor?

— Pe câte am să pot, *hai*.

Focul începea să încălzească apa și un geamăt răscolitor izbucni din pieptul musului. Flăcările focului întetit pe vatra de cărămizi de dedesubtul cazanului lingeau metalul. Mai fură aduse lemne și puse pe foc.

— Omi-san spune, întinde-te. Imediat.

Blackthorne făcu ceea ce i se poruncise.

— Omi-san spune că el nu te-a insultat personal, nici n-a fost vreo pricină pentru tine să-l insulti pe el. Pentru că ești barbar și nu știi încă să te porți, n-ai să fii ucis, dar ai să fii învățat buna-cuviință. Înțelegi?

— Da.

— El vrea să-i răspunzi direct lui.

Băiatul scoase un strigăt tânguitor. Și încă unul și încă unul și apoi leșină. Unul dintre samurai îi susținu capul deasupra apei. Blackthorne privi în sus către Omi. Amintește-ți, amintește-ți că băiatul e doar în mâinile tale, că viețile tuturor celor din echipajul tău sunt în mâinile tale. Da, începu diavolul din el, dar nimeni nu te-asigură că ticălosul ăsta o să se țină de vreo înțelegere.

— Înțelegi?

— *Hai*.

Îl văzu pe Omi ridicându-și chimonoul și scoțându-și penisul de sub fâșia de pânză care-i înconjură șoldurile. Se așteptase ca bărbatul să urineze pe fața lui, dar Omi n-o făcu. Urină pe spatele lui. În numele Domnului, jură Blackthorne în sinea sa, am să-mi amintesc ziua asta și, cumva, undeva, Omi va plăti.

— Omi-san spune că nu e o dovadă de bună-creștere să spui că te vei pișa pe cineva. Foarte rău. Este o purtare foarte urâtă și foarte prostescă să spui c-ai să faci asta pe cineva, când ești neînarmat. Este dovadă de purtare urâtă și chiar și mai prostescă, să spui că o s-o faci pe cineva, când ești neînarmat, lipsit de putere și nu ești pregătit ca să-ți lași prietenii, sau familia, sau pe oricine altul să piară mai înainte.

Blackthorne nu spuse nimic. Și nu-și luă ochii de pe Omi.

— *Wakarimasu ka?* zise Omi.

— El spune, înțelegi?

— *Hai*.

— *Okiro*.

— El spune să te ridici.

Blackthorne se ridică, simțindu-și capul plesnind de durere. Îl privea pe Omi în ochi și Omi îi întoarse privirea.

— Ai să pleci cu Mura și-ai să te supui poruncilor lui.

Blackthorne nu răspunse.

— *Wakarimasu ka?* spuse Omi tăios.

— *Hai*.

Blackthorne măsura distanța dintre el și Omi. Își putea închipui degetele înconjurând gâtul omului și se rugă să poată fi îndeajuns de iute și puternic ca să reușească să-i scoată ochii înainte de a putea fi împiedicat de samurai.

— Și musul? întrebă.

Preotul vorbi poticnit cu Omi. Acesta privi către cazan. Apa era abia călăie, băiatul leșinase, dar nu pășise altceva, nimic.

— Scoateți-l de-acolo, porunci. Aduceți un doctor, dacă are nevoie.

Oamenii lui se supuseră. Îl văzu pe Blackthorne ducându-se către băiat și ascultându-i inima. Omi făcu un semn către preot.

— Spune-i căpeteniei că tânărul poate să stea și el afară din groapă, astăzi. Dacă și căpetenia și tânărul se poartă cuviincios, alt barbar ar putea ieși mâine din groapă, apoi altul. Poate. Ba chiar mai mulți. Poate. Depinde de cât de bine se poartă cei de deasupra. Dar tu... și se uită drept în ochii lui Blackthorne, tu ești responsabil pentru cea mai mică nesupunere, la orice poruncă, înțelegi?

După ce preotul traduse toate acestea, Omi îl auzi pe barbar spunând "da" și văzu o parte a furiei cumplite dispărându-i din ochi. Dar ura rămase. Cât de prostesc, gândi Omi, și cât de naiv să fii atât de deschis. Mă întreb ce-ar fi făcut dacă m-aș fi jucat cu el și mai mult? Să mă prefac că nu mă țin de cuvânt?

— Preotule, spune-mi din nou numele lui. Spune-l încet.

Auzi preotul spunând de câteva ori numele, dar îi suna tot ca o bolboroseală.

— Poți să-l rostești? îl întrebă pe unul dintre oamenii săi.

— Nu, Omi-*san*.

— Preotule, spune-i că de-acum înainte numele lui este Anjin – "pilot" – *neh*? Când va merita, o să i se spună Anjin-*san*. Explică-i că în limba noastră nu sunt sunete ca să-i putem rosti numele așa cum este, adăugă sec Omi. Fă-l să înțeleagă că asta nu e o insultă. La revedere, Anjin, până una alta.

Se înclină cu toții către el. El le întoarse politicos salutul și se îndepărtă. Când ajunse destul de departe de piață și sigur că nimeni nu-l privea, își îngădui să zâmbească larg. Să îmblânzești căpetenia barbarilor atât de repede. Să înțelegi dintr-o dată, cum să-l stăpânești, pe el și pe ei. Cât de nemaipomeniți sunt acești barbari, gândi. Ei, cu cât mai curând va vorbi Anjin-*san* limba noastră, cu atât mai bine. Atunci o să știm cum să-i zdrobim pe barbarii creștini, odată pentru totdeauna.

— De ce n-ai urinat pe fața lui? întrebă Yabu.

— La început așa am vrut, stăpâne, dar pilotul este încă un animal neîmblânzit, foarte primejdios. Ca să fac asta pe fața lui... ei bine, la noi atingerea feței unui om este cea mai rea dintre insulte, *neh*? Așa că m-am gândit că dacă l-aș fi insultat atât de tare și-ar fi ieșit din minți, deci am făcut-o pe spatele lui și cred că este de-ajuns.

Erau așezați pe veranda casei sale, pe perne de mătase. Mama lui Omi îi servea *cha*, cu tot ceremonialul pe care-l putea închipui – și ea fusese foarte bine educată în tinerețe. Oferi ceașca cu o plecăciune lui Yabu. El se înclină și, politicos, i-o oferă lui Omi, care desigur o refuză înapoind-o cu o plecăciune și mai adâncă. O primi și sorbi cu plăcere, simțindu-se mulțumit.

— Sunt foarte mulțumit de tine, Omi-*san*, spuse. Gândirea ta este foarte bună. Felul în care ai plănuit și ai dus la capăt toată această treabă, a fost minunat.

— Sunteți prea bun, alteță. Strădania mea ar fi putut fi și mai mare, mult mai mare.

— De unde ai învățat atât de multe despre mintea barbarilor?

— La paisprezece ani am avut, timp de un an, un dascăl care era un călugăr numit Jiro. Demult fusese preot creștin, sau novice, dar, din fericire, înțelesese greșeala și nerozia lui. Am să-mi amintesc întotdeauna

un lucru pe care el mi l-a spus. Spunea că religia creștină este slabă fiindcă ei sunt învățați că zeul lor suprem, Jezu, spune că toți oamenii trebuie să se iubească între ei. Nu-i învață nimic despre onoare, datorie, numai dragoste. Și că viața e sacră. *Să nu ucizi, neh?* Și alte asemenea prostii. Acești barbari pretind că sunt și ei creștini și, deși preotul neagă asta, eu m-am gândit că poate sunt doar o sectă diferită și de-aici s-ar trage dușmănia lor, așa cum unele secte budiste se urăsc între ele. M-am gândit că dacă ei *se iubesc între ei*, poate că am putea să stăpânim căpetenia luând viața, sau numai amenințând că am lua viața, unuia dintre oamenii săi.

Omi știa că discuția era primejdioasă din pricina morții prin tortură, cea mai urâtă moarte. Simțea avertismentul nerostit al mamei sale ajungând până la el.

— Mai vrei *cha*, Yabu-*sama*, întrebă mama sa.

— Mulțumesc, spuse Yabu, este foarte, foarte bun.

— Vă mulțumesc, alteță. Dar Omi-*san*, barbarul e supus pentru totdeauna? întrebă mama sa, schimbând discuția pe altă cale. Poate c-ar trebui să-i spui stăpânului nostru dacă tu crezi că este doar pentru un timp, sau pentru totdeauna.

Omi șovăi.

— Doar pentru un timp. Dar cred c-ar trebui să-nvețe limba noastră cât de curând cu putință. Asta este foarte important pentru voi, alteță. S-ar putea să trebuiască să ucideți unul sau doi dintre ei, ca să-l păstrați pe el și pe ceilalți în mână, dar până atunci el o să-nvețe cum să se poarte. Odată ce puteți vorbi direct cu el, Yabu-*sama*, puteți să-i folosiți cunoștințele. Dacă ce spune preotul este adevărat, că el și-a pilotat corabia cale de zece mii de *ri*, trebuie să fie mai mult decât deștept.

— Și tu ești mai mult decât deștept, râse Yabu. Ți se dau în grijă animalele, Omi-*san*, dascăl de oameni.

Omi râse odată cu el.

— Am să încerc, alteță.

— Fieful tău se mărește de la cinci sute de *koku*, la trei mii. Ai să stăpânești douăzeci de *ri*.

Un *ri* era o măsură de distanță însemnând aproape o milă.

— Ca o dovadă în plus a afecțiunii mele, când o să mă întorc la Yedo, am să-ți trimit doi cai, douăzeci de chimonouri de mătase, o armură completă, două săbii și destule arme ca să echipezi încă o sută de samurai, pe care ai să-i recrutezi. Când o să înceapă războiul, o să te alături imediat cartierului meu general, ca *hatamoto*.

Yabu se simțea foarte bine. Un *hatamoto* era o persoană foarte importantă din suita unui *daimyo*, care avea dreptul să intre oricând la stăpânul său și să poarte săbii în prezența acestuia. Era încântat de Omi și se simțea odihnit, chiar renăscut. Dormise excelent. Când se trezise, era singur, ceea ce era de așteptat, pentru că nu ceruse nici fetei, nici băiatului, să rămână. Băuse puțin ceai și mâncase cumpătat din fiertura de orez. Apoi, baia și masajul lui Suwo. A fost o experiență minunată, gândi. Nu m-am simțit niciodată atât de aproape de natură. De copaci, de munți și pământ, de nemărginita tristețe a vieții și de vremelnicia ei. Urletele desăvârșiseră totul.

— Omi-*san*, în grădina mea din Mishima e o piatră pe care mi-ar face plăcere s-o primești, ca să ne amintim de această întâmplare și de noaptea minunată și de norocul nostru bun. Am să-ți o trimit cu celelalte lucruri, spuse. Piatra vine din Kyushu. Am numit-o "piatra care așteaptă", pentru că așteptam ca seniorul Taiko să poruncească un atac, când am găsit-o. Asta a fost, oh, acum cincisprezece ani. Făceam parte din armata lui, care a zdrobit rebelii și a supus insula.

— Îmi faceți multă cinste.

— De ce să n-o pui acolo, în grădina ta și să-i dai alt nume? De ce să nu-i spui "piatra păcii barbare", ca să-ți amintească noaptea și nesfârșita

așteptare întru găsierea păcii.

— Poate mi s-ar îngădui să-i spun "piatra fericirii", ca să-mi amintească mie și urmașilor mei, de onoarea pe care mi-o faceți, unchiule?

— Nu. Mai bine spune-i doar "barbarul care așteaptă". Da, îmi place asta. Ne leagă și mai mult, pe el și pe mine. Și el și eu așteptam. Eu am trăit, el a murit.

Yabu privi mulțumit grădina.

— Bine. "Barbarul care așteaptă". Îmi place. Sunt pete ciudate pe o parte a ei, care-mi amintesc de lacrimi. Și vine de cuarț albăstrui, amestecate cu cuarț roșcat, care-mi amintesc de carne, de cât de trecătoare poate fi ea.

Yabu oftă, savurându-și melancolia. Apoi adăugă:

— E bine ca un om să pună o piatră și să-i dea un nume. Barbarului i-a trebuit mult timp până să moară, *neh?* Poate că se va renaște japonez, ca răsplată a suferințelor sale. N-ar fi minunat? Apoi, într-o zi, urmașii lui, poate vor vedea piatra și vor fi mulțumiți.

Omi revărsă un alt val de mulțumiri adânci și se împotrivi spunând că nu merită atâta mărinimie. Yabu știa că nu-i dăduse mai mult decât merita. Ar fi putut da ușor mai mult, dar își amintise vechea zicală că poți întotdeauna mări o feudă, dar micșorarea ei duce la dușmănie și trădare.

— *Oku-san*, se întoarce el către femeie, folosind expresia de prea-onorată mamă, fratele meu ar fi trebuit să-mi spună mai curând despre marile calități ale celui mai tânăr fiu al său. Atunci *Omi-san* ar fi ajuns mult mai sus până astăzi. Fratele meu este prea reținut. Prea necugetat.

— Soțul meu se gândește mult la domnia-voastră, stăpâne, ca să vă mai faceți griji pentru el, răspunse ea, înțelegând dojana ascunsă. Mă bucur că fiul meu a avut prilejul să vă slujească și că v-a mulțumit. Fiul meu nu și-a făcut decât datoria, *neh?* E datoria noastră, a lui *Mizuno-san* și-a tuturor, de a vă sluji.

Se auzi tropotul unor cai urcând dealul. *Igurashi*, șeful suitei lui Yabu, păși în grădină.

— Totul e gata, alteță. Dacă vreți să vă întoarceți repede la Yedo, ar trebui să plecăm acum.

— Bine. *Omi-san*, tu și oamenii tăi veți pleca cu convoiul și-l veți ajuta pe *Igurashi-san* să ajungă în siguranță la castel.

Yabu zări o umbră trecând peste fața lui Omi.

— Ce-i?

— Mă gândeam la barbari.

— Lasă câteva gărzii cu ei. În comparație cu convoiul nu sunt importanți. Fă ce vrei cu ei. Pune-i înapoi în groapă, fă ce vrei. Când și dacă obții ceva folositor de la ei, trimite-mi vorbă.

— Da, stăpâne, răspunse Omi. Am să las zece samurai și instrucțiuni amănunțite lui Mura. N-o să li se întâmple nimic în cinci sau șase zile. Ce vreți să facem cu corabia?

— Ține-o aici, în siguranță. Răspunzi pentru ea, desigur. *Zukimoto* a trimis scrisori către un negustor din Nagasaki, să o ofere de vânzare portughezilor. Portughezii pot veni s-o ia.

Omi șovăi.

— Poate c-ar trebui să păstrați corabia, alteță, și să-i faceți pe barbari să-i învețe pe câțiva dintre marinarii noștri s-o manevreze.

— De ce-aș avea nevoie de o corabie barbară? râse Yabu batjocoritor. Să devin un împuțit de negustor?

— Desigur că nu, alteță, spuse Omi repede. M-am gândit doar că *Zukimoto* ar putea să-i găsească vreun rost.

— Ce nevoie am de-o corabie de negoț?

— Preotul a zis că-i o corabie de război, alteță. Părea că se teme de ea. Când începe războiul, o corabie de război ar putea...

— Războiul nostru se va duce pe uscat. Marea e pentru negustori și toți sunt niște împruțiți de cămătari, pirați sau pescari.

Yabu se ridică și începu să coboare treptele către poarta grădinii, unde un samurai ținea frâiele calului său. Se opri și se holbă către mare.

Genunchii i se înmuiară.

Omi îi urmări privirea.

O navă ocolea promontoriul. Era o galeră mare, cu o mulțime de vâsle, cea mai iute dintre vasele japoneze de coastă, fiindcă nu depindea nici de vânt, nici de marea. Steagul din vârful catargului purta însemnele lui Toranaga.

CAPITOLUL 7

Toda Hiro-matsu, stăpân al provinciilor Sagami și Kozuke, generalul și sfetnicul cel mai de încredere al lui Toranaga, comandant suprem al tuturor armatelor lui, cobora cu pași mari schela de bord, îndreptându-se singur spre chei. Era înalt pentru un japonez, cu puțin sub șase picioare, un bărbat ca un taur, cu fălci grele, care-și purta vajnic cei șaiszeci și șapte de ani ai săi. Chimonoul său militar era din mătase maro, simplu, doar cu cele cinci mici însemne ale lui Toranaga – trei lăstari de bambus înmănuncheați. Purta pieptar și cotiere de oțel lustruit. La brâu nu avea decât sabia scurtă. Cealaltă, cea lungă, o purta în mână. Era pregătit s-o tragă din teacă într-o clipă și să ucidă fără să clipească, pentru a-și apăra seniorul. Luase obiceiul acesta încă de când avea cincisprezece ani.

Nimeni, nici chiar Taiko, nu reușise să-l schimbe.

Cu un an în urmă, la moartea lui Taiko, Hiro-matsu devenise vasalul lui Toranaga. Toranaga îi așezase să ocârmuiască Sagami și Kozuke, două dintre cele opt provincii ale sale, îi dăduse cinci sute de mii de *koku* anual și, de asemenea, îl lăsase în pace cu obiceiurile lui. Hiro-matsu era neîntrecut în luptă.

Acum toți sătenii – bărbați, femei, copii – erau înșirați pe țărm, în genunchi, cu capetele plecate. În fața lor se aflau samurarii aliniați în rânduri țepene, ordonate. În fruntea lor se găsea Yabu cu locotenenții săi.

Dacă Yabu ar fi fost femeie sau un bărbat mai slab din fire, ar fi început să se bată cu pumnii în piept, să se vaite și să-și smulgă părul din cap. Era prea mult ca să fie doar o întâmplare. Dacă faimosul Toda Hiro-matsu se afla aici, chiar în această zi, însemna că Yabu fusese trădat – fie în Yedo, de cineva dintre ai casei, fie aici în Anjiro, de Omi sau de unul dintre oamenii lui Omi, or de unul dintre săteni. Fusese prins dând dovadă de nesupunere. Un dușman trăsesese folos de pe urma interesului său pentru corabie.

Îngenunche, se înclină, urmat de toți samurarii, și blestemă nava și pe toți cei sosiți cu ea.

— A, Yabu-*sama*, îl auzi pe Hiro-matsu spunând și-l văzu îngenunchind pe rogojina așezată pentru el și răspunzându-i la salut.

Dar plecaciunea era mai puțin adâncă decât se cerea și Hiro-matsu nu mai așteptă ca el să se încline din nou, așa că știu, fără să-i mai spună cineva, că era în mare primejdie. Îl văzu pe general așezându-se la loc pe călcâie. Pe ascuns i se spunea Pumn de Fier. Numai Toranaga sau unul dintre cei trei sfetnici aveau dreptul de a înălța steagul lui Toranaga. De ce să trimită un general atât de important să mă prindă plecat din Yedo?

— Mă onorați, Hiro-matsu-*sama*, venind într-unui dintre satele mele sărăcăcioase, spuse el.

— Stăpânul meu mi-a poruncit să vin aici.

Hiro-matsu era cunoscut pentru felul lui necioplit și direct de a se purta. Nu era nici viclean, nici abil, ci doar devotat peste măsură seniorului

său.

— Sunt onorat și foarte bucuros, spuse Yabu. M-am grăbit să vin aici de la Yedo din pricina acestei corăbii barbare.

— Seniorul Toranaga a invitat pe toți *daimyo* care îi sunt prieteni să aștepte în Yedo până la întoarcerea sa de la Osaka.

— Cum se simte stăpânul nostru? Nădăjduiesc că totul merge bine.

— Cu cât seniorul Toranaga o să se afle mai degrabă în siguranță în castelul său din Yedo, cu atât mai bine. Fălcile bătrânului se înroșiră căci îl neliniștea soarta lui Toranaga; nu-i plăcea să fie departe de el. Cu cât o să-l înfruntăm mai curând pe Ishido, mărșăluind cu armatele noastre spre castelul Osaka ca să-l ardem din temelii, cu atât mai bine.

Taiko construisese castelul Osaka spre a fi de necucerit. Era cel mai puternic din împărăție, cu un lanț întărituri, șanțuri cu apă, bastioane și poduri, și loc pentru optzeci de mii de soldați între zidurile sale. Iar de jur împrejurul zidurilor și al imensului oraș erau alte armate, toate la fel de disciplinate și de bine înarmate toate slujindu-l cu fanatism pe Yaemon, Moștenitorul.

— I-am spus de zeci de ori că e nebun să se lase în mâinile lui Ishido. Nebun!

— Seniorul Toranaga a trebuit să se ducă, *neh?* N-a avut de ales.

Taiko poruncise Consiliului Regenților, care cărmuiau în numele lui Yaemon, să se întâlnească pentru zece zile, de cel puțin două ori pe an și, întotdeauna, între zidurile castelului Osaka, aducându-și cu ei cel mult cinci sute de însoțitori. Și tot de două ori pe an, toți ceilalți *daimyo* erau obligați în egală măsură, să se înfățișeze cu familiile lor la castel, ca să se închine în fața Moștenitorului. Așfel, toți puteau fi controlați, lipsiți de apărare un număr de zile, în fiecare an.

— Întâlnirea fusese hotărâtă, *neh?* Dacă nu se ducea, ar fi însemnat trădare, *neh?*

— Trădare față de cine? se înroși Hiro-matsu și mai mult. Ishido încearcă să-l izoleze pe stăpânul nostru. Ascultă, dacă l-aș avea pe Ishido în puterea mea, așa cum îl are el pe seniorul Toranaga, n-aș șovăi nici o clipă, orice-ar fi... De mult i-ar fi zburat lui Ishido capul de pe umeri și-acum sufletul și-ar fi așteptat reîncarnarea. Fără să-și dea seama, generalul răsucea teaca uzată a săbiei ce o purta în mâna stângă. Mâna dreaptă, noduroasă și plină de bătăături, o ținea pregătită în poală. Cercetă cu privirea corabia.

— Unde sunt tunurile?

— Le-am adus pe țârm, pentru mai multă siguranță. O să mai facă Toranaga-*sama* vreo înțelegere cu Ishido?

— Când am plecat din Osaka era liniște. Consiliul trebuia să se întâlnească în trei zile.

— O să izbucnească cearta?

— Mie mi-ar place să fie așa, dar stăpânului meu? Dacă el vrea o înțelegere, o să se facă. Hiro-matsu își întoarse privirea spre Yabu. A poruncit ca toți *daimyo* aliați lui să-l aștepte la Yedo. Până la întoarcerea lui. Aici nu e Yedo.

— Da. Mi-am dat seama că nava e destul de importantă pentru cauza noastră ca să fie cercetată de-ndată.

— Nu era nevoie, Yabu-*san*. Ar trebui să ai mai multă încredere. Nimic nu se întâmplă fără știrea stăpânului nostru. Ar fi trimis el pe cineva. Întâmplător m-a trimis pe mine. De câtă vreme ești aici?

— O zi și o noapte.

— Ai făcut doar două zile din Yedo?

— Da.

— Ai venit foarte repede. Trebuiești lăudat.

Ca să câștige timp, Yabu începu să-i vorbească lui Hiro-matsu despre marșul lui forțat, dar mintea îi era la lucruri mult mai importante. Cine era

iscoada? Cum de primise Toranaga vești despre navă tot atât de repede ca și el? și cine îl înștințase pe Toranaga despre plecarea lui? Cum ar fi putut acum să-l ducă cu vorba pe Hiro-matsu și s-o scoată la capăt?

Hiro-matsu îl ascultă până la capăt, apoi spuse apăsător:

— Seniorul Toranaga a confiscat nava cu tot ce e pe ea.

O tăcere bruscă învăluie țărmlul. Acesta era Izu, feuda lui Yabu, și Toranaga n-avea nici un drept aici. Nici Hiro-matsu n-avea drept să poruncească ceva. Mâna lui Yabu se încordă pe sabie.

Hiro-matsu aștepta cu calmul său obișnuit. Făcuse exact cum îi poruncise Toranaga și acum nu putea face altceva decât să aștepte. Însemna, fără îndoială, că trebuia să ucidă sau să fie ucis.

Yabu știa că acum trebuia să se hotărască. Nu mai era nimic de așteptat. Dacă ar refuza să dea corabia, ar trebui să-l omoare pe Hiro-matsu Pumn de Fier, pentru că Hiro-matsu Pumn de Fier nu ar fi plecat niciodată fără ea. Erau probabil două sute de samurai de elită pe galera ancorată la chei și ei trebuiau să moară. Ar putea să-i invite pe țărml, să-i înșele cumva și apoi ar putea ușor să adune în câteva ore în Anjiro destui samurai ca să-i copleșească, pentru că era un maestru în ambuscade. Dar asta l-ar obliga pe Toranaga să-și trimită armata în Izu. Ai să fii înghițit, își spuse, dacă Ishido nu-ți vine în ajutor. Și de ce te-ar ajuta Ishido când dușmanul tău, Ikawa Jikkyu, e rudă cu Ishido și vrea Izu pentru el? Uciderea lui Hiro-matsu va deschide ostilitățile, pentru că onoarea îl obligă pe Toranaga să pornească împotriva ta, ceea ce ar forța mâna lui Ishido și Izu ar fi primul câmp de bătălie.

Cum rămâne cu puștile mele? Minunatele mele puști și minunatul meu plan? O să pierd pentru totdeauna unica mea șansă dacă va trebui să i le dau lui Toranaga.

Mâna-i era pe sabia Murasama și-și simțea sângele curgând prin braț și o furie oarbă de a lovi. Îndepărtase din capul locului ghidul de a nu aminti de muschete. Dacă se aflase despre navă, cu siguranță că se știa și despre încărcătura ei. Dar cum a aflat Toranaga atât de repede? Printr-un porumbel călător. Asta e singurul răspuns. Din Yedo sau de aici? Cine are porumbei călători aici? De ce n-am și eu un astfel de serviciu? Asta e greșeala lui Zukimoto, el trebuia să se fi gândit la așa ceva, *neh?*

Hotărăște-te. Război sau nu?

Yabu se rugă în gând lui Buddha, tuturor spiritelor *kami*, tuturor zeilor, care existau sau aveau să existe, să abată blestemul asupra celui sau celor care îl trădaseră, asupra părinților și asupra urmașilor lor pentru zece mii de generații. Și renunță.

— Seniorul Toranaga nu poate confisca nava, pentru că îi este deja dăruită. Am dictat o scrisoare pentru asta. Nu-i așa, Zukimoto?

— Da, alteță.

— Bineînțeles, dacă seniorul Toranaga dorește să o considere confiscată, poate să o facă. Însă urma să fie un dar. Yabu era încântat să-și audă vocea sunând atât de nepăsătoare. Seniorul Toranaga o să fie bucuros de pradă.

— Îți mulțumesc în numele stăpânului meu.

Hiro-matsu fu din nou uimit de previziunea lui Toranaga. El prezisese că așa o să se întâmple și că n-o să fie nici o luptă.

— Nu cred, îi spusese Hiro-matsu. Nici un *daimyo* n-ar putea îndura o asemenea uzurpare a drepturilor sale. Yabu n-o să poată. Eu, cu siguranță, n-aș putea. Nici chiar față de alteța voastră.

— Dar ai fi dat ascultare poruncilor și mi-ai fi spus despre corabie. Trebuie să-l întorcem pe Yabu cum vrem noi, *neh?* Am nevoie de violența și viclenia lui: el îi pune stavilă lui Ikawa Jikkyu și îmi apără flancul.

Aici, pe plajă, sub un soare blând, Hiro-matsu făcu în silă o plecăciune politicoasă, urându-și propria fățarnicie.

— Seniorul Toranaga va fi încântat de generozitatea dumitale.

Yabu îl privea cu atenție.

— Nu este o navă portugheză.

— Da, așa am auzit și noi.

— Este o navă pirat.

Văzu ochii generalului îngustându-se.

— Ei?

În timp ce-i povestea ce-i spusese preotul, Yabu cugeta. Dacă asta e o noutate pentru tine, așa cum a fost pentru mine, nu înseamnă că Toranaga a primit aceeași informație ca și mine? Dar, dacă cunoști încărcătura navei, atunci iscoada e Omi, sau unul dintre samurarii lui, sau un sătean.

— Sunt o grămadă de țesături. O mică comoară. Muschete, praf de pușcă și ghiulele.

Hiro-matsu șovăi. Apoi spuse:

— Țesăturile sunt mătăsuri chinezești?

— Nu, Hiro-matsu-*san*, spuse el folosind anume *san*.

Ca *daimyo* ei erau egali, dar acum că el "dăruia" cu mărinimie nava, se simțea destul de în siguranță ca să folosească termenul mai puțin ceremonial. Fu încântat să vadă că faptul nu trecuse neobservat de bătrân. Eu sunt *daimyo* de Izu, prin voia soarelui, a lunii și a stelelor!

— Un material foarte neobișnuit, greu, gros, complet nefolositor pentru noi, spuse el. Am adus pe țărm tot ce merita salvat.

— Bine. Te rog să încarci totul pe corabia mea.

— Cum? Yabu aproape că explodă.

— Totul. De îndată.

— Acum?

— Da. Îmi pare foarte rău, dar cred că înțelegi că vreau să mă întorc la Osaka cât mai curând cu putință.

— Da, dar... dar va fi loc pentru toate?

— Duci tunurile înapoi pe corabia barbară și o sigilezi! În trei zile vor sosi bărci s-o tragă spre Yedo. Cât privește muschetele, praful de pușcă și ghiulele, e... Brusca, Hiro-matsu se opri ocolind capcana ce-i fusese pregătită.

— Este loc destul pe galeră pentru cinci sute de muschete, îi spusese Toranaga, pentru tot praful de pușcă și pentru cei douăzeci de mii de dubloni de argint. Lasă tunurile pe puntea navei și baloturile în cală. Lasă-l pe Yabu să vorbească și dă-i ordine, nu-i da timp să gândească. Dar să nu te înfurii sau să-ți pierzi răbdarea. Am nevoie de el, dar vreau armele și nava. Fii atent la încercările lui de a prinde în cursă ca să te facă să dezvălui ce știi despre încărcătura navei, pentru că el nu trebuie să afle cine e iscoada noastră.

Hiro-matsu își blestemă nepriceperea de a juca jocurile acestea atât de trebuitoare.

— Despre cât loc trebuie, spuse el scurt, poate c-o să-mi spui dumneata. Mai precis, care e încărcătura? Câte muschete, ghiulele și ce alte lucruri ați mai găsit? Iar tezaurul e în lingouri sau în monezi, în aur sau argint?

— Zukimoto!

— Da, Yabu-*sama*.

— Adu lista cu încărcătura navei.

O să mă ocup eu de tine mai târziu, gândi Yabu.

Zukimoto plecă în grabă.

— Trebuie să fii obosit, Hiro-matsu-*san*. Poate vrei puțin *cha*? S-au făcut unele pregătiri pentru dumneata, atât cât s-a putut. Casele de baie sunt cu totul nepotrivite, dar poate că o baie o să te învioreze puțin.

— Mulțumesc. Ești foarte atent. Puțin *cha* și o baie au să fie foarte bune. Mai târziu. Întâi spune-mi tot ce s-a întâmplat de când a sosit corabia aici.

Yabu îi povesti toate întâmplările, sărind peste partea cu băiatul și

curtezana, care era neimportantă. La ordinul lui Yabu, Omi își spuse și el povestea, în afară de ce vorbise în taină cu Yabu. Și Mura o spuse pe a lui, fără întâmplarea cu erecția lui Anjin, care, chibzui el, deși era interesantă, l-ar fi putut ofensa pe Hiro-matsu. La vârsta lui asemenea întâmplări puteau fi rare și mai puțin izbitoare.

Hiro-matsu privea spre șuvița de fum care încă se mai ridica din rug.

— Câți pirați au mai rămas?

— Zece, alteță, cu căpetenia lor, spuse Omi.

— Unde e el acum?

— În casa lui Mura.

— Ce-a făcut? Care a fost primul lucru pe care l-a făcut după ce-a ieșit din groapă?

— S-a dus direct la baie, alteță, răspunse Mura repede. Acum doarme, ca mort, alteță.

— De data asta n-a mai trebuit să-l cărați pe sus?

— Nu, alteță.

— Pare să învețe repede. Hiro-matsu își întoarse privirea spre Omi.

Crezi că pot fi învățați să se poarte cum se cuvine?

— Nu. Nu e sigur, Hiro-matsu-*sama*.

— Ai putea să cureți urina unui dușman de pe spatele tău?

— Nu, alteță.

— Nici eu. Niciodată. Barbarii sunt foarte ciudați. Gândurile lui Hiro-matsu se întoarseră din nou la corabie. Cine va supraveghea încărcarea?

— Nepotul meu, Omi-*san*.

— Bine. Omi-*san*, vreau să plec înainte de lăsarea serii. Căpitanul meu o să te ajute să meargă foarte repede. Preț de trei bețe, cel mult.

Ca unitate de timp era folosit intervalul necesar unui băț obișnuit de esență parfumată ca să ardă complet, ceea ce însemna cam o oră pentru fiecare băț.

— Da, stăpâne.

— De ce n-ai veni și dumneata cu mine la Osaka, Yabu-*san*? spuse Hiro-matsu de parcă gândul i-ar fi venit pe neașteptate. Seniorul Toranaga ar fi încântat să primească toate lucrurile astea din mâinile dumitale. Te rog, e destul loc. Când Yabu începu să protesteze, îl lăsă să vorbească, așa cum poruncise Toranaga și apoi spuse exact cum poruncise Toranaga: Insist. Insist în numele seniorului Toranaga. Generozitatea ta trebuie răsplătită.

Cu pământurile și capul meu? se întrebă Yabu cuprins de amărăciune, știind că nu mai avea altceva de făcut acum decât să accepte plin de recunoștință.

— Mulțumesc. Aș fi onorat.

— Bun. Deci ne-am înțeles, spuse Pumn de Fier cu o vădită ușurare. Acum puțin *cha* și o baie.

Politicos, Yabu îl conduse la deal, spre casa lui Omi. Bătrânul fu spălat și frecat, apoi zăcu mulțumit în aburii fierbinți. Mai târziu, mâinile lui Suwo îl făcură să se simtă ca nou născut. Apoi mâncă puțin orez, pește crud și legume murate. Sorbi *cha* din porțelanuri bune. Un somn scurt, fără vise.

După trei ceasuri panoul *shoji* alunecă în lături. Straja personală știa că era mai bine așa, decât să intre în cameră nechemat; Hiro-matsu era deja sculat, cu sabia pe jumătate scoasă din teacă, pregătit pentru orice.

— Yabu-*sama* așteaptă afară, alteță. Spune că nava este încărcată.

— Excelent.

Hiro-matsu ieși pe verandă și se ușură în găleată.

— Oamenii tăi sunt foarte harnici, Yabu-*san*.

— Oamenii domniei-tale i-au ajutat. Ei sunt mai mult decât harnici.

Da, și pe soarele care dă căldură, atât le-ar trebui, să nu fie, gândi Hiro-matsu, apoi spuse bine dispus:

— Nimic mai plăcut ca un urinat dintr-o bășică plină, atâtă vreme cât e destulă forță în spatele izvorului, *neh?* Te face să te simți iar tânăr. La vârsta mea ai nevoie să te simți tânăr. Își slăbi fâșia de pânză din brâu, așteptând ca Yabu să încuviințeze politicos cele spuse, dar nu mai urmă nimic. Iritarea începu să-i crească, dar și-o domoli. Duceți căpetenia piraților pe nava mea.

— Cum?

— Ai fost destul de generos să dăruiești corabia cu tot ce e pe ea. Oamenii din echipaj erau pe ea. Așa că iau căpetenia lor la Osaka. Seniorul Toranaga dorește să-l vadă. Desigur, cu restul faci ce vrei. Dar, înainte de a pleca, te rog vezi ca oamenii dumitale să fi înțeleși că barbarii sunt proprietatea stăpânului meu și că ar fi bine să fie toți nouă, sănătoși și teferi, când o să-i ceară.

Yabu se grăbea către debarcaderul unde se afla Omi.

Când, mai devreme, îl lăsase pe Hiro-matsu în baie, urcase poteca serpuitoare ce trecea pe lângă platoul funerar. Acolo făcuse o plecăciune scurtă în fața rugului și mersese mai departe pe lângă lanurile de grâu și livezile în terase, ajungând, în cele din urmă, pe un mic platou, sus, deasupra satului. Altarul bine îngrijit al unui *kami* păzea acest loc de răgaz. Un arbore străvechi își răspândea de veacuri umbra și liniștea. Se dusese acolo să-și potolească mânia și să se gândească. Nu îndrăznise să se apropie de corabie, sau de Omi, ori de oamenii săi, căci știa că le-ar fi poruncit multora, dacă nu tuturor, să-și facă seppuku, ceea ce ar fi fost o risipă, și-ar fi măcelărit tot satul, ceea ce ar fi fost o nebunie – căci numai țărani prindeau pește și cultivau orez, care erau bogăția samurailor.

Cât stătuse fierbând de unul singur și încercând să-și ascută mintea, soarele coborâse și-mprăștiase ceața de deasupra mării. În depărtare, norii ce-nvăluiseră munții dinspre apus se spârseseră pentru o clipă și el văzuse răsărind frumusețea piscurilor înveșmântate în zăpadă. Priveliștea îl liniștise și începuse să se domolească, să gândească și să facă planuri.

Pune-ți iscoadele să afle iscoada, își spuse. Nimic din ce zisese Hiro-matsu nu-i dezvăluia dacă trădarea plecase de aici sau din Yedo. În Osaka ai prieteni puternici, însuși seniorul Ishido este printre ei. Poate că vreunul o să-l dibuie pe ticălos. Dar trimite iute un mesaj secret soției tale, în caz că iscoada e acolo. Și Omi? Să-l pui să găsească iscoada aici? Să fie el iscoada? Asta e greu de crezut, dar nu cu neputință. Mai degrabă trădarea a pornit din Yedo. Timpul e totul. Dacă Toranaga ar fi primit la Osaka vestea despre navă imediat după sosirea ei, atunci Hiro-matsu ar fi sosit aici primul. Tu ai iscoade în Yedo. Lasă-i să arate cât prețuiesc.

Iar barbarii? Acum ei sunt singurul tău câștig de pe urma navei. Cum să te servești de ei? Așteaptă, nu ți-a dat Omi răspunsul? Ai putea să le folosești cunoștințele despre mare și despre corăbii și să îi dai lui Toranaga în schimbul armelor, *neh?*

O altă posibilitate: fii *vasalul* lui Toranaga. Oferă-i planul tău. Cere-i să-ți îngăduie să conduci Regimentul Celor cu Puști – spre gloria *lui*. *Dar un vasal nu trebuie să se aștepte niciodată ca stăpânul lui să-l răsplătească pentru serviciile sale sau chiar să i le recunoască: să slujești este o datorie, datorie înseamnă samurai, samurai înseamnă nemurire.* Aceasta ar fi cea mai bună ieșire, într-adevăr cea mai bună, gândi Yabu. Pot eu, de fapt, să-i fiu *vasal* lui, sau lui Ishido?

Nu, asta-i cu neputință. Aliat, da, vasal, nu.

Bun, deci până la urmă barbarii valorează totuși ceva. Omi are din nou dreptate.

Se simțise mai liniștit și apoi, când se făcuse vremea și un mesager adusese știrea că nava e încărcată, plecase la Hiro-matsu și descoperise că

acum pierdea până și barbarii.

Fierbea când ajunse la debarcader.

— Omi-san!

— Da, Yabu-sama?

— Adu aici pe căpetenia barbarilor. O iau cu mine la Osaka. Cât despre ceilalți, vezi să fie îngrijiți cât sunt plecat. Vreau să-i gădesc întremați și supuși. Folosești groapa dacă e nevoie.

De când sosise galera, mintea lui Omi era în fierbere și el era plin de neliniște pentru viața lui Yabu.

— Lăsați-mă să vin și eu, alteță. Poate c-aș izbuti să vă fiu de folos.

— Nu, acum vreau să te-ngrijești de barbari.

— Vă rog! Poate că într-o mică măsură aș putea să răscumpăr bunătatea arătată față de mine.

— Nu e nevoie, spuse Yabu mai blând decât ar fi vrut-o. Își aminti că-i ridicase lui Omi leafa la trei mii de *koku* și-i mărise feuda tocmai din pricina tezaurului și armelor. Care acum dispăruseră. Dar văzuse îngrijorarea de care era cuprins tânărul și fără să vrea, simțise o căldură în suflet. Cu vasali ca acesta o să-mi clădesc un imperiu, își promise. Omi va conduce una dintre unități, când o să-mi recapăt armele.

— Când o să înceapă războiul – ei bine, atunci o să am o slujbă foarte importantă pentru tine, Omi-san. Acum du-te și adu-l pe barbar.

Omi luă cu sine patru străji și pe Mura ca să tălmăcească.

Blackthorne fusese sculat cu forța din somn. Îi trebuise un minut să se dezmeticească. Când ceața de pe ochi dispăruse, Omi se uite în jos, spre el.

Unul dintre samurai trăsese cuvertura de pe el, altul îl zgâlțâise să se trezească, alți doi purtau bețe subțiri, neliniștitor de ciudate, de bambus. Mura avea în mână un colac scurt de funie.

Mura ingenunhe și se înclină:

— *Konnichi wa*. Bună ziua.

— *Konnichi wa*. Blackthorne se așeză pe genunchi și, deși era gol, se înclină cu egală politețe.

E doar o politețe, își spuse. E obiceiul lor, iar ei se înclină din bună-cuviință, așa că nu e nici o rușine în asta. Goliciunea nu e băgată în seamă și nu e o rușine, asta-i obiceiul lor.

— Anjin. Te rog, îmbracă, spuse Mura.

Anjin? A, îmi amintesc acum. Popa spunea că ei nu-mi pot pronunța numele, așa că mi-au zis Anjin – adică Pilot – și nu e o insultă. Și-o să mi se spună "Anjin-san" – domnule pilot – când o să merit.

Nu te uita la Omi, își spuse prevenitor. Nu încă. Nu-ți aminti acum de piața satului, de Omi, de Croocq și de Pieterzoon. Fiecare lucru la timpul lui. Asta ai de făcut. Așa ai jurat în fața lui Dumnezeu să faci: fiecare lucru la timpul său! O să mă răzbuna, jur.

Blackthorne văzu că hainele îi fuseseră curățate din nou și binecuvântă pe cel care o făcuse. Își lepădase hainele în camera de baie de parcă ar fi avut ciumă. De trei ori îi pusese să-i frece spatele. Cel mai aspru burete și cu piatra de baie. Dar tot mai simțea arsura urinei pe piele.

Își desprinse privirea de pe Mura și se uită spre Omi. Simți o plăcere perversă știindu-și dușmanul aproape și în viață.

Se înclină cum văzuse că o fac egalii între ei și-și menținu plecăciunea.

— *Kohnichi wa*, Omi-san, spuse.

Nu e nici o rușine să le vorbești limba, nici să spui "bună ziua" sau să te înclini primul, așa cum cere obiceiul lor.

Omi se înclină la rândul lui.

Blackthorne băgă de seamă că nu se plecuse ca în fața unui egal, dar

era destul pentru moment.

— *Konnichi wa*, Anjin, spuse Omi.

Tonul era politicos, dar nu îndeajuns.

— Anjin-san! Blackthorne îl privi în față.

Se înfruntau două voințe. Omi fusese tratat bărbătește, ca la jocul de cărți sau la zaruri. Unde ți-e buna creștere?

— *Konnichi wa*, Anjin-san, spuse Omi, în cele din urmă, cu un zâmbet fugar.

Blackthorne se îmbracă la iuțeală

Purta pantaloni largi cu o legătură pentru prohab în față, șosete, cămașă și haină, părul lung îi era strâns într-o coadă îngrijită, iar barba și-o potrivise cu foarfecele pe care i le împrumutase bărbierul.

— *Hai*, Omi-san? întrebă Blackthorne când fu îmbrăcat, simțindu-se mai bine, dar foarte supravegheat, dorindu-și să știe mai multe cuvinte ca să le poată folosi.

— Te rog, mâna, spuse Mura.

Blackthorne nu înțelese și o arătă prin semne. Mura își ridică propriile mâini și imită legarea lor.

— Mâna, te rog.

— Nu. Blackthorne i-o spuse direct lui Omi și-și clătină capul. Nu e nevoie, spuse el în engleză, nu e nevoie deloc. Mi-am dat cuvântul. Își menținu vocea blândă și potolită și apoi se adresă aspru, imitându-l pe Omi: *Wakarimasu ka*, Omi-san? Înțelegi?

Omi râse, apoi spuse:

— *Hai*, Anjin-san. *Wakarimasu*. Se întoarse și plecă.

Mura și ceilalți se holbară în urma lui, uluiți. Blackthorne îl urmă pe Omi afară, la soare. Cizmele îi fuseseră curățate. Înainte ca s-apuce să și le tragă, slujnica "Onna", se afla deja acolo, în genunchi, și-l ajută.

— Mulțumesc, Haku-san, spuse el, amintindu-și numele ei adevărat. Care e cuvântul pentru "mulțumesc"? se întrebă.

Ieși pe poartă, cu Omi înaintea lui.

Sunt în urma ta, tu, ticălos bleste... Stai puțin! Ți amintești ce ți-ai promis? și de ce să-l blestemi, chiar și numai în gând? El nu te-a înjurat. Înjurăturile sunt pentru cei slabi sau pentru cei proști. Nu-i așa?

Fiecare lucru la timpul lui. E destul că îl pândești. Tu o știi și o știe și el la fel de bine. Să nu faci nici o greșală, el înțelege foarte limpede totul.

Blackthorne cobora dealul între cei patru samurai. Portul încă nu se zărea. Mura mergea discret la zece pași în urma lor, iar Omi în față.

Au de gând să mă bage din nou sub pământ? se întrebă. De ce au vrut să-mi lege mâinile? N-a spus Omi ieri – iisuse Cristoase, ieri a fost? – "Dacă te porți cum se cuvine nu vei mai fi băgat în groapă. Dacă te porți cuviincios, mâine un alt om va ieși de acolo. Probabil. Poate mai mulți." Nu asta a spus? M-am purtat cum se cuvine? Mă întreb ce face Croocq. Flăcăul trăia când l-au cărat în casa în care a stat echipajul prima oară.

Blackthorne se simțea mai bine astăzi. Baia, somnul și hrana proaspătă începuseră să-l întremeze. Știa că, dacă avea grijă să se odihnească, doarmă și mănânce, într-o lună ar fi fost în stare să alerge sau să înoate o milă, să comande o navă de război și să facă cu ea înconjurul lumii

Nu te gândi încă la asta! Astăzi cruță-ți doar puterile. O lună nu înseamnă prea mult, nu?

Mersul în josul dealului și prin sat îl obosiră. Ești mai slab decât gândeai... Nu, ești măi puternic decât gândeai, își porunci.

Catargele lui *Erasmus* țâșniră deasupra acoperișurilor de țiglă și inima începu să-i bată mai tare. În față, strada făcu o cotitură urmând conturul

dealului, coborî în piață și se termină. Un palanchin cu perdele stătea în soare. Cei patru purtători, doar cu bucata de pânză înfășurată în jurul soldurilor, stăteau pe vine alături, scobindu-se nepăsători în dinți. Când îl văzură pe Omi, toți se așezară în genunchi, aplecându-se adânc. Omi abia dacă făcu un semn din cap când trecu pe lângă ei, dar chiar atunci o fată ieși pe poartă îndreptându-se spre palanchin și el se opri.

O slujnică tânără alerga să țină o umbrelă verde în dreptul fetei. Omi se înclină, fata se înclină, și amândoi începură să-și vorbească fericiți. Aroganța trufașă dispăruse de pe chipul lui Omi.

Fata purta un chimonou de culoarea piersicii, o cingătoare lată, aurie și papuci în curele, aurii. Blackthorne o văzu aruncându-și privirea spre el. Era limpede că ea și Omi vorbeau despre el. Nu știa cum să reacționeze sau ce să facă, așa că nu făcu nimic, așteptă doar liniștit, bucurându-se de priveliștea, de puritatea și căldura prezenței ei. Se întrebă dacă ea era iubita sau soția lui Omi.

Omi o întrebă ceva și ea răspunse fluturându-și evantaiul verde, care străluci și dansă în lumina soarelui. Răsu-i era melodios și grația desăvârșită. Omi zâmbea și el, apoi se întoarse pe călcâie și se îndepărtă, devenind încă odată samurai.

Blackthorne îl urmă. Când trecu pe lângă ea, privirea ei era fixată asupra lui și el spuse:

— *Konnichi wa.*

— *Konnichi wa, Anjin-san*, răspunse ea și vocea ei îi pătrunse în suflet.

Nu era mai înaltă de cinci picioare, dar era desăvârșită. Când se înclină ușor, briza îi îndepărtă chimonoul de mătase de deasupra, dezvelindu-i marginile chimonoului de dedesubt, de culoarea purpurei, pe care el îl găsi surprinzător de ispititor.

Parfumul fetei încă îl învăluia când dădu colțul străzii. Văzu chepengul și pe *Erasmus*. Și galera. Fata dispăru din mintea lui.

De ce bocaporturile tunurilor sunt goale? Unde sunt tunurile noastre și ce naiba caută o galeră de sclavi aici și ce s-a întâmplat în groapă?

Fiecare lucru la timpul lui. Mai întâi *Erasmus*: ciotul arborelui trichet, luat de furtună, arăta urât. Asta nu contează, gândi. Am putea să-l scoatem în larg ușor. Am dezlega parâmele, curenții de aer din timpul nopții și refluxul ne-ar purta fără zgomot, și am putea s-o canarisim mâine pe celălalt țărm al insuliței aceleia. Jumătate de zi, atât ne-ar trebui să montăm arborele de rezervă, apoi, toate pânzele sus, și pornim în larg. Poate că ar fi mai bine să nu ancorăm, ci să o ștergem spre ape mai sigure. Dar cine o s-o manevreze? Nu te poți descurca de unul singur.

De unde a venit galera aceea cu sclavi? și de ce este aici? Zărea grupuri de samurai și marinari jos, la debarcader. Galera cu șaizeci de vâsle – câte treizeci de fiecare parte – era bine îngrijită, ramele așezate meticulos, gata de plecare imediată, și se cutremură fără să vrea. Ultima oară când văzuse o galeră fusese cu doi ani în urmă pe Coasta de Aur, când flota lui se pregătea să iasă în larg, toate cele cinci corăbii laolaltă. Era o galeră comercială portugheză de coastă, bogată, ce zburase pe lângă ei împotriva vântului, *Erasmus* nu putuse să o ajungă ca s-o captureze sau s-o scufunde.

Blackthorne știa bine coasta Africii de Nord. Fusese pilot și căpitan de navă timp de zece ani la Societatea Londoneză a Negustorilor Berberi, societate pe acțiuni ce pregătea soldați-negustori ca să străpungă blocada spaniolă și să facă negoț pe Coasta Berberă. Pilotase corăbii de-a lungul coastelor Africii de Vest și de Nord, până spre sud, la Lagos, și către nord și est prin vicleana Strâmtoare Gibraltar – patrulată într-una de spanioli – până la Salerno, în regatul Neapolelui. Mediterana era periculoasă pentru corăbiile engleze și olandeze. Acolo se aflau în număr mare corăbii de război dușmane, spaniole și portugheze, și ceea ce era și mai rău, otomanii, necredincioșii turci, împânzeau apele cu galere cu sclavi și cu nave de

război.

Aceste călătorii fuseseră foarte profitabile pentru el și-și cumpărase propria sa navă, un bric de o sută cincizeci de tone, ca să facă negoț pe cont propriu. Dar aceasta se scufundase și pierduse totul. Fuseseră prinși la adăpost, în apele fără vânt ale Sardiniei, când o galeră otomană apăruse din senin. Lupta fusese cruntă și, spre apusul soarelui, nava dușmană îi lovise cu pintenul, îi agățase și trecuse iute la abordaj... Nu uitase strigătele de "Alaaaaah" scoase de corsari în timp ce săreau peste bordul navei sale. Erau înarmați cu săbii și muschete. Își regrupase oamenii, primul atac fusese respins, dar al doilea îi copleșise și poruncise să se dea foc magaziei de muniții. Corabia lui era în flăcări și hotărâse că era mai bine să moară decât să fie pus la vâsle. Avusese întotdeauna o groază cumplită de a nu fi prins viu și făcut sclav pe o galeră, soartă deloc neobișnuită pentru un marinar captiv.

Când depozitul de muniții sărise în aer, explozia sfărâmasese fundul navei sale și distrusese o parte din galera corsară, iar în învălmășeală, reușise să înoate până la barcaz și scăpase cu patru oameni din echipaj. Pe cei care nu putuseră să înoate până la el fusese nevoit să-i părăsească și încă îi mai răsunau în minte strigătele lor de ajutor, în numele Domnului. Dar, în ziua aceea, Dumnezeu își întorsese fața de la ei, așa că pieriseră sau ajunseseră puși la vâsle. Dar Dumnezeu nu-și întorsese fața de la Blackthorne și de la ceilalți patru și, astfel, ei izbutiseră să ajungă la Cagliari, în Sardinia, iar de acolo acasă, fără nici un ban.

Asta se-ntâmplase cu opt ani în urmă, în același an în care izbucnise iarăși ciurma în Londra. Ciurma, foametea și răscoalele celor care nu aveau de lucru și mureau de foame. Fratele său mai mic cu familia lui fuseseră secerăți. Propriul său fiu, primul născut, pierise. Dar, în timpul iernii, ciurma încetase, iar el obținuse cu ușurință o nouă navă și plecase pe mare să-și refacă averea. Mai întâi în slujba Societății Londoneze a Negustorilor Berberi. Apoi un drum spre Indiile de Vest, în urmărirea spaniolilor. După asta, ceva mai bogat, navigase în slujba lui Kees Veerman, olandezul, în cea de a doua lui călătorie în căutarea legendarei Căi de Nord-Est către Chitai și Insulele cu Mirodenii ale Asiei, cale ce se credea a fi în Mările de Gheață, la nord de Rusia țaristă. Căutaseră timp de doi ani, apoi Kees Veerman murise în pustiul arctic laolaltă cu mai bine de optzeci la sută din echipaj, iar Blackthorne se întorsese aducând restul oamenilor acasă. Apoi, în urmă cu trei ani, fusese chemat de nou înființata Companie Olandeză a Indiilor de Est să conducă prima lor expediție spre Lumea Nouă. Se șoptea în taină că ei făcuseră rost, la un preț uriaș de o carte-pilot portugheză, de contrabandă, care, probabil, dezvăluia secretele Strămtorii Magellan și voiau s-o verifice. Bineînțeles, negustorii olandezi ar fi preferat să folosească unul dintre proprii lor piloți, dar nu exista nici unul care să se poată compara cu cei englezi, instruiți de deținătoarea monopolului, Trinity House, iar valoarea colosală a acestei cărți-pilot îi obligase să-și încerce norocul cu Blackthorne. El fuse însă o alegere desăvârșită: era cel mai bun pilot protestant în viață, mama lui fusese olandeză și el vorbea olandeza la perfecție. Blackthorne primise plin de entuziasm și se-nvoise ca plata să fie a cincisprezecea parte din toate profiturile și, așa cum era obiceiul, jurase solemn, în fața lui Dumnezeu, credință față de Companie, și se legase să ducă flota până la capătul drumului și să le-o aducă înapoi acasă.

Pe Dumnezeu meu, am s-o duc pe *Erasmus* acasă, gândi Blackthorne. Cu atâția oameni câți El o să lase în viață.

Acum traversau piața, iar el își desprinse ochii de pe galeră și văzu trei samurai păzind chepengul. Mâncau cu-ndemânare din castronașe, cu bețișoare de lemn, așa cum îi văzuse adesea, dar cu care el nu reușise să se descurce.

— Omi-san! Prin semne îi arată că voia să meargă la chepeng doar să-și strige prietenii. Numai pentru o clipă.

Dar Omi dădu din cap, spuse ceva ce el nu înțelese și-și continuă drumul prin piață, în jos, spre plajă, pe lângă cazan și mai departe până la debarcader. Blackthorne îl urmă supus. Fiecare lucru la timpul său, își spuse. Fii liniștit.

Odată ajunși la debarcader, Omi se întoarse și strigă spre samurarii de pază de la chepeng. Blackthorne îi văzu ridicând chepengul și privind în jos. Unul dintre ei făcu un semn spre niște țărani care aduseră scara și un hârdău cu apă proaspătă pe care-l coborâră în groapă. Cel gol îl luară înapoi sus. La fel și hârdăul-latrină.

Iată! Dacă ai răbdare și le faci jocul, după legile lor, poți să-ți ajuți echipajul, gândi mulțumit.

Grupuri de samurai erau adunate lângă galeră. Un bătrân înalt stătea deoparte. Din respectul pe care *daimyo*-ul Yabu i-l arăta și din felul cum ceilalți săreau la cel mai mic semn al lui, Blackthorne își dădu imediat seama de importanța lui. Să fie regele lor? se întrebă.

Omi îngenunche cu umilință. Bătrânul se înclină pe jumătate și-și întoarse ochii spre Blackthorne.

Adunându-și toată priceperea de care era în stare, Blackthorn îngenunche și-și lipi mâinile de nisipul debarcaderului, așa cum făcuse Omi, plecându-și capul la fel de jos ca el.

— *Konnichi wa, Sama*, spuse politicos.

Îl văzu pe bătrân înclinându-se din nou.

Urmă o discuție între Yabu, bătrân și Omi: Yabu îi vorbi lui Mura. Mura arătă spre galeră.

— *Anjin-san*. Te rog. Acolo.

— De ce?

— *Isogi!* comandă Omi, făcând semn cu mâna spre galeră.

— Nu, nu merg la...

Imediat Omi dădu un ordin și patru samurai se aruncară asupra lui Blackthorne și-i prinseră brațele. Mura scoase funia și începu să-i lege mâinile la spate.

— Feciori de cățea, strigă Blackthorne. Nici nu mă gândesc să urc la bordul afurisitei ăsteia de nave de sclavi!

— *Madonna!* Lăsați-l în pace! Hei, voi maimuțe mîncătoare de scîrnă, lăsați nenorocitul ăla în pace! *Kinjiru, neh?* E pilotul? *Anjin ka?*

Lui Blackthorne aproape că nu-i venea să-și creadă urechilor. Avalanșa de înjurături în portugheză venise de pe puntea galerei. Apoi îl văzu pe bărbat coborînd schela de bord. Era la fel de înalt ca el și cam de aceeași vîrstă, dar cu păr negru, ochi negri și îmbrăcat neglijent în haine de marinar, cu floretă șold și pistoale la cingătoare. Un crucifix bătut în pietre scumpe îi atârna la gât. Purta o beretă elegantă și un zâmbet larg îi brăzda fața.

— Tu ești pilotul? Pilotul olandezilor?

— Da, se auzi Blackthorne răspunzând.

— Bine. Bine. Eu sunt Vasco Rodrigues, pilotul acestei galere!

Se întoarse spre bătrân și-i vorbi într-un amestec de japoneză și portugheză, numindu-l *Maimuță-sama* și uneori *Toda-sama*, dar după cum pronunța el suna a *Toady-sama* – broscoi. De două ori scoase pistolul, îl îndreptă cu emfază spre Blackthorne și-l băgă iar în cingătoare; vorbea o japoneză garnisită cu vulgarități picante într-o portugheză de maidan, pe care numai marinarii o puteau înțelege.

Hiro-matsu vorbi scurt, samurarii îi dădură drumul lui Blackthorne și Mura îl dezlegă.

— Așa-i mai bine. Ascultă, pilotule, omul ăsta e ca un rege. I-am spus că răspund de tine și c-o să-ți zbor creierii imediat ce-o să tragem o dușcă! Rodrigues se înclină spre Hiro-matsu, apoi zâmbi spre Blackthorne. Înclină-te spre *Ticălosu-sama*. Ca în vis, Blackthorne făcu cum i se spusese.

— Te-nclini ca unu' dintr-ăștia, zise Rodrigues cu o grimasă. Chiar ești pilot?

— Da.

— Care e latitudinea Capului Lizard?

— Patruzeci și nouă de grade, cincizeci și șase minute nord, și atenție la recifurile ce apar la sud, sud-vest.

— Dumnezeu, ești pilotul! Rodrigues îi strânse mâna lui Blackthorne cu căldură. Hai la bord. E mâncare, și rachiu, și vin, și grog, și toți piloții trebuie să se iubească unii pe alții, că ei sunt sămânța pământului. Amin! Corect?

— Da, spuse Blackthorne slab.

— Când am auzit c-o să ducem un pilot înapoi cu noi, mi-am zis: strașnic! Sunt ani de când n-am mai avut plăcerea să vorbesc cu un pilot adevărat. Hai la bord. Cum te-ai strecurat prin Malacca? Cum ai scăpat de patrulele noastre din Oceanul Indian, ei? Al cui rutter l-ai furat?

— Unde, mă duci?

— La Osaka. Înălțimea sa, Marele Călău în persoană, vrea să te vadă. Blackthorne simți cum îl cuprinde iar panica.

— Cine?

— Toranaga! Stăpânul celor Opt Provinci, care dracu' or fi astea! *daimyo*- ul cel mai mare al Japoniei; un *daimyo* e ca un rege sau ca un senior feudal, ba chiar mai mult. Toți sunt niște tirani.

— Ce vrea de la mine?

— Nu știi, dar de-asta suntem noi aici și, dacă Toranaga vrea să te vadă pe tine, pilotule, are să te vadă. Se zice că are un milion de apucați deăștia cu ochi înguști, care ar fi în stare să moară pentru cinstea de a-l șterge la buci, dacă asta ar fi plăcerea lui! "Toranaga vrea ca tu să aduci înapoi pilotul, Vasco", a spus talmaciul lui. "Să-l aduci pe pilot și încărcătura navei. Du-l pe bătrânul Toda Hiro-matsu acolo să cerceteze nava..." O, da, pilotule, totul e confiscat, așa am auzit, corabia ta și tot ce e în ea!

— Confiscată?

— Poa' să fie un zvon. Japonezii iau uneori cu o mână și dau înapoi cu cealaltă sau se prefac că nu au dat niciodată porunca asta. E greu să-i înțelegi pe ticăloșiiăștia sfrijiți!

Blackthorne simți ochii reci ai japonezilor sfredelindu-l și încercă să-și ascundă teama. Rodrigues îi urmări privirea.

— Da, încep să se neliniștească. E timp destul pentru vorbă. Haide la bord.

Se întoarse, dar Blackthorne îl opri.

— Ce-i cu prietenii mei, cu echipajul meu?

— Care?

Blackthorne îi spuse pe scurt despre groapă. Rodrigues îl întrebă pe Omi într-un amestec de cuvinte japoneze și portugheze.

— Zice c-o să fie bine cu ei. Ascultă, nici eu, nici tu nu mai putem face nimic acum. Trebuie să ai răbdare, niciodată nu poți să știi la ce să te aștepti de la un japonez, au șase fețe și trei inimi. Rodrigues se înclină ca un curtean european spre Hiro-matsu. Așa ne înclinăm noi în Japonia. De parcă am fi la curtea Preacurviei Sale Filip al II-lea, băga-l-ar Dumnezeu mai repede în groapă pe spaniol!

Se îndreptă spre punte. Spre uluirea lui Blackthorne, nu erau nici lanțuri, nici sclavi.

— Ce-i cu tine? ți-e rău? întrebă Rodrigues.

— Nu, am crezut că e o galeră cu sclavi.

— N-au d-ăștia în Japonia, nici măcar în ocnă. Țicniți, dar asta e! Așa țicniți n-ai mai văzut tu niciodată și eu am străbătut lumea de vreo trei ori. Avem samurai la rame. Sunt soldați, soldații borșosului bătrân și n-ai văzut niciodată sclavi care să tragă mai bine la rame, sau bărbați care să lupte

mai bine. Rodrigues râse. Trag de le ies ochii la rame și eu îi îmboldesc pe ticăloși doar ca să-i văd cum îi trec toate apele. Nu pleacă de la vâsle niciodată. Am făcut tot drumul de la Osaka – trei sute de mile marine în cap – în patruzeci de ceasuri. Hai jos. Plecăm îndată. Sigur ți-e bine?

— Da. Da, cred că da. Blackthorne privea spre *Erasmus*. Era ancorată la o sută de iarzi mai încolo. Pilotule, ce zici, nu e nici o șansă să mergem pe navă? Nu m-au mai lăsat să mă întorc la bord, n-am haine și ei au sigilat-o în momentul în care am sosit. Te rog.

Rodrigues cercetă atent corabia.

— Când ai pierdut arborele trinchet?

— Chiar înainte de-a acosta aici.

— Mai ai unul de rezervă la bord?

— Da.

— În ce port e înregistrată?

— Rotterdam.

— A fost construită acolo?

— Da.

— Am fost acolo. Bancuri de nisip rele, da-i un port dat naibi. Are parâme bune, nava ta. E nouă, până acum n-am mai văzut alta ca ea. Ehei, trebuie să fie rapidă, foarte rapidă. Greu să te descurci cu ea. Rodrigues își îndreptă privirile spre el. Poți să-ți iei iute boarfele? Întoarse clepsidra de jumătate de oră, care se găsea lângă cea de o oră, amândouă prinse de habitacul.

— Da.

Blackthorne încerca să nu i se citească pe față speranța.

— Cu o condiție, pilotule. Nici o armă, ascunsă în mânecă sau în altă parte. Cuvântul tău de pilot. Le-am spus maimușoilor că răspund de tine.

— De acord. Blackthorne privea nisipul scurgându-se încet prin gâtul Clepsidrei.

— Pilot sau nu, dacă încerci cea mai mică înșelăciune, îți zbor creierii, sau îți tai beregata. *Dacă mă-nvoiesc.*

— Îți dau cuvântul meu, de la pilot la pilot, pe Dumnezeu. Și să-i ia ciurma pe spanioli!

Rodrigues zâmbi și-l bătu călduros pe spate.

— Începi să-mi placi, englezule.

— De unde știi că sunt englez? întrebă Blackthorne, fiind sigur că portugheza lui era fără cusur și că nimic din ceea ce spusese nu l-ar fi deosebit de un olandez.

— Sunt un ghicitor. Ca toți piloții, râse Rodrigues.

— Ai vorbit cu preotul? Părintele Sebastio ți-a spus?

— Nu stau de vorbă cu popii, dacă nu-i musai. O dată pe săptămână e mai mult decât destul pentru orice bărbat. Rodrigues scuipe într-un canal de scurgere și se îndreptă spre pasarela dinspre chei. *Toady-sama!*

Ikimasho-ka?

— *Ikimasho, Rodrigu-san.Ima.*

— *Ima*, să fie. Rodrigues se uită căzut pe gânduri la Blackthorne. *Ima* înseamnă "acum", "imediat". Trebuie să plecăm imediat, englezule.

Nisipul se strânsese deja într-o mică grămăjoară aproape perfectă pe fundul clepsidrei.

— Vrei să-l întreb, te rog, dacă pot merge la navă?

— Nu, englezule. N-o să-l întreb nici pe naiba.

Dintr-o dată Blackthorne se simți gol pe dinăuntru. Și foarte bătrân. Îl urmări pe Rodrigues cum se îndrepta spre balustrada dunetei și strigă spre un marinar scund, elegant, care stătea pe puntea ridicată de la proră.

— Hei, căpitan-san. *Ikimasho?* Toți samurarii la bordu' *Ima! Ima, wakarimasu ka?*

— *Hai, Anjin-san.*

Imediat Rodrigues sună de șase ori clopotul navei, tare, iar căpitan-

san începu să strige ordine către marinarii și samurarii de pe țarm și de pe navă. Marinarii de jos urcară în grabă pe punte să facă pregătirile de plecare și, în învălmășeala disciplinată, controlată, Rodrigues îl luă încet pe Blackthorne de braț și-l împinse spre pasarela de la tribord, îndepărtându-l de mal.

— Jos e o bărcuță, englezule. Nu fugi, nu te uita în jur și nu da nici o atenție la nimeni, afară de mine. Dacă îți spun să te întorci, fă-o iute.

Blackthorne traversă puntea, coborî schela de bord și se îndreptă spre mica barcă japoneză. Apoi auzi voci mânioase în urma lui și-și simțea părul făcându-i-se măciucă, pentru că pretutindeni pe navă erau o mulțime de samurai, unii înarmați cu arcuri și săgeți, câțiva cu muschete.

— Nu trebuie să-ți faci griji în privința lui, căpitan-*san*, eu răspund de el. Eu, Rodrigu-*san*, *ichi ban Anjin-san* jur pe numele Fecioarei! *Wakarimasu ka?* se auzi peste celelalte voci, dar ele deveneau tot mai mânioase.

Blackthorne era gata să urce în bărcuță și văzu că n-avca furcheți. Nu știu să vâslesc ca ei, își spuse. Nu pot folosi barca! E prea departe ca să înot. Sau nu?

Șovăi, măsurând distanța. Dacă ar fi fost în deplinătatea puterilor lui n-ar fi așteptat nici o clipă. Dar acum?

În spatele lui se auzeau pași coborând cu zgomot pasarela și trebui să-și înfrângă impulsul de a se întoarce.

— Așază-te la pupă, îl auzi pe Rodrigues. Grăbește-te!

Făcu cum i se spusese și Rodrigues sări sprinten în barcă, înșfăcă ramele și, rămânând tot în picioare, vâsli cu mare îndemânare.

Un samurai era în capul scării de bord, foarte neliniștit, și alți doi erau lângă el cu arcurile pregătite. Căpitanul samurai strigă, fără îndoială chemându-i să se întoarcă.

La câțiva iarzi de navă, Rodrigues întoarse capul.

— Mergem doar pân' acolo, îi strigă căpitanului, arătând spre *Erasmus*. Strânge samurarii pe galeră! Își întoarse hotărât spatele spre nava lui și continuă să vâslească, mânuind ramele ca japonezii, stând în picioare în mijlocul bărcii.

— Să-mi spui dacă-și pun săgeți în arcuri, englezule! Urmărește-i foarte atent. Ce fac acum?

— Căpitanul e foarte furios. Nu te bagi în vr-un necaz?

— Dacă nu ieșim în larg la-ntorsul clepsidrei, bătrânul Toady ar putea găsi pricină să se plângă. Ce fac arcașii?

— Nimic. Ascultă ce le spune căpitanul. El pare nehotărât. Nu... Acum unul dintre ei scoate o săgeată.

Rodrigues se pregăti să se oprească.

— Madonna, țintesc afurisit de bine ca să mergi la noroc... E deja în arc?

— Da... dar stai puțin! Căpitanul a... cineva a venit la el, un marinar, cred. Parcă l-ar întreba ceva despre navă. Căpitanul se uită spre noi. Îi spune ceva omului cu săgeata. Acum omul o pune înapoi în tolbă. Marinarul arată ceva pe punte.

Rodrigues trase repede cu coada ochiului ca să fie sigur și respiră mai ușurat.

— Åsta-i unul dintre ofițeri. O să-i trebuiască o jumătate de ceas să-și aranjeze vâslașii.

Blackthorne așteptă, distanța creștea.

— Căpitanul se uită din nou spre noi. Nu, suntem în siguranță. A plecat, dar unul dintre samurai ne urmărește.

— Treaba lui. Rodrigues se liniști, dar nu slăbi ritmul, nici nu se uită înapoi. Nu-mi place să fiu cu spatele spre samurai, mai cu seamă când au arme în mâini, da' cred să fi văzut vreodată pe vreunul fără. Toți sunt niște ticăloși!

— De ce?

— Le place să omoare, englezule. E obiceiul lor, dorm cu săbiile lângă ei. Asta e o țară grozavă, dar samurarii sunt periculoși ca viperele, ba și mai răi la vedere.

— De ce?

— Nu știu de ce, englezule, dar așa sunt ei, răspunse Rodrigues bucuros să stea de vorbă cu unul de-al său. Sigur că toți japonezii sunt altfel decât noi – nu simt durerea sau frigul ca noi – dar samurarii sunt chiar mai răi. Nu se tem de nimic, iar de moarte cel mai puțin. De ce? Numai Dumnezeu știe, da' asta-i adevărul. Dacă superiorii lor spun "omoadă", ei omoară; dacă spun "mori", ei se aruncă în săbii sau își despică burțile. Omoară sau mor cu aceeași ușurință cu care ne pișăm noi. Și femeile sunt samurai, englezule. Ele omoară ca să-și apere stăpânii, așa-și numesc ele soții, sau își pun capăt zilelor, dacă li se poruncește. O fac tăindu-și beregata. Aici un samurai poate să-i ordone soției sale să se omoare și ea trebuie s-o facă, e lege. Madonna, femeile sunt totuși altceva, o altă specie, englezule, nimic pe pământ nu e ca ele, dar bărbații... samurarii sunt reptile și cel mai sigur e să te porți cu ei ca și cu șerpii veninoși. Te simți bine acum?

— Da, mulțumesc. Nițel vlăguit, dar e-n ordine.

— Cum a fost călătoria ta?

— Grea. Spune-mi, ei, samurarii, cum ajung să fie samurai? E destul să-și pună două săbii și să-și taie părul așa?

— Trebuie să te naști samurai. Bineînțeles, există mai multe ranguri de samurai, de la *daimyo* din vârful mormanului de scârnă până la ceea ce noi am numi pedestrași. E mai mult un rang care se moștenește, ca la noi. Mai de mult, așa mi s-a spus, era și aici ca acum în Europa: țărani puteau să ajungă soldați și soldații țărani, cu urmași cavaleri și nobili, chiar și regi. Unii soldați-țărani s-au ridicat până la cele mai înalte ranguri. Taiko a fost unul.

— Cine-i ăsta?

— Marele Despot, cărmuitorul întregii Japonii, Marele Ucigaș al tuturor timpurilor, o să-ți povestesc într-o zi despre el. A murit în urmă cu un an și acum arde în focul iadului. Rodrigues scuipe peste bord. Acum, ca să fii samurai, trebuie să te naști așa. Totul se moștenește, englezule. Madonna, habar n-ai tu ce preț pun ei pe moștenire, familie, rang și pe altele de felul ăsta. Ai văzut cum se pleacă Omi în fața diavolului de Yabu și cum amândoi se târăsc în fața bătrânului Toady-*sama*. "Samurai" vine de la un cuvânt japonez care înseamnă "a sluji". Dar, oricât se înclină și fac plecăciuni în fața celui de deasupra, ei tot samurai rămân, cu anume înlesniri de samurai. Ce mai e pe punte?

— Căpitanul sporovăie cu un alt samurai și arată spre noi. Ce înlesniri au?

— Aici samurarii conduc totul, stăpânesc totul. Au codul lor de onoare și tabelele lor de legi. Trufași? Madonna, nici nu-ți închipui! Cel mai de jos dintre ei poate, după lege, să omoare pe orice ne-samurai, pe *orice* bărbat, femeie sau copil, pentru orice pricină sau fără nici una. Pot să omoare, după lege, doar ca să-și încerce tăișul spurcatelor lor de săbii, i-am văzut cu ochii mei, și au cele mai bune săbii din lume. Mai bune decât oțelul de Damasc. Ce mai face păcătosul ăla?

— Ne privește și-atât. Acum ține arcul pe spate.

Blackthorne fu scuturat de un fior.

— Îi urăsc pe ticăloșii ăștia mai mult decât pe spanioli. Rodrigues râse iar, în timp ce trăgea la vâsle. De vrei s-o știi pe-a dreaptă, mi se rupe de ei! Da', dacă vrei să te îmbogățești repede, trebuie să lucrezi cu ei, pentru că ei stăpânesc totul. Sigur ți-e bine?

— Da, mulțumesc. Ce spuneai? Samurarii stăpânesc totul?

— Da. Întreaga țară e împărțită în caste, ca în India. Samurarii, în vârf,

țăranii după ei. Rodrigues scuipește peste bord. Numai țăranii *pot să aibă* pământ. Înțelegeți? Dar samurarii au toate produsele. Ei au toată recolta de orez, și asta-i cea mai importantă, iar o parte din ea o dau înapoi țăranilor. Numai samurailor li se îngăduie să poarte arme. Oricine atacă un samurai, afară de un alt samurai, este socotit răzvrătit și este pedepsit pe loc cu moartea. Și, dacă cineva vede un astfel de atac și nu dă de știre imediat, devine la fel de vinovat. O dată cu ei și nevestele lor, ba chiar și copiii. Întreaga familie e condamnată la moarte dacă unul dintre ei nu anunță. Pe Sfânta Fecioară, samurarii sunt stirpea lui Satan! Am văzut copii ciopârțiți bucațele. Rodrigues tuși și scuipește. Dar chiar și așa, dacă știi un lucru sau două, țara asta e raiul pe pământ. Își aruncă privirea spre galeră, să se încredințeze cu proprii-i ochi, apoi zâmbi larg. Ei, englezule, nimic nu e mai grozav ca o plimbare cu barca în jurul portului, nu?

Blackthorne răsese. Povara anilor dispăruse în timp ce se lăsa furat de mișcarea atât de familiară a valurilor, de mirosul sărat al mării, pescărușii strigând și jucându-se deasupra lor, de senzația de libertate și sentimentul izbânzii mult așteptate.

— Am crezut că n-o să m-ajuti să ajung la *Erasmus!*

— Asta-i nenorocirea cu voi, englezule. N-aveți deloc răbdare. Ascultă, aici nu-i *rogi* nimic pe japonezi, samurai sau altceva, ei sunt toți la fel. Dacă o faci, au să șovăie, apoi îl întreabă pe mai-marele lor. Aici trebuie să o *faci*. Sigur, răsuse-i viguros pluti peste valuri, uneori poți să fii omorât dacă o faci cum nu trebuie

— Vâslești foarte bine. Mă gândeam cum să folosesc ramele când ai venit tu.

— Doar nu credeai c-o să te las să te duci singur, nu? Cum te cheamă?

— Blackthorne, John Blackthorne.

— Ai fost vreodată în nord, englezule? În nordul îndepărtat?

— Am fost cu Kees Veerman pe *Der Lifle*. Acum opt ani. A fost a doua mea călătorie în căutarea Căii de Nord-Est. De ce?

— Mi-ar plăcea să-mi spui despre asta și despre toate locurile pe unde ai fost. Crezi c-au să-l găsească vreodată? Drumul de nord, către Asia, prin est sau vest?

— Da. Voi și spaniolii blocați ambele rute de sud, așa că noi trebuie să-l găsim. Noi sau olandezii. De ce?

— Și-ai pilotat și pe Coasta Berberă, nu?

— Da. De ce?

— Și Tripoli îl știi?

— Mai toți piloții au fost acolo. De ce?

— Am știut eu că te-am mai văzut cândva. Da, s-a întâmplat la Tripoli. Cineva mi te-a arătat. Faimosul pilot englez! Care a mers cu exploratorul olandez Kees Veerman, în Mările de Gheață, și care, cândva, a fost căpitan în escadra lui Drake, nu? Când cu Armada. Câți ani aveai atunci?

— Douăzeci și patru. Ce făceai la Tripoli?

— Pilotam un vas englez de corsari. Corabia mea fusese luată în Indii de piratul ăsta, Morrow, Henry Morrow era numele lui. El mi-a ars corabia până la linia de plutire, după ce-o prădase, și mi-a oferit slujba de pilot – omul lui era nepriceput, așa a spus el –, știi cum e. Voia ca să mergem de acolo – noi făcusem plinul de apă și plecăm din Hispaniola, când m-a prins –, să mergem spre sud, de-a lungul continentului, apoi înapoi, peste Atlantic, să-ncercăm să capturăm, lângă Canare, transportul anual de aur către Spania și, dacă ne scapă, s-o pornim prin Gibraltar spre Tripoli, pentru a încerca alte jafuri și apoi din nou spre nord, către Anglia. A făcut ofertă obișnuită, să-mi elibereze camarazii, să le dea hrană și bărci, dacă eu primeam să le fiu pilot. Am spus: "Bineînțeles, de ce nu? Numai să nu atacăm nici o navă portugheză, să mă debarcați lângă Lisabona și să nu-mi furați cărțile-pilot. Ne-am târguit un timp, ca de obicei, știi cum e. Apoi eu am jurat pe Sfânta Fecioară și amândoi pe cruce și asta a fost. Am avut o

călătorie bună și ne-au căzut în mână câțiva negustori spanioli bogați. Când am ajuns în largul Lisabonei, el m-a rugat să rămân pe navă, mi-a spus obișnuitele vorbe ale bunei regine Bess, precum că ea va da o răsplată de prinț oricărui pilot portughez care trece în slujba ei și-i va învăța și pe ceilalți din Trinity House tot ce știe el, și că-i va plăti cinci mii de guinee pentru cartea-pilot a Strâmătorii Magellan sau a Capului Bunei Speranțe. Zâmbetul lui Rodrigues era larg, dinții albi și puternici, barba și mustața bine îngrijite. Nu le-aveam. Cel puțin așa i-am spus. Morrow și-a ținut cuvântul, așa cum ar trebui să facă toți pirații. M-a lăsat la țarm cu cărțile mele pilot – bineînțeles că pusese să fie copiate, deși el însuși nu știa să citească sau să scrie și chiar mi-a dat partea mea din banii jefuiți. Ai navigat vreodată cu el, englezule?

— Nu. Regina i-a dat titlul de cavaler acum câțiva ani. N-am fost niciodată pe vreuna dintre corăbiile lui. Mă bucur că a fost cinstit cu tine.

Se apropiau de *Erasmus*. Samuraii se uitau în jos, spre ei, curioși.

— Asta a fost pentru a doua oară când am pilotat pentru eretici. Prima oară n-am fost așa de norocos.

— Oh?

Rodrigues puse vâslele la locul lor, barca făcu o ușoară mișcare laterală și el apucă parâmele de abordaj.

— Mergem sus, dar mă lași pe mine să vorbesc.

Blackthorne începu să urce, în timp ce pilotul celalalt lega bine barca. Rodrigues fu primul pe punte. Se înclină ca un curtean.

— *Konnichi wa* pentru toți *sama* mâncători de scârboșenii!

Erau patru samurai pe punte. Blackthorne recunoscă pe unul dintre ei care făcuse de pază la chepeng. Încurcați, se înclinară bățoși către portughez. Blackthorne îl imită, simțindu-se stânjenit, deoarece ar fi preferat să facă o plecăciune corectă.

Rodrigues se îndreptă direct spre scara din tambuchi. Sigiliile erau în ordine la locul lor. Unul din samurai i se așeză în cale.

— *Kinjiru, gomen nasai*. Este interzis, îmi pare rău.

— *Kinjiru*, da? spuse portughezul vădit neimpresionat. Eu sunt Rodrigu-*san*, *anjin* pentru Toda Hiro-matsu-*sama*. Sigiliul ăsta, spuse el arătând spre pecetea roșie acoperită cu o scriere ciudată, e al lui Toda Hiro-matsu-*sama ka*?

— *Iyéé*, spuse samuraiul clătinând din cap. Kasigi Yabu-*sama!*

— *Iyé?* spuse Rodrigues. Kasigi Yabu-*sama*? Eu vin din partea lui Toda Hiro-matsu-*sama*, care e un rege mai mare decât ticălosul vostru, și Toady-*sama* vine din partea lui Toranaga-*sama*, care e cel mai mare ticălos-*sama* de pe din lumea asta. *Neh?* Rupse sigiliul de la ușa și-și duse mâna la unul dintre pistoale. Săbiile erau pe jumătate scoase din teacă și el îi spuse încet lui Blackthorne: Fii gata să părăsești nava. Apoi se adresă samurailor, pe un ton mâniaș: Toranaga-*sama!* Arătă cu mâna stângă spre steagul care flutura pe propriu-i catarg. *Wakarimasu ka*?

Samuraii șovăiră, cu săbiile pregătite. Blackthorne se pregăti să sară peste bord.

— Toranaga-*sama!* Rodrigues izbi ușa cu piciorul, clanța sări zornăind și ușa zbură la perete. *WAKARIMASU KA?*

— *Wakarimasu*, Anjin-*san*.

Samuraii își băgară săbiile în teacă, se înclinară, își cerură iertare, se înclinară din nou și Rodrigues spuse răgușit:

— Așa-i mai bine, și porni primul în jos pe scară.

— Cristoase, Rodrigues, rosti Blackthorne, când erau pe puntea inferioară. Așa faci întotdeauna și-ți iese bine mereu?

— N-o fac decât rareori, spuse portughezul, ștergându-și sudoarea de pe frunte, și, chiar și atunci, aș vrea să nu fi încercat deloc.

Blackthorne se rezemă de peretele navei.

— Mă simt de parcă cineva mi-ar fi tras un picior în burtă.

— E o singură cale. Trebuie să te porți ca un rege. Chiar și așa, niciodată nu știi la ce să te aștepti de la un samurai. Sunt la fel de periculoși ca un popă căcăcios așezat c-o lumânare între buci pe un butoiaș plin pe jumătate cu praf de pușcă.

— Ce le-ai spus?

— Toda Hiro-matsu e cel mai mare sfetnic al lui Toranaga, el e un *daimyo* mai mare decât cel de aici. Din pricina asta au dat ei înapoi.

— Cum e Toranaga?

— E-o poveste lungă, englezule. Rodrigues se așeză pe o treaptă, își trase cizma și-și frecă glezna. Aproape că mi-am rupt piciorul în împuțita ta de ușă.

— Nu era încuiată. Puteai s-o deschizi pur și simplu.

— Știu, dar n-ar fi fost același lucru. Madonna, mai ai o grămadă de învățat!

— Vrei să mă-nveți?

Rodrigues își trase din nou cizma pe picior.

— Asta depinde, spuse el.

— De ce?

— O să vedem noi, nu? Numai eu am vorbit până acum, ceea ce e corect: eu sunt sănătos, tu nu. Curând o să vină rândul tău. Care ți-e cabina?

Blackthorne îl studie pentru o clipă. Sub punți era un miros greu, stătut.

— Mulțumesc că m-ai ajutat să ajung la bord.

Se îndreptă spre pupă. Ușa cabinei sale era descuiată. Cabina fusese scotocită și tot ce se putea mișca de la locul lui fusese luat. Nu mai erau nici cărți, nici haine, nici instrumente, nici pene de scris. Cufărul lui de marinar era, de asemeni, descuiat. Și gol.

Alb de furie, intră în cabina principală, cu Rodrigues, atent pe urmele lui. Chiar și compartimentul secret fusese găsit și prădat.

— Au luat tot, puii de cățea râioasă!

— La ce te așteptai?

— Nu știi. Am crezut... cu toate sigiliile alea...

Blackthorne se îndreptă spre încăperea tezaurului. Era goală. La fel și magazia de muniții. În cale nu mai erau decât baloturile de postav.

— Să-i ia dracu pe toți japonezii! Se întoarse în cabina lui și închise trântind cu putere capacul cufărului.

— Unde sunt? întrebă Rodrigues.

— Ce?

— Rutterele tale. Unde-s?

Blackthorne îi aruncă o privire tăioasă.

— Nici un pilot nu se sinchisește de haine. Tu ai venit pentru cărțile-pilot, nu-i așa?

— Da.

— De ce ești așa mirat, englezule? Pentru ce crezi c-am venit pe navă? Să te-ajut să iei câteva zdrențe? Oricum sunt jerpelitate și-ți trebuiesc altele. Am destule ca să-ți dau și ție. Da' unde-ți sunt cărțile-pilot?

— Au dispărut. Erau în ladă.

— N-am de gând să ți le fur, englezule. Vreau doar să le citesc și să le copiez, dacă-i nevoie. O să le păzesc ca pe ochii din cap, așa că n-ai de ce te teme. Vocea i se înăspri. Te rog, scoate-le, englezule, nu ne-a rămas dccât foarte puțin timp.

— N-am de unde. Au dispărut. Erau în lada mea de drum.

— Nu se poate să le fi lăsat acolo, intrând într-un port străin. N-aveai cum să uiți legea de căpătâi pentru un pilot: să le-ascunzi cu grijă și să le lași la vedere doar pe cele false. Grăbește-te!

— Le-au furat!

— Nu te cred. Da' o să recunosc că le-ai ascuns foarte bine. Le-am

căutat două ore și n-am dat, fir-ai să fii, peste nici o urmă.

— Ce?

— Ce te miri așa englezule? Nu face pe nătângu! Firește c-am venit aici din Osaka să-ți cercetez cărțile-pilot!

— Ai fost deja pe navă?

— Madonna! spuse Rodrigues neliniștit. Da, bineînțeles, în urmă cu două sau trei ceasuri, cu Hiro-matsu, care voia s-arunce o privire. El a rupt sigiliile și apoi, când am plecat, *daimyo*-ul de aici le-a pus din nou. Grăbește-te, pentru Dumnezeu, adăugă el. Nisipul e pe sfârșite.

— *Le-au furat!* Blackthorne îi povesti cum sosiseră aici și cum se trezise pe țarm. Apoi izbi cu piciorul lădița de drum și o trimise în celălalt capăt al cabinei, furios pe cei care-i jefuiseră nava. Mi le-au furat! Toate hărțile mele! Toate cărțile-pilot! Am copii la unele în Anglia, dar cartea mea pilot din călătoria asta nu mai e și... Se opri.

— Și cartea-pilot portugheză? Hai, englezule, n-avea cum să fie decât portugheză.

— Da, și cea portugheză a dispărut.

Stăpânește-te, își spuse. S-au dus și gata. La cine să fie? La japonezi? Sau ei le-au dat popii? Fără cărțile-pilot și fără hărți nu poți găsi drumul spre casă... N-ai să-ți mai vezi casa. Nu-i adevărat. Poți să-ți duci nava acasă, cu grijă și cu foarte mult noroc... Nu fi caraghios! Ai jumătate de glob de străbătut, ești pe pământ dușman, în mâini dușmane și n-ai nici carte-pilot, nici hărți. O, Iisuse, Dumnezeule, dă-mi putere!

Rodrigues îl urmărea încordat. În cele din urmă spuse:

— Îmi pare rău pentru tine, englezule. Știu ce simți, mi s-a întâmplat și mie o dată. Hoțul era un englez, scufunda-i-s-ar nava și el să ardă pe veci în fundul iadului. Haide, hai să ne-ntoarcem pe galeră.

Omi și ceilalți rămăseseră pe chei până ce galera ocoli promontoriul și dispăru. Spre apus vălurile nopții întunecau deja cerul purpuriu. Spre răsărit, noaptea unise și cer și mare laolaltă, făcând orizontul să dispară.

— Mura, cât îți trebuie ca să duci toate tunurile înapoi pe navă?

— Dacă muncim toată noaptea, până mâine la amiază, Omi-san. Dacă începem în zori, am isprăvi mult înainte de asfințit. Ar fi mai sigur dacă am munci pe timp de zi.

— Lucrați la noapte. Adu-l pe preot la groapă imediat.

Omi aruncă o privire către Igurashi, primul locotenent al lui Yabu, care încă mai privea către promontoriu, cu fața încordată. Cicatricea ce-i acoperea orbita goală era umbrită sinistru.

— Ești bine-venit la noi, Igurashi-san. Casa mea este săracă, dar poate c-o să reușim să te facem să te simți bine.

— Mulțumesc, răspunse bătrânul, întorcându-se spre el, dar stăpânul nostru, a spus să mă-ntorc la Yedo de îndată, așa că plec. Îngrijorarea i se citea și mai mult pe chip. Aș vrea să fiu pe galera aceea.

— Da.

— Nu-mi convine că Yabu-sama se află acolo având doar doi oameni cu el. Gândul ăsta mă-nnebunește.

Arată către *Erasmus*.

— Corabia diavolului, asta este! Atâta bogăție și apoi nimic!

— Chiar nimic, crezi? Seniorul Toranaga n-o să fie bucuros, foarte bucuros, de darul seniorului Yabu?

— Cărpănosul ăla nesătul de putere e așa de plin de el, încât nici măcar n-o să bage de seamă cât argint a furat de la stăpânul nostru.

Unde-ți sunt mințile?

— Cred că numai neliniștea pricinuită de primejdia în care s-ar putea afla stăpânul nostru te-a îndemnat să spui asemenea vorbe.

— Ai dreptate, Omi-san. N-am vrut să ofensez pe nimeni. Ai fost foarte înțelept și un ajutor neprețuit pentru stăpânul nostru. Poate că ai dreptate și-n privința lui Toranaga, spuse Igurashi, dar în sinea lui gândea: Bucură-te de noua-ți bogăție, tu, biet nebun. Eu îmi cunosc mai bine stăpânul decât tine, iar feuda mărită n-o să-ți aducă nici un folos. Avansarea ta ar fi fost o răsplată cinstită pentru corabie, monezi și arme. Dar ele s-au dus acum. Și din pricina ta stăpânul meu e-n mare primejdie. Tu ai trimis vestea și tu ai spus: "Vedeți mai întâi barbarii", ademenindu-l. Noi trebuia să fi plecat de ieri. Da, acum stăpânul meu ar fi fost departe, în siguranță, cu bani și arme. Să fii un trădător? Lucrezi pentru tine, pentru prostul de taică-tău, sau pentru un dușman? Pentru Toranaga, poate? N-are importanță. Poți să-mi dai crezare, scârnăvie nebună, tu și ramura ta din familia Kasigi n-o să mai faceți multă vreme umbră pământului. Ți-aș spun-o în față, dar atunci ar trebui să te omor și-ar însemna să nesocotesc încrederea stăpânului meu. Nu eu, ci el trebuie să spună când.

— Ți mulțumesc pentru ospitalitate, Omi-san, spuse. Sper să te revăd curând, dar acum voi porni la drum.

— Ai vrea să faci ceva pentru mine, te rog? Du-i tatălui meu urările mele de bine. Ți-aș rămâne foarte îndatorat.

— Bucuros. E un om minunat. Și nu te-am felicitat încă pentru noua feudă.

— Ești prea bun.

— Mulțumesc încă o dată, Omi-san. Ridică mâna într-un salut prietenesc, făcu semn oamenilor săi și-și conduse falanga de călăreți afară din sat.

Omi se îndreptă către groapă. Preotul era acolo. Văzu că era furios și trăgea nădejde c-o să facă ceva nepotrivit de față cu toți și atunci o să poată să pună să fie biciuit.

— Preotule, spune barbarilor că or să vină sus, unul câte unul.

Spune-le că seniorul Yabu a zis că pot să trăiască din nou printre oameni. Omi folosea intenționat un limbaj simplu. Însă la cea mai mică încălcare a legii doi dintre ei vor fi aruncați înapoi în groapă. Trebuie să se poarte cum se cuvine și să asculte toate poruncile. E limpede?

— Da.

Omi îl puse pe preot să repete. Când fu sigur că omul reținuse totul exact, îl puse să vorbească celor din groapă.

Oamenii urcară unul câte unul. Toți erau înspăimântați. Câtiva trebură să fie ajutați. Unul dintre ei avea dureri foarte mari și urla ori de câte ori cineva îi atinge brațul.

— Trebuiau să fie nouă.

— Unul e mort. Cadavrul e acolo jos, în groapă, spuse preotul.

Omi se gândi o clipă.

— Mura, să arzi cadavrul și să pui cenușa împreună cu a celui alt barbar. Pe oamenii aceștia să-i duci în aceeași casă în care au mai stat. Dă-le legume și pește din belșug. Supă de orz și fructe. Să fie spălați. Put. Preotule, spune-le că, dacă se poartă cum se cuvine și se supun poruncilor, vor avea mâncare tot timpul.

Omi privi și ascultă atent. Îi văzu pe toți recunoscători și gândi mulțumit: Ce tâmpenie! Îi închid doar două zile, apoi le dau o nimica toată și acum sunt în stare să-mi pupe tâlpile. Cu siguranță că ar face-o.

— Mura, învață-i să se-ncline cum se cuvine și ia-i de-aici! Apoi se-ntoarse spre preot: Ei bine?

— Acum plec. Duc la casa mea. Plec din Anjiro.

— Ai face bine să pleci și să stai departe pentru totdeauna, tu și orice preot de-al vostru. Poate că rândul viitor, când unul ca tine o să vină pe domeniul *meu*, o să-i facă pe unii dintre țăranii sau vasalii *mei* creștini să se gândească la trădare, spuse el amenințător, folosindu-se cu șiretenie de un vechi și obișnuit motiv de care se foloseau samurarii anti-creștini spre a

stăvili răspândirea dogmei străine pe feudele lor, pentru că, deși preoții străini erau apărați de lege, convertiții lor japonezi nu erau.

— Creștinii, buni japonezi. Totdeauna. Numai buni vasali. Niciodată avut gânduri rele. Nu.

— Sunt bucuros s-o aud. Nu uita că feuda mea se întinde pe douăzeci de *ri* în orice direcție. Înțelegi?

— Înțeleg. Da. Înțeleg foarte bine.

Privi cum omul se înclină rigid – chiar și preoții barbari trebuie să aibe bune maniere – și plecă.

— Omi-*san*? spuse unul dintre samurarii săi. Era tânăr și foarte chipeș.

— Da.

— Vă rog, iertați-mă, știu că n-ați uitat, dar Masijiro-*san* este încă în groapă.

Omi se îndreptă spre chepeng și se uită scrutător în jos, spre samurai. Imediat omul fu în genunchi, plecându-se cu mult respect.

Cele două zile îl îmbătrâniseră. Omi îi cântări serviciile din trecut, apoi luă pumnalul din cingătoarea samuraiului tânăr și-l aruncă în groapă.

La capătul scării, Masijiro se uita la pumnal fără să-și creadă ochilor. Lacrimi începură să-i curgă pe obraz.

— Nu merit această onoare, Omi-*san*, spuse el umil.

— Da.

— Mulțumesc.

Tânărul samurai de lângă Omi spuse:

— Pot să vă rog să i se îngăduie să-și facă *seppuku* aici, pe plajă?

— Nu și-a îndeplinit datoria în groapă. În groapă să rămână.

Poruncește sătenilor s-o astupe. Șterge toate urmele ei. Barbarii au pângărit-o.

Kiku râse și dădu din cap.

— Nu. Omi-*san*, îmi pare rău, dar, te rog, pentru mine nu mai vreau nici un strop de *saké* în plus, altfel o să mi se desfacă părul și-o să cad pe jos, și-atunci ce-o să se-ntâmpile cu noi?

— O să cad și eu cu tine, o să împărțim perna amândoi, și-o să fim în nirvana, mai presus de noi înșine, spuse Omi fericit, cu capul învârtindu-i-se din cauza vinului.

— Da, dar eu o să sforăi și tu n-o să poți să-mparți perna cu o fată beată, care sforăie îngrozitor, și n-o să ai nici o bucurie. Cu siguranță că nu, îmi pare tare rău. O, nu, Omi-*sama*, stăpân al Noii și Uriășei Feude, tu meriți mai mult decât atât! Turnă încă un degetar de vin cald în ceașca micuță de porțelan și-o oferi cu ambele mâini, degetul mare și arătătorul de la mâna stângă ținând delicat ceașca, iar arătătorul de la mâna dreaptă sprijinind-o de dedesubt. Poftim, e pentru tine, pentru că ești minunat!

El o luă și sorbi câte puțin, savurându-i căldura și aroma dulceagă.

— Sunt atât de bucuros că am putut să te conving să mai rămâi o zi, *neh*? Ești atât de frumoasă, Kiku-*san*.

— Tu ești frumos și bucuria e a mea. Ochii-i dansau în lumina răspândită de un lampion din hârtie și bambus, în formă de floare, care atârna de grinda de cedru. Acestea erau cele mai frumoase camere din Casa de Ceai de lângă piață. Ea se aplecă să-l mai servească cu puțin orez din bolul simplu, de lemn, care se afla pe masa joasă, neagră și lăcuită, din fața lui, dar el clătină din cap.

— Nu, nu, mulțumesc.

— Un bărbat atât de puternic ca tine ar trebui să mănânce mai mult.

— Sunt plin, crede-mă.

El nu-i oferi nimic, pentru că ea abia dacă se atinsese de porția mică de salată – felii subțiri de castraveți și ridichi tăiate mărunt și murate în

oțet dulce – singurul fel de mâncare de pe masă pe care îl accepta. Li se aduseseră felii de pește crud pe găluști de orez, supă, salată și zarzavaturi proaspete, servite cu un sos picant din soia și ghimbir. Și orez.

Ea bătu ușor din palme și imediat slujnica ei trase ușa glisantă.

— Da, stăpână?

— Suisen, ia toate astea de aici și mai adu *saké* și *cha* proaspăt. Și fructe. *Saké*-ul să fie mai cald decât ultima dată. Grăbește-te, nepriceput-o! Încearcă să pară autoritară.

Suisen era o novice de paisprezece ani, dulce, dornică să placă. Era cu Kiku de doi ani și Kiku răspundea de pregătirea ei.

Cu greu, Kiku își dezlipi ochii de pe orezul de un alb pur, pe care ar fi dorit să-l mănânce, dar își alungă foamea. Ai mâncat înainte de a veni și o să mănânci mai târziu, își aminti ea. Da, dar chiar și atunci a fost puțin. "O, dar doamnele au puțină poftă de mâncare, foarte puțină", obișnuia profesorul ei să spună. "Musafirii mănâncă și beau, – cu cât mai mult, cu atât mai bine. Doamnele nu; și niciodată cu musafirii. Cum pot doamnele să discute, sau să distreze oaspeții, să cânte la samisen, sau să se distreze, dacă au gura plină? Tu ai să mănânci mai târziu, ai răbdare. Concentrează-te asupra oaspetelui tău."

În timp ce o urmărea atentă pe Suisen, cântărindu-i priceperea, îi povesti lui Omi tot felul de întâmplări ca să-l facă să rădă și să uite lumea de afară. Tânăra fată ingenunche lângă Omi, aranjă micile boluri și bețișoare pe tava lăcuită, ca să încânte privirea, așa cum fusese învățată. Apoi luă butelca goală de *saké*, turnă ca să se asigure că este goală – să fi clătinat butelca ar fi însemnat maniere foarte proaste – apoi se ridică cu tava, ducând-o fără nici un zgomot până la ușa glisantă, puse tava jos, deschise ușa, se ridică, trecu pragul, ingenunche iar, scoase tava afară, o puse din nou jos, tot fără nici un zgomot, și închise ușa.

— Sigur va trebui să-mi iau altă slujnică, spuse Kiku, deloc nemulțumită.

Culoarea asta i se potrivește, gândi ea. Trebuie să trimit la Yedo să-mi mai aducă mătase din asta. Ce păcat că e așa de scumpă! N-are importanță, cu toți banii ce i s-au dat lui Gyoko-*san* pentru noaptea trecută și pentru noaptea asta, va fi mai mult decât de ajuns ca să cumpăr din partea mea douăzeci de chimonouri pentru micuța Suisen. E o copilă atât de drăgălașă și, într-adevăr, foarte grațioasă.

— Face atâta zgomot, deranjează toată camera, îmi pare tare rău.

— Nici n-am observat-o. Numai pe tine te văd, spuse Omi terminându-și vinul.

Kiku își flutură evantaiul, zâmbetul luminându-i fața.

— Tu mă faci să mă simt foarte bine, Omi-*san*. Da. Și iubită.

Suisen aduse iute *saké*. Și *cha*. Stăpâna ei îi turnă lui Omi puțin vin și i-l dădu. Tânăra fată umplu discret ceștile. Nu vărsă nici o picătură și gândi că sunetul pe care-l scotea lichidul turnat în ceașcă era exact sunetul ce trebuia, așa că răsuflă în sinea ei cu o mare ușurare, se așeză înapoi pe călcâie și așteptă.

Kiku spunea o poveste hazlie, pe care o auzise de la una dintre prietenele ei din Mishima, și Omi râdea. În timp ce povestea, luă o portocală și, folosindu-și unghiile lungi, o desfăcu de parcă ar fi fost o floare: feliile fructului – petalele, iar cele ale cojii – frunzele. Îndepărtă un fir de coajă și-i oferă portocala cu ambele mâini, atât de firesc de parcă în felul acesta o doamnă își servea de obicei musafirul cu fructe.

— Vrei o portocală, Omi-*san*?

Primul gând al lui Omi fu să spună: Nu pot să distrug o asemenea frumusețe. Dar asta ar fi fost nepotrivit, gândi Omi uluit de măiestria ei. Cum aș putea să-i aduc o laudă ei și necunoscutului ei profesor? Cum aș putea să-i întorc fericirea pe care mi-a dat-o, lăsându-mă să-i privesc degetele creând ceva atât de minunat și totuși atât de efemer?

Pentru o clipă, ținu floarea în mâini, apoi scoase ușor patru felii, la distanțe egale una de alta și le mâncă cu plăcere. Rămase o nouă floare. Mai îndepărtă alte patru felii, creând un al treilea model floral. Apoi mai luă o felie și o mută pe a doua, astfel încât cele trei rămase formau totuși o nouă floare.

Apoi luă două felii și-i schimbă locul ultimei, așezând-o de-a latul, în mijlocul căușului din cojile de portocală, de parcă era o Lună Nouă în mijlocul unui soare.

Mâncă o felie foarte încet. Când termină, o puse pe cealaltă în podul palmei și i-o oferi.

— Pe-aceasta trebuie s-o iei, pentru că este penultima. Acesta este darul meu pentru tine.

Suisen abia dacă mai respira. Pentru cine era ultima?

Kiku luă felia și o mâncă. Era cea mai bună pe care o mâncase vreodată.

— Aceasta, ultima, spuse Omi-san, punând grav floarea în palma mâinii sale drepte, aceasta e darul meu către zei, oricine sunt și oriunde sunt ei. Niciodată n-o să mai mănânc din acest fruct, dacă nu va fi din mâinile tale.

— Asta-i prea mult, Omi-sama, spuse Kiku. Eu te eliberez de jurământ! L-ai făcut sub puterea spiritului *kami* care sălășluiește în toate sticlele de *saké!*

— Nu primesc să fiu dezlegat.

Erau foarte fericiți împreună.

— Suisen, spuse ea, acum poți să pleci. Și te rog, copilă, încearcă s-o faci cu grație.

— Da, stăpână.

Tânăra fată se duse în camera alăturată și cercetă așternuturile, care trebuiau să fie îngrijit întinse, ustensilele erotice și mărgelile plăcerii la-ndemână, iar florile într-un aranjament desăvârșit. O cută imperceptibilă fu netezită de pe cuvertură. Apoi, satisfăcută, Suisen se așeză jos, oftă ușurată, își răcori fața cu evantaiul vioriu, și așteptă mulțumită.

În camera alăturată, care era cea mai bună dintre camerele Casei de Ceai, singura cu grădină proprie, Kiku luă samisen-ul cu corzi lungi. Era un fel de chitară cu trei corzi și prima coardă atinsă avântată a corzii umplu încăperea. Apoi Kiku începu să cânte din gură. Mai întâi domol, apoi în triluri, din nou blând, apoi mai tare, iar mai domol și, oftând suav, ea cântă despre iubire, despre iubire neîmpărtășită, despre fericire și tristețe.

— Stăpână?

Șoapta n-ar fi putut trezi nici pe omul cu somnul cel mai ușor, dar Suisen știa că stăpâna ei prefera să nu doarmă după Nori și Ploaie, oricât puternică ar fi fost dezlănțuirea. Îi plăcea să se odihnească în liniște, pe jumătate trează.

— Da, Sui-*chan*? șopti Kiku la fel de încet, folosind *chan* cum se obișnuia pentru copilul favorit.

— Soția lui Omi-san s-a întors. Palanchinul ei a trecut adineauri pe potecă-n sus, către casă.

Kiku își aruncă privirea spre Omi. Gâtul i se odihnea comod pe perna de lemn și își ținea brațele încrucișate. Trupu-i era puternic și frumos, fără semne, iar pielea netedă și aurie și lucitoare. Îl mângâie ușor, atât cât s-o simtă prin vis, dar nu destul de tare ca să-l trezească. Apoi se strecură de sub cuvertură, strângându-și pe ea chimonourile.

Îi trebui puțin timp ca să se fardeze, în timp ce Suisen îi pieptănă și-i perie părul și i-l strânse din nou în stil *shimoda*. Apoi stăpâna și slujnica porniră fără zgomot pe coridor, trecură în verandă și, traversând grădina,

ieșiră în piață. Bărți, ca niște licurici, se mișcau într-e nava barbară și debarcader, unde șapte tunuri mai așteptau încă să fie încărcate. Era încă în plină noapte, cu mult înaintea zorilor.

Cele două femei se strecurară de-a lungul aleii înguste, străjuită de un pâlț de case și începură să urce poteca.

În vârful dealului, în fața casei lui Omi, purtătorii de palanchin istoviți și scâlțați în sudoare, își trăgeau sufletul. Kiku nu bătuse în poarta grădinii. În casă lumânările erau aprinse și servitorii alergau încoace și încolo. Îi făcu semn lui Suisen, care porni imediat către verandă, spre ușa din față, ciocăni și așteptă. Într-o clipă ușa de deschise, o slujnică dădu din cap și dispăru. În clipa următoare, slujnica se reîntoarse, îi făcu semn lui Kiku și se plecă adânc când aceasta trecu repede pe lângă ea. O altă slujnică alergă înaintea ei și deschise ușa glisantă de la camera cea mai bună.

Patul mamei lui Omi nu fusese atins. Ea stătea dreaptă și bătoasă lângă firida cu aranjamentul floral. O mică fereastră-*shoji* era deschisă spre grădină. În fața ei se afla Midori, soția lui Omi.

Kiku îngenunche. Abia cu o seară în urmă mă aflam aici, îngrozită, în Noaptea cu Urlete. Se înclină mai întâi către mama lui Omi, apoi către soție, simțind tensiunea dintre cele două femei, și se întrebă: De ce este întotdeauna atâta dușmănie între soacră și noră? N-ajunge și nora, la vremea ei, soacră? Atunci de ce-și tratează propria-i noră cu o limbă șfichiuitoare, făcându-i viața un chin, și de ce fata aceea, la rândul ei, procedează la fel? Nici una dintre ele nu-nvață nimic?

— Îmi pare rău că vă deranjez, stăpână-*san*.

— Ești bine venită, Kiku-*san*, răspunse bătrâna. Sper că nu e nici un necaz, nu?

— O nu, dar n-am știut dacă ați vrea să-l trezesc sau nu pe fiul dumneavoastră, îi spuse ea, știind deja răspunsul. Am crezut c-ar fi mai bine să vă-ntreb pe dumneavoastră, precum și pe dumneata, Midori-*san*, de vreme ce te-ai înapoiat. Se întoarse, zâmbi și se aplecă ușor spre Midori, pe care o plăcea tare mult.

Bătrâna răspunse:

— Ești foarte drăguță, Kiku-*san*, și foarte grijulie. Nu, lasă-l în pace.

— Foarte bine. Vă rog să mă scuzați că v-am deranjat, dar m-am gândit că e mai bine să-ntreb. Midori-*san*, sper că n-ai făcut o călătorie prea rea.

— A fost îngrozitoare, spuse Midori. Mă bucur că m-am întors și nu mi-a plăcut deloc să fiu plecată. Soțul meu e bine?

— Da, foarte bine. A râs mult în seara asta și pare fericit. A mâncat și a băut cumpătat și acum doarme adânc.

— Stăpâna-*san* începuse să-mi spună câte ceva despre lucrurile cumplite care s-au întâmplat în lipsa mea și...

— Nu trebuia să fi plecat. Era nevoie de tine aici, o întrerupse veninoasă bătrâna. Sau poate că nu. Poate că trebuia să fi rămas acolo pentru totdeauna. Poate că tu ai adus un *kami* rău în casa noastră o dată cu boarfele tale.

— N-aș face niciodată asta, stăpână-*san*, răspunse Midori răbdătoare. Vă rog, credeți-mă, mai degrabă m-aș omori decât să umbresc câtuși de puțin bunul vostru renume. Vă rog să mă iertați că am plecat și dacă am greșit. Îmi pare rău.

— De când a venit aici nava aia diavolească, n-avem decât necazuri. Asta înseamnă un *kami* rău. Foarte rău. Și unde ai fost când era nevoie de tine aici? bârfeai în Mishima, te îndopai și beai *saké*.

— Tatăl meu a murit, stăpână-*san*. Cu o zi înainte de sosirea mea.

— Of, n-ai avut nici măcar buna-cuviință sau prevenirea de a fi la căpătâiul tatălui tău în ceasul morții. Cu cât pleci mai curând și pentru totdeauna din casa noastră, cu atât mai bine pentru noi toți. Vreau puțin *cha*. Avem un musafir și tu nici măcar n-ai buna-cuviință să-i oferi ceva

răcoritor.

— A fost poruncit de îndată, chiar în clipa în care...

— N-a fost adus imediat!

Un *shoji* alunecă într-o parte. O servitoare aduse speriată *cha* și câteva prăjituri dulci. Midori o servi mai întâi pe bătrână, care nu mai contenea să blesteme slujnica și molfăia cu gura-i știrbă o prăjitură, sorbind cu zgomot băutura.

— Trebuie s-o scuzi pe slujnică, Kiku-san, spuse bătrâna. Ceaiul n-are nici un gust. Nici un gust! Și frige. Cred că la altceva nu te poți aștepta în casa asta.

— Poftiți, luați-l pe-al meu. Midori suflă ușor în ceai ca să-l răcească.

Bătrâna îl luă morocănoasă.

— De ce n-a fost cum trebuia de la început? Căzu apoi într-o tăcere posacă.

— Ce zici despre toate astea? o întrebă Midori pe Kiku. Corabia, Yabu-sama și Toda Hiro-matsu-sama?

— Nu știu ce să cred. Cât despre barbari, cine poate ști? Ei sunt, fără îndoială, o adunătură nemaipomenită. Iar marele *daimyo*, Pumn de Fier? E foarte curios că el a sosit aproape o dată cu seniorul Yabu, *neh*? Ei, acum trebuie să mă ierți, nu, te rog, pot să mă descurc singură până la poartă.

— O, nu, Kiku-san, nici să n-aud de asta.

— Poftim, vezi, Midori-san, le întrerupse bătrâna arțăgoasă. Musafirul nostru nu s-a simțit bine și ceaiul a fost îngrozitor.

— O, nu, stăpână-san, ceaiul a fost destul de bun, într-adevăr. Dar, dacă n-o să vă fie cu supărare, sunt puțin obosită. Poate că mâine, înainte de a pleca, îmi veți îngădui să vă văd. Întotdeauna este o mare plăcere pentru mine să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Bătrâna se lăsă măgulită și Kiku o urmă pe Midori în verandă și apoi în grădină.

— Kiku-san, ești atât de atentă, îi spuse Midori ținând-o de braț, înviorată de frumusețea ei. A fost foarte drăguț din partea ta, mulțumesc.

Pentru o clipă, Kiku își aruncă privirea înapoi spre casă și se cutremură

— Întotdeauna e așa?

— În noaptea asta a fost politicoasă, față de alte dăți. Dacă n-ar fi Omi și fiul meu, jur c-aș pleca fără să-mi pese, m-aș rade în cap și m-aș face călugăriță. Dar îi am pe ei și asta mă ajută să înving orice. Mulțumesc la toți *kami*. Din fericire, stăpânei-san îi place mai mult la Yedo și nu poate lipsi de-acolo prea mult timp. Midori zâmbi trist. Te-nveți să n-auzi ce zice, știi cum e. Oftă. Era neînchipuit de frumoasă în lumina lunii. Dar asta nu e important, spune-mi ce s-a întâmplat de când am plecat.

Din pricina asta venise Kiku în grabă, pentru că, firește, nici mama, nici nevasta n-ar fi vrut ca somnul lui Omi să fie tulburat. Ea venise să-i spună totul încântătoare doamne Midori, ca aceasta să-l poată apăra pe Kasigi Omi, așa cum ea însăși încerca s-o facă. Îi povesti tot ce știa, în afară de cele întâmplate în cameră cu Yabu. Adăugă și zvonurile pe care le auzise și poveștile pe care celelalte fete le aflaseră de la alții sau le născociseră. Istorisii tot ce-i spusese Omi – speranțele, temerile și planurile lui – și absolut totul despre el, afară doar de ce se întâmplase în cameră, în noaptea aceea. Știa că nu era important pentru soția lui.

— Mă tem, Kiku-san, mă tem pentru soțul meu.

— Toate sfaturile pe care le-a dat au fost înțelepte, doamnă. Cred că tot ce-a făcut a fost corect. Seniorul Yabu nu răsplătește pe nimeni cu ușurință și trei mii de *koku* înseamnă foarte mult.

— Dar corabia și toți banii aceia sunt acum ai seniorului Toranaga.

— Da, dar ca Yabu-sama să o ofere în dar, a fost o idee genială.

Omi-san l-a sfătuit astfel. Cu siguranță, numai sfatul ăsta și merită o răsplată, *neh*? Omi-san trebuie să fie recunoscut ca un vasal cu mult

deasupra celorlalți.

Kiku răstălmăcise puțin adevărul, știind că Omi era în mare primejdie, ca și toată familia lui. Ce-o fi, o fi, își spuse. Dar nu faci nici un rău dacă descrețești puțin fruntea unei femei frumoase.

— Da, îmi dau seama de asta, spuse Midori. De-ar fi adevărat, se rugă ea. Dea zeii să fie adevărat. Îmbrățișă fata, cu ochii plini de lacrimi. —

Mulțumesc. Ești atât de bună, Kiku-san, atât de bună.

Avea șaptesprezece ani.

CAPITOLUL 8

— Ce crezi, englezule?

— Cred c-o să fie furtună.

— Când?

— Înainte de asfințit

Era aproape de prânz și ei stăteau în picioare pe duneta galerei sub cerul întunecat. Se aflau de două zile pe mare.

— Dacă ar fi nava ta, ce-ai face?

— Cât mai e până debarcăm? întrebă Blackthorne.

— După apusul soarelui.

— Cât e până la cel mai apropiat țărm?

— Patru sau cinci ceasuri, englezule. Dar ca s-alergăm după adăpost ne-ar costa o jumătate de zi și nu-mi pot îngădui. Tu ce-ai face?

Blackthorne se gândi o clipă. În timpul primei nopți galera înaintase cu viteză spre sud, de-a lungul coastei răsăritene a peninsulei Izu, ajutată de vela mare de la catargul din mijloc. Când ajunseseră în dreptul celui mai sudic promontoriu, Capul Ito, Rodrigues se îndreptase spre vest-sud-vest și părăsise adăpostul coastei, ieșind în larg, pentru a debarca la Capul Shinto, la două sute de mile mai departe.

— De obicei, cu o galeră ca asta ne-am ține în apropierea coastei, pentru mai multă siguranță, îi spusese Rodrigues, dar ne-ar lua prea multă vreme și acum timpul e important. Toranaga mi-a cerut să-l duc pe Toady la Anjiro și-napoi. Iute. Mi se plătește în plus dacă mergem foarte repede. Unul dintre piloții lor ar fi la fel de bun pentru un drum scurt ca ăsta, dar amărătul ăla de maimuțoi ar fi speriat de moarte ducând un *daimyo* atât de important ca Toady, mai cu seamă dacă nu are pământul sub ochi. Ei, japonezii, nu sunt oameni de ocean. Sunt mari pirați, și luptători, și navigatori de coastă. Dar largul oceanului îi înspăimântă. Bătrânul Taiko chiar a dat o lege ca puținele nave de ocean care sunt în Japonia să aibă întotdeauna piloți portughezi la bord. Și-i încă legea pământului și-n ziua de azi.

— De ce-a făcut-o?

Rodrigues ridicase din umeri.

— Poate că i-a suflat-o careva.

— Cine?

— Englezule, cartea ta pilot, furată, cea portugheză, a cui a fost?

— Nu știu. Nu era nici un nume pe ea, nici o semnătură.

— De unde o ai?

— De la negustorul șef al Companiei Olandeze a Indiilor de Est.

— El de unde-o avea?

Blackthorne ridicase din umeri.

Rodrigues răsese fără veselie

— Bine, nu mă așteptam să-mi spui dar, oricine-a furat-o, și a vândut-o, nădăjduiesc să-l ardă focul iadului în veci!

— Ești în slujba acestui Toranaga, Rodrigues?

— Nu. Eu tocmai vizitam Osaka, cu căpitanul meu. Asta a fost o

favoare făcută lui Toranaga. Căpitanul meu m-a îndemnat. Eu sunt pilot pe... Rodrigues se opri. Tot uit că tu ești dușmanul, englezule.

— Portugalia și Anglia au fost aliate secole de-a rândul.

— Da' acum nu mai suntem. Du-te jos, englezule. Ești obosit, și eu sunt obosit, iar oamenii obosiți fac greșeli. Vino pe punte când ești odihnit.

Așa că Blackthorne coborâse în cabina pilotului și se întinsese în cușetă. Cartea-pilot a lui Rodrigues se afla pe masa ținută în podea, după cum era și scaunul pilotului pe duneț. Avea coperti de piele și era ponosită, dar Blackthorne n-o deschisese.

— De ce-o lași aici? îl întrebase mai-nainte.

— Dacă n-aș lăsa-o, ai scotoci după ea. Dar acolo, n-o s-o atingi, nici măcar n-ai să te uiți la ea nepoftit: Tu ești pilot, nu un hoț de negustor borțos, sau un păcătos de soldat împruțit.

— Am s-o citesc. Și tu a-i face-o!

— Nu fără să fii poftit, englezule. Nici un pilot n-ar face-o. Nici măcar eu!

Blackthorne privise cartea pentru o clipă, apoi închisese ochii. Dormise adânc, toată ziua și parte din noapte. Se trezise, ca de obicei puțin înaintea zorilor. Îi trebuise timp să se obișnuiască cu mișcarea ciudată a galerei și cu bătaia tobei care făcea ramele să se miște în ritm. Stătuse în întuneric, lungit comod pe spate, cu brațele sub cap. Se gândise la propria-i navă și lăsa de-oparte grija de ce-avea să i se întâmple când vor ajunge la țarm și în Osaka. Fiecare lucru la timpul lui. Gândește-te la Felicity, la Tudor și la casa ta. Nu, nu acum. Gândește-te că, dacă și alți portughezi sunt ca Rodrigues, ai noroc. O să ai o navă ca să ajungi acasă. Piloții nu sunt dușmani, și să dea ciurma în celelalte necazuri! Dar nu poți să spui asta, băiete. Tu ești englez, eretic hulit și anticrist. Catolicii stăpânesc această lume. *Au stăpânit-o*. Acum noi și olandezii o să-i strivim.

Ce tâmpenie-i totul! Catolici, protestanți, luterani, calvini și toate celelalte aiureli. Tu trebuie să te fi născut catolic. Numai soarta l-a dus pe tatăl tău în Olanda, unde a întâlnit o femeie, pe Anneke van Droste, care i-a devenit soție, și-atunci i-a văzut prima oară pe catolicii spanioli și inchiziția. Mă bucur că și-a deschis bine ochii, gândise. Mă bucur că și eu i-am deschis pe ai mei.

Apoi urcase pe punte. Rodrigues era în scaunul lui cu ochii înroșiți de nesomn, iar doi marinari japonezi se aflau la timonă, ca și mai înainte.

— Pot să iau cartul ăsta în locul tău?

— Cum te simți, englezule?

— Odihnit. Pot să fac de cart în locul tău? Blackthorne îl văzu pe Rodrigues măsurându-l. Am să te trezesc dacă se schimbă vântul, sau se-ntâmplă ceva.

— Mulțumesc, englezule. Da, am să dorm puțin. Ține drumul ăsta. Când întorci clepsidra, ia patru grade spre vest și la următoarea întoarcere alte șase tot spre vest. Va trebui să-i arăți pe compas noul drum timonierului. *Wakarimasu ka?*

— *Hai!* Blackthorne răsese. Patru grade spre vest, s-a-nțeles. Du-te jos pilotule, cușeta ta e comodă.

Dar Vasco Rodrigues nu coborâse. Se înfășurase mai bine în manta și se așezase mai bine în scaun. Chiar înainte de întoarcerea clepsidrei de o oră, se trezise pentru o clipă și verificase schimbarea drumului fără să se miște de pe locul său, după care adormise imediat. Se mai trezise o dată când se schimbase vântul și apoi, când văzuse că nu e nici un pericol, se culcase iar.

Dimineața, Hiro-matsu și Yabu urcaseră pe punte. Blackthorne le observase uimirea văzându-l pe el la cârmă și pe Rodrigues dormind. Nu-i vorbiseră, se întoarseră la conversația lor și mai târziu plecaseră jos.

Către prânz Rodrigues se ridicase din scaunul lui, rămânând cu ochii pironiți spre nord-est, adulmecând vântul, cu toate simțurile încordate.

Amândoi bărbații cercetau marea, cerul și norii care se îmbulzeau.

— Ce-ai face, englezule, dacă ar fi nava ta? întrebă Rodrigues din nou.

— Aș goni către coastă dacă aș ști unde e – cel mai apropiat punct.

Nava asta ia repede multă apă și, cu siguranță, o să fie furtună. Mai încolo, cam peste vreo patru ceasuri.

— Nu poate să fie *tai-fun*, murmură Rodrigues.

— Ce?

— *Tai-fun*. Vânturi îngrozitoare, cele mai rele furtuni din câte-ai văzut vreodată. Dar acum nu suntem în anotimpul *tai-fun*-urilor.

— Când e asta?

— Nu acum, dușmanule. Rodrigues râse. Nu, nu acum. Dar treaba asta poate să fie destul de imputită, așa că-ți urmez sfatul tău ticălos. Virăți la nord prin vest.

În timp ce Blackthorne arăta noul drum timonierului, care viră lin nava, Rodrigues se îndreptă spre balustradă și strigă la căpitan.

— *Isogi!* Căpitan-san. *Wakarimasu ka?*

— *Isogi, hai!*

— Ce-nseamnă asta? Grăbește-te?

Ochii lui Rodrigues se îngustară veseli.

— Nu-i rău s-o rupi un pic în japoneză, nu? Bineînțeles, englezule, *isogi* înseamnă a se grăbi. Tot ce-ți trebuie aici e să știi cam zece cuvinte și atunci poți să-i faci pe nemernici să se scape pe ei, dacă vrei. Firește, dacă sunt cuvintele potrivite și dacă ei sunt în toane bune. Mă duc jos să fac ceva de mâncare.

— Știi și să gătești?

— În Japonia orice bărbat civilizat trebuie să știe să gătească sau să-l învețe el personal pe unul dintre maimuțoii ăștia să gătească, altfel mori de foame. Ei nu mănâncă decât pește crud și legume crude, murate în oțet dulce. Da, aici viața poate fi dată naibii, dacă știi cum s-o faci.

— "Dată naibii" înseamnă bine sau rău?

— Mai întotdeauna foarte bine, dar uneori cumplit de rău. Totul depinde de cum simți și tu pui prea multe întrebări.

Rodrigues se duse jos. Puse bara la ușa cabinei și cercetă cu atenție lacătul de la cușorul marinăresc. Firul de păr pus cu atâta băgare de seamă era tot acolo. Și celălalt fir, de pe coperta cărții-pilot, la fel de invizibil pentru oricine, în afară de el, era, de asemeni, neatins.

Trebuie să fii tare prevăzător pe lumea asta, gândi Rodrigues. E vreun pericol dacă el știe că ești pilotul lui *Nao del Trato*, uriașa Corabie Neagră din anul ăsta, din Macao? Poate. Pentru că atunci va trebui să-i explici că ea e un leviatan; una dintre cele mai mari și mai bogate corăbii din lume, peste o mie șase sute de tone. Ai putea fi ispitit să-i vorbești de încărcătura ei, de negoț, despre Macao și despre tot felul de lucruri, care sunt foarte, foarte importante și foarte, foarte secrete. Dar noi suntem în război, noi, împotriva englezilor și olandezilor.

Descuie lacătul bine uns și scoase rutterul său, ca să verifice câteva relevmente pentru cea mai apropiată radă și ochii i se opriră pe pachetul sigilat pe care părintele Sebastio i-l dăduse chiar înainte de a pleca din Anjiro.

Să fie oare în el cărțile-pilot ale englezului? se întrebă din nou.

Cântări pachetul și privi sigiliile iezuite, ispitit să le rupă și să se convingă. Blackthorne îi spusese că escadra olandeză venise prin Strâmtoarea Magellan și nimic altceva. Englezul pune o mulțime de întrebări, dar nu spune nimic neîntrebat, gândi Rodrigues. E viclean, deștept și periculos.

Să fie cărțile-pilot sau nu? și dacă sunt, la ce-s bune pentru sfinții părinți?

Se înfioră gândindu-se la iezuiți, la franciscani, la dominicani și la toți călugării, preoții și la Inchiziție. Sunt preoți buni și preoți răi, iar cei mai

mulți sunt răi, dar sunt totuși preoți. Biserica trebuie să aibe preoți ca să mijlocească pentru noi și fără ei am rămâne turma rătăcită în lumea lui Satan. O, Madonna, apără-mă de toate relele și de preoții răi!

Rodrigues se afla în cabina lui cu Blackthorne, în portul Anjiro, când ușa se deschisese și părintele Sebastio intrase nepoftit. Ei mâncaseră și băuseră, iar ce le rămăsese se afla în bolurile de lemn.

— Împărți pâinea cu ereticii? îl întrebăse preotul. E periculos să mănânci cu ei. Sunt molipsitori. Ți-a spus că e pirat?

— Doar e creștinește, părinte, să fii mărinimos cu dușmanii tăi. Când am căzut în mâinile lor și ei au fost de treabă cu mine. Nu fac decât să răsplătesc binele cu bine. Îngenunchează și sărutăse crucea preotului. Apoi se ridicase și, oferindu-i vin, îi spusese: Cu ce vă pot fi de folos?

— Vreau să merg la Osaka. Cu nava.

— Îi întreb îndată.

Plecăse și-l întrebăse pe căpitan și cererea fusese trimisă din om în om lui Toda Hiro-matsu, care răspunsese că Toranaga nu-i zisese nimic de aducerea unui preot străin din Anjiro, așa că-i părea rău, dar nu-l putea lua pe preotul străin din Anjiro.

Părintele Sebastio voise să discute cu el între patru ochi, așa că-l trimisese pe englez pe punte și, în singurătatea cabinei, preotul scosese la iveală pachetul sigilat.

— Aș vrea să-l dai Părintelui Inspector.

— Nu știu dacă Eminența Sa va mai fi în Osaka, atunci când ajung eu acolo. Lui Rodrigues nu-i plăcea să fie curierul secretelor iezuite. S-ar putea să fie nevoie să mă-ntorc la Nagasaki. Căpitanul meu General poate că a lăsat ordine pentru mine.

— Atunci i-l dai părintelui Alvito. Fii însă absolut sigur că l-ai lăsat numai în mâinile lui.

— Foarte bine, spusese el.

— Când ai fost ultima dată la spovedanie, fiule?

— Duminică, părinte.

— Ai vrea să te spovedești acum?

— Da, mulțumesc.

Fusese recunoscător că preotul întrebăse, pentru că niciodată nu știi ce ți se întâmplă când viața îți depinde de mare și, după aceea, se simțise mult mai bine.

Acum, în cabină, Rodrigues puse la loc pachetul, ispita fiind foarte mare. De ce părintele Alvito? Părintele Martin Alvito era mai marele în afacerile de negoț și fusese mulți ani tălmăciul lui Taiko și, ca atare, apropiat tuturor *daimyo*-ilor influenți. Părintele Alvito călătorea adesea între Nagasaki și Osaka, era unul dintre foarte puținii oameni, și singurul european, care putuse intra oricând la Taiko. Era un om deosebit de deștept, care vorbea perfect japoneza și știa mai multe despre ei și modul lor de viață decât oricine în Asia. Acum era cel mai influent mediator între portughezi și Consiliul Regenților, Ishido și Toranaga, în mod special.

Încrede-te în iezuiți, de vreme ce-și au unul dintre oamenii lor într-o poziție atât de importantă, gândi Rodrigues cuprins de respect. E sigur că, fără Societatea lui Isus, revărsarea ereziei n-ar fi fost oprită niciodată. Portugalia și Spania ar fi putut ajunge protestante și noi ne-am fi pierdut nemurirea sufletului pentru totdeauna. Madonna!

— De ce te gândești la preoți tot timpul? se întrebă Rodrigues cu voce tare. Știi că asta te scoate din sărite!

Da, chiar așa, de ce părintele Alvito? Dacă în pachet sunt cărțile-pilot, înseamnă că pachetul este pentru unul dintre acei *daimyo* creștini, sau pentru Ishido, ori Toranaga, ori chiar pentru Eminența Sa, Părintele Inspector însuși, nu? Ori pentru Căpitanul meu General? Sau cărțile-pilot au să fie trimise la Roma pentru spanioli? De ce părintele Alvito? Părintele Sebastio putea foarte bine să spună să-l dau unuia dintre ceilalți iezuiți.

Și de ce Toranaga îl vrea pe englez?

În adâncul inimii știu că ar trebui să-l omor pe Blackthorne. E dușman, e un eretic. Dar mai e încă ceva. Simt că acest englez e periculos pentru noi toți. De ce oare gândesc așa? E pilot, și încă unul deosebit. Puternic. Inteligent. Un om de treabă. N-am de ce mă teme. Atunci de ce mi-e frică? E primejdios? Îmi place de el foarte mult, dar simt că ar trebui să-l omor repede și, cu cât mai curând, cu atât mai bine. Nu c-aș avea ceva cu el. Doar ca să-i apăr pe ai mei. De ce?

Mi-e teamă de el.

Ce să fac? Să las totul în mâinile Domnului? Vine furtuna, vine și-o să fie cumplită.

— Afurisit să fiu, eu și capul meu prost! De ce nu știu cu ușurință cum c mai bine să fac?

Furtuna veni înainte de apusul soarelui și-i prinse în largul mării. Pământul era la zece mile depărtare. Golful spre care se grăbeau, când depășiseră linia orizontului, era un refugiu destul de bun și se afla chiar în fața lor. Nu erau nici bancuri de nisip, nici recifuri, ca să riști să intri în ele, dar zece mile rămâneau zece mile și valurile se înălțau cu repeziciune, purtate de vântul încărcat cu picături de ploaie.

Furtuna lovea dinspre nord-est direct în tribord și-și schimba pe negândite direcția, rafalele învărtejindu-se neașteptate, când dinspre nord, când dinspre est, iar marea era întunecată. Se îndreptau spre nord-vest, așa că hula îi lovea transversal, legănându-i cumplit, amenințătoare, când pe creasta valului, când în adâncul lui. Galera era o navă cu pescaj mic, construită pentru viteză și ape liniștite și, deși vâslașii erau destoinici și foarte disciplinați, era greu să-și țină ramele în apă și să tragă cum trebuie.

— O să fie nevoie să armați ramele și să fugiți din fața vântului, strigă Blackthorne.

— Poate, dar nu încă! Unde ți-s *cojones*, englezule?

— Acolo unde trebuie să fie, pentru Dumnezeu, și unde vreau să rămână!

Amândoi bărbații știau că dacă s-ar fi întors cu prova în vânt n-ar fi reușit niciodată să-și croiască drum împotriva furtunii, iar refluxul și vântul i-ar fi dus departe de refugiu, în largul mării. Dacă mergeau cu vântul din pupă, refluxul și vântul i-ar fi dus tot departe și în largul mării, numai că mai repede. Către sud era oceanul imens. Pe o mie de mile spre sud, sau, dacă n-aveai noroc, pe o mie de leghe, nu era nici urmă de pământ.

Erau legați de habitaclu cu saule de siguranță, și erau mulțumiți că făcuseră asta, fiindcă puntea se înclina și se clătina. Se agățau și de copastie, înfruntând valurile.

Până acum nu trecuse apă peste bord, dar nava era foarte încărcată și se afunda în apă mai mult decât le-ar fi plăcut. Rodrigues se pregătise cum se cuvine în orele dinaintea furtunii. Totul fusese închis, oamenii preveniți. Hiro-matsu și Yabu spusese că aveau să stea jos o vreme și apoi or să urce pe punte. Rodrigues ridicase din umeri și le spusese răspicat c-o să fie foarte periculos. Era sigur că n-au înțeles.

— Ce-or să facă? îl întrebuse Blackthorne.

— Cine știe, englezule? N-or să plângă de frică, de-asta poți să fii sigur.

Pe puntea principală vâslașii trăgeau din răsputeri. În mod normal erau doi bărbați la fiecare ramă, dar Rodrigues poruncise trei, pentru forță, siguranță și viteză. Alții așteptau sub punți, ca să-i schimbe, la ordinul lui. Căpitanul vâslașilor, un om cu experiență, era pe puntea provă și loviturile lui erau lente, în cadența valurilor. Galera înainta totuși, deși de fiecare dată înclinarea părea și mai puternică, iar revenirea se făcea mai încet. Apoi

rafalele deveniseră tot mai haotice și căpitanul vâslaşilor nu-și mai putu ritma loviturile.

— Atenție în provă! strigară Blackthorne și Rodrigues aproape într-un glas. Galera se înclină înspăimântător, douăzeci de rame lovira aerul în loc să lovească apa și haosul puse stăpânire pe navă. Primul brizant izbise și babordul era măturată de valuri. Luau apă.

— Înainte, ordonă Rodrigues. Armați jumătate din rame în fiecare bord! Madonna, mai repede, mai repede!

Blackthorne știa că fără saula de siguranță putea fi aruncat cu ușurință peste bord. Dar ramele trebuiau armate, altfel erau pierduți.

Desfăcu nodul, înaintă cu greu de-a lungul punții alunecoase care se apleca periculos, și coborî pasarela scurtă ce ducea la puntea principală. Brusc, galera se răsuci și el fu aruncat spre partea înclinată, împiedicându-se de picioarele unora dintre vâslaşi, care își desfăcuseră și ei saulele de siguranță, încercând cu disperare să-și pună ramele în ordine. Copastia era sub apă și un om fu aruncat peste bord. Blackthorne simți că se duce și el. Prinse cu o mână parapetul, tendoanele gata să-i plesnească, dar nu-i dădu drumul, apoi apucă cu cealaltă mână balustrada și, abia mai respirând, se trase înapoi. Picioarele-i găsiră puntea, se săltă, mulțumind cerului și-și zise: "Iată, cea de-a șaptea viață ți s-a dus." Alban Caradoc totdeauna spunea că un bun pilot trebuie să fie ca o pisică, afară doar că pilotul trebuie să aibă cel puțin zece vieți, pe când pisica se mulțumește cu nouă.

Un om era la picioarele lui și-l trase din ghearele mării, îl ținu până fu în siguranță, apoi îl ajută să ajungă la locul lui. Se uită înapoi spre dunetă să-l blesteme pe Rodrigues pentru că lăsase să-i scape timona. Rodrigues îi făcu semn cu mâna, arătă spre ceva și strigă, dar strigătul îi fu înghițit de o pală de vânt. Blackthorne văzu că-și schimbaseră drumul. Acum mergeau aproape în vânt și-și dădu seama că schimbarea fusese intenționată. Înțeleaptă manevră, gândi. Asta o să ne dea un răgaz să ne rânduim, dar ticălosul putea să mă fi prevenit. Nu-mi place să-mi pierd una din vieți fără rost.

Îi făcu și el semn înapoi cu mâna și se apucă să pună ordine printre vâslaşi. Toate ramele se opriseră, afară de cele două din față de la provă, care-i țineau în vânt. Prin semne și țipând, Blackthorne reuși să armeze jumătate din vâsle, dublă oamenii la cele care băteau apa și se îndreptă din nou către pupă. Oamenii se țineau tari și, deși unora le era foarte rău, stăteau și așteptau ordinul următor.

Golful era mai aproape dar tot părea la un milion de leghe. Spre nord-est cerul era întunecat. Ploaia îi biciuia și rafalele se înteteau. Pe *Erasmus* Blackthorne n-ar fi avut de ce se teme. Ar fi putut face escală ușor, sau ar fi putut reveni fără grijă la adevărata lor rută, îndreptându-se către locul dorit de debarcare. Nava lui era construită și armată pentru furtună. Galera, nu.

— La ce te gândești, englezule?

— Tu tot ce vrei o să faci, orice gândesc eu, îi strigă împotriva vântului, da' să nu ia multă apă, c-o să ne ducem la fund ca un bolovan și data viitoare, când merg la provă, spune-mi că faci volta în vânt. Sau mai bine fă-o când sunt legat cu saula și-atunci o s-ajungem amândoi în port.

— A fost mâna Domnului, englezule. A izbit un val și i-a rotit pupa.

— Aproape că m-a aruncat peste bord.

— Am văzut.

Blackthorne măsură deriva.

— Dacă menținem drumul ăsta n-o să ajungem niciodată în golf. O să fim împinși pe lângă promontoriu la o milă sau chiar mai mult.

— Am de gând să rămân cu prova în vânt. Apoi, când ne vine bine, o să tăiem direct spre țarm. Știi să înoți?

— Da.

— Bun. Eu n-am învățat niciodată. Prea periculos. Mai bine să te îneci repede decât cu încetul, nu? Fără să vrea Rodrigues se cutremură. Madonna, apără-mă să nu-mi fie apa mormântul! Târfa asta de galeră cu burta de scroafă trebuie să fie în port în seara asta. Neapărat. Nasul meu îmi spune că, dacă ne întoarcem, ne ducem la fund. Suntem mult prea încărcați.

— Ușureaz-o. Aruncă încărcătura peste bord.

— Regele Toady n-o să fie niciodată de acord. Trebuie să ajungă fie cu ea, fie deloc.

— Întreabă-l.

— Doamne, ești surd? Ți-am spus! Știu că n-o să se învoiască!

Rodrigues se duse mai aproape de cârmaci și se asigură c-au înțeles că trebuie să rămână cu prova în vânt, fără sminteală.

— Supraveghează-l, englezule! Ai cârma.

Își desfăcu saula de siguranță și coborî pasarela, sigur pe picioarele lui. Vâslașii îl priveau încordați, în timp ce se îndrepta spre teugă, la căpitan-*san*, pentru a-i explica prin semne și cuvinte planul pe care-l avea în minte. Hiro-matsu și Yabu urcară pe punte. Căpitan-*san* le explică planul. Amândoi erau palizi, dar rămaseră imperturbabili și nici unul nu vomă. Priveau spre țărm prin ploaie, apoi ridicară din umeri și plecară iar jos.

Blackthorne privi atent spre golf din babord. Știa că planul era periculos. Trebuia să aștepte până ajungeau chiar lângă promontoriu, apoi să cadă sub vânt, să se îndrepte din nou spre nord-vest și să tragă cu disperare. Corabia n-o să-i ajute. Va trebui să se bizuie numai pe propria lor forță. Țărmul sudic al golfului era mărginit de stânci colțuroase și recifuri. Dacă socoteau greșit clipa, aveau să fie mânați de valuri drept acolo și zdrobiți de stânci.

— Englezule, treci la provă! Portughezul îi făcu semn.

Blackthorne plecă.

— Ce-ai zice de velă? strigă Rodrigues.

— Nu. Mai mult o să ne-ncurce decât să ne ajute.

— Atunci stai aici. Dacă cumva căpitanul pierde măsura sau dacă-l pierdem, preiei tu. E-n ordine?

— N-am mai navigat niciodată pe una din astea până acum, nu sunt deprins cu ramele, dar o să-ncerc.

Rodrigues privi țărmul. Promontoriul apărea și dispărea prin rafalele de ploaie. Curând va trebui să o pornească de-a dreptul. Valurile creșteau și berbecii înspumați curgeau năvalnic. Întrecerea între promontorii părea îndrăcită. De data asta o să fie împuțită treaba, gândi. Apoi scuiă și se hotărî.

— Mergi la pupă, englezule. Treci la timonă. Când fac semn, virează vest-nord-vest, spre vârful ăla. Îl vezi?

— Da.

— Nu șovăi și ține drumul ăla. Urmărește-mă atent. Semnul ăsta înseamnă banda stânga, ăsta – banda dreapta, ăsta – drept așa.

— Foarte bine.

— Juri c-o să-mi aștepți ordinele și-o să le îndeplinești întocmai?

— Vrei să trec la timonă sau nu?

Rodrigues știa că nu avea de ales.

— Trebuie să mă-ncred în tine, englezule, și nu-mi place asta. Du-te la pupă, spuse. Văzu că Blackthorne îi citise gândurile și plecase. Apoi își schimbă hotărârea și strigă după el: Hei, tu, pirat obraznic! Du-te cu Dumnezeu!

Blackthorne se întoarse mulțumit.

— Și tu, spaniolule!

— Mă piș pe toți spaniolii și trăiască Portugalia!

— Drept așa!

Au intrat în port, dar fără Rodrigues. Fusese luat de valuri când i se rupsesse saula de siguranță.

Nava se găsisse la un pas de izbândă. Atunci venise talazul uriaș dinspre nord și, cu toate că luaseră multă apă, pierzându-l pe căpitanul japonez, fuseseră luați de valuri și purtați către țărmul plin de stânci.

Blackthorne îl văzu pe Rodrigues luat de val, găfâind și zbatându-se în marea agitată. Furtuna și refluxul îi duseseră mult către latura sudică a golfului, foarte aproape de stânci, toți fiind siguri că nava era pierdută.

Când Rodrigues fu luat de val, Blackthorne îi aruncă un colac de salvare din lemn. Portughezul se întinse după el, dar marca i-l luă, fără ca el să-l mai poată prinde. O vâslă îl izbi cu putere și el își repezi mâna spre ea. Ploaia cădea în torente și ultimul lucru pe care-l văzu Blackthorne fu brațul lui Rodrigues și rama ruptă și, chiar în față, brizantul năpustindu-se asupra malului chinuit. Ar fi putut să se arunce peste bord, să-noate spre el și poate că l-ar fi salvat, poate că ar fi avut și timp, poate, dar prima și ultima lui datorie era către navă, iar nava *lui* era în pericol.

Așa că îi întorsese spatele lui Rodrigues.

Valul luase cu el câțiva vâslași și ceilalți se luptau să completeze locurile goale. Un ofițer își desfăcu curajos saula de siguranță. Sări pe puntea provă, se asigură și reluă cadența. Cineva începu să strige ritmic, iar vâslașii încercau să pună o oarecare ordine în mișcările haotice.

— *Isogiiiiii!* strigă Blackthorne, amintindu-și cuvântul. Se lăsă cu toată greutatea pe timonă ca să aducă nava cu prova mai în vânt, apoi merse la balustradă și bătu măsura, strigând: Unu-Doi-Unu-Doi, încercând să încurajeze echipajul.

— Haideți, ticăloșilor, *traaageți!*

Galera era aproape pe stânci, căci erau chiar lângă pupă, și la babord, și la tribord. Ramele se cufundară în apă și se înălțară, dar nava nu făcu nici o mișcare, căci vântul și refluxul, victorioase, o trăgeau vizibil înapoi.

— Haideți, trageți, ticăloșilor! strigă din nou Blackthorne, bătând cu mâna măsura.

Vâslașii prinseră puteri văzându-l.

Întâi reușiră să țină piept mării, apoi o învinseră.

Nava se îndepărtă de stânci. Blackthorne menținu drumul spre coasta de sub vânt. Curând ajunseră în ape mai calme. Vântul sufla încă puternic, dar deasupra capetelor lor. Încă mai era furtună, dar departe, în larg.

— Aruncați ancora de la babord!

Nici unul dintre marinari nu-l înțelese, dar toți știau ce aveau de făcut. Săriră să-i îndeplinească ordinul. Lăsă corabia lin în derivă, ca să încerce tăria fundului mării.

— Aruncați ancora de la tribord

Când nava-i fu în siguranță, privi spre pupă.

Linia țărmului abia se vedea prin ploaie. Cercetă marea și cântări posibilitățile.

Cartea-pilot a portughezului e jos, gândi secătuit de puteri. Pot să duc nava până la Osaka. Aș putea să o duc înapoi la Anjiro. Dar ai făcut bine că nu l-ai ascultat? Ba nu i-am încălcat ordinele. Eram pe dunetă. Singur.

— Cârma spre sud, îi strigase Rodrigues când vântul și refluxul îi purtau primejdios lângă stânci. Întoarce și mergi cu vânt din pupă!

— Nu! îi strigase la rândul lui, convins că în largul mării ar fi fost pierduți și că singura lor șansă era să încerce să intre în port. O să izbutim!

— Afurisitule, o să ne omori pe toți!

Dar n-am omorât pe nimeni, gândi Blackthorne. Rodrigues, amândoi știam ca eu trebuia să hotărâsc când ar fi fost de luat o hotărâre. Eu am avut dreptate. Nava este teafără. Nimic altceva nu contează.

Îi făcu semn ofițerului, care se grăbi să vină de pe teugă. Amândoi cârmacii se prăbușiseră, cu brațele și picioarele aproape scoase din încheieturi. Vâslaşii erau ca niște cadavre, căzuți neputincioși peste rame. Alții veneau împleticindu-se de jos, să dea o mână de ajutor. Hiro-matsu și Yabu, amândoi foarte zdruncinați, fură ajutați să urce pasarela, dar, odată ajunși pe punte, amândoi *daimyo* rămaseră țațoși în picioare.

— *Hai, Anjin-san?* întrebă ofițerul. Era un bărbat de vârstă mijlocie, cu dinți albi, puternici, o față lată, arsă de vânt, și o vânătaie urâtă pe obraz, acolo unde marea îl izbise de parapet.

— Te-ai descurcat foarte bine, îi spuse Blackthorne, fără să se sinchisească de faptul că n-o să-i fie înțelese cuvintele. Știa că tonul și zâmbetul vor fi deajuns. Da, foarte bine. Acum ești căpitan-*san*.

Wakarimasu? Tu! Căpitan-*san!*

Omul se uita la el cu gura căscată, apoi se înclină ca să-și ascundă uimirea și încântarea.

— *Wakarimasu, Anjin-san. Arigato goziemashita.*

— Ascultă, căpitan-*san*, dă-le oamenilor de mâncare și băutură. Mâncare caldă. O să rămânem aici peste noapte. Blackthorne se făcu înțeles prin semne.

Deândată noul căpitan se întoarse și strigă cu altă autoritate. Într-o clipă marinarii alergară să-i execute ordinele. Plin de mândrie, noul căpitan își întoarse privirea spre dunetă. Aș vrea să pot vorbi limba ta barbară, gândi el fericit. Atunci aș putea să-ți mulțumesc, *Anjin-san*, pentru că ai salvat nava și, odată cu ea, viața stăpânului nostru, Hiro-matsu. Ai făcut minuni și ne-ai dat tuturor forță și curaj. Fără tine am fi încurcat-o. Oi fi tu pirat, dar ești un marinar destoinic și, atâta vreme cât ești pilot, îți voi da ascultare cu prețul vieții. Nu merit să fiu căpitan, dar am să-ncerc să fiu vrednic de încrederea ta.

— Ce vreți să fac mai departe? îl întrebă.

Blackthorne privea peste bord. Fundul mării nu se vedea. Socoti în gând poziția în care se aflau și, când se încredință că ancorele erau bine fixate și marea sigură, spuse:

— Lăsați barca la apă. Aduceți un vâslaş bun!

Din nou Blackthorne se făcu înțeles prin semne și prin cuvinte.

Imediat barca fu lăsată la apă și echipată de plecare.

Blackthorne se îndreptă spre parapet și era gata să coboare când o voce aspră îl opri. Privi în jur. Hiro-matsu era acolo cu Yabu alături.

Bătrânul avea vânătăi urâte pe gât și pe umeri, dar nu renunțase la sabia-i lungă. Lui Yabu îi curgea sânge din nas, fața-i era numai vânătăi, chimonoul plin de pete și încerca să oprească sângele cu o cârpă. Amândoi erau calmi, părând că nici nu bagă-n seamă rănile sau sfîchiiuireavântului.

Blackthorne se înclină politicos.

— *Hai, Toda-sama?*

Urmară din nou cuvintele aspre și bătrânul arătă cu sabia spre barcă, clătinând din cap.

— *Rodrigu-san* acolo! Blackthorne arătă spre țărmul sudic. Merg să văd!

— *Iyé!* Hiro-matsu dădu iar din cap și vorbi mult, fiind limpede că nu-i îngăduia din cauza pericolului.

— Sunt *Anjin-san* pe galera asta spurcată și, dacă eu vreau să mă duc la țărm, mă duc. Blackthorne își menținu vocea foarte respectuoasă, dar fermă și era tot atât de limpede ce voia să spună.

— Știu că barca nu rezistă în larg. *Hai!* Mă duc la țărm, acolo, lângă piscul acela. Îl vezi, *Toda Hiro-matsu-sama?* Lângă stânca aceea mică. Vreau să-mi croiesc drum în jurul promontoriului, acolo. Nu mă grăbesc să mor și n-am unde să fug. Vreau să gădesc cadavrul lui *Rodrigu-san*. Își trecu un picior peste parapet. Hiro-matsu trase puțin sabia din teacă. Blackthorne îngheță, dar privirea lui rămase calmă și fața neclintită.

Hiro-matsu era în încurcătură. Înțelegea dorința piratului de a găsi cadavrul lui Rodrigues, dar era periculos să se ducă acolo, chiar și mergând pe țărm, iar seniorul Toranaga îi poruncise să-l aducă pe barbar teafăr. Însă era tot atât de limpede că omul avea de gând să plece.

Îl privise în timpul furtunii, stând pe puntea care se clătina, ca un *kami* rău al mării, neînfricat, la el acasă în mijlocul furtunii; atunci gândise furios: mai bine să-l ținem pe acest om și pe toți barbarii ca el pe uscat, unde putem să-i stăpânim. Pe mare noi suntem în puterea lor.

Vedea că piratul e nerăbdător. Ce neciopliți sunt, își spuse. Chiar și așa, eu trebuie să-ți mulțumesc. Toți spun că numai datorită ție nava a fost adusă în port, că pilotul Rodrigu și-a pierdut cumpătul și că el ne-ar fi dus departe de țărm, dar tu ai menținut drumul. Da, dacă am fi mers în larg, ne-am fi scufundat cu siguranță și atunci n-aș fi îndeplinit porunca stăpânului meu. O, Buddha, apără-mă de una ca asta!

Toate încheieturile-l dureau și hemoroizii-i erau inflamați. Era secătuit de efortul de a rămâne nepăsător în fața oamenilor săi, a lui Yabu, a echipajului și chiar în fața acestui barbar. O, Buddha, sunt atât de obosit. Aș vrea să pot sta lungit într-o baie, să asud, să asud și să am o zi de odihnă, fără dureri. Doar o singură zi. Lasă gândurile de muieră! Ai avut dureri aproape șaiszeci de ani. Ce e durerea pentru un bărbat? Un privilegiu! Stăpânirea durerii este măsura unui bărbat. Mulțumește-i lui Buddha că ești încă în viață, ca să-ți aperi stăpânul, fiindcă ai fi putut să fii mort de o sută de ori.

Dar urăsc marea. Urăsc frigul. Urăsc durerea.

— Stai unde ești, Anjin-san, spuse el, trist și amuzat de flăcările albastre cu reflexe de gheață din ochii bărbatului, și îi făcu semn cu sabia băgată în teacă spre a se face înțeles. Când fu sigur că omul pricepuse, privi spre ofițer. Unde suntem? A cui e feuda asta?

— Nu știu, alteță. Cred că suntem undeva în provincia Ise. Am putea trimite pe cineva la țărm, la cel mai apropiat sat.

— Poți să ne duci la Osaka?

— Dacă ne ținem foarte aproape de coastă, alteță, și dacă mergem încet, cu mare grijă. Eu nu cunosc aceste ape și nu vă pot garanta siguranța. N-am destule cunoștințe și nimeni de pe navă nu le are. În afară de acest pilot. Dacă ar fi după mine, v-aș sfătui să mergem pe uscat. V-am putea face rost de cai și palanchine.

Hiro-matsu clătină din cap iritat. Să meargă pe uscat era exclus. Le-ar fi luat prea multă vreme – locul era muntos și drumurile puține – și ar fi trebuit să străbată multe ținuturi ale aliaților lui Ishido, dușmanul lor. La primejdiile astea se mai adăugau nenumăratele cete de tâlhari care împânzeau trecătorile. Asta ar fi însemnat să-și ia toți oamenii cu el. Desigur că ar fi putut să-și croiască drum luptând cu bandiții, dar n-ar fi reușit niciodată să forțeze o trecătoare dacă Ishido, sau aliații lui, și-ar pune în minte să-l oprească. Toate acestea l-ar întârzia și mai mult, iar porunca era să aducă încărcătura, barbarul și pe Yabu rapid și în siguranță.

— Dacă mergem în lungul coastei, cât timp ne-ar trebui?

— Nu știu, alteță. Patru sau cinci zile, poate mai mult. Aș fi foarte nesigur pe mine, eu nu sunt căpitan, iertați-mă.

Asta înseamnă, gândi Hiro-matsu, că va trebui să capăt sprijinul acestui barbar. Ca să-l opresc să meargă la țărm, va trebui să-l leg. Și cine știe dacă va vrea să ne fie de ajutor, legat?

— Cât o să stăm aici?

— Pilotul spune că o noapte.

— O să înceteze furtuna până atunci?

— Ar trebui, alteță, dar nu se știe niciodată.

Hiro-matsu șovăi, cântărind din priviri când coasta muntoasă, când pilotul.

— Îmi îngădui un sfat, Hiro-matsu-san? întrebă Yabu.

— Da, da, bineînțeles, răspunse el precaut.

— De vreme ce se pare că o să avem nevoie de ajutorul pilotului ca să ajungem la Osaka, de ce să nu-l lăsam să meargă pe țârm, dar să trimitem oameni cu el să-l apere și să le ordonați să se întoarcă înainte de lăsarea întunericului. Cât privește drumul pe uscat, sunt de acord că ar fi prea periculos pentru dumneata și nu mi-aș ierta-o niciodată, dacă ți s-ar întâmpla ceva. O dată ce furtuna se va fi domolit, o să fi mai în siguranță pe navă și-o să ajungi la Osaka mult mai repede, *neh?* Preciș, mâine pe la apusul soarelui.

Hiro-matsu încuviință, fără prea mare tragere de inimă. Făcu semn unui samurai.

— Takatashi-san! Vei lua șase oameni și vei merge cu pilotul. Aduceți cadavrul portughezului, dacă-l găsiți, dar, dacă e atins chiar și numai un fir de păr al acestui barbar, tu și oamenii tăi vă veți face *seppuku* pe loc.

— Da, stăpâne.

— Trimite doi oameni la cel mai apropiat sat ca să afle unde suntem și a cui e feuda.

— Da, stăpâne.

— Cu îngăduința dumatăle, Hiro-matsu-san, am să conduc eu grupul la țârm, spuse Yabu. Dacă am ajunge la Osaka fără pirat, aș fi atât de umilit încât m-aș simți dator să-mi iau oricum zilele. Aș fi onorat să îndeplinesc poruncile dumatăle.

Hiro-matsu încuviință, uimit în sinea lui că Yabu înfrunța un asemenea pericol. Coborî sub punte.

Când Blackthorne înțelese că Yabu mergea cu el pe țârm, pulsul i se accelerează. Nu l-am uitat pe Pieterzoon, și nici echipajul meu sau groapa, nici urletele, nici pe Omi. Nu am uitat nimic din tot ce s-a întâmplat. Păzește-ți viața, ticălosule.

CAPITOLUL 9

Ajunseră repede pe țârm. Blackthorne vroise să meargă în frunte, dar Yabu pornise cu un pas iute, greu de susținut și îi luase locul. Ceilalți șase samurai îl urmăreau grijulii. N-am unde fugi, proștilor, le spuse în gând, înțelegând greșit grija lor, în timp ce scotocea cu privirea golful, căutând bancuri de nisip sau recifuri ascunse, luând repere, ținând minte tot ce era important pentru a le trece mai târziu în cartea-pilot.

Drumul îi duse mai întâi de-a lungul țârmului acoperit cu pietriș mărunt, apoi urmă un urcuș scurt peste bolovani rotunjiți de valurile mării până la o cărare ce ocolea culmea strecurându-se primejdios în jurul promontoriului sudic al țârmului. Ploaia încetase, dar vijelia încă mai continua. Cu cât se apropiau mai mult de limba de pământ aflată în bătaia vântului, valurile ce se aruncau asupra stâncilor de sub ei își aruncau mai sus spuma. În curând fură uzi learcă.

Deși Blackthorne se simțea înghețat, Yabu și ceilalți samurai, care purtau chimonouri subțiri, strânse neglijent cu cingătorile, nu păreau să se simtă stânjenți de umezeală sau de frig. Așa cum spunea Rodrigues, își zise, simțind teama revenind. Japonezii pur și simplu nu sunt făcuți ca noi. Nu simt frigul, foamea sau lipsurile sau rănilor așa ca noi. Sunt ca niște animale, cu nervii amortiți.

De-asupra lor stâncă se înălța cam două sute de picioare. Țârmul se afla la cincizeci de picioare dedesubt. Mai departe și peste tot împrejurul lor se vedeau munții și pe toată întindere țârmului ce mărginea golful nu se zărea nici o casă sau colibă. Nu era de mirare, căci nu era loc pentru ogoare, după pietrișul care acoperea țârmul ridicându-se stâncile falezei și

apoi munții de granit pe înălțimile cărora creșteau copaci.

Cărarea cobora și urca de-a lungul peretelui falezei, primejdios și lunecos. Înaintând trudnic, aplecându-se împotriva vântului, Blackthorne privea picioarele puternice și mușchiuloase ale lui Yabu. Alunecă, fecior de cățea, gândi. Alunecă, zdrobeștete de bolovanii de jos. Asta te-ar face să țipi? ce te-ar putea face să țipi?

Își luă cu greu ochii de la Yabu și începu din nou să cerceteze faleza. Fiecare crăpătură, surpătură sau adâncitură a stâncilor. Rafalele vântului îi făceau ochii să lăcrimeze. Valurile se aruncau înainte și înapoi, răsucindu-se involburate. Știa că erau puține speranțe de a-l găsi pe Rodrigues, erau prea multe adâncituri și locuri ascunse care n-ar fi putut fi cercetate niciodată. Dar trebuise să vină la uscat, să încerce. Îi era dator lui Rodrigues. Toți piloții se rugau neîncetat să aibă parte de moarte pe uscat, să fie îngropați în pământ. Toți văzuseră prea multe trupuri umflate de apă, ciopârțite de crabi sau pe jumătate mâncate de pești.

Înconjurarea promontoriul și se opriră ușurați, la adăpost de vânt. Nu era nevoie să meargă mai departe. Dacă nu era în partea bătută de vânt, cadavrul era ascuns sau înghițit de ape, sau dus în larg, în adâncuri. O jumătate de milă mai departe un sat mic de pescari era cuibărit pe țărmlul înspumat. Yabu făcu semn către doi dintre samurai. Aceștia se înclinară imediat și porniră în fugă într-acolo. Mai aruncară o ultimă privire, apoi Yabu își șterse ploaia de pe față și privi în sus la Blackthorne, făcând semn de întoarcere. Blackthorne încuviință din cap și porniră din nou, cu Yabu în frunte și ceilalți samurai urmărindu-l mereu cu atenție, și iarăși îi făcu proști în sinea lui.

Apoi, pe la jumătatea drumului, îl văzură pe Rodrigues.

Era prins într-o despicătură, între doi bolovani mari, deasupra valurilor, dar acoperit din când în când de ele. Un braț îi era întins înainte, celălalt era încă înclăștat de vâsla ruptă care se mișca ușor, odată cu înaintarea și retragerea apelor. Această mișcare îi atrăsese atenția lui Blackthorne, când se aplecase sub bătaia vântului, înaintând cu greu în spatele lui Yabu.

Singura cale de a ajunge acolo era dincolo de o culme joasă. Nu erau de urcat decât cincizeci-șaizeci de picioare, însă peretele era aproape vertical, și nu aveai de ce să te sprijini.

Ce-i cu marea? se întrebă Blackthorne. E flux, nu reflux. Apa o să-l ducă din nou în larg. Iisuse, pare primejdios acolo jos. Ce-i de făcut?

Se apropie de margine și îndată Yabu i se puse în cale, scuturând din cap, iar ceilalți samurai îl înconjurară.

— Încerc doar să văd mai bine, pentru numele lui Dumnezeu, spuse, nu încerc să fug! Unde dracu' aș putea fugi?

Se trase puțin înapoi și se uită cu grijă în jos. Ei îi urmăriră privirea, sporovăind între ei, Yabu vorbind mai tot timpul.

Nu-i nici o speranță, hotărî. E prea primejdios. O să ne întoarcem în zori cu frânghii. Dacă o fi să mai fie aici, o să-l îngrop pe țărml. Încă nehotărât se întoarse și, în aceeași clipă, marginea malului se sfărâmă și el începu să alunecă în jos. Imediat Yabu și ceilalți îl înșfăcară și-l traseră înapoi, și atunci el își dădu seama că se-ngrijeau de siguranța lui. Încearcă doar să mă protejeze!

De ce să mă vrea teafăr? Din cauza lui Tora – cum îl cheamă? Toranaga? Din pricina lui? Da, dar și poate pentru că nu mai este nici un alt pilot la bord. De asta m-au lăsat să vin la țărml, făcând ce-am vrut eu? Da, asta trebuie să fie. Deci acum am putere asupra navei, asupra bătrânului *daimyo* și asupra ticălosului ăsta. Cum aș putea să mă folosesc de asta?

Se destinse și le mulțumi. Își lăsă ochii să rătăcească împrejur.

— Trebuie să-l aducem sus. Yabu-*san*. *Hai!* Singura cale e pe acolo. Peste stânca aceea. Îl aduc sus, eu, Anjin-*san!* Din nou înaintă ca și cum ar

fi avut de gând să coboare și din nou ei îl opriră iar el spuse cu prefăcută neliniște: Trebuie să-l scoatem de-acolo. Uite! Nu mai avem prea mult timp, lumina scade!

— *Iyé*, Anjin-san, spuse Yabu.

Blackthorne îl privi de sus.

— Dacă nu mă lași să mă duc eu, Yabu-san, atunci trimite unul dintre oamenii tăi. Sau du-te chiar tu. Tu!

Vântul se răsucea împrejurul lor șuierând de-alungul peretelui falezei. Îl văzu pe Yabu privind în jos, măsurând din priviri urcușul și lumina în scădere și știu că îl încolțise. Te-am prins, ticălosule, trufia ta te-a pierdut. Dacă cobori acum, te-ai ars. Dar să nu mori, te rog. Doar rupeți picioarele sau glezna, apoi îneacă-te.

Un samurai începu să coboare, dar Yabu îi porunci să se întoarcă.

— Întoarce-te la navă. Adu imediat niște funii, spuse Yabu.

Omul o rupse la fugă. Yabu își aruncă din picioare sandalele cu talpa de lemn. Își scoase săbiile de la brâu și le puse cu grijă deoparte.

— Ai grijă de ele și de barbar. Dacă se întâmplă ceva cu ele sau cu el, te trag în țepă cu propriile tale săbii!

— Vă rog lăsați-mă pe mine să cobor, Yabu-sama, spuse Takatashi.

Dacă o să fiți rănit sau o să vi se întâmple ceva eu o să...

— Crezi că ești în stare să faci ceva ce eu nu pot?

— Nu, alteță, bineînțeles că nu.

— Bine.

— Vă rog așteptați să fie aduse funii. N-am să mi-o iert niciodată dacă vi se întâmplă ceva.

Takatashi era scund și îndesat, cu o barbă stufoasă.

Și de ce să nu aștept frânghiile? se întrebă Yabu. Ar fi o dovadă de chibzuință, dar nu și de înțelepciune. Aruncă o privire barbarului și dădu din cap scurt. Știa că fusese provocat. Se așteptase la asta. Ba chiar sperase. De asta m-am și oferit, Anjin-san, își spuse, amuzându-se în sinea lui. Ești într-adevăr foarte simplu. Omi avea dreptate.

Yabu își scoase chimonoul ud learcă și, rămas numai cu fâșia de pânză din jurul șoldurilor, se apropie de marginea stâncii și o încercă cu talpa șosetei de bumbac. Mai bine le păstrez în picioare, se gândi, dominând frigul tăios cu voința și trupul său călitate de educația de-o viață căreia toți samurarii trebuiau să i se supună. Șosetele or să te-ajute să nu aluneci – pentru un timp. Vei avea nevoie de toată puterea și de toată îndemânarea ca să ajungi jos în viață. Merită?

În timpul furtunii și a goanei către adăpostul din golf, venise pe punte și, neobservat de Blackthorne, se așezase la rame. Își unise bucuros puterea cu vâslașii, detestând miasma de dedesubt și greața care-l cuprinsese. Hotărâse că era mai bine să mori în aer decât sufocat sub punte.

În timp ce muncea alături de ceilalți în frigul pătrunzător, începuse să-i observe pe piloți. Era limpede că pe mare, nava și toți cei de la bord erau în puterea acestor doi oameni. Piloții erau în lumea lor, stăpânind punțile ce se legănau tot atât de nepăsători cum el stăpânea un cal în galop. N-aveau egal printre japonezii de la bord în pricepere, curaj sau cunoștințe. Și, treptat, înțelegerea acestui fapt născuse o idee măreață: corăbii barbare moderne, pline cu samurai, pilotate de samurai, comandate de samurai, manevrate de samurai. Samuraii *lui*.

Dacă aș avea la început trei corăbii barbare, aș putea ușor stăpâni calea pe apă între Yedo și Osaka. Din Izu aș putea gătui sau nu, după bunul meu plac, toată navigația. Adică aproape toate transporturile de orez și de mătase. N-aș fi eu atunci arbitru între Toranaga și Ishido? Sau, cel puțin balanța între ei?

Nici un *daimyo* nu ieșise până acum pe mare.

Nici un *daimyo* nu are nave sau piloți.

Cu excepția mea.

Eu am o corabie – am avut o corabie – și acum *s-ar putea* să primesc corabia înapoi, dacă sunt iscusit. Am un pilot și deci un dascăl de piloți dacă-l pot ține departe de Toranaga. Dacă pot să-l domin.

Odată ce-mi va fi vasal prin voia lui, o să-i învețe pe oamenii mei și o să-mi facă corăbii.

Dar cum să mi-l fac vasal? Groapa nu l-a supus.

Mai întâi desparte-l de ceilalți și ține-l singur – n-a spus așa Omi? Apoi acest pilot poate fi învățat buna-cuviință și chiar să vorbească japoneza. Da, Omi este foarte înțelept. Foarte înțelept, poate prea înțelept – o să mă gândesc la Omi mai târziu. Concentrează-te acum asupra pilotului. Cum să domini un barbar – un creștin mâncător de spurcăciuni?

Ce spusese Omi? "Ei prețuiesc viața. Zeul lor suprem, Iisus Cristos, îi învață să se iubească unul pe celălalt și să prețuiască viața." Cum aș putea să-i dăruiesc viața? Să i-o salvez, da, asta ar fi foarte bine. Cum să-l supun?

Se lăsase atât de furat de propria exaltare încât nu mai băgase de seamă mișcările navei sau marea. Un val se revărsase peste el. Îl văzuse acoperindu-l pe pilot, dar nu simțise nici o teamă în acest bărbat. Yabu era uluit. Cum putea cineva, care lăsase, umil, un dușman să-i urineze pe spate ca să salveze viața unui vasal neînsemnat, cum putea acest om să aibă puterea să uite o asemenea dezonoare nemăsurată și să stea acolo pe dune, chemând zeii mării la luptă ca un erou legendar, ca să-și salveze același dușman? Apoi, când acel val uriaș îl luase pe portughez și ei erau gata să se ducă la fund, Anjin-san răsese miraculos morții în față și le dăduse puterea să se smulgă dintre stânci.

N-am să-i înțeleg niciodată, își spuse.

Pe marginea stâncii Yabu privi înapoi pentru ultima dată. Ah, Anjin-san, știu că te gândești că pășesc spre moarte, că m-ai încolțit. Știu că tu însuți nu te-ai duce acolo jos, te-am privit îndeaproape, dar eu am crescut în munți și aici în Japonia noi ne cățărăm pe stânci din mândrie sau din plăcere. Așa că, chiar dacă sunt la strâmtoare acum, sunt după regulile *mele*, nu ale tale. Am să încerc și n-are a face dacă am să mor. Dar dacă o să reușesc, atunci tu, ca bărbat, ai să știi că sunt mai bun decât tine, în condițiile *tale*. O să-mi fi îndatorat, dacă-ți aduc sus trupul barbarului

— *Ai să-mi fi vasal, Anjin-san.*

Coborî peretele falezei cu multă pricepere. Pe la jumătate alunecă. Mâna stângă se agăță de o ieșitură. Asta-i opri căderea și atârână între viață și moarte. Simțea mâna alunecându-i și începu să sape cu degetele într-o adâncitură, apoi își înfipse degetele picioarelor într-o crăpătură zbatându-se pentru un alt sprijin. Când mâna stângă alunecă, degetele picioarelor găsiră o altă crăpătură în care se proptiră și el îmbrățișă stânca disperat, apăsând-o cu trupul, încă negăsindu-și echilibrul, căutând un sprijin. Apoi picioarele îi alunecară. Deși, zece picioare mai jos, reuși să se prindă de altă ieșitură cu ambele mâini și atârână de ea pentru o clipă și această ieșitură se sfărâmă. Căzu de la douăzeci de picioare înălțime.

Se pregătise cât de bine putuse și căzu în picioare ca o pisică, rostogolindu-se pe suprafața alunecoasă a stâncii ca să atenueze șocul și se opri ghemuit. Își duse mâinile rănite deasupra capului ca se apere de avalanșa de pietre care ar fi putut urma. Dar nu se întâmplă nimic. Își scutură capul ca să și-l limpezească și se ridică în picioare. Avea un genunchi scrântit. O durere pătrunzătoare urca de-a lungul piciorului până în măruntaie și începu să transpire. Degetele picioarelor și unghiile mâinilor îi sângerău, dar la așa ceva se așteptase.

Nu te doare nimic. N-ai să simți nici o durere. Stai drept! Barbarul te privește.

O coloană de spumă îl acoperi și răceala ei îl ajută să-și aline durerea.

Cu grijă se lăsă să alunece peste bolovanii acoperiți de alge și se strecură de-a lungul crăpăturii și ajunse.

Brusc își dădu seama că omul era încă în viață. Se încredință de asta apoi se trase înapoi pentru o clipă. Am nevoie de el viu sau mort? Cum e mai bine?

Un crab tâșni de sub o piatră și se aruncă plescăind în mare. Valurile năvăliră din nou. Simți sarea răscolindu-i rănille. Cum e mai bine, viu sau mort?

Se ridică nesigur în picioare și strigă:

— Takatashi-*san!* Pilotul e încă viu! Du-te la corabie, adu o targă și un doctor, dacă există vreunul pe ea.

Cuvintele lui Takatashi se deslușeau greu din cauza vântului.

— Da, stăpâne.

Înainte de a o porni în fugă strigă oamenilor săi:

— Aveți grijă de barbar, să nu i se întâmple nimic.

Yabu privi atent galera care sălta ușor la ancoră. Samuraiul pe care îl trimisese înapoi după frânghii era deja lângă bărci. Îl văzu sărind într-una dintre ele și pornind pe apă. Zâmbi în sinea lui și aruncă o privire înapoi. Blackthorne se apropiase de marginea stâncii și striga îngrijorat la el.

Ce încearcă să spună? se întrebă Yabu. Îl văzu arătând către mare, dar asta nu îi spunea nimic. Marea era agitată și răscolită, dar așa fusese și mai înainte.

Yabu renunță să mai încerce să priceapă ce spunea și-și îndreptă atenția către Rodrigues. Trase cu greu corpul pe stânci, deasupra valurilor. Răsuflarea portughezului era întretăiată, dar inima părea să-i fie puternică. Era plin de zgârieturi. Așchia unui os spintecase pielea gambei stângi. Umărul drept părea sărit. Yabu caută să vadă dacă nu-i curgea sânge din vreo rană deschisă, dar nu găsi nici una. Dacă nu-i rănit înăuntru, atunci poate va trăi, își spuse.

Daimyo-ul fusese rănit de prea multe ori și văzuse prea mulți morți și răniți ca să nu fi câștigat o oarecare pricepere în diagnostic. Dacă Rodrigues poate fi încălzit, hotărî, cu saké și ierburi puternice, cu multe băi calde, o să trăiască. S-ar putea să nu mai fie în stare să meargă, dar o să trăiască. Da, vreau ca acest om să trăiască. N-are aface dacă n-o să mai poată merge. Poate că așa o să fie mai bine. Aș avea un pilot de rezervă. Omul îmi datorează cu siguranță viața. Dacă piratul n-o să mă ajute, poate că pot să-l folosesc pe el. Ar merita să mă prefac că devin creștin? I-ar aduce asta pe amândoi de parte mea?

Ce-ar face Omi?

Omi e inteligent. Da. Prea inteligent? Omi vede prea multe și prea repede. Dacă poate să vadă atât de departe, poate să înțeleagă că tatăl său va conduce clanul dacă eu dispar. Fiul meu este prea necopt ca să se descurce singur și după tată, ar urma Omi. *Neh?*

Ce să fac cu Omi?

Dacă i l-aș da pe Omi barbarului? Ca pe o jucărie.

Ce zici de asta?

Se auzeau strigăte neliniștite deasupra. Apoi înțelese spre ce arătase barbarul. Fluxul! Fluxul se ridica iute. Deja înconjurase stânca pe care stătea. Se ridică brusc și se strâmbă sub durerea care-i săgeta din genunchi. Toate căile de scăpare în lungul plajei erau tăiate de mare. Semnele lăsate de maree pe stânci erau mai sus de un stat de om.

Privi după barcă. Era aproape de corabie acum. Pe faleză Takatashi alerga încă susținut. Frânghiile nu vor ajunge la timp, își spuse.

Cerceta stăruitor cu privirea de jur împrejur. Nu avea nici o cale în susul falezei. Nici o stâncă nu-i oferea adăpost. Nici o adâncitură. În mare se vedeau vârfuri de stânci dar nu ar fi putut niciodată să ajungă la ele. Nu știa să înoate și nu avea nimic pe care să-l poată folosi drept plută.

Oamenii de deasupra îl priveau. Barbarul arăta către vârfurile de

stâncă din apă și făcu gesturi de înot. Dar el clătina din cap. Cerceta totul din nou cu atenție. Nimic.

Nu-i nici o scăpare, își spuse. Acum ești sortit morții. Pregătește-te.

Karma își spuse și le întoarse spatelul, așezându-se mai comod, bucurându-se de nețărmurita liniște ce coborâse asupra lui. Ultima zi, ultima mare, ultima lumină, ultima bucurie, ultima... Cât de frumoasă era marea, și cerul, și frigul, și sarea. Începu să se gândească la ultimul poem pe care acum, după datină, trebuia să-l compună. Se simți fericit. Avea timp să se gândească în liniște.

Blackthorne striga:

— Ascultă, ticălos blestemat! Găsește un prag de stâncă, trebuie să fie un prag pe undeva!

Samurarii stăteau în calea lui, privindu-l ca pe un nebun, era limpede pentru ei că nu exista nici o scăpare și că Yabu se pregătea pur și simplu pentru o moarte plăcută, așa cum ar fi făcut și ei, dacă ar fi fost în locul lui. Și îi nemulțumeau aceste strigăte, așa cum știau că-l nemulțumesc și pe Yabu.

— Priviți acolo jos! Poate găsește ceva!

Unul dintre ei veni la marginea stâncii, privi în jos, ridică din umeri și spuse ceva tovarășilor săi care și ei ridicară la rândul lor din umeri. De fiecare dată când Blackthorne încerca să se apropie mai mult de marginea falezei ca să caute o cale de scăpare, ei îl opreau. Ar fi putut foarte ușor să-l îmbrâncească pe unul dintre ei în brațele morții, și era ispitit s-o facă. Dar îi înțelegea, pe ei și problemele lor. Gândește-te la o cale să-l ajuți pe ticălosul ăla. Trebuie să-l salvezi pe el, ca să-l salvezi pe Rodrigues.

— Hei, tu, japonez neputincios, imputit, nemernic și căcâcios! Hei, Kasigi Yabu! Unde-ți e bărbăția? Nu te lăsa, numai lașii se dau bătuti! Ești bărbat sau oaie? Dar Yabu nu-i dădea nici o atenție, stătea la fel de nemișcat ca și stâncă deasupra căreia stătea.

Blackthorne ridică o piatră și o aruncă spre el. Căzu în apă nebăgată de seamă și samurarii strigară la el înfuriați. Știa că-n orice clipă puteau să sară la el și să-l lege. Dar cum ar face-o? N-aveau nici o funie.

Funie! Fă o funie! Poți să faci o funie?

Ochii îi căzură pe chimonoul lui Yabu. Începu să-l rupă în fâșii, încercându-le tăria. Mătasea era foarte rezistentă.

— Haideti! porunci samurailor, scoțându-și cămașa. Faceți o frânghie! *Hai!*

Înțeleseseră. Își dezlegară îndată brăiele, își scoaseră chimonourile și-l imitară. Începu să înnoade capetele fâșiilor și eșarfelor împreună.

În timp ce ei întregeau funia, Blackthorne se întinse cu grijă jos și se târi până la buza stâncii, cerându-le la doi dintre ei să-l țină de glezne pentru siguranță. Nu avea nevoie de ajutorul lor, dar voia să-i știe liniștiți.

Scoase capul în afară cât de departe îndrăzni, conștient de neliniștea lor. Apoi începu să cerceteze locul așa cum făcea pe mare. Bucată cu bucată, ferindu-se pe cât putea să se uite direct către ceea ce privea.

O cercetare completă de la dreapta spre stânga. Nimic.

Încă o dată.

Nimic.

Și încă o dată. Nimic.

Ce-i asta? Chiar deasupra liniei mării – o crăpătură în stâncă sau o umbră?

Blackthorne își schimbă poziția, dureros de conștient că marea aproape acoperise stâncă pe care stătea Yabu și aproape toate celelalte stânci dintre el și baza falezei. Acum putea să vadă mai bine și arătă cu degetul.

— Acolo! Ce-i aia?

Unul dintre samurai se și așezase în patru labe și urmări cu privirea degetul întins al lui Blackthorne, dar nu observă nimic.

— Acolo! acolo nu este o lespede?

Cu mâinile închipui un prag de stâncă și cu două degete un om, apoi așeză omul pe pragul de stâncă și cu celălalt deget făcu o boccea pe umărul omului, astfel că acum omul stătea pe pragul de stâncă – pe *acel* prag de stâncă – cu altul pe umerii săi.

— Repede! *Isogi!* Faceți-l să înțeleagă. *Kasigi Yabu-sama! Wakarimasu ka?*

Omul țâșni în picioare și începu să vorbească iute către ceilalți, care priviră și ei într-acolo. Acum văzuseră cu toții pragul de stâncă și începură să strige. Totuși Yabu nu se mișca. Părea de piatră. Strigară mai departe și Blackthorne li se alătură, dar era ca și cum n-ar fi scos nici un sunet.

Unul dintre ei vorbi grăbit, iar ceilalți încuviințară și se înclinară. Se înclină și el. Apoi cu un strigăt ascuțit de *Bansaiiii!*, se aruncă de pe marginea stâncii și căzu. Yabu își reveni violent din transă, se răsuci și se ridică în picioare.

Ceilalți samurai strigau și arătau, dar Blackthorne nu mai auzea și nu mai vedea decât corpul zdrobit care zăcea dedesubt deja spălat de valuri. Ce fel de oameni sunt ăștia? își spuse neputincios. Era curaj sau doar nebunie? Omul se sinucisese cu bună știință ca să atragă atenția celuiilalt bărbat care renunțase. Nu are nici un sens. Ei nu sunt normali.

Îl văzu pe Yabu ridicându-se șovăitor. Se așteptase să-l vadă grăbindu-se să se pună la adăpost, părăsindu-l pe Rodrigues. Eu așa aș fi făcut. Oare? Nu știu. Pe jumătate târându-se, pe jumătate alunecând, Yabu trase după el bărbatul căzut în nesimțire peste bolovanii spălați de valuri, până la piciorul falezei. Găsi platforma. Avea abia un picior lățime. Îl ridică cu greutate pe Rodrigues pe ea, aproape scăpându-l la un moment dat, apoi se săltă și el acolo.

Frânghia era mai scurtă cu douăzeci de picioare. Samuraii îi adăugară iute și fășiile de pânză din jurul șoldurilor. Acum, dacă se ridica, în picioare Yabu putea să-i atingă capătul.

Începură să strige încurajări și așteptară.

În ciuda urii pe care o simțea pentru el, Blackthorne trebui să admire curajul lui Yabu. De nenumărate ori valurile aproape că îl înghițiră. De două ori Rodrigues alunecă, dar de fiecare dată Yabu îl trase înapoi și îi ținu capul deasupra mării hulpave. Blackthorne știa că el însuși s-ar fi dat bătut de mult. De unde ai curajul ăsta, Yabu? Sunteți fiii diavolului? Toți?

În primul rând era nevoie de curaj ca să cobori. La început Blackthorne crezuse că Yabu doar se grozăvea. Dar curând văzuse că omul înfrunța stâncă cu pricepere și aproape reușise. Apoi îl văzuse oprindu-și căderea la fel de iscusit ca orice acrobat și când renunțase, o făcuse cu demnitate.

Iisuse Cristoase, îl admir pe ticălosul ăsta și îl urăsc!

Timp de aproape o oră Yabu înfruntă marea și neputința propriului trup și apoi, după asfințit, Takatashi sosi cu frânghiile. Făcură un leagăn și-l lăsară în jos de-a lungul peretelui falezei cu o pricepere pe care Blackthorne nu o întâlnise niciodată la uscat.

Rodrigues fu tras sus imediat. Blackthorne ar fi încercat să-l ajute dar un japonez tuns scurt era deja alături de el. Privi cum bărbatul, neîndoios un doctor, cercetă piciorul frânt. Apoi un samurai îi ținu umerii lui Rodrigues, în timp ce doctorul se lăsă cu toată greutatea pe picior și osul alunecă la locul lui sub piele. Degetele pipăiră, împinseră, potriviră și-l legară de atele. Începu să înfășoare ierburi ciudate în jurul răni. Și Yabu ajunse sus.

Daimyo refuză orice ajutor, trimise doctorul înapoi la Rodrigues, se așeză jos și începu să aștepte.

Blackthorne îl privi. Yabu îi simți privirea. Cei doi bărbați se uitară unul la celălalt.

— Mulțumesc, spuse în cele din urmă Blackthorne, arătând către

Rodrigues. Ți mulțumesc că i-ai salvat viața. Ți mulțumesc, Yabu-san. Făcu o plecăciune studiată. Asta este pentru curajul tău, fecior de târfă cu ochi negri.

Yabu se înclină la fel de țeapăn. În sinea lui zâmbea.

CAPITOLUL 10

Călătoria din golf până la Osaka a fost lipsită de peripeții. Cărțile-pilot ale lui Rodrigues erau clare și foarte precise. În timpul primei nopți Rodrigues își recăpătase cunoștința. La început a crezut că era mort, dar, în curând, durerea îi dovedi că se înșelase.

— Aștia ți-au așezat oasele piciorului și ți l-au legat, spuse Blackthorne. Și umărul ți-e legat. Ieșise de la locul lui. N-au vrut să-ți ia sânge, oricât de mult am încercat să-i conving.

— Când ajung la Osaka pot s-o facă iezuiții. Ochii chinuiți ai lui Rodrigues îl sfredeleau. Cum am ajuns aici, englezule? Îmi amintesc că am fost aruncat peste bord și nimic altceva.

Blackthorne îi povesti.

— Așa că îți datorez o viață. Să te ia naiba!

— De pe duneț se vedea că putem să intrăm în golf. De la provă, vedeai cu o diferență de câteva grade. Valul a fost ghinionul tău.

— Nu asta mă neliniștește, englezule. Tu ai avut duneț, tu ai avut cârma. Amândoi am știut-o. Nu, eu te trimit la dracu, pentru că acum îți datorez o viață... Madonna, piciorul meu!

Îi curgeau lacrimile din cauza durerii și Blackthorne îi dădu o cană cu grog și-l veghe peste noapte, pentru că furtuna trecuse. Doctorul japonez venise de nenumărate ori și-l forțase pe Rodrigues să bea o doctorie fierbinte, îi pusese ștergare fierbinți pe frunte și deschisese hublourile. De fiecare dată când doctorul pleca, Blackthorne le închidea, pentru că oricine știa că aerul purta boala, și cu cât cabina era închisă mai bine, cu atât era mai sigur și mai sănătos pentru un om atât de rău bolnav ca Rodrigues.

În cele din urmă, doctorul țipase la el și pusese un samurai de pază la hublouri, așa că ele rămăseseră deschise.

În zori Blackthorne urcă pe punte. Hiro-matsu și Yabu se aflau amândoi acolo. Se înclină ca un curtean.

— *Konnichi wa*. Osaka?

Se înclinară la rândul lor.

— Osaka. *Hai*, Anjin-san, spuse Hiro-matsu.

— *Hai! Isogi*, Hiro-matsu-sama. Căpitan-san! Vira ancora!

— *Hai*, Anjin-san!

Zâmbi fără să vrea către Yabu. Yabu zâmbi și el, apoi se îndepărtă schiopătând și Blackthorne își zise: ăsta-i un om dat dracului, chiar dacă-i un ticălos și un ucigaș. Și tu nu ești un ucigaș? Da, dar nu în felul ăsta.

Blackthorne a condus cu ușurință nava spre Osaka. Călătoria a durat ziua aceea, noaptea, iar în ziua următoare, chiar după răsăritul soarelui, se aflau în radă. Un pilot japonez veni la bord ca să ducă nava la pontonul ei, așa că, eliberat de răspundere, Blackthorne coborî bucuros în cabină să doarmă.

Mai târziu, căpitanul îl zgâlțâi ca să-l trezească și, prin semne, îi arătă că trebuie să fie gata să plece cu Hiro-matsu de îndată ce acostau la chei.

— *Wakarimasu ka*, Anjin-san?

— *Hai*.

Marinarul plecă. Blackthorne se întinse, dezmorțindu-și spatele, apoi îl văzu pe Rodrigues privind-l.

— Cum te simți?

— Bine, englezule – dacă nu ții seama că mă arde piciorul, îmi

plesnește capul, vreau să mă ușurez și-n gură parc-aș avea un morman de bălegar.

Blackthorne îi aduse țucalul, apoi îl goli prin hublou. Umplu din nou cana cu grog.

— Nu prea te descurci ca soră, englezule. Ești prea negru la inimă.

Rodrigues râse și era plăcut să-l auzi râzând din nou. Privirea i se îndreptă spre cartea-pilot, deschisă pe masă, și spre cufărul de drum. Văzu că fusese descuiat.

— Ți-am dat eu cheia? .

— Nu. Te-am scotocit. Trebuia să am cartea-pilot, cea adevărată. Ți-am spus când ți-ai revenit în prima noapte.

— Asta-i corect. Nu-mi amintesc, dar e cinstit. Ascultă, englezule, întreabă în Osaka orice iezuit unde stă Vasco Rodrigues și o să te-ajute să dai de mine. Vino să mă vezi, atunci o să poți să faci o copie după rutterul meu, dacă dorești.

— Mulțumesc. Am făcut deja una. Cel puțin, am copiat ce-am putut și am citit cu foarte mare atenție restul.

— Mama ta! spuse Rodrigues în spaniolă.

— Și a ta.

Rodrigues trecu din nou la portugheză.

— Când vorbesc spaniola, îmi vine să borăsc, chiar dacă poți să-njuri mai bine decât în oricare altă limbă. E un pachet în cufărul meu. Dă-mi-l, te rog.

— Cel cu sigiliile iezuite?

— Da.

I-l dădu. Rodrigues îl cercetă, pipăind sigiliile intacte, apoi păru să se răzgândească și puse pachetul pe pătura aspră, sub care zăcea, lăsându-și din nou capul pe spate.

— O, englezule, viața e atât de ciudată.

— De ce?

— Dacă eu sunt în viață, e din mila Domnului și cu ajutorul unui eretic și al unui japonez. Trimite scârnavia jos ca să-i mulțumesc, da?

— Acum?

— Mai târziu.

— E-n ordine.

— Flota asta a voastră, care pretinzi că va ataca Manila, cea despre care i-ai vorbit părintelui, care-i adevărul cu ea, englezule?

— Nu crezi că flota noastră de război vă va distruge imperiul din Asia?

— Există o flotă?

— Bineînțeles.

— Câte nave sunt în flota voastră?

— Cinci. Celelalte sunt în larg, pentru o săptămână sau două. Eu am venit înainte să cercetez Japonia și m-a prins furtuna.

— Alte minciuni, englezule, da' nu-mi pasă. Și eu am spus celor care m-au prins tot atâtea. Nu mai există alte corăbii sau vreo flotă.

— Așteaptă și ai să vezi.

— O să văd.

Rodrigues bău cu sete.

Blackthorne se întinse și se îndreptă spre hublou, dorind să pună capăt discuției, și privi afară spre țarm și oraș.

— Credeam că Londra e cel mai mare oraș din lume, dar, pe lângă Osaka, e un târgușor.

— Au zeci de orașe ca ăsta, spuse Rodrigues, bucuros și el să înceteze jocul de-a șoarecele și pisica, pentru că tot n-ar fi dus la nimic bun.

Miyako, capitala, sau Kyoto, cum i se zice uneori, e cel mai mare oraș din împărăție, de două ori și mai bine cât Osaka, așa se spune. Apoi urmează Yedo, capitala lui Toranaga. Eu n-am fost niciodată acolo și nici vreun preot sau portughez, Toranaga își ține capitala închisă, e un oraș interzis. Dar,

adăugă Rodrigues, lăsându-se pe spate și închizând ochii, cu fața trasă din cauza durerii, pretutindeni e la fel. Toată Japonia ne este oficial interzisă, cu excepția porturilor Nagasaki și Hirado. Preoții noștri, cum e și firesc, nu prea țin seama de asta și merg unde le place. Dar noi, marinarii, nu putem, și nici negustorii, dacă n-avem permis de liberă trecere de la regenți sau de la un *daimyo* important, ca Toranaga. Orice *daimyo* poate să confişte o navă de-a noastră – cum a făcut Toranaga cu a ta – în afara porturilor Nagasaki și Hirado. Asta-i legea lor.

— Vrei să te odihnești acum?

— Nu, englezule. Mai bine să vorbim. Vorba m-ajută să uit de durere. Madonna, cum mă mai doare capul! Nu poți să judec limpede. Hai să vorbim până te duci la țärm. Mai treci să mă vezi, am o mulțime de lucruri să te întreb. Mai dă-mi niște grog. Mulțumesc, mulțumesc englezule.

— De ce nu vă-ngăduie să mergeți pe unde vreți?

— Ce? A, aici în Japonia? Taiko, el a început tot necazul. De când am venit prima oară aici, în 1542, ca să începem lucrarea Domnului și s-aducem civilizația, noi și preoții noștri ne-am putut mișca în voie, dar când Taiko a luat toată puterea, au început și opreliștile. Mulți cred... poți să-mi muți piciorul, ia pătura de pe el, mă arde... da – o, Madonna, fii atent – acolo, mulțumesc, englezule. Da, unde-am rămas? O, da... mulți cred că Taiko a fost scula lui Satan. Acum zece ani, englezule, el a dat edictele contra sfinților părinți și a tuturor celor care voiau să răspândească cuvântul Domnului. Și i-a oprit pe toți să mai intre în țară, afară de negustori, să tot fie zece, doisprezece ani și mai bine de atunci. Asta s-a întâmplat înainte de a veni eu în aceste ape – eu sunt aici de șapte ani, de colo-colo. Sfinții părinți spun că asta a fost din pricina preoților păgâni – budiști – ampuțitii, pizmașii închinători la idoli, păgânii ăștia, ei l-au ațâțat pe Taiko împotriva sfinților părinți, i-au umplut urechile eu minciuni, atunci când aceștia mai-mai că-l convertiseră. Da, chiar sufletul Marelui Ucigaș aproape că fusese salvat. Dar a pierdut prilejul mântuirii. Da. În orice caz, el a poruncit ca toți preoții noștri să părăsească Japonia... ți-am spus că asta s-a întâmplat acum vreo zece ani și mai bine?

Blackthorne încuviință din cap, bucuros să-l lase să bată câmpii și bucuros să-l asculte, în dorința lui aprigă de a cunoaște cât mai multe.

— Taiko a pus să-i adune pe toți preoții la Nagasaki și să fie gata de imbarcare pentru Macao, cu ordine scrise de a nu se mai întoarce niciodată, sub pedeapsa cu moartea. Apoi, la fel de neașteptat, i-a lăsat pe toți în pace și n-a mai făcut nimic. Ți-am mai spus că japonezii sunt cu susul în jos. Da, i-a lăsat în pace și curând a fost ca înainte, afară doar că mai toți preoții au rămas în Kyushu, unde suntem bine primiți. Ți-am spus că Japonia e formată din trei insule mari: Kyushu, Shikoku și Honshu? și mii de altele mici. Mai e o altă insulă, departe, spre nord, unii spun că e obârșia lor, numită Hokkaido, dar acolo nu trăiesc decât băștinași păroși.

Japonia e o țară cu susul în jos, englezule. Părintele Alvito mi-a spus că apoi totul a fost ca și când nu se întâmplase nimic niciodată. Taiko a fost la fel de prietenos ca mai înainte, deși nu s-a convertit niciodată. Dacă să fi închis vreo biserică, a surghiunit doar doi sau trei *daimyo* creștini – da' asta ca să le ia pământurile – și niciodată nu a mai întărit edictele de expulzare. Apoi, acum trei ani, a înnebunit din nou și a martirizat douăzeci și șase de preoți. I-a răstignit pe cruce la Nagasaki. Fără nici un motiv. Era un apucat, englezule. Dar după ce i-a omorât pe cei douăzeci și șase, n-a mai făcut nimic. Curând după asta a murit și el. A fost mâna Domnului, englezule. Blestemul lui Dumnezeu a căzut asupra lui și asupra seminției lui. Sunt sigur de asta.

— Aveți mulți convertiți aici?

Dar Rodrigues nu părea să audă, pierdut în propria-i semi-conștiență.

— Sunt animale, japonezii. Ți-am povestit despre părintele Alvito? El e tălmaciul, Tsukku-san îl numesc ei, domnul tălmaci. A fost tălmaciul lui

Taiko, englezule, acum e tălmăciul oficial pentru Consiliul Regentilor, vorbește japoneza mai bine decât majoritatea japonezilor și știe mai multe despre ei decât orice om de pe pământul ăsta. El mi-a spus că e o movilă de pământ, înaltă de cincizeci de picioare, în Miyako – asta e capitala, englezule. Taiko a pus să fie adunate și îngropate acolo nasurile și urechile tuturor coreenilor omorâți în război; Coreea face parte din continent, la vest de Kyushu. E adevărul adevărat! Pe Sfânta Fecioară n-a fost niciodată un ucigaș ca el, și toți sunt la fel de răi.

Ochii lui Rodrigues erau închiși și fruntea i se înroșise.

— Aveți mulți convertiți? îl întrebă Blackthorne cu grijă, dorind aprig să afle câți dușmani se aflau aici.

Spre uimirea lui, Rodrigues spuse:

— Sute de mii și tot mai mulți în fiecare an. De la moartea lui Taiko, avem mai mulți ca niciodată și cei care erau creștini pe ascuns acum merg la biserică fără să se mai ferească. Acum mai toată insula Kyushu e catolică. Mai toți *daimyo* din Kiushu sunt convertiți. Nagasaki este un oraș catolic, iezuiții îl stăpânesc și îl conduc, și ei controlează tot comerțul. Tot negoțul trece prin Nagasaki. Avem o catedrală, zece biserici și alte zeci răspândite în tot Kyushu, dar numai câteva aici, în insula mare, Honshu, și... Durerea îl făcu să se oprească iar. După o clipă continuă: Numai în Kyushu sunt trei sau patru milioane de oameni, toți or să fie catolici în curând. Mai sunt alte douăzeci și ceva de milioane de japonezi în insule și curând...

— Nu-i cu puțință! Blackthorne se blestemă că întrerupsese curgerea noutăților.

— De ce-aș minți? S-a făcut o numărătoare acum zece ani. Părintele Alvito a spus că Taiko a ordonat-o și el trebuie să știe, a fost acolo. De ce să mintă? Ochii lui Rodrigues erau febrili, și-acum gura cam vorbea fără el. E mai mult decât populația a toată Portugalia, toată Spania, toată Franța, Olanda spaniolă și Anglia puse laolaltă, și aproape că ai putea să adaugi și tot Sfântul Imperiu Roman ca să ajungi la ceva asemănător!

Iisuse Cristoase, gândi Blackthorne, în toată Anglia nu-s mai mult de trei milioane de oameni. Cu țara Galilor cu tot.

Dacă-s atât de mulți japonezi, cum ne-am putea descurca cu ei? Dacă sunt douăzeci de milioane, ar însemna că pot să strângă cu ușurință o armată mai numeroasă decât toată populația noastră, dacă ar voi s-o facă. Și dacă toți sunt la fel de cruzi ca ăia pe care i-am văzut – și de ce n-ar fi? – pe rânile Mântuitorului, sunt de neînvinși. Dacă parte din ei sunt deja catolici și dacă iezuiții sunt puternici aici, numărul lor va crește și nu există fanatic mai fanatic decât fanaticul convertit – și-atunci ce șanse avem noi și olandezii în Asia?

Nici una.

— Dacă tu crezi că asta-i mult, spunea Rodrigues, așteaptă să mergi în China. Acolo toți oamenii sunt galbeni, toți au părul negru și ochii negri. O, englezule, îți spun că ai așa de multe de învățat! Anul trecut am fost în Canton, la vânzările de mătase. Cantonul este un oraș-cetate în sudul Chinei, pe râul Pearl, la nord de orașul nostru din Macao. Numai între acele ziduri trăiesc un milion de păgâni-mâncători-de-câini. China are mai multă populație decât restul lumii laolaltă. Așa cred. Gândește-te la asta! Durerea-l săgetă și Rodrigues își duse mâna teafără la stomac. Mi-a dat sângele pe undeva?

— Nu. Am controlat. E doar piciorul și umărul. N-ai rani pe dinăuntru, Rodrigues, cel puțin nu cred să ai.

— Cât de rău e cu piciorul?

— A fost spălat și curățat de mare. Fractura a fost curată și pielea-i la fel acum.

— Ați turnat rachiu pe rană și ați ars-o?

— Nu. N-au vrut să mă lase – mi-au poruncit să stau deoparte. Dar se

pare că doctorul știe ce face. Oamenii tăi au să vină pe navă repede?

— Da. Imediat ce acostăm. Mai mult ca sigur.

— Bun. Ce spuneai? Despre China și Canton?

— Am spus prea multe, poate. E timp destul să vorbim de ele.

Blackthorne privi mâna teafără a portughezului care se juca cu pachetul sigilat și se întrebă din nou ce-ar fi putut să însemne.

— Piciorul o să fie bine. O să vezi într-o săptămână.

— Da, englezule.

— Nu cred că o să facă cangrenă, nu-i nici un pic de puroi, gândești clar, deci mintea ți-e teafără. O să fie bine, Rodrigues.

— Tot îți datorez o viață. Portughezul fu străbătut de un fior. Când mă scufundam, nu mă puteam gândi la altceva decât la crabii care or să urce spre ochii mei. Îi simțeam sfârtecându-mă, englezule. E pentru a treia oară când sunt aruncat peste bord și de fiecare dată e mai rău.

— Eu am fost aruncat de patru ori. De trei ori de spanioli.

Ușa de la cabină se deschise și căpitanul se înclină și îl chemă prin semne pe Blackthorne sus.

— *Hai!* Blackthorne se ridică. Nu-mi datorezi nimic, Rodrigues, spuse blând. Mi-ai dat putere și m-ai ajutat când eram fără nădejde și-ți mulțumesc pentru asta. Suntem chit.

— Poate, dar ascultă aici, englezule, câteva adevăruri pentru tine, ca o parte de răsplată: Să nu uiți niciodată că japonezii au șase fețe și trei inimi. Ei au un proverb, care zice că un om are o inimă fățarnică în gură, ca toată lumea s-o vadă, o alta în piept, pe care s-o arate prietenilor lui foarte apropiați și familiei, iar cea adevărată, cea tainică, pe care n-o știe nimeni, niciodată, în afară de el însuși, e ascunsă într-un loc știut doar de Dumnezeu. Sunt vicleni cum nici nu-ți închipui.

— De ce vrea Toranaga să mă vadă?

— Nu știu. Jur. Nu știu. Mai treci pe la mine dacă poți.

— Da. Noroc, spaniolule!

— Sămânța dracului! Chiar și-așa, du-te cu Dumnezeu.

Blackthorne îi zâmbi larg și apoi urcă pe punte; mintea i se învârtea văzând Osaka, cu vastitatea ei, cu furnicarul de oameni care mișunau în toate părțile și cu castelul enorm care domina orașul. Din imensitatea castelului țâșnea frumusețea donjonului – turnul central – de șapte sau opt etaje, cu frontoane ascuțite și acoperișuri curbate la fiecare etaj, țiglele toate aurite și pereții albaștri.

Acolo trebuie să fie Toranaga, gândi, străbătut brusc de un fior de gheață prin măruntaie.

Un palanchin închis îl purtă până la o casă mare. Acolo a făcut baie și a mâncat, ca de obicei, supă de pește, pește crud și afumat, ceva legume murate și apă fierbinte cu ierburi. În loc de fiertura de grâu, în această casă i s-a dat un bol cu orez. Văzuse cândva orez la Neapole. Era alb și frumos, dar pentru el n-avea nici un gust. Stomacu-i urla după carne, și pâine rumenă, abia scoasă din cuptor, cu unt din belșug și o halcă de friptură, și plăcinte, și pui, și bere, și ouă.

Ziua următoare a venit după el o slujnică. Hainele pe care i le dăduse Rodrigues fuseseră spălate. Ea-l privi în timp ce se-mbrăca și-l ajută să-și pună noile șosete-*tabi*. Afară era altă pereche de sandale de lemn. Cizmele lui lipseau. Ea dădu din cap, arătă spre încălțări și apoi spre palanchinul cu perdeluțe, înconjurat de o falangă de samurai. Căpetenia lor îi făcu semn să se grăbească și să intre înăuntru.

Plecară imediat. Perdeluțele erau trase complet. După un timp ce i se păru o veșnicie, palanchinul se opri.

— Să nu-ți fie frică, spuse cu voce tare, și coborî din palanchin.

Poarta uriașă, de piatră, a castelului se afla în fața lui. Era tăiată

într-un zid de treizeci de picioare, cu creneluri, bastioane și fortificații exterioare. Ușa enormă, placată în fier, era deschisă și grilajul cu țepi, din fier forjat, era ridicat. Dincolo se vedea un pod de lemn, lat de douăzeci de pași și lung de două sute, care trecea peste șanțul cu apă și se termina la un uriaș pod mobil, și urma o altă poartă, într-un al doilea zid, la fel de uriaș.

Sute de samurai, pretutindeni. Toți purtau aceeași uniformă gri închis – chimonou și brâu, fiecare cu cinci însemne mici, circulare, câte unul pe fiecare braț, pe fiecare piept și unul în mijlocul spatelui. Însemnul era albastru, semănând cu o floare sau cu un buchet de flori.

— Anjin-san!

Hiro-matsu stătea nemișcat într-un palanchin deschis, purtat de patru oameni în uniformă. Chimonoul lui era maro și scrobit, cingătoarea neagră, la fel cu cei cincizeci de samurai care-l înconjurau, și chimonourile lor aveau cinci însemne, dar acestea erau stacojii, aceleași care fluturaseră în vârful catargului, însemnul lui Toranaga. Acești samurai purtau sulite lungi, strălucitoare, cu mici fanioane în vârf.

Blackthorne se înclină fără să mai stea pe gânduri, uluit de măreția lui Hiro-matsu. Bătrânul se aplecă la rândul lui ceremonios, cu sabia-i lungă, desprinsă din cingătoare, în poală, și-i făcu semn să-l urmeze.

Ofițerul de la poartă înaintă câțiva pași. Urmă o citire protocolară a hârtiei pe care i-o înmână Hiro-matsu și o mulțime de plecăciuni și priviri aruncate spre Blackthorne, apoi au fost lăsați să-și continue drumul pe pod. O escortă în uniforme gri se postă în urma lor.

Până la fața apei din șanțul adânc erau cam cincizeci de picioare și se întindea cam pe trei sute de pași, de-o parte și alta, apoi, când ei cotiră spre nord, apărură zidurile și Blackthorne gândi – Dumnezeule, nu mi-ar plăcea să încerc un asalt aici. Asediații ar putea lăsa garnizoana de pe zidul din afară să piară și să dea foc la pod, și ei să rămână în siguranță înăuntru. Iisuse, zidul din afară trebuie să aibă aproape o milă pătrată și, uite, trebuie să fie gros de douăzeci, treizeci de picioare, cel dinăuntru așijderea. E făcut din blocuri imense de piatră. Fiecare trebuie să fie de zece picioare pe zece! Pe puțin! Tăiate perfect și așezate fără mortar. Trebuie să cântărească cel puțin cincizeci de tone. Mai bune decât orice am putea face noi. Tunurile de asediu? Cu siguranță ar putea lua cu asalt zidurile exterioare, dar tunurile dinlăuntru le-ar putea răspunde tot atât de bine. Ar fi greu de adus până aici sus și nu e nici un punct mai înalt de unde să trimiți proiectile incendiare asupra castelului. Dacă zidul exterior ar fi luat, asediații ar izbuti să-i zboare pe atacanți de pe parapeti. Dar chiar dacă tunurile de asediu ar putea fi urcate până aici și-ar fi îndreptate asupra zidului următor și l-ar bate, tot nu l-ar distruge. Ar dărâma poarta, dar ce-ar fi de câștigat cu asta? Cum ar putea fi trecut șanțul de împrejmuire? E prea mare pentru metodele obișnuite. Dacă-s destui soldați castelul trebuie să fie de necucerit. Câți soldați sunt oare aici? Câți orășeni s-ar putea adăposti aici?

Turnul Londrei pare o cocină față de ce e aici. Și tot Hampton Court ar încăpea într-un colț!

La poarta următoare – o altă verificare ceremonioasă a hârtiilor și drumul o coti imediat la stânga, coborând într-o alee largă, străjuită de case puternic fortificate, în spatele unor ziduri mai înalte sau mai joase, ușor de apărut, după care se ramifică într-un labirint de trepte și drumuri. Apoi urmă o altă poartă și alte verificări, un alt grilaj cu țepi și un alt imens șanț cu apă, și noi meandre și cotituri până ce Blackthorne, care era un observator atent, cu o memorie extraordinară și simț al orientării, se simți pierdut în labirintul făcut cu bună-știință. Și tot timpul, un număr nesfârșit de uniforme gri se zgâiau la ei de pe escarpe, metereze, creneluri și bastioane. Și erau și mai mulți pedestri, păzind, mărșăluind, făcând instrucție sau îngrijind caii în grajdurile deschise. Soldați pretutindeni, cu

miile. Toți bine înarmați și îmbrăcați îngrijit.

Se blestemă că nu fusese destul de deștept să afle mai multe de la Rodrigues. În afară de informațiile despre Taiko și cei convertiți care erau și așa destul de amețitoare, Rodrigues își ținuse gura așa cum trebuie să-o facă un bărbat – cum ai făcut-o și tu, de altfel, evitându-i întrebările.

Concentrează-te. Caută puncte cheie. Ce e deosebit la această cetate? E cea mai mare. Nu, ceva e altfel. Ce?

Sunt uniformele gri ostile celor maro? Nu-mi dau seama, toți sunt atât de serioși.

Blackthorne îi privi cu atenție și se concentrează asupra detaliilor. La stânga era o grădină multicoloră, aranjată cu multă grijă, cu poduri mici și un pârâiaș. Spațiile dintre ziduri erau acum mai mici, drumurile mai înguste. Se aflau lângă donjon. Nu se vedeau nicăieri orășenii, ci doar sute de servitori și... *Nu există tunuri!* Asta era!

N-ai văzut nici un tun. Nici unul.

Dumnezeule mare, nici un tun – deci nu există nici tunuri de asediu!

Dacă ai arme moderne și asediații nu au deloc, ai putea să dobori zidurile, porțile și să trimiți o ploaie de ghiulele asupra cetății, să-i dai foc și s-o cucerești?

N-ai putea să treci de primul șanț cu apă.

Cu tunuri de asediu ai putea să le faci viața grea apărătorilor, dar ei ar putea rezista o veșnicie, dacă garnizoana ar fi hotărâtă, dacă ar fi destui, cu suficientă hrană, apă și muniții...

Cum să traversezi șanțurile cu apă? Cu barca? Cu plutele?

Mintea lui încerca să născocească un plan când palanchinul se opri. Hiro-matsu coborî. Erau într-o fundătură îngustă. O poartă imensă din trunchiuri de copaci, ferecată în fier, se afla în zidul de douăzeci de picioare, care se contopea cu fortificațiile exterioare ale turnului de deasupra, aflat totuși la distanță de donjon, care, de aici, era aproape acoperit de alte clădiri. Spre deosebire de celelalte porți, aceasta era păzită de samurai în maro, singurii pe care Blackthorne îi văzuse în interiorul cetății. Se vedea clar că erau mai mult decât bucuroși de sosirea lui Hiro-matsu.

Uniformele gri făcură stânga-mprejur și plecară. Blackthorne observă privirile ostile pe care le primiseră din partea celor în maro.

Deci sunt dușmani!

Poarta se deschise și el îl urmă pe bătrân înăuntru. Singur. Ceilalți samurai rămaseră afară.

Curtea interioară era păzită de mai multe uniforme maro, la fel și grădina dintre zidurile ei. Străbătura grădina și intrară în bastion.

Hiro-matsu își scutură încălțările din picioare și Blackthorne făcu la fel.

Coridorul era bogat așternut cu *tatami*, aceleași rogojini din papură, curate și plăcute la picior, care se puneau pe podeaua tuturor caselor, afară doar de cele mai sărace. Blackthorne băgase de seamă mai înainte că aveau aceeași mărime, cam șase picioare pe trei. Gândește-te la asta, își spuse, n-am văzut niciodată rogojini de aceeași formă și aceeași mărime. Și n-a fost nici o cameră de o formă mai neobișnuită! Nu sunt toate camerele exact pătrate sau dreptunghiulare? Bineînțeles! Asta înseamnă că toate casele – sau camerele – trebuie să fie construite astfel ca să se potrivească unui număr exact de rogojini. Deci toate sunt după același tipic! Ce ciudat!

Urcară scări întortocheate, bune pentru apărare, apoi merseră de-a lungul unui coridor și din nou pe scări. Erau mai mulți soldați de pază, îmbrăcați numai în uniforme maro. Razele de soare ce pătrundeau prin ambrazuri formau modele complicate. Blackthorne văzu că acum se aflau sus, deasupra celor trei ziduri principale ce înconjurau cetatea. Orașul și portul se aflau dedesubt, aidoma unei cuverturi mozaicate.

Coridorul o coti brusc și la cincizeci de pași mai departe se termină.

Blackthorne își simțea gura amară ca fierrea. Nu te speria, își spuse, ai

hotărât ce-ai de făcut. N-ai de ales.

O masă compactă de samurai, cu tânărul lor ofițer în față, apăra ultima ușă – fiecare cu mâna dreaptă pe mânerul săbiei și stânga pe teacă, nemișcați și gata să acționeze, cu ochii pironiți pe cei doi bărbați care se apropiau.

Hiro-matsu se mai convinse o dată de promptitudinea lor. El personal alesese aceste străji. Ura castelul și se gândi iar ce primejdios era pentru Toranaga să se lase în mâinile dușmanului. Acostase ieri și alergase drept la Toranaga să-i spună ce se întâmplase și să afle dacă se petrecuse ceva neplăcut în absența lui. Dar peste tot era încă liniște, deși iscoadele lor șopteau despre pregătiri periculoase ale dușmanului la nord și la răsărit și despre principalii lor aliați, regenții Onoshi și Kiyama, cei mai importanți *daimyo* creștini, că au de gând să treacă de partea lui Ishido. Schimbase garda și parolele și îl rugase din nou, stăruitor, pe Toranaga să plece, dar degeaba.

La zece pași de ofițer, se opri.

CAPITOLUL 11

Yoshi Naga, comandantul gărzii, era un tânăr de șaptesprezece ani, irascibil și periculos.

— Bună dimineața, alteță. Bine ați venit.

— Mulțumesc. Seniorul Toranaga mă așteaptă.

— Da.

Chiar dacă Hiro-matsu n-ar fi fost așteptat, Naga i-ar fi îngăduit totuși să treacă. Toda Hiro-matsu era una dintre cele trei persoane din lume care puteau intra la Toranaga ziua sau noaptea, fără să se anunțe mai înainte.

— Percheziționați-l pe barbar, spuse Naga.

Era cel de-al cincilea fiu al lui Toranaga, de la una dintre concubine, și-și venera tatăl.

Blackthorne se supuse fără împotrivire, înțelegând ce făceau. Cei doi samurai erau foarte pricepuți. Nu le-ar fi scăpat nimic.

Naga făcu semn celorlalți oameni ai săi, iar aceștia se dădură la o parte. Deschise el însuși ușa masivă.

Hiro-matsu intră în imensa sală de audiențe. Imediat ce trecu pragul, ingenunche, își puse săbiile pe podea în fața lui, își așeză mâinile lipite de podea, lângă ele, și-și plecă adânc capul, rămânând în așteptare în poziția asta umilitoare.

Naga, mereu atent, îi făcu semn lui Blackthorne să procedeze la fel.

Blackthorne păși înăuntru. Camera era pătrată, cu latura de patruzeci de pași și înaltă de zece, așternută cu *tatami* impecabile, de cea mai bună calitate, groase de patru degete. În peretele din celălalt capăt al încăperii erau două uși. Lângă podium, într-o nișă, se găsea un mic vas de pământ ars cu o singură lujer de cireș înflorit și acesta umplea camera de parfum și culoare.

Ambele uși erau păzite. La zece pași de podium, de jur împrejur, se aflau alți douăzeci de samurai, așezați cu picioarele încrucișate și fața spre încăpere

Toranaga stătea pe o singură pernă pe podium. Lega o pană ruptă din aripa unui șoim cu capul vârat într-un capișon, cu migală ca un gravor în fildeș.

Nici el, nici altcineva din cameră nu-l băgă în seamă pe Hiromatsu și nu-i dădu nici o atenție lui Blackthorne când acesta intră oprindu-se lângă bătrân. Dar, spre deosebire de Hiro-matsu, Blackthorne se înclină așa cum îi arătase Rodrigues, apoi, trăgând adânc aer în piept, se așeză cu picioarele încrucișate și privi fix spre Toranaga.

Toți ochii se ațintiră spre Blackthorne.

În cadrul ușii, mâna lui Naga se oprise pe sabie. Hiro-matsu deja o înșfăcase pe a lui, deși capul îi era încă aplecat.

Blackthorne se simțea gol, făcuse ceea ce hotărâse și acum nu mai putea decât să aștepte. Rodrigues îi spusese: "Cu japonezii trebuie să te porți ca un rege" și, deși nu se purtase chiar ca un rege, era totuși îndeajuns.

Toranaga își ridică încet privirea.

O broboană de sudoare apăru pe tâmpla lui Blackthorne când observă că tot ce-i povestise Rodrigues despre samurai părea să se întruchipeze în acest singur bărbat. Simți picătura de sudoare prelingându-i-se de pe obraz către bărbie. Își forță ochii albaștri să rămână hotărâți, fără să clipească, și fața calmă.

Privirea lui Toranaga era la fel de neclintită.

Blackthorne simți puterea aproape copleșitoare a bărbatului ajungând până la el. Se forță să numere încet până la șase, apoi își înclină capul și, din nou, se plecă ușor și surâse ușor, liniștit.

Toranaga îl privi scurt, cu fața neclintită, apoi își coborî privirea și se concentrează asupra lucrului. Tensiunea din cameră scăzu.

Pasărea era o femelă tânără de șoim călător. Îngrijitorul ei, un samurai bătrân, uscățiv, era ingenuncheat în fața lui Toranaga, ținând pasărea de parcă ar fi fost de sticlă. Toranaga tăie pana ruptă, înmuie acul fin de bambus în clei și introduse unul dintre capete în cotorul penei, apoi luă delicat partea nou tăiată și o împinse peste celălalt capăt. Le potrivea până se îmbinara perfect și le legă cu un fir de mătase. Clopoțeii minusculi de la picioarele păsării zornăiră și el o mângâie ca să o liniștească.

Yoshi Toranaga, senior de Kwanto – Cele Opt Provincii – căpetenia clanului Yoshi, general șef al Armatei de Răsărit, președintele Consiliului Regentilor, era un bărbat scund, cu un pântec rotund și nas mare. Sprâncenele îi erau stufoase și negre, iar barba și mustața înspicate cu fire argintii și rare. Ochii îi dominau chipul. Avea cincizeci și opt de ani, și era vânos pentru vârsta lui. Purta un chimonou simplu, o uniformă obișnuită maro, cu un brâu din bumbac. Dar săbiile-i erau cele mai bune din lume.

— Gata, frumoasa mea, îi spuse el cu o tandrețe de îndrăgostit. Acum ești teafără din nou. Mângâie pasărea cu o pană, în timp ce ea stătea cu capișonul pe cap pe pumnul înmănușat al îngrijitorului. Tremura și-și ciugulea mulțumită penele cu ciocul. Săptămâna asta o s-o lăsăm să zboare.

Îngrijitorul se înclină și plecă.

Toranaga își întoarse privirea către cei doi bărbați de la ușă.

— Bine ai venit, Pumn de Fier, mă bucur să te văd, spuse. Deci acesta e faimosul tău barbar?

— Da, stăpâne.

Hiro-matsu veni mai aproape, lăsându-și săbiile la ușă, după datină, dar Toranaga stăruia să le ia cu el.

— Nu m-aș simți în largul meu dacă nu le-ai avea în mână, spuse.

Hiro-matsu îi mulțumi. Chiar și așa, rămase la cinci pași mai departe. Prin tradiție, nimeni nu putea să stea înarmat mai aproape de Toranaga, fără să se pună în primejdie. În primul rând de străji era Usagi, soțul nepoatei lui Hiro-matsu și favoritul lui, căruia îi făcu un semn scurt din cap. Tânărul se înclină adânc, profund onorat și încântat că fusese băgat în seamă. Poate că am să-l înfiez oficial, își spuse Hiro-matsu fericit, încălzit de gândul la nepoata lui preferată și la primul lui strănepot pe care i-l înfățișaseră în urmă cu un an.

— Ce-ți mai face spatele? întrebă Toranaga binevoitor.

— Bine, mulțumesc, stăpâne. Dar trebuie să-ți spun că sunt bucuros că am plecat de pe nava aia și că mă aflu din nou pe uscat.

— Aud că ți-ai găsit aici o jucărie cu care îți mai treci timpul, *neh?*

Bătrânul pufni în răs.

— Pot doar să-ți spun, stăpâne, că timpul meu nu-i trecut. De ani n-am fost așa de tare.

Râse și Toranaga cu el.

— Atunci ar trebui s-o răsplătim. Sănătatea ta este importantă pentru mine. Pot să-i transmit mulțumirile mele?

— O, Toranaga-*sama*, ești atât de bun. Hiro-matsu deveni serios. Ai putea să ne răsplătești pe toți, alteță, părăsind de îndată cuibul ăsta de viespi și întorcându-te la castelul din Yedo, unde vasalii tăi te pot apăra. Aici suntem descoperiți. În orice clipă Ishido ar putea...

— Am s-o fac. Imediat ce ia sfârșit întrunirea Consiliului Regenților. Toranaga se întoarse și-i făcu semn portughezului cu față uscățivă, care stătea liniștit în spatele lui. Vrei să tălmăcești pentru mine, prietene?

— Bineînțeles, alteță.

Preotul cu tonsură veni în față, lângă podium, îngenunchind cu eleganță în stil japonez. Avea trupul la fel de uscățiv ca fața, ochii negri și umezi, și un aer de meditație senină pe chip. Purta șosete-*tabi* și un chimonou bogat, care venea pe el ca turnat. Un șirag de mătănii și o cruce de aur lucrat îi atârnavă la cingătoare. Îl salută pe Hiro-matsu ca pe un egal apoi aruncă o privire blândă spre Blackthorne.

— Căpitane pilot, numele meu este Martin Alvito și fac parte din Ordinul lui Iisus. Seniorul Toranaga m-a rugat să traduc pentru el.

— Mai întâi spune-i că suntem dușmani și că...

— Toate la timpul lor, îl întrerupse părintele Alvito blând. Apoi adăugă: putem vorbi în portugheză, în spaniolă sau, bineînțeles, în latină, cum îți convine.

Blackthorne nu-l observase pe preot până ce acesta nu înaintase. Podiumul și ceilalți samurai îl ascunseseră vederii. Dar se așteptase să-l întâlnească, fusese prevenit de Rodrigues, și ura ceea ce vedea: eleganța, aura de forță și firească putere a iezuiților. Își închipuise că preotul era mult mai în vârstă, ținând cont de poziția-i influentă și de felul cum Rodrigues vorbise despre el. Dar, de fapt, el și iezuitul erau de aceeași vârstă. Poate că preotul avea câțiva ani mai mult.

— Portugheza, spuse el, sperând încrâncenat ca asta i-ar putea aduce un oarecare avantaj. Ești portughez?

— Am această onoare.

— Ești mai tânăr decât m-am așteptat.

— *Senhor* Rodrigues este foarte amabil. Îmi acordă mai mult credit decât merit. El mi te-a descris perfect. La fel și curajul tău.

Blackthorne îl văzu întorcându-se și vorbind o vreme cu Toranaga, curgător și politicoș, și asta îl neliniști și mai mult. Dintre toți bărbații din cameră doar Hiro-matsu asculta și privea atent. Ceilalți, priveau în gol ca niște stane de piatră.

— Acum, căpitane pilot, o să începem. Te rog să ascuți, fără întreruperi, tot ce spune seniorul Toranaga, începu părintele Alvito. Apoi vei răspunde. De acum înainte eu voi tălmăci ce spui aproape deodată cu tine, așa că te rog fii cu băgare de seamă ce zici.

— Ce rost are? N-am încredere în tine!

Imediat părintele Alvito îi tălmăci spusele și Toranaga se întunecă vădit.

Fii atent, gândi Blackthorne, ești în mâna lui! Pun pariu trei guinee de aur pe o para ruginită că te poate înfunda când vrea. Fie că tălmăcește exact sau nu, tu trebuie să-i creezi o impresie corectă lui Toranaga. Aceasta s-ar putea să fie singura șansă pe care o vei avea vreodată.

— Poți să ai încredere în mine că tălmăcesc exact ce spui, pe cât pot de bine. Vocea preotului era blândă și stăpânită. Aceasta este curtea seniorului Toranaga. Eu sunt tălmăciul oficial al Consiliului Regenților, al generalului Toranaga și al generalului Ishido. Seniorul Toranaga mă

onorează cu încrederea sa de mulți ani. Îți sugerez să spui adevărat, pentru că pot să te încredințez că are o minte foarte pătrunzătoare. De asemeni, trebuie să-ți atrag atenția că eu nu sunt părintele Sebastio, care e, poate, prea plin de zel și nu vorbește prea bine japoneza, și nu are din păcate, prea multă experiență în Japonia. Ivirea la neașteptată a alungat harul Domnului din el și, din nefericire, s-a lăsat copleșit de amintiri – părinții, frații și surorile i-au fost masacrați în chipul cel mai crunt de-ai voș... de soldații prințului de Orania. Te rog să ai milă și înțelegere față de el. Zâmbi nevinovat. Cuvântul japonez pentru "dușman" este *teki*. Poți să-l folosești dacă dorești. Dacă arăți spre mine și folosești cuvântul, seniorul Toranaga va înțelege clar ce vrei să spui. Da, eu sunt dușmanul tău, căpitane pilot John Blackthorne. Dar nu ucigașul tău. Asta o s-o faci tu însuși.

Blackthorne îl văzu explicându-i lui Toranaga ce spusese și auzi cuvântul *teki* folosit de mai multe ori și se întrebă dacă însemna într-adevăr "dușman". Bineînțeles că da, își spuse. Omul ăsta nu e ca celălalt.

— Te rog, acum uită că exist, spuse părintele Alvito. Eu sunt, pur și simplu, o unealtă care face cunoscute răspunsurile tale seniorului Toranaga, tot așa cum voi face cu întrebările sale pentru tine. Părintele Alvito se așază mai comod, se întoarse spre Toranaga și se înclină politicos.

Toranaga vorbi scurt. Preotul începu să tâlmăcească aproape în același timp, doar cu unul sau două cuvinte întârziere, vocea sa fiind o oglindă stranie a nuanțelor și sensurilor interioare.

— De ce ești dușmanul lui Tsukku-*san*, prietenul și tâlmaciul meu, care nu este dușmanul nimănui?

Părintele Alvito explică în continuare:

— Tsukku-*san* este porecla mea, pentru că japonezii nu pot să pronunțe nici numele meu. Sunetele "I" sau "th" nu există în limba lor. *Tsukku* este o răsucire a cuvântului japonez *tsuyaku* – "a tâlmăci". Te rog răspunde la întrebare.

— Noi suntem dușmani, pentru că țările noastre sunt în război!

— Da? Care e țara ta?

— Anglia.

— Unde vine asta?

— E un regat, o insulă, la o mie de mile spre nord de Portugalia.

Portugalia e o parte dintr-o peninsulă din Europa.

— De câtă vreme sunteți în război cu Portugalia?

— De când Portugalia a devenit un stat *vasal* Spaniei. Asta a fost în 1580, acum douăzeci de ani. Spania a cucerit Portugalia. De fapt noi ne războim cu Spania de aproape treizeci de ani.

Blackthorne observă surpriza lui Toranaga și privirea scurtă, cercetătoare aruncată părintelui Alvito, care se uita senin în depărtare.

— Zici că Portugalia e o parte din Spania?

— Da, mărite Toranaga. Un stat *vasal*. Spania a cucerit Portugalia și acum ele sunt, de fapt, o singură țară, cu un singur rege. Dar portughezii sunt supușii Spaniei în mai toate părțile lumii și conducătorii lor sunt socotiți fără valoare în tot Imperiul Spaniol.

Urmă o lungă tăcere. Apoi Toranaga vorbi direct iezuitului, care zâmbi și răspunse pe larg.

— Ce-a spus? întrebă Blackthorne tăios.

Părintele Alvito nu-i răspunse, dar tâlmăci ca-nainte, aproape simultan, imitându-i inflexiunile vocii, cu o desăvârșită pricepere.

Toranaga i se adresă direct, cu voce aspră și rea.

— Ce-am spus nu te privește pe tine. Când voi dori ca tu să știi ceva, îți voi spune.

— Vă rog să mă iertați, mărite Toranaga, n-am vrut să fiu nepolitic. Aș fi vrut să vă spun că noi am venit cu gânduri pașnice...

— Nu-mi poți spune nimic acum. Ai să-ți ții gura până îți cer eu să-mi răspunzi. Ai înțeles?

— Da.

Greșeala numărul unu. Fii atent. Nu-ți poți îngădui să faci greșeli, își spuse.

— De ce sunteți în război cu Spania? și cu Portugalia?

— În parte, pentru că Spania e pusă pe cucerirea lumii, iar noi, englezii, și aliații noștri, olandezii, nu vrem să fim cuceriiți. Pe de altă parte, din cauza religiilor noastre.

— A! Un război religios? Care e religia ta?

— Sunt creștin. Biserica noastră...

— Portughezii și spaniolii sunt creștini! Ai spus ca religia ta este alta. Care e religia ta?

— Creștină. E greu de explicat repede și pe scurt, mărite Toranaga. Amândouă...

— Nu este nevoie să te grăbești, domnule pilot, trebuie să fii doar corect. Am timp destul. Am foarte multă răbdare. Ești un om cultivat – se vede că nu un țăran – așa că poți să-o spui simplu sau complicat, după cum dorești, atâta vreme cât ai s-o faci limpede. Dacă te abați de la drum, am să te-aduc la loc. Ce spuneai?

— Religia mea e creștină. Sunt două religii principale creștine, protestantă și catolică. Majoritatea englezilor sunt protestanți.

— Venerați aceeași divinitate, Fecioara și Pruncul?

— Nu, alteță. Nu în felul în care o fac catolicii.

Ce vrea să știe? se întrebă Blackthorne. E catolic? Ce să-i răspunzi, ce crezi că vrea el să audă sau ce gândești tu că ar fi adevărul? E împotriva creștinilor? Nu l-a numit el pe iezuit "prietenu' meu"? Are de gând să devină catolic?

— Crezi că Iisus e Dumnezeu?

— Cred în Dumnezeu, răspunse cu grijă.

— Nu încerca să scapi de o întrebare directă! Crezi că Iisus este Dumnezeu? Da sau nu?

Blackthorne știa că-n orice tribunal catolic din lume ar fi fost condamnat de multă vreme pentru erezie; chiar și în majoritatea, dacă nu în toate tribunalele protestante. Numai șovăiala, înainte de a răspunde la o asemenea întrebare, însemna îndoială. Îndoială însemna erezie.

— Nu poți răspunde la întrebări despre Dumnezeu cu un simplu "da" sau "nu". Nu-l poți cunoaște pe Dumnezeu decât după moarte. Da, cred că Iisus a fost Dumnezeu, dar nu voi ști cu siguranță decât după moarte.

— De ce-ai sfărâmat crucea preotului când ai ajuns prima oară în Japonia?

Blackthorne nu se așteptase la această întrebare. Știe Toranaga tot ce s-a întâmplat de când am venit?

— Am... am vrut să-i arăt *daimyo*-ului Yabu că iezuitul, părintele Sebastio – singurul tâlmaci de acolo – era dușmanul meu, că nu trebuia crezut, cel puțin după părerea mea. Pentru că eram sigur că el dinadins n-o să tâlmăcească exact, așa cum face acum părintele Alvito. El ne-a acuzat, de exemplu, că suntem pirați. Noi nu suntem pirați, noi am venit cu gânduri pașnice.

— A, da! Pirați. Am să mă-ntorc la piraterie pe dată. Zici că amândouă sectele voastre sunt creștine, amândouă-l venerază pe Iisus Cristos? Nu spune el: "Iubește-ți aproapele"?

— Da.

— Atunci cum puteți fi dușmani?

— Credința lor, felul lor de creștinism, este o interpretare falsă a Sfintei Scripturi.

— Aha! în sfârșit, am ajuns undeva. Deci sunteți în război din pricina părerilor diferite despre ce este sau nu este Dumnezeu?

— Da.

— Asta e un motiv de război prostesc.

Blackthorne spuse:

— Sunt de acord. Își îndreptă privirile spre preot. Sunt de acord din toată inima.

— Câte nave sunt în flota ta?

— Cinci.

— Și tu ești pilotul șef?

— Da.

— Unde sunt celelalte?

— În largul mării, spuse Blackthorne cu grijă, mergând pe aceeași minciună, presupunând că Toranaga fusese stârnit de Alvito să pune anume întrebări. Furtuna ne-a despărțit și ne-a împrăștiat. Unde anume sunt, nu știu, alteță.

— Navele tale sunt englezești?

— Nu, alteță. Olandeze. Din Țările de Jos.

— De ce comandă un englez nave olandeze?

— Nu e neobișnuit, alteță. Noi suntem aliați – piloții portughezi comandă uneori nave și flote spaniole. Înțeleg că piloții portughezi sunt, prin lege, la cârma câtorva din navele voastre de ocean.

— Piloți olandezi nu există?

— Destui, alteță. Dar pentru o călătorie atât de lungă, englezii au mai multă experiență.

— Dar de ce tu? De ce au ținut să le conduci tu corăbiile?

— Pesemne pentru că mama mea a fost olandeză și eu vorbesc bine limba și am experiență. Am fost bucuros de norocul pe care l-am avut.

— De ce?

— Acesta a fost primul meu prilej de a naviga în aceste ape. Nici o navă englezească nu plănua un drum atât de lung. Aceasta însemna ocazia de a face ocolul lumii.

— Tu însuși, pilotule, te-ai alăturat flotei din pricina religiei tale și a războiului împotriva dușmanilor voștri, Spania și Portugalia?

— Eu sunt pilot, alteță, în primul rând și mai presus de toate. Nici un englez sau olandez n-a fost până acum în mările acestea. Noi suntem mai întâi de toate o flotă de comerț, deși avem scrisori de împuternicire să atacăm dușmanul din Lumea Nouă. Am venit în Japonia ca să facem negoț.

— Ce sunt scrisorile de împuternicire?

— Autorizații legale date de Coroană – de stăpânire – care-ți dau împuternicirea de a lupta cu dușmanul.

— Aha, și dușmanii tăi sunt aici. Ai de gând să te lupți cu ei aici?

— N-am știut la ce să ne așteptăm când am ajuns aici, alteță. Noi am venit doar pentru negoț. Țara domniei-voastre este aproape necunoscută – o legendă. Portughezii și spaniolii își țin bine gura în ce privește partea asta de lume.

— Răspunde la întrebare: Dușmanii tăi sunt aici. Ai de gând să te războiești cu ei aici?

— Dacă ei se războiesc cu mine, da!

Toranaga se mișcă încrunțat.

— Ce faceți voi pe mare sau în propriile voastre țări vă privește. Dar aici există o singură lege pentru toți, iar străinii se află pe pământul nostru doar cu îngăduința noastră. Orice ticăloșie sau ceartă în public se pedepsește imediat cu moartea. Legile noastre sunt clare și trebuie respectate. Înțelegi?

— Da, alteță. Dar noi venim cu gânduri pașnice. Am venit aici să facem negoț. Am putea să discutăm despre negoț, alteță? Am nevoie să-mi carenez nava și să fac reparații – plătim pentru orice. Apoi mai e...

— Când am să vreau să discut despre negoț, despre orice altceva, am să-ți spun. Între timp, te rog, mulțumește-te să răspunzi la întrebări. Deci te-ai alăturat expediției ca să faci negoț, pentru câștig, nu pentru că te simțeai dator sau din pricina credinței? Pentru bani?

— Da. E obiceiul nostru, alteță. Să fii plătit și să ai partea ta din ja... din tot negoțul și din toate bunurile capturate de la dușman.

— Deci ești mercenar?

— Am fost angajat ca pilot șef să conduc expediția. Da.

Blackthorne simțea ostilitatea lui Toranaga, dar nu-i înțelegea pricinile. Ce-am zis eu și a fost rău? N-a spus preotul că am să-mi fiu propriul ucigaș?

— E un lucru obișnuit la noi, Toranaga-*sama*, repetă el.

Toranaga începu să vorbească cu Hiro-malsu, și se vedea că erau de aceeași părere. Blackthorne gândi că nu se citea decât dezgust pe chipurile lor. De ce? Fără-ndoială e ceva legat de "mercenar", gândi. Ce-i rău în asta? Nu fiecare este plătit? Cum altfel să câștigi destui bani ca să-ți duci viața mai departe? Chiar dacă ai moștenit pământ, tot...

— Ai spus mai devreme că ai venit aici ca să faci negoț în bună pace, spunea Toranaga. De ce atunci ai atâtea tunuri, atâtea praf de pușcă, atâtea muschete și ghiulele?

— Dușmanii noștri spanioli și portughezi sunt foarte puternici și numeroși, mărite Toranaga. Trebuie să ne apărăm și...

— Zici că armele tale sunt doar pentru apărare?

— Nu. Le folosim nu numai ca să ne apărăm, ci și să atacăm dușmanii. Și facem arme din belșug pentru negoț, de cea mai bună calitate din lume. Poate că aici am putea să facem negoț cu ele sau cu alte bunuri pe care le-am adus.

— Ce este un pirat?

— Un om în afara legii. Un om care necinstește, omoară sau pradă pentru propriu-i câștig.

— Mercenar nu este același lucru? Nu asta ești tu? Un pirat și un conducător de pirați?

— Nu. Adevărul e că navele mele au scrisori de împuternicire de la conducătorii de drept ai Olandei prin care suntem autorizați să ducem război în toate mările și în toate locurile stăpânite până acum de dușmanii noștri. Și să găsim piețe pentru bunurile noastre. Pentru spanioli – și pentru majoritatea portughezilor – da, noi suntem pirați și eretici, dar vă repet, adevărul e că nu suntem.

Părintele Alvito termină de tradus și începu să discute cu voce liniștită, dar hotărâtă, direct cu Toranaga.

Ce n-aș da să pot vorbi și eu la fel, fără tălmăci, gândi Blackthorne, blestemând. Toranaga privi spre Hiro-matsu și bătrânul puse câteva întrebări iezuitului, care răspunse îndelung. Apoi Toranaga se întoarse spre Blackthorne și vocea lui deveni mai severă.

— Tsukku-*san* spune că Olanda, Țările de Jos, au fost vasale regelui spaniol până acum câțiva ani. Este adevărat?

— Da.

— Atunci Țările de Jos, aliații voștri, sunt răzvrățiți împotriva regelui lor de drept?

— Ei luptă împotriva spaniolilor, da. Dar...

— Asta nu e răzvrătire? Da sau nu?

— Da. Dar există circumstanțe atenuante. Foarte serioa...

— Nu există circumstanțe atenuante când e vorba de răzvrătire împotriva suveranului de drept.

— Numai dacă nu câștigi.

Toranaga îl privi atent. Apoi izbucni în râs. Îi spuse ceva lui Hiro-matsu printre hohote de râs și Hiro-matsu încuviință din cap.

— Da, domnule Străin cu nume imposibil, da. Ai numit singura circumstanță atenuantă. Încă un hohot, apoi râsul încetă la fel de brusc cum începuse. O să câștigați?

— *Hai*.

Toranaga vorbi din nou, dar preotul nu tălmăci imediat. Zâmbea

ciudat cu ochii pironiți asupra lui Blackthorne. Oftă și spuse:

— Ești foarte sigur?

— Asta a spus-o el sau tu?

— Seniorul Toranaga a spus-o. Eu... el a spus-o.

— Da. Spune-i că da, sunt foarte sigur. Te rog, pot să-l lămuiesc de ce?

Părintele Alvito vorbi cu Toranaga mult mai mult decât i-ar fi trebuit să talmăcească acea simplă întrebare. Ești la fel de calm pe cât o arăți? voia Blackthorne să-l întrebe. Care e cheia cu care să ajung la tine? Cum te pot distruge?

Toranaga vorbi și-și scoase un evantai din mânecă.

Părintele Alvito începu iar să talmăcească cu același glas neprietenos, mohorât, încărcat de ironie.

— Da, pilotule, poți să-mi spui de ce crezi că o să câștigați acest război.

Blackthorne încercă să rămână sigur de sine, conștient că preotul îl domina.

— În momentul de față stăpânim mările din Europa – mai toate mările din Europa, spuse, corectându-se: Nu te îndepărta. Spune adevărul. Răsuțește-l, puțin, atâta doar cât, desigur, o face și iezuitul, dar spune adevărul. Noi, englezii, am distrus două armade – trupe de invazie – ale portughezilor și spaniolilor și e puțin probabil ca ei să mai poată pregăti altele. Mica noastră insulă e o fortăreață și noi suntem în siguranță acum. Flotele noastre stăpânesc marea. Corăbiile noastre sunt mai iuți, mai noi și mai bine înarmate. Spaniolii nu i-au înfrânt pe olandezi după mai bine de cincizeci de ani de teroare, inchiziție și vărsare de sânge. Aliații noștri sunt puternici, mai mult, fac să sângereze de moarte Imperiul Spaniol. Vom câștiga pentru că stăpânim mările și pentru că regele spaniol, în trufia-i deșartă, n-o să lase un popor străin să fie liber.

— Voi stăpâniți mările? și mările noastre? Cele de jur împrejurul țărmurilor noastre?

— Nu, bineînțeles că nu, Toranaga-*sama*. N-am vrut să par – necuviincios. Am vrut să spun, bineînțeles, măiile europene, deși...

— Bine, mă bucur că asta-i limpede. Ce spuneai? Deși...?

— Deși, în curând vom mătura dușmanul din *toate* mările deschise, spuse Blackthorne răspicat.

— Ai spus "dușmanul". Poate că și noi suntem dușmanul. Atunci ce-o să se-ntâmplesc? O să încerci să scufunzi corăbiile noastre și să ne pustiești țărmurile?

— Nu mă pot vedea ca fiind dușmanul vostru.

— Eu pot, foarte ușor. Atunci ce-o să fie?

— Dacă ați veni împotriva țării mele, v-aș ataca și-aș încerca să vă înfrâng, spuse Blackthorne.

— Și dacă conducătorul tău îți ordonă să ne ataci aici?

— Eu n-aș sfătui pe nimeni s-o facă. Ba chiar dimpotrivă. Regina noastră ar asculta. Ea e...

— Voi sunteți conduși de o regină, nu de un rege?

— Da, mărite Toranaga. Regina noastră este înțeleaptă. Ea n-ar... ea n-ar putea să dea o poruncă atât de nechibzuită.

— Și dacă ea ar face-o? Sau dacă conducătorul vostru ar face-o?

— Atunci mi-aș încredința sufletul lui Dumnezeu, pentru că, sigur, aș muri. Într-un fel sau altul.

— Da. Ai muri. Tu și toate legiunile tale. Toranaga făcu o scurtă pauză. Apoi: Cât ți-a trebuit ca să ajungi aici?

— Aproape doi ani. Exact un an, unsprezece luni și două zile. O distanță pe mare cam de patru mii de leghe, leghea a câte trei mile.

Părintele Alvito talmăci, apoi mai adăugă ceva. Toranaga și Hiro-matsu îi mai puseră întrebări preotului, iar acesta răspunse. Toranaga își făcea

vânt gânditor, cu evantaiul.

— Am transformat timpul și distanța, căpitane-pilot Blackthorne în unitățile lor de măsură, spuse preotul politicos.

— Mulțumesc.

Toranaga vorbi din nou, direct:

— Cum ai ajuns aici? Pe unde?

— Prin Strâmtoarea Magellan. Dacă aș avea hărțile și cărțile mele pilot, v-aș putea arăta exact, dar mi-au fost furate – au fost luate de pe corabia mea, cu scrisorile de împuternicire și toate hărțile mele. Dacă ați...

Blackthorne se opri căci Toranaga îi spuse ceva lui Hiro-matsu, și el la fel de tulburat.

— Pretinzi că toate hărțile ți-au fost luate... furate?

— Da.

— Asta e grav, dacă e adevărat. În Nippon – Japonia – urâm furtul. Pedepsa pentru furt e moartea. Se va cerceta pe dată. Pare de necrezut ca vreun japonez să facă un asemenea lucru, deși ici-colo mai sunt bandiți nenorociți și pirați.

— Poate că au fost mutate de la locul lor, spuse Blackthorne. Și puse spre păstrare undeva. Dar ele sunt de mare preț, mărite Toranaga. Fără hărțile mele aș fi orb. Ați dori să vă spun drumul meu?

— Da, dar mai târziu. Mai întâi spune-mi *de ce* ai străbătut toată distanța asta?

— Am venit să facem negoț în bună pace, repetă Blackthorne, abia stăpânindu-și nerăbdarea. Să facem negoț și să ne-ntoarcem acasă. Să vă facem și pe voi mai bogați și pe noi. Și să încercăm...

— Voi mai bogați și noi mai bogați? Care este mai important?

— Amândouă părțile trebuie să aibă un câștig, bineînțeles, și negoțul trebuie să fie cinstit. Noi vrem să facem o înțelegere de negoț pe termen lung și o să vă oferim condiții mai bune decât vă oferă portughezii și spaniolii. Noi o să vă fim de mai mult folos. Negustorii noștri...

Blackthorne se opri auzind voci ridicate afară. Hiro-matsu și jumătate din gardă ajunseră imediat la ușă și ceilalți formară un zid compact în jurul podiumului. Samuraii de la ușile interioare erau și ei pregătiți.

Toranaga nu se mișcase. Îi vorbi părintelui Alvito.

— Trebuie să vii aici, căpitane Blackthorne, departe de ușă, spuse părintele Alvito cu o grabă mascată cu grijă. Dacă ții la viața ta, nu te mișca brusc și nu spune nimic. Se duse apoi încet spre ușa din stânga și se așeză lângă ea.

Blackthorne se înclină nesigur către Toranaga, care nu-l băgă în seamă, și se îndreptă prudent către preot, pe deplin lămurit că, în ceea ce-l privea, întrevederea era un dezastru.

— Ce se-ntâmplă? șopti când se așeză.

Gărzile din apropiere se încruntară amenințător și preotul le spuse ceva foarte repede spre a-i liniști.

— Rândul viitor când ai să mai scoți o vorbă ai să fii un om mort, îi spuse lui Blackthorne și gândi: cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Cu o încetineală măsurată își scoase o batistă din mânecă și-și șterse transpirația de pe mâini. Îi trebuise toată educația și toată tăria de caracter ca să rămână calm și zâmbitor în timpul interogării ereticului, care se dovedise chiar mai rea decât se așteptaseră, el și Părintele Inspector.

— Trebuie neapărat să fii de față? îl întrebase Părintele Inspector noaptea trecută.

— Toranaga m-a rugat în mod deosebit.

— Cred că e foarte periculos pentru tine și pentru noi toți. Ai putea să te prefaci bolnav. Dacă ești acolo va trebui să tălmăcești ce spune piratul – și, din ce scrie părintele Sebastio, el e diavolul pe pământ, tot atât de viclan ca un evreu.

— E mult mai bine să fii acolo, Eminentă. Cel puțin am să pot desluși

minciunile mai puțin abile ale lui Blackthorne.

— De ce-a venit el aici? De ce acum, când totul începea să fie bine din nou. Să aibă ei, într-adevăr, și alte nave în Pacific? E cu putință să fi trimis o escadră împotriva Manilei spaniole? Nu că mi-ar păsa prea mult de orașul ăsta mizerabil, sau de vreuna dintre coloniile spaniole din Filipine, dar o escadră a dușmanului în Pacific! Asta ar avea urmări teribile pentru noi aici, în Asia. Și, dacă reușește să-l facă pe Toranaga să-și plece urechea la el, sau pe Ishido, sau pe oricare dintre *daimyo* mai importanți, ei bine, atunci ne-ar fi foarte rău, ca să nu zic mai mult.

— Blackthorne e o realitate. Din fericire suntem în măsură să ne descurcăm

— Dumnezeu mi-e martor, dar, dacă n-aș ști bine, aproape că aș crede că spaniolii – sau mai degrabă lacheii lor, franciscanii și benedictinii – l-au trimis dinadins aici doar ca să ne dezbine.

— Poate că ei au făcut-o, Eminență. Călugării nu se dau în lături de la nimic ca să ne distrugă. Dar asta-i doar invidie, pentru că noi izbutim acolo unde ei dau greș. Sigur că Domnul are să le arate măsura greșelilor lor! S-ar putea ca englezul să *dispară* înainte de a ne face vreun rău. Cărțile-pilot stau mărturie că este ce este. Un pirat și un conducător de pirați!

— Citește-i-le lui Toranaga, Martin. Părțile în care descrie devastarea localităților lipsite de apărare, din Africa până-n Chile, și listele cu jafuri și cu toate omorurile.

— Poate că ar trebui să așteptăm, Eminență. Oricând putem să dăm la iveală cărțile-pilot. Să sperăm că el o să-și semneze sentința fără să ne folosim de ele.

Părintele Alvito își șterse palmele din nou. Simțea privirea lui Blackthorne ațintită asupra lui. Dumnezeu să se-ndure de tine, gândi. Pentru ce i-ai spus azi lui Toranaga, viața ta nu mai face nici două parale și ce-i mai rău, sufletul tău nu mai poate fi mântuit. Ești răstignit chiar și fără mărturia rutterelor tale. Să i le trimitem înapoi părintelui Sebastio ca el să le poată da îndărăt lui Mura? Ce-ar face Toranaga dacă hârtiile nu s-ar mai găsi niciodată? Nu, asta ar fi prea periculos pentru Mura.

Ușa de la celălalt capăt al încăperii se deschise.

— Seniorul Ishido dorește să vă vadă, alteță, anunță Naga. E... e aici în coridor și dorește să vă vadă. Pe dată, zice.

— Treceți toți înapoi la locurile voastre, spuse Toranaga oamenilor săi.

Se supuseră imediat. Dar toți samuraii, cu Hiro-matsu în frunte, stăteau cu fața către ușă, cu săbiile puțin trase din teacă.

— Naga-san, spune-i seniorului Ishido că este întotdeauna binevenit. Poftește-l să intre.

Bărbatul înalt înaintă cu pași mari în cameră. Zece samurai de-ai săi – în uniforme gri – îl urmau, dar rămaseră la ușă și, la semnul lui, se așezară jos cu picioarele încrucișate.

Toranaga se înclină așa cum cerea ceremonialul și i se răspunse la fel.

Părintele Alvito își binecuvântă norocul de a fi prezent. Ciocnirea de neînălțurat dintre cei doi comandanți vrăjmași ar putea înrăuri adânc mersul împărăției și viitorul Sfintei Biserici în Japonia, așa că orice semn sau mărturie directă, care ar putea să-i ajute pe iezuiți să hotărască spre cine să-și îndrepte puterea, ar fi de o importanță covârșitoare. Ishido era zen-budist și anti-creștin fanatic, Toranaga era zen-budist și fățiș de partea lor. Dar mai toți *daimyo* creștini îl susțineau pe Ishido, temându-se – pe bună dreptate, gândea părintele Alvito – de ascensiunea lui Toranaga. *Daimyo* creștini simțeau că, dacă Toranaga ar înlătura influența lui Ishido asupra Consiliului Regenților, ar lua puterea în mâinile sale. Și având puterea, credeau ei, avea să pună în aplicare edictele de expulzare ale lui Taiko și va termina cu Adevărata Credință. Dacă, totuși, Toranaga ar fi înlăturat, succesiunea, o succesiune slabă, ar fi asigurată și Sfânta Biserică

ar prospera.

Așa cum *daimyo* creștini oscilau în alegerea lor, la fel se întâmpla și cu ceilalți *daimyo* din țară și balanța puterii între cei doi conducători oscila, așa că nimeni nu știa cu siguranță care era, de fapt, partea cea mai puternică. Până și el, părintele Alvito, cel mai informat european din împărăție, nu putea spune sigur pe cine vor sprijini acei *daimyo* creștini sau ce partidă va ieși învingătoare când va izbucni războiul.

Îl privi pe Toranaga coborând de pe podium în mijlocul străjilor sale.

— Fii bine venit, senior Ishido. Te rog, ia loc. Toranaga arată spre singura pernă de pe podium. Vreau să te simți confortabil.

— Nu, mulțumesc, senior Toranaga.

Ishido Kazunari era slab, oacheș și foarte dur. Avea cu un an mai puțin decât Toranaga. Erau dușmani vechi. Optzeci de mii de samurai din castelul Osaka și împrejurimi îi dădeau ascultare, pentru că el era comandantul garnizoanei – și, deci, comandantul gărzii personale a Moștenitorului – generalul șef al Armatelor de Apus, cuceritorul Coreei, membru al Consiliului Regenților și inspector general oficial al tuturor armatelor răposatului Taiko, ceea ce, legal, însemna armatele a toți *daimyo* din întreaga țară.

— Nu, mulțumesc, repetă el. M-aș simți stânjenit, eu să stau bine și tu nu, *neh?* Am să-ți iau eu perna într-o zi, dar nu azi.

Un val de mânie trecu peste uniformele maro la amenințarea ascunsă în vorbele lui Ishido, dar Toranaga răspunse prietenos:

— Ai venit la momentul cel mai potrivit. Tocmai isprăvisem cercetarea barbarului. Tsukku-*san*, spune-i să se ridice în picioare.

Preotul făcu precum i se ceruse. Simți ostilitatea lui Ishido față de el. Pe lângă că era anticreștin, Ishido fusese întotdeauna foarte pornit împotriva tuturor europenilor și voia ca imperiul să fie într-un totu închis pentru ei.

Ishido privi spre Blackthorne cu o scârbă vădită.

— Am auzit că e urât, dar nu mi-am închipuit că e atât de urât. Se zvonește că e pirat. Așa-i?

— Ai putea să te-ndoiești de asta? și mai e și mincinos.

— Atunci, înainte de a-l pune pe cruce, te rog, lasă-mi-l pentru jumătate de zi. S-ar putea să-l amuze pe Moștenitor să-l vadă-ntâi cu capul pe umeri. Ishido râse grosolan. Sau poate ar trebui să fie învățat să danseze ca un urs și apoi să-l arăți în toată împărăția: "Monstrul de la răsărit".

Deși era adevărat că Blackthorne era singurul care apăruse din mările de la răsărit – spre deosebire de portughezi, care veneau întotdeauna din sud și, deci, erau numiți barbarii din sud – Ishido lăsa să se înțeleagă că Toranaga, care stăpânea provinciile de răsărit, era adevăratul monstru.

Dar Toranaga zâmbi doar, ca și cum n-ar fi înțeles.

— Ești un om cu mult haz, alteță. Dar sunt de acord că, pe cât de repede terminăm cu barbarul, pe atât mai bine. E vorbă lungă, îngâmfat, zgomotos, o ciudățenie, da, dar una de mică valoare, și lipsit de orice purtări alese. Naga-*san*, trimite niște oameni să-l ducă la criminalii de rând. Tsukku-*san*, spune-i să-i urmeze.

— Căpitane pilot, trebuie să-i urmezi pe oamenii aceia.

— Unde mă duc?

Părintele Alvito șovăi. Era bucuros că ieșise învingător, dar adversarul lui era curajos și avea un suflet care putea fi salvat.

— O să fii închis, spuse el.

— Pentru câtă vreme?

— Nu știu, fiule. Cât hotărăște seniorul Toranaga.

În timp ce-l privea pe barbar părăsind încăperea, Toranaga își desprinsese cu părere de rău gândul de la uluitorul interogatoriu, începând să se frământa din pricina lui Ishido.

Toranaga hotărâse să nu-i spună preotului să plece, știind că asta avea să-l infurie și mai mult pe Ishido, chiar dacă era la fel de sigur că prezența în continuare a preotului putea fi periculoasă. Cu cât știa mai puține străinii, cu atât mai bine. Cu cât alții știau mai puțin, cu atât mai bine, gândi. O să-i influențeze Tsukku-san pe *daimyo* creștini în favoarea mea sau împotriva mea? Până azi aș fi avut toată încrederea în el, dar au fost câteva momente ciudate cu barbarul pe care încă nu le înțeleg.

Ishido nu urmă regulile obișnuite de politețe, ci intră direct în subiect:

— Din nou trebuie să te-ntreb, ce răspuns dai Consiliului Regenților?

— Din nou îți repet: ca președinte al Consiliului Regenților nu cred că e necesar vreun răspuns. Am făcut unele legături de rudenie lipsite de importanță. Nu e nevoie de nici un răspuns.

— Îți logodești fiul, pe Nagn-san, cu fiica seniorului Masamune; îți căsătorești pe una din nepoate cu fiul și moștenitorul seniorului Zataki; pe o altă nepoată cu fiul seniorului Kiyama. Toate căsătoriile sunt cu seniori feudali, sau cu rudele lor. apropiate și, ca atare, nu sunt deloc neînsemnate și sunt împotriva poruncilor stăpânului nostru.

— Regretatul nostru stăpân, Taiko, este mort de un an. Din nenorocire. Da, regret moartea cumnatului meu, l-aș fi preferat în viață ca să conducă încă destinele împărăției. Toranaga adăugă încântat, răsucind cuțitul într-o veche rană: Dacă el ar trăi, nu e nici o îndoială că ar aproba aceste legături de familie. Poruncile lui se refereau la căsătorii care amenințau succesiunea casei *sale*. Eu nu sunt o amenințare pentru casa sa, sau pentru nepotul meu, Yaemon, Moștenitorul. Eu sunt mulțumit ca senior de Kwanto. Nu râvnesc alte pământuri. Sunt în pace cu vecinii mei și vreau ca pacea lui să dureze. Jur pe Buddha că nu eu voi fi primul care să stric pacea.

De șase secole împărăția fusese măcinată de un permanent război civil. Cu treizeci și cinci de ani în urmă, un *daimyo* minor, numit Goroda, cucerise Kyoto, încurajat, în special, de Toranaga. În următoarele două decenii acest războinic supusese în chip miraculos jumătate din Japonia, făcuse un munte de tigve și se autodeclarase dictator – nu încă suficient de puternic, totuși, ca să-i ceară împăratului care domnea să-i acorde titlul de *shogun*, deși avea unele legături vagi cu o ramură a familiei Fujimoto. Apoi, acum șaisprezece ani, Goroda fusese asasinat de unul dintre generalii săi și puterea căzuse în mâinile principalului său vasal și cel mai strălucit general, țăranul Nakamura.

Într-un răstimp scurt, de patru ani, generalul Nakamura – ajutat de Toranaga, Ishido și alții – îi înlăturase pe urmașii lui Goroda și adusese întreaga Japonie sub controlul său unic și absolut; era prima oară în istorie când un singur om cucerea toată împărăția. A mers în triumf la Kyoto ca să se-nchine în fața lui Go-Nijo, Fiul Cerului. Acolo, pentru că se născuse țăran, Nakamura trebuise să accepta rangul mai mic de *kampaku*, prim sfetnic, la care mai târziu a renunțat în favoarea fiului său, luându-și pentru el titlul de *taiko*. Dar orice *daimyo* se înclina în fața lui, chiar și Toranaga. Oricât ar fi părut de necrezut, fusese pace deplină timp de doisprezece ani. Cu un an în urmă Taiko murise.

— Jur pe Buddha, spuse din nou Toranaga. Nu voi fi eu primul care să stric pacea.

— Dar ai să mergi la război?

— Un om înțelept se pregătește împotriva trădării, *neh*? Oamenii răi sunt în orice provincie. Unii sunt în slujbe înalte. Amândoi știm cât de nemărginită e trădarea în inimile oamenilor. Vocea lui Toranaga se înăspri. Acolo unde Taiko ne-a lăsat moștenire buna înțelegere, acum suntem

împărțiți – răsărit și apus – eu și tu. Consiliul Regenților e dezbinat. *Daimyo* se dușmănesc. Un Consiliu nu poate conduce un cătun păduchios, darămite o împărăție. Cu cât împlinește mai curând fiul lui Taiko vârsta majoratului, cu atât mai bine. Cu cât mai repede avem un alt *kampaku*, cu atât mai bine.

— Sau poate un *shogun*? insinuă Ishido.

— *Kampaku*, sau *shogun*, sau *taiko*, puterea e aceeași, spuse Toranaga. Care-i, de fapt, valoarea unui titlu? *Puterea* este singurul lucru important. Goroda n-a ajuns niciodată *shogun*. Nakamura a fost mai mult decât mulțumit cu *kampaku* și mai târziu cu *taiko*. *El* a ocârmuit și ăsta e cel mai important lucru. Ce contează că tu – cumnatul meu – te-ai născut într-o familie de jos? Ești general, senior, ba chiar faci parte din Consiliul Regenților.

Contează foarte mult, gândi Ishido. O știi foarte bine. Și eu o știu. Orice *daimyo* o știe. Chiar și *Taiko* a știut-o.

— Yaemon are șapte ani. Peste șapte ani ajunge *kampaku*. Până atunci...

— Peste *opt*, generale Ishido. Asta e legea noastră de veacuri. Când nepotul meu împlinește cincisprezece ani, devine adult și-și primește moștenirea. Până atunci, noi, cei cinci regenți, conducem în numele lui. Acesta a fost legatul răposatului nostru stăpân.

— Da. Și tot el a mai poruncit ca regenții să nu ia ostatici, unii împotriva altora. Doamna Ochiba, mama Moștenitorului, este ostatică în castelul tău din Yedo, pe timpul șederii tale aici și asta e, de asemeni, o încălcare a testamentului său. Ai declarat oficial că te vei supune poruncilor sale, așa cum au făcut toți regenții. Ai semnat documentul chiar cu sângele tău.

Toranaga oftă.

— Doamna Ochiba vizitează Yedo, unde unica ei soră e-n chinurile facerii. Sora ei este măritată cu fiul și moștenitorul meu. Locui fiului meu este în Yedo, câtă vreme eu mă aflu aici. Ce-i mai firesc ca o seră să-și viziteze sora într-o împrejurare ca asta? Nu e privită cu cinste? Poate c-o să am primul nepot, *neh*?

— Mama Moștenitorului este cea mai importantă doamnă din împărăție. Ea n-ar trebui să fie – Ishido voia să spună "în mâinile dușmanului", dar se răzgândi – într-un oraș în care nu stă de obicei. Făcu o pauză, apoi adăugă răspicat: Consiliul ar dori să-i dai astăzi ordin să se-ntoarcă acasă.

Toranaga nu căzu în cursă.

— Îți repet, doamna Ochiba nu e ostatică, așa că nu e sub porunca mea, cum n-a fost niciodată.

— Atunci hai să spunem altfel. Consiliul dorește prezența ei în Osaka, imediat.

— Cine anume?

— Eu. Seniorul Sugiyama, seniorul Onoshi și seniorul Kiyama. În plus, am căzut cu toții de acord să așteptăm aici până ce ea se întoarce la Osaka. Poftim semnăturile lor.

Toranaga pălise. Până acum făcuse așa fel ca în Consiliu totdeauna voturile să fie împărțite două la trei. Niciodată nu reușise să câștige patru voturi la unu împotriva lui Ishido, dar nici Ishido împotriva lui. Patru la unu însemna izolare și dezastru. De ce trădase Onoshi? Dar Kiyama? Amândoi erau dușmani neîmpăcați chiar înainte de a fi trecut la religia străină. Și ce putere avea acum Ishido asupra lor?

Ishido știa că-și descumpănise dușmanul. Mai rămânea o singură mișcare ca victoria să fie completă. Așa că puse în aplicare planul asupra căruia el și Onoshi căzuseră la învoială.

— Noi, regenții, am căzut de acord cu toții c-a venit vremea să terminăm cu cei ce plănuiesc să uzurpe puterea stăpânului meu și să-l

ucidă pe Moștenitor. Trădătorii vor fi condamnați. Vor fi expuși pe străzi, ca oricare criminal de rând, cu toți ai lor și apoi vor fi executați ca oricare criminal de rând, cu toți ai lor. Fujimoto, Takashima, de viță nobilă sau nu, n-are importanță. Chiar și Minowara!

Un icnet de mânie țâșni din pieptul fiecărui samurai al lui Toranaga, pentru că asemenea batjocorire a familiilor semiregale era de neînchipuit; apoi tânărul samurai Usagi, soțul nepoatei lui Hiro-matsu, sări în picioare roșu de mânie. Smulse sabia lungă din teacă și sări la Ishido, gata pentru lovitura cu ambele mâini.

Ishido era pregătit pentru lovitura mortală și nu făcu nici o mișcare să se apere. Asta și plănuse, asta sperase și oamenii lui primiseră ordine să nu intervină până nu era mort. Dacă el, Ishido, era omorât aici, acum, de către un samurai de-al lui Toranaga, toată garnizoana din Osaka avea tot dreptul să se arunce asupra lui Toranaga și să-l omoare, indiferent de ostatică. Atunci doamna Ochiba ar fi ucisă de fiii lui Toranaga, drept răzbunare și regenții rămași ar fi fost forțați să pornească împreună împotriva clanului Yoshi, care, acum izolat, ar fi fost șters de pe fața pământului. Numai atunci succesiunea Moștenitorului ar fi fost garantată iar el, Ishido, și-ar fi făcut datoria față de Taiko.

Dar lovitura nu veni. În ultima clipă, Usagi își veni în fire și, tremurând, băgă sabia în teacă.

— Îmi cer iertare, stăpâne, spuse el îngenunchind cu umilință: N-am putut să-ndur rușinea... ca să ascultați asemenea... asemenea jigniri. Cer învoirea... îmi cer iertare și... cer învoire să-mi fac imediat *seppuku* pentru că nu pot trăi cu o asemenea rușine.

Deși Toranaga rămăsese nemișcat, fusese pregătit să oprească lovitura și știa că și Hiro-matsu și ceilalți samurai ai săi ar fi putut-o face și că, probabil, Ishido ar fi fost doar rănit. Înțelegea, de asemeni, de ce Ishido fusese atât de provocator și jignitor. Am să ți-o plătesc cu vârf și îndesat, Ishido, își promise în gând.

Toranaga își îndreptă atenția asupra tânărului îngenuncheat.

— Cum îndrăznești să pretinzi că spusele seniorului Ishido au fost menite să fie în vreun fel o insultă la adresa mea! Bineînțeles că el n-ar fi niciodată atât de nepoliticos. Cum îndrăznești să ascuți convorbiri ce nu te privesc? Nu, nu ți se va permite să-ți faci *seppuku*. Asta e o onoare. Tu n-ai nici onoare, nici stăpânire de sine. O să fii crucificat astăzi, ca un criminal de rând. Săbiile tale vor fi rupte și îngropate într-un sat *eta*. Fiul tău va fi îngropat într-un sat *eta*. Capul îți va fi pus în țeapă ca toată lumea să te batjocorească, cu o tăbliță pe care va fi scris: "Acest om s-a născut samurai din greșeală. Numele lui a încetat să mai existe!"

Cu un efort suprem Usagi își controlă respirația, dar picăturile de sudoare curgeau și rușinea îl chinuia. Se înclină spre Toranaga, acceptându-și soarta cu un calm desăvârșit.

Hiro-matsu înaintă și smulse ambele săbii din cingătoarea nepotului său.

— Stăpâne Toranaga, spuse grav, cu îngăduința ta voi veghea eu însumi ca poruncile tale să fie îndeplinite.

Toranaga încuviință din cap.

Tânărul se plecă pentru ultima oară și apoi dădu să se ridice, dar Hiro-matsu îl împinse din nou la podea.

— Samuraii merg, spuse. La fel și oamenii. Dar tu nu ești nici una, nici alta. Ai să mergi spre moarte târându-te în patru labe.

Tăcut, Usagi se supuse.

Și toți din cameră fură mișcați de stăpânirea de sine a tânărului și de măsura curajului său. Se va renaște samurai, își spuseră ei mulțumiți.

În noaptea aceea Toranaga nu izbuti să doarmă. Asta i se întâmpla rar, pentru că, de obicei, putea să amine cea mai grabnică problemă până a doua zi, știind că, dacă avea să fie în viața a doua zi, avea să o rezolve cât se putea de bine. Trecuse multă vreme de când descoperise că un somn bun aducea dezlegarea la mai toate încurcăturile și, dacă nu, ce mai conta, de fapt? Nu era viața o picătură de rouă într-o altă picătură de rouă?

Dar în noaptea asta erau prea multe întrebări descumpănitoare asupra cărora trebuia să cugete.

Ce să fac cu Ishido?

De ce a trecut Onoshi de partea dușmanului?

Cum am să manevrez Consiliul?

S-au amestecat iar preoții creștini?

De unde va veni următoarea încercare de asasinat?

Când va trebui să mă ocup de Yabu?

Și ce trebuie să fac cu barbarul?

A spus el, oare, adevărul?

Curios cum a apărut barbarul din mările de la răsărit chiar acum. Să fie asta vreun semn? E *karma* lui, să fie el scânteia ce va aprinde butoiul cu pulbere?

Karma era un cuvânt indian din filozofia budistă, adoptat de japonezi, care se referea la soarta unui individ în această viață, soartă cu neputință de schimbat, influențată de faptele sale dintr-o existență anterioară, faptele bune oferindu-i o poziție mai bună în această viață, iar cele rele una mai rea. La fel după cum faptele din această existență aveau să afecteze întru totul viitoarea renaștere. O persoană se renăștea mereu în această lume de lacrimi până când, după ce suferea, îndura și învăța multe de-a lungul atâtor vieți, atingea, în cele din urmă, perfecțiunea, ajungând în *Nirvana*, Locul Liniștii Desăvârșite, fără să mai trebuiască vreodată să sufere o nouă renaștere.

Curios că Buddha sau un alt zeu, sau poate doar *karma*, l-a dus pe Anjin-san pe feuda lui Yabu. Curios că el a debarcat chiar în satul unde Mura, căpetenia secretă a rețelei de iscoade din Izu, fusese strecurat cu mulți ani în urmă, chiar sub nasul lui Taiko și al boșorogului de tată al lui Yabu. Curios că Tsukku-san era aici, în Osaka, ca să tălmăcească și nu la Nagasaki, unde ar fi fost de obicei. De asemeni și că preotul cel mare al creștinilor se află aici, în Osaka, la fel și Căpitanul General al portughezilor. Curios că pilotul, Rodrigues, a fost, de asemeni, la îndemână ca să-l ducă pe Hiro-matsu la Anjiro la timp, încât să-l prindă viu pe barbar și să intre în stăpânirea armelor. Apoi mai e Kasigi Omi, fiul bărbatului ce-mi va oferi capul lui Yabu, numai să mișc un deget.

Cât de frumoasă e viața și cât de tristă! Cât de vremelnică, fără trecut, fără viitor, doar Nemărginitul *acum*.

Toranaga oftă. Un lucru e sigur: barbarul nu va pleca niciodată de aici. Nici viu, nici mort. Aparține împărăției pentru totdeauna.

Urechile-i prinseră pași aproape neauziți ce se apropiau și-și pregăti sabia. În fiecare noapte își schimba, la întâmplare, camera de dormit, străjile și parola, fiindcă ucigașii erau mereu la pândă. Pașii se opriră de cealaltă parte a ușii glisante. Apoi auzi vocea lui Hiro-matsu și începutul parolei:

— *Dacă Adevărul este deja limpede, ce rost mai are meditația?*

— *Și dacă Adevărul este ascuns?* spuse Toranaga.

— *E deja limpede*, răspunse Hiro-matsu corect.

Citatul era dintr-un vechi dascăl budist, Saraha.

— Intră.

Numai când Toranaga văzu că era, cu adevărat, sfetnicul său, își descleștă mâna de pe sabie.

— Ia loc.
— Am auzit că nu dormi. M-am gândit că poate ai nevoie de ceva.
— Nu. Mulțumesc. Toranaga observă cutele adânci din jurul ochilor bătrânului. Mă bucur că ai venit, bătrâne prieten, spuse.
— Sigur totul e-n ordine?
— O, da.
— Atunci te las. Îmi pare rău că te-am tulburat, stăpâne.
— Nu, te rog, rămâi, sunt bucuros că ești aici. Așază-te.
Bătrânul se așeză țeapăn lângă ușă.

— Am dublat gărzile.
— Bine.
După o vreme, Hiro-matsu spuse:
— Cât despre nebunul ăla, totul a fost făcut cum ai poruncit. Totul.
— Mulțumesc.
— Soția lui – de-ndată ce a aflat sentința, nepoata mea mi-a cerut permisiunea să se omoare ca să-și însoțească fiul și soțul în Nemărginire. Am refuzat și i-am poruncit să aștepte încuviințarea ta.

Inima lui Hiro-matsu sângera. Ce cumplită e viața!
— Bine ai făcut.
— Îți cer învoirea să-mi pun capăt zilelor. Ceea ce a făcut el te-a pus într-un pericol de moarte, dar vina a fost a mea. Eu trebuia să-i fi aflat slăbiciunile. Ți-am înșelat încrederea.

— N-ai voie să-ți faci *seppuku*.
— Te rog, alteță. Oficial.
— Nu. Am nevoie de tine viu.
— Îți voi da ascultare. Dar, te rog, stăpâne, să-mi primești scuzele.
— Scuzele îți sunt acceptate.

După o vreme Toranaga spuse:
— Ce-i cu barbarul?
— Multe, alteță. Unu: Dacă astăzi n-ai fi așteptat barbarul, ai fi fost la vânătoare cu șoimul de la prima geană de lumină și Ishido nu te-ar fi prins niciodată în plasa unei atât de dezgustătoare întâlniri. Acum n-ai de ales, decât să-i declari război, dacă poți să scapi din castelul ăsta și să te-ntorci la Yedo.

— Al doilea?
— Și al treilea și al patruzeci și treilea și al o sută patruzeci și treilea? Nu sunt nici pe departe atât de deștept ca tine, stăpâne, dar până și eu mi-aș putea da seama că tot ce ne-au făcut să credem barbarii de la miazăzi nu este adevărat. Hiro-matsu era bucuros să vorbească. Își ușura inima. Dar, dacă sunt două religii creștine, care se urăsc una pe alta, și dacă portughezii fac parte dintr-o nație mai mare, spaniolă, și dacă țara acestui nou barbar – indiferent cum s-o chema – se războiește cu amândouă și le înfrânge, și dacă această țară e o insulă la fel ca a noastră și, cel mai mare "dacă" dintre toate, dacă el spune adevărul, și dacă preotul a tălmăcit întocmai ce spunea barbarul... Ei bine, tu poți pune laolaltă toți acești "dacă" ca să le găsești un înțeles și să faci un plan. Eu nu sunt în stare, îmi pare rău. Eu știu doar ce-am văzut la Anjiro și la bordul navei. Acest Anjin-*san* e foarte destoinic la minte – slab la trup acum, deși asta ar putea fi din pricina drumului lung, și e copleșitor pe mare. Eu nu mai înțeleg nimic despre el. Cum poate să fie astfel și să lase totuși un om să-i urineze pe spate? De ce i-a salvat viața lui Yabu, după câte i-a făcut acesta, la fel și viața dușmanului recunoscut de el însuși, portughezul Rodrigu? Mi se-nvârte capul de atâtea întrebări de parcă aș fi beat criță. Hiro-matsu făcu o pauză. Era foarte îngrijorat. Dar eu zic că ar trebui să-l ținem pe uscat și la fel pe toți cei ca el, dacă mai urmează și alții, și să-i omorâm pe toți foarte repede.

— Ce zici de Yabu?
— Poruncește-i să-și facă *seppuku* în noaptea asta.

— De ce?

— N-are nici o bună-cuviință. Ai prevăzut întocmai ce-o să facă când ajung eu în Anjiro. Avea de gând să-ți fure dreptul tău. Și e un mincinos. Nu te osteni să-l vezi mâine, după cum ai aranjat. Mai bine lasă- mă pe mine să-i duc acum ordinul tău. Va trebui să-l omori, mai devreme sau mai târziu. Mai bine acum când îți e la-ndemână, fără nici unul dintre vasalii lui în preajmă. Te sfătuiesc să nu pierzi vremea.

Se auzi un ușor ciocănit în ușa interioară.

— Tora-*chan*?

Toranaga zâmbi ca întotdeauna la acea voce cu totul aparte și la diminutivul acela deosebit.

— Da, Kiri-*san*?

— Mi-am luat îngăduința, stăpâne, de-a aduce *cha* pentru tine și oaspetele tău. Pot să intru, te rog?

— Da.

Amândoi bărbații îi răspunseră la plecăriune. Kiri închise ușa și începu să toarne preocupată. Matroană a doamnelor de onoare ale lui Toranaga, cea mai vârstnică dintre doamnele de la curtea lui, Kiritsubonoh-Toshiko, poreclită Kiri, avea cincizeci și trei de ani și era dolofană. Păru-i era cărunt, talia groasă, dar fața-i era luminată de o permanentă bucurie.

— N-ar trebui să fii treaz la ora asta din noapte, Tora-*chan*! Curând o să se crape de ziuă și cred că atunci o să fii afară cu șoimii, *neh*? Trebuie să dormi!

— Da, Kiri-*chan*! Toranaga o bătu ușor și afectuos peste fundu-i mare.

— Te rog, nu mă lua pe mine cu Kiri-*chan*! râse Kiri. Sunt o femeie în vârstă și mi se cuvine mai mult respect. Și-așa celelalte doamne ale tale îmi dau destul de furcă. Dacă nu ți-e cu supărare, mă cheamă Kiritsubonoh-Toshiko-*san*, stăpânul meu, Yoshi Toranaga-noh-Chikitada!

— Uite, vezi, Hiro-matsu. După douăzeci de ani, tot mai încearcă să mă mai conducă.

— Îmi pare rău, sunt mai bine de treizeci de ani, Tora-*sama*, spuse ea cu mândrie. Și ai fost la fel de ușor de condus, atunci, pe cât ești acum!

Pe la douăzeci și ceva de ani, Toranaga fusese și el ostatic la tiranul Ikawa Tadazaki, senior de Suruga și Totomi, tatăl lui Ikawa Jikkyu, dușmanul lui Yabu. Samuraiul răspunzător de buna purtare a lui Toranaga abia o luase pe Kiritsubo ca o doua soție. Pe-atunci ea avea șaptesprezece ani. Amândoi, acest samurai și soția lui, Kiri, îl trataseră pe Toranaga cu cinste, îi dăduseră sfaturi înțelepte și apoi, când Toranaga se ridicase împotriva lui Tadazaki și i se alăturase lui Goroda, el îl urmărise cu mulți războinici și luptase curajos de partea lui. Mai târziu, în lupta pentru cucerirea capitalei, soțul lui Kiri fusese ucis. Toranaga o întrebase dacă nu vrea să devină una dintre concubinele lui și ea acceptase bucuroasă. Pe vremea aceea nu era grasă. Dar era la fel de proteguitoare și la fel de înțeleaptă. Ea avea nouăsprezece ani și el douăzeci și patru și, de atunci până azi, ea rămăsese capul gospodăriei lui. Kiri era foarte iscusită și foarte destoinică. De ani de zile îi conducea gospodăria și o ținuse departe de necazuri.

Departe de necazuri atât cât putea să fie vreodată orice gospodărie cu femei, gândi Toranaga.

— Te-ai îngărat, spuse el, fără să se sinchisească, de altfel, că era grasă.

— Se poate, stăpâne Toranaga! S-o spui în fața seniorului Toda! O, îmi pare rău, va trebui să-mi fac *seppuku* – sau cel puțin să mă rad în cap, să mă fac călugăriță, și eu, care credeam că sunt atât de tânără și suplă! Izbucni în râs. De fapt, e drept că am fundul mare, dar ce pot să fac? Atâta doar că-mi place să mănânc și asta e problema lui Buddha și asta mi-e *karma*, *neh*? Le servi ceaiul. Pofțiți. Acum am să plec. Ați dori s-o trimit pe

doamna Sazuko?

— Nu, grijulia mea Kiri-*san*, nu, mulțumesc. Noi o să mai stăm de vorbă puțin, apoi o să mă culc.

— Noapte bună, Tora-*sama*. Somn ușor, fără vise. Se înclină către el și Hiro-matsu apoi dispăru.

Își sorbiră pe îndelete ceaiul, savurându-l.

Toranaga spuse:

— Totdeauna mi-a părut rău că n-am avut un fiu de la Kiri-*san*. O dată a rămas grea, dar nu l-a putut ține. Asta s-a întâmplat când cu bătălia de la Nagakude.

— A, aceea.

— Da.

Asta se întâmplase chiar după ce dictatorul Goroda fusese asasinat, când generalul Nakamura – viitorul Taiko – încerca să ia toată puterea în mâinile sale. La vremea aceea izbânda era îndoielnică, pentru că Toranaga îl sprijinea pe unul dintre fiii lui Goroda, moștenitorul de drept. Nakamura porni împotriva lui Toranaga lângă micul sat Nagakude și armata lui fu înfrântă și pusă pe fugă, iar el pierdu bătălia. Înțelept, Toranaga se retrase urmărit de o nouă armată, acum comandată de Hiro-matsu, care era de partea lui Nakamura. Dar Toranaga ocoli capcana și ajunse în provinciile lui fără pierderi, cu întreaga armată, gata din nou de luptă. Cincizeci de mii de oameni muriseră la Nagakude, foarte puțini dintre ei ai lui Toranaga. În înțelepciunea sa, viitorul Taiko oprise războiul civil împotriva lui Toranaga, deși ar fi câștigat. Nagakude a fost singura bătălie pe care a pierdut-o Taiko vreodată, și Toranaga singurul general care l-a înfrânt vreodată.

— Sunt bucuros că nu ne-am încleștat niciodată în luptă, alteță, spuse Hiro-matsu.

— Da.

— Ai fi câștigat.

— Nu. Taiko a fost cel mai mare general și cel mai înțelept și mai chibzuit bărbat care a existat vreodată.

Hiro-matsu zâmbi.

— Da. În afară de tine.

— Nu. Te-nșeli. Din pricina asta am devenit *eu* vasalul *lui*.

— Îmi pare rău că e mort.

— Da.

— Și Goroda, și el a fost un bărbat strașnic, *neh?* Atâția oameni buni morți. Din obișnuință, Hiro-matsu întoarse și răsuci teaca uzată. O să trebuiască să pornești împotriva lui Ishido. Asta va forța pe fiecare *daimyo* să aleagă o dată și pentru totdeauna, de partea cui este. Până la urmă o să câștigăm războiul. Apoi poți să desființezi Consiliul și să ajungi *shogun*.

— Nu caut această onoare, spuse Toranaga tăios. De câte ori trebuie să ți-o spun?

— Îți cer iertare, alteță. Știu, dar simt că ar fi cel mai bine pentru Japonia.

— Asta-i trădare.

— Față de cine, stăpâne? Față de Taiko? El e mort. Față de ultima lui dorință și față de testamentul lui? Asta e o bucată de hârtie. Față de copilul Yaemon? Yaemon e fiul unui țăran, care a uzurpat puterea și moștenirea unui general, pe ai cărui urmași i-a ucis. Noi am fost aliații lui Goroda, apoi vasalii lui Taiko. Da. Dar amândoi sunt morți pentru totdeauna.

— Ai da sfatul ăsta dacă ai fi unul dintre regenți?

— Nu, dar eu nu sunt unul dintre regenți și sunt foarte bucuros de asta. Sunt doar vasalul tău. Alegerea am făcut-o acum un an. Am făcut-o de bunăvoie și nesilit de nimeni.

— De ce? Toranaga nu-l întrebese niciodată până acum.

— Pentru că ești un adevărat bărbat, ești un Minowara și pentru că vei face ceea ce e înțelept. Ceea ce i-ai spus lui Ishido e drept: noi nu suntem

un popor care să ne lăsăm conduși de un consiliu. Noi avem nevoie de un conducător. Pe cine ar fi trebuit să aleg să-l slujesc dintre cei cinci regenți? Pe seniorul Onoshi? Da, el e un om foarte înțelept și un bun general, dar e creștin și șchiop și carnea îi e așa de mâncată de lepră că pute de la cincizeci de pași. Seniorul Sugiyama? El e cel mai bogat *daimyo* din țară, familia lui e la fel de veche ca a ta, dar e un om de nimic, și schimbător și amândoi îl cunoaștem de-o viață. Seniorul Kiyama? Înțelept, viteaz, un mare general și un vechi camarad, dar și el e creștin și eu cred că avem destui zei de-ai noștri pe acest Pământ al Zeilor ca să nu fim atât de îngâmfați și să ne închinăm doar la unul. Ishido? L-am urât pe stârpitura asta de țăran trădător de când îl cunosc și singurul motiv pentru care nu l-am omorât a fost că era câinele lui Taiko. Fața-i tăbăcită de vreme i se destinse într-un surâs. Așa că vezi, Yoshi Toranaga-noh-Minowara, n-am avut de-ales.

— Și dacă eu merg împotriva sfatului tău? Dacă manevrez Consiliul Regenților, chiar pe Ishido, și-i dau puterea lui Yaemon?

— Orice faci e înțelept. Dar toți regenții te-ar vrea mort. Țasta e adevărul. Eu sunt pentru război imediat. *Imediat*. Înainte ca ei să te lase singur. Sau, mult mai probabil, să te omoare.

Toranaga se gândea la dușmanii lui. Erau puternici și numeroși.

I-ar trebui trei săptămâni bune să se întoarcă la Yedo călătorind pe șoseaua Tokaido, principalul drum care urma coasta, între Yedo și Osaka. Ca să plece pe mare era mai periculos și i-ar fi luat mai mult timp, afară doar dacă mergea cu galera, care putea să navigheze împotriva vântului și a fluxului.

Mintea lui Toranaga mai trecu o dată peste planul pe care-l hotărâse. Nu-i găsea nici un cusur.

— Am auzit, ieri, în mare taină, că mama lui Ishido își vizitează nepotul în Nagoya, spuse el și Hiro-matsu își ciuli imediat urechile. Nagoya era un imens oraș-stat, care, până acum, nu se angajase de nici o parte. Doamna ar trebui să fie "invitată" de stareț să viziteze templul Johji. Să vadă florile de cireș.

— Îndată, spuse Hiro-matsu. Printr-un porumbel călător.

Templul Johji era renumit pentru trei lucruri: aleea cu cireși, firea războinică a călugărilor săi zen-budiști și credința declarată și statornică în Toranaga, care, cu ani în urmă, plătitese pentru construirea templului și de atunci continuase să se ocupe de întreținerea lui.

— Florile vor fi cam pe trecute, dar ea va fi acolo mâine. Nu mă-ndoiesc că venerabila doamnă are să vrea să stea câteva zile, e așa de odihnitor acolo. Trebuie să mergă și nepotul ei, *neh*?

— Nu, doar ea. Altfel "invitația" starețului prea ar bate la ochi. Mai departe: trimiți un mesaj secret fiului meu, Sudara: "Plec din Osaka în clipa când Consiliul își încheie întrunirea, peste patru zile." Trimite-l printr-un curier și mâine-l întărești printr-un porumbel călător.

Dezaprobaria lui Hiro-matsu era vădită.

— Atunci pot să ordon la zece mii de oameni să vină imediat? La Osaka?

— Nu. Oamenii de aici sunt destui. Mulțumesc, bătrâne prieten.. Cred că am să mă culc acum.

Hiro-matsu se ridică și-și dezmoțî umerii. Apoi, din prag spuse:

— Pot să-i dau lui Fujiko, nepoata mea, permisiunea să se omoare?

— Nu.

— Dar Fujiko e samurai, stăpâne, și știi cum sunt mamele când e vorba de fiii lor. Copilul a fost primul ei născut.

— Fujiko poate să aibă mulți copii. Ce vârstă are? Optsprezece, cel mult nouăsprezece? Am să-i găsesc un alt soț.

Hiro-matsu clătină din cap.

— N-o să vrea nici unul. O cunosc prea bine. Dorința ei, din adâncul

inimii, e să-și pună capăt vieții. Vă rog.

— Spune-i nepoatei tale că nu îngădui o moarte fără rost.

În cele din urmă Hiro-matsu se înclină și dădu să plece.

— Cât crezi că ar trăi barbarul în închisoarea aia? întrebă Toranaga.

Hiro-matsu nu se întoarse din drum.

— Depinde cât de grozav luptător e.

— Mulțumesc. Noapte bună, Hiro-matsu. Când fu sigur că este singur, spuse încet: Kiri-san?

Ușa interioară se deschise, ea intră și îngenunche.

— Trimite imediat un mesaj lui Sudara: "Totul e bine". Trimite-l prin porumbei călători. Dă drumul la trei deodată, în zori. La prânz fă același lucru.

— Da, stăpâne.

Kiri plecă.

Unul dintre ei trebuie să ajungă, gândi Toranaga. Cel puțin patru vor cădea pradă săgeților, iscoadelor sau șoimilor. Dar, dacă Ishido n-a descifrat codul nostru, mesajul nu-i va spune nimic.

Cifrul era foarte secret. Patru oameni îl știau. Fiul său cel mare, Noboru; cel de-al doilea fiu al său și moștenitor, Sudara; Kiri; și el însuși. Mesajul însemna: "Nu băga în seamă toate celelalte mesaje. Pune în aplicare Planul Cinci." Aceasta însemna să adune imediat pe toți conducătorii clanului Yoshi și sfetnicii lor cei mai apropiați și de încredere, în capitala sa, Yedo, și să facă mobilizare de război. Cuvântul codificat pentru război era "Cer de Purpură". Asasinarea sau prinderea sa în captivitate făcea inevitabil "Cerul de Purpură" și declanșa războiul – un atac imediat, fanatic asupra capitalei Kyoto, condus de Sudara, moștenitorul său, cu *toate* legiunile, spre a pune stăpânire pe acel oraș și pe împăratul marionetă. Acesta ar fi însoțit de răzmerițe, plănuit în taină și până la cel mai mic amănunt, în cincizeci de provincii, care fuseseră pregătite de-a lungul anilor pentru o asemenea împrejurare. Toate locurile, toate trecătorile, orașele, castelele, podurile fuseseră alese de multă vreme. Erau din belșug și arme, și oameni, și curaj spre a duce planul la îndeplinire.

E un plan bun, gândi Toranaga. Dar are să dea greș dacă nu conduc eu. Sudara o să dea greș. Nu din lipsă de curaj, de inteligență, sau din pricina trădării. Pur și simplu pentru că Sudara n-are încă destulă experiență și destule cunoștințe și nu poate să aducă de partea lui destui dintre acei *daimyo* independenți. Și, de asemeni, din pricina castelului Osaka și a Moștenitorului, Yaemon, care stau în cale, de neînvins – izvor a toată dușmănia și pizma cu care m-am ales în cei cincizeci și doi de ani de război.

Războiul lui Toranaga începuse de când avea șase ani și fusese dat ca ostatic în tabăra dușmanului, apoi eliberat, și din nou prins de alți dușmani și luat din nou ostatic, până ce a ajuns de doisprezece ani. La doisprezece ani condusesse prima sa patrulă și câștigase prima bătălie.

Atâtea bătălii. Nici una pierdută. Dar atâtea dușmani. Și acum se adună cu toții laolaltă.

Sudara n-o să izbutească. Tu ești singurul care ai putea să câștigi cu "Cer de Purpură", poate. Taiko ar fi reușit. Dar ar fi mai bine să nu trebuiască să fie pornit "Cer de Purpură".

CAPITOLUL 14

Pentru Blackthorne zorii au fost un iad. Era încleștat într-o luptă pe viață și pe moarte cu un alt întemnițat. Prețul era o cană de terci de ovăz. Amândoi bărbații erau goi. Când un deținut era adus în celulele de lemn ale uriașei barăci cu un singur cat, i se luau hainele. Un om îmbrăcat ocupă

mai mult loc, iar în haine pot fi ascunse arme.

Încăperea întunecată și sufocantă era lungă de cincizeci de pași, lată de zece și ticsită cu japonezi goi, asudați. Câte un fir de lumină se strecura cu zgârcenie printre scândurile și bârnele din care erau făcuți pereții și tavanul scund.

Blackthorne abia dacă putea să stea în picioare. Pielea-i era plină de vânătăi și zgârieturi de la unghiile rupte ale bărbatului și de la așchiile din scândurile pereților. În cele din urmă îi dădu o lovitură cu capul peste față, îl apucă de beregată și-l izbi cu capul de bârne până ce omul rămase în nesimțire. Apoi îl împinse deoparte și-și croi drum printre trupurile șiroind de sudoare, către locul din colț, pe care-l voise, și se pregăti pentru un nou atac.

În zori sosi vremea mesei și paznicii începură să le dea apă și căni cu terci de ovăz prin mica deschizătură din perete. Primea pentru prima dată hrană și apă de când fusese aruncat înăuntru cu o zi înainte, la apusul soarelui. Șirul de oameni ce așteptau să primească mâncare și apă era neobișnuit de liniștit. Fără disciplină nu primea nimeni mâncare. Apoi bărbatul ăsta ca o maimuță – neras, murdar, plin de păduchi – îl pocnise peste rinichi și-i luase porția, în timp ce ceilalți așteptau să vadă ce-o să se întâmple. Blackthorne fusese în prea multe încăierări marinărești ca să fie înfrânt dintr-o lovitură mișelească, așa că se prefăcuse neputincios, apoi îl izbise sălbatic cu piciorul și bătaia se întetise. Acum, în colțul lui, Blackthorne văzu, spre uluirea sa, că unul dintre bărbați îi întindea cana cu terci și apa pe care le crezuse pierdute. Le luă și-i mulțumi.

Colțurile erau locurile cele mai căutate. O bârnă de lemn se întindea pe pământ de-a lungul încăperii, împărțind-o în două. În fiecare parte erau trei șiruri de oameni – două șiruri față în față și cu spatele la perete sau bârnă, iar celălalt rând între ei. Numai cei slabi și bolnavi ocupau șirul din mijloc. Când cei mai puternici din șirurile de pe margini vroiau să-și întindă picioarele trebuiau s-o facă peste cei din mijloc.

Blackthorne văzu două cadavre umflate și acoperite de muște într-unui din șirurile din mijloc. Dar cei din preajma lor, istoviți sau pe moarte, păreau să le nu le bage în seamă.

Nu putea să vadă departe în întunericul înăbușitor. Soarele încinsese deja lemnul. Găleți-latrină existau, dar încăperea putea îngrozitor, fiindcă bolnavii se scăpaseră pe ei în locurile unde stăteau ghemuiți.

Din când în când paznicii deschideau ușa de fier și strigau câte un nume. Omul se înclina către camarazii lui și pleca, dar curând era adus altul iar locul se ocupa din nou. Toți deținuții păreau să-și fi acceptat soarta și încercau, pe cât puteau, să trăiască în pace cu vecinii din imediata apropiere.

Lângă perete un bărbat începu să vomite. Fu împins la iuțeală în rândul din mijloc și leșină, sufocat în mare parte sub greutatea picioarelor întinse peste el. Blackthorne trebui să-și închidă ochii și să lupte să-și înfrângă groaza și începutul de claustrofobie. Toranaga, ticălosule! Mă rog să am prilejul să te bag aici într-o zi.

Temniceri blestemați! Seara trecută, când îi porunciseră să se dezbrace, se luptase cu ei deznădăjduit, știindu-se înfrânt, luptând doar pentru că refuza să se predea fără nici o împotrivire. Și apoi fusese băgat cu forța pe ușă.

Erau patru grupuri de astfel de barăci. Se aflau la marginea orașului, pe un teren pavat, împrejmuit cu ziduri înalte de piatră. Dincolo de ziduri, lângă râu, era o bucată de pământ bătătorit îngrădită cu funii. Acolo se înălțau cinci cruci. Patru bărbați goi și o femeie fuseseră legați de încheieturile mâinilor și de glezne și răstigniți pe cruci și, când Blackthorne trecuse pe acolo, urmând samurarii din gardă, văzuse călăii cu sulițe lungi împungând piepturile victimelor, în vreme ce mulțimea din jur striga ocări. Apoi cei cinci fuseseră dați jos și urcați alți cinci, iar samurarii înaintaseră și

le ciopârțiseră leșurile cu săbiile lor lungi, răsând într-una.

Nemernici-bestii-scârnăvii-împuțite!

Neobservat de nimeni, bărbatul cu care se luptase Blackthorne începea să-și revină în simțiri. Zăcea pe rândul din mijloc. Sângele i se închegase pe o parte a feței și nasu-i era zdrobit. Sări brusc la Blackthorne, fără să-i pese de oamenii care-i erau în drum.

Blackthorne îl văzu venind în ultimul moment, opri iute lovitura și-l trânti grămadă la pământ. Deținuții peste care căzu îl înjurară și unul din ei, mătăhălos și semănând cu un bulldog, îl izbi sălbatic cu muchia palmei în ceafă. Se auzi un troznet sec și capul omului căzu moale.

Bărbatul cu mutră de bulldog ridică de moțul subțire capul plin de păduchi, apoi îl lăsă să cadă. Își ridică privirile către Blackthorne, spuse ceva gutural, zâmbi cu gingiile goale, lipsite de dinți și înălță din umeri.

— Mulțumesc, spuse Blackthorne, abia trăgându-și sufletul, bucuros că agresorul n-avusese priceperea lui Mura la luptele cu mâinile goale.

— *Namu* meu, *Anjin-san*, spuse arătând spre sine. Tu?

— *Ah, so desu!* *Anjin-san!* Bulldogul arătă la rândul lui spre sine și trase aer în piept. Minikui.

— *Minikui-san?*

— *Hai*, și urmă o revărsare de cuvinte japoneze.

Blackthorne ridică din umeri obosit.

— *Wakarimasen*. Nu înțeleg.

— *Ah, so desu!*

Buldogul sporovăi puțin cu vecinii săi, apoi ridică din nou din umeri. Blackthorne înălță și el din umeri și amândoi îl ridicară pe bărbatul mort și-l puseră lângă celelalte cadavre. Când se întoarseră în colț, nimeni nu le ocupaseră locurile.

Mai toți deținuții dormeau sau încercau să doarmă.

Blackthorne se simțea îngrozitor, murdar și pe moarte. Nu te speria, își spuse, mai ai mult până să mori... Nu, nu pot trăi multă vreme în iadul ăsta. Suntem prea mulți. O, Doamne, scoate-mă de aici! De ce se leagănă încăperea cu mine și ăla e Rodrigues care se-nalță din adâncuri cu clești mișcători în loc de ochi? Nu pot să respir. Trebuie să ies de aici, vă rog, vă rog, nu mai puneți lemne pe foc și ce faci aici, Croocq, băiete, credeam că ți-au dat drumul. Credeam că te-ai întors în sat, dar acum noi suntem aici, în sat, și cum am ajuns eu aici – e așa de răcoare și mai e fata aia, atât de drăguță, jos, pe chei, dar de ce o târâsc spre țarm, samuraiul gol și Omi, acolo, râde? De ce jos, pe nisip, urme de sânge în nisip, toți goi, eu sunt gol, și babornițele, și săteni, și copii, și iată cazanul, și noi suntem în cazan, și nu, nu mai puneți lemne, nu mai puneți lemne, mă înec în scârnă lichidă. Oh Doamne! Oh Doamne! Oh Doamne, sunt mort, mort, mort!

— *In nomine Patris et Filii et Spiritus sancti*.

Asta e ultima împărtășanie, iar tu ești catolic noi toți suntem catolici și tu ai să arzi sau ai să te îneci în urină și o să arzi în foc, foc, foc...

Ieși cu greu din coșmar, cu urechile bubuind de finalul cutremurător și liniștitor al ultimei împărtășanii. Pentru o clipă nu știu dacă era treaz sau dormea, pentru că urechile-i neîncrezătoare auzeau din nou binecuvântarea în latină și nu-și crezu ochilor zărind un european bătrân, slăbănog și zbârcit ca o sperietoare, aplecat peste rândul de oameni din mijloc, la cincisprezece pași mai departe. Bătrânul știrb avea părul și barba lungi, murdare, unghii rupte și o sutană împuțită, roasă de vreme. Ridică o mână ca o gheară de vultur și ținu crucea de lemn deasupra trupului ce se vedea doar pe jumătate. O rază de soare îl luminează pentru o clipă. Apoi închise ochii celui mort, murmură o rugăciune și-și ridică privirea. Îl văzu pe Blackthorne holbându-se la el.

— Sfântă Fecioară, ești aievea? cărai omul într-o spaniolă aspră, țărănească, închinându-se.

— Da, răspunse Blackthorne în spaniolă. Cine ești?

Bătrânul își făcu drum pe băjbâite, mormăind ceva doar pentru el. Ceilalți pușcăriași îl lăsară să treacă sau să pășească pe ei sau peste ei, fără să zică o vorbă. Se holbă îndelung la Blackthorne cu ochii-i urduroși. Avea fața pună de negi.

— O, Sfântă Fecioară, *senhor* este aievea. Cine ești? eu... eu sunt călugăr... călugărul Domingo... Domingo din Ordinul... Ordinul Sacru al Sfântului Francisc... Ordinul... Apoi, pentru o vreme vorbele lui fură o bolboroseală de japoneză, latină și spaniolă. Capul îi zvâcnea și își ștergea saliva ce i se prelingea neconținut pe barbă. Ești aievea?

— Da, sunt aievea. Blackthorne se ridică.

Preotul murmură alt *Ave Maria*, cu lacrimile brăzdându-i obrazii. Sărută de nenumărate ori crucea și-ar fi căzut în genunchi dacă ar avut loc.

Buldogul își scutură vecinul, trezindu-l din somn. Amândoi se așezară pe vine și făcură atâta loc cât să poată sta și preotul.

— Pe binecuvântatul Sfânt Francisc, rugăciunile mi-au fost ascultate. Tu, tu, tu, am crezut că văd altă arătare, *senhor*, o nălucă. Da, duh necurat. Am văzut așa de multe... așa de multe... De câtă vreme este *senhor* aici? E greu să vezi în întuneric și ochii mei nu mai sunt buni... De câtă vreme?

— De ieri. Dar tu?

— Nu știi, *senhor*. De multă vreme. M-au băgat aci în septembrie, în anu' Domnului nostru o mie cinci sute nouăș opt.

— Acum suntem în mai. O mie șase sute.

— O mie șase sute?

Un geamăt de durere îi abătu atenția călugărului. Se ridică și-și croi drum peste trupuri ca un păianjen, încurajând pe unul aici, mângâind pe altul dincolo, într-o japoneză curgătoare. Nu-l putu găsi pe muribund, așa că-și rosti rugăciunile pe un glas monoton către partea, aceea a încăperii și binecuvântă pe toată lumea, și nimeni nu se sinchisi.

— Vino cu mine, fiule.

Fără să aștepte, călugărul porni șchiopătând prin încăpere, peste grămada de oameni, în întuneric. Blackthorne șovăi, nevroid să-și părăsească locul. Apoi se ridică și-l urmă. După zece pași privi înapoi. Locul lui dispăruse. Părea de necrezut ca el să fi fost vreodată acolo.

Continuă să meargă de-a lungul barăcii. În cel mai îndepărtat colț, de necrezut, era un loc gol. Doar atât cât să se poată lungi un om scund. Mai erau câteva oale, câteva boluri și o rogojină străveche de paie.

Fratele Domingo păși printre trupuri în locul gol și-i făcu semn să vină. Japonezii din jur îl priviră în tăcere pe Blackthorne, lăsându-l să treacă.

— Ei sunt turma mea, *senhor*. Toți sunt fiii mei întru binecuvântatul Domnul nostru Iisus. Am convertit atâția aici! Asta-i John ș-aci Mark și Matusalem... Preotul se opri să-și tragă sufletul. Sunt așa de obosit. Obosit... eu... trebuie, eu trebuie... Cuvintele i se pierdură și adormi.

În amurg li se mai aduse odată de mâncare. Când Blackthorne dădu să se ridice, unul dintre japonezii din apropiere îi făcu semn să stea pe loc și-i aduse un bol plin-ochi. Un altul îl bătu ușor pe preot pe umăr ca să-l trezească, oferindu-i hrană.

— *Iyé*, spuse bătrânul, clătinând din cap, cu un zâmbet pe față și puse înapoi castronul cu mâncare în mâinile bărbatului.

— *Iyé*, Farddah-sama.

Preotul se lăsă înduplecat și mănă puțin, apoi se ridică, cu încheieturile trosnindu-i, și dădu castronul său unui om din rândul din mijloc. Bărbatul acesta își atinse fruntea de mâna preotului, iar el îl binecuvântă.

— Sunt așa de bucuros să văz pe unul de-al meu, spuse preotul, cu vocea-i groasă și șuierătoare de țaran, și se așeză iar lângă Blackthorne.

Făcu un gest vag cu mâna spre celălalt capăt al închisorii.

— Unu' din turma mea mi-a spus că *senhor* a folosit cuvântul "pilot",

anjin. Senhor e pilot?

— Da.

— Mai sunt și alții din echipaj aici, *senhor*?

— Nu, sunt sigur. De ce te afli aici?

— Dacă *senhor* e singur... atuncea *senhor* vine din Manila?

— Nu. Până acum n-am mai fost niciodată în Asia, spuse Blackthorne cu grijă, într-o spaniolă excelentă. Aceasta a fost prima mea călătorie ca pilot. Am vrut să ies în lume. De ce te afli aici?

— Iezuiții m-au băgat, fiule. Iezuiții și minciunile lor împruțite. *Senhor* a vrut să iasă în lume? Nu ești spaniol, nu, nici portughez... Călugărul se uită atent și bănuitor, iar Blackthorne se simți învăluit de respirația lui urât mirositoare. Corabia a fost portugheză? Spune adevărul, pentru Dumnezeu!

— Nu părinte. N-a fost portugheză. Jur!

— O, Sfântă Fecioară, îți mulțumesc. Te rog să mă ierți, *senhor*, mi-a fost frică... sunt bătrân, prost și bolnav. Nava a fost spaniolă, da' de unde? De unde vine *senhor*? Flandra spaniolă? Sau Ducatu' de Brandenburg, poate? Din vreuna din provinciile noastre nemțești? O, i-așa de bine să vorbesc iară în binecuvântata mea limbă de-acasă! A naufragiat *senhor* ca și noi? și-apoi a fost aruncat mișelește aci-n închisoare, învinovățit pe nedrept de diavoli de iezuiți? Fie ei afurisiți și Domnul să le arate greșelile ticăloșiei lor! Ochii îi străluceau sălbatic. *Senhor* a zis că n-a mai fost niciodată pân-acu' în Asia?

— Da.

— Dacă *senhor* n-a mai fost pân-acu' în Asia, atunci e ca un prunc în sălbăticie. Da, 's-așa multe de spus! *Senhor* știe că iezuiții-s mai degrabă negustori, contrabandiști de arme și cămătari? Că ei țin tot negoțul cu mătase de aci și tot negoțul cu China? Că încercătura de fiecare an a Corăbiei Negre prețuiește un milion în aur? Că l-au silit pe Sanctitatea Sa, Papa, să le dea putere deplină asupra Asiei, lor și căinilor lor, portughezii? Că toate celelalte religii nu mai sunt îngăduite aci? Că iezuiții fac negoț cu aur, vând și cumpără pentru câștig... pentru ei înșiși și pentru păgâni – împotriva ordinilor ale însăși Sanctității Sale, Papa Clement, ale regelui Filip și împotriva legilor pământului ăstuia? Că aduc pe furiș în Japonia arme pentru regii creștini de-aci, pe care-i ațâță la răzvrătire? Că se-amestecă în politică și codoșesc pentru regi, mint și înșală și fac mărturie mincinoasă împotriva noastră! Că însuși Părintele lor Inspector a trimis o epistolă tainică viceregelui nostru spaniol din Luzoh, rugându-l să-i trimită conchistadorii ca să cucerească țara – au cerșit o invazie spaniolă ca s-acopere multele păcate ale portughezilor. Toate necazurile noastre pot fi puse pe seama lor, *senhor*. Iezuiții mint și înșală și împrăștie otravă împotriva Spaniei și preaiubitului nostru rege, Filip! Minciunile lor m-au băgat pe mine aici și au făcut ca douăzeci și șase de sfinți părinți să fie supuși martiriului! Ei cred că eu nu pricep, fiindcă am fost odată țaran... da' eu știu să scriu și să citesc, *senhor*, știu să scriu și să citesc! Am fost unul din secretarii Excelenței sale, viceregele. Ei cred că noi, franciscanii, nu înțelegem... Aici trecu iar la un amestec de spaniolă și latină.

Lui Blackthorne îi revenise inima la loc, iar spusele preotului îi stârniseră curiozitatea. Ce arme? Ce aur? Ce negoț? Ce Corabie Neagră? Un milion? Ce invazie? Ce regi creștini?

Nu-l înșeli cumva pe bietul bătrân? se întrebă. El te crede prieten, nu dușman.

Nu l-am mințit.

Dar ai lăsat să se înțeleagă că-i ești prieten?

I-am răspuns deschis.

Dar i-ai spus ceva despre tine?

Nu.

E drept?

Asta-i prima lege ca să rămâi în viață în ape vrăjmașe: nu dai nimic de

bună voie.

Călugărul era din ce în ce mai mânios. Japonezii din jur se mișcară neliniștiți. Unul dintre ei se ridică, îl mișcă blând pe preot și-i vorbește. Încetul cu încetul fratele Domingo își ieși din criză, ochii i se limpeziră. Se uită spre Blackthorne, recunoscându-l, răspunse japonezului și îi potoli pe ceilalți.

— Cer iertare, *senhor*, spuse găfâind. Ei... ei au crezut că-s mânios pe... pe *senhor*. Dumnezeu să-mi ierte mânia prostească! Afost doar... *que va*, iezuiții vin din iad, cu ereticii și păgânii. Pot spune multe despre ei. Călugărul își șterse saliva de pe bărbie și încercă să se liniștească. Își apăsă pieptul ca să-și aline durerea. Ce spunea *senhor*? Corabia fost aruncată pe țarm?

— Da. Într-un fel. Ne-am pus pe uscat, spuse Blackthorne. Își întinse picioarele cu grijă. Oamenii care priveau și ascultau îi făcură mai mult loc. Unul se ridică și-i făcu semn să se lungească. Mulțumesc, îi spuse imediat. O, cum se spune "mulțumesc", părinte?

— *Domo*. Uneori zici *arigato*. O femeie trebuie să fie foarte politicoasă, *senhor*. Ea spune *arigato goziemashita*.

— Mulțumesc. Cum îl cheamă? Blackthorne arătă spre omul care se ridicase.

— Țsta-i Gonzales.

— Dar care e numele lui japonez?

— A, da! El e Akabo. Da' asta-nseamnă "hamal", *senhor*. Ei n-au nume. Numa' samurarii au nume.

— Cum?

— Numa' samurarii au nume, nume de familie și nume mic. E legea lor, *senhor*. Toți ălalți trebuie să se descurce cu ceea ce sunt: hamal, pescar, bucătar, gâde, țăran și tot așa. Fiii și fiicele sunt cel mai adesea Prima Frică, A Doua Fiică și tot așa. Uneori îi zic câte unuia "pescarul care stă lângă ulm" ori "pescarul care nu vede bine". Călugărul ridică din umeri și-și înăbuși un căscat. Japonezilor de rând nu li se-ngăduie să aibă nume. Târfele își dau singure nume: Crap, ori Lună, ori Petală, ori Țipar, ori Stea. E ciudat, *senhor*, dar asta-i legea lor. Noi le dăm nume creștine, nume adevărate, când îi botezăm și le aducem mântuirea sufletelor și cuvântul Domnului... Vorbele i se pierdură și adormi.

— *Domo*, Akabo-san, îi spuse Blackthorne hamalului.

Omul zâmbi timid, se înclină și răsufală adânc.

Mai târziu călugărul se trezi, spuse o rugăciune scurtă și se scărpină

— Doar de ieri, a zis *senhor*? Ați venit aici doar de ieri? Ce s-a întâmplat cu *senhor*?

— Când am acostat era acolo un iezuit, spuse Blackthorne. Dar tu, părinte, spuneai că te-au acuzat? Ce s-a întâmplat cu tine și corabia ta?

— Corabia noastră? A-ntrebat *senhor* de corabia noastră? Venea *senhor* din Manila ca noi? Ori... o, ce prost sunt! Mi-aduc aminte-acu', *senhor* a plecat de acasă să vadă lumea și n-a mai fost în Asia pân-acu'. Pe sfântul trup al lui Iisus, i-așa de bine să mai stau de vorbă c-un om civilizată, în binecuvântata mea limbă de-acasă! *Que va*, a trecut atâta amar de vreme. Capul mă doare, mă doare, *senhor*. Corabia noastră? Noi ne îndreptăm, în sfârșit, spre casă. Urma să plecăm către casă din Manila la Acapulco, în țara lu' Cortez, în Mexic și de acolo, pe uscat, la Vera Cruz. Mai departe, altă corabie ne trecea peste Atlantic și-n cele din urmă, am fi ajuns acasă. Satul meu e pe lângă Madrid. Îi zice Santa Veronica. De patruș' de ani sunt plecat, *senhor*. În Lumea Nouă, în Mexic și în Filipine. Mereu cu glorioșii noștri conchistadori, Sfânta Fecioară să-i aibe în pază! Am fost la Luzon, când l-am nimicit pe regele de acolo, un păgân, Lumalon, și-am cucerit Luzonul. Așa am adus cuvântul Domnului în Filipine. Mulți dintre convertiții noștri, japonezi au luptat alături de noi chiar de-atunci, *senhor*. Ce luptători! Asta a fost în 1575. Sfânta Biserică a prins bine rădăcini acolo, fiule, și nu-i urmă de iezuiți sau de portughezi împuțiți. Eu

venisem în Japonia ca de doi ani, după aia a trebuit să plec iar la Manila, când ne-au trădat iezuiții.

Călugărul se opri și închise ochii furat de somn. Mai târziu se trezi iar și, așa cum fac uneori bătrânii, continuă de parcă n-ar fi dormit deloc.

— Corabia mea a fost marele galion *San Felipe*. Duceam o încărcătură de mirodenii, aur, argint și monezi preț de un milion și jumătate de pesos. O furtună năprasnică ne-a luat și ne-a aruncat pe țarm, la Shikoku. Corabia și-a sfărâmat pupa într-un banc de nisip – în a treia zi – da' pân-atunci noi deja descărcasem lingourile și mai toată încărcătura. Apoi ni s-a trimis vorbă că totul e pus la popreală de însuși Taiko, că eram pirați și... Se opri, băgând de seamă tăcerea care se lăsase.

Ușa de fier a celulei se deschise.

Paznicii începură să strige nume de pe o listă. Bulldogul, bărbatul, care se împrietenise cu Blackthorne, fu unul dintre cei strigați. Ieși fără să se uite înapoi. Fu strigat și unul din oamenii din jurul călugărului. Akabo. Akabo îngenunche în fața călugărului, care-l binecuvântă și făcu semnul crucii deasupra lui și-i dădu repede ultima împărtașanie. Omul sărută crucea și plecă.

Ușa se închise din nou.

— Au să-l execute? întrebă Blackthorne.

— Da, Golgota lui e dincolo de ușă. Fie ca Sfânta Fecioară să-i ia repede sufletul și să-i dea răsplata veșniciei.

— Ce-a făcut omul ăsta?

— A încălcat legea – legea lor, *senhor*. Japonezii sunt un popor simplu. Și foarte sever. Ei, zău, au o singură pedeapsă – moartea. Pe cruce prin strangulare sau prin decapitare. Pentru dat foc dinadins osânda e rugul. Aproape că n-au alte pedepse – surghiun uneori, tăierea părului la femei, alteori. Dar – bătrânul oftă – dar mai întotdeauna pedeapsa e moartea.

— Ai uitat temnița.

Dus pe gânduri, călugărul culese o căpușă de pe braț.

— Nu-i felul lor de-a pedepsi, fiule. Pentru ei, temnița e numa' un loc vremelnic unde-l țin pe om până-i hotărâsc soarta. Aci vin doar vinovații. Doar pentru foarte puțin timp.

— Asta-i o prostie. Și tu? Ești aici de un an, aproape doi.

— Într-o bună zi o să vină și după mine, ca după toți ceilalți. Aci e doar un loc de zăbavă între iadul de pe pământ și gloria vieții veșnice.

— Nu te cred.

— Nu te teme, fiule. E voia Domnului. Eu-s aci și pot să te spovedesc, *senhor*, să-ți dau dezlegarea și să fie totu' în regulă; viața veșnică e la nici o sută de pași și clipe de ușă aia. Ar vrea *senhor* să-l spovedesc acum?

— Nu – nu, mulțumesc. Nu acum. Blackthorne privi spre ușa de fier. A încercat vreodată cineva să scape de aici?

— De ce-ar face-o? N-ai unde fugi, n-ai un' să te-ascunzi. Legile sunt foarte aspre. Cine ajută un pușcăriaș fugit sau un om care face o crimă... Arată vag spre ușa barăcii. Gonzales – Akabo – omul care a plecat. El e *kaga*. Mi-a povestit...

— Ce e un *kaga*?

— O, ăștia- s hamalii, *senhor*, bărbați care duc palanchine sau o lectică mai mică, ca un hamac care se leagă pe o prăjină purtată de doi oameni. El ne-a povestit că tovarășul lui a furat o eșarfă de mătase de la un client, sârmanu', și, pentru că el însuși n-a dezvăluit furtul, trebuie să plătească și el cu viața. *Senhor* poate să mă crează, să-ncerci să fugi sau chiar să ajuți pe cineva să fugă, înseamnă să-ți pierzi viața, a ta și a lor tăi. Ei sunt foarte aspri, *senhor*.

— Atunci toți merg la moarte ca oile?

— N-au de ales. E voia Domnului.

Nu te înfură și nu te pierde cu firea, se preveni Blackthorne. Fii calm. Te poți gândi la o cale. Nu tot ce spune preotul e adevărat. E țicnit. Cine

n-ar fi, după atâta vreme?

— Temnițele astea sunt noi pentru ei, *senhor*, spunea călugărul. Taiko le-a ridicat aici, acum câțiva ani, așa zic ei. Înaintea lui, n-a existat nici una. Mai înainte, când omul era prins, își mărturisea vina și era executat.

— Și dacă nu mărturisea?

— Toți mărturisesc: cu cât mai curând, cu atât mai bine, *senhor*. Și la noi este la fel dacă ești prins.

Călugărul dormi puțin, scărpinându-se în somn și bolborosind. Când se trezi, Blackthorne întrebă:

— Spune-mi, te rog, părinte, cum au pus blestemații de iezuiți un slujitor de-al Domnului în gaura asta nenorocită?

— Nu-s multe de spus, da-i de-ajuns. După ce oamenii lui Taiko au venit și ne-au luat toate lingourile și bunurile, Căpitanul nostru General a ținut morțiș să mergem în capitală să ne plângem. N-aveau nici un temei să ni le poprească. Nu eram noi slujitorii Majestății Sale Preacatoalice, regele Filip al Spaniei, cărmuitorul celui mai mare și mai bogat imperiu din lume? Cel mai puternic monarh din lume? Nu le eram noi prieteni? N-a rugat Taiko Manila spaniolă să facă negoț direct cu Japonia, să distrugă monopolul împutit al portughezilor? Popritul n-a fost decât o greșală. N-avea cum să fie altfel.

Eu am mers cu Căpitanul nostru General, pentru că știam puțină japoneză – nu multă pentru vremea aceea. *Senhor, San Felipe* se împotmolise și-a eșuat în octomvrie 1597. Iezuiții – unu pe nume părintele Martin Alvito – au avut îndrăzneala să se ofere să mijlocească pentru noi, acolo, în Kyoto, care-i capitala. Neobrăzare! Părintele nostru Inspector, franciscan, fratele Braganza, era în capitală și el era ambasador – un ambasador adevărat din Spania, la curtea lui Taiko! Preafericitul frate Braganza se afla acolo, în capitală, în Kyoto, de cinci ani, *senhor*. Chiar Taiko însuși, în persoană, îl rugase pe viceregele nostru din Manila să trimită în Japonia călugări franciscani și un ambasador. Așa că a venit preasfinției părinte Braganza. Și noi, *senhor*, cei de pe *San Felipe*, știam că te puteai bizui pe el, nu ca iezuiții.

După multe, foarte multe zile de așteptare, Taiko ne-a primit – era un bărbat mărunț, firav, urât, *senhor* – iar noi ne-am cerut înapoi lucrurile și o altă navă, sau o transbordare, pentru care Căpitanul nostru General s-a oferit să plătească prea din belșug. Înfațișarea a mers bine, am zis noi, și Taiko ne-a trimis acasă. Ne-am dus la mănăstirea noastră din Kyoto și am adăstat. Apoi, de-a lungul lunilor care-au venit, cât am așteptat hotărârea lui, am tot adus cuvântul Domnului printre barbari. Ne țineam slujbele în văzul tuturor, nu ca hoții. Noaptea, cum fac iezuiții. Vocea fratelui Domingo era plină de dispreț. Noi țineam tipicul și veșmintele după canon, n-am mers mascați în preoți băștinași, așa cum fac ei. Noi am adus cuvântul Domnului oamenilor de rând, oropsiților, bolnavilor și săracilor, nu ca iezuiții, care se-nsoțesc doar cu prinții. Congregația noastră a crescut. Aveam un spital pentru leproși, biserica noastră, iar turma noastră propășea, *senhor*, tot mai mult. Era gata-gata să convertim pe mulți dintre regii lor și apoi, într-o bună zi, am fost trădați.

Într-o zi, în ianuarie, noi, franciscanii, am fost aduși cu toții în fața judelei și învinovațiți, înscrisul avea sigiliul personal al lui Taiko, *senhor*, învinovațiți că le-am încălcat legile, le-am tulburat pacea – și am fost osândiți la moarte prin crucificare. Noi eram patruzeci și trei. Bisericile noastre de pe întreg cuprinsul țării aveau să fie distruse, toate congregațiile noastre spulberate în patru vânturi – cele franciscane, nu iezuite, *senhor*. Numa' ale noastre, *senhor*. Fusesem învinovațiți pe nedrept. Iezuiții picuraseră vorbe otrăvite în urechile lui Taiko, cum c-am fi conchistadori, că vrem să cotropim meleagurile astea, când, de fapt, iezuiții îl imploraseră pe Excelența sa, viceregele nostru, să trimită o armată din Manila. Am văzut cu ochii mei scrisoarea! De la Părintele lor Inspector. Ei sunt diavoli,

care zic că slujesc Biserica și pe Dumnezeu, da' nu se slujesc decât pe ei înșiși. Sunt setoși de putere, putere cu orice preț. Se ascund în spatele sărăciei și pioșeniei, dar pe din dos, se ghiftuie ca regii și strâng averi. *Que va, senhor*, adevărul e că au pizmuit congregația noastră, biserica noastră, adevărul și felul nostru de viață. *Daimyo*-ul de Hizen, don Francisco – numele lui japonez e Harima Tadao, da' a fost botezat don Francisco – a pus vorbă pentru noi. El e ca un rege, toți *daimyo* sunt la fel de regi, iar el e franciscan și a pus o vorbă bună pentru noi, dar fără nici un folos.

În cele din urmă, douășase au fost martirizați. Șase spanioli, șaptesprezece dintre novicii noștri japonezi și alți trei. Preafericitul Braganza a fost unul dintre ei și, printre învățăcei, au fost trei băiețandri. O, *senhor*, în ziua aceea credincioșii au fost cu miile acolo. Cincizeci, o sută de mii de oameni au privit sfântul martiriu de la Nagasaki, așa mi s-a povestit. Era o zi aspră de februarie, dintr-un an aspru cu noi. A fost anu' cutremurelor și taifunurilor, al revărsărilor de ape, a fost furtună și foc, când mâna Domnului s-a lăsat necruțătoare asupra Marelui Ucigaș și i-a sfărâmat până și mărețul lui castel, Fushimi, când El a zguduit din temelii pământul. A fost înfricoșător, dar și minunat de privit, Degetul Domnului pedepsind păgânii și păcătoșii.

Așa că au fost torturați, *senhor*, șase spanioli de treabă. Turma și biserica noastră s-au risipit, iar spitalul a fost închis. Fața bătrânului era istovită. Eu... eu am fost unul din cei aleși pentru martiriu, dar... da' n-a fost să fie cinstea mea. Ne-au pornit pe jos din Kyoto și, când am ajuns în Osaka, ne-au dus pe unii din noi la una din mănăstirile noastre de aci iar ăilalți... la ăilalți le-au tăiat câte o ureche, apoi i-au perindat pe străzi ca pe niște criminali de rând. După asta, blagosloviții frați au fost puși să meargă spre apus. Timp de o lună. Slăvita lor călătorie s-a terminat pe un deal numit Nishizaki, care se înalță lângă marele port Nagasaki. L-am implorat pe samurai să mă lase cu ei, dar, *senhor*, el mi-a poruncit să mă-ntorc la mănăstire, aici, la Osaka. Fără nici un temei. Și apoi, câteva luni mai târziu, am fost puși în temnița asta. Eram trei, cred că trei, da' eu eram singurul spaniol. Ceilalți erau novici, frați de-ai noștri, japonezi. Câteva zile mai târziu paznicii le-au strigat numele. Numele meu nu l-au strigat niciodată. Poate că-i voia Domnului, *senhor*, ori poate că împuțitii ăia de iezuiți m-au lăsat în viață doar ca să mă chinuie – ei, care mi-au luat bucuria martiriului în mijlocul fraților mei. E greu, *senhor*, să ai răbdare. Foarte greu...

Bătrânul călugăr închise ochii, se rugă și plânse până adormi.

Oricât de mult își dorea, Blackthorne nu putu să adoarmă, deși se făcuse noapte. Pielea-l mânca din pricina păduchilor. Capul i se învârtea de spaimă.

Știa, cu o claritate teribilă, că nu era nici o cale de scăpare. Era copleșit de zădărnicie și se simțea la un pas de moarte. În toiul nopții spaima-l birui și, pentru prima oară în viața lui, se dădu bătut și plânse.

— Da, fiule, murmură călugărul. Ce este?

— Nimic, nimic, spuse Blackthorne, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Culcă-te.

— N-ai de ce te teme. Toți suntem în mâinile Domnului, spuse călugărul și adormi din nou.

Groaza cea mare îl părăsi pe Blackthorne. În locul ei rămase o spaimă cu care se putea trăi. Am să ies într-un fel de aici, își spuse, încercând să creadă.

În zori li se aduse mâncare și apă. Acum Blackthorne se simțea mai puternic. E o prostie să te dai bătut așa, se muștră singur. O prostie, o slăbiciune și un lucru foarte periculos. Să nu mai faci asta din nou, c-o să te distrugi, o să-nebunești și sigur ai să mori. Au să te pună în rândul al treilea și ai să mori. Fii atent, ai răbdare și păzește-te.

— Cum te simți azi, *senhor*?

— Bine, mulțumesc, părinte. Dar tu?

— Destul de bine, mulțumesc.

— Cum spun asta în japoneză?

— *Domo, genki desu.*

— *Domo, genki desu.* Părinte, ieri ziceai ceva despre Corăbiile Negre portugheze... Cum arată? Ai văzut vreuna?

— O, da, *senhor*. Sunt cele mai mari nave din lume, aproape de două mii de tone. Trebuie să nu mai puțin de două sute de marinari și muși ca să manevreze una, *senhor*, și, cu echipaj și călători, ar fi cu totul aproape o mie de suflete. Mi s-a spus că hambarele astea plutitoare navighează bine cu vântul din pupă, dar se mișcă anevoie cu vântul din travers.

— Câte tunuri au?

— Uneori douăzeci sau treizeci pe trei punți.

Părintele Domingo era bucuros să răspundă la întrebări, să vorbească și să povățuiască, iar Blackthorne era tot atât de bucuros să asculte și să învețe. Cunoștințele dezlănate ale călugărului erau de neprețuit și foarte întinse.

— Nu, *senhor*, spunea el acum. *Domo* înseamnă "mulțumesc" și *dozo*, "vă rog". "Apă" se zice *mizu*. Totdeauna să-ți amintești că japonezii pun mare preț pe bunele purtări și curtenie. Odată, când eram în Nagasaki... Of, de-aș avea cerneală, o pană și hârtie! A, știu, uite, scrie cuvintele în țărână, asta are să te ajute să le ții minte...

— *Domo*, spuse Blackthorne. Apoi, după ce mai memoră câteva cuvinte, întrebă: De câtă vreme sunt portughezii aici?

— O, ei au descoperit pământul ăsta în 1542, *senhor*, anul în care m-am născut eu. Au fost trei bărbați, da Mota, Peixoto și numele celălalt nu pot să mi-l aduc aminte. Toți erau negustori portughezi care făceau negoț pe coastele Chinei, într-o joncă chinezească, dintr-un port din golful Siam. *Senhor* a fost în Siam?

— Nu.

— O, sunt multe de văzut în Asia. Acești trei bărbați făceau negoț, da' au fost prinși de o mare furtună, un taifun, și-au fost abătuți de la drumul lor, și au acostat cu bine la Tanegashima, în Kyushu. Atunci a fost pentru prima oară când un european a pus piciorul pe pământul Japoniei și îndată a început negoțul. Câțiva ani mai târziu, Francis Xavier, unul din fondatorii ordinului iezuit, a ajuns aici. Asta a fost în 1549... un an greu pentru Japonia, *senhor*. Unul dintre frații noștri ar fi trebuit să fi fost primul, atunci am fi moștenit noi pământul ăsta, nu portughezii. Francis Xavier a murit trei ani mai târziu în China, singur și părăsit... *Senhor*, ți-am spus că deja e un iezuit la curtea împăratului Chinei, într-un loc care se cheamă Beijing?... O, trebuie să vezi Manila, *senhor*, și Filipinele! Noi avem patru catedrale, și aproape trei mii de conchistadori, și șase mii de soldați japonezi răspândiți în insule, și trei sute de frați...

Mintea lui Blackthorne era burdușită cu fapte, cu multe cuvinte și expresii japoneze. Începu să întrebe despre viața din Japonia, despre *daimyo* și samurai, negoț și Nagasaki, război și pace, despre iezuiți și franciscani, despre portughezii din Asia și despre Manila spaniolă și cât mai multe despre Corabia Neagră, care pleca în fiecare an din Macao. Trei zile și trei nopți a stat Blackthorne cu părintele Domingo. A întrebat, și a ascultat, și a învățat, și a avut nopți de coșmar. Se trezea și puneă din nou întrebări ca să afle cât mai multe.

Apoi, în a patra zi, a fost strigat numele său:

— Anjin-san!

În tăcerea desăvârșită, Blackthorne se ridică în picioare.

— Spovedania ta, fiule, spune-o repede.

— Eu... eu nu cred... eu...

Cu mintea încețoșată, Blackthorne își dădu seama că vorbea englezește, așa că-și strânse buzele și începu să se îndepărteze. Călugărul se ridică grăbit în urma lui, crezând că vorbele fuseseră în olandeză sau germană, i se agăța de mână și porni șontăcând alături de el.

— Repede, *senhor*. O să-ți dau. dezlegare. Grăbește-te, pentru nemurirea sufletului tău. Spune iute doar că *senhor* mărturisește în fața lui Dumnezeu toate păcatele de pin' acu'.

Se apropiaseră de ușa de fier și călugărul se agăța de Blackthorne cu o putere nebănuită.

— Spune-o acum! Sfânta Fecioară o să te aibă în pază!

Blackthorne își smulse brațul și-i spuse răgușit în spaniolă:

— Du-te cu Dumnezeu, părinte.

Ușa se închise cu zgomot în urma lui.

Ziua era incredibil de răcoroasă și plăcută, norii fugeau din fața unui vânt ușor ce adia dinspre sud-est.

Trase adânc în piept câteva guri din aerul curat și binefăcător, iar sângele îi clocoti în vine. Setea de viață puse stăpânire pe el.

În curte se aflau câțiva pușcăriași goi, un slujbaș oficial, temniceri cu sulite, *eta*, și un grup de samurai. Slujbașul era îmbrăcat într-un chimonou sobru iar peste el o haină de ceremonie cu umeri largi, țepeni, ca niște aripi, iar pe cap purta o pălărie mică, de culoare închisă. Stătea în fața primului pușcăriaș, citind de pe un sul delicat de hârtie, și, când termină, fiecare pornea târându-și picioarele după grupul lui de temniceri, către porțile mari ale curții. Blackthorne era ultimul. Spre deosebire de ceilalți, lui i se dădu o fâșie de pânză de pus în jurul șoldurilor, un chimonou de bumbac și sandale de lemn. Paznicii lui erau samurai.

Hotărâse s-o rupă la fugă deîndată ce avea să iasă pe poartă, dar cu cât se apropiau de hotarul închipuit, samurarii se strângeau mai mult în jurul lui, închizându-l între ei. Ajunseră la poartă umăr la umăr. O mare mulțime de oameni se strânsese să privească. Erau îmbrăcați curat și îngrijit, cu umbrele de soare purpurii, galbene și aurii. Un bărbat deja fusese legat pe crucea sa, și aceasta începuse să fie ridicată. Lângă fiecare cruce așteptau doi *eta*, cu sulitele lungi, strălucind în soare.

Blackthorne își încetini pasul. Samurarii se strânseseră și mai mult în jurul lui, grăbindu-l. Neputincios, se gândi că ar fi fost mai bine să moară pe dată, repede, așa că-și încordă mâna pregătindu-se să înșface cea mai apropiată sabie. Dar nu mai apucă să o facă, pentru că samurarii întoarseră spatele aceluia loc, îndreptându-se către ziduri, în direcția străzilor ce duceau către oraș și castel.

Așteptă abia răsuflând, dorind să fie sigur. Trecură prin mulțimea ce se trăgea la o parte și se înclina, apoi ajunseră în stradă. Acum nu mai încăpea nici o îndoială.

Blackthorne simți că renaște.

Când putu să vorbească spuse: "Unde mergem?", fără să-i pese că vorbele n-aveau să-i fie înțelese sau că erau în engleză. Parcă plutea. Tălpile abia i-atingeau pământul, curelele sandalelor nu-l mai stânjeneau, chimonoul nu-l mai deranja. De fapt, te simți chiar bine în el, gândi. Puțin răcoros, poate, dar pe o zi frumoasă ca asta e cel mai nimerit lucru de purtat pe dune!

— Pe Dumnezeul meu, e minunat să vorbești din nou englezește, le spuse el samurailor. Iisuse Cristoase, credeam că-s un om mort. Asta e cea de-a opta viață care s-a dus. Știați asta, prieteni? Acum nu mi-a rămas decât una. Ei bine, n-are a face! Piloții au cel puțin zece vieți, așa spunea Alban Caradoc.

Samurarii păreau tot mai săcăiți de pălăvrăgeala lui de neînțeles.

Stăpânește-te, își spuse. Nu-i sâcâi prea mult.

Acum băga de seamă că toți samurarii erau în uniforme gri. Oamenii lui Ishido. Îl întrebă pe părintele Alvito numele bărbatului care se împotriva lui Toranaga. Alvito spusese "Ishido". Asta fusese chiar înainte de a i se porunci să se ridice și să-i urmeze pe samurai. Toate uniformele gri sunt oamenii lui Ishido? Așa cum cele maro sunt oamenii lui Toranaga?

— Unde mergem? Acolo? Arată spre castelul care se înălța amenințător deasupra orașului. Acolo, *hai?*

— *Hai.*

Căpetenia încuviință din capu-i ca o ghiulea, cu barbă sură.

Ce vrea Ishido de la mine? se întrebă Blackthorne.

Căpetenia străjilor dădu colțul unei alte străzi, îndepărtându-se tot mai mult de port. Atunci îl văzu – un bric mic, portughez, cu pavilionul albastru cu alb fluturând sub briză. Zece tunuri pe puntea principală și tunuri cu ghiulele de douăzeci de livre la provă și pupă. *Erasmus* ar putea să-l ia cu ușurință, își spuse Blackthorne. Ce-o fi cu echipajul meu? Ce-o fi făcând acolo, în sat? Pe sângele Mântuitorului, tare aș vrea să-i văd. Am fost atât de bucuros să-i părăsesc atunci și să mă-ntorc la casa mea, unde era Onna – Haku, casa lui... cum îl chema? Ah, da, *Mura-san*. Și ce-o fi cu fata, cea din patul meu de pe dușumea și cealaltă, frumusețea aceea îngerească, care stătea de vorbă în ziua aceea cu *Omi-san*? Și care, în visul meu de după aceea, era și ea în cazan.

Dar de ce să-ți amintești toate aiurelile astea? Îți slăbesc judecată.

"Trebuie să ai minte zdravănă, ca să supraviețuiești pe mare", îi spusese Alban Caradoc. Bietul Alban.

Ani în șir Alban Caradoc îi apăruse asemeni unui zeu uriaș, atoateștiutor, atoatevăzător. Dar avusese parte de o moarte cruntă. Se întâmplase în cea de a șaptea zi a Armadei. Blackthorne plecase din Portsmouth la comanda unui cuter de o sută de tone, cu catargele supraînălțate, care transporta arme, pulbere, ghiulele și provizii pentru galioanele de război ale lui Drake care, în largul Doverului, hărțuiau și izbeau flota dușmană ce-și croia drum spre Dunkerque, unde legiunile spaniole așteptau să se imbarce pentru cucerirea Angliei.

Marea flotă spaniolă fusese destrămată de furtuni și de navele de război construite de Drake și Howard, mult mai iuți, mai suple, mai ușor de manevrat.

Blackthorne se afla în viitoarea unui atac, lângă nava amiralului Howard, *Renown*, când vântul se schimbă, întepindu-se până la a deveni furtună, cu rafale monstruoase. Trebuie să se hotărăscă dacă să-ncerce să navigheze contra vântului – ca să scape de salva laterală ce avea să izbucnească din marele galion *Santa Cruz*, aflat chiar în fața lui – sau să fugă din fața vântului, singur, prin escadra inamică, pentru că restul navelor lui Howard își schimbaseră deja direcția, mutând măcelul mai spre nord.

— Mergi spre nord, în direcția vântului! îi strigase Alban Caradoc.

El se imbarcase ca secund. Blackthorne era căpitan-pilot și era prima lui comandă. Alban Caradoc ținuse morțiș să ia parte la luptă, deși n-avea nici un drept să fie la bord, atâta doar că era englez și toți englezii aveau dreptul să se imbarce în aceste vremuri, cele mai întunecate ale istoriei.

— Luați volta! comandase Blackthorne și rotise bara cârmei spre sud, către inima flotei dușmane, știind că celălalt drum i-ar fi sortit tunurilor galionului care acum se înălța deasupra lor.

Așa că merseseră spre sud, fugind din fața vântului, printre galioane. Canonada celor trei punți ale navei *Santa Cruz* trecuse nevătămătoare peste c'apetele lor, iar el trăsese în ea două salve dintr-un bord, pișcături de purice pentru un galion atât de mare, apoi se repeziseră prin mijlocul dușmanului. Galioanele de ambele părți nu deschiseseră focul asupra acestei nave singuratice, căci s-ar fi putut lovi unul pe celălalt, așa că

tunurile rămăseseră tăcute. Nava lui reușise să scape, când focul tunurilor de pe cele trei punți ale galionului Madre de Dios se revărsase asupra lor. Ambele lor catarge zburaseră ca săgețile, oamenii fuseseră prinși sub vele și parâme. Jumătate din puntea principală de la tribord dispăruse, morți și muribunzi zăceau pretutindeni.

Îl văzuse pe Alban Caradoc sprijinit de un afet sfârâmat, neînchipuit de mic, așa, fără picioare. Îl luase în brațe pe bătrânul marinar ai cărui ochi aproape că ieșiseră din orbite și care urla îngrozitor. "O, Cristoase, nu vreau să mor nu vreau să mor, ajutor ajutați-mă, ajutați-mă ajutați-mă, o Iisuse ce durere, *ajutooor!*" Blackthorne știa că nu poate face decât un singur lucru pentru Alban Caradoc. Ridicase o cavilă de pe jos și lovise cu toată puterea.

Apoi, câteva săptămâni mai târziu, trebuise să-i spună lui Felicity că tatăl ei era mort. Nu-i spusese decât că Alban Caradoc fusese omorât pe loc. Nu-i spusese că mâinile lui erau pătate de sângele ce n-avea să se mai șteargă vreodată...

Blackthorne și samurarii mergeau acum pe o stradă largă, șerpuită. Nu erau deloc prăvălii, doar case, una Ungă alta, fiecare cu curtea ei și garduri înalte, casele, gardurile și drumul izbitor de curate. Această curățenie era de necrezut pentru Blackthorne, căci în Londra ca și în orașele și târgurile Angliei – și de altfel în Europa – resturile, excrementele și urina erau aruncate pe străzi, ca să fie strânse sau lăsate să se îngrămădească până ce nici trecătorii, nici căruțele, nici caii nu mai puteau trece. Abia atunci începeau să se-ngrijească de curățenie cele mai multe dintre orașe. Gunoierii Londrei erau turmele de porci mânate pe străzile principale în fiecare noapte. De obicei șobolanii, haitele de câini vagabonzi și pisici și incendiile făceau curățenie în Londra. Și muștele.

Dar Osaka era atât de diferită. Cum oare reușesc s-o facă? se întrebă. Nici gropi, nici grămezi de bălegar, nici fâgașe de roți, nici gunoai sau resturi, de nici un fel. Doar pământ bine bătătorit, măturat și curat. Pereți de lemn și case de lemn, sclipitoare și îngrijite. Și unde-s cetele de cerșetori și schilozi, plaga oricărui oraș al creștinătății? Și bandele de tâlhari și tineri sălbăticiți care se furișau în întuneric?

Cei pe lângă care treceau se inclinau politicos, unii chiar îngenuncheau. Hamalii-*kaga* treceau grăbiți cu palanchine sau cu lectici-*kaga* pentru o singură persoană. Grupuri de samurai – în uniforme gri, niciodată maro – umblau nepăsători pe străzi.

Treceau pe o stradă mărginită de prăvălii când i se înmuieră picioarele. Se prăbuși greoi, căzând în mâini și în genunchi.

Samurarii îl ajutară să se ridice, dar puterile-l părăsiseră și nu mai era în stare să meargă mai departe.

— *Gomen nasai, dozo ga matsu.* Îmi pare rău, vă rog așteptați, spuse, simțindu-și picioarele amorțite.

Își frecă mușchii gambei, binecuvântându-l pe fratele Domingo pentru neprețuitele lui învățături.

Conducătorul samurailor privi spre el și vorbi îndelung.

— *Gomen nasai, nihon go ga hana-semasen.* Îmi pare rău, nu vorbesc japoneza, răspunse Blackthorne, rar, dar foarte clar. *Dozo, ga matsu.*

— *Ah! So desu, Anjin-san. Wakarimasu,* spuse bărbatul înțelegându-l. Dădu o poruncă scurtă, tăioasă și unul dintre samurai plecă grăbit. După o vreme Blackthorne se ridică, încercând să umble șchiopătând, dar căpetenia samurailor spuse *Iyé,* și-i făcu semn să aștepte.

Curând samuraiul se întoarse cu patru oameni-*kaga*, pe jumătate goi, cu lectica-hamac. Samuraiul îi arătă lui Blackthorne cum să se întindă și cum să se țină de cureaua atârnată de prăjina din mijloc.

Grupul porni din nou. Curând Blackthorne își recăpătă puterile și-ar fi mers iar pe jos, dar știa că era încă slăbit. Trebuie să mă odihnesc cât de cât, gândi. Nu mai am putere: Trebuie să fac o baie și să mănânc ceva.

Mâncare adevărată.

Acum urcau niște trepte largi, care legau două străzi, și intrară într-un alt cartier, așezat la marginea unei păduri dese, cu copaci înalți, străbătută de cărări. Se bucură că se afla în afara străzilor, că simte sub picioare brazdele de iarbă moale, bine îngrijită, de-a lungul potecii ce șerpuia printre copaci.

Când intrară mai adânc în pădure, din față, de după o cotitură a drumului, se apropie de ei un alt grup de vreo treizeci și ceva de uniforme gri. Ajungând lângă ei, se opriră și, după ceremonialul obișnuit de saluturi între căpitani lor, toți ochii se întoarseră către Blackthorne. Urmă o rafală de întrebări și răspunsuri și apoi, când noii sosiți începură să se regrupeze ca să plece, căpetenia lor își trase liniștit sabia și o înfipse în comandantul samurailor care îl însoțeau pe Blackthorne. În aceeași clipă oamenii lui se aruncară asupra celorlalți samurai. Ambuscada a fost așa de bruscă și așa de bine plănuită că toți cei zece samurai în gri muriră aproape în aceeași clipă. Nici unul nu avusese măcar timp să-și tragă sabia.

Purtătorii de palanchin erau în genunchi, îngroziți, cu frunțile lipite de iarbă. Blackthorne stătea lângă ei. Samuraiul-căpitan, un bărbat mătăhălos, cu un pântec mare, trimise santinele la fiecare capăt al potecii. Ceilalți strângeau săbiile oamenilor morți. În tot acest timp nimeni nu-i dădu nici cea mai mică atenție lui Blackthorne – până ce el începu să se tragă înapoi. Imediat căpitanul șuieră o comandă, care era limpede că vroia să însemne "stai unde ești".

La o altă comandă, noii sosiți își scoaseră chimonourile gri. Pe dedesubt purtau o adunătură bălțată de zdrențe și chimonouri vechi. Toți își puseră măștile pe care le aveau deja legate de gât. Un bărbat aduna uniformele gri și dispăru cu ele în pădure.

Trebuie să fie bandiți, gândi Blackthorne. Pentru ce altceva măștile? Ce vor de la mine?

Bandiții șușoteau între ei, urmărindu-l din priviri, în timp ce-și ștergeau săbiile de hainele samurailor morți.

— *Anjin-san? Hai?* Ochii căpitanului ce-l priveau prin masca de cârpă erau rotunzi, și pătrunzători.

— *Hai*, răspunse Blackthorne, simțind că-l trec fiori.

Omul arătă spre pământ, arătând limpede că nu trebuia să se miște.

— *Wakarimasu ka?*

— *Hai.*

Îl măsurară din cap până-n picioare. Apoi una dintre santinele – fără uniformă gri, dar cu mască, la fel ca toți ceilalți – ieși din tufișuri pentru o clipă, la o sută de pași depărtare. Făcu semn cu mâna și dispăru din nou.

Imediat bărbații îl înconjurară pe Blackthorne, pregătindu-se de plecare. Căpetenia bandiților își pironi ochii asupra purtătorilor de litieră, care începură să tremure ca niște câini în fața unui stăpân neîndurător și-și înfundară și mai adânc capetele în iarbă.

Apoi căpetenia urlă un ordin. Cei patru își ridicară încet capetele, neîncrezători. Repetă aceeași comandă și ei se înclinară, gudurându-se, trăgându-se de-a-ndăratelea, în patru labe, apoi, toți ca unul, își luară picioarele la spinare dispărând în tufișuri.

Banditul zâmbi disprețuitor și-i făcu semn lui Blackthorne să pornească înapoi spre oraș.

Plecă cu ei, neputând face altceva. Nu era nici o cale de scăpare.

Se aflau aproape de marginea pădurii, când se opriră. În față se auzeau zgomote și un alt grup de treizeci de samurai apăru la cotitură. Uniforme gri și maro, cele maro în frunte, conducătorul lor în palanchin, urmați de câțiva cai de povară. Se opriră imediat. Ambele tabere se așezară în poziție de bătaie, privindu-se unii pe alții cu ostilitate, la șaptezeci de pași distanța. Căpetenia bandiților păși în spațiul dintre ei cu mișcări repezite și strigă mânios spre ceilalți samurai, arătând către Blackthorne și

apoi mai departe, în spate, unde avusesse loc încăierarea. Își scoase sabia și o ridică amenințător în sus, părând să ceară celorlalți să se dea la o parte din drum.

Trase din teacă, săbiile oamenilor săi șuierară. La ordinul lui, unul dintre bandiți trecu în spatele lui Blackthorne, cu sabia ridicată, gata să lovească, și din nou căpetenia spuse răstit ceva.

Pentru o clipă nu se întâmplă nimic, apoi Blackthorne văzu bărbatul din palanchin coborând și imediat îl recunoscuse. Era Kasigi Yabu. Yabu strigă spre căpetenia bandiților, dar acesta își flutură furios sabia, poruncindu-le să se dea la o parte. În cele din urmă, tirada lui încetă. Atunci Yabu dădu un ordin scurt și atacă cu un strigăt de luptă ascuțit, cu sabia ridicată, schiopătând ușor, urmat de oamenii lui, și nu departe în spatele lor de uniforme gri.

Blackthorne se lăsă la pământ ca să scape de sabia ce l-ar fi despicat în două, dar lovitura fusese prost pregătită și căpetenia tâlharilor se întoarse și dispăru în tufișuri urmat de oamenii săi.

Uniformele gri și maro veniră repede lângă Blackthorne, care se ridică iute în picioare. Câțiva dintre samurai se repeziră în tufișuri după tâlhari, alții alergară pe potecă în sus și restul se împrăștie în poziție de apărare. Yabu se opri la marginea hățișului, răcnind autoritar porunci, apoi se întoarse încet, schiopătând mai apăsător.

— *So desu, Anjin-san*, spuse găfîind.

— *So desu, Kasigi Yabu-san*, răspunse Blackthorne, folosind aceeași expresie, care însemna ceva asemănător cu "bine", sau "o, într-adevăr", sau "e adevărat?". Arătă în direcția în care fugiseră bandiții. *Domo*. Se înclină politicos, ca de la egal la egal și-l mai binecuvântă o dată pe fratele Domingo. *Gomen nasai, nihon go ga hanase-masen*. Îmi pare rău, nu vorbesc japoneza.

— *Hai*, răspunse Yabu impresionat și adăugă ceva ce Blackthorne nu înțelese.

— *Tsuyaku ga imasu ka?* întrebă Blackthorne. Ai un tâlmaci?

— *Iyé, Anjin-san. Gomen nasai*.

Blackthorne se simțea puțin mai în largul lui. Acum putea să comunice direct. Vocabularul lui era sărac, dar era un început.

Ehei, aș vrea să am un tâlmaci, gândea Yabu înfierbântat. Pe Buddha!

Aș vrea să știu ce s-a întâmplat când te-ai întâlnit cu Toranaga, Anjin-san, ce întrebări ți-a pus și ce i-ai răspuns, ce i-ai spus despre sat și despre arme, despre încărcătură și despre navă, despre galeră și despre Rodrigu. Aș vrea să știu tot ce s-a spus, și cum s-a spus, și pe unde ai fost, și de ce ești aici. Atunci mi-aș face o părere despre ce e în mintea lui Toranaga și felul în care gândește. Atunci aș putea să-mi fac un plan cu ce să-i spun astăzi. Dar, așa cum stau lucrurile acum, sunt neputincios.

De ce, când am sosit, Toranaga te-a chemat imediat *pe tine* și nu *pe mine*? De ce, de când am debarcat și până azi, nu mi-a trimis nici o vorbă și nu mi-a dat nici o poruncă, altele decât convenitele saluturi de politețe și "Aștept cu nerăbdare să te văd cât de curând"? De ce a trimis astăzi după mine? De ce întâlnirea noastră a fost amânată de două ori? Din cauza celor spuse de tine? Sau de Hiro-matsu? Sau a fost doar o amânare firească, pricinuită de toate celelalte griji ale lui?

O, da, Toranaga, tu ai greutăți aproape de netrecut. Puterea lui Ishido se răspândește ca focul. Și ai aflat, oare, de trădarea seniorului Onoshi? Știi că Ishido mi-a oferit capul și provincia lui Ikawa Jikkyu, dacă trec acum, în taină, de partea lui?

De ce-ai ales ziua de azi ca să trimiți după mine? Ce *kami* bun m-a adus aici ca să salvez viața lui Anjin-san, doar ca să-și rădă de mine că nu pot vorbi direct cu el, sau măcar prin altcineva, ca să aflu cheia secretelor tale? De ce l-ai aruncat în temniță ca pentru a fi executat? De ce Ishido l-a vrut afară din temniță? De ce tâlharii au încercat să pună mina pe el

pentru răscumpărare? Răscumpărare plătită de cine? Și de ce e Anjin-san încă în viață? Banditul acela ar fi putut foarte ușor să-l spintece în două.

Yabu văzu cutele adânci ce nu fuseseră pe fața lui Blackthorne când îl văzuse prima oară. Pare mort de foame, gândi Yabu. E ca un câine sălbăticit. Dar nu unul din haită, ci conducătorul haitei, *neh*?

O, da, pilotule, aș da o mie de *koku* chiar acum pentru un tâlmaci de încredere.

Am să-ți fiu stăpân. Ai să-mi construiești corăbiile și-ai să-mi instruiiești oamenii. Trebuie să-l joc cumva pe Toranaga. Dacă n-am să pot, n-are a face. O să fiu mai bine pregătit în viața următoare.

— Bun câine! spuse Yabu cu voce tare către Blackthorne și zâmbi ușor. Nu-ți trebuie decât o mână hotărâtă, câteva oase și câteva bice. Mai întâi o să te predau seniorului Toranaga – după ce ai să faci o baie. Puți, senior pilot!

Blackthorne nu înțelese cuvintele, dar simți prietenie în ele și văzu surâsul lui Yabu. Zâmbi și el la rîndul lui.

— *Wakarimasen*. Nu înțeleg.

— *Hai*, Anjin-san.

Daimyo-ul se întoarse și privi în direcția bandiților. Își făcu mâinile pâlnie la gură și strigă. Pe loc, toți samurarii în maro se-ntoarseră spre el. Șeful samurailor în gri stătea în mijlocul potecii și porunci și el încetarea urmăririi. Nu fusese prins nici un bandit.

Când căpitanul samurailor în gri veni la Yabu, urmă o lungă ciorovăială și nenumărate semne spre oraș și spre castel, și era limpede că nu se înțelegeau.

În cele din urmă, Yabu nu mai ținu seamă de el și, cu mâna pe sabie, îi făcu semn lui Blackthorne să urce în palanchin.

— *Iyé*, spuse căpitanul.

Cei doi bărbați începură să ia poziție de bătaie și samurarii în gri și în maro se mișcară neliniștiți.

— Anjin-san, *desu shunjin* Toranaga-sama...

Blackthorne prinse câte un cuvânt ici-colo. *Watakushi* însemna "eu", dacă adăugai *Hitachi* însemna "noi", *shunjin* însemna "prizonier", și apoi își aminti ce-i spusese Rodrigues, așa că scutură din cap și-i întrerupse tăios:

— *Shunjin, iyé! Watakushi va Anjin-san!*

Amândoi bărbații se holbară spre el.

Blackthorne sparse tăcerea și adăugă într-o japoneză poticnită, știind că vorbele-i erau incorecte gramatical și rostite copilărește, dar nădăjduia să fie înțeles:

— Eu prieten. Nu prizonier. Vă rog, înțelege. Prieten. Îmi pare rău, prieten vrea baie. Baie, înțelege? Obosit. Foame. Baie. Arăta spre donjonul castelului. Merge acolo! Acum, vă rog. Seniorul Toranaga unu, seniorul Ishido doi. Merge acum.

Și rostind mai apăsător *ima*, se urcă cu stângăcie în palanchin, se întinse pe perne, picioarele ieșindu-i mult în afară.

Yabu râse și toți i se alăturară.

— *Ah so*, Anjin-sama! spuse Yabu cu o plecăciune batjocoritoare.

— *Iyé*, Yabu-sama. Anjin-san, îl corectă Blackthorne mulțumit. Da ticăloșuile, acum știu și eu câteva lucruri, dar pe tine nu te-am uitat. Și-n curând am să joc pe mormântul tău.

CAPITOLUL 16

— Poate că ar fi fost mai bine să mă întreb, senior Ishido, înainte de a scoate prizonierul de sub puterea mea, spuse Toranaga.

— Barbarul era în închisoarea de drept comun, cu oamenii de rând.

Am socotit, firește, că nu te mai interesează, altfel n-aș fi pus să-l scoată de-acolo. Desigur că n-am avut deloc de gând să mă amestec în treburile tale personale.

Pe dinafară Ishido era calm și respectuos, dar în sinea lui clocotea. Știa că fusese prins cu minciuna. Ar fi trebuit, într-adevăr, să-l fi întrebat mai întâi pe Toranaga. Era politețea elementară. Și nici asta n-ar fi contat prea mult, dacă l-ar fi avut măcar pe barbar în puterea lui, între zidurile castelului; atunci l-ar fi predat bucuros pe străin când și dacă Toranaga i l-ar fi cerut. Dar ca să fie atacați și uciși rușinos oamenii lui, iar apoi *daimyo* Yabu și câțiva dintre oamenii lui Toranaga să-l ia pe barbar din mâinile altor oameni ai săi, asta schimba cu totul situația. Se făcuse de răs când planul lui de a-l doborî pe Toranaga în fața tuturor începuse prin a-l pune tocmai pe el în această poziție.

— Din nou îmi cer iertare.

Toranaga aruncă o privire către Hiro-matsu, având încă în urechi sunetul plăcut al scuzelor. Amândoi bărbații știau cât îi sângera sufletul lui Ishido. Se aflau în marea sală de audiențe. Potrivit unei vechi înțelegeri, cei doi rivali aveau cu ei doar cinci străji, oameni de toată încrederea. Ceilalți așteptau afară. Yabu deasemenea. Iar barbarul fusese dus la baie. Bun, gândi Toranaga, simțindu-se foarte mulțumit de el însuși. Se gândi pentru o clipă la Yabu și hotărî să nu-l primească nici azi, ci să se joace în continuare cu el de-a șoarecele și pisica. Așa că-i ceru lui Hiro-matsu să-l trimită de acolo, iar el se întoarse iar către Ishido:

— Bineînțeles, scuzele îți sunt acceptate. Din fericire, nu s-a întâmplat nimic rău.

— Atunci, pot să-l înfățișez pe barbar Moștenitorului, deîndată ce o să arate ca oamenii?

— O să-l trimit eu, îndată ce sfârșec cu el.

— Pot să te-ntreb când o să fie asta? Moștenitorul îl așteaptă în dimineața asta.

— N-ar trebui să ne frământa prea mult asta, pe noi, *neh?* Yaemon are doar șapte ani. Sunt sigur că un băiat de șapte ani poate să se înarmeze cu răbdare, *neh?* Răbdarea este o formă a disciplinei și se cere exersată. Nu-i așa? Am să-i explic chiar eu cum s-a întâmplat neînțelegerea. În dimineața asta îi dau iar o lecție de înot.

— Oh?

— Da. Și dumneata ar trebui să înveți, senior Ishido. Este un exercițiu foarte bun și s-ar putea să se arate foarte folositor în război. Toți samurail mei știu să înoate. Țin neapărat ca toți să învețe această artă.

— Ai mei își petrec vremea mânuind arcul, sabia și muscheta, și călărind.

— Ai mei mai adaugă și poezia, caligrafia, aranjarea florilor și ceremonia ceaiului. Un samurai trebuie să fie bun cunoscător în artele păcii ca să fie puternic în arta războiului.

— Cei mai mulți dintre oamenii mei sunt mai mult decât pricepuți în arta asta, spuse Ishido, știind că nu se putea lăuda cu scrisul și învățătura sa. Samurail sunt născuți pentru război. Eu înțeleg războiul foarte bine. Asta mi-e de ajuns acum. Asta și supunerea față de testamentul stăpânului nostru.

— Lecția de înot a lui Yaemon este la Ora Calului. N-ai vrea să ni te-alături?

Ziua și noaptea erau împărțite fiecare în șase părți egale. Ziua începea cu Ora Iepurelui, de la 5 la 7 dimineața, apoi a Dragonului, de la 7 la 9 dimineața. Urmau orele Șarpelui, Calului, Caprei, Maimuței, Cocoșului, Câinelui, Porcului, Șobolanului, Bivolului și ciclul se termina cu Ora Tigrului, între 3 și 5 dimineața.

— Mulțumesc, nu. Sunt prea bătrân ca să-mi schimb obiceiurile, răspunse Ishido acru.

— Am auzit că i s-a poruncit căpitanului oamenilor dumitale să-și facă *seppuku*.

— Firește. Tâlharii trebuiau prinși. Cel puțin unul dintre ei ar fi trebuit prins. Atunci i-am fi găsit și pe ceilalți.

— Sunt uimit că asemenea nemernici se pot învăța atât de aproape de castel.

— Și eu. Poate că barbarul ar putea să ne spună cum arătau.

— Ce-ar putea ști un barbar? râse Toranaga. Cât despre bandiți, au fost *ronini*, nu? Sunt o mulțime de *ronini* printre oamenii dumitale. Dacă s-ar face cercetări printre ei, acestea s-ar putea dovedi foarte rodnice, *neh?*

— Se fac cercetări grabnice. În multe direcții.

Ishido trecu peste batjocura mascată referitoare la *ronini*, samurai-mercenari fără stăpân, aproape vagabonzi, care se adunaseră cu miile sub steagul Moștenitorului când Ishido răspândise dincolo de hotarele sale vestea că el îi va primi ca supuși, în numele Moștenitorului și al mamei acestuia, și – de necrezut – le va ierta și da uitării greșelile ori trecutul, iar cu timpul le va răsplăti loialitatea cu dărnicie, asemenea lui Taiko. Ishido știa că aceasta fusese o mișcare strălucită. Ea-i oferea o rezervă imensă de samurai instruiți din care putea să aleagă; îi garanta credința lor, căci *roninii* știau că n-or să mai aibă vreodată o asemenea șansă; îi aducea în tabăra lui pe toți nemulțumiții, dintre care mulți ajunseseră *ronini* în urma cuceririlor lui Toranaga și a aliaților lui. Și, în cele din urmă, îndepărta un pericol ce amenința împărăția – creșterea numărului tâlharilor – pentru că aproape singura cale de a trăi ce îi mai rămânea unui samurai, care aveuse nenorocul să ajungă *ronin*, era să devină călugăr sau tâlhar.

— Sunt multe lucruri pe care nu le înțeleg la acest atac neașteptat, spuse Ishido cu o voce plină de venin. Da. De ce, bunăoară, să încerce tâlharii să pună mâna pe barbar pentru răscumpărare? Sunt atâția alții în oraș, mult mai importanți. N-a spus așa banditul? Cereau răscumpărare. Răscumpărare de la cine? Ce valoare are barbarul? Nici una. Și cum de au știut unde avea el să fie? Abia ieri am dat ordin să fie adus Moștenitorului, gândind că asta o să-l distreze pe băiat. Foarte curios...

— Foarte, spuse Toranaga.

— Apoi mai e și faptul că seniorul Yabu se afla chiar atunci în apropiere, cu câțiva dintre oamenii dumitale și ai mei. Foarte curios.

— Foarte. Bineînțeles, el se afla acolo pentru că eu trimiseseam după el, iar oamenii dumitale erau acolo pentru că noi ne-am înțeles – la propunerea dumitale – că ar fi bine și am putea începem să îndepărtăm ruptura dintre noi, dacă oamenii dumitale i-ar însoți pe-ai mei oriunde se duc, atâta timp cât eu mă aflu în vizită oficială.

— Și mai e curios că bandiții, care au fost destul de curajoși și bine organizați încât i-au căsăpuit pe primii zece samurai fără nici o luptă, s-au purtat ca niște coreeni când au sosit oamenii noștri. Cele două părți erau egale ca forță. De ce bandiții n-au luptat, sau de ce nu s-au retras cu barbarul imediat pe dealuri, în loc să stea prosteste pe drumul care ducea la castel? Foarte curios.

— Foarte. Poți să fii sigur că voi lua de două ori mai multe străji cu mine mâine, când o să merg la vânătoare cu șoimii. Pentru mai multă siguranță. E neplăcut să știi că bandiții sunt atât de aproape de castel. Da. Poate că ai vrea și dumneata să vânezi? Trimiți unul dintre șoimii dumitale împotriva șoimului meu? Eu am să vânez pe dealurile din nord.

— Mulțumesc, nu. Mâine am treabă. Poate poimâine? Am poruncit ca douăzeci de mii de oameni să treacă prin sită toate crângurile, pădurile și desișurile din preajma Osakăi. În zece zile nu va mai fi picior de tâlhar pe o întindere de douăzeci de *ri*. Asta ți-o pot garanta.

Toranaga știa că Ishido folosea tâlharii ca un pretext să-și mărească numărul trupelor din împrejurimi. Dacă el spune douăzeci, înseamnă că sunt cincizeci. Lațul se strânge, își spuse. De ce atât de curând? Cine m-a

mai trădat? De ce Ishido e așa de sigur pe el?

— Bun. Atunci pe poimâine, senior Ishido. Ai să-ți ții oamenii departe de locul meu de vânatoare? N-aș vrea să-mi fie tulburat vânatul, adăugă scurt.

— Bineînțeles. Și barbarul?

— El este și a fost întotdeauna proprietatea mea. Și corabia lui. Dar îl vei avea atunci când o să sfârșesc eu cu el. După aceea poți să-l trimiți pe terenul de execuție, dacă dorești.

— Mulțumesc. Da, o voi face. Ishido își închise evantaiul și-l strecură în mânecă. El nu contează. Ceea ce contează, și de altfel e motivul pentru care am venit să te văd, este că... ah, că veni vorba, am auzit că doamna, mama mea, vizitează mănăstirea Johji.

— Da? Credeam că a cam trecut vremea privitului florilor de cireș. Acum, desigur, s-au cam trecut.

— Așa-i. Dar, dacă ea vrea să le vadă, de ce nu? Cu bătrânii nu știi niciodată, judecă altfel și văd lucrurile diferit, *neh?* Dar sănătatea ei nu-i prea bună. Mă îngrijorează. Trebuie să aibă mare grijă, răcește foarte ușor.

— Și cu mama mea e la fel. Trebuie să fii cu mare băgare de seamă cu sănătatea bătrânilor.

Toranaga își spuse că nu trebuia să uite să fie trimis un mesaj urgent starețului spre a-i aminti să vegheze asupra sănătății bătrânei cu foarte mare grijă. Dacă s-ar întâmpla ca ea să moară în mănăstire, urmările ar fi cumplite. S-ar acoperi de rușine în fața întregii împărății. Toți *daimyo* și-ar da seama că, pe eșicherul luptei pentru putere, el folosise drept pion o bătrână neajutorată, mama dușmanului său, și că dăduse greș. Luarea de ostatici era într-adevăr o treabă periculoasă.

Ishido aproape că-și ieșise din minți de furie când auzise că venerata sa mamă se afla în fortăreața lui Toranaga, la Nagoya. Căzuseră capete. Grăbise imediat planurile de distrugere a lui Toranaga și luase hotărârea fermă să împresoare Nagoya și să termine cu Kazamaki – *daimyo* în a cărui grijă se aflase ea când începuseră ostilitățile. În cele din urmă fusese trimis, prin mijlocitori, un mesaj personal starețului, precum că, dacă ea nu era scoasă teafără din mănăstire în douăzeci și patru de ore, atunci Naga, unicul fiu al lui Toranaga care era la îndemână, și oricare dintre femeile lui care ar putea fi prinse, au să se trezească, din nefericire, în satul leproșilor, care îi vor da să mănânce și să bea și vor fi serviți de una dintre târfele lor. Ishido știa că atâta vreme cât mama sa era în puterea lui Toranaga, el trebuia să umble cu grijă. Dar lăsase să se înțeleagă limpede că dacă nu era lăsată să plece, el avea să treacă împărăția prin foc și sabie.

— Ce mai face doamna, mama domniei-tale, senior Toranaga? întrebă el politicos.

— E foarte bine, mulțumesc. Toranaga lăsă să i se citească fericirea pe chip, atât cu gândul la mama lui, cât și știind furia neputincioasă a lui Ishido. E chiar foarte zdravănă la cei șaptezeci și patru de ani ai săi. Nădăjduiesc să fiu și eu la fel de puternic la vârsta ei.

Ai cincizeci și opt, Toranaga, dar n-o să ajungi la cincizeci și nouă, își promise Ishido.

— Te rog transmite-i cele mai bune urări din partea mea și viață lungă, plină de fericire. Mulțumesc încă o dată și-mi pare rău pentru cele întâmplate. Se înclină cu o politețe adâncă și apoi, reținându-și cu greu plăcerea fără margini, adăugă: A, da, treaba importantă pentru care voiam să te văd e că ultima întâlnire a regenților a fost amânată. Nu ne mai întâlnim diseară la apusul soarelui.

Toranaga își păstră zâmbetul pe chip, dar în sinea sa era zguduit.

— Da? De ce?

— Seniorul Kiyama e bolnav. Seniorul Sugiyama și seniorul Onoshi au fost de acord cu amânarea. Eu la fel. Câteva zile nu contează, nu-i așa, când e vorba de lucruri atât de importante?

— Putem să ținem întâlnirea fără seniorul Kiyama.
— Noi am fost de acord să n-o ținem. Ochii lui Ishido erau batjocoritori.

— Cu toții?

— Aici sunt cele patru sigilii ale noastre.

Toranaga clocotea. Orice amânare însemna pentru el o primejdie nemăsurată. Putea oare să facă un schimb, mama lui Ishido, în schimbul unei adunări imediate? Nu, pentru că ar trebui prea mult timp ca poruncile să se ducă înapoi și-ncolo și ar pierde un foarte mare avantaj, fără să aibă nimic în schimb.

— Când o să se țină întâlnirea?

— Înțeleg că seniorul Kiyama ar trebui să simtă bine mâine sau poate poimâine.

— Bun. Am să trimit medicul meu personal să-l vadă.

— Sunt sigur că are să-ți fie recunoscător pentru asta. Dar medicul lui a interzis orice vizitator. Boala ar putea fi molipsitoare, *neh?*

— Ce boală?

— Nu știu. Atâta mi s-a spus.

— Doctorul e barbar?

— Da. Înțeleg că e cel mai mare doctor al creștinilor. Un preot-doctor creștin, pentru un *daimyo* creștin. Ai noștri nu sunt așa de buni pentru un *daimyo* atât de... atât de important, spuse Ishido cu un surâs batjocoritor.

Îngrijorarea lui Toranaga creștea. Dacă doctorul ar fi fost japonez, erau multe lucruri pe care le-ar fi putut face. Dar cu un doctor creștin – fără îndoială un preot iezuit – era mai greu. Dacă s-ar fi pus împotriva unuia dintre aceștia, sau chiar dacă se băga doar în treburile lor, ar fi putut să-i îndepărteze pe toți *daimyo* creștini, și nu își îngădui să riște asta.

Știa că prietenia lui cu Tsukku-*san* nu l-ar fi putut ajuta împotriva lui Onoshi sau Kiyama. Era în interesul creștinilor să fie cât mai uniți. Curând va trebui să se întâlnească cu ei, cu preoții barbari, să cadă la învoială, să afle prețul sprijinului lor. Dacă Ishido îi are, într-adevăr, pe Onoshi și Kiyama de partea lui – și toți *daimyo* creștini i-ar urma pe aceștia doi, dacă ei s-ar uni – atunci sunt singur, gândi. Atunci nu-mi mai rămâne decât o singură cale: "Cer de Purpură".

— Am să-l vizitez pe seniorul Kiyama poimâine, spuse, stabilind un termen.

— Dar molipsirea? Senior Toranaga, nu mi-aș ierta niciodată dacă ți s-ar întâmpla ceva cât timp te afli aici, în Osaka. Ești oaspetele nostru, în grija mea. Trebuie să stăruie să nu te duci.

— Poți să stai liniștit, senior Ishido, boala molipsitoare ce-o să mă răpună pe mine nu s-a născut încă, *neh?* Ai uitat prezicerea ghicitorului?

Când, în urmă cu șase ani, venise la Taiko solia chineză să pună capăt războiului chino-coreano-japonez, printre ei fusese și un astrolog vestit. Acest chinez prezisese multe lucruri care, cu timpul, se adeveriseră. La unul dintre ospetele neînchipuți de bogate ale lui Taiko, acesta îi ceruse ghicitorului să prezică moartea câtorva dintre sfetnicii lui. Astrologul spusese că Toranaga avea să moară de sabie pe la mijlocul vieții; Ishido, faimosul cuceritor al Coreei – sau Pământul Ales, cum îi spuneau chinezii acestei țări – avea să moară în putere, dar bătrân, cu picioarele bine înfipite în pământ, fiind cel mai faimos bărbat al vremii sale. Taiko însuși avea să moară în patul lui, de bătrânețe, respectat și venerat, lăsând un fiu sănătos care să-i urmeze. Aceasta îl mulțumise atât de mult pe Taiko, care pe atunci încă n-avea copii, încât hotărâse să lase solia să meargă în China și să nu-i ucidă așa cum plănuse, pentru neobrăzările lor de mai înainte. În loc să negocieze pacea, așa cum se așteptase Taiko, împăratul chinez, prin solii săi, se oferise doar "să-l investească rege al țării Wa", așa cum numeau chinezii Japonia. Așa că el îi trimisese acasă vii, și nu în cutiile micuțe ce fuseseră deja pregătite pentru ei, și pornise iar războiul împotriva Coreei și

Chinei.

— Nu, senior Toranaga, n-am uitat, spuse Ishido amintindu-și foarte bine. Dar boala molipsitoare poate fi neplăcută. De ce să nu te simți bine? Ai putea să iei sifilisul, ca fiul tău Noboru, te rog să mă ierți, sau să ajungi lepros, ca seniorul Onoshi. El e încă tânăr, dar suferă. O, da, suferă.

Pentru moment Toranaga fu descumpănit. El știa prea bine ravagiile pe care le făceau ambele boli. Noboru, fiul lui cel mai mare, luase sifilisul chinezesc când avea șaptesprezece ani – acum zece ani – și toate lecurile doctorilor japonezi, chinezi, coreeni și creștini nu izbutiseră să-i ușureze boala, care deja îi mâncase fața, dar n-avea să-l omoare. Dacă o s-ajung atotputernic, își promise Toranaga, poate că am să izbutesc să stăpânesc boala asta. Vine ea într-adevăr de la femei? Cum o iau femeile? Cum poate fi vindecată? Bietul Noboru, gândi Toranaga. Dacă n-ai fi avut sifilis, tu ai fi fost moștenitorul meu, pentru că ești un soldat strălucit, un administrator mai bun decât Sudara și foarte șiret. Pesemne că ai făcut multe lucruri rele într-o viață trecută ca să trebuiască să înduri atâtea în asta.

— Pe bunul zeu Buddha, n-aș dori-o pe nici una dintre ele nimănui, spuse.

— Și eu zic la fel, spuse Ishido, fiind convins că Toranaga i le-ar fi merit lui pe amândouă, dacă i-ar fi stat în putere. Se înclină din nou și plecă.

Toranaga sparse tăcerea:

— Ei bine?

Hiro-matsu spuse:

— Dacă rămâi sau pleci acum, e totuna – adică o nenorocire, pentru că ai fost trădat și ești singur, alteță. Dacă rămâi pentru adunare – n-o să fie înainte de o săptămână – Ishido are să-și strângă legiunile în jurul Osakăi și n-ai să scapi niciodată, orice i s-ar întâmpla doamnei Ochiba în Yedo. E limpede că Ishido e hotărât să o piardă pe ea, ca să pună mâna pe tine. Vezi bine că cineva te-a trădat și că cei patru regenți vor lua o hotărâre împotriva ta. Patru voturi contra unu în Consiliu înseamnă osândirea ta. Dacă pleci, ei tot or să dea ordinele pe care le dorește Ishido. Ești obligat să te supui hotărârii de patru la unu. Ai jurat s-o faci. Nu poți să-ți calci jurământul de regent.

— Asa-i.

Se lăsă tăcerea.

Hiro-matsu aștepta cu neliniște crescândă:

— Ce-ai de gând să faci?

— Mai întâi am de gând să înot, spuse Toranaga cu o uimitoare voie bună. Apoi am să-l văd pe barbar.

Femeia trecea pășind ușor prin grădina din fața încăperilor lui Toranaga, către coliba mică, acoperită cu paie, atât de încântător așezată într-un crâng de arțari. Chimonoul de mătase și *obi*-ul erau cele mai simple și totuși cele mai elegante din câte le puteau face cei mai vestiți meșteri din China. Purta părul după ultima modă din Kyoto, strâns sus în creștet și prins cu ace lungi, de argint. O umbrelă colorată îi apăra pielea foarte fină. Era micuță, doar de cinci picioare înălțime, dar desăvârșit proporționată. În jurul gâtului avea un lănțișor fin de aur și atârnat de el, un mic crucifix din același metal.

Kiri aștepta în veranda colibeii. Se așezase greoaie la umbră, fesele revărsându-i-se peste pernă și privea femeia care se apropia pășind pe dalele de piatră, atât de meșteșugit așezate printre brazdele de mușchi, încât păreau să fi crescut acolo.

— Ești mai frumoasă ca oricând, mai tânără ca oricând, Toda Mariko-san, spuse Kiri fără pizmă, întorcându-i plecăciunea.

— Aș vrea să fie adevărat, Kiritsubo-*san*, răspunse Mariko zâmbind. Se așeză în genunchi pe o pernă, aranjându-și, cu mișcări firești, poalele chimonoului.

— E adevărat. Când ne-am întâlnit noi ultima oară? Acum doi-trei ani? Nu te-ai schimbat câtuși de puțin în douăzeci de ani. Trebuie să fie aproape douăzeci de ani de când ne-am cunoscut. Îți amintești? A fost la o petrecere dată de seniorul Goroda. Tu aveai paisprezece ani, erai măritată și fără asemănare.

— Și speriată.

— Nu, nu tu. Nici vorbă de speriată.

— A fost acum șaisprezece ani, Kiritsubo-*san*, nu douăzeci. Da, îmi amintesc foarte bine.

Prea bine, gândi măhnită. A fost ziua când fratele meu mi-a spus în taină că el bănuia că veneratul nostru tată hotărâse să se răzbune pe seniorul său, dictatorul Goroda, că avea de gând să-l asasineze. *Pe stăpânul său de drept!*

O, da, Kiri-*san*, îmi amintesc ziua aceea și anul acela și ora aceea. A fost începutul tuturor nenorocirilor. N-am recunoscut niciodată față de nimeni că am știut ce-avea să se-ntâmples, înainte de a se fi întâmplat. Nu mi-am prevenit niciodată soțul, sau pe Hiro-matsu, tatăl lui – amândoi vasali credincioși ai dictatorului – că trădarea fusese pusă la cale de unul dintre cei mai mari generali ai lui. Ba mai rău, nu l-am prevenit pe Goroda, seniorul meu. Așa că nu mi-am îndeplinit îndatoririle față de stăpânul meu, față de soțul meu și față de familia lui, care, prin căsătorie, este singura mea familie. O, Doamne, iartă-mi păcatul, ajută-mă să mă izbăvesc. Am păstrat tăcere ca să-mi apăr preaiubitul tată, care întina onoarea a o mie de ani. O, Doamne, mântuiește această păcătoasă de osânda veșnică...

— Era acum șaisprezece ani, spuse Mariko senină.

— În anul acela purtam în pânțe copilul stăpânului Toranaga, spuse Kiri și gândi: Dacă seniorul Goroda n-ar fi fost trădat mișelește și omorât de tatăl tău, stăpânul meu Toranaga n-ar fi trebuit niciodată să poarte bătaia de la Nagakude și eu n-aș fi răcit acolo și nu mi-aș fi pierdut copilul. Poate, își zise. Sau poate că nu. N-a fost decât *karma*, *karma* mea, orice s-a întâmplat, *neh?* O, Mariko-*san*, spuse fără răutate, asta a fost cu atâta vreme în urmă că pare aproape ca-ntr-o altă viață. Dar pe tine nu te-au atins anii. De ce n-am și eu chipul tău, părul tău frumos și mersul tău grațios? Kiri râse. Răspunsul e simplu: Pentru că mănânc prea mult!

— Ce contează? Te bucuri de prețuirea seniorului Toranaga, *neh?* Așa că ți-e viața împlinită. Ești înțeleaptă, blândă, sănătoasă și fericită în sufletul tău.

— Ar fi bine să fiu subțire, și totuși să pot mânca, și să mă bucur și de bunăvoința lui, spuse Kiri. Dar tu? Tu nu ești fericită în sufletul tău?

— Eu nu sunt decât o unealtă pentru stăpânul meu, Buntaro, de care să se folosească. Dacă stăpânul, soțul meu, e fericit, atunci, binențeles, și eu sunt fericită. Plăcerea lui e și plăcerea mea. Așa cum e și la tine, spuse Mariko.

— Da. Dar nu la fel.

Kiri își mișca evantaiul, mătasea aurie reflectând soarele după-amiezii. Sunt așa de fericită că nu sunt în locul tău, Mariko, cu toată frumusețea, strălucirea, curajul și învățătura ta. Nu! Eu n-aș putea îndura să fiu măritată cu bărbatul acela urât, nesuferit, trufaș, violent, nici măcar o singură zi, ce să mai vorbim de șaptesprezece ani. E atât de diferit de tatăl lui, seniorul Hiro-matsu. Da, el e un om minunat. Dar Buntaro? Cum de au tații fii atât de îngrozitori? Aș vrea să am un fiu, o, cât aș vrea! Dar tu, Mariko, cum ai îndurat purtările lui atât de urâte toți acești ani? Cum ai putut îndura atât? Pare cu neputință să nu fi lăsat nici o urmă pe fața ta sau în sufletul tău.

— Ești o femeie nemaipomenită, Toda Buntaro Mariko-*san*.

— Mulțumesc, Kiritsubo Toshiko-san. O, Kiri-san, mă bucur atât de mult că te văd.

— Și eu. Ce face fiul tău?

— Minunat – minunat – minunat. Saruji are cincisprezece ani, poți să-ți închipui? E înalt și puternic, exact ca și tatăl său, iar stăpânul Hiro-matsu i-a dăruit lui Saruji o feudă doar a lui și el – știai c-o să se-nsoare?

— Nu, cu cine?

— Ea e nepoata seniorului Kiyama. Stăpânul Toranaga a aranjat totul atât de bine. O căsătorie foarte potrivită pentru familia noastră. Aș vrea doar ca fata să fie... să fie mai atentă cu fiul meu, mai demnă de el. Știi că ea... Mariko râse, puțin rușinată. Poftim, sunt ca o soacră, cum sunt toate de când e lumea. Dar cred c-ai să-mi dai dreptate, ea într-adevăr nu e încă pregătită.

— O să ai timp să faci tu asta.

— O, nădăjduiesc că da. Sunt norocoasă că n-am o soacră. Nu știu ce-aș face.

— Ai încânta-o și-ai struni-o, așa cum îți strunești toată gospodăria, *neh?*

— Ei, aș vrea să fie așa. Măinile lui Mariko zăceau nemișcate în poală. Privea o libelulă care se oprise pentru o clipă și își luă apoi zborul. Soțul meu mi-a poruncit să vin aici. Seniorul Toranaga dorește să mă vadă?

— Da. Vrea să-i slujești de talmaci.

Mariko era uimită.

— Cu cine?

— Cu noul barbar.

— O! Dar ce-i cu părintele Tsukku-san? E bolnav?

— Nu. Kiri se juca cu evantaiul. Cred că nu ne rămâne decât să ne mirăm de ce stăpânul Toranaga te vrea pe tine aici și nu pe preot, ca la prima întâlnire. De ce trebuie, Mariko-san, ca noi să ne îngrijim de toți banii, să plătim toate cheltuielile, să instruim servitorii, să cumpărăm toată hrana și toate bunurile din gospodărie – și de cele mai multe ori chiar și haine pentru stăpânii noștri – când ei nu ne spun, de fapt, nimic, nu?

— Poate că pentru asta avem intuiția.

— Pesemne că da. Privirea lui Kiri era cumpănită și prietenoasă. Dar aș înclina să cred că asta are să fie o treabă foarte secretă. Așa că tu ai să juri pe Dumnezeuul tău creștin că n-ai să spui absolut nimic despre această întâlnire. Nimănui.

Ziua păru să-si piardă culoare.

— Bineînțeles, spuse Mariko stânjenită

Înțelegea foarte limpede că Kiri vroia să spună că nu trebuia să zică nimic soțului ei, sau tatălui acestuia, sau confesorului ei. Cum soțul îi poruncise să vină aici, desigur la cererea seniorului Toranaga, datorită față de suveranul ei, Toranaga, stătea mai presus de datorită față de soțul ei. Dar față de confesor? Putea ea să nu-i spună acestuia nimic? și de ce era ea talmaciul și nu părintele Tsukku-san? Înțelese că, din nou, împotriva voinței ei, era amestecată în acea intrigă politică care-i amărâse viața, și dori încă o dată ca familia ei să nu fi fost veche și Fujimoto, iar ea să nu se fi născut cu darul acesta, care-i îngăduise să învețe limbi aproape de neînțeles – portugheza și latina – sau să nu se fi născut deloc. Dar atunci, gândi, nu mi-aș fi văzut niciodată fiul, n-aș fi aflat despre Copilul Iisus sau Adevărul Său, sau despre viața veșnică.

Asta-i *karma* ta, Mariko, își spuse tristă, doar *karma*.

— Foarte bine, Kiri-san. Apoi adăugă cuprinsă de presimțiri negre: Jur pe Dumnezeuul meu că n-am să dezvălui nimic din cele spuse azi aici sau oricând și am să talmăcesc pentru suveranul meu.

— Și îmi închipui că ar trebui să nu ții seama de unele din simțămintele tale și să talmăcești exact ce se spune. Acest nou barbar e

ciudad și spune lucruri ciudate. Sunt sigură că stăpânul meu te-a ales pe tine, din toți ceilalți, pentru anume pricini.

— Aparțin seniorului Toranaga, care face cu mine ceea ce dorește. Nu trebuie să se teamă niciodată de credința mea.

— N-a fost niciodată pusă la îndoială, doamnă. N-am avut nici un gând rău.

Începu o ploaie de primăvară și presără cu stropi petalele, mușchiul și frunzele. Trecu repede, lăsând și mai multă frumusețe în urmă.

— Ți-aș cere o favoare, Mariko-san. Te rog, ai putea să-ți pui crucifixul sub chimonou?

Degetele lui Mariko țâșniră protectoare spre el.

— De ce? Seniorul Toranaga nu s-a împotrivit niciodată creștinării mele, nici stăpânul Hiro-matsu, capul clanului meu! Soțul meu mi-a... soțul meu îmi îngăduie să-l păstrez și să-l port.

— Da. Dar crucifixurile îl scot din minți pe *acest* barbar și stăpânul meu, Toranaga, nu-l vrea ieșit din minți, îl vrea liniștit.

Blackthorne nu văzuse niciodată o persoană atât de micuță.

— *Konnichi wa*, spuse. *Konnichi*, Toranaga-sama. Se înclină, ca un curtean, dădu din cap spre băiatul care îl privea cu ochii mari, îngenunchiat lângă Toranaga, și spre femeia grasă, care stătea în spatele lui. Se aflau cu toții în veranda ce înconjura coliba cea mică. Avea o singură încăpere pe potrivă de mică cu paravane rustice, cu bârne cioplite și acoperiș de paie și o bucătărie în spate. Era așezată pe piloni de lemn, înălțându-se cam la un picior deasupra unui covor de nisip alb, imaculat. Era o casă pentru ceremonialul *cha-no-yu*, construită cu mari cheltuieli, cu materiale rare, anume pentru acest scop, deși uneori, pentru că aceste case erau izolate, în luminișuri de pădure, erau folosite pentru întâlniri și convorbiri tainice.

Blackthorne își strânse chimonoul în jurul său și se așeză pe o pernă ce fusese pusă jos, pe nisip, în fața lor.

— *Gomen nasai*, Toranaga-sama, *nihon go ga hana-semasen*. *Tsuyuku go imasu ka?*

— Sunt tălmăciul domniei-tale, *senhor*, spuse imediat Mariko, într-o portugheză aproape fără cusur. Dar vorbești japoneza?

— Nu, *senhorita*, doar câteva cuvinte sau expresii, răspunse Blackthorne luat prin surprindere.

El se așteptase ca părintele Alvito să traducă, iar Toranaga să fie însoțit de samurai și poate de Yabu. Dar nu era nici un samurai prin apropiere, deși mulți încercuiau grădina.

— Stăpânul meu, Toranaga, vrea să știe de unde... mai întâi, poate, ar trebui să vă-ntreb dacă preferați să vorbim în latină?

— Cum doriți, *senhorita*.

Ca orice om instruit, Blackthorne știa să scrie, să citească și să vorbească în latină, pentru că latina era singura limbă de studiu în întreaga lume civilizată.

Cine e femeia asta? De unde a învățat o portugheză atât de bună? Și latina! Unde altundeva decât la iezuiți, gândi. Într-una din școlile lor. O, ei sunt atât de deștepți! Primul lucru pe care îl fac e să ridice o școală.

Nu erau decât șaptezeci de ani de când Ignatius Loyola înființase Ordinul lui Isus și acum școlile lor, cele mai bune din întreaga creștinătate, erau răspândite în întreaga lume și influența lor ridicase sau doborâse regi. Papa pleca urechea la spusele lor. Opriseră valul Reformei și recăștiga teritoriile imense pentru biserica lor.

— Atunci o să vorbim în portugheză, spuse ea. Stăpânul meu dorește să știe de unde ai învățat "cele câteva cuvinte și expresii" în limba noastră?

— În închisoare era un călugăr, *senhorita*, un călugăr franciscan și el m-a învățat. Lucruri ca *mâncare, prieten, baie, pleacă, vino, adevărat, fals, aici, acolo, eu, tu, te rog, mulțumesc, vreau, nu vreau, prizonier, da, nu* și așa mai departe. E doar un început, din păcate. Ați vrea să-i spuneți seniorului Toranaga că acum sunt mai bine pregătit să răspund întrebărilor sale, să-i fiu de folos și sfnt mai mult decât bucuros că am ieșit din închisoare. Și pentru asta îi mulțumesc.

Blackthorne o privi răsucindu-se și tălmăcindu-i lui Toranaga. Știa că va trebui să vorbească simplu, de preferat în fraze scurte și să fie atent, pentru că, spre deosebire de preot, care tălmăcea în același timp, această femeie aștepta până ce el termina, apoi dădea un rezumat sau o versiune a ceea ce se spusese – obișnuita problemă a tuturor tălmăcilor, cu excepția celor foarte buni, deși, cum făcea iezuitul, chiar și ei lăsau, cu sau fără voie, ca propriile lor personalități să influențeze cele traduse. Baia, masajul, mâncarea și cele două ore de somn îl refăcuseră mult. Slugile de la baie, toate femei bine clădite și puternice, îl frecaseră cu piatra și-i săpuniseră părul, împletindu-i-l într-o coadă îngrijită, iar bărbierul îi potrivise barba. I se dăduse o fâșie de pânză pentru pus în jurul șoldurilor, chimonou, brâu, șosete-*tabi*, toate curate și saboți în curele. Așternuturile pe care dormise fuseseră deosebit de curate, ca de altfel și camera. Totul păruse un vis și, trezindu-se din somnul fără vise, se întrebuse, pentru o clipă, care era visul: acesta sau închisoarea.

Așteptase nerăbdător, sperând că va fi dus iarăși la Toranaga, plănuiind ce să spună și ce să dezvăluie, cum să-l întreacă în șiretenie pe părintele Alvito și cum să-l domine. Pe el și pe Toranaga. Pentru că era încredințat, după cele spuse de fratele Domingo despre politica și negoțul portughezilor și japonezilor, că acum putea să-l ajute pe Toranaga, care, în schimb, putea să-i dea cu ușurință bogățiile pe care le căuta

Și acum, fără nici un preot cu care să lupte, se simțea și mai plin de încredere. Am nevoie doar de puțin noroc și răbdare.

Toranaga asculta concentrat tălmăciul ca o păpușă.

Blackthorne gândea: aș putea s-o ridic cu o singură mână și, dacă i-aș cuprinde mijlocul cu palmele, degetele mi s-ar atinge. Ce vârstă să aibă, oare? E desăvârșită! Măritată? Nici o verighetă. A, asta-i interesant. Nu poartă bijuterii de nici un fel. Afară doar de acele de argint din păr. Și nici cealaltă femeie, cea grasă.

Își sctoci memoria. Nici celelalte două femei din sat nu avuseseră vreo bijuterie și nu văzuse nici una la nimeni din casa lui Mura. De ce?

Și cine e femeia grasă? Nevasta lui Toranaga? Sau dădaca băiatului? O fi flăcăul fiul lui Toranaga? Sau nepotul, poate? Fratele Domingo spusese că japonezii au o singură soție, dar legea le îngăduie să țină în casă oricâte concubine – țiiitoare – vor.

Să fie tălmăciul concubina lui Toranaga?

Cum o fi să ai astfel de femeie în pat? Mi-ar fi teamă să n-o zdrobesc. Nu, nu cred. Sunt și în Anglia femei aproape tot atât de firave. Dar nu ca ea.

Băiatul era mărunt, țeapăn, cu ochi rotunzi, iar părul negru îi era strâns într-o coadă scurtă, fără să fie ras în creștet. Curiozitatea lui părea măsurată.

Fără să se gândească, Blackthorne îi făcu cu ochiul. Băiatul tresări, apoi râse, o întrerupse pe Mariko, îl arătă cu degetul și vorbi. Toți îl ascultară îngăduitori și nimeni nu încercă să-l oprească. Când termină, Toranaga vorbi scurt către Blackthorne.

— Seniorul Toranaga întreabă de ce ai făcut asta, *senhor*?

— O, doar ca să-l fac să râdă pe flăcău. E un copil ca toți copiii și copiii din țara mea de obicei râd dacă le fac așa. Fiul meu trebuie să aibă anii lui acum. Fiul meu are șapte ani.

— Moștenitorul are șapte, spuse Mariko după o pauză, apoi tălmăci ce

spuse el.

— Moștenitor? Asta înseamnă că băiatul e unicul fiu al seniorului Toranaga? întrebă Blackthorne.

— Seniorul Toranaga mi-a poruncit să spun că, pentru moment, trebuie, te rog, să răspunzi doar la întrebări. Apoi adăugă: Sunt sigură, căpitane-pilot Blackthorne, că, dacă ai răbdare, ți se va oferi prilejul să întrebi orice dorești, mai târziu.

— Foarte bine.

— Pentru că numele dumitale, *senhor*, e foarte greu de pronunțat, limba noastră neavând sunetele necesare, pot să folosesc – pentru seniorul Toranaga – numele japonez, Anjin-san?

— Desigur.

Blackthorne voia s-o întrebe numele ei, dar își aminti ce-i spusese și-și impuse încă o dată că trebuie să aibă răbdare.

— Mulțumesc. Stăpânul meu întreabă, mai ai alți copii?

— O fiică. S-a născut chiar înainte de a pleca eu de acasă, din Anglia. Așa că ea are acum aproape doi ani.

— Ai o soție sau mai multe?

— Una. Așa e obiceiul la noi. La fel ca la portughezi și spanioli. Noi nu avem concubine – concubine oficiale.

— Aceasta e prima dumitale soție, *senhor*?

— Da.

— Te rog, ce vârstă ai?

— Treizeci și șase.

— Unde locuiești, în Anglia?

— În marginea Chathamului. E un port mic, lângă Londra.

— Londra este principalul vostru oraș?

— Da.

— El întreabă, ce limbi vorbiți?

— Engleza, portugheza, spaniola, olandeza și, bineînțeles, latina.

— Ce e "olandeza"?

— E o limbă vorbită în Europa, în Olanda. E foarte asemănătoare cu germana.

Ea se încruntă.

— Olandeza e o limbă păgână? La fel și germana?

— Amândouă sunt țări necatolice, răspunse el cu grijă.

— Iartă-mă, nu e același lucru cu păgân?

— Nu, *senhorita*. Creștinismul e împărțit în două religii foarte deosebite: catolică și protestantă. Sunt două variante ale creștinismului. Secta din Japonia e catolică. În momentul de față cele două religii se dușmănesc. Observă uimirea ei și nemulțumirea crescândă a lui Toranaga, pentru că fusese lăsat în afara conversației. Fii atent, își spuse. Ea cu siguranță e catolică. Treci la lucruri concrete. Și fii cât mai simplu.

— Poate că seniorul Toranaga nu dorește să vorbim despre religie, *senhorita*, mai ales că lucrul acesta a fost în parte lămurit la prima noastră întâlnire.

— Ești creștin-protestant?

— Da.

— Și creștinii catolici îți sunt dușmani?

— Cei mai mulți m-ar considera eretic și dușmanul lor, da.

Ea șovăi, se întoarse spre Toranaga și vorbi îndelung.

Erau multe străji de jur împrejurul grădinii. Toate erau destul de departe și toate în uniforme maro. Apoi Blackthorne observă zece în uniforme gri, așezate într-un grup ordonat la umbră, toți cu ochii asupra băiatului. Ce să-nsemne asta? se întreabă.

Toranaga îi puse o mulțime de întrebări lui Mariko, apoi i se adresă direct lui Blackthorne.

— Stăpânul meu dorește să știe despre dumneata și familia dumitale,

începu Mariko. Despre țara dumitale, despre regina ei și ocârmuirea dinainte, datini, obiceiuri și istorie. La fel și despre toate celelalte țări, în mod deosebit, Portugalia și Spania. Totul despre lumea în care trăiești. Despre navele voastre, arme, hrană, negoț. Despre luptele și războaiele voastre și cum se conduce o navă și cum ai condus dumneata nava și ce s-a întâmplat în această călătorie. Vrea să înțeleagă... iartă-mă, de ce râzi?

— Doar pentru că asta pare să fie chiar despre tot ceea ce știu, *senhorita*.

— Asta e exact ceea ce dorește stăpânul meu. "Exact" e cuvântul corect?

— Da, *senhorita*. Pot să te felicit pentru portugheza fără cusur? Evantaiul ei flutură ușor.

— Mulțumesc, *senhor*. Da, stăpânul meu ar vrea să afle *adevărul* despre toate, care e realitatea și care ar fi părerea domniei-tale.

— Aș fi bucuros să-i spun. Ne-ar lua însă ceva timp.

— Stăpânul meu are tot timpul, spune el.

Blackthorne privi spre Toranaga.

— *Wakarimasu*.

— Te rog să mă ierți, *senhor*, stăpânul meu îmi poruncește să-ți spun că accentul domniei-tale e puțin greșit. Mariko îi arată cum să spună, iar el repetă și-i mulțumi. Eu sunt *senhora* Mariko Buntaro, nu *senhorita*.

— Da, *senhora*. Blackthorne aruncă o privire spre Toranaga. De unde ar dori să încep?

Ea-l întrebă. Un zâmbet scurt străbătu chipul dur al lui Toranaga.

— Domnia-sa zice, cu începutul.

Blackthorne știa că asta era o altă încercare. Cu ce să înceapă, din nesfârșitele posibilități? Cui să i se adreseze? Lui Toranaga, băiatului, sau femeii? Desigur, dacă ar fi fost de față numai bărbați, lui Toranaga. Dar acum? De ce se aflau acolo femeile și băiatul? Asta trebuie să aibă un sens.

Hotărî să-și fixeze privirile asupra femeilor și băiatului.

— În timpurile străvechi, țara mea era ocârmuită de un mare rege, care avea o sabie vrăjită, numită Excalibur, iar regina lui era cea mai frumoasă femeie din țară. Sfetnicul lui cel mai de încredere era un vrăjitor, Merlin, iar numele regelui era Arthur, începu el cu multă siguranță legenda pe care tatăl lui o istorisea atât de bine în îndepărtata lui tinerețe. Capitala regelui Arthur se numea Camelot și erau vremuri fericite, fără războaie și cu recolte bogate și... Brusc își dădu seama de enormitatea greșelii lui. Miezul poveștii era despre Guenievra și Lancelot, o regină adulteră și un vasal necredincios, despre Mordred, fiul nelegitim al lui Arthur, care pornește mișelește la război împotriva tatălui său și despre un tată care îl omoară pe acest fiu în luptă, ca să fie la rândul lui rănit mortal de acesta. O, Iisuse Cristoase, cum am putut să fiu atât de nerod! Nu e Toranaga exact ca un mare rege? Nu sunt astea doamnele lui? Nu e asta fiul lui?

— Nu te simți bine, *senhori*

— Nu... nu, iertați-mă, a fost doar...

— Spuneai, *senhor*, despre acest rege și recolta bună.

— Da... Ca-n mai toate țările, trecutul nostru e-nvăluit în mituri și legende, cele mai multe dintre acestea lipsite de importanță, spuse încurcat, încercând să câștige timp.

Ea se uită la el uimită. Ochii lui Toranaga se făcură și mai sfredelitori iar băiatul căscă.

— Ce spuneai, *senhor*?

— Eu... ei bine... Apoi avu o străfulgerare de inspirație. Poate că cel mai bun lucru pe care l-aș putea face, *senhora*, ar fi să desenez o hartă a lumii, așa cum o știm noi, spuse grăbit. Ați dori s-o fac?

Ea tălmăci și el văzu o sclipire de interes din partea lui Toranaga, nimic pe fața băiatului și a femeilor. Cum să-i atrag și pe ei?

— Stăpânul meu spune da. Voi trimite după hârtie...

— Mulțumesc. Dar pentru moment, mă descurc cu asta. Mai târziu, dacă o să-mi dați scule de scris, vă pot desena una mai exactă.

Blackthorne se sculă de pe pernă și îngenunche. Începu să deseneze cu degetul o hartă sumară pe nisip, cu susul în jos, ca ei să poată vedea mai bine.

— Pământul e rotund, ca o portocală, dar harta aceasta e precum coaja ei, tăiată în ovale de la nord la sud, întinsă drept și lățită puțin la capătul de jos și sus. Un olandez numit Mercator a născocit acum douăzeci de ani acest fel de a înfățișa Pământul. A fost prima hartă exactă a lumii. Putem chiar să navigăm cu ea – sau cu globurile lui. Schiță repede continentele. Acesta este nordul și acesta este sudul, est și vest. Japonia e aici, țara mea e la celălalt capăt al lumii, acolo. Toată partea aceasta e necunoscută și neexplorată... Mâna lui înlătură totul din America de Nord, la nord de linia ce unea Mexicul cu Terra Nova, totul din America de Sud, afară de Peru și o fâșie îngustă de coastă, în jurul continentului, apoi totul la nord și est de Norvegia, totul la răsărit de Moscova, toată Asia, tot interiorul Africii, totul la sud de Java și capătul Americii de Sud.

Cunoaștem zonele de coastă, dar în rest mai nimic. Interiorul Africii, Americilor și Asiei e aproape un mister. Se opri să-i dea ei timp să-l ajungă.

Ea tălmăcea acum cu mai multă ușurință și el simți cum interesul lor creștea. Băiatul se mișcă și veni ceva mai aproape.

— Moștenitorul dorește să știe unde ne aflăm noi pe hartă.

— Aici. Aici cred că e Kitaiul – China. Nu știu cât de departe ne aflăm noi de coastă. Mie mi-au trebuit doi ani ca să navighez de aici, aici.

Toranaga și femeia grasă își întinseră gâturile să vadă mai bine.

— Moștenitorul întreabă de ce împărăția noastră e așa de mică pe harta domniei-tale.

— E micșorată la scară, *senhora*. Pe continentul acesta, de la Terra Nova, aici, până în Mexic, aici, sunt aproape o mie de leghe a câte trei mile. De aici până la Yedo sunt aproape o sută de leghe.

Urmă o pauză, după care vorbiră între ei.

— Seniorul Toranaga dorește să-i arăți pe hartă cum ai venit în Japonia.

— Pe acest drum. Acesta este Pasul – sau Strâmtoarea – Magellan, aici, în josul Americii de Sud. Se numește așa după navigatorul portughez care l-a descoperit, acum optzeci de ani. De atunci portughezii și spaniolii au ținut drumul secret, folosindu-l numai ei. Noi am fost primii străini în Strâmtoare. Eu am avut una dintre cărțile lor pilot secrete, un fel de hartă, dar chiar și așa, a trebuit totuși să aștept șase luni ca să trec prin ea din cauza vânturilor potrivnice.

Ea tălmăci ce spusese el. Toranaga își ridică neîncredător privirile.

— Stăpânul meu zice că te înșeli. Toți bar... toți portughezii vin din sud. Acesta e drumul lor, singurul drum.

— Da. E-adevărat că portughezii preferă drumul acela – Capul Bunei Speranțe îl numim noi – pentru că au zeci de forturi de-a lungul coastelor acestora – Africa, India și Insulele Mirodeniilor – unde să se aprovizioneze și unde să ierneze. Și galioanele, navele lor de război, patrulează și nu îngăduie străinilor aceste căi de navigație. Totuși, spaniolii folosesc Strâmtoarea Magellan ca să ajungă în coloniile lor americane din Pacific și în Filipine, sau traversează pe aici, prin istmul îngust Panama, mergând pe uscat, ca să scurteze drumul cu luni întregi. Pentru noi a fost mai sigur să navigăm prin Strâmtoarea Magellan, altfel ar fi trebuit să trecem de-a lungul întregului șir de forturi portugheze dușmane. Vă rog, spuneți-i seniorului Toranaga că știu acum poziția multora dintre ele. Pentru că veni vorba, mai toate au în slujba lor trupe japoneze, adăugă mai apăsător. Călugarul care mi-a spus toate astea, în închisoare, era spaniol și dușmanul tuturor portughezilor și ieziților.

Blackthorne observă o reacție imediată pe fața ei și, când traduse, și

pe fața lui Toranaga. Lasă-i timp și vorbește cât mai simplu, își zise.

— Trupe japoneze? Vrei să spui samurai?

— Cred că *ronini* ar fi mai potrivit.

— Ai zis o hartă "secretă". Stăpânul meu dorește să știe cum ai obținut-o.

— Un bărbat numit Pieter Suyderhof, din Olanda, a fost secretarul particular al primatului de Goa – acesta este titlul preotului catolic cel mai mare în rang, iar Goa este capitala Indiei Portugheze. Știți, bineînțeles, că portughezii încearcă să pună stăpânire pe continent prin forță. Ca secretar particular al acestui arhiepiscop, care pe atunci era și vicerege portughez, îi treceau prin mână tot felul de documente. După mulți ani, el a obținut unele dintre cărțile lor pilot – hărți – și le-a copiat. Acestea au dezvăluit tainele drumului prin Strâmtoarea Magellan și, de asemeni, cum să ocolești Capul Bunei Speranțe și bancurile de nisip și recifurile din Goa până-n Japonia, prin Macao. Rutterul meu a fost cel al lui Magellan. Se găsea printre hărțile mele de pe navă, ce s-au pierdut. Sunt ca aerul pentru mine și ar putea să fie de mare preț pentru seniorul Toranaga.

— Stăpânul meu spune că a trimis porunci să fie căutate. Continuă, te rog.

— Când Suyderhof s-a întors în Olanada, le-a vândut Companiei Negustorilor Indiei de Est, care avea monopolul negoțului cu Orientul îndepărtat.

Ea-l privea cu răceală.

— Acest bărbat a fost o iscoadă plătită?

— A fost plătit pentru hărțile lui, da. Acesta e obiceiul lor, așa răsplătesc ei un om. Nu cu un titlu sau cu pământ, numai cu bani. Olanda e republică. Bineînțeles, *senhora*, țara mea și aliata noastră, Olanda, sunt în război cu Spania și Portugalia și asta de ani. Veți înțelege, *senhora*, că, în război, e important să afli tainele dușmanilor.

Mariko se întoarse și vorbi îndelung.

— Stăpânul întreabă de ce acest arhiepiscop a luat în slujba sa un dușman?

— Pieter Suyderhof spune că acest arhiepiscop, care era iezuit, era interesat doar de negoț. Suyderhof le-a dublat veniturile, așa că au fost foarte binevoitori cu el. Era un negustor extrem de deștept – olandezii, de obicei, sunt mai buni la astfel de lucruri decât portughezii – așa că scrisorile lui de recomandare n-au fost controlate prea atent. De asemenea, mulți bărbați cu ochi albaștri și păr blond, germani sau alți europeni, sunt catolici. Blackthorne așteptă până ce toate acestea fură tălmăcite, apoi adăugă cu grijă: El a fost căpetenia iscoadelor din Asia, pentru Olanda, un soldat al țării sale, și a pus câțiva dintre oamenii săi pe navele portugheze. Vă rog, spuneți-i seniorului Toranaga că, fără negoțul japonez, India Portugheză n-ar putea trăi multă vreme.

Toranaga își ținu ochii ațintiți pe hartă tot timpul cât vorbi Mariko. Nu se vedea nici o reacție pe chipul lui la tot ce spusese ea. Blackthorne se întrebă dacă tălmăcise totul.

— Stăpânul meu ar dori o hartă amănunțită a lumii, pe hârtie, cât de curând, cu toate bazele portugheze însemnate și numărul *roninilor* de la fiecare. Domnia-sa zice să continui, te rog.

Blackthorne știa că făcuse un pas uriaș mai departe. Dar băiatul căscă, așa că hotărî să schimbe drumul, deși ducea la același port.

— Lumea noastră nu e totdeauna ceea ce pare. De pildă, la sud de linia asta, pe care noi o numim ecuator, anotimpurile sunt pe dos. Când la noi e vară, la ei e iarnă; când la noi e vară, ei îngheață.

— De ce e așa?

— Nu știi, dar e adevărat. Drumul către Japonia e printr-una dintre aceste două strâmtoări din sud. Noi, englezii, încercăm să aflăm un drum de nord, fie prin nord-est, peste Siberii, fie prin nord-vest, peste Americi. Eu

am fost la nord până aici. Acolo tot pământul e o întindere nesfârșită de gheață și zăpadă și e așa de frig mai tot timpul anului că, dacă nu porți mănuși de blană, degetele îți îngheață într-o clipă. Oamenii care locuiesc acolo se numesc laponi. Hainele lor sunt făcute din piei neargășite de animale. Bărbații vânează și femeile fac toată munca. Una din indeletnicirile femeilor e să facă hainele. Pentru asta ele trebuie, mai tot timpul, să mestece pieile, ca să le facă mai moi, să le poată coase.

Mariko râse din toată inima.

Blackthorne îi zâmbi, simțindu-se mai încrezător în puterile sale acum.

— E adevărat, *senhora*: E *honto*.

— *Sorewa honto desu ka?* întrebă Toranaga nerăbdător. Ce e adevărat?

Printre hohote de râs, ea-i povesti despre ce era vorba. Începură și ei să râdă.

— Am trăit printre ei aproape un an. Am fost prinși între ghețuri și a trebuit să așteptăm dezghețul. Se hrănesc cu pește, foci, uneori urși polari și balene pe care le mănâncă crude. Mâncarea cea mai grozavă la ei este untura crudă de balenă.

— O, lasă, *Anjin-san!*

— E adevărat. Și ei locuiesc în case mici, rotunde, făcute în întregime numai din zăpadă și nu fac baie niciodată.

— Cum, niciodată? izbucni ea.

El clătină din cap și hotărî să nu-i spună că în Anglia se făcea rar baie, chiar mai rar decât în Spania și Portugalia, care erau țări calde.

Ea traduse. Toranaga clătină neîncrezător din cap.

— Stăpânul meu spune că asta e prea de tot. Nimeni nu poate trăi fără baie. Chiar și oamenii necivilizați.

— Asta e adevărul, *honto*, spuse el calm și ridică mâna. Jur pe Iisus din Nazareth și pe sufletul meu, jur că e adevărul.

Ea-l privi în tăcere.

— Totul?

— Da. Seniorul Toranaga a dorit adevărul. De ce-aș minți? Viața mea e în mâinile sale. E ușor de dovedit adevărul – nu, ca să fiu cinstit, ar fi greu de dovedit ce-am spus – ar trebui să mergeți acolo și să vedeți cu ochii voștri. Sigur că portughezii și spaniolii, care sunt dușmanii mei, n-or să mă susțină. Dar seniorul Toranaga a cerut adevărul. Poate să mă creadă că i-l spun.

Mariko se gândi o clipă. Apoi tălmăci cu conștiinciozitate ce spusese el.

— Seniorul Toranaga spune că e de necrezut că o ființă omenească ar putea trăi fără să facă baie.

— Da. Dar acelea sunt ținuturi reci. Obiceiurile lor sunt diferite de ale voastre și de ale mele. De pildă, în țara mea, toată lumea crede că băile sunt primejdioase pentru sănătate. Bunica mea, Bunicuța Jacoba, spunea: "O baie când te naști și alta când îți dai duhul sunt deajuns ca să treci prin Porțile Raiului."

— Asta-i greu de crezut.

— Unele dintre obiceiurile voastre sunt foarte greu de crezut. Dar e adevărat că, în scurtul răstimp de când mă aflu la voi, am făcut mai multe băi decât în toți anii dinainte. Recunosc deschis că mă simt mai bine după. Zâmbi larg. Nu mai cred că băile sunt dăunătoare. Deci am câștigat ceva venind aici, nu?

După o pauză, Mariko încuviință și tălmăci cele spuse.

Kiri zise:

— El e uluitor... uluitor, *neh?*

— Care e părerea ta despre el, *Mariko-san?* întrebă Toranaga.

— Sunt sigură că spune adevărul sau crede că-l spune. Pare limpede că ar putea avea, poate, mare preț pentru domnia-voastră, stăpâne. Noi știm atât de puține despre lumea din afară. Are asta importanță pentru domnia-voastră? Nu știu. Dar e aproape ca și cum ar fi coborât din stele

sau ar fi ieșit din adâncurile mării. Dacă el e dușmanul portughezilor și spaniolilor, atunci lămuririle lui, dacă te poți încrede în ele, ar putea fi, poate, de neprețuit pentru interesele domniei-voastre, *neh?*

— Și eu cred la fel, spuse Kiri.

— Tu ce crezi, Yaemon-*sama*?

— Eu, unchiule? O, cred că el e urât și nu-mi place părul lui auriu și nici ochii lui de pisică, și n-arată deloc ca o ființă omenească, răspunse pe nerăsuflăte. Sunt bucuros că nu m-am născut barbar ca el, ci samurai ca tatăl meu; putem merge să mai înotăm, te rog?

— Măine, Yaemon, spuse Toranaga nemulțumit că nu putea vorbi direct cu pilotul.

În timp ce vorbeau între ei, Blackthorne hotărî că acum se ivise prilejul. Apoi Mariko se întoarse din nou spre el.

— Stăpânul meu te întreabă de ce ai fost în nord?

— Eram pilot pe o navă. Noi încercăm să găsim o cale de trecere prin nord-est, *senhora*. Multe din lucrurile pe care vi le pot spune au să vă pară caraghioase, știu, începu el. De pildă, acum șaptezeci de ani, regii Spaniei și Portugaliei au semnat un tratat solemn, prin care își împărțeau între ei stăpânirea Lumii Noi, lumea nedescoperită încă. Cum țara voastră cade în jumătatea portugheză, după lege, ea aparține Portugaliei – seniorul Toranaga, domnia-ta, toți, acest castel și tot ce e în el, au fost date Portugaliei.

— O, te rog, Anjin-*san*. Iartă-mă, asta e o aiureală!

— Sunt de acord că trufia lor e de necrezut. Dar e adevărat.

Imediat ea începu să tălmăcească și Toranaga râse batjocoritor.

— Stăpânul Toranaga spune că și el ar putea tot atât de bine să împartă cerurile între domnia-sa și împăratul Chinei, *neh?*

— Te rog, spune-i seniorului Toranaga că-mi pare rău, dar asta nu-i același lucru, spuse Blackthorne, știind că se află în ape tulburi. Acestea sunt scrise în documente legale, care dau dreptul fiecărui rege să ia pentru sine orice pământ necatolic, descoperit de supușii lui, să înlăture ocârmuirea existentă și s-o înlocuiască cu una catolică. Degetul său trasă pe hartă o linie de la nord la sud, care împărțea în două Brazilia. Tot ce este la est de această linie aparține Portugaliei, tot ce e la vest, Spaniei. Pedro Cabral a descoperit Brazilia în 1500, așa că acum Portugalia stăpânește Brazilia, a nimicit cultura băștinașă și i-au ucis pe conducătorii legiuți și s-a îmbogățit cu aurul și argintul luat din mine sau jefuit din temple. Tot restul Americilor descoperit până acum e stăpânit de spanioli – Mexic, Peru, aproape tot acest continent de sud. Au șters de pe fața pământului triburile incașe, le-au distrus cultura și au înrobit sute de mii de oameni. Conchistadorii au arme moderne, băștinașii nimic. Cu conchistadorii vin și popii. Curând câțiva prinți sunt convertiți și încep să fie folosite neînțelegerile dintre ei. Apoi prinții sunt ațâțați unul împotriva celuilalt și regatul e înghițit cât ai bate din palme. Acum Spania e cea mai bogată țară din lumea noastră, prin aurul și argintul jefuit de la incași și mexicani și trimis apoi în Spania.

Mariko era acum foarte solemnă. Prinsese iute înțelesul lecției lui Blackthorne. La fel și Toranaga.

— Stăpânul meu spune că discuția aceasta e o pierdere de vreme. Cum ar putea ei să-și ia cu de la sine putere asemenea drepturi?

— Nu ei și le-au luat, spuse Blackthorne grav. Papa le-a dat aceste drepturi, însuși vicarul Cristos pe pământ. În schimbul răspândirii cuvântului Domnului.

— Nu cred, exclamă ea.

— Vă rog, tălmăciți ce-am spus, *senhora*. E *honto*.

Ea se supuse și tălmăci cu de-amănuntul, vădit tulburată.

— Stăpânul meu... – stăpânul meu spune că... – că încerci doar să-l otrăvești împotriva dușmanilor dumitale. Care e adevărul? Jură pe viața

domniei-tale, *senhor*.

— În 1493, Papa Alexandru al VI-lea a stabilit primul hotar, începutu Blackthorne, binecuvântându-l pe Alban Caradoc, care-i vârâse atâte lucruri în cap, când era tânăr, și pe fratele Domingo, care-i vorbise despre mândria japoneză și-i dăduse cheia spre a ajunge la mințile lor. În 1506, Papa Iulius al II-lea a întărit schimbările tratatului de la Tordesillas, semnat de Spania și Portugalia în 1419, care schimbau puțin hotarul. În 1529, abia dacă sunt șaptezeci de ani de atunci, Papa Clement al VII-lea a întărit tratatul de la Saragossa, care stabilea un al doilea hotar pe aici – degetul lui desenă pe nisip o linie de longitudine, care trecea prin extremitatea sudică a Japoniei. Aceasta îi dă numai Portugaliei dreptul asupra țării voastre, asupra tuturor acestor țări – începând cu Japonia, China, până-n Africa – în felul în care v-am spus. Să fie exploatare – *prin orice mijloace* – în schimbul răspândirii catolicismului.

Se opri din nou, iar femeia șovăi, foarte tulburată, și el simți iritarea crescândă a lui Toranaga, dat fiind că trebuia să aștepte ca ea să tălmăcească.

Mariko își forță buzele să vorbească și repetă, îi repetă spusele. Apoi îl ascultă din nou pe Blackthorne, detestând ce auzea. Să fie oare toate acestea cu puțință? se întrebă ea. Cum ar putea Sanctitatea Sa să spună asemenea lucruri? Să dea țara noastră portughezilor? Trebuie să fie o minciună. Dar pilotul a jurat pe Iisus Mântuitorul.

— Pilotul spune, stăpâne, începutu ea, că în... – în vremurile când au fost luate aceste hotărâri de către Sanctitatea Sa Papa, toată lumea lor, chiar și țara lui Anjin-san, era creștină catolică. Despărțirea nu... – nu se produsese încă. Așa că aceste... – aceste hotărâri ale Papei ar fi, bineînțeles, obligatorii pentru... – pentru toate națiile. Chiar și așa, el mai spune că, deși numai portughezii au drept de a *exploata* Japonia, totuși Spania și Portugalia se ceartă fără încetare asupra *dreptului de proprietate* din pricina bogăției comerțului nostru cu China.

— Care-i părerea ta, Kiri-san? spuse Toranaga, la fel de, uluit ca și ceilalți. Doar băiatul se juca cu evantaiul, neatent.

— El e convins că spune adevărul, rosti Kiri. Da, așa gândesc. Dar – cum să dovedești toate acestea – sau măcar o parte din ele?

— Tu cum ai dovedi-o, Mariko-san? întrebă Toranaga foarte tulburat de reacția lui Mariko la cele spuse, dar bucuros că fusese de acord s-o folosească pe ea drept tălmăci.

— L-aș întreba pe părintele Tsukku-san, spuse. Apoi aș trimite pe cineva – un vasal de încredere – în lume, să vadă. Poate împreună cu Anjin-san.

Kiri zise:

— Dacă preotul nu întărește cele spuse, nu-nseamnă neapărat că Anjin-san minte, *neh?*

Kiri era încântată că ea dăduse ideea să fie folosită Mariko drept tălmăci, când Toranaga căuta pe altcineva în locul lui Tsukku-san. Ea știa că puteai să ai încredere în Mariko și că, o dată ce ea jurase pe zeul ei străin, avea să rămână tăcută în veci la întrebările amănunțite ale oricărui preot creștin. Cu cât diavolii aceia știu mai puține, cu atât mai bine, gândi. Și ce comoară de cunoștințe are barbarul ăsta!

Kiri văzu că băiatul cască din nou și era bucuroasă. Cu cât băiatul înțelegea mai puține, cu atât mai bine, își zise. Apoi spuse:

— De ce nu trimiți după mai marele preoților creștini și să-l întrebți despre aceste fapte? Vezi ce spune. Mai întotdeauna le citești gândurile pe față, și nu prea sunt în stare de ascunzișuri.

Toranaga încuviință din cap, cu ochii pe Mariko.

— Din ce știi tu despre barbarii din sud, Mariko-san, ce-ai zice, ordinul unui Papă ar fi ascultat?

— Fără nici o îndoială.

— Poruncile lui ar fi socotite drept glasul Dumnezeuului creștin, care le-ar vorbi?

— Da.

— Toți creștinii catolici i-ar asculta poruncile?

— Da.

— Chiar și creștinii noștri de aici?

— Aș zice că da.

— Chiar și tu?

— Da, altețā. Dacă ar fi un ordin al Sanctității Sale direct pentru mine. Da, pentru mântuirea sufletului meu. Privirea ei era hotărâtă. Dar, până atunci, nu voi da ascultare unui alt om decât seniorului meu, șefului familiei mele, sau soțului meu. Eu sunt japoneză, creștină într-adevăr, dar înainte de toate sunt samurai.

— Atunci cred că această sanctitate ar fi bine să stea cât mai departe de țărmurile noastre. Toranaga rămase o clipă pe gânduri. Apoi hotărî ce să facă cu barbarul, Anjin-san. Spune-i... Se opri.

Toți ochii se îndreptară spre potecă și spre bătrâna care se apropia. Purta sutana cu glugă a călugărițelor budiste. Patru samurai în gri o însoțeau. Aceștia se opriră și ea înaintă singură.

CAPITOLUL 17

Toți se înclinară adânc. Toranaga băgă de seamă că barbarul îl imită și nu se ridică, nici nu rămâne cu ochii holbați, cum ar fi făcut, după obiceiul lor, toți barbarii, în afară de Tsukku-san. Pilotul învață repede, gândi, cu mintea încă înfierbântată de ceea ce auzise. Zeci de mii de întrebări îi năvăleau în minte dar, potrivit obiceiului său, le îndepărtă pentru un timp spre a se concentra asupra primejdiei de moment.

Kiri se grăbi să-i ofere bătrânei perna ei și o ajută să se așeze, apoi ingenunche lângă ea, așteptând nemișcată.

— Mulțumesc, Kiritsubo-san, spuse femeia reîntorcându-le plecăciunea. Numele ei era Yodoko. Era văduva lui Taiko și acum, de la moartea lui, călugăriță budistă. Îmi pare rău că am venit nepoftită și că v-am întrerupt, senior Toranaga.

— Domnia-ta nu ești niciodată nebinevenită sau nepoftită, Yodoko-sama.

— Mulțumesc, da, mulțumesc. Aruncă o privire spre Blackthorne și își miji ochii, încercând să vadă mai bine. Dar cred că, într-adevăr, v-am întrerupt. Nu văd cine... – E un barbar? Ochii mei slăbesc din ce în ce mai mult. Nu e Tsukku-san, nu-i așa?

— Nu, e barbarul cel nou, spuse Toranaga.

— O, el! Yodoko îl cercetă mai îndeaproape. Te rog, spune-i că nu văd foarte bine, de aici și lipsa mea de bună cuviință.

Mariko făcu precum i se ceruse.

— El zice că mulți oameni din țara lui au vederea slabă, Yodoko-sama, dar poartă ochelari. Întrebă dacă noi avem. I-am spus că da, unii dintre noi – de la barbarii din sud. Că obișnuiai să porți, dar că acum nu-o mai faci.

— Da. Prefer ceața ce mă-nconjoară. Da, nu-mi plac multe ce văd în zilele noastre. Yodoko se întoarse și privi spre băiat prefăcându-se că abia acum îl văzuse. O! Fiule! Deci iată-te! Te căutam. Ce bine-i să-l vezi pe *kwampaku!* Se înclină plină de respect.

— Mulțumesc, mamă bună. Yaemon strălucea de bucurie și se înclină la rândul lui. O, trebuia să-l fi auzit pe barbar. Ne-a desenat o hartă a lumii și ne-a povestit lucruri cu haz despre oameni care nu fac baie deloc! Niciodată în toată viața lor și locuiesc în case de zăpadă, și poartă piei de

animale precum *kami* cei răi.

Bătrâna vorbi cu dispreț:

— Fiul meu, cred că cu cât acești oameni vin mai puțin pe aici, cu atât e mai bine. Nu i-am putut înțelege niciodată și tot timpul miros atât de îngrozitor. N-am putut pricepe niciodată cum preaslăvitul Taiko, tatăl tău, i-a putut îngădui. Dar el era bărbat, ca și tine, și voi aveți mai multă răbdare decât o biată femeie. Tu ai un dascăl bun, Yaemon-*sama*. Ochii ei bătrâni se întoarseră iar spre Toranaga. Seniorul Toranaga are mai multă răbdare decât oricine din împărăție.

— Răbdarea e importantă pentru un bărbat și vitală pentru un conducător, spuse Toranaga. Și setea de cunoaștere este o însușire de seamă, nu, Yaemon-*sama*? și cunoașterea se arată prin locuri ciudate.

— Da, unchiule. O, da, spuse Yaemon. Are dreptate, nu, mamă bună?

— Da, da. Așa-i. Dar eu sunt bucuroasă că sunt femeie și nu trebuie să-mi fac griji-cu astfel de lucruri, *neh*? Yodoko îmbrățișă băiatul ce venise să se așeze lângă ea. Deci, fiul meu, de ce mă aflu eu aici? Să-l iau pe *kampaku*. De ce? Deoarece *kampaku* întârzie de la masă și de la lecția de scriere

— Nu-mi place să scriu și mă duc să înot!

Toranaga spuse cu o gravitate prefăcută:

— Când eram de vârsta ta, nici mie nu-mi plăcea să scriu. Dar mai târziu, când am avut douăzeci de ani, a trebuit să las luptele și să mă întorc la școală. Asta mi-a plăcut și mai puțin.

— Să te întorci la școală, unchiule? După ce o părăsiseși pentru totdeauna? O, ce îngrozitor!

— Un conducător trebuie să scrie bine, Yaemon-*sama*. Nu doar citeț, ci frumos, iar *kampaku* mai bine decât oricare altul. Cum altfel ar putea să-i scrie Majestății Sale Imperiale sau marilor *daimyo*? Un conducător trebuie să facă multe lucruri care sunt dificile.

— Da, unchiule. E foarte greu să fii *kampaku*. Yaemon se încruntă plin de importanță. Cred că eu am să-mi fac lecțiile acum și nu la douăzeci de ani, pentru că atunci o să am treburi importante de stat.

Toți erau foarte mândri de el.

— Ești foarte înțelept, fiule, spuse Yodoko.

— Da, mamă bună. Sunt înțelept ca tata, cum zice și mama. Când se întoarce mama acasă?

Yodoko se uită fix la Toranaga.

— Curând.

— Nădăjduiesc că foarte curând, spuse Toranaga.

Știa că Yodoko venise să ia băiatul trimisă de Ishido. Toranaga adusese copilul și străjile direct în grădină ca să-și scoată și mai mult dușmanul din sărite. De asemeni, și să-i arate băiatului pe ciudatul pilot, lipsindu-l astfel pe Ishido de bucuria de a-i oferi el această plăcere.

— E foarte obositor să trebuiască să tot fiu cu ochii pe fiul meu, spunea Yodoko. Ar fi foarte bine să o avem din nou acasă, aici, în Osaka, pe doamna Ochiba, atunci eu m-aș putea reîntoarce în templu, *neh*? Cum se simte ea? Dar doamna Genjiko?

— Amândouă se bucură de o sănătate excelentă, îi spuse Toranaga, chicotind în sinea lui.

Cu nouă ani în urmă, dintr-o neobișnuită pornire prietenească, Taiko îi propusese să se însoare cu doamna Genjiko, sora mai tânără a doamnei Ochiba, concubina lui favorită.

— Atunci casele noastre vor fi unite pentru totdeauna, *neh*? spusesese Taiko.

— Da, alteță. Mă voi supune, deși nu merit această cinste, răspunsese Toranaga plin de respect, dorind această legătura cu Taiko. Dar știa că, deși Yodoko, soția lui Taiko, putea să fie de acord, totuși concubina lui, Ochiba, îl ura și avea să-și folosească uriașa influență ce o avea asupra lui

Taiko ca să împiedice căsătoria. Și, în același timp, era mai înțelept să se ferească de-a o avea pe sora ei de soție, pentru că asta i-ar fi dat puteri enorme asupra lui și, în plus, ceea ce nu era deloc lipsit de importanță, i-ar fi dat cheile de la averea lui. Dar dacă s-ar fi măritat cu fiul lui, Sudara, atunci Toranaga, ca șef al familiei, ar fi rămas cu puterea neștirbită. Îi trebuise toată priceperea ca să aranjeze căsătoria dintre Sudara și Genjiko, dar izbutise și acum Genjiko era o pavază de neprețuit împotriva Ochibei, fiindcă Ochiba își adora sora.

— Nora mea nu este încă în chinurile facerii – se așteptau să înceapă ieri – dar bănuie că doamna Ochiba va pleca imediat ce nu mai e nici un pericol.

— După trei fete e timpul ca Genjiko să-ți dea un nepot, *neh?* Am să înalț rugăciuni pentru nașterea lui.

— Mulțumesc, spuse Toranaga, ținând la ea ca întotdeauna, știind că vorbea din inimă, deși el nu reprezenta nimic altceva decât primejdiile pentru casa ei.

— Aud că doamna ta, Sazuko, e grea?

— Da. Sunt foarte norocos.

Toranaga adăugă la celelalte și gândul la cea mai nouă concubină a sa, la tinerețea, puterea și căldura ei. Nădăjduiesc să avem un fiu, își spuse. Da, asta ar fi foarte bine. Șaptesprezece ani e o vârstă potrivită să ai primul copil, dacă ai o sănătate perfectă ca a ei.

— Da. Sunt foarte norocos.

— Buddha te-a binecuvântat.

Yodoko simți o undă de invidie. Părea atât de nedrept ca Toranaga să aibă cinci fii în viață, patru fiice și deja cinci nepoate, și în plus copilul lui Sazuko ce stătea să se nască, iar el, în putere și cu atâția ani în față și cu numeroasele concubine din casa lui, putea zămisli și mai mulți fii. Iar toate speranțele ei erau adunate în acest singur copil de șapte ani, în aceeași măsură al ei cât și al Ochibei. Da, Yaemon este și fiul meu, gândi. Cât am urât-o la început pe Ochiba...

Îi văzu pe toți cu privirile ațintite asupra ei și tresări.

— Da?

Yaemon se încruntă:

— Am zis, putem să mergem să-mi fac lecțiile, mamă bună? Am spus-o de două ori.

— Îmi pare rău, fiule, mă furaseră gândurile. Așa se întâmplă când îmbătrânești. Da, atunci hai să mergem.

Kiri o ajută să se ridice. Yaemon alergă înainte. Samuraii în gri erau deja în picioare și unul dintre ei îl prinse și îl săltă cu dragoste pe umeri. Cei patru samurai care o însoțiseră pe Yodoko așteptau deoparte.

— N-ai vrea, te rog, să faci câțiva pași cu mine, senior Toranaga? Am nevoie de un braț puternic de care să mă sprijin.

Toranaga fu în picioare cu o sprinteneală uimitoare. Ea îl luă de braț, dar nu se folosi de puterea lui.

— Da. Am nevoie de un braț puternic. Și Yaemon are nevoie. La fel și împărăția.

— Sunt totdeauna gata să vă slujesc, spuse Toranaga.

Când se îndepărtară de ceilalți, ea spuse încet:

— Fii regent unic. Ia puterea și cărmuiește tu singur. Până când Yaemon ajunge la vârsta potrivită.

— Testamentul lui Taiko o interzice – chiar dacă eu aș-dori-o –, dar n-o doresc. Clauzele lui nu îngăduie nici unui regent să ia puterea de unul singur. N-am căutat niciodată să iau puterea doar pentru mine. Niciodată.

— Tora-*chan*, spuse ea folosind numele pe care i-l dăduse Taiko cu mulți ani în urmă, noi avem puține taine, tu și cu mine. Ai putea s-o faci, dacă ai vrea. Eu răspund pentru doamna Ochiba. Ia puterea pentru cât trăiești. Fii *shogun* și fă...

— Doamnă, ceea ce spuneți înseamnă trădare. Eu – nu – caut – să –
ajung – *shogun*.

— Bineînțeles, dar te rog, ascultă-mă, pentru ultima oară. Fii *shogun*,
fă-l pe Yaemon singurul tău moștenitor. El ar putea să fie *shogun*, după
tine. Nu e el din spița Fujimoto – prin doamna Ochiba, prin bunicul ei,
Goroda, și mai departe până în timpuri străvechi? Fujimoto!

Toranaga rămase cu privirea ațintită asupra ei.

— Credeți că toți *daimyo* ar fi de acord cu așa ceva, sau că altele sa,
Fiul Cerului, ar putea încuviința numirea?

— Nu. Nu pentru Yaemon singur. Dar, dacă tu ai fi *shogun* acum și l-ai
adopta, ai putea să-i convingi, pe toți. Noi te vom sprijini, eu și doamna
Ochiba.

— S-a învoit ea cu asta? întrebă Toranaga uluit.

— Nu, nu i-am spus-o niciodată. Dar ea va fi de acord. Răspund eu
pentru ea. Dinainte.

— Nici nu poate fi vorba de una ca asta, doamnă.

— Tu poți să te descurci cu Ishido și cu toți ceilalți. Totdeauna te-ai
descurcat. Mă tem de ce-aud, Tora-*chan*, zvonuri despre război, cine pe cine
sprijină, și-ntoarcerea vremurilor întunecate. Când o să-nceapă războiul, o
să țină la nesfârșit și-o să-l înghită pe Yaemon.

— Da. Și eu cred asta. Da, dacă o să-nceapă, n-o să se mai termine
niciodată.

— Atunci ia puterea! Fă ce vrei, oricui și oricum vrei. Yaemon e un
băiat de ispravă. Știu că îți place. Are mintea tatălui său și, sub mina ta,
am avea toți de câștigat. Trebuie să-și capete moștenirea.

— Eu nu mă împotrivesc lui sau succesiunii lui. De câte ori trebuie s-o
spun?

— Moștenitorul va fi distrus dacă tu nu-l sprijini cu fapta.

— Dar eu îl sprijin! spuse Toranaga. În orice chip. Așa m-am înțeles cu
Taiko, regretatul vostru soț.

Yodoko oftă și se înfășură mai bine în sutană.

— Oasele astea bătrâne au înghețat. Atât de multe taine și bătălii,
trădări, morți și victorii, Tora-*chan*. Eu sunt doar o femeie și foarte, foarte
singură. Sânt bucuroasă că mi-am închinat viața lui Buddha și că mai
toate gândurile mele sunt îndreptate acum spre Buddha și viața mea
viitoare. Dar în viața asta trebuie să-mi apăr fiul și să-ți spun toate astea.
Sper că ai să-mi ierți îndrăzneala

— Întotdeauna caut și mă bucur de sfatul vostru.

— Mulțumesc. Își îndreptă puțin spatele. Ascultă, cât trăiesc eu, nici
Moștenitorul, nici doamna Ochiba n-au să meargă niciodată împotriva ta.

— Da.

— Ai să te gândești la ce ți-am spus?

— Testamentul fostului meu stăpân nu îngăduie. Nu pot să merg
împotriva lui sau jurământului sacru, de regent.

Merseră un timp în tăcere. Apoi Yodoko oftă.

— De ce n-ai lua-o de nevastă?

Toranaga rămase ca trăznit.

— Pe Ochiba?

— De ce nu? E o alegere politică întru totul potrivită. O alegere perfectă
pentru tine. E frumoasă, tânără, în putere, din spița cea mai bună, parte
Fujimoto, parte Minowara, soarele îi luminează chipul, și are o nemărginită
sete de viață. Tu acum nu ai nici o soție legitimă – așa că, de ce nu? Asta ar
rezolva problema succesiunii și ar împiedica sfâșierea împărăției în bucăți.
Cu siguranță c-o să ai alți fii de la ea. Yaemon o să te urmeze pe tine, apoi
fiii lui sau ceilalți fii ai ei. Ai putea să ajungi *shogun*. Ai avea putere dată de
locul tău în stat și putere de tată, așa că l-ai putea pregăti pe Yaemon după
gândul tău. L-ai adopta după lege și-ar fi fiul tău la fel de bine ca și ceilalți.
De ce să nu te-nsori cu doamna Ochiba?

Pentru că e o pisică sălbatică, o tigroaică vicleană, cu chip și trup de zeiță, care se crede împărăteasă și se poartă astfel, își spuse în sinea lui Toranaga. N-ai putea niciodată să ai atâta încredere în ea ca să o primești. Ar fi chiar în stare să-ți vâre un ac în ochi, în timp ce dormi, prefăcându-se că te mângâie. O, nu, nu ea! Chiar dacă m-aș însura cu ea numai cu numele – și ea n-ar primi niciodată asta – o, nu! E cu neputință. Pentru tot felul de motive, nu numai acela că ea m-a urât și a uneltit căderea mea și a casei mele dintotdeauna, de când a fătat prima oară, acum unsprezece ani.

Chiar de atunci, chiar de la șaptesprezece ani, era pornită să mă distrugă. O, atât de delicată pe dinafară ca prima piersică coaptă a verii și la fel de înmiresmată. Dar pe dinăuntru e sabie de oțel, cu o minte pe măsură, urzindu-și vrăjile, făcându-l, în curând, pe Taiko nebun după ea și îndepărtându-i pe toți și toate. Da, îl băgase sub papuc pe Taiko de când avea cincisprezece ani, când o luase mai întâi concubină. Da, și nu uita că, de fapt, chiar de atunci, ea l-a avut pe el la așternut, nu el pe ea, oricât de mult și-ar fi închipuit el altfel. Da, chiar la cincisprezece ani Ochiba știa ce voia și cum să obțină. Apoi s-a întâmplat miracolul, dându-i lui Taiko un fiu, în sfârșit, ea, singura din toate femeile pe care le-a avut la viața lui. Cu câte a împărțit perna? O sută pe puțin, el, o hermină care și-a lăsat mai multă Sevă a Bucuriei în mai multe Lăcașuri Cerești decât zece bărbați obișnuiți! Da. Femei de toate vârstele, de toate castele, întâmplătoare sau concubine oficiale, de la prințese Fujimoto până la concubine de a patra mână. Dar nici una nu rămăsese vreodată grea, deși, mai târziu, multe dintre cele pe care Taiko le îndepărtase sau de care divorțase, ori le găsise soți, avuseseră copii de la alți bărbați. Nici una, în afară de doamna Ochiba.

Dar ea îi dăduse primul fiu când el avea cincizeci și trei de ani, o biată ființă firavă, bolnăvicioasă, care murise curând, Taiko smulgându-și hainele, aproape nebun de durere, învinovățindu-se pe el, nu pe ea. Apoi, patru ani mai târziu, în chip miraculos, ea fătase iar, printr-o minune – un alt băiat, surprinzător de sănătos de data asta, ea având acum douăzeci și unu de ani. Neasemuita Ochiba, o numise Taiko.

A fost Taiko tatăl lui Yaemon? Ehei, ce n-aș da să știu adevărul. O să-l știm vreodată? Pesemne că nu, dar ce n-aș da pentru o dovadă, oricare ar fi asta.

Ciudat că Taiko, atât de priceput în toate celelalte, n-a fost și în privința Ochibeii, îndrăgind-o pe ea și pe Yaemon la nebunie. Ciudat ca, din toate femeile, ea să ajungă mama moștenitorului său, ea, al cărei tată, și tată vitreg, și mamă au murit din pricina lui Taiko.

O fi fost ea atât de iscusită să împartă perna cu un alt bărbat, să-i ia sămânța, apoi să-l șteargă de pe fața pământului ca să fie în siguranță? Nu o dată, ci de două ori?

Ar putea fi atât de vicleană? O, da!

Să mă-nsor cu Ochiba? Niciodată.

— Sunt onorat că ați făcut o asemenea propunere, spuse Toranaga.

— Ești bărbat, Tora-chan. Ai putea să mânuiești asemenea femeie cu ușurință. Ești singurul om din împărăție care ar putea, *neh?* Ea ar fi o pereche minunată pentru tine. Privește-o cum se luptă să apere interesele fiului ei și ea e doar o femeie fără apărare. Ar fi o soție demnă de tine.

— Nu cred că ea s-ar gândi vreodată la asta.

— Și dacă ar face-o?

— Aș vrea s-o aflu. Doar eu. Da, asta ar fi o nemăsurată onoare.

— Multă lume crede că numai tu stai între Yaemon și succesiune.

— Mulți oameni sunt nerozi.

— Da. Dar tu nu ești, Toranaga-sama. Nici doamna Ochiba.

Nici tu, doamna mea, gândi el.

La cea mai întunecată oră din noapte, asasinul sări peste zid în grădină. Era aproape cu neputință de zărit. Era un bărbat mărunț și purta haine negre, strâns lipite de trup, șosetele-*tabi* erau negre, iar capu-i era acoperit cu o glugă și o mască neagră. Alergă fără zgomot spre fațada de piatră a fortăreței interioare, oprindu-se chiar lângă zidurile înalte. La cincizeci de iarzi mai încolo, doi samurai în maro păzeau intrarea principală. Aruncă îndemânatic un cârlig înfășurat în cărpe, de care era prinsă o funie subțire de mătase. Cârligul se prinse de marginea de piatră a ambrazurii. Bărbatul se cățără pe frânghie, se strecură prin deschizătură și dispăru înăuntru.

Coridorul luminat de lumânări era liniștit. Se grăbi de-a lungul lui, în tăcere, deschise o ușă exterioară și ieși afară pe parapet. O altă aruncare îndemânatică și o scurtă cățărare și el se afla în coridorul de deasupra. Santinelele de la colțurile parapetului nu-l auziră, deși erau atente.

Se vâri într-o nișă în zid când o patrulă de samurai în maro trecură fără zgomot pe lângă el. Când se îndepărtară, se strecură ușor de-a lungul acestui coridor. La colț se opri. Se uită prudent de cealaltă parte. Un samurai păzea ușa de la celălalt capăt. Flăcările lumânărilor dansau în tăcere. Santinela stătea cu picioarele încrucișate, apoi căscă, își rezemă spatele de zid și se întinse. Ochii i se închiseră pentru o clipă. În aceeași clipă asasinul țâșni înainte. Fără zgomot. Alcătui un laț cu funia de mătase ce-o avea în mâini, îl trecu în jurul gâtului santinelei și smuci puternic. Degetele străjerului încercară să tragă de laț, dar era deja mort. O lovitură scurtă cu pumnalul între vertebre, la fel de precisă ca a unui chirurg, și străjerul rămase nemișcat.

Bărbatul împinse ușor ușa. Sala de audiențe era goală, ușile interioare nepăzite. Trase cadavrul înăuntru și împinse ușa la loc. Traversă încăperea fără șovăială și alese ușa interioară din stânga. Era din lemn și puternic ferecată. Își trecu pumnalul curbat în mâna dreaptă. Ciocăni încet.

— "În zilele împăratului Shirakawa...", spuse, dând prima parte a parolei.

De cealaltă parte a ușii se auzi șuieratul oțelului părăsind teaca și răspunsul:

— "... trăia un om înțelept numit Enraku-ji..."

— "... care a scris cea de-a treizeci și una sutră." Am un mesaj urgent pentru seniorul Toranaga.

Ușa se deschise și asasinul plonja înăuntru. Pumnalul pătrunse de jos în sus în gâtul primului samurai, chiar sub bărbie, și ieși afară tot atât de repede, împlântându-se cu o mișcare identică în cel de al doilea străjer. O ușoară răsucire și din nou fu tras afară. Amândoi bărbații rămaseră morți în picioare. Prinse pe unul dintre ei și-l lăsă să cadă ușor; celălalt se prăbuși, dar fără zgomot. Sângele curgea din ei pe podea și trupurile se răsuceau în chinurile morții.

Bărbatul se grăbi de-a lungul acestui coridor interior, slab luminat. Apoi se deschise un *shoji*. Îngheță și-și roti încet privirea.

La zece pași mai departe, cu o tavă în mâini, Kiri îl privea cu gura căscată.

El văzu că cele două cești de pe tavă erau nefolosite și mâncarea neatinsă. Un fir de abur ieșea din ceainic. Lângă el troznea o lumânare. Apoi tava căzu, iar mâinile ei se strecurară în *obi* și ieșiră cu un pumnal, gura i se mișcă fără să scoată vreun sunet, iar el deja alerga către colț. La celălalt capăt se deschise o ușă și un samurai uimit, cu ochii cârpiți de somn, se holbă de-a lungul coridorului.

Asasinul țâșni către el și găsi în dreapta panoul *shoji* pe care îl căuta și pe care îl sfășie. Kiri țipă, afară se dădu alarma, dar el alergă sigur prin întuneric, traversă încăperea pe lângă femeile și slujnicele lor trezite din

somn, ieșind în coridorul cel mai îndepărtat.

Aici era întuneric beznă, dar el înaintă fără să șovăie, pe pipăite, ca să nimerească ușa căutată. O trase și se aruncă asupra siluetei întinse în așternut. Dar brațul îi fu prins ca într-o menghină și se pomeni luptându-se pe dușumea. Se luptă cu pricepere, se desprinse și lovi iar cu pumnalul, dar nu nimeri, încurcându-se de învelitoare. O azvârli și se aruncă asupra adversarului cu pumnalul pregătit pentru o lovitură mortală. Dar omul se răsuci cu neașteptată agilitate și își îngropă călcâiul în pânțele lui. Durerea explodă în el, iar victima îi scăpă.

Apoi samurarii se îngrămădiră în pragul ușii, unii cu felinare, iar Naga, ciufulit și doar cu fișia de pânză în jurul șoldurilor, păși cu sabia ridicată între el și Blackthorne.

— Predă-te!

Asasinul se prefăcu că lovește, strigă: "*Namu Amida Butsu*" – în numele lui Buddha Amida – îndreptă pumnalul asupra sa și cu ambele mâini și-l împlântă în gât, chiar sub bărbie. Sângele țâșni și el se năruie în genunchi. Naga lovi o singură dată – sabia lui ca un arc rotitor – și capul se rostogoli.

În tăcere Naga ridică capul și-i smulse masca. Chipul era comun, ochii încă clipeau. Săltă capul de moțul din creștet, părul fiind tuns ca al samurailor.

— Îl cunoaște cineva?

Nu-i răspunse nimeni. Naga îl scuipe în față, aruncă furios capul unuia din oamenii săi, sfâșie hainele negre și ridică brațul drept al mortului, găsind ce căuta. Micul tatuaj – semnul chinezesc pentru Amida, un Buddha anume – era imprimat la subțioară.

— Cine e ofițerul gărzii?

— Eu, stăpâne. Omul era alb la față.

Naga țâșni spre el și ceilalți se împrăștiară care încotro. Ofițerul nu încercă să se ferească de cumplita lovitură de sabie care-i zbură capul, o parte din umăr și un braț.

— Haybusa-san, poruncește tuturor oamenilor din schimbul acesta să coboare în curte, spuse Naga unui ofițer. Dublați garda pentru schimbul următor. Luați cadavrul de aici. Ceilalți sunteți... Se opri când Kiri apăru în ușă, cu pumnalul încă în mână. Ea se uită la cadavru, apoi la Blackthorne.

— Anjin-san nu e rănit? întrebă ea.

Naga își aruncă privirea spre bărbatul care îl depășea cu mult în înălțime și care găfăia. Nu vedea nici răni, nici sânge. Doar un om mahmur de somn, care fusese cât pe ce să fie ucis. Alb la față, dar netemător.

— Ești rănit, pilotule?

— Nu înțeleg.

Naga veni lângă el și-i desfăcu chimonoul ca să vadă dacă fusese rănit.

— A, înțeleg acum. Nu. Nu rănit, îl auzi pe uriaș spunându-i și-l văzu clătinând din cap.

— Bine, spuse. Pare să nu fie rănit, Kiritsubo-san.

Îl văzu pe Anjin-san arătând către cadavru și spunând ceva.

— Nu te înțeleg, răspunse Naga. Anjin-san, tu stai aici. Și apoi către unul dintre oamenii săi: Adu-i ceva de mâncare și băutură, dacă vrea.

— Asasinul a avut un tatuaj Amida, *neh?* întrebă Kiri.

— Da, doamnă Kiritsubo.

— Diavoli – diavoli.

— Da.

Naga se înclină spre ea, apoi privi spre unul din samurarii îngroziți.

— Tu, urmează-mă. Ia și capul!

Se îndepărtă întrebându-se cum o să-i spună tatălui său. O, Buddha, îți mulțumesc pentru că mi-ai apărat tatăl.

— Era *ronin*, spuse Toranaga scurt. N-o să-i poți da niciodată de urmă, Hiro-matsu-san.

— Da. Dar Ishido e răspunzător. N-are onoare dacă face asta, *neh?* Să folosească spurcăciunile astea de asasini! Te rog, te implor, lasă-mă să adun acum legiunile. O să sfârșesc cu asta odată pentru totdeauna.

— Nu. Toranaga își întoarse privirea către Naga. Ești sigur că Anjin-san nu e rănit?

— Da, alteță.

— Hiro-matsu-san, ai să-i coborî în rang pe toți cei din schimbul ăsta, pentru că nu și-au îndeplinit datoria. Li se interzice să-și facă *seppuku*. Li se poruncește să trăiască cu această rușine în fața oamenilor mei, ca soldații cei mai de rând. Poruncește ca santinelele moarte să fie târâte de picioare prin castel și oraș până la terenul de execuție. Să-i mănânce câinii.

Privi către fiul său, Naga. La începutul serii sosise un mesaj urgent de la mânăstirea Johji din Nagoya despre amenințarea lui Ishido față de Naga. Toranaga poruncise imediat ca fiul său să rămână în încăperile lor, înconjurat de străji, iar ceilalți membri ai familiei aflați în Osaka – Kiri și doamna Sazuko – să fie la fel de bine păziți. Mesajul de la stareț spunea că el socotea că ar fi fost înțelept s-o elibereze imediat pe mama lui Ishido și s-o trimită înapoi în oraș împreună cu slujnicele sale. "Nu îndrăznesc să pun în primejdie, prostește, viața unuia dintre iluștrii voștri fii. Ceea ce e mai rău e că starea sănătății ei nu e bună. A răcit. E mai bine să moară la casa ei și nu aici."

— Naga-san, și tu ești la fel de răspunzător pentru că asasinul a pătruns înăuntru, spuse Toranaga cu o voce rece și tăioasă. Fiecare samurai e răspunzător, fie că era de strajă sau nu, fie că era treaz sau dormea. Ești amendat cu jumătate din venitul anual.

— Da, stăpâne, spuse tânărul, surprins că i se îngăduia să mai păstreze ceva, inclusiv capul. Te rog, ia-mi și mie rangul, spuse. Nu pot trăi cu rușinea asta. Nu merit decât dispreț pentru nepriceperea mea, stăpâne.

— Dacă vroiam să te cobor în rang, aș fi făcut-o. Ți se poruncește să pleci deîndată la Yedo. Vei pleca la noapte cu douăzeci de oameni și te vei înfățișa fratelui tău. S-ajungi acolo în cel mai scurt timp! Pleacă!

Naga se înclină și se îndepărtă alb la față. Apoi Toranaga reveni către Hiro-matsu, la fel de aspru:

— Mărește de patru ori numărul străjilor mele. Amână vânătoarea de azi și de mâine. Îndată după întâlnirea regenților părăsesc Osaka. Ai să faci toate pregătirile, iar până atunci, voi sta aici. Nu voi vedea pe nimeni nechemat. Pe nimeni.

Le făcu cu mâna un semn mânios să plece.

— Puteți pleca, toți. Hiro-matsu, tu rămâi.

Camera se golf. Hiro-matsu era bucuros că umilirea lui avea să fie fără martori, căci dintre toți, el, comandantul gărzii personale, era cel mai vinovat.

— N-am nici o scuză, stăpâne. Nici una.

Toranaga era pierdut în gânduri. Nici o supărare nu i se mai citea acum pe chip.

— Dacă ai vrea să cumperi serviciile celor din Amida Tong, cum i-ai găsi? Cum ai ajunge la ei?

— Nu știu, stăpâne.

— Cine-ar putea ști?

— Kasigi Yabu.

Toranaga privi afară prin ambrazură. Către răsărit gene din lumina zorilor se amestecau cu întunericul nopții.

— Adu-l aici în zori.

— Crezi că are vreun amestec?

Toranaga nu răspunse, ci se întoarse iar la gândurile lui.

În cele din urmă, bătrânii soldat nu mai putu îndura tăcerea:

— Te rog, stăpâne, lasă-mă să dispar din fața ochilor tăi. Mi-e atât de rușine de greșala noastră...

— E aproape cu neputință să prevezi o asemenea încercare, spuse Toranaga.

— Da. Dar noi trebuia să-l fi prins afară, nu aici în preajma ta.

— Așa e. Dar nu te fac pe tine răspunzător.

— Eu mă simt răspunzător. E ceva ce trebuie să-ți spun, stăpâne, pentru că *eu* răspund de siguranța ta până te întorci la Yedo. Vor mai fi și alte încercări asupra ta și toate iscoadele noastre ne vestesc mișcări mari de trupe. Ishido își adună armată.

— Da, spuse Toranaga nepăsător. După Yabu vreau să-l văd pe Tsukku-*san*, apoi pe Mariko-*san*. Dublează străjile lui Anjin-*san*.

— Mesajele venite aseară spun că seniorul Onosbi are o sută de mii de oameni care-i întăresc fortificațiile din Kyushu, spuse Hiromatsu, frământat de neliniște pentru securitatea lui Toranaga.

— Am să-l întreb despre asta când ne întâlnim.

Hiro-matsu își ieși din fire:

— Nu te înțeleg deloc. Trebuie să-ți spun că riști totul proteste. Da, proteste. Nu-mi pasă dacă-mi iei capul pentru că ți-o spun, dar asta-i adevărul. Dacă Kiyama și Onoshi votează cu Ishido, ai să fii acuzat de trădare! Ești un om mort – ai riscat tot venind aici și ai pierdut! Scapă cât mai poți. Cel puțin o să ai capul pe umeri!

— Nu sunt în primejdie, încă.

— Atacul din noaptea asta nu înseamnă nimic pentru tine? Dacă nu ți-ai fi schimbat din nou camera, ai fi fost mort acum.

— Da, poate, dar probabil că nu, spuse Toranaga. În noaptea asta s-au aflat multe străji în fața ușilor *mele*, și la fel în noaptea trecută. Și în noaptea asta ai fost și tu de pază. Nici un asasin n-ar fi putut să ajungă lângă mine. Nici chiar acesta, care era atât de bine pregătit. A știut drumul, chiar și parola, *neh?* Kiri-*san* spune că l-a auzit folosind-o. Așa că eu cred că știa și în ce cameră mă aflam. Nu eu eram prada. Era Anjin-*san*.

— Barbarul?

— Da.

Toranaga bănuise că vor mai fi și alte primejdii pentru barbar, după dezvăluirile extraordinare din dimineața asta. Era limpede că Anjin-*san* era prea primejdios pentru unii ca să fie lăsat în viață. Dar nu-i trecuse niciodată prin cap că avea să fie pus la cale un atac în încăperile sale și încă atât de repede. Cine mă trădează? Îndepărtă gândul unei scăpări din partea lui Kiri sau a lui Mariko. Dar grădinile și castelele au întotdeauna locuri tainice pentru iscodit. Mă aflu în inima întăriturilor dușmanului și, acolo unde eu am o iscodă, Ishido – și ceilalți – vor avea douăzeci. Pesemne c-a fost doar o iscodă.

— Dublează gărzile lui Anjin-*san*. Prețuiește cât zece mii de oameni pentru mine.

După ce, de dimineață, doamna Yodoko plecase, el se întorsese în grădina Casei de Ceai și băgase imediat de seamă ochii febrili ai lui Anjin-*san*, și cât de slăbit și istovit era. Așa că-și stăpânise propria-i nerăbdare și nevoia aproape covârșitoare de a cerceta și mai adânc și-l lăsase să plece spunând că aveau să continue a doua zi. Anjin-*san* fusese dat în grija lui Kiri, cu instrucțiuni de a-i aduce un doctor, de a-l întrema, de a-i pregăti mâncare de-a barbarilor, dacă vroia, și chiar de a i se da camera de dormit pe care însuși Toranaga o folosea mai toate nopțile. "Dă-i orice crezi că e necesar, Kiri-*san*", îi spusese între patru ochi. "Am nevoie de el pe deplin întremat, foarte repede, și la minte și la trup."

Apoi Anjin-*san* îl rugase să-l elibereze pe călugăr din temniță, căci omul era bătrân și bolnav. Îi răspunse c-o să se gândească la asta și-l lăsase să plece mulțumindu-i, fără să-i spună că poruncise deja unui samurai să se ducă de îndată la temniță și să-l aducă pe acest călugăr, care

era pesemne tot atât de prețios, atât pentru el cât și pentru Ishido.

Toranaga știa de mult timp despre preot, că era spaniol și ostil portughezilor. Dar omul fusese pus acolo din porunca lui Taiko, așa că era prizonierul lui Taiko, iar el, Toranaga, nu avea nici un drept asupra nimănui din Osaka. Îl trimisese cu bună știință pe Anjin-san în temnița aceea, nu numai ca să se prefacă față de Ishido că străinul nu prețuia nimic, dar și în speranța că pilotul ar fi putut să scoată ceva de la călugăr.

Prima încercare stângace asupra vieții lui Anjin-san, în celulă, fusese dejucată și imediat se alcătuiseră în jurul său o pavază protectoare. Toranaga îl răsplătise pe vasalul și iscoada lui, Minikui, un *kaga* purtător de palanchin, scoțându-l de acolo și dăruindu-i patru palanchine și dreptul ereditar de a folosi din șoseaua Tokaido – marea arteră ce unea Yedo de Osaka – porțiunea cuprinsă între A Doua și A Treia Oprire, care se găsea pe domeniile lui, lângă Yedo, și-l trimisese pe ascuns din Osaka din prima zi. În zilele următoare, celelalte iscoade ale lui trimiseseră știri cum că cei doi erau acum prieteni, călugărul vorbind și Anjin-san punând întrebări și ascultând. Faptul că și Ishido avea pesemne iscoade în celulă nu-l deranja. Anjin-san era apărat și în siguranță. Apoi, pe neașteptate, Ishido, încercase să-l răpească.

Toranaga își aminti cât îi înveselise, pe el și pe Hiro-matsu, plănuirea unei ambuscade imediate – "bandiții-ronini" fiind unul dintre grupurile mici, izolate, din proprii lui samurai, care fuseseră aduși în taină în Osaka și în împrejurimi – și aranjând delicata trecere pe acolo a lui Yabu, în același timp. Acesta, nebănuind nimic, îl "salvaseră". Chicotiseră amândoi, știind că, încă o dată, se folosiseră de Yabu, ca de o păpușă, ca să-l dea pe Ishido cu nasul în propria lui murdărie.

Totul mersese de minune. Până azi.

Astăzi samuraiul pe care-l trimisese să-l aducă pe călugăr se întorsese cu mâinile goale. "Preotul e mort", raportase omul. "Când i s-a strigat numele n-a ieșit, stăpâne. Am mers înăuntru să-l aduc, dar era mort. Întemnițării din jur au spus că, atunci când îi fusese strigat numele, el se prăbușise. Când l-am întors, era mort. Cer iertare, stăpâne, m-ați trimis după el și eu nu v-am îndeplinit porunca. Văzând că era un barbar, nu știam dacă-i vroiați numai capul sau și trupul, așa că am adus trupul cu cap cu tot. Unii dintre criminalii din preajmă spuneau că el i-a creștinat. Vroiau să-i păstreze cadavrul și au încercat s-o facă, așa că am omorât câțiva și l-am adus. Pute și colcăie de viermi, dar e în curte, alteță."

De ce-a murit călugărul? se întrebă din nou Toranaga. Apoi îl văzu pe Hiro-matsu privind-l întrebător.

— Da?

— Am întrebat cine l-ar vrea pe pilot mort?

— Creștinii.

Kasigi Yabu îl urma pe Hiro-matsu de-a lungul coridorului, simțindu-se minunat în zori. Briza purta cu ea o aromă plăcută, sărată, amintindu-i de Mishima, orașul lui. Era bucuros că, în cele din urmă, avea să-l vadă pe Toranaga și că așteptarea luase sfârșit. Se îmbăiașe și-și alesese cu grijă îmbrăcămintea. Scrisese câte o ultimă scrisoare soției și mamei sale, și pecetluiseră ultimul testament, în caz că întâlnirea se întorcea împotriva lui. Astăzi purta sabia Murasama în teaca ei ce primise onorurile atâtor bătălii.

Dădură un alt colț, apoi, pe neașteptate, Hiro-matsu deschise o ușă ferecată în fier și-l conduse în sus, pe treptele de piatră, în donjonul central din această parte a fortificațiilor. Străjile erau numeroase și Yabu simți pericolul.

Scările urcau în spirală și se terminau cu o redută ușor de apărat.

Gărzile deschiseră ușa de fier. Ieși afară pe parapet.

I s-a spus lui Hiro-matsu să mă arunce de aici sau mi se va porunci să sar? se întrebă netemător.

Spre surprinderea lui, Toranaga era acolo și, de necrezut, se ridică să-l întâmpine cu o politețe binevoitoare, la care nu avea nici un drept să se aștepte. La urma urmelor Toranaga era seniorul Celor Opt Provincii, pe când el nu era decât senior de Izu. Pernele fuseseră așezate cu grijă. Un ceainic era învelit într-o fișie de mătase. O fată urâțică, cu fața pătrată, îmbrăcată bogat, se înclină adânc. Se numea Sazuko și era cea de-a șaptea dintre concubinele oficiale ale lui Toranaga, cea mai tânără și aflată în ultimele luni de sarcină.

— Ce plăcere să te văd, Kasigi Yabu-*san*. Îmi pare așa de rău că te-am făcut să aștepți.

Acum Yabu era sigur că Toranaga hotărâse să-l lase fără cap, într-un fel sau altul, pentru că de obicei dușmanul nu e niciodată mai politicos cu tine decât atunci când pune la cale, sau a pus deja, distrugerea ta. Își scoase amândouă săbiile, le așeză cu grijă pe dalele de piatră și se lăsă condus spre locul de onoare.

— M-am gândit că ar fi interesant să privim revărsatul zorilor, Yabu-*san*. Cred că de aici priveliștea e deosebită, chiar mai frumoasă decât cea de pe donjonul Moștenitorului, *neh?*

— Da, e minunată, spuse Yabu fără să stea pe gânduri, căci nu mai fusese niciodată atât de sus în castel. Era sigur acum că spusele lui Toranaga despre "Moștenitor" însemnau că negocierile lui secrete cu Ishido erau cunoscute. Sunt onorat că mi se îngăduie ca să mă bucur de ea alături de domnia-voastră.

Sub ei se găsea orașul adormit, portul și către vest, insulele Awaji, apoi linia coastei coborând către est, unde lumina crescândă a răsăritului stropea norii cu pete purpurii.

— Aceasta este doamna mea, Sazuko. Sazuko, el e aliatul meu, faimosul *daimyo* Kasigi Yabu de Izu, care ne-a adus barbarul și nava cu comori!

Ea se înclină și-l felicită, se înclină și el, iar ea-i întoarse iarăși plecâciunea. Ea-i oferi lui Yabu prima ceașcă de ceai, dar el, politicos, refuză onoarea, începând ritualul, și o rugă să i-o dea lui Toranaga, care refuză și insistă ca el s-o primească. În cele din urmă, continuând ritualul ca oaspete de onoare, se lăsă convins. Hiro-matsu acceptă cea de-a doua ceașcă, degetele lui noduroase ținând porțelanul cu greutate, pumnul celeilalte mâini strâns pe mânerul sabiei scoase din teacă și așezate în poală. Toranaga acceptă cea de a treia ceașcă și sorbi din *cha*, apoi se dăruiră cu toții naturii și priviră răsăritul soarelui. Sub cerul atât de tăcut.

Pescărușii țipară. Orașul își făcu auzite zgomotele. Se născuse o zi.

Doamna Sazuko oftă, cu ochii umezi de lacrimi.

— La o asemenea înălțime și privind o asemenea frumusețe, mă simt ca o zeiță, *neh?* E așa de trist că s-a sfârșit pentru totdeauna, alteță. Nespus de trist, *neh?*

— Da, spuse Toranaga.

Când soarele se ridică deasupra orizontului, ea se înclină și plecă. Spre surprinderea lui Yabu, plecară și gărzile. Acum erau singuri. Doar ei trei.

— Am fost încântat să primesc darul tău, Yabu-*san*. A fost foarte generos, întreaga navă și tot ce e în ea, spuse Toranaga.

— Tot ce am vă aparține, spuse Yabu, încă profund impresionat de revărsatul zorilor. Aș vrea să am mai mult timp, gândi. Ce elegant din partea lui Toranaga să facă asta! Să-mi ofere o clipă de o asemenea măreție! Mulțumesc pentru acest răsărit de soare!

— Da, spuse Toranaga. A fost rândul meu. Sunt încântat că ți-a plăcut darul meu, după cum și mie mi-a plăcut darul tău.

Se făcu tăcere.

— Yabu-san, ce știi despre Amida Tong?

— Doar ce știe mai toată lumea: că este un fel de ordin secret de câte zece – grupuri de zece – o căpetenie și niciodată mai mult de nouă oameni sub ascultarea lui – bărbați și femei. Sunt legați prin cele mai sacre și secrete jurăminte față de zeul Buddha Amida, Cel Ce Împarte Iubirea Eternă, întru supunere, castitate și moarte; să-și petreacă viața pregătindu-se să ajungă o armă perfectă pentru o singură ucidere; să omoare doar la ordinul căpeteniei și, dacă nu reușesc să ucidă persoana aleasă – fie aceasta bărbat, femeie sau copil –, să-și ia viața imediat. Sunt niște fanatici religioși, siguri că se duc din această viață direct în împărăția lui Buddha. Nici unul dintre ei n-a fost prins vreodată viu. Yabu știa despre încercarea de ucidere a lui Toranaga. Toată Osaka știa deja și mai știa că seniorul de Kwanto, Cele Opt Provinci, se închisese în siguranță, după ferecături de oțel. Ei omoară rar, taina e deplină. N-ai sorți de izbândă dacă ai vrea să te răzbuni pe ei fiindcă nimeni nu știe cine sunt, unde locuiesc sau unde se pregătesc.

— Dacă ai vrea să le cumperi serviciile, cum ai face?

— Aș șopti-o în trei locuri – la mânăstirea Heinan, la porțile altarului lui Amida și la mânăstirea Johji. Până în zece zile, dacă ești socotit un client de încredere, te vor căuta mișiți. Totul e atât de tainic și pe ocolite încât, chiar dacă ai vrea să-i trădezi sau să-i prinzi, n-ar fi cu putință niciodată. În cea de a zecea zi ei cer o sumă de bani, în argint, mărimea ei ținând de persoana ce trebuie asasinată. Nu încapă nici o tocmeală, plătești înainte ceea ce-ți cer. Ei îți garantează doar că, în zece zile, unul dintre ei va încerca să omoare. Legenda spune că, dacă omorul izbutește, asasinul se întoarce la templu și apoi, cu mare ceremonie, se sinucide după un ritual anume.

— Atunci crezi că n-o să putem afla niciodată cine a plătit pentru atacul de astăzi?

— Nu.

— Crezi că va mai fi altul?

— Poate da. Poate nu. Ei fac învoiala pentru o singură încercare, o singură dată, *neh*? Dar ar fi înțelept să-ți sporești măsurile de siguranță – printre samurai, cât și printre femeile tale. Se spune că femeile Amida sunt pregătite să folosească otrava, precum și pumnalul și lațul.

— I-ai folosit vreodată?

— Nu.

— Dar tatăl dumitale?

— Nu știi, nu cu siguranță. Mi s-a spus că Taiko i-a cerut o dată să îi întâlnească.

— Atacul a izbutit?

— Orice a făcut Taiko a izbutit. Într-un fel sau altul.

Yabu simți pe cineva în spatele lui și presupuse că trebuie să fie gărzile care se întorceau pe furie. Măsură distanța până la săbiile lui. Să încerc să-l omor pe Toranaga? se întrebă iar. Hotărâsem că da și acum nu știu. M-am răzgândit. De ce?

— Cât ar trebui să le plătești pentru capul meu? îl întrebă Toranaga.

— Nu e destul argint în toată Asia să mă ispitească să-i folosesc ca să facă asta.

— Altcineva cât ar trebui să plătească?

— Douăzeci de mii de *koku*... cincizeci de mii... o sută... poate mai mult, nu știu.

— Ai plăti o sută de mii de *koku* ca să ajungi *Shogun*? Stirpea ta se trage din familia Takashima, *neh*?

Yabu spuse cu mândrie:

— N-aș plăti nimic. Bani sunt un gunoi, o jucărie pentru femei, sau pentru împutușii de negustori. Dar, dacă ar fi cu putință, ceea ce nu este, mi-aș da viața mea, a nevestei, a mamei, și a tot neamului, cu excepția

fiului meu, și viața tuturor samurailor mei din Izu, cu toate femeile și copiii lor, ca să fiu o singură zi *Shogun*.

— Și ce-ai da pentru cele Opt Provincii?

— Totul ca mai înainte, în afară de viața nevestei, a mamei și-a fiului meu.

— Dar pentru provincia Suruga?

— Nimic, spuse Yabu cu dispreț. Ikawa Jikkyu nu valorează nimic.

Dacă nu-i iau capul, lui și urmașilor lui, în această viață, o voi face într-alta. Mă piș pe el și pe seminția lui pentru zece mii de vieți.

— Și dacă ar fi ca eu să ți-l ofer? și toată Suruga, poate și cealaltă provincie, Totomi?

Brusc Yabu obosi să se tot joace de-a șoarecele și pisica și de vorbăria despre Amida.

— Dacă ați hotărât să-mi luați capul, senior Toranaga, foarte bine, sunt pregătit. Vă mulțumesc pentru acest răsărit de soare. Dar nu doresc să întinez atâta eleganță cu alte discuții, așa că să terminăm odată.

— Dar n-am hotărât să-ți iau capul, Yabu-san, spuse Toranaga. Ce te-a făcut să ai un asemenea gând? ți-a otrăvit vreun dușman sufletul? Poate Ishido? Nu ești aliatul meu favorit? Crezi că te-aș fi primit aici fără gărzi, dacă te credeam dușman?

Yabu se întoarse încet. Se așteptase să vadă în spatele lui samurai cu săbiile ridicate. Nu era nimeni. Privi înapoi spre Toranaga.

— Nu înțeleg.

— Te-am adus aici ca să putem sta de vorbă între noi. Și ca să privim zorile. Ai vrea să fii stăpânul provinciilor Izu, Suruga și Totomi, dacă eu nu pierd acest război?

— Da. Foarte mult, spuse Yabu, simțind cum îi crește speranța.

— Ai deveni vasalul meu? M-ai accepta ca seniorul tău după lege?

Yabu nu șovăi.

— Niciodată, spuse. Ca aliat, da. Conducător, da. Maimarele meu, întotdeauna, da. Viața mea și tot ce am de partea domniei-voastre, da. Dar Izu este al meu. Sunt *daimyo* de Izu și niciodată nu voi lăsa altuia puterea asupra acestei provincii. Am făcut acest jurământ față de tatăl meu și față de Taiko, care a reîntărit ca ereditară feuda noastră, întâi pentru tatăl meu, apoi pentru mine. Taiko a recunoscut Izu ca fiind al meu și al urmașilor mei, pentru totdeauna. El a fost seniorul nostru și eu am jurat să nu am niciodată altul până ce Moștenitorul lui nu devine major.

Hiro-matsu răsuci ușor sabia în mână. De ce nu mă lasă Toranaga să termin cu el, o dată pentru totdeauna? Ne-am înțeles doar. De ce toată vorbăria asta obositoare? Mă doare tot corpul, vreau să mă ușurez și-ar trebui să mă întind puțin.

Toranaga își scărpină pântecul.

— Ce ți-a oferit Ishido?

— Capul lui Jikkyu, când al domniei-voastre va cădea, și provincia lui.

— În schimbul a ce?

— Sprijin, când începe războiul. Să vă atac aripa de miazăzi.

— Ai primit?

— Mă cunoașteți doar mai bine.

Iscoadele lui Toranaga din casa lui Ishido spuseseră că târgul fusese încheiat și la el se adăuga responsabilitatea lui Yabu în asasinarea celor trei fii ai lui, Noboru, Sudara și Naga.

— Nimic mai mult? Doar sprijin?

— Prin toate mijloacele care îmi stau la îndemână, spuse Yabu delicat

— Inclusiv asasinatul?

— Am de gând să mă alătur luptelor când vor începe, cu toată armata mea. Pentru aliatul meu. În orice caz, pot să-i aduc izbânda. Avem nevoie de un singur regent cât Yaemon e minor. Războiul între dumneata și Ishido e mai mult ca sigur. E singura cale.

Yabu încerca să ghicească ce era în mintea lui Toranaga. Disprețuia nehotărârea lui Toranaga, știind că el era totuși bărbatul cel mai bun, că Toranaga avea nevoie de sprijinul lui și că, până la urmă, el avea să-l doboare. Dar, între timp, ce trebuia făcut? se întrebă și-și dori ca Yuriko, soția lui, să fie aici ca să-l îndrume. Ea ar ști care e calea cea mai înțeleaptă.

— Pot să vă fiu foarte folositor. Pot să vă ajut s-ajungeți regent unic, spuse, hotărându-se să-și încerce norocul.

— De ce-aș dori să fiu regent unic?

— Când atacă Ishido, pot să vă ajut să-l biruiți. Când o să încalce pacea, spuse Yabu.

— Cum?

Le spuse planul său cu armele.

— Un regiment de cinci sute de samurai cu puști? izbucni Hiro-matsu.

— Da... Gândiți-vă la puterea de foc. Toți, războinici de elită, pregătiți să lupte ca un singur om. Plus cele douăzeci de tunuri.

— E un plan prost, dezgustător, spuse Hiro-matsu. Niciodată nu l-ai putea ține secret. Dacă începem noi, începe și dușmanul. N-o să putem pune capăt niciodată unei asemenea orori. Planul tău e lipsit de onoare și de viitor.

— Senior Hiro-matsu, războiul care o să vină nu e singurul lucru care ne frământă? răspunse Yabu. Nu suntem noi îngrijorați doar pentru soarta seniorului Toranaga? Nu asta e datoria aliaților și vasalilor lui?

— Da.

— Tot ceea ce trebuie să facă seniorul Toranaga e să câștige această singură mare bătălie. Asta îi va oferi capetele tuturor dușmanilor săi – și puterea. Eu zic că strategia asta are să-i aducă victoria.

— Eu zic că nu. E un plan dezgustător, lipsit de onoare.

Yabu se întoarse spre Toranaga:

— Vremurile noi cer o gândire limpede în legătură cu sensul onoarei.

Un pescăruș se înalță pe deasupra lor, țipând.

— Ce-a spus Ishido despre planul dumitale? întrebă Toranaga.

— Nu i-am vorbit despre el.

— De ce? Dacă crezi că planul este bun pentru mine, ar fi la fel de bun și pentru el. Poate chiar mai bun.

— Domnia-voastră mi-ați oferit un revărsat de zori. Nu sunteți țăran ca Ishido. Sunteți conducătorul cel mai înțelept, cu cea mai mare experiență din împărăție.

Care e adevăratul motiv? se întreba Toranaga. Sau i l-a spus și lui Ishido?

— Dacă ar fi să urmăresc acest plan, ar fi oamenii jumătate ai tăi și jumătate ai mei?

— Mă-nvoiesc. Eu i-aș comanda.

— Omul numit de mine ar putea fi al doilea la comandă?

— Mă-nvoiesc. Aș avea nevoie de Anjin-san să-mi pregătească oamenii ca pușcași și ca tunari.

— Dar el ar rămâne tot în proprietatea mea și l-ai cinsti ca pe Moștenitor? Ai să fii întru totul răspunzător de el și-ai să faci cu el tot ce-ți spun?

— Mă-nvoiesc.

Toranaga își îndreptă pentru o clipă privirea spre norii purpurii. Tot planul ăsta e fără rost, gândi. Va trebui să declar eu însumi "Cer de Purpură" și să mă arunc spre Kyoto în fruntea tuturor legiunilor mele. O sută de mii împotriva unui număr de zece ori mai mare.

— Cine va fi tălmăciul? N-o pot ține pe Toda Mariko-san pentru totdeauna.

— Doar pentru câteva săptămâni, alteță. Mă voi îngriji ca barbarul să învețe limba noastră.

— Asta i-ar putea lua ani. Singurii barbari care au învățat-o vreodată sunt preoții creștini, *neh?* Le-au trebuit ani de zile. Tsukku-*san* se află aici de aproape treizeci de ani, *neh?* El n-o să învețe destul de repede, nu mai repede decât putem să învățăm noi limbile lor dezgustătoare.

— Da, dar eu vă făgăduiesc că acest Anjin-*san* are să învețe foarte repede.

Yabu le vorbi despre planul lui Omi ca și cum ar fi fost ideea lui.

— Ar putea fi prea periculos.

— L-ar face să învețe iute, *neh?* și-apoi el e îmblânzit.

După o pauză, Toranaga spuse:

— Cum ai să păstrezi secretul în timpul pregătirilor?

— Izu e o peninsulă, acolo sunt în deplină siguranță. Voi face tabăra lângă Anjiro, către sud, departe de Mishima și de hotar, ca să fie mai sigur.

— Bine. Vom organiza de îndată o legătură între Yedo și Osaka prin porumbei călători.

— Minunat. Am nevoie de cinci sau șase luni și...

— Vom fi norocoși dacă avem șase zile! pufni cu dispreț Hiro-matsu. Zici c-ai împânzit tot locul cu faimoasa ta rețea de iscoade, Yabu-*san?* Ai primit cu siguranță rapoarte. Ishido nu strânge armată? Onoshi nu strânge și el? Aici nu suntem încercuiți?

— Ei? întrebă Toranaga.

Yabu spuse:

— Rapoartele spun că toate astea – și altele – se întâmplă. Dacă sunt doar șase zile, atunci atâtea sunt și asta e *karma*. Dar eu cred că domnia-voastră sunteți mult prea iscusit ca să fiți prins în cursă aici. Sau împins într-un război înainte de vreme.

— Dacă sunt de acord cu planul tău, m-ai recunoaște drept conducător?

— Da. Și când veți câștiga războiul, aș fi onorat să primesc Suruga și Totomi ca parte din feuda mea pentru totdeauna.

— Totomi ar depinde de reușita planului.

— Mă-nvoiesc.

— Îmi vei da ascultare? Pe cinstea ta?

— Da. Pe *bushido*, pe slăvitul Buddha, pe viața mamei mele, a nevastei și a urmașilor mei.

— Bine, spuse Toranaga. Hai să pecetluim înțelegerea.

Merse spre parapet. Puse un picior pe marginea ambrazurii, apoi chiar pe parapet. La șaptezeci de picioare dedesubt se afla grădina interioară. Lui Hiro-matsu i se tăie răsufllarea, uluit de îndrăzneala fără rost a stăpânului său. Îl văzu întorcându-se și făcând semn lui Yabu să stea lângă el. Yabu îi dădu ascultare. Cea mai mică atingere îi putea trimite pe amândoi de-a rostogolul la pieire.

Toranaga își desfăcu chimonoul și dădu la o parte fâșia de pânză din jurul șoldurilor, iar Yabu făcu la rândul său la fel. Amândoi urinară, își împreunară jeturile și priviră stropii ce udau grădina de dedesubt.

— Ultima învoială pe care am pecetluit-o în acest chip a fost cu însuși Taiko, spuse Toranaga, foarte ușurat că-și putuse goli bășica. Asta a fost când el s-a hotărât să-mi dea ca feudă Kwanto, Cele Opt Provinciile. Desigur că atunci Hojo încă le stăpânea și ne era dușman, așa că mai întâi a trebuit să le cuceresc. Erau ultimile provincii care ni se mai împotriveau.

Bineînțeles, onoarea îmi cerea să renunț imediat la feudele mele ereditare: Imagawa, Owari și Ise. Chiar și așa, am fost de acord și am urinat pe învoială. Își desfăcu picioarele pe parapet cu ușurință, potrivindu-și mai bine fâșia de pânză din brâu, de parcă s-ar fi afla chiar în grădină și nu cocoțat ca un vultur la o asemenea înălțime. A fost o înțelegere bună pentru amândoi. L-am învins pe Hojo și-am luat cinci mii de capete în acel an. Am terminat cu el și cu tot clanul lui. Poate că ai dreptate, Kasigi Yabu-*san*. Poate că mă poți ajuta așa cum l-am ajutat eu pe Taiko. Fără mine Taiko

n-ar fi ajuns niciodată Taiko.

— Te pot ajuta să ajungi regent unic, Toranaga-*sama*, dar nu *Shogun*.

— Bineînțeles. Aceasta e singura onoare la care nu râvnesc, oricât de mult ar spune dușmanii mei că da. Toranaga sări pe lespezile de piatră, fiind din nou în siguranță adăpost. Privi înapoi spre Yabu, care încă stătea pe parapetul îngust aranjându-și eșarfa. Fu grozav de ispitit să-i dea iute un brânci pentru obrăznicia lui. Dar se așază jos. Ce-ți face bășica, Pumn de Fier?

— Istovită, stăpâne, foarte istovită.

Bătrânul merse la margine și se ușură și el peste parapet, mulțumit, dar nu se urcă acolo unde se cocoșaseră Toranaga și Yabu. Era bucuros că nu trebuia să pecetluiască târgul cu Yabu. Țsta e un târg pe care eu n-o să-l onorez niciodată. Niciodată.

— Yabu-*san*, toate astea trebuie să rămână secrete. Cred că ar trebui să pleci în următoarele două sau trei zile, spuse Toranaga.

— Da. Cu armele și cu barbarul, Toranaga-*sama*?

— Da. Vei pleca pe mare. Toranaga privi spre Hiro-matsu: pregătești galera.

— Nava e gata. Armele și praful de pușcă sunt încă în cale, răspunse Hiro-matsu, oglindindu-i-se dezaprobarea pe chip.

— Bine.

Ai izbutit, voia Yabu să strige. Ai armele, îl ai pe Anjin-*san*, ai totul. Ai cele șase luni. Toranaga n-o să pornească războiul atât de curând. Chiar dacă Ishido îl asasinează în următoarele câteva zile, tu ai totuși totul. O, Buddha, apără-l pe Toranaga până ajung pe mare!

— Mulțumesc, spuse, cu vădită sinceritate. Niciodată n-o să ai un aliat mai credincios.

După ce Yabu plecă, Hiro-matsu se întoarse spre Toranaga.

— N-ai făcut bine ce-ai făcut. Mi-e rușine de înțelegerea asta. Mi-e rușine că sfatul meu contează atât de puțin. E limpede că am trăit mai mult decât ți-am fost de folos și sunt foarte istovit. Scârnăvia asta de *daimyo* știe că te sucește ca pe o păpușă. Ai văzut, a avut până și nerușinarea să-și poarte sabia Murasama în fața ta?

— Am văzut, spuse Toranaga.

— Cred că zeii au aruncat vreo vrajă asupra ta, stăpâne. Să nu ții cont de o asemenea batjocură și să-l lași să se bucure în fața ta. Îi îngădui lui Ishido, să te facă de răs în fața noastră, a tuturor. Mă oprești pe mine și pe noi toți să te apărăm. Îi refuzi nepoatei mele, o doamnă samurai, onoarea și pacea morții. Ai pierdut controlul asupra Consiliului, dușmanul tău te-a manevrat cu iscusință și acum urinezi pe un târg solemn, care e un plan atât de dezgustător cum n-am mai auzit vreodată, și faci asta cu un om care se îndeletnicește cu murdării, otrăviri și trădări, cum a făcut și tatăl lui mai înainte.

Toranaga nu-i răspunse, se uită doar la el, atent și liniștit de parcă n-ar fi scos o vorbă.

— Pe toți *kami*, vii sau morți, ești vrăjit, izbucni Hiro-matsu. Eu te întreb și țip și te batjocoresc și tu doar te uiți la mine. Unul dintre noi e nebun. Cer îngăduința să-mi fac *sepuoku*, sau dacă nu-mi dai această pace, am să mă rad în cap și-am să ajung călugăr, fac orice, orice, numai să mă lași să plec.

— N-ai să faci nici una, nici alta. Dar ai să trimiți după preotul barbar Tsukku-*san*.

Și apoi Toranaga izbucni în răs.

Părintele Alvito cobora dealul de la castel în fruntea obișnuitului său grup de călăreți iezuiți. Toți erau îmbrăcați ca preoții budiști, afară doar de crucea și de mătăniile pe care le purtau la brâu. Erau patruzeci de călăreți, toți japonezi, toți fii de viță nobilă ai unor samurai creștini, toți studenți ai seminarului de la Nagasaki, care-l însoțeau la Osaka. Toți călăreau cai buni cu harnașamente birie lucrate și erau tot atât de disciplinați ca suita oricărui *daimyo*.

Călări în trap iute prin pădure și de-a lungul străzilor orașului, fără să bage de seamă căldura soarelui, către misiunea iezuită, o casă mare de piatră, în stil european, aflată lângă docuri, ridicându-se deasupra construcțiilor îngrămădite în jur – camere pentru tezaur și depozite de mărfuri – unde se purta tot negoțul și se făceau toate plățile pentru mătase din Osaka.

Alaiul trecu tropăind prin marile porți de fier din zidul înalt de piatră, intră în curtea centrală, pavată cu lespezi, și se opri lângă ușa principală. Servitorii așteptau deja să-l ajute pe părintele Alvito să descalece. El se lăsă să alunece din șa și le dădu frâul. Pintenii îi zornăiră pe dalele de piatră în timp ce înainta cu pași mari de-a lungul galeriei străjuite de coloane din corpul principal al clădirii. Dădu colțul, trecu pe lângă capela micuță și intră pe sub arcade în curtea interioară, care adăpostea o fântână și o grădină liniștită. Ușa an-tecamerei era deschisă. Își alungă neliniștea, își luă un aer calm și pași înăuntru.

— Este singur? întrebă.

— Nu, nu, nu este, Martin, spuse părintele Soldi, un napolitan mărunt, blajin, ciupit de vărsat, care era secretar al Părintelui Inspector de aproape treizeci de ani, dintre care douăzeci și cinci în Asia. Căpitanul General Ferriera e cu Eminența Sa. Da, *păunul* e cu dânsul. Dar Eminența Sa a spus să intri imediat. Ce nu e-n ordine, Martin?

— Nimic.

Soldi mormăi și se-întoarse la ascuțitul penei sale.

— "Nimic" a spus înțeleptul părinte. Ei, o să aflu eu destul de curând.

— Da, spuse Alvito, plătându-i bătrânul.

Se îndreptă spre ușa din celălalt capăt. Un foc de lemne ardea în cămin luminând mobila frumoasă și masivă, cu patina vremii și strălucind de atâta frecat și lustruit. Un mic tablou de Tintoretto, o Fecioară cu Pruncul, pe care Părintele Inspector îl adusese cu el de la Roma și care totdeauna îi plăcuse lui Alvito, atârna deasupra căminului.

— L-ai văzut iar pe englez? strigă după el părintele Soldi.

Alvito nu-i răspunse. Bătu la ușă.

— Intră.

Carlo dell'Aqua, Părintele Inspector al Asiei, reprezentantul personal al Părintelui General al iezuiților, omul cu rangul cel mai mare și deci cel mai puternic din Asia, era și cel mai înalt dintre ei. Măsura șase picioare și trei inci și-avea un fizic pe potrivă. Sutana-i era portocalie, crucea deosebit lucrată. Avea părul alb, cu tonsură, șaiszeci și unu de ani și era napolitan prin naștere.

— A, Martin! Intră, intră. Puțin vin? spuse el, vorbind o portugheză cu minunate inflexiuni italiene. L-ai văzut pe englez?

— Nu, Eminență. Doar pe Toranaga.

— Vești proaste?

— Da.

— Puțin vin?

— Mulțumesc.

— Cât de proaste? întrebă Ferriera.

Oșteanul stătea lângă foc, în scaunul de piele cu spătar înalt, mândru ca un șoim și tot atât de colorat – era *fidaglio*, Căpitanul General de pe *Nao del Trato*, Corabia Neagră a acestui an. Avea în jur de treizeci și cinci de ani, era zvelt, suplu și impresionant.

— Cred că foarte proaste, Căpitane General. De pildă, Toranaga a spus că problema negoțului pe anul ăsta poate să aștepte.

— Negoțul nu poate s-aștepte și nici eu, asta e știut, spuse Ferriera. Pornesc cu refluxul. Am crezut că totul a fost aranjat cu luni în urmă. Din nou Ferriera blestemă legile japoneze care cereau ca toate navele de comerț, chiar și ale lor proprii, să aibă autorizații de intrare și de plecare. N-ar trebui să fim legați de niște legi prostești ale băștinașilor. Ai spus că întâlnirea asta nu e decât de formă, că te duci doar să iei hârtiile.

— Așa ar fi trebuit să fie, dar m-am înșelat. Poate că ar fi mai bine să-ți explic...

— Eu trebuie să mă-ntorc imediat la Macao să pregătesc Corabia Neagră. Am cumpărat deja de un milion ducați cele mai bune mătăsuri la târgul din februarie, de la Canton, și vom transporta pe puțin o sută de mii de uncii de aur chinezesc. Am crezut că am spus-o limpede că fiecare bănuț din Macao, Malacca și Goa și fiecare para pe care negustorii și mai-marii orașului îi pot lua cu împrumut sunt investiți în afacerea de anul acesta. Și fiecare bănuț al domniilor-voastre.

— Cunoaștem tot atât de bine ca și dumneata importanța ei, spuse dell'Aqua tăios.

— Îmi pare rău, Căpitane General, dar Toranaga e președintele Consiliului Regenților și obiceiul este să mergem la el, spuse Alvito. El n-a vrut să discute problema negoțului din acest an, nici a autorizațiilor dumitale. A spus, de la început, că el nu este de acrod cu asasinatul.

— Cine e, părinte? spuse Ferriera.

— Despre ce vorbește Toranaga, Martin? întrebă dell'Aqua. Să fie vreun șiretlic? Asasinat? Ce legătură are asta cu noi?

— El a spus: "De ce vreți voi, creștinii, să-mi asasinați prizonierul, pilotul?"

— Ce?

— Toranaga crede că încercarea de asasinat din noaptea trecută a fost îndreptată asupra englezului, nu asupra sa. El mai zice c-a mai fost o încercare în închisoare.

Alvito își pironi ochii asupra soldatului.

— De ce mă acuzi, părinte? spuse Ferriera. O încercare de asasinat? Eu? În castelul Osaka? Asta-i prima oară în viața mea când mă aflu în Japonia!

— Tăgăduiești c-ai avea vreo știre despre asta?

— Nu neg că, cu cât mai repede îl vedem mort pe eretic, cu atât mai bine, spuse Ferriera cu răceală. Dacă olandezii și englezii încep să-și răspândească murdăria lor în Asia, o să avem mari necazuri. Noi toți.

— Avem deja necazuri, spuse Alvito. Toranaga a început prin a spune că el a înțeles de la englez că sunt obținute profituri de neînchipuit din *monopolul* portughez asupra comerțului cu China, că portughezii ridică peste măsură prețul mătăsurilor, pe care doar ei le pot cumpăra din China, plătind pentru ele cu singurul produs pe care chinezii vor să-l accepte la schimb, argintul jeponez, argint pe care de asemenea îl socotesc la un preț prea mic. Toranaga a spus: "Pentru că există o dușmănie între China și Japonia, iar negoțul direct între noi nu este îngăduit, și numai portughezii au permisiunea să facă negoț, atunci trebuie ca portughezii să răspundă oficial – în scris – acuzației de speculă a pilotului." El te "invită", Eminentă, să înaintezi regenților un raport asupra ratelor de schimb: argint pentru mătase, mătase pentru argint, aur pentru argint. A adăugat că el, bineînțeles, nu se împotrivește ca noi să avem un câștig mare, dar să fi pe seama chinezilor.

— Veți refuza, bineînțeles, o cerere atât de obraznică! spuse Ferriera.

— Ar fi foarte greu.

— Atunci îi dați un raport fals.

— Asta ar primejdui toată poziția noastră, care se bazează pe

încredere, spuse dell'Aqua.

— Poți să ai încredere într-un *jappo*? Bineînțeles că nu. Profiturile noastre trebuie să rămână secrete. Eretic blestemat!

— Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar Blackthorne pare deosebit de bine informat.

Alvito privi fără să vrea către dell'Aqua, nemaiținând seama de oștean pentru o clipă.

Părintele Inspector nu spuse nimic.

— Ce altceva a mai spus *jappo* asta? întrebă Ferriera, prefăcându-se că nu văzuse schimbul de priviri dintre ei, dorind să poată cunoaște măsura cunoștințelor lor.

— Toranaga îmi cere să-i fac rost, până mâine după-amaiză, de o hartă a lumii cu hotarele între Portugalia și Spania, numele papilor care au aprobat tratatele și datele lor. El "cere", în trei zile, o explicație în scris privind "cuceririle" noastre din Lumea Nouă și "doar pentru curiozitatea mea" – au fost exact cuvintele lui – dorește să știe cantitatea de aur și argint luată – de fapt, el a folosit cuvântul lui Blackthorne "jefuită" – de Spania și Portugalia din Lumea Nouă. De asemenea, mai cere o altă hartă care să arate întinderea imperiilor Spaniei și Portugaliei în urmă cu o sută de ani, cu cincizeci de ani și astăzi, laolaltă cu pozițiile exacte ale bazelor noastre din Malacca până în Goa – pe care el le-a numit foarte clar; erau scrise pe o bucată de hârtie – și, de asemenea, numărul mercenarilor japonezi folosiți de noi la fiecare dintre bazele noastre.

Dell'Aqua și Ferriera erau îngroziți.

— Asta categoric trebuie refuzat, explodă oșteanul.

— Nu poți să-l refuzi pe Toranaga, spuse dell'Aqua.

— Cred, Eminentă, că dați prea mare importanță poziției lui, spuse Ferriera. Cred că Toranaga asta nu e decât un rege-despot printre atâția alții, încă un păgân ucigaș, de care sigur nu trebuie să-ți fie teamă. Refuzați-l. Fără Corabia Neagră, ei sunt la pământ. O să ne ceară în genunchi mătăsurile noastre chinezești. Fără mătăsurile, n-au să mai fie chimonouri. Au nevoie de negoțul nostru. Eu zic să-l lăsăm naibii pe Toranaga. Putem negocia cu regii creștini, cum le zice? Onoshi, Kiyama și ceilalți regi creștini din Kyushu. La urma urmelor, Nagasaki e acolo, noi suntem puternici acolo, tot negoțul se face acolo.

— Nu putem, căpitane, spuse dell'Aqua. Acesta este prima ta vizită în Japonia, așa că n-ai nici o idee despre problemele noastre de aici. Da, ei au nevoie de noi, dar noi avem și mai multă nevoie de ei. Fără bunăvoința lui Toranaga – și a lui Ishido – o să ne pierdem influența asupra regilor creștini. O să pierdem Nagasaki și tot ce-am construit de peste cincizeci de ani. Ai sprijinit cumva atacul asupra acestui pilot eretic?

— De la bun început i-am spus deschis lui Rodrigues, și oricui a vrut să m-asculte, că englezul e un pirat primejdios care o să molipsească pe oricine se-apropie de el și, deci, trebuie înlăturat în orice chip cu putință. Eminentă voastră ați spus același lucru, dar cu alte cuvinte. La fel și dumneata, părinte Alvito. N-a reieșit așa la întâlnirea noastră cu Onoshi și Kiyama de acum două zile? N-ai spus dumneata că piratul e primejdios?

— Da. Dar...

— Părinte, să nu mi-o iei în nume de rău, dar uneori e nevoie ca soldații să îndeplinească lucrarea Domnului în cel mai bun chip cu putință. Trebuie să-ți spun că am fost furios pe Rodrigues că n-a pus la cale un "accident" în timpul furtunii. Dintre toți, el trebuia să înțeleagă lucrul asta cel mai bine! Pe trupul lui Cristos, uite ce-a făcut deja acel diavol englez cu însuși Rodrigues. Bietul nătărău îi e recunoscător pentru că i-a salvat viața, când asta-i cel mai simplu șiretlic din lume ca să câștigi încrederea cuiva. Nu s-a lăsat Rodrigues păcălit și l-a lăsat pe pilotul eretic să-i uzurpe locul pe propria-i duneță și astfel aproape să fie omorât? Cât privește încercarea de la castel, cine știe ce s-a întâmplat? Asta trebuie să fi fost poruncită de

vreun băștinaș, ăsta e un șiretlic japonez. Nu-mi pare rău c-au încercat, sunt doar scârbit că n-au izbutit. Când o să pun *eu* la cale îndepărtarea lui, puteți să dormiți liniștiți, că așa se va întâmpla.

Alvito sorbi din vin.

— Toranaga a spus că-l trimite pe Blackthorne în Izu.

— Peninsula din est? întrebă Ferriera.

— Da.

— Pe uscat sau pe mare?

— Pe mare.

— Bine. Atunci, îmi pare rău că trebuie să vă spun, dar s-ar putea ca tot echipajul să piară pe mare într-o regretabilă furtună.

Alvito spuse rece:

— Și eu regret că trebuie să-ți spun, Căpitane General, că Toranaga a zis, îți redau întocmai vorbele lui: "Pilotului i se pune gardă personală, Tsukku-*san*, și, dacă i se întâmplă vreun accident, voi pune în spatele cercetării lui toată puterea mea și toată puterea regenților și dacă, din întâmplare, un creștin sau altcineva care are, fie și pe departe, legături cu creștinii, se face vinovat, este foarte posibil ca edictele de expulzare să fie reexamineate și toate bisericile, școlile și lăcașurile creștine vor fi închise deîndată."

Dell'Aqua spuse:

— Ferească Dumnezeu să se întâmple asta!

— Se laudă! spuse Ferriera disprețuitor.

— Nu, greșești, Căpitane General. Toranaga este tot atât de deștept ca Machiavelli și tot atât de necruțător ca Attila. Alvito își întoarse privirea spre dell'Aqua. Ar fi ușor să se dea vina pe noi dacă i se întâmplă ceva englezului.

— Da.

— Poate că ar trebui să mergeți la izvorul necazurilor voastre, spuse tăios Ferriera. Îndepărtați-l pe Toranaga.

— Nu-i timp de glume, spuse Părintele Inspector.

— Ceea ce a mers de minune în India, Malaya, Brazilia, Peru, Africa, și oriunde altundeva, o să meargă și aici. Eu însumi am făcut-o de zeci de ori în Malacca și Goa cu ajutorul mercenarilor japonezi, iar eu n-am nici pe departe influența și cunoștințele voastre. Îi putem folosi pe regii creștini. Îl vom ajuta pe unul din ei să-l îndepărteze pe Toranaga, dacă el e problema. Câteva sute de conchistadori ar fi deajuns. Dezbină și cârmuiește. Am să vorbesc cu Kiyama. Părinte Alvito, dacă ai tălmăci...

— Nu-i poți pune pe japonezi pe același taler cu indienii sau cu barbarii analfabeți, ca încașii. Aici nu poți să dezbinii și să cârmuiești: Japonia nu e ca alte nații. Absolut deloc, spuse dell'Aqua obosit. Căpitane General, trebuie să-ți cer oficial să nu te amesteci în politica acestei țări.

— De acord. Vă rog uitați ce-am spus. A fost nedelicat și naiv să fiu atât de deschis. Din fericire furtunile sunt ceva firesc în acest timp al anului.

— Dacă se întâmplă o furtună, asta e-n mâinile Domnului. Dar dumneata *nu* îl vei ataca pe pilot.

— Ah?!

— Nu. Și nici nu vei ordona nimănui s-o facă.

— Sunt legat prin jurământ față de regele *meu* să-i distrug dușmanii. Englezul este un dușman al nației mele. O căpușă, un pirat, un eretic. Dacă hotărâsc să-l elimin, asta-i treaba mea. Sunt Căpitanul General al Corăbiei Negre de anul acesta, prin urmare guvernator de Macao în acest an, cu puteri de vicerege asupra acestor ape în anul acesta și, dacă eu vreau să-l elimin pe el, sau pe Toranaga, sau pe oricine altcineva, o s-o fac.

— Atunci ai s-o faci împotriva ordinilor mele directe și deci te așteaptă excomunicarea imediată.

— Asta e dincolo de puterea Eminenței voastre. E o chestiune a

trupului, nu a spiritului.

— Poziția Bisericii aici este, din păcate, atât de amestecată cu politica și cu negoțul de mătase, încât totul poate atinge Biserica. Cât trăiesc eu, jur pe mântuirea sufletului meu că nimeni nu va pune în primejdie aici viitorul Sfintei Biserici!

— Vă mulțumesc că ați fost atât de explicit, Eminență. Mă voi strădui să cunosc mai îndeaproape problemele japonezilor.

— Îți sugerez s-o faci, de dragul nostru al tuturor. Creștinismul e tolerat aici numai pentru că toți *daimyo* sunt absolut convinși că, dacă ne izgonesc sau ne interzic credința, Corăbiile Negre n-or să se mai întoarcă niciodată. Noi, iezuiții, suntem căutați și avem o oarecare influență numai pentru că suntem singurii care vorbim japoneza și portugheza și putem tălmăci și face pe mijlocitorii pentru ei în ale negoțului. *Din păcate* pentru credință, ceea ce cred ei nu e adevărat. Sunt sigur că negoțul are să continue, indiferent de poziția noastră și de poziția Bisericii, pentru că neguțătorii portughezi sunt mult mai preocupați de propriile lor interese egoiste decât de slujirea Domnului.

— Pesemne tot atât de limpezi sunt și interesele egoiste ale clericilor care vor să ne forțeze – mergând până la a cere Sanctității Sale puteri legale – să ne forțeze să navigăm în orice port vor ei și să facem negoț cu orice *daimyo* hotărâsc ei, indiferent de riscuri.

— Uți cine ești, Căpitane General!

— Eu n-am uitat că anul trecut Corabia Neagră s-a pierdut cu tot echipajul, între Japonia și Malacca, cu peste două sute de tone de aur la bord și argint în valoare de cinci sute de mii de crusados, după ce-a fost întârziată, fără rost, până-n anotimpul prost, la cererea Eminenței voastre. Sau că această catastrofă a ruinat aproape pe toată lumea, de aici până în Goa.

— A fost o măsură necesară din pricina morții lui Taiko și a politicii interne de succesiune.

— N-am uitat că, acum trei ani, Eminența voastră i-a cerut viceregelui de Goa să amâne Corabia Neagră, s-o trimită doar când și în ce port hotărâți, și că el a respins această cerere socotind-o un amestec neobrăzat.

— Asta a fost ca să-l supunem pe Taiko, ca să creem o stare de lipsuri în toiul războiului său prostesc cu China și Coreea, a fost din pricina martiriului de la Nagasaki, pe care-l poruncise, din pricina atacului său nebunesc asupra Bisericii, din pricina edictelor de expulzare ce abia le emisese, alungându-ne pe toți afară din Japonia. Dacă lucrezi cu noi și ne urmezi sfatul, întreaga Japonia are să fie creștină într-o singură generație! Ce e mai important, negoțul sau mântuirea sufletelor?

— Răspunsul meu e mântuirea sufletelor. Dar, pentru că m-ați luminat în problemele japoneze, dați-mi voie să pun problemele japoneze la locul lor de drept. Numai argintul japonez face să curgă mătasea și aurul Chinei. Câștigurile uriașe pe care le obținem și le trimitem la Malacca și Goa, și de acolo la Lisabona, susțin întregul nostru imperiu asiatic, toate forturile, toate misiunile, toate expedițiile, toți misionarii, toate descoperirile, și acoperă cheltuielile multora, dacă nu chiar ale tuturor acțiunilor noastre din Europa, îi împiedică pe eretici să ne covârșescă și îi ține departe de Asia, care le-ar oferi toată bogăția de care au nevoie spre a ne distruge, pe noi și Sfânta Credință, la noi acasă. Ce e mai important, părinte, creștinătatea spaniolă, portugheză și italiană sau creștinătatea japoneză?

Dell'Aqua îl străfulgeră pe soldat cu privirea.

— Să fie clar o dată pentru totdeauna: nu – ai – să – te – amesteci – în – treburile – acestei – țări!

Un cărbune căzu din cămin și se împrășteie pe covor. Ferriera, care era cel mai aproape, îi făcu vânt cu piciorul la loc.

— Și dacă eu sunt... dacă am să mă supun, ce se va întâmpla cu

ereticul? Sau cu Toranaga?

Dell'Aqua se așează crezând că a învins.

— Nu știi, pentru moment. Dar numai gândul de a-l elimina pe Toranaga e ridicol. El e foarte îngăduitor cu noi și cu creșterea negoțului – vocea îi deveni mai tăioasă – și, ca atare, cu sporirea profiturilor voastre.

— Și ale voastre, spuse Ferriera, mușcând din nou.

— Profiturile noastre sunt închinare lucrărilor Domnului. Așa cum bine știi. Dell'Aqua turnă obosit puțin vin și i-l oferi, încercând să-l domolească. Haide, Ferriera, să nu ne certăm așa. Problema asta, a ereticului e îngrozitoare, da. Dar cearta nu duce la nimic. Noi avem nevoie de sfatul tău, de mintea ta, de puterea ta. Crede-mă, Toranaga este vital pentru noi. Fără el ca să-i țină în frâu pe ceilalți regenți, toată țara asta s-ar întoarce înapoi la anarhie.

— Da, e adevărat, Căpitane General, spuse Alvito. Dar eu nu înțeleg de ce el e încă în castel și a fost de acord cu amânarea întrunirii. E de necrezut să se fi lăsat manevrat. Cu siguranță trebuie să știe că Osaka e închisă mai strașnic decât cu centura de castitate a unui cruciat gelos. Ar fi trebuit să plece încă de acum câteva zile.

Ferriera spuse:

— Dacă el e vital, de ce-i sprijiniți pe Onoshi și Kiyama? Cei doi nu s-au alăturat lui Ishido, împotriva lui? De ce nu-i sfătuiți împotriva acestui lucru? S-a discutat doar acum două zile.

— Ne-au spus hotărârea lor, căpitane, n-am discutat.

— Atunci poate c-ar fi trebuit s-o faceți, Eminență. Dacă e atât de important, de ce nu le porunciți să-și schimbe hotărârea? Amenințându-i cu excomunicarea.

Dell'Aqua oftă:

— Aș dori să fie atât de simplu. Nu faci lucruri din acestea în Japonia. Ei nu suferă amestecul din afară în problemele lor. Chiar și o sugestie din partea noastră trebuie prezentată cu deosebită atenție.

Ferriera goli pocalul de argint, își mai turnă vin și se liniștește, știind că avea nevoie de iezuiți de partea lui, pentru că, fără ei ca talmaci, era neajutorat. Călătoria asta trebuie să-ți reușească, își spuse. Ai fost soldat și ai asudat unsprezece ani în serviciul regelui spre ați câștiga pe drept – și chiar de douăzeci de ori pe atât – cea mai mare răsplată ce stătea în puterea lui s-o acorde, căpitania generală, pe timp de un an, a Corăbiei Negre și odată cu aceasta venitul cuvenit rangului, o zecime din câștig, a zecea parte din toată mătasea, din tot aurul, din tot argintul și din tot profitul fiecărui schimb de mărfuri. Acum ești bogat pentru toată viața, pentru treizeci de vieți, dacă le-ai avea, totul numai din această singură călătorie. Dacă o duci la bun sfârșit.

Mâna lui Ferriera se îndreaptă spre mânerul floretei, spre crucea de argint încrustată în lucrătura filigranată:

— Pe sângele lui Cristos, Corabia mea Neagră va pleca la timp din Nagasaki până-n Macao și apoi, cu cele mai mari bogății din istorie, se va îndrepta către sud, cu musonul de noiembrie, către Goa și de acolo acasă! Dumnezeu mi-e martor că așa o să se-ntâmpale.

Și apoi adăugă în gând: Chiar dacă pentru asta trebuie să pârjolesc toată Japonia, tot Macao și toată China, pe Sfânta Fecioară!

— Rugile noastre sunt alături de tine, bineînțeles că da, răspunse dell'Aqua, sincer. Cunoaștem importanța călătoriei tale.

— Atunci ce-mi sugerați? Fără autorizațiile și cărți de liberă trecere sunt legat de mâini și de picioare. Nu-i putem evita pe regenți? Poate există altă cale.

Dell'Aqua clătină din cap.

— Martin? Tu ești sfetnicul nostru în ale negoțului.

— Îmi pare rău, dar nu e cu puțință, spuse Alvito. Ascultase schimbul aprins de replici, fierbând de indignare. Cretin nenorocit, arogant și prost

crescut, gândise atunci, apoi adăugase imediat: O, Doamne, dă-mi răbdare, pentru că fără acest om și alții ca el, Biserica e pierdută aici. Căpitane General, sunt sigur că într-o zi sau două totul o să fie gata. O săptămână cel mult. Toranaga are probleme foarte importante în acest moment. Totul are să fie în ordine, sunt sigur.

— Am s-aștept o săptămână. Nu mai mult. Unda de amenințare din glasul lui Ferriera era înfricoșătoare. Mi-ar plăcea să pun mâna pe ereticul ăla. Aș smulge eu adevărul din el. A spus ceva Toranaga despre o presupusă flotă? O flotă dușmană?

— Nu.

— Aș vrea să știu adevărul, pentru că, la întoarcere, nava mea o să se legene ca un porc îngrășat, cu calele gemând de mai multe mătăsurile decât au fost aduse vreodată la un singur transport. E una dintre cele mai mari corăbii din lume, dar n-am nici o escortă, așa că, dacă o singură fregată dușmană ar fi să ne prindă pe mare – sau târfa aia de navă olandeză, *Erasmus* –, am fi la mila ei. M-ar face să cobor stindardul imperial al Portugaliei fără multă bătaie de cap. Ar fi bine ca englezul să nu-și scoată corabia în larg, cu arme, tunuri și ghiulele la bord.

— *È vero, è solamente vero*, murmură dell'Aqua.

Ferriera își termină vinul:

— Când urmează să fie trimis Blackthorne la Izu?

— Toranaga n-a spus, răspunse Alvito. Mi se pare c-o să fie curând.

— Astăzi?

— Nu știu. Regenții se întâlnesc peste patru zile. Aș înclina să cred că ar fi după asta.

Dell'Aqua spuse apăsător:

— Lui Blackthorne nu trebuie să i se facă vreun rău. Nici lui, nici lui Toranaga.

Ferriera se ridică.

— Am să mă întorc pe navă. O să cinați cu noi? Amândoi? Pe-nserat? Avem un clapon grozav, o pulpa de vacă și vin de Madeira, chiar și pâine proaspătă.

— Mulțumesc, ești foarte amabil. Chipul lui dell'Aqua se luminează ușor. Da, puțină mâncare bună ar fi minunată. Ești foarte amabil.

— Ai să fii înștiințat îndată ce Toranaga o să-mi trimită vreo vorbă, căpitane general, spuse Alvito.

— Mulțumesc.

După ce Ferriera plecă și Părintele Inspector fu sigur că el și Alvito nu puteau fi auziți, spuse neliniștit:

— Martin, ce altceva a mai apus Toranaga?

— Vrea o explicație, în scris, despre întâmplarea cu contrabanda de arme și cererea de conchistadori.

— *Mamma mia...*

— Toranaga a fost prietenos, chiar amabil, dar – ei bine –, nu l-am văzut niciodată astfel, până acum.

— Ce-a spus – cuvânt cu cuvânt?

— "Înțeleg, *Tsukku-san*, că mai-marele ordinului vostru creștin, cel dinainte, părintele da Cunha, a scris guvernatorilor din Macao și Goa și viceregelui spaniol din Manila, don Sisco y Vivera, în iulie 1588, după numărătoarea voastră, cerând ca sute de soldați spanioli, cu arme de foc, să invadeze țara spre a sprijini câțiva *daimyo* creștini într-o răscoală pe care mai-marele preoților creștini de aici încerca s-o pună la cale împotriva seniorului lor de drept, fostul meu stăpân, Taiko. Care erau numele acestor *daimyo*? E adevărat că n-au fost trimiși soldați, dar un număr mare de arme de foc a ajuns prin contrabandă din Macao în Nagasaki sub sigiliul vostru creștin? E adevărat că Marele Părinte a pus mâna, în taină, pe aceste arme, când s-a întors în Japonia pentru a doua oară, ca ambasador de Goa, în martie sau aprilie 1590, după numărătoarea voastră și, în taină,

le-a trecut, prin contrabandă, cu nava portugheză *Santa Cruz*, din Nagasaki înapoi în Macao?" Alvito își șterse transpirația de pe mâini.

— A mai spus și altceva?

— Nimic important, Eminență. N-am avut nici o posibilitate să-i explic, mi-a cerut să plec imediat. Politicos, totuși m-a dat afară.

— De unde-și primește blestematul ăla de englez informațiile?

— Aș vrea s-o știu și eu.

— Toate datele și numele acelea. Nu te-ai înșelat? Le-a spus chiar așa?

— Nu, Eminență. Numele erau scrise pe o bucată de hârtie. Mi-a arătat-o.

— Scrisul lui Blackthorne?

— Nu. Numele erau scrise fonetic în japoneză, în *hiragana*.

— Trebuie să aflăm cine tâlmăcește pentru Toranaga. Trebuie să fie uluitor de bun. Sigur nu e unul dintr-ai noștri? Nu poate să fie fratele Manuel, nu? Întrebă âmărât, folosind numele de botez al lui Masamanu Jiro.

Jiro era fiul unui samurai creștin, care fusese educat de iezuiți din copilărie și, fiind inteligent și devotat, fusese ales să intre în seminar spre a fi pregătit ca preot, legat prin cele patru jurăminte, de care nu era vreunul până acum dintre japonezi. Jiro fusese alături de Ordin timp de douăzeci de ani și apoi, de necrezut, plecase înainte de a fi hirotonisit, iar acum era un dușman neîmpăcat al Bisericii.

— Nu, Manuel e încă în Kyushu, arde-l-ar în veci focul iadului. A rămas un dușman înverșunat al lui Toranaga, nu l-a ajutat niciodată. Din fericire, n-a fost niciodată părtaș la nici un secret politic. Tâlmăciul a fost doamna Maria, spuse Alvito, folosind numele de botez al lui Toda Mariko.

— Toranaga ți-a spus-o?

— Nu, Eminență. Dar s-a întâmplat să aud că ea se află în vizită la castel și că a fost văzută cu englezul.

— Ești sigur?

— informația noastră este întru totul adevărată

— Bine, spuse dell'Aqua. Poate că Domnul ne ajută în felul Lui de nepătruns. Trimite după ea imediat.

— Am văzut-o deja. M-am străduit s-o întâlnesc ca din întâmplare. Era încântătoare, ca întotdeauna, amabilă, ca întotdeauna, pioasă, ca întotdeauna, dar mi-a spus anume înainte de a avea prilejul s-o întreb eu: "Bineînțeles, părinte, împărăția noastră este o țară cu totul aparte și unele lucruri trebuie să rămână, prin tradiție, foarte secrete. Nu e la fel și-n Portugalia, și-n Ordinul Iezuiților?"

— Ești confesorul ei...

— Da. Dar n-o să spună nimic.

— De ce?

— E limpede că a fost prevenită dinainte și i s-a interzis să discute ce s-a întâmplat și ce s-a spus. Îi cunosc prea bine. În această privință, puterea lui Toranaga este mai mare decât a noastră.

— Credința ei este atât de slabă? Pregătirea pe care i-am făcut-o n-are nici o putere? Cu siguranță că nu. Este tot atât de devotată și de bună creștină ca oricare dintre femeile pe care le-am cunoscut. Într-o zi are să devină călugăriță – poate chiar prima stareță japoneză.

— Da, dar acum n-o să spună nimic.

— Biserica este în primejdie. Asta e important, poate prea important, spuse dell'Aqua. Ea ar înțelege asta. E mult prea inteligentă să nu o înțeleagă.

— Vă rog, nu-i puneți așa credința la încercare. Noi trebuie să pierdem. Ea m-a prevenit, tot atât de limpede de parcă ar fi fost pus pe hârtie.

— Poate c-ar fi bine s-o punem la încercare. Pentru propria ei mântuire.

— Depinde de Eminența Voastră s-o porunciți sau nu. Dar mă tem, Eminență, că ea trebuie să-i dea ascultare lui Toranaga, nu nouă.

— Am să mă gândesc la Maria, spuse dell'Aqua, da.

Își lăsă privirea să rătăcească asupra focului, strivit de greutatea misiunii lui. Biata Maria! Eretic blestemat! Cum să ocolim capcana? Cum să ascundem adevărul în legătură cu armele? Cum a putut un Părinte Inspector ca da Cunha, care era atât de bine pregătit, cu atâta experiență, cu șapte ani de ședere în Macao și Japonia, cum a putut să facă o greșală atât de grosolană?

— Cum? întrebă el flăcările.

Pot să răspund, își spuse. E prea ușor. Intri în panică, sau uiți gloria Domnului, sau devii prea plin de mândrie, sfidător sau cu inima împietrită. Cine n-ar fi făcut la fel, poate, în aceleași împrejurări? Să fii primit de Taiko cu mare cinste, la apusul soarelui, o întâlnire triumfală, cu pompă și ceremonie – aproape ca un act de pocăință din partea lui Taiko, care părea să fie pe punctul de a se converti. Și apoi să te trezești în mijlocul aceleiași nopți cu edictele de expulzare ale lui Taiko, care decretau că toate ordinele religioase trebuiau să părăsească Japonia în douăzeci de zile, și, sub pedeapsa cu moartea, să nu se mai întoarcă niciodată și, ce era mai rău, că tuturor convertiților japonezi din întreaga țară li se ordona să se lepede de credință imediat, sau altfel vor fi exilați, sau condamnați la moarte pe loc.

Împins de deznădejde, Părintele Inspector îi sfătuipe înnebunit pe câțiva *daimyo* creștini din Kyushu – printre ei Onoshi, Misaki, Kiyama și Harima din Nagasaki – să se răzvrătească spre a salva Sfânta Biserică și scrisese disperat conchistadorilor să sprijine revolta.

Flăcările dansau și trosneau pe grătarul de fier. Da, totul e adevărat, gândi dell'Aqua. De-aș fi știut măcar, sau dacă da Cunha m-ar fi întrebat întâi pe mine. Dar cum ar fi putut? E nevoie de șase luni ca să ajungă o scrisoare în Goa și probabil încă șase ca alta să vină înapoi și da Cunha a scris, într-adevăr, imediat, dar el era Părintele Inspector, direct răspunzător, și trebuia să facă față pe loc dezastrului.

Deși dell'Aqua se imbarcase imediat ce primise scrisoarea, cu scrisori de prezentare ca ambasador, aranjate în grabă, din partea viceregelui din Goa, îi trebuiseră luni să ajungă în Macao, ca aici să afle doar că da Cunha era mort și că lui și tuturor preoților li se interzicea, sub pedeapsa cu moartea, să intre în Japonia.

Dar armele deja plecaseră.

Apoi, după zece săptămâni, venise vestea că Biserica nu mai era nimicită în Japonia, că Taiko nu mai aplica noile sale legi. Doar cincizeci de biserici fuseseră arse. Numai Takayama fusese nimicită. Și se șoptea că, deși edictele ar rămâne oficial în picioare, Taiko era acum gata să lase lucrurile cum fuseseră, dacă sfinții părinți aveau să facă convertirile cu mai puțin zgomot, convertiții lor să fie mai discreți și să se poarte cum se cuvine, iar slujbele sau alte servicii religioase să nu se mai țină în public cu fast, iar creștinii prea zeloși să înceteze cu incendierea bisericilor budiste.

Apoi, când greaua încercare părea pe sfârșite, dell'Aqua își amintise că armele plecaseră cu săptămâni în urmă, sub sigiliul Părintelui Inspector da Cunha și că ele zăceau încă în magaziile iezuite din Nagasaki.

Urmaseră mai multe săptămâni de chin până ce armele fuseseră trecute în taină, prin contrabandă, înapoi în Macao – da, sub sigiliul meu de data asta, își aminti dell'Aqua, nădăjduind că secretul fusese înmormântat pentru totdeauna. Dar secretele astea nu-ți dau niciodată pace, oricât de mult ai dori sau te-ai ruga.

Cât de multe știe ereticul?

Mai bine de o oră, Eminența Sa rămase nemișcat în scaunul de piele, cu spătar înalt, privind fără să vadă focul. Alvito așteptă liniștit Ungă bibliotecă, cu mâinile așezate în poală. Raze de lumină dansau reflectate de crucifixul de argint de pe peretele din spatele Părintelui Inspector. Pe

peretele lateral era un mic tablou al pictorului venețian Tizian, pe care dell'Aqua îl cumpărase în tinerețea sa la Padova, unde fusese trimis de tatăl său să studieze dreptul. Celălalt perete era plin cu Biblii și cărțile sale, în latină, portugheză, italiană și spaniolă. Și două rafturi cu cărți și pamflete japoneze din propria tipografie mobilă a ordinului, din Nagasaki, pe care el o comandase și o adusese, cu multă cheltuială, din Goa, cu zece ani în urmă: cărți de rugățiuni și catehisme de toate felurile, tălmăcite în japoneză cu atâta trudă de iezuiți, lucrări adaptate din japoneză în latină, încercând să-i ajute pe prozelitii japonezi să învețe acea limbă; și, în sfârșit, două cărți mici, de neprețuit, prima gramatică portughezo-japoneză, opera de-o viață a părintelui Sancho Alvarez, tipărită acum șase ani, și perechea ei, incredibilul dicționar portughezo-latino-japonez, tipărit anul trecut cu litere romanice și în scriere *hiragana*. Fusese început din porunca sa în urmă cu douăzeci de ani, primul dicționar de cuvinte japoneze alcătuit vreodată.

Părintele Aivito luă cartea și o mângâie cu drag. Știa că era o operă de artă, unică. De optsprezece ani el însuși alcătua o astfel de lucrare și sfârșitul era încă departe. Dar a lui urma să fie un dicționar cu explicații suplimentare și mult mai amănunțit, aproape o prezentare a Japoniei și japonezilor, și el știa, fără să se mândrească cu asta, eă, dacă izbutea s-o termine, avea să fie o capodoperă în comparație cu lucrarea părintelui Alvarez și că, dacă era ca numele lui să fie amintit vreodată, avea să fie din pricina cărții sale și a Părintelui Inspector, care era singurul părinte pe care-l știuse vreodată.

— Vrei să pleci din Portugalia, fiule, și să intri în slujba Domnului? îi spusese uriașul iezuit în prima zi când îl întâlnise.

— O, da, vă rog, părinte, răspunse, lungindu-și gâtul spre el cu o dorință disperată.

— Câți ani ai, fiule?

— Nu știu, părinte, poate zece, poate unsprezece, dar știu să scriu și să citesc, m-a învățat preotul și sunt singur, n-am pe nimerii, nu aparțin nimănui...

Dell'Aqua îl luase la Goa și apoi la Nagasaki, unde intrase în seminarul Ordinului Iezuit, cel mai tânăr european din Asia, aparținând, în sfârșit, cuiva. Urmaseră apoi miracolul talentului său la limbi străine și funcțiile sale de încredere ca translator și sfătuitor în probleme de negoț, mai întâi pe lângă Harima Tadao, *daimyo* de Hizen, din Kyushu, unde se găsea Nagasaki, și apoi, cu timpul, pe lângă însuși Taiko. Fusese hirotonisit și mai târziu i s-acordat și privilegiul celui de al patrulea jurământ. Acesta era un jurământ special, mai presus de jurămintele obișnuite de sărăcie, castitate și supunere, acordat doar celor mai de seamă iezuiți, jurământul de supunere față de însuși Papa; să fii unealta lui întru lucrarea Domnului, să mergi acolo unde Papa însuși îți poruncește și să faci ceea ce el dorește; să ajungi, așa cum gândise fondatorul ordinului, soldatul basc Loyola, unul dintre *Regimini Militantis Ecclesiae*, unul dintre cei dăruiți trup și suflet, soldații aleși ai lui Iisus, în slujba Vicarului Său, Papa.

Am fost norocos, gândi Alvito. O, Doamne, ajută-mi să fiu de folos.

În cele din urmă, dell'Aqua se ridică, își dezmoști oasele și se îndreaptă spre fereastră. Soarele strălucea pe țiglele aurite ale donjonului central al castelului, ce se avânta spre cer, eleganța simplă a construcției subliniindu-i soliditatea. Turn al diavolului, gândi. Cât timp o să rămână acolo ca să amintească fiecăruia dintre noi? Sunt doar cincisprezece... nu, șaptesprezece ani de când Taiko a pus patru sute de mii de oameni să sape și să construiască, secătuiind țara ca să plătească pentru el, monumentul lui, apoi în numai doi ani, castelul Osaka era terminat. Incredibil om! Incredibil popor! Da. Și străjuiește acolo de neclintit. Afară doar de Degetul Domnului. Îi poate nărui într-o clipită, dacă El vrea. O, Doamne, ajută-mă să-ți îndeplinesc voia Ta.

— Ei bine, Martin, se pare că avem treabă. Dell'Aqua începu să se

preumbe în sus și-n jos, vocea lui fiind acum tot atât de hotărâtă ca și pasul. În legătură cu pilotul englez: dacă nu-l apărăm, are să fie omorât și suntem în primejdie să cădem în dizgrația lui Toranaga. Dacă reușim să-l apărăm, curând are să-și bage singur gâtul în laț. Dar putem cuteza să așteptăm? Prezența lui e o amenințare pentru noi și nu se știe cât rău poate să mai facă până-ntr-acea fericită zi. Sau îl putem ajuta pe Toranaga să-l înlăture. Sau, până la urmă, îl convertim.

Alvito clipi.

— Poftim?

— E inteligent, bun cunoscător într-ale catolicismului. Nu sunt, de fapt, cei mai mulți englezi catolici în sufletul lor? Răspunsul este da, dacă regele sau regina lor sunt catolici, și nu, dacă el sau ea sunt protestanți. Englezii nu se sinchisesc de religie. Pentru moment sunt porniți împotriva noastră, dar nu e asta din pricina Armadei? Poate că Blackthorne poate fi convertit. Asta ar fi soluția perfectă – pentru gloria Domnului și pentru salvarea sufletului său eretic de osânda veșnică, către care cu siguranță se-ndreaptă.

Apoi, Toranaga: O să-i dăm hărțile pe care le vrea. Explică-i cum e cu "sferele de influență". De fapt, hotarele nu pentru asta au fost trase, să separe influența portugheză de cea a prietenilor noștri spanioli? *Si, è vero!* Spune-i că celelalte probleme importante, eu, personal, voi fi onorat să i le pregătesc și că i le voi prezenta cât mai curând cu putință. Fiindcă va trebui să verific faptele în Macao, n-ar putea să încuviințeze un oarecare răgaz? Și totodată, spune-i că ești încântat să-i aduci la cunoștință faptul că, în acest an, Corabia Neagră va naviga cu trei săptămâni mai devreme, cu cea mai mare încărcătură de mătăsuri și argint care a fost vreodată, că toate bunurile noastre și partea noastră de încărcătură – reflectă un moment – și că cel puțin o treime din întreaga încărcătură va fi vândută printr-un misit numit de Toranaga însuși.

— Eminentă, căpitanului general n-o să-i placă să navigheze mai devreme și n-o să-i placă să...

— Tu va trebui să obții imediat de la Toranaga autorizația de navigație pentru Ferriera. Du-te la el imediat cu răspunsul meu. Să-l impresionăm cu graba noastră, nu e asta unul dintre lucrurile pe care le admiră? Având autorizațiile acum, Ferriera are să cedeze în privința problemei minore a sosirii mai devreme, cât despre misit, pentru căpitanul general nu e nici o deosebire între un băștinaș sau altul. Oricum el își va primi partea lui de câștig.

— Dar, de obicei, seniorii Onoshi, Kiyama și Harima își împart între ei misitia. Nu știi dacă au să se învoiască.

— Atunci, rezolvă problema. Toranaga ne va da răgaz numai cu acest preț. Singurele lucruri de care are nevoie sunt: putere, influență și bani. Noi ce putem să-i oferim? Nu putem să-i dăm pe acei *daimyo* creștini. Noi...

— Nu încă, spuse Alvito.

— Chiar dacă am putea, nu știi încă dacă ar trebui sau dacă o vom face. Onoshi și Kiyama se dușmănesc aprig, dar s-au unit împotriva lui Toranaga pentru că sunt siguri că el are să distrugă Biserica – și pe ei – dacă va obține vreodată controlul asupra Consiliului.

— Toranaga va sprijini Biserica. Isihido e adevăratul nostru dușman.

— Nu-ți împărtășesc încrederea, Martin. Nu trebuie să uităm că, deoarece Onoshi și Kiyama sunt creștini, toți vasalii lor, cu zecile de mii, sunt creștini. Nu-i putem jigni. Singura înlesnire pe care i-o putem face lui Toranaga este ceva legat de negoț. Îi place enorm negoțul, dar n-a izbutit niciodată să participe personal. Așa că favoarea pe care o sugerez eu s-ar putea să-l ispitească și să ne acorde o amânare, pe care, poate, o vom putea extinde într-una permanentă. Știi cât de mult le place japonezilor acest gen de soluție – măciuca ridicată, pe care ambele părți se fac că n-o văd.

— După părerea mea, nu e înțelept, din punct de vedere politic, ca

seniorul Onoshi și seniorul Kiyama să se întoarcă împotriva lui Toranaga în acest moment. Ar trebui să urmeze vechea zicală: lasă-ți totdeauna porțiță de scăpare, nu? Aș putea să le sugerez că dacă i-ar da lui Toranaga douăzeci și cinci de procente – așa ca fiecare dintre ei, Onoshi, Kiyama, Harima și Toranaga să aibă părți egale – ar fi foarte ușor să îndulcească lovitura trecerii lor "temporare" de partea lui Ishido și împotriva lui.

— Atunci Ishido n-o să mai aibă încredere în ei și are să ne urască și mai mult când o să afle.

— Ishido ne urăște și acum peste măsură. Ishido nu are mai multă încredere în ei decât au ei în el și noi încă nu știm de ce i s-au alăturat ei. Cu acordul lui Onoshi și Kiyama, am putea să facem propunerea oficială ca și cum ar fi, de fapt, ideea *noastră*, spre a ține balanța între Ishido și Toranaga. Între patru ochi îi putem spune lui Toranaga de generozitatea lor.

Dell'Aqua cântări avantajele și dezavantajele planului.

— Excelent, spuse în cele din urmă. Fă așa cum spui. Acum, în privința ereticului. Dă-i astăzi lui Toranaga rutterele lui. Du-te înapoi la Toranaga imediat. Spune-i că ele ne-au fost trimise în taină.

— Cum să-i explic întârzierea?

— Nu-i explici. Spune-i adevărul: au fost aduse de Rodrigues, dar nici unul dintre noi n-a observat că pachetul sigilat conținea cărțile-pilot dispărute. De fapt noi nu l-am deschis timp de două zile. În agitația cu ereticul am uitat, bineînțeles, de ele. Cărțile-pilot dovedesc că Blackthorne este pirat, hoț și trădător. Propriile lui cuvinte au să ne scape de el o dată pentru totdeauna, ceea ce, cu siguranță, e justiția divină. Spune-i lui Toranaga adevărul – că Mura i le-a dat părintelui Sebastio, cum s-a și întâmplat de fapt, care ni le-a trimis nouă, știind că noi vom ști ce să facem cu ele. Asta-l scapă pe Mura, pe părintele Sebastio, pe toți. Ar trebui să-i spunem lui Mura printr-un porumbel călător ce s-a făcut. Sunt sigur că Toranaga își va da seama că am avut la inimă interesele lui și nu pe ale lui Yabu. Știe că Yabu a făcut o înțelegere cu Ishido?

— Aș zice că da, Eminentă. Dar se zvonește că Yabu și Toranaga sunt prieteni acum.

— N-aș avea încredere în puiul ăsta de diavol.

— Sunt sigur că Toranaga n-are. Mai cu seamă că Yabu nu s-a angajat față de el cu nimic.

Brusc atenția le fu abătută de o ceartă violentă de-afară. Ușa se deschise și un călugăr cu glugă intră desculț în încăpere, smucindu-se din mâinile părintelui Soldi.

— Domnul Iisus Cristos să vă binecuvânteze, spuse, cu glas răgușit de ură. Fie ca El să vă ierte păcatele.

— Călugăre Perez, ce cauți aici? izbucni dell'Aqua.

— M-am întors în haznaua asta să propovăduiesc iar păgânilor cuvântul Domnului.

— Dar ți s-a interzis, prin edict, sub pedeapsa cu moartea, să te întorci vreodată, fiind vinovat de ațâțare la răzmeriță. Printr-o minune ai scăpat de martiriul de la Nagasaki și ți s-a poruncit...

— Asta a fost voia Domnului și un împuțit de edict păgân, al unui nebun mort, n-are nimic de-a face cu mine, spuse călugărul. Era un spaniol scund, subțire, cu o barbă lungă, neîngrijită. Mă aflu aici ca să duc mai departe lucrarea Domnului. Privi spre părintele Alvito. Cum merge negoțul, părinte?

— Din fericire pentru Spania, foarte bine, răspunse cu răceală Alvito.'

— Eu nu-mi petrec timpul în case de negoț, părinte. Eu mi-l petrec cu turma mea.

— Asta-i lăudabil, răspunse dell'Aqua tăios. Dar petrece-l acolo unde a porucit Papa – în afara Japoniei. Această provincie este numai a *noastră*. Și, de asemeni, e teritoriu portughez, nu spaniol. Trebuie să-ți amintesc că trei Papi au poruncit ca toate ordinele religioase, în afara noastră să părăsească

Japonia? și regele Filip a ordonat același lucru.

— Vorbe goale, Eminentă. Lucrarea Domnului e mai presus de ordinele pământești. M-am întors și-am să deschid larg ușile bisericilor și am să chem mulțimile să se ridice împotriva necredincioșilor.

— De câte ori trebuie să te previn? Nu poți socoti Japonia un fel de provincie incașă, locuită de sălbatici din junglă, care n-au nici istorie, nici cultură. Îți interzic să predici și stărui să te supui ordinelor Sanctității Sale.

— O să convertim păgânii. Ascultă, Eminentă, mai sunt încă o sută dintre frații mei în Manila, care așteaptă să se imbarce să vină aici, toți buni spanioli, și o mulțime dintre conchistadorii noștri glorioși ca să ne apere, dacă va fi nevoie. O să predicăm în văzul tuturor și o să ne purtăm sutanele în văzul tuturor, n-o să ne furișăm în cămăși de mătase, idolatre, ca iezuiții!

— Ți se interzice să stârnești autoritățile, pentru că are să se aleagă praful de Sfânta Biserică!

— Ți-o spun în față că ne întoarcem în Japonia și-o să rămânem în Japonia. O să predicăm Cuvântul în ciuda ta – în ciuda oricărui prelat, episcop, rege și chiar a oricărui Papă, întru gloria Domnului!

Călugărul trânti ușa în urma lui.

Roșu de mânie, dell'Aqua își turnă un pahar de Madeira. Un strop de vin pică pe suprafața lustruită a mesei.

— Spaniolii ăștia or să ne distrugă pe toți. Dell'Aqua bău încet, încercând să se domolească.

În cele din urmă spuse:

— Martin, trimite câțiva dintre oamenii noștri să-l urmărească, și-ar fi bine să-i previi deîndată pe Kiyama și Onoshi. Nu se știe ce-o să se întâmple dacă nebunul ăla o să facă zarvă în public.

— Da, Eminentă. La ușă șovăi. Mai întâi Blackthorne și acum Perez. Parcă e prea mare potriveala. Pesemne că spaniolii din Manila au știut de Blackthorne și l-au lăsat să vină aici doar să ne scoată din minți.

— Poate, dar probabil că nu. Dell'Aqua își termină paharul și-l așeză atent pe masă. În orice caz, cu ajutorul lui Dumnezeu și cu grija cuvenită, nici unul din ei nu va fi lăsat să aducă vreun rău Sfintei Biserici – oricare ar fi prețul.

CAPITOLUL 20

— Fir-aș eu afurisit, dacă asta nu e viață!

Blackthorne zăcea încântat pe burtă pe salteaua groasă, pe jumătate înfășurat într-un chimonou de bumbac, cu capul sprijinit pe brațe. Mâinile fetei alergau pe spatele lui, apăsându-i mușchii și alinându-i trupul și sufletul, aproape făcându-l să toarcă de plăcere ca un motan. O altă fată turna *saké* într-o ceașcă mică de porțelan. A treia aștepta deoparte, ținând în mâini o tavă lăcuită cu un coș de bambus, plin vârf cu pește prăjit în grăsime, în stil portughez, cu încă un clondir de *saké* și câteva bețișoare.

— *Nan desu ka*, Anjin-san? Ce e, prea-onorate pilot, ce-ați spus?

— Nu știu s-o spun în *Nihon-go*, *Rako-san*. Zâmbi fetei care-i oferea *saké*. În schimb, arată spre ceașcă: cum se spune la asta? *Namae ka?*

— *Sabazuki*.

Ea o spuse de trei ori și el repetă, apoi cealaltă fată, Asa, îi oferi pește și el dădu din cap:

— *Iyé, domo*. Nu știa să spună "acum sunt sătul", așa că încercă, în "schimb, "nu foame acum".

— *Ah! Ima hara hette wa oranu*, îi explică Asa, corectându-l.

El repetă expresia de mai multe ori și ele râseră de pronunția lui, dar, în cele din urmă, izbuti s-o facă să sune cum trebuie.

N-am să învăț niciodată limba asta, gândi. N-ai cum lega sunetele ei de engleză sau latină, ori portugheză.

— Anjin-san? Asa îi oferi din nou tava.

Dădu iarăși din cap și-și puse mâinile pe stomac cu gravitate, dar acceptă *saké* și goli ceașca până la fund. Sono, fata care-i masa spatele, se opri, așa că el îi luă mâna și și-o puse pe gât și se prefăcu că geme de plăcere. Ea pricepu imediat și continuă.

De fiecare dată când golea mica ceașcă, aceasta era reumplută imediat. Ia-o mai încetșor, gândi, asta e a treia ploscă și simt cum mi s-a dus până în călcâie.

Cele trei fete, Asa, Sono și Rako, sosiseră o dată cu zorii, aducând *cha*, despre care părintele Domingo îi spusese că chinezii îi zic uneori *t'ee* și că este băutura națională a Chinei și Japoniei. Somnul îi fusese agitat după întâlnirea cu asasinul, dar băutura înțepătoare și fierbinte îl întărise. Aduseseră prosoape mici, fierbinți, făcute sul, ușor parfumate. Când el le privise nedumerit, neștiind la ce se folosesc, Rako, care era mai mare peste fete, îi arătase cum să le întrebuințeze pentru față și mâini.

Apoi îl însoțiseră cu garda sa de patru samurai la baia de aburi, în celălalt capăt al acestei aripi a castelului, și-l dăduseră în seama slugilor de la baie. Tot timpul cât ținuse baia, i se potrivise barba, i se săpunise părul și i se făcuse masaj, cei patru samurai asudaseră răbdători.

După aceea se simțise ca prin minune renăscut. Îi dăduseră un alt chimonou de bumbac, lung până la genunchi și alte șosete-*tabi* – iar fetele îl așteptau. Îl conduseseră într-o altă încăpere, unde se aflau Kiri și Mariko. Mariko îi spusese că seniorul Toranaga hotărâse să-l trimită pe Anjin-san, peste câteva zile, într-una din provinciile sale ca să se întrezeze și că nobilul Toranaga era foarte mulțumit de el, așa că n-avea de ce să-și facă vreun fel de griji, pentru că se afla în grija seniorului Toranaga. N-ar binevoi Anjin-san să înceapă să facă hărțile cu materialele pe care ea o să i le pună la îndemână? În curând au să fie alte întâlniri cu stăpânul, iar stăpânul făgăduise că nu peste mult timp ea va fi liberă să răspundă oricăror întrebări pe care l-ar putea pune Anjin-san. Seniorul Toranaga era nerăbdător ca Blackthorne să-i cunoască pe japonezi, după cum el însuși era nerăbdător să afle despre lumea din afară, despre navigație și viața pe mare. Apoi Blackthorne fusese dus la doctor. Spre deosebire de samurai, doctorii purtau părul tăiat scurt, fără coadă.

Blackthorne îi ura pe doctori și se temea de ei, dar acest doctor fusese diferit. Fusese blând și neînchipuit de curat. Cei mai mulți dintre doctorii europeni erau bărbieri, grosolani și la fel de plini de păduchi și murdari ca toți ceilalți. Doctorul acesta îl palpase cu grijă, îl privise politicos, îl ținuse pe Blackthorne de încheietura mâinii ca să-i ia pulsul, îi cercetase ochii, gura, urechile și-i ciocăniase ușor spatele, genunchii și tălpile, cu mișcări liniștitoare. Tot ceea ce vroia de obicei un doctor european era să-ți vadă limba și să întrebe: "Unde te doare?"; apoi îți lua sânge, ca să-ți îndepărteze stricăciunea din el, și-ți dădea un vomitiv puternic ca să-ți curețe stricăciunea din măruntaie.

Blackthorne nu putea suferi să i se ia sânge și să fie curățit astfel pe dinăuntru, și de fiecare dată îi și era mai rău. Dar acest doctor n-avea nici bisturiu, nici castron pentru sângerare, nici mirosul greu care-i înconjura de obicei pe doctorii din țara lui, așa că-i venise inima la loc și se liniștise puțin.

Doctorul îi atinsese întrebător cicatricea de pe coapsă. Blackthorne imitase sunetul unei arme de foc, pentru că acolo, cu mulți ani în urmă, carnea-i fusese străbătută de un glonț de muschetă. Doctorul spusese: *ah*, *so desu*, și dăduse din cap. Îl mai pipăise apăsător, dar nedureros, pe șale și pe pantece. În cele din urmă, doctorul îi vorbise lui Rako și ea încuviințase din cap, se înclinase și-i mulțumise.

— *Ichi ban?* întrebuse Blackthorne voind să știe dacă totul era în

ordine.

— *Hai, Anjin-san.*

— *Honto ka?*

— *Honto.*

Ce cuvânt folositor, *honto* – "E adevărat?", "Da, adevărat" – gândi Blackthorne.

— *Domo, doctor-san.*

— *Do itashimashité*, spusese doctorul înclinându-se. Pentru nimic, nu te mai gândi la asta.

Blackthorne se înclinase la rândul lui. Fetele îl conduseseră afară și abia acum, când zăcea pe așternuturile groase, cu chimonoul de bumbac desfăcut și cu Sono plimbându-și ușor mâinile pe spatele lui, își aminti că stătuse gol în fața doctorului, a fetelor și a samurailor, dar că nici nu băgase de seamă și nici nu se simțise rușinat.

— *Nan desu ka, Anjin-san?* întrebă Rako. Ce e, prea-onorate pilot? De ce râzi?

Dinții-i albi îi străluceau, iar sprâncenele îi erau smulse și pictate sub formă de semilună. Purta părul negru într-un coc înalt, și un chimonou cu flori roz și o eșarfă gri-verzuie.

— Pentru că sunt fericit, *Rako-san*. Dar cum să ți-o spun? Cum să-ți spun că am râs pentru că sunt fericit și că, pentru prima oară de când am plecat de acasă, nu mai simt grijile care mă apăsau. Pentru că-mi simt spatele și tot trupul minunat. Pentru că mă bucur de încrederea lui Toranaga-*sama* și pentru că am dat trei lovituri zdravene afurisiților de iezuiți și alte șase scârnaviilor de portughezi!

Apoi sări în picioare, își strânse bine chimonoul pe el și începu un dans marinăresc deslănțuit, cântând un cântec vesel de punte ca să țină măsura.

Rako și celelalte fete îl priveau încremenite. Ușa se deschise imediat și samurarii de pază rămaseră și ei cu ochii gata să le iasă din orbite. Blackthorne dansă și cântă nestăpânit, până ce nu mai rezistă și se prăbuși, izbucnind în râs. Fetele bătură din palme, iar Rako încercă să-l imite, fără să izbutească, chimonoul prea lung încurcând-o. Celelalte se ridicară și-l convinseră să le arate cum să facă și el încercă, iar ele se înșirară una lângă alta, cu chimonourile ridicate, urmărindu-i pașii. Dar nu izbutiră și-n curând sporovăiau de zor, chicotind și fluturându-și evantaiele.

Brusc, gărzile deveniră solemne și se înclinară adânc. Toranaga stătea în prag, îsoțit de Kiri și Mariko și de nelipsiții săi samurai de pază. Fetele îngenuncheară, își lipiră palmele de podea și se înclinară, dar râsul nu le dispăruse de pe față și nici nu se citea vreo urmă de teamă pe chipul lor. Se înclină și Blackthorne politicos, dar nu tot atât de adânc ca femeile.

— *Konnichi wa, Toranaga-sama*, spusese.

— *Konnichi wa, Anjin-san*, răspunse Toranaga. Apoi puse o întrebare.

— Stăpânul meu întreabă ce făceați, *senhor?* spusese Mariko.

— A fost doar un dans, *Mariko-san*, spusese Blackthorne simțindu-se caraghios, Se numește *hornpipe*. E un dans marinăresc și, în timp ce dansăm, obișnuim să cântăm cântece marinărești. Eram fericit, atâta tot, pesemne *saké*-ul e de vină. Îmi pare rău, sper că nu l-am tulburat pe Toranaga-*sama*.

Ea traduse.

— Stăpânul meu spune că ar dori să vadă dansul și să audă cântecul.

— Acum?

— Bineînțeles că acum.

Imediat Toranaga se așeză cu picioarele încrucișate, iar mica sa suită se răspândi prin încăpere. Toți îl priveau pe Blackthorne așteptând.

Poftim, nebunule, își spusese Blackthorne, uite ce se întâmplă dacă nu te păzești! Acum n-ai încotro, trebuie să joci, deși ți-ai pierdut glasul și

pașii îți sunt nesiguri.

Totuși își legă strâns chimonoul și-și dădu drumul cu patimă, învârtindu-se, aruncându-și picioarele, răsucindu-se, săltând și răcnind cât îl ținea gura.

Tăcere deplină.

— Stăpânul meu spune că n-a văzut niciodată, în viața lui, așa ceva.

— *Arigato goziemashita!* spuse Blackthorne, asudând tot, parte din pricina efortului, parte din pricina stânjenelii.

Apoi Toranaga își puse săbiile deoparte, își prinse poalele chimonoului în brâu și trecu lângă el.

— Seniorul Toranaga va dansa dansul dumitale, spuse Mariko.

— Da?

— Te roagă să-l înveți, spune.

Și Blackthorne începu. Îi arătă pasul de bază, apoi îl repetă de câteva ori. Toranaga îl prinse repede.

Blackthorne era foarte impresionat de agilitatea bărbatului burtos și mult mai în vârstă decât el.

Apoi Blackthorne începu să cânte și să danseze, iar Toranaga i se alătură, mai nesigur la început, în strigătele vesele ale privitorilor. Toranaga își scoase chimonoul, își încrucișă brațele și începu să danseze la fel de vioi, alături de Blackthorne, care-și aruncă și el chimonoul, cântă și mai tare și iuți ritmul, prea conștient de absurdul a ceea ce făceau, dar furat de hazul jocului. În cele din urmă Blackthorne făcu un fel de salt răsucit pe un picior și se opri. Bătu din palme și se înclină în fața lui Toranaga și toți aplaudară pentru stăpânul lor, care era foarte fericit.

Toranaga se așeză în mijlocul camerei găfâind ușor. Imediat Rako se repezi să-i facă vânt cu evantaiul și celelalte alergară să-i aducă chimonoul, dar Toranaga își împinse chimonoul spre Blackthorne și luă, în schimb, pe cel simplu.

— Stăpânul meu spune că ar fi încântat să-l primești în dar. Apoi adăugă: Aici este socotită o mare cinste ca seniorul tău să-ți dea un chimonou, chiar și foarte vechi, spuse Mariko

— *Arigato goziemashita*, Toranaga-*sama*. Blackthorne se înclină adânc. Da, înțeleg cinstea pe care mi-o face, Mariko-*san*. Te rog mulțumește-i seniorului Toranaga cu vorbele convenite, pe care eu, din păcate, nu le știu încă, și spune-i că am să-l păstrez ca pe o comoară și n-am să uit niciodată onoarea mare pe care mi-a făcut-o dansând alături de mine.

Toranaga era și mai încântat.

Cu mult respect, Kiri și celelalte slujnice îl ajutară pe Blackthorne să-și pună chimonoul stăpânului lor și-i arătară cum să-și lege eșarfa. Chimonoul era din mătase maro, cu cincini însemne purpurii, iar eșarfa din mătase albă.

— Seniorul Toranaga spune că i-a plăcut dansul. Într-o zi poate că o să-ți arate unele dintr-ale noastre. Ar vrea să înveți japoneza cât se poate de repede.

— Și mie mi-ar plăcea. Dar și mai mult, gândi Blackthorne, mi-ar plăcea să fiu în hainele mele, să-mi mănânc mâncarea mea, în cabina mea, de pe corabia mea, cu tunurile mele încărcate, cu pistoalele la brâu, pe puntea aplecată sub velele umflate de vânt. Ați vrea să-l întrebați pe seniorul Toranaga când îmi pot recăpăta corabia înapoi?

— *Senhor?*

— Corabia mea, *senhora*. Vă rog întrebați-l când îmi pot căpăta nava înapoi. Și, deasemenea, și echipajul. Toată încărcătura ei a fost luată, erau douăzeci de mii de monezi de argint în casa de fier. Sunt sigur că va înțelege că noi suntem negustori și că, deși prețuim ospitalitatea sa, am vrea să facem negoț cu mărfurile pe care le-am adus cu noi, și să ne întoarcem acasă. O să ne ia aproape optsprezece luni ca să ajungem în țara noastră.

— Stăpânul meu spune că nu trebuie să-ți faci griji. Totul se va face cât de curând cu puțință. Mai întâi trebuie să fii sănătos și puternic. Vei pleca pe înserat.

— *Senhora?*

— Seniorul Toranaga a spus că urmează să pleci pe înserat, *senhor*. Am spus-o greșit?

— Nu, nu, deloc, *Mariko-san*. Dar acum o oră, sau cam așa, mi-ai spus c-o să plec peste câteva zile.

— Da, dar acum el spune că ai să pleci diseară.

Ea tălmăci toate acestea lui Toranaga, care răspunse din nou.

— Stăpânul meu zice că este mai bine și mai potrivit să pleci diseară. Nu trebuie să-ți faci griji, *Anjin-san*, te afli în grija sa. O trimite pe doamna *Kiritsubo* la *Yedo* ca să facă pregătirile pentru întoarcerea sa. Ai să pleci cu ea.

— Te rog, mulțumește-i din partea mea. Poate să... pot să-ntreb dacă ar fi cu puțință să-l elibereze pe fratele *Domingo*? Omul știe foarte multe.

Ea traduse.

— Stăpânul meu spune, îmi pare rău, dar omul a murit. El a trimis după călugăr ieri, imediat după ce l-ai rugat, dar era deja mort.

Blackthorne rămase dezamăgit.

— Cum a murit?

— Stăpânul meu spune că a murit când i s-a strigat numele.

— Bietul om!

— Stăpânul meu spune, viața și moartea sunt același lucru. Sufletul preotului va aștepta până-n cea de-a patruzecia zi, apoi se va naște iar. De ce să fim triști? Asta e legea de nestrămutat a naturii. Începu să spună ceva, dar se răzgândi, adăugând doar: *Budiștii* cred că avem mai multe nașteri sau renașteri, *Anjin-san*. Până ce, în cele din urmă, devenim desăvârșiți și ajungem în nirvana – în rai.

Blackthorne își îndepărtă, pentru moment, tristețea și se concentrează asupra lui *Toranaga* și asupra prezentului.

— Pot să-l întreb, vă rog, dacă echipajul meu... Se opri când *Toranaga* își îndreptă privirea către ușă.

Un tânăr samurai intră grăbit în cameră, se înclină în fața lui *Toranaga* și așteptă.

Toranaga spuse:

— *Nan ja?*

Blackthorne nu înțelese nimic din cele ce se spuneau, dar i se păru că prinde porecla părintelui *Alvito* – "*Tsukku*". Văzu privirea lui *Toranaga* zburând spre el și licărirea unui zâmbet și se întrebă dacă *Toranaga* trimisese după preot din pricina celor spuse de el. Sper că da, gândi, și trag nădejde că *Alvito* e în rahat până peste cap. Hotărî să nu-l întrebe pe *Toranaga*, deși se simțea foarte ispitit să o facă.

— *Kare ni matsu yoni*, spuse *Toranaga* scurt.

— *Gyoi*.

Samuraiul se înclină și plecă grăbit. *Toranaga* se întoarse din nou către *Blackthorne*.

— *Nan ja, Anjin-san?*

— Ce ziceai, căpitane? spuse *Mariko*. Despre echipaj?

— Da. *Toranaga-sama* poate să-i ia și pe ei sub protecția sa? Să poruncească să fie bine tratați? Vor fi și ei trimiși la *Yedo*?

Ea îl întrebă. *Toranaga* își puse săbiile la cingătoarea scurtului său *chimonou*.

— Stăpânul meu spune, bineînțeles, s-au făcut deja toate pregătirile pentru ei. Nu trebuie să te îngrijorezi în privința lor. Sau în privința navei.

— *Corabia* mea e în ordine? S-au îngrijit de ea?

— Da. Spune că nava este deja la *Yedo*.

Toranaga se ridică. Toți începură să se-ncline, dar *Blackthorne* izbucni

pe neașteptate:

— Doar un lucru... Se opri, blestemându-se, dându-și seama că fusese nepoliticos.

Era limpede că Toranaga terminase întrevederea, toți începuseră să se incline, dar fuseseră oprți de cuvintele lui Blackthorne și acum erau încurcați, neștiind dacă să continue cu plecaciunile sau să aștepte, ori să înceapă din nou.

— *Nan ja, Anjin-san?* Vocea lui Toranaga era aspră și neprietenoasă, pentru că și el, pe moment, fusese descumpănit.

— *Gomen nasai*, îmi pare rău, Toranaga-*sama*. N-am vrut să fiu nepoliticos. Am vrut doar să întreb dacă i s-ar îngădui doamnei Mariko să stea de vorbă cu mine, pentru câteva clipe, înainte să plec. Mi-ar fi de folos.

Ea-l întrebă.

Toranaga mai mult mormăi încuviințarea și plecă urmat de Kiri și de garda sa.

Sunteți toți niște ticăloși țâfnoși, își spuse Blackthorne. Iisuse Cristoase, trebuie să fii atât de atent! Își șterse fruntea cu mânecă și văzu imediat stânjeneala de pe fața lui Mariko. Rako se grăbi să-i ofere o batistă mică dintre acelea din care păreau să le aibă la îndemână, într-o catitate nelimitată, ascunse undeva la spatele *obi*-ului. Atunci își dădu seama că purta *chimonoul stăpânului* și că, bineînțeles, nu-ți ștergi fruntea asudată cu mâneca lui. Pentru Dumnezeu, ai comis deci o altă blasfemie! N-am să învăț niciodată, Dumnezeule din ceruri, niciodată!

— *Anjin-san?* Rako îi oferea puțin *saké*.

Îi mulțumi și-l dădu pe gât. Imediat ea îi umplu din nou ceașca. Observă că tuturor le străluceau frunțile de sudoare.

— *Gomen nasai*, le spuse tuturor, cerându-și iertare, și luă ceașca și i-o oferi lui Mariko glumind:

— Nu știu dacă e politicos sau nu, dar nu doriți puțin *saké*? E îngăduit? Sau trebuie să mă dau cu capul de podea?

Ea râse:

— O, da, este foarte politicos, și nu, te rog, să nu-ți spargi capul. Nu-i nevoie să-mi ceri scuze, căpitane. Bărbații nu cer iertare doamnelor. Orice fac ei e corect. Cel puțin așa credem noi, doamnele. Ea le explică fetelor ce spusese și ele dădură din cap tot atât de grav, dar ochii le jucau în cap. N-aveai cum să știi, *Anjin-san*, continuă Mariko, apoi luă o mică înghițitură de *saké* și-i dădu înapoi ceașca. Mulțumesc, dar nu, n-am să iau mai mult *saké*, mulțumesc. *Saké*-ul mi se duce direct în cap și-n genunchi. Înveți repede – trebuie să-ți vină foarte greu. Nu te îngrijora, *Anjin-san*, seniorul Toranaga mi-a spus că te socotește foarte bine înzestrat. Nu ți-ar fi dat niciodată *chimonoul* său dacă nu ar fi fost foarte mulțumit:

— A trimis după *Tsukku-san*?

— Părintele Alvito?

— Da.

— Trebuia să-l fi întrebat pe domnia-sa, căpitane. Mie nu mi-a spus. Într-asta a fost foarte înțelept, pentru că femeile n-au minte și nici pricepere în treburile politice.

— *Ah, so desu ka?* Aș vrea ca toate femeile noastre să fie tot pe-atât de... înțelepte.

Mariko își făcea vânt cu evantaiul și se așeză comod, cu picioarele ghemuite sub ea.

— Dansul dumitale a fost foarte frumos, *Anjin-san*. Doamnele voastre dansează la fel?

— Nu, numai bărbații. Acela a fost un dans pentru un singur bărbat, un dans marinăresc.

— De vreme ce dorești să-mi pui întrebări, aș putea să-ți pun eu mai întâi câteva?

— Desigur.

— Cum arată doamna, soția domniei-tale?

— Are douăzeci și nouă de ani. E înaltă față de dumneata. După măsurile noastre, eu am șase picioare și doi inci, ea are cinci picioare și opt inci, dumneata ai cam cinci picioare, așa că ea ar fi cu un cap mai înaltă decât dumneata și, de asemeni, la fel de – la fel de bine proporționată. Părul e de culoarea... Arată spre grinzile de cedru lustruite și fără pată și toți ochii se-ntoarseră către ele, apoi reveniră la el. Cam de culoarea aceea. Blond, cu o urmă roșcată. Ochii-i sunt albaștri, mult mai albaștri decit ai mei, albaștri-verzi. Poartă părul lung și slobod mai tot timpul.

Mariko le tălmăci și ele-și ținură respirația, priviră la grinzile de cedru și apoi din nou spre el, samurarii de strajă ascultând și ei foarte atent. Urmă o întrebare din partea lui Rako.

— Rako-*san* întreabă dacă ea e la fel ca noi la trup.

— Da, dar șoldurile îi sunt mai mari, mai curbate, talia mai pronunțată și... ei bine, în general, femeile noastre sunt mai rotunde și au sânii mult mai mari.

— Toate femeile voastre – și bărbații – sunt mult mai înalți decât noi?

— În general, da. Dar unii dintre oamenii de la noi sunt tot atât de mărunți ca voi. Eu găsesc statura voastră încântătoare. Foarte plăcută.

Asa întreabă ceva și interesul lor cresc.

— Asa întreabă, în ceea ce privește împărțitul pernei, cum sunt femeile voastre față de ale noastre?

— Îmi pare rău, nu înțeleg.

— O, te rog, iartă-mă. Perna – adică problemele intime. A împărți perna, în vorbirea noastră, înseamnă împreunarea fizică dintre bărbat și femeie. E mult mai politicos decât preacurvie, *neh?*

Blackthorne își alungă stinghereala și spuse:

— Eu, ăă... am avut doar.. ăă... o singură experiență aici – asta a fost... ăă... În sat – și nu mi-o amintesc prea limpede, pentru că... ei, eram atât de istovit de drum, așa că am fost pe jumătate treaz, pe jumătate adormit. Dar... ăă... mi s-a părut foarte mulțumitoare.

Mariko se încruntă.

— De când ai venit aici, ai împărțit perna o singură dată cu o femeie?

— Da.

— Trebuie să te simți foarte încordat, *neh?* Una dintre aceste doamne ar fi foarte încântată să-mpartă perna cu dumneata, Anjin-*san*. Sau toate, dacă dorești.

— Ei?

— Bineînțeles. Dacă n-o vrei pe niciuna dintre ele, nu-ți face griji, sigur n-au să fie jignite. Numai să-mi spui ce fel de femeie ți-ar plăcea și vom face toate pregătirile de cuviință.

— Mulțumesc, spuse Blackthorne. Dar nu acum.

— Ești sigur? Te rog, iartă-mă, dar Kiritsubo-*san* a dat porunci foarte precise ca să ne-ngrijim de sănătatea dumatăle și s-o îmbunătățim. Cum poți să fii sănătos fără să-mparți perna cu cineva? E foarte important pentru un bărbat, *neh?* O, foarte, da.

— Mulțumesc, dar sunt... poate... ceva mai încolo...

— Ai avea timp îndeajuns. M-aș bucura să mă-ntorc mai târziu. Va fi destulă vreme să stăm de vorbă, dacă dorești. Ai avea cel puțin patru ceasuri, spuse binevoitoare. Nu trebuie să pleci înainte de apusul soarelui.

— Mulțumesc, dar nu acum, spuse Blackthorne năucit de felul deschis și lipsit de delicatețe a propunerii.

— Ele, într-adevăr, ar fi bucuroase să-ți fie de folos, Anjin-*san*. O! Poate... poate că ai prefera un băiat?

— Ha?

— Un băiat. E tot atât de simplu, dacă dorești. Zâmbetul ei era neprefăcut, vocea firească. Ce s-a întâmplat?

— Vorbești serios când îmi propui un băiat?

— Da, de ce, Anjin-san? Ce s-a-ntâmplat? Am spus doar că am trimite un băiat aici, dacă domnia-ta dorești.

— Nu doresc! Blackthorne simțea cum i se urcă sângele în obraz. Arăt eu ca un afurisit de sodomit?

Cuvintele biciuiră încăperea. Toți se uitau la el încremeniți. Mariko se înclină cu umilință, ținându-și capul lipit de podea.

— Te rog, iartă-mă, am făcut o greșală îngrozitoare. Te-am jignit, dar nu încercam decât să-ți fiu de folos. N-am discutat niciodată până acum cu un – un străin, afară doar de sfinții părinți, așa că n-aveam cum să vă cunosc obiceiurile – obiceiurile intime. Nu mi s-a vorbit niciodată despre ele, Anjin-san... preoții nu vorbesc despre asta. Aici unii bărbați vor câteodată băieți – preoții, din când în când, ai noștri, și unii dintr-ai voștri. Eu mi-am închipuit prosteste că obiceiurile voastre sunt la fel ca ale noastre.

— Eu nu sunt preot și asta nu e obiceiul nostru, în general.

Căpetenia samurailor, Kazu Oan, privea mânios. El fusese însărcinat cu protecția barbarului și cu sănătatea lui și văzuse cu proprii-i ochi nemaipomenita bunăvoință pe care semorul Toranaga i-o arătase lui Anjin-san, iar acum Anjin-san era furios.

— Ce-i cu el? Întrebă amenințător, pentru că era limpede că netoata de femeie spusese ceva ce-l jignise pe foarte importantul său prizonier.

Mariko îi explică despre ce se vorbise și ce răspunsese Anjin-san.

— Într-adevăr, nu înțeleg, Oan-san, de ce e atât de supărat, îi zise.

— E ca un taur ieșit din minți, doar pentru că i-ai oferit un băiat?

— Da.

— Îmi cer iertare, dar ai fost politicoasă? Poate că ai folosit un cuvânt greșit?

— O, nu, Oan-san, sunt foarte sigură. Mă simt îngrozitor. Sigur eu sunt de vină.

— Trebuie să fie altceva. Ce?

— Nu, Oan-san. Numai asta a fost.

— Niciodată n-o să-i înțeleg pe barbarii ăștia, spuse Oan exasperat. Pentru binele nostru, al tuturor, domolește-l, Mariko-san. Trebuie să fie și din pricină că n-a împărțit perna cu nici o femeie de atâta timp. Tu, îi porunci lui Sono, mai adu *saké*, *saké* fierbinte și prosoape fierbinți. Tu, Rako, freacă-i gâtul diavolului. Slujnicile alergică să îndeplinească poruncile. Bruscul străfulgeră un gând: Mă întreb dacă nu e din pricină că e neputincios. Povestea lui cu cele petrecute în sat a fost destul de tulburătoare, *neh?* Pesemne că bietul om e furios din cauza neputinței lui și tu ai adus vorba tocmai despre asta.

— Îmi pare rău, dar nu cred că e așa. Doctorul a spus că este foarte bine înzestrat.

— Dacă e neputincios, asta ne-ar lămuri, *neh?* Ar fi destul să mă facă și pe mine să urlu. Da! Întreabă-l.

Mariko făcu imediat ceea ce i se poruncise și Oan fu îngrozit când barbarului i se urcă iar sângele în obraji și un torent de cuvinte barbare umplu încăperea.

— El – el a spus *nu*. Vocea lui Mariko era aproape o șoaptă.

— Tot ce a zis înseamnă doar "nu"?

— Ei – când se-nfurie –, ei folosesc îndelung tot soiul de blesteme.

Oan începuse să asude neliniștit, căci era direct răspunzător.

— Domolește-l!

Unul dintre ceilalți samurai, un soldat mai în vârstă, spuse, dornic să fie de ajutor:

— Oan-san, poate că e dintre aceia cărora le plac câinii, *neh?* În Coreea, noi am auzit niște povești ciudate despre Mâncătorii de Usturoi. Da, lor le plac câinii și... da, îmi amintesc acum, câinii și rațele. S-ar putea ca aceste capete aurii să fie ca Mâncăii de Usturoi, put la fel ca ei, nu?

Poate că vrea o rață.

Oan spuse:

— Mariko-san, întreabă-l! Nu, Poate că e mai bine să nu-l întrebi, dar potolește-l... Se opri brusc.

Hiro-matsu se apropie din celălalt capăt. Samuraiul salută țeapăn, încercând să nu-i tremure vocea, pentru că bătrânul Pumn de Fier, care, în cele mai bune împrejurări, era un om al disciplinei, în ultima săptămână fusese ca un tigru opărit sub coadă, iar astăzi era chiar mai rău. Zece oameni fuseseră retrogradați pentru dezordine, toată garda de noapte defilase dezonorată prin tot castelul, la doi samurai li se poruncise să-și facă *seppuku*, pentru că întârziaseră să se prezinte la schimb, patru gunoieri de noapte fuseseră aruncați peste parapet pentru că li se răsturnase un coș în grădina castelului.

— Se poartă cum se cuvine, Mariko-san? îl auzi Oan pe Pumn de Fier întrebând arțăgos. Era sigur că neroada de femeie, care stărnise tot acest necaz, avea să-i trântescă adevărul, ceea ce, cu siguranță și pe bună dreptate, le-ar fi zburat capetele de pe umeri.

Spre ușurarea lui o auzi spunând:

— Da, stăpâne. Totul e bine, mulțumesc.

— Ți se poruncește să pleci cu Kiritsubo-san.

— Da, stăpâne.

În timp ce Hiro-matsu își continuă inspecția, Mariko începu să cugete asupra motivului pentru care era trimisă de acolo. Doar ca să talmăcească pentru Kiri și barbar pe timpul călătoriei? Cu siguranță că asta nu e-așa de important! Mergeau și celelalte doamne ale lui Toranaga? Doamna Sazuko? Nu e primejdios pentru Sazuko să călătorească acum pe mare? Am să plec singură cu Kiri sau vine și soțul meu? Dacă el rămâne – și-ar fi datoria lui să rămână cu seniorul său –, cine va avea grijă de casă? De ce trebuie să mergem cu corabia? Drumul Tokaido nu mai e sigur? Ishido n-o să ne facă nici un rău? Da, ar putea, ținând cont de valoarea noastră ca ostatici – doamna Sazuko, Kiritsubo și celelalte. Din pricina asta suntem trimise pe mare?

Mariko urâse totdeauna marea. Chiar și numai vederea ei îi făcea rău. Dar, dacă trebuie să plec, o să plec, asta este. *Karma*. Își îndreptă gândurile de la lucrurile ce nu puteau fi ocolite către problemele imediate – descumpănitorul barbar străin care nu-i adusese altceva decât necazuri.

Când Pumn de Fier dispăru după colț, Oan își ridică capul și toți oftară ușurați. Asa venea în fugă pe coridor cu butelca de *saké*, urmată îndeaproape de Sono cu prosoape fierbinți.

Îl urmăriră pe barbar în timp ce era servit. Văzură expresia foarte încordată de pe fața lui și felul cum acceptă *saké*-ul fără plăcere și prosoapele fierbinți cu mulțumiri reci.

— Oan-san, de ce nu trimiți pe una dintre femei după rață? șopti samuraiul în vârstă. Îi dăm drumul pe-aici. Dac-o vrea, totul e minunat, dacă nu, se preface că n-a văzut-o.

Mariko clătină din cap.

— Poate că n-ar trebui să riscăm. Se pare, Oan-san, că neamul ăsta de barbari are ceva împotriva discuțiilor despre împărțitul pernei, *neh*? Este primul de acest fel venit aici, așa că trebuie să ne purtăm cu grijă.

— Așa-i, spuse Oan. A fost destul de blând până nu s-a pomenit de treaba asta. Privi încruntat spre Asa.

— Îmi pare rău, Oan-san. Ai toată dreptatea, a fost doar vina mea, spuse Asa imediat, înclinându-se, cu capul aproape atingând podeaua.

— Da. Am să raportez despre asta lui Kiritsubo-san.

— Oh!

— Cred într-adevăr că ar trebui să i se spună și stăpânei să fie prevăzătoare cu acest bărbat dacă vine vorba despre împărțitul pernei, spuse Mariko. Ești foarte înțelept, Oan-san. Da, dar poate că, într-un fel,

Asa a fost doar o unealtă a sorții, ca să-o ferim pe doamna Kiritsubo și chiar pe seniorul Toranaga de a fi puși într-o încurcătură îngrozitoare! Gândește-te doar ce s-ar fi întâmplat dacă însăși Kiritsubo-*san* ar fi pus ieri întrebarea de față cu seniorul Toranaga! Dacă barbarul s-ar fi purtat în fața lui ca acum...

Oan se cutremură.

— Ar fi curs sânge! Ai dreptate, Mariko-*san*, ar trebui să-i mulțumim Asei. Am să-i explic lui Kiritsubo-*san* ce noroc am avut.

Mariko îi mai oferi lui Blackthorne *saké*.

— Nu, mulțumesc.

— Încă o dată îmi cer scuze pentru nerozia mea. Domnia-ta vroia să-mi pună câteva întrebări?

Blackthorne îi urmărise discutând între ei, nemulțumit că nu era în stare să priceapă și că nu putea să-i înjure deschis pentru insultele lor sau să-i dea pe paznici cap în cap.

— Da. Ai spus că sodomia e socotit ceva firesc aici?

— O, îmi cer iertare, putem, te rog, discuta despre altceva?

— Sigur, *senhora*, dar mai întâi, ca să te pot înțelege limpede, să terminăm acest subiect. Deci sodomia e normală aici, da?

— Tot ce are legătură cu împărțitul pernei e normal, răspunse sfidătoare, împinsă de lipsa lui de maniere și de prostia lui evidentă, amintindu-și că Toranaga îi spusese să-i răspundă la toate întrebările care n-aveau legătură cu politica, dar să-i înșiruie mai târziu toate întrebările puse. De asemeni, trebuia să nu bage în seamă prostiile lui pentru că Anjin era totuși un barbar, poate pirat, sub o sentință de condamnare la moarte, care, deocamdată, era suspendată la bunul plac al lui Toranaga. Da, să împarți perna cu cineva e foarte firesc, Anjin-*san*. Cât privește bărbatul care merge cu un alt bărbat sau băiat, ce amestec ar putea avea alții, în afară de ei, în traeba asta? Ce rău e în asta, pentru ei sau alții – sau eu sau dumneata? Niciunul!

Ce-s eu, gândi ea, un om de rând fără carte și fără minte!? Un negustor netot, să mă pierd în fața unui biet barbar? Nu. Sunt samurai! Da, ești Mariko, dar ești și foarte proastă! Tu ești femeie și trebuie să-l tratezi ca pe oricare bărbat, dacă vrei să-l stăpânești. Măgulește-l, încuviințază-i spusele, fii mieroasă. Uیți de armele tale? De ce te face să te porți ca un copil de doisprezece ani?

Își îndulci glasul:

— Dar, dacă crezi...

— Sodomia e un păcat dezgustător, ceva diavolesc, o grozăvenie blestemată de Dumnezeu și ticăloșii aceia dedați la ea sunt scursurile lumii!

Blackthorne se năpusti împotriva ei cu un potop de cuvinte, arzându-l încă insulta că ea își închipuise că el ar fi putut fi unul dintre aceia. Iisuse, cum a putut să creadă? Stăpânește-te, își spuse. Te porți ca un boșorog de puritan fanatic, sau ca un calvinist! De ce ești atât de pornit împotriva lor? Nu pentru că ai dat de ei pretutindeni pe corăbii, pentru că mai toți marinarii au încercat asta, altfel cum ar fi putut să nu-și piardă mințile atâtea luni pe mare? Nu pentru că și tu ai fost ispitit și te-ai urât pentru asta? Nu pentru că atunci când erai tânăr, a trebuit să te bați ca să scapi, iar odată ai fost prins și pus jos și aproape violat, dar ai izbutit să scapi și l-ai omorât pe unul dintre ticăloșii ăia, cuțitul tău a țâșnit parcă singur în gâttelejul omului, aveai atunci doisprezece ani și a fost primul om pe care l-ai ucis, primul dintr-un lung șir de morți?

— Da, Mariko-*san*, e un păcat blestemat de Dumnezeu și e cu totul împotriva legilor Domnului și ale omului!

— Ești sigur că aceste cuvinte creștine se potrivesc și la alte lucruri? răspunse ea înțepat, fără să vrea, iritată de grosolănia lui. Păcat? Care este, aici, păcatul?

— Ar trebui să știi. Ești catolică, nu-i așa? Ai fost educată de iezuiți, nu?

— Un sfânt părinte m-a învățat să vorbesc latina și portugheza și să scriu în latină și portugheză. Nu știu ce înțelegi *dumneata* prin cuvântul catolic. Eu sunt creștină de aproape zece ani, iar ei n-au discutat cu noi despre împărțitul pernei. N-am citit niciodată cărțile voastre despre treaba asta, ci doar cărți religioase. Să-mparți perna cu cineva e un păcat? Cum ar putea să fie? Cum ar putea ceva ce-i dă omului bucurie să fie un păcat?

— Întreabă-l pe părintele Alvito!

Aș vrea să pot, gândi ea tulburată, dar mi s-a poruncit să nu vorbesc cu nimeni despre cele ce se spun între noi, decât cu Kiri și cu seniorul meu, Toranaga. I-am rugat pe Dumnezeu și pe Fecioară să m-ajute, dar Ei nu mi-au vorbit. Singurul lucru pe care-l știu e că, de când ai venit aici, sunt numai necazuri. Eu n-am avut altceva decât necazuri...

— Dacă e un păcat, așa cum spui, de ce atât de mulți dintre preoții noștri o fac și-au făcut-o întotdeauna? Unele din sectele budiste chiar o recomandă ca pe un fel de ritual. În clipa Norilor și Ploii nu ești tot atât de aproape de cer pe cât poate un muritor să fie? Preoții nu sunt oameni răi, nu toți dintre ei. Se știe că și câtorva dintre sfinții părinți le place să împartă perna în felul acesta. Sunt ei păcătoși? Bineînțeles că nu! De ce să fie lipsiți de o plăcere obișnuită dacă le sunt interzise femeile? E o prostie să spui că orice are legătură cu împărțitul pernei este un păcat și e blestemat de Dumnezeu!

— Sodomia e o oroare de neînchipuit, e împotriva tuturor legilor! Întreabă-ți confesorul!

Tu ești o oroare de neînchipuit, căpitane-pilot, ar fi vrut Mariko să strige. Cum îndrăznești să fii atât de necioplit și cum poți să fii atât de înapoiat! Împotriva lui Dumnezeu, zici? Ce nerozie! Poate împotriva zeului tău cel rău. Zici că ești creștin, dar sigur nu ești. Ești însă sigur un mincinos și un șarlatan. Poate că știi, într-adevăr, lucruri extraordinare și-ai fost în locuri ciudate, dar nu ești creștin și ce faci tu e blasfemie. Ești trimis de Satan? Păcat? Ce prostie!

Bați câmpii despre lucruri firești și te porți ca un nebun. Îi tulburi pe sfinții părinți, îl tulburi pe seniorul Toranaga, bagi zânzanie între noi, lovești în credințele noastre și ne chinui cu vorbe în doi peri despre ce e și ce nu e adevărat – știind că noi nu putem afla pe dată adevărul.

Vreau să-ți spun că te disprețuiesc, pe tine și pe toți barbarii. Da, barbarii au lăsat urme asupra întregii mele vieți. Nu l-au urât ei pe tatăl meu pentru că n-avea încredere în ei și pentru că l-a rugat, în văzul tuturor, pe dictatorul Goroda să-i alunge pe toți de pe pământul nostru? Nu barbarii i-au otrăvit sufletul dictatorului, așa încât el a început să-l urască pe tatăl meu, cel mai credincios general al său, omul care-l ajutase chiar mai mult decât generalul Nakamura sau seniorul Toranaga? Nu barbarii l-au făcut pe dictator să-l insulte pe tatăl meu, scoțându-l din minți, forțându-l să facă lucruri necugetate și astfel să pricinuiască toate suferințele mele?

Da, ei au făcut toate astea și chiar mai mult. Dar tot ei au adus cuvântul neprețuit al Domnului și, în clipele mele de restriște, când m-au adus înapoi din îngrozitorul exil în și mai îngrozitoare viață, Părintele Inspector mi-a arătat Calea, mi-a deschis ochii și sufletul și m-a botezat. Calea mi-a dat putere să-ndur, mi-a umplut inima cu o pace nemărginită, m-a eliberat din chinul fără sfârșit și m-a binecuvântat cu făgăduiala mântuirii veșnice.

Orice s-ar întâmpla, eu sunt în mâinile Domnului. O, Fecioară, dă-mi pacea Ta și ajută pe-această biată păcătoasă să-ți biruie dușmanii!

— Îmi cer iertare pentru obrăznicia mea, spuse ea. Ai dreptate să fii furios. Sunt doar o femeie proastă. Te rog, ai răbdare cu mine și iartă-mă, Anjin-san.

Pe loc mânia lui Blackthorne începu să se domolească. Cum ar putea un bărbat să fie furios multă vreme pe o femeie, dacă ea recunoaște deschis că a greșit și că el are dreptate?

— Și eu îmi cer iertare, Mariko-san, spuse el ceva mai liniștit, dar la noi, să dai de înțeles că un bărbat e pervertit, e sodomit, e cea mai rea ocară.

Atunci sunteți cu toții naivi, nerozi, și la fel de ticăloși și neciopliți, însă la ce te poți aștepta de la un barbar? își zise în sinea ei, însă cu glas tare spuse plină de căință:

— Bineînțeles că dumneata ai dreptate. N-am vrut să te jignesc, Anjin-sama, te rog acceptă scuzele mele. O, da, oftă ea, cu atâta miere în glas că până și soțul ei, în cea mai proastă dispoziție a lui, ar fi fost îmblânzit, o, da, a fost numai vina mea. Îmi pare rău.

Soarele atinsese orizontul dar părintele Alvito încă aștepta în sala de audiențe, cu toate cărțile-pilot, grele, în mâini.

Blestematul de Blackthorne, gândi.

Era pentru prima dată când Toranaga îl făcea să aștepte, prima oară în atâția ani când aștepta la un *daimyo*, chiar și la Taiko. În ultimii opt ani de stăpânire ai lui Taiko i se acordase incredibilul privilegiu de intrare liberă, imediată, la fel ca și lui Toranaga. Dar privilegiul fusese câștigat de la Taiko pentru că vorbea curgător japoneza și avea o pricepere deosebită în afaceri. Priceperea sa în tainele negoțului din lume îl ajutase pe Taiko să-și sporească incredibila avere. Deși Taiko era aproape analfabet, dovedea o mare ușurință la învățatul limbilor străine, și avea vaste cunoștințe politice. Așa că Alvito se așezase fericit la picioarele despotului ca să-l instruiască și să se instruiască și, dacă asta era voia Domnului, să-l convertească. Aceasta era sarcina pentru care fusese anume pregătit, meticolos, de dell'Aqua, care-i adusese cei mai buni profesori de cunoștințe practice dintre toți iezuiții și negustorii portughezi din Asia. Alvito ajunsese omul de încredere al lui Taiko, una dintre cele patru persoane – și singurul străin – care văzuse vreodată toate camerele cu tezaurul personal al lui Taiko.

La câteva sute de pași se afla donjonul castelului, principala fortificație. Avea șapte nivele și era apărat de o mulțime de ziduri, porți și fortificații. La etajul al patrulea erau șapte camere cu uși de fier, fiecare ticsită cu lingouri de aur și cufere cu monezi de aur. La etajul de deasupra se aflau camerele cu argint, gemând de lingouri și lăzi cu monezi. Iar în cel de deasupra lui se găseau mătăsuri rare, ceramică, săbii și armuri – tezaurul împărăției.

După socotelile noastre, gândi Alvito, valoarea lor trebuie să fie de cel puțin cincizeci milioane ducați, mai mult decât venitul anual din tot Imperiul Spaniol, Imperiul Portughez și Europa, laolaltă. Cea mai mare avere în bani lichizi de pe pământ.

Nu e-acesta adevăratul scop? reflectă el. Cine stăpânește castelul Osaka nu are în mână și această incredibilă avere? Iar această avere nu-i dă, prin urmare, putere asupra țării? N-a fost, oare, făcut castelul Osaka de necucerit tocmai ca să apere această bogăție? N-a sângerat toată țara ca să construiască acest castel, să-l facă de neatins spre a apăra aurul și a-l păstra până când Yaemon va ajunge la majorat?

Cu a suta parte din el am putea construi câte o catedrală în fiecare mare oraș, câte o biserică în fiecare târg și câte o misiune în fiecare sat de pe tot cuprinsul țării. Numai de l-am putea obține, spre a-l folosi întru slava Domnului.

Taiko iubise puterea. Și iubise aurul pentru puterea pe care i-o dădea asupra oamenilor. Tezaurul fusese încheșat, în timpul celor șaisprezece ani de guvernare absolută, din darurile uriașe, obligatorii, pe care, după datină,

toți *daimyo* trebuiau să le ofere anual, și din veniturile propriilor lui feude. Prin dreptul cuceritorului, Taiko stăpânea o pătrime din întreaga țară. Cu toate cheltuielile, din venitul lui anual rămăneau cinci milioane de *koku*. Și, pentru că era Stăpân al întregii Japonii, cu mandatul împăratului, teoretic îi aparținea venitul tuturor feudelor. El nu lua nimic de la nimeni, dar toți *daimyo*, toți samurarii, țăranii, meșteșugarii, negustorii, hoții, tâlharii, barbarii, chiar și *eta* dădeau de bunăvoie foarte mult. Pentru siguranța lor.

Atâta vreme cât averea era neștirbită, Osaka necucerită și Yaemon custodele *de facto*, își spuse Alvito, Yaemon va stăpâni când va împlini vârsta, indiferent de Toranaga, Ishido sau oricine altcineva.

Păcat că Taiko era mort. Cu toate păcatele lui, cunoșteam diavolul cu care aveam de-a face. De fapt, păcat că Goroda a fost omorât, pentru că el ne-a fost un adevărat prieten. Dar el e mort, la fel și Taiko, iar acum noi avem alți păgâni pe care trebuie să îi apropiem – Toranaga și Ishido.

Alvito își aminti noaptea în care murise Taiko. El fusese poftit de Taiko să stea de veghe – el, împreună cu Yodoko-*sama*, soția lui Taiko, și doamna Ochiba, concubina lui oficială și mama Moștenitorului. Priviseră și așteptaseră înconjurați de miresele nesfârșitei nopți de vară.

Apoi primele semne ale morții își făcură apariția și totul se sfârșise.

— Sufletul lui s-a dus. Acum este în mâinile Domnului, spusesese el blând, când fusese sigur că totul se terminase. Făcuse semnul crucii și binecuvântase trupul neînsuflețit.

— Fie ca Buddha să-mi ia stăpânul în grija lui și să renască degrabă ca să-și ia iar împărăția în mâini, șoptise Yodoko printre lacrimi. Era o femeie frumoasă, samurai de viță nobilă, care-i fusese soție credincioasă și sfetnic timp de patruzeci și patru de ani din cei cincizeci și nouă ai ei. Îi închise ochii și dăduse ultimele îngrijiri trupului neînsuflețit, acesta fiind privilegiul ei. Se înclinase trist de trei ori și apoi îi părăsise, pe el și pe doamna Ochiba.

Moartea fusese ușoară. De luni de zile Taiko fusese bolnav și-n seara aceea i se aștepta sfârșitul. Cu câteva ore mai devreme, el deschisese ochii și zâmbise către Ochiba și Yodoko, șoptind cu o voce abia auzită:

— Ascultați, acesta este poemul meu de moarte:

*Ca rouă m-am născut,
Ca rouă mă duc
Castelul Osaka și tot ce-am făcut
E doar un vis
Într-un alt vis.*

Un ultim zâmbet, atât de cald, din partea despotului, pentru ele și pentru el.

— Ocrotiți-mi fiul, voi toți.

Și apoi ochii i se încețoșaseră pentru totdeauna.

Părintele Alvito își aminti cât de mișcat fusese de ultimul său poem, care i se potrivea atât de bine lui Taiko. El sperase, dat fiind că fusese poftit acolo, ca, în pragul morții, Stăpânul întregii Japonii să se căiască și să primească adevărata credință și sfânta împărtășanie, pe seama căroră glumise de atâtea ori. Dar n-a fost să fie. "Ai pierdut pentru totdeauna împărăția Domnului, sărmane", murmurase trist, pentru că îl admirase pe Taiko, ca geniu militar și politic.

— Dar dacă împărăția Dumnezeuului tău nu e decât gaura dintre buclele unui barbar? spusesese doamna Ochiba.

— Poftim?

El nu fusese sigur că auzise exact, vocea ei șuierând neașteptat de răutăcios. O știa pe doamna Ochiba de aproape doisprezece ani, de când avea cincisprezece ani, când Taiko o luase concubină oficială. Întotdeauna fusese docilă și supusă, abia scoțând un cuvânt, totdeauna cu un zâmbet

dulce și fericit pe buze. Dar acum...

— Am spus: Dar dacă împărăția Dumnezeului tău nu e decât gaura dintre buzele unui barbar?

— Dumnezeu să te ierte! Stăpânul tău nu e mort decât de câteva clipe...

— Domnul și stăpânul meu e mort, așa că înrâurirea ta asupra lui s-a sfârșit și ea, *neh?* El te-a vrut aici, foarte bine, asta a fost dreptul lui, dar acum el se află în Marele Necunoscut și nu mai poruncește. Acum eu poruncesc. Preotule, puți, totdeauna ai puțit și murdăria ta strică aerul. Acum pleacă imediat din castelul meu și lasă-ne singuri cu durerea noastră.

Flacăra lumânării îi luminase fața. Era una dintre cele mai frumoase femei din țară. Fără să vrea, el făcuse semnul crucii împotriva răului ce zăcea în ea.

Râsul ei te îngheța.

— Pleacă, preotule, și nu te mai întoarce niciodată. Zilele tale sunt numărate!

— Nu mai mult decât ale tale. Eu sunt în mâinile lui Dumnezeu, doamnă. Mai bine ai lua aminte la cuvântul Lui – de crezi, poți avea parte de mântuire veșnică.

— Ce? Tu ești în mâinile lui Dumnezeu? Zeul creștin, *neh?* Poate că da. Poate că nu. Ce-ai să te faci, preotule, dacă, atunci când o să mori, ai să descoperi că nu există Dumnezeu, că nu există Iad și nici mântuirea ta veșnică, ci doar un vis într-un alt vis?

— Eu cred! Cred în Dumnezeu și în învierea lui Cristos și în Duhul Sfânt! spusese tare. Făgăduielile credinței creștine sunt adevărate. Sunt adevărate, sunt adevărate – eu cred!

— *Nan ja, Tsukku-san?*

Pentru o clipă, auzi doar sunetele limbii japoneze, și ele nu aveau nici un înțeles pentru el.

Toranaga stătea în ușă, înconjurat de străji.

Părintele Alvito se înclină adunându-și gândurile. Sudoarea îi curgea pe față și pe spate.

— Îmi cer scuze că am venit nepoftit. Visam... visam cu ochii deschiși. Îmi aminteam că am avut norocul să fiu martor la atâtea întâmplări aici, în Japonia. Întreaga mea viață pare să se fi petrecut numai aici și nicăieri în altă parte.

— Căștigul a fost al nostru, *Tsukku-san*.

Toranaga păși obosit spre podium și se așeză pe o pernă simplă. Străjile se aranjă în tăcere într-un paravan protector.

— Ai venit aici în cel de-al treilea an al lui Tensho, nu-i așa?

— Nu, Alteță, al patrulea. În anul Șobolanului, răspunse folosind numărătoarea lor, pentru care îi trebuiseră luni ca s-o priceapă.

Anii se numărau începând cu un an anume, ales de împăratul care domnea. O catastrofă sau un semn ceresc putea să încheie o eră și să înceapă alta, după bunul lui plac. Învățaților li se porunca să aleagă un nume, de foarte bun augur, din cărțile vechi ale Chinei, pentru noua perioadă, care putea să dureze un an sau cincizeci. Tensho însemna "Dreptate Cerească". Anul anterior fusese anul marelui val de maree, când muriseră două sute de mii de oameni. Fiecărui an i se dădea un număr, precum și un nume, în aceeași succesiune cu orele zilei: Iepure, Dragon, Șarpe, Cal, Capră, Maimuță, Cocos, Câine, Porc, șobolan, Bou și Tigru. Primul an al lui Tensho căzuse în anul Cocosului, deci însemna că anul 1576 fusese Anul Șobolanului, în cel de al patrulea an al lui Tensho.

— Multe s-au întâmplat în cei douăzeci și patru de ani, *neh?* prietene?

— Da, Alteță.

— Da. Ridicarea lui Goroda și moartea lui. Ridicarea lui Taiko și moartea lui. Și acum?

Pereții întoarseră ecoul cuvintelor.

— Asta e în mâna Celui de Necuprins. Alvito folosi un cuvânt care putea însemne Dumnezeu, dar și Buddha.

— Nici seniorul Goroda, nici seniorul Taiko n-au crezut în vreun zeu sau în Cel de Necuprins.

— Nu spune Buddha că sunt multe cărări ce duc spre nirvana, Alteță?

— Ei, Tsukku-san, ești un om înțelept. Cum se poate cineva atât de tânăr să fie atât de înțelept?

— Aș vrea din toată inima să fiu, Alteță. Atunci aș putea să fiu de mai mult folos.

— Ai vrut să mă vezi?

— Da, m-am gândit că e destul de important ca să vin chiar și nepoftit.

Alvito scoase cărțile-pilot ale lui Blackthorne și le așeză în fața lui, pe podea, dând lămuririle pe care i le sugerase dell'Aqua. Văzu chipul lui Toranaga întunecându-se și se bucură.

— Dovada că *el* e pirat?

— Da, Alteță. Cărțile-pilot conțin chiar cuvintele exacte din ordinele lor, printre care: "Dacă e necesar, debarcați în forță și proclamați al nostru orice ținut atins, sau nou descoperit." Dacă doriți, pot face o traducere exactă a tuturor pasajelor necesare.

— Tălmăcește totul. Și repede, spuse Toranaga.

— Mai e încă ceva ce Părintele Inspector a considerat că trebuie să știți.

Alvito îi povesti lui Toranaga totul despre hărți, rapoarte și Corabia Neagră, după cum fusese hotărât, și fu bucuros să vadă reacția de încântare.

— Excelent, spuse Toranaga. Ești sigur că are să plece mai devreme Corabia Neagră? Absolut sigur?

— Da, răspunse Alvito hotărât.

O, Doamne, fă să fie așa cum nădăjduim noi!

— Bine. Spune-i mai marelui tău că aștept cu nerăbdare să-i citesc rapoartele. Da. Cred c-o să-i trebuiască câteva luni spre a obține faptele exacte, nu?

— A spus că va pregăti rapoartele cât de curând cu putință. O să vă trimitem și hărțile, așa cum ați dorit. Ar fi posibil pentru Căpitanul General să-și primească documentele de plecare cât mai curând? Ar fi neînchipuit de folositor, dacă Corabia Neagră ar urma să vină mai devreme.

— Poți garanta că nava va sosi mai devreme?

— Nici un om nu poate garanta când e vorba de vânt, furtună și mare, dar nava o să plece din Macao mai devreme.

— Ai să le primești înainte de apusul soarelui. Mai ai altceva? N-am să fiu liber timp de trei zile, până după terminarea adunării regenților.

— Nu, alteță. Mulțumesc. Am să mă rog ca Cel de Necuprins să vă ocrotească, ca întotdeauna.

Alvito se înclină și așteptă să i se spună să plece, dar Toranaga, în schimb, îndepărtă străjile.

Era pentru prima dată când Alvito vedea un *daimyo* fără pază.

— Vino și stai aici, Tsukku-san. Toranaga îi făcu semn să se așeze lângă el, pe podium.

Până acum Alvito nu fusese niciodată invitat pe podium. Să fie un semn de încredere, sau o condamnare?

— Războiul se apropie, spuse Toranaga.

— Da, răspunse și gândi: Acest război n-o să se termine niciodată.

— Nobilii creștini Onoshi și Kiyama se împotrivesc în mod curios dorințelor mele.

— Nu pot să răspund pentru nici un *daimyo*, alteță.

— Zvonurile sunt proaste, *neh*? În legătură cu ei și cu ceilalți *daimyo* creștini.

— Oamenii înțelepți întotdeauna vor avea interesele împărăției la inimă.

— Da, dar între timp, împotriva voinței mele, împărăția e împărțită în două tabere. A mea și a lui Ishido. Așa că toate interesele în împărăție merg într-o parte sau alta. Nu există cale de mijloc. De ce parte sunt interesele creștinilor?

— De partea păcii. Creștinismul e o religie, alteță, nu o cale politică.

— Marele vostru Părinte este capul bisericii creștine de aici. Aud că voi vorbiți... voi puteți vorbi în numele Papei.

— Ni se interzice să ne amestecăm în problemele țării voastre, Alteță.

— Crezi că Ishido o să vă facă înlesniri? Vocea lui Toranaga se înăspri. El se opune întru totul religiei voastre. Eu întotdeauna v-am arătat simpatie. Ishido vrea să pună în aplicare edictele de expulzare ale lui Taiko imediat și să închidă hotarele pentru toți barbarii. Eu vreau lărgirea negoțului.

— Noi nu-i dirijăm pe nici unul dintre *daimyo*-ii creștini.

— Atunci cum să-i influențez?

— Nu știu destule ca să încerc să vă dau un sfat.

— Știi destule, prietene, ca să înțelegi că, dacă Kiyama și Onoshi mi se vor împotrivi și se vor alătura lui Ishido și zdrențăroșilor lui, toți ceilalți *daimyo* creștini au să-i urmeze curând, și atunci vor fi douăzeci contra unui singur om de-al meu.

— Dacă vine războiul, mă voi ruga să câștigi, Alteță.

— Am nevoie de mai mult decât rugăciuni, dacă sunt douăzeci contra unui om de-al meu.

— Nu există nici o cale spre a ocoli războiul? Odată început, n-o să se termine niciodată.

— Și eu cred la fel. Atunci toată lumea o să piardă: și noi, și barbarii, și Biserica creștină. Dar, dacă toți *daimyo* creștini trec acum – pe față – de partea mea, n-are să fie nici un război. Ambiția lui Ishido va fi domolită pentru totdeauna. Chiar dacă înalță steagul revoltei, regenții îl vor stivi ca pe un vierme.

Alvito simțea lațul strângându-i-se în jurul gâtului.

— Noi ne aflăm aici doar ca să răspândim Cuvântul Domnului. Nu să ne amestecăm în politica voastră, Alteță.

— Conducătorul vostru dinainte i-a oferit lui Taiko serviciile creștinilor *daimyo* din Kyushu înainte ca noi să fi supus partea aceea de împărăție.

— A greșit făcând așa. El n-a avut nici o împuternicire din partea Bisericii or a acelor *daimyo*.

— El s-a oferit să-i dea lui Taiko corăbii, corăbii portugheze, pentru transportarea trupelor noastre în Kyushu, i-a oferit soldați portughezi și arme de foc ca să ne ajute. Chiar și împotriva Coreei și împotriva Chinei.

— A fost la fel de greșit, Alteță, căci n-avea vreo împuternicire de la cineva.

— În curând fiecare va trebui să aleagă de ce parte este, Tsukku-san. Da, foarte curând.

Alvito simți fizic amenințarea.

— Sunt totdeauna gata să vă slujesc.

— Dacă eu pierd, ai să mori cu mine? Ai să-ți faci *jenshi*; ai să vii cu mine, ai să mă urmezi în moarte ca un slujitor credincios?

— Viața mea e în mâinile Domnului. La fel și moartea mea.

— A, da. Dumnezeu vostru creștin! Toranaga își mișcă ușor săbiile, apoi se aplecă în față. Dacă Onoshi și Kiyama trec de partea mea în patruzeci de zile, Consiliul Regenților va anula edictul lui Taiko.

Cât de departe să îndrăznesc să merg? se întrebă neajutorat Alvito. Cât de departe?

— Noi nu putem să-i influențăm așa cum credeți.

— Poate că ar trebui ca mai-marele vostru să le poruncească. Să le

poruncească! Ishido o să vă trădeze și pe voi și pe ei. Știu de ce-i în stare. La fel va face și doamna Ochiba. Nu-l influențează deja pe Moștenitor împotriva voastră?

Da, voia să strige Alvito. Dar Onoshi și Kiyama au obținut în taină de la Ishido un jurământ scris prin care-i lasă pe ei să aleagă toți dascălii Moștenitorului, dintre care unul va fi creștin. Iar Onoshi și Kiyama au jurat pe cruce că sunt încredințați că tu ai să trădezi Biserica de îndată ce vei fi scăpat de Ishido.

— Părintele Inspector nu le poate porunci, Alteță. Ar fi un amestec de neiertat în politica voastră.

— Onoshi și Kiyama vor fi de partea mea în patruzeci de zile, iar edictele lui Taiko vor fi anulate, și gata și cu ceilalți preoți murdari. Regenții le vor interzice să vină în Japonia.

— Poftim?

— Numai voi și preoții voștri. Nici unul din ceilalți: cerșetori împușiți în sutane negre și păroși desculți! Cei care nu strigă decât amenințări neroade și n-aduc altceva decât necazuri. Puteți avea toate capetele lor, dacă vreți, ale celor care sunt aici.

Toată ființa lui Alvito striga *atenție!* Niciodată Toranaga nu fusese atât de deschis. O singură greșeală, și ai să-l ofensezi, și-ai să faci din el dușmanul Bisericii pentru totdeauna.

Gândește-te la ce-ți oferă Toranaga! Exclusivitate în întreaga împărăție! Singurul lucru care ar garanta puritatea și securitatea ei, pe măsură ce ar ajunge tot mai puternică. Singurul lucru de neprețuit. Singurul lucru pe care nimeni nu-l poate da, nici chiar Papa! Nimeni, în afară de Toranaga. Cu Kiyama și Onoshi sprijinin-du-l fățiș, Toranaga ar putea să-l zdrobească pe Ishido și să domine Consiliul.

Părintele Alvito n-ar fi crezut niciodată că Toranaga ar putea fi atât de deschis, sau ar putea oferi atât de mult. Dacă Onoshi și Kiyama ar fi influențați, și-ar schimba alegerea? Cei doi se urăsc unul pe celălalt. Pentru temeieri cunoscute numai de ei, s-au unit împotriva lui Toranaga. De ce? Ce i-ar determina să-l trădeze pe Ishido?

— Nu am împluternicirea să vă răspund, Alteță, sau să vorbesc într-o asemenea problemă, *neh?* Vă pot spune doar că țelul nostru este să mântuim sufletele, zise.

— Aud că fiul meu, Naga, este interesat de credința creștină.

Toranaga mă amenință, sau îmi face oferte? se întrebă Alvito. Se oferă, oare, să-i permită lui Naga să îmbrățișeze credința – ce uriașă izbândă ar putea fi asta –, sau zice: Dacă nu ne ajuți, am să-i poruncesc să renunțe?

Brusc Alvito înțelese marea încurcătură căreia trebuia să-i facă față Toranaga. E încercuit, trebuie să facă o înțelegere cu noi, gândi plin de bucurie. Trebuie să încerce! Indiferent ce dorim, el are să ne dea, dacă *noi* vrem să cădem la învoială cu *el*. În sfârșit, el recunoaște deschis că acei *daimyo* care sunt creștini înclină balanța puterii! Orice vrem! Ce altceva am putea vrea? Absolut nimic. Afară de...

Deliberat își aruncă un ochi pe cărțile-pilot, pe care le așezase mai înainte în fața lui Toranaga. Văzu cum întinde mâna și pune cărțile-pilot în siguranță, în mânăca chimonoului.

— A, da, Tsukku-san, spuse Toranaga pe o voce mohorâtă și obosită. Mai este noul barbar, piratul, dușmanul țării voastre. Ei au să vină aici curând, în număr mare, nu-i așa? Pot să fie descurajați... sau încurajați. Ca acest pirat, *neh?*

Părintele Alvito știa că acum aveau totul. Să cer capul lui Blackthorne pe o tavă de argint, precum capul Sfântului Ioan Botezătorul ca să pecetluim târgul? Să cer permisiunea ca să construim o catedrală în Yedo, sau una între zidurile castelului Osaka? Pentru prima oară în viața lui se simțea încurcat și șovăitor când avea de negociat.

Noi nu ne dorim mai mult decât ni se oferă acum! Aș vrea să pot

încheia târgul pe loc! Dacă ar depinde numai de mine, eu aș încerca. Îl cunosc pe Toranaga și m-aș încumeta să merg cu el... Aș încerca și m-aș lega cu jurământ sfânt. Da, i-aș excomunica pe Onoshi și Kiyama, dacă n-ar fi de acord, ca să obțin acele concesiuni pentru Sfânta Biserică. Două suflute pentru zece mii, patru sute de mii, patru milioane. E cinstit! Aș spune da, da, da, întru slava lui Dumnezeu, dar eu nu pot aranja nimic, după cum bine știi. Nu sunt decât un mesager și parte din solia mea...

— Am nevoie de ajutor, *Tsukku-san*. Am nevoie acum.

— Am să fac tot ce pot, *Toranaga-sama*. Aveți promisiunea mea.

Apoi Toranaga spuse ferm:

— Am să aștept patruzeci de zile. Da, patruzeci de zile.

Alvito se înclină. Observă că Toranaga întoarse plecăciunea mai adânc și mai ceremonios decât de obicei, aproape ca și cum s-ar fi înclinat în fața lui Taiko însuși. Preotul se ridică, tremurând. Apoi ieși din cameră și o porni de-a lungul coridorului. Grăbi pasul, apoi începu să se grăbească și mai tare.

Toranaga îl urmărea cu privirea pe iezuit prin ambrazură, în timp ce traversa grădina, departe, jos. Ușa se deschise puțin, dar el își alungă blestemând străjile și le porunci, sub pedeapsă cu moartea, să-l lase singur. Ochii lui îl urmăriră atent pe Alvito, în timp ce ieșea pe poarta întărită în curtea exterioară, apoi preotul se pierdu în labirintul de fortificații.

În tăcerea solitară, Toranaga începu să zâmbească. Își suflecă chimonoul și începu să danseze. Era dansul marinăresc al englezului.

CAPITOLUL 21

Îndată după lăsarea întunericii, Kiri coborî cu mișcări legănate scările, însoțită de două slujnice. Se îndreptă spre lectica acoperită, care aștepta lângă coliba din grădină. O mantie imensă îi acoperea chimonoul de călătorie, făcând-o să pară și mai grasă, iar o pălărie mare, cu boruri largi, era legată sub bărbie.

Doamna Sazuko, a cărei sarcină era foarte vizibilă, o aștepta liniștită în verandă, cu Mariko alături. Blackthorne stătea rezemat de perete, lângă poarta ferecată. Purta un chimonou-uniformă maro, centură, șosete-*tabi* și încălțări militare. În curtea exterioară, dincolo de poartă, aștepta aliniată în șiruri ordonate o escortă de șaiszeci de samurai puternic înarmați, fiecare al treilea om purtând o torță. Dinaintea acestor soldați Yabu stătea de vorbă cu Buntaro – soțul lui Mariko – un bărbat scurt și îndesat, aproape fără gât. Amândoi purtau zale, arcuri și tolbe pe umeri, iar Buntaro avea un coif de bătălie, din oțel, cu un corn. Hamali și purtători de *kaga* așteptau așezați pe vine, răbdători, într-o tăcere disciplinată, lângă mulțimea de bagaje.

Briza ușoară purta cu ea promisiunea verii, dar nimeni în afară de Blackthorne nu-i da atenție, și chiar și el era totuși conștient de încordarea care îi stăpânea pe toți. Mai era foarte conștient și de faptul că era singurul neînarmat.

Kiri înaintă greoaie către verandă.

— N-ar trebuie să stai în frig, *Sazuko-san*. Ai să răcești! Acum trebuie să te gândești la copil. Noaptea acestea de primăvară sunt totuși foarte umede.

— Nu mi-e frig, *Kiri-san*. E o noapte minunată și-mi face plăcere.

— Totul e în ordine?

— O, da. Totu-i perfect.

— Aș vrea să nu plec. Da. Nu-mi place să plec de lângă voi.

— N-ai de ce să-ți faci griji, îi spuse Mariko încurajatoare, venind lângă ele. Purta o pălărie cu boruri la fel de largi, dar deschisă la culoare, pe când

cea a lui Kiri era mai sobră. O să-ți facă plăcere să te-ntorci la Yedo. Stăpânul nostru o să ne urmeze peste câteva zile.

— Cine știe ce-aduce ziua de mâine, Mariko-san?

— Ziua de mâine este în mâinile Domnului.

— Mâine va fi o zi minunată și, dacă n-o să fie, n-o să fie! spuse

Sazuko. Cui îi pasă de ziua de mâine? *Acum* este bine. Tu ești frumoasă și o să-ți ducem toți dorul, Kiri-san, și duminică, Mariko-san. Privi spre poartă, atrasă de strigătele mânioase ale lui Buntaro către unul din samurai, care scăpase o tortă.

Yabu, mai mare în rang decât Buntaro, fusese numit la comanda grupului. O văzuse pe Kiri sosind și se-ntoarse țațoș de la poartă. Buntaro îl urmă.

— O, seniorul Yabu, seniorul Buntaro, spuse Kiri cu o plecăciune grăbită. Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Seniorul Toranaga avea de gând să coboare, dar, în cele din urmă, s-a răzgândit. Trebuie să plecați acum. Vă rog primiți scuzele mele.

— Nu e nevoie. Yabu voia să plece din castel și din Osaka cât mai curând cu putință, să se întoarcă înapoi la Izu. Tot nu-i venea să creadă că avea să plece cu capul pe umeri, cu barbarul, cu armele, cu toate. Trimisese mesaje urgente prin porumbei călători soției sale în Yedo, să se asigure că totul e pregătit la Mishima, capitala sa, și lui Omi, în satul Anjiro. Sunteți gata?

Lacrimi străluciră în ochii lui Kiri.

— Doar să-mi trag sufletulși apoi am să intru în litieră. O, aș vrea să nu fi trebuit să plec! Privi în jur căutându-l pe Blackthorne, zărindu-l, în cele din urmă, în umbră. Cine răspunde de Anjin-san, până ajungem la navă?

Buntaro spuse morocănos:

— I-am poruncit să meargă lângă litiera soției mele. Dacă ea nu-l poate stăpâni, am s-o fac eu.

— Senior Yabu, poate că o conduci pe doamna Sazuko...

— *Atenție gărzi!*

Strigătul de avertisment veni dinspre curtea exterioară. Buntaro și Yabu țâșniră prin poarta întărită, toți ceilalți bărbați porniră ca o furtună după ei și mulți alții se revărsară din fortificațiile interioare.

Ishido se apropia pe strada dintre castel și ziduri, în fruntea a două sute de samurai în uniforme gri. Se opri în curtea exterioară, în fața porții și, deși nici un om – nici de o parte, nici de cealaltă – nu se arăta ostil, și nici unul nu-și avea mâna pe sabie, ori săgeata în arc, toți erau pregătiți.

Ishido făcu o plecăciune măsurată.

— O seară minunată, senior Yabu.

— Da, da, într-adevăr.

Ishido înclină în treacăt din cap spre Buntaro, care, la fel de nepăsător, îi răspunse cu minimum de politețe îngăduită. Amândoi fuseseră generalii favoriți ai lui Taiko. Buntaro condusesse unul dintre regimentele din Coreea, în vreme ce Ishido fusese la comanda tuturor trupelor. Fiecare îl acuzase pe celălalt de trădare. Numai intervenția personală și un ordin direct al lui Taiko împiedicaseră vărsarea de sânge și încăierarea dintre clanuri.

Ishido îi cercetă pe samurarii în uniforme maro. Apoi ochii lui îl descoperiră pe Blackthorne. Îl văzu răspunzând privirii sale cu un început de plecăciune. Prin poarta deschisă se vedeau cele trei femei și cealaltă litieră. Ochii i se opriră din nou asupra lui Yabu.

— Ai crede că v-ați pregătit cu toții de bătălie, Yabu-san, nu pentru o escortă de onoare a doamnei Kiritsubo...

— Hiro-matsu a poruncit așa, din pricina asasinului Amida...

Yabu se opri, pentru că Buntaro înainta agresiv cu pași apăsați, apucând cu mâinile-i mari mijlocul porții.

— Noi suntem întotdeauna gata de luptă. Cu sau fără armuri. Putem să ne batem unul contra zece și chiar contra cincizeci dacă-i vorba de Mâncătorii de Usturoi. Niciodată n-o să arătăm spatele dușmanului, fugind ca niște mucoși, lăsându-ne camarazii în încercuire!

Zâmbetul lui Ishido era plin de dispreț, vocea șfichiuitoare.

— Oh? Poate c-o să aveți în curând norocul să țineți piept unor bărbați adevărați, nu Mâncătorilor de Usturoi!

— Cât de curând? De ce nu în seara asta? De ce nu aici?

Yabu înaintă prudent între ei. Fusese și el în Coreea și știa că adevărul e de amândouă părțile și că nu puteai să ai încredere în nici unul, în Buntaro poate chiar mai puțin decât în Ishido.

— Nu în seara asta, Buntaro-san, acum suntem printre prieteni, spuse împăciuitor, dorind cu disperare să ocolească o încăierare care i-ar fi închis pe toți în castel pentru totdeauna. Suntem printre prieteni, Buntaro-san.

— Care prieteni? Îmi cunosc prietenii și îmi cunosc și dușmanii! Buntaro se răsuci iar spre Ishido. Unde e bărbatul – bărbatul ăsta adevărat, despre care vorbeai, Ishido-san? Ei? Sau bărbații? Să se tirască afară din găurile lor și să se măsoare cu mine – Toda Buntaro, senior de Sakura – dacă are vreunul destulă tărie!

Toți cei de față se pregătiră.

Ishido îl țintui cu o privire rea.

Yabu spuse:

— Acum nu-i momentul, Buntaro-san. Prieteni sau duș...

— Prieteni? Unde? În mormanul ăsta de gunoi? Buntaro scuipe în țărână.

Mâna unui samurai în gri zbură spre mânerul săbiei, zece uniforme maro îl urmară, cincizeci de samurai în uniforme gri făcură la fel o frântură de clipă mai târziu, și acum toți așteptau ca sabia lui Ishido să țâșnească din teacă dând semnalul de atac.

Atunci apăru din întunericul grădinii Hiro-matsu, și trecu în curtea exterioară cu sabia lungă în mâini, pe jumătate scoasă din teacă.

— Uneori poți găsi prieteni în gunoi, fiule, rosti liniștit. Mâinile se descleștară de pe mânerul săbiilor. Samuraii aflați față în față pe parapete – în uniforme gri și maro – slăbiră arcurile în care deja fuseseră puse săgeți. Noi avem prieteni pretutindeni în castel. Pretutindeni în Osaka. Da. Stăpânul nostru Toranaga spune mereu asta. Stătea ca o stâncă în fața unicului său fiu, citindu-i setea de sânge din priviri. Din clipa în care Ishido fusese zărit apropiindu-se, Hiro-matsu se postase la ușa interioară. Apoi, când primul pericol trecuse, pornise cu pași de pisică prin întuneric. Privea fără să clipească în jos, drept în ochii lui Buntaro. Nu este așa, fiul meu?

Cu un efort enorm acesta dădu din cap și se dădu un pas înapoi. Dar încă închidea calea către grădină.

Hiro-matsu își întoarse atenția către Ishido.

— Nu vă așteptam astă-seară, Ishido-san.

— Am venit să mă înclin în fața doamnei Kiritsubo. Nu mi s-a spus decât cu câteva clipe în urmă că pleacă cineva.

— Are dreptate fiul meu? Trebuie să ne facem griji că nu suntem printre prieteni? Suntem oare ostatici care trebuie să ceară îngăduință?

— Nu, dar eu și seniorul Toranaga am avut o anume înțelegere pe tot timpul șederii sale aici. Fiecare sosire sau plecare a persoanelor din suita sa trebuia anunțată cu o zi mai înainte, astfel ca eu să mă pot înfățișa cum se cuvine.

— A fost o hotărâre neașteptată a seniorului Toranaga. El n-a socotit trimiterea uneia dintre doamnele sale, înapoi la Yedo, destul de importantă ca să vă tulbure, îi răspunse Hiro-matsu. Da, seniorul Toranaga nu face altceva decât să-și pregătească plecarea.

— A fost hotărâtă deja?

— Da, în ziua când se va încheia întâlnirea regentilor. Veți fi înștiințat

la vremea cuvenită, după înțelegere.

— Bun. Bineînțeles, întâlnirea ar putea fi amânată din nou. Seniorul Kiyama este și mai bolnav.

— E amânată, sau nu?

— N-am spus decât c-ar putea fi. Nădăjduim să avem plăcerea de a-l avea pe seniorul Toranaga în mijlocul nostru multă vreme de acum înainte, *neh?* O să vâneze mâine împreună cu mine?

— I-am cerut să oprească toate vânătorile până la întrunire. Socotesc că acum sunt primejdioase. Dacă ticăloșii de asasini pot pătrunde cu atâta ușurință printre santinelele voastre, cu mult mai ușoară ar fi trădarea în afara zidurilor.

Ishido nu luă în seamă insulta. Știa că asta avea să-i ațâțe și mai mult pe oamenii săi, dar nu i se părea încă potrivit să le dea mână liberă. Era bucuros că se amestecase Hiro-matsu, pentru că el aproape nu se mai putea stăpâni. Gândul la capul lui Buntaro aruncat în țărână, cu dinții clănțănind, nu-i mai dădea pace.

— După cum bine știi, tuturor comandanților străjilor din acea noapte li s-a poruncit să treacă în nemărginire. Din păcate cei din Amida își au legile lor. Dar, foarte curând, au să fie șterși de pe fața pământului. Li se va cere regenților să se ocupe de ei odată pentru totdeauna. Acum cred că aș putea să mă înfățișez lui Kiritsubo-*san*.

Ishido înaintă. Garda sa personală, în uniforme gri, porni în urma lui. Buntaro avea săgeata pusă în arc și, deși era îndreptată spre pământ, arcul era încordat la limită.

— Uniformelor gri le e interzis să treacă prin această poartă. Așa e înțelegerea.

— Sunt guvernatorul castelului Osaka și comandantul gărzii personale a Moștenitorului. Am dreptul să merg oriunde!

Hiro-matsu se amestecă din nou:

— Așa-i, sunteți comandantul gărzii personale a Moștenitorului și aveți, într-adevăr, dreptul să mergeți oriunde. Dar numai cinci oameni vă pot însoți prin poarta aceea. Nu așa v-ați înțeles cu stăpânul meu, pentru vremea șederii lui aici?

— Cinci sau cincizeci, n-are nici o importanță! Insulta asta e de ne...

— Insultă? Fiul meu nu are de gând să insulte pe nimeni. El execută ordinele încuviințate de stăpânului său și de domnia-voastră. Cinci oameni. Cinci!

Cuvântul era o poruncă. Hiro-matsu se întoarse cu spatele la Ishido și-și îndreptă privirile către fiul său.

— Seniorul Ishido ne onorează dorind să prezinte respectele sale doamnei Kiritsubo.

Sabia bătrânului era scoasă de două degete din teacă și nimeni nu era sigur dacă pentru a-l despica pe Ishido, în caz că începea lupta, sau ca să-i ia capul fiului său, dacă ar fi ridicat săgeata. Toată lumea știa că între tată și fiu nu era nici o afecțiune, ci doar respect reciproc pentru violența celuiilalt.

— Ei bine, fiule, ce-i spui comandantului gărzii personale a Moștenitorului?

Sudoarea șiroia pe fața lui Buntaro. După o clipă se dădu la o parte și slăbi încordarea arcului. Dar săgeata rămase la locul ei.

Ishido îl văzuse de multe ori pe Buntaro trăgând cu arcul la două sute de pași, șase săgeți lansate înainte ca prima să atingă ținta, toate la fel de precis. Ar fi ordonat fericit atacul acum și-ar fi terminat cu cei doi, tată și fiu, și cu toți ceilalți. Dar știa că ar fi fost o prostie să înceapă cu ei și nu cu Toranaga și, în orice caz, poate că atunci când o să pornească adevăratul război Hiro-matsu avea să fie ispitit să-l părăsească pe Toranaga și să lupte alături de el. Doamna Ochiba spusese că va vorbi cu Pumn de Fier când va veni vremea. Ea jurase că el n-o să-l părăsească niciodată pe Moștenitor, că

ea o să-l atragă pe Pumn de Fier de partea ei, îndepărtându-l de Toranaga, poate chiar să-l facă să-și asasineze stăpânul și, în acest fel, să evite orice înfruntare. Cu ce taină sau faptă neștiută îl are la mână? se întrebă din nou Ishido. Poruncise ca doamna Ochiba să se strecoare din Yedo, dacă e cu putință, înainte de adunarea regenților. Viața ei n-ar fi făcut nici cât un bob de orez după acuzarea lui Toranaga – asupra căreia se înțeleseseră toți regenții. Punerea sub acuzare și *seppuku* imediat, cu forța dacă era nevoie. Dacă ea scapă, bine, dacă nu, nu contează. Moștenitorul va ocârmui peste opt ani.

Întră cu pași mari pe poartă, în grădină, însoțit de Yabu și Hiro-matsu. Cinci străji veneau îl urmară. Se înclină politicos și-i ură drum bun lui Kiritsubo. Apoi, mulțumit că totul fusese așa cum trebuia, se întoarse și plecă cu toți oamenii lui.

Hiro-matsu răsuflă adânc și își scărpină fesele.

— Ai face bine să pleci acum, Yabu-san. Viermele ăsta n-o să-ți mai facă nici un necaz.

— Da. Îndată.

Kiri își ștergea sudoarea de pe frunte cu batista.

— E un *kami* rău! Mi-e teamă pentru stăpânul nostru. Începură să-i curgă lacrimile. Nu vreau să plec!

— Nu i se va întâmpla nici un rău seniorului Toranaga, vă promit, doamnă, spuse Hiro-matsu. Trebuie să plecați acum!

Kiri încercă să-și înăbușe suspinele și-și coborî vâlul gros, prins de borul pălăriei mari.

— O, Yabu-sama, n-ai vrea s-o însoțești pe doamna Sazuko înăuntru? Te rog.

— Desigur.

Doamna Sazuko se înclină și plecă în grabă, urmată de Yabu. Urcă în fugă scările. Când era aproape de ultima treaptă alunecă și căzu.

— Copilul! țipă Kiri. E rănită?

Toți ochii zburară către fata lungită jos. Mariko alergă către ea, dar Yabu ajunse primul și o ridică. Sazuko era mai mult speriată decât lovită.

— N-am pățit nimic, spuse ea cu respirația întretăiată. Nu vă îngrijorați, mă simt foarte bine. A fost o prostie din partea mea.

Când fu într-adevăr sigur că totul e bine, Yabu se întoarse în curtea exterioară pentru a pregăti plecarea.

Mariko veni înapoi spre poartă mult mai liniștită. Blackthorne se holba spre grădină cu gura căscată.

— Ce este? întrebă ea.

— Nimic, spuse el după o pauză. Ce-a strigat doamna Kiritsubo?

— A spus: "Copilul! E rănită?" Doamna Sazuko așteaptă un copil, îi explică ea. Ne-am teamut că s-ar fi putut să i se întâmple ceva din pricina căzăturii.

— Copilul lui Toranaga-sama?

— Da, spuse Mariko privind înapoi spre litieră.

Kiri era acum în spatele perdelelor translucide, cu vâlul lăsat. Biata femeie, gândi Mariko, știind că ea încerca doar să-și ascundă lacrimile. Dacă-ăș fi în locul ei, aș fi tot atât de înspăimântată să-mi părăsesc stăpânul.

Ochii i se îndreptară spre Sazuko, care mai făcu o dată cu mâna din capul scărilor, apoi intră înăuntru. Ușa de fier se închise cu zgomot în urma ei. Ca un dangăt de moarte, gândi. O să-i mai vedem vreodată?

— Ce-a vrut Ishido? întrebă Blackthorne.

— El – nu știu cuvântul potrivit. Cerceta – făcea o inspecție, fără să fi dat de știre mai dinainte.

— De ce?

— El e comandantul castelului, spuse ea, nevrând să-i dezvăluie adevărata cauză.

În fruntea coloanei Yabu strigă câteva porunci și porniră. Mariko urcă în litieră, lăsând perdelele trase pe jumătate. Buntaro îi făcu semn lui Blackthorne să meargă alături. El se supuse.

Așteptară să treacă litiera lui Kiri, Blackthorne se holbă spre figura acoperită de văluri, abia vizibilă, auzindu-i suspinele înăbușite. Cele două slujnice înspăimântate, Asa și Sono, pășeau alături. Apoi își aruncă pentru ultima oară privirile în urmă. Sprijinit în sabie, Hiro-matsu stătea singur lângă coliba mică. Samuraii închiseră ușa ferecată și grădina dispăru din fața ochilor săi. Bara mare, de lemn, fu așezată la locul ei. În curtea exterioară nu mai erau străji. Toate se aflau pe ziduri.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Blackthorne.

— Poftim, Anjin-san?

— Parcă ar fi sub asediu. Cei în maro împotriva celor în gri.

Se-așteaptă la necazuri? Alte necazuri?

— O, îmi pare rău. E firesc să se închidă ușile noaptea, spuse Mariko.

Când litiera ei se puse în mișcare, el începu să meargă alături, Buntaro și restul ariergărzii își ocupară locurile în urma lor. Blackthorne privea litiera din față, mersul legănat al purtătorilor și figura neclară de după perdele. Era foarte neliniștit, deși încerca să o ascundă. Când Kiritsubo țipase brusc, el se uitase la ea imediat. Toți ceilalți priveau spre fata lungită pe scări. Fusesse ispitit să privească și el tot într-acolo, dar o văzuse pe Kiritsubo țâșnind brusc, cu o iuțea neașteptată, înăuntru, în colibă. Pentru o clipă crezuse că ochii îi jucau feste, pentru că, în noapte, pelerina neagră, chimonouî negru, pălăria și vălul la fel de întunecate o făceau aproape invizibilă. Urmărise figura dispărând pentru un moment, apoi reapărând, sărind în litieră și lăsând perdelele. Timp de o clipă, ochii li se întâlneau. Era Toranaga.

CAPITOLUL 22

Micul cortegiu ce înconjura cele două litiere înaintă încet prin labirintul castelului și printre punctele de control ce nu se mai sfârșeau. De fiecare dată se făceau plecaciuni protocolare, documentele erau iarăși cercetate cu migală, un alt căpitan și un nou grup de escortă în uniforme gri îi preluau și apoi erau lăsați să treacă. La fiecare punct de control Blackthorne urmărea cu neliniște crescândă pe căpitanul gărzii care se apropia încercând să străbată cu privirea perdelele lăsate de la litiera lui Kiritsubo. De fiecare dată omul se înclina politicos spre chipul pe jumătate ascuns, auzind suspinele înăbușite și apoi le făcea semn să plece.

Cine altcineva mai știe? se întreba disperat Blackthorne. Slujnicele trebuie că știu – asta ar explica de ce sunt atât de înfricoșate. Hiro-matsu, cu siguranță trebuie să fi știut și la fel doamna Sazuko, momeala. Mariko? Nu cred. Yabu? O avea Toranaga încredere în el? Maniacul ăla fără gât, Buntaro? Pesemne că nu.

Fără îndoială, asta e o încercare de fugă foarte tăinuită. Dar de ce să-și riște Toranaga viața în afara castelului? Nu e mai în siguranță înăuntru? De ce toată taina asta? De cine fuge? De Ishido? De asasini? Sau de altcineva din castel? Probabil că de toți, gândi Blackthorne, dorindu-și să se afle în siguranța pe galeră, în largul mării. Dacă Toranaga e descoperit, suntem în rahat până-n gât, lupta va fi pe viață și pe moarte și n-o să încapă milă. Sunt neînarmat și chiar dacă aş avea o pereche de pistoale sau un tun de douăzeci de livre și o sută de băieți lași în spate, samuraii în gri tot ne-ar dovedi. N-am unde să fug și nici unde să m-ascund. Oricum ai da-o tot al naibii de prost e!

— Ai obosit, Anjin-san? îl întrebă Mariko binevoitoare. Dacă vrei, eu pot merge pe jos și dumneata în litieră.

— Mulțumesc, răspunse posac, resimțind lipsa cizmelor, stânjenit de sandalele de lemn. Nu mă dor picioarele. Aș dori numai să fim în siguranță în largul mării, atât.

— Ești vreodată în siguranță pe mare?

— Uneori, *senhora*. Nu prea des.

Blackthorne abia dacă o auzea. În numele Mântuitorului, gândea, sper să nu-l dau de gol pe Toranaga. Asta ar fi cumplit! Ar fi fost mult mai bine dacă nu l-aș fi văzut. N-a fost decât un ghinion, una dintre acele întâmplări care pot da peste cap o lucrare desăvârșit plănuită și dusă la îndeplinire. Bătrâna asta, Kiritsubo, e o mare actriță și tânăra la fel. Doar din cauză că n-am înțeles ce-a strigat, n-am căzut și eu în capcană. N-a fost decât un ghinion că l-am văzut limpede pe Toranaga – cu perucă, fardat, cu chimonou și pelerină, leit Kiritsubo, dar totuși Toranaga.

La punctul de control următor, noul căpitan al uniformelor gri veni chiar mai aproape decât înainte, slujnicele cu lacrimile șiroind, făcând plecăciuni și stându-i în cale fără să-ncerce măcar să pară că nu i-ar sta. Căpitanul se uită țintă la Blackthorne și veni spre el. După ce-l privi atent și neîncrezător, vorbi cu Mariko, care clătină din cap drept răspuns. Omul mormăi, se întoarse la Yabu, îi dădu înapoi hârtiile și făcu semn procesiunii să plece.

— Ce-a spus? întrebă Blackthorne.

— Întreba de unde vii, unde e casa dumitale.

— Dar ai clătinat din cap. Cum a fost asta un răspuns?

— O, îmi pare rău, a spus... se întreba dacă strămoșii îndepărtați ai poporului dumitale au vreo legătură cu *kami* – spiritul – care sălășluiește în nord, la hotarele Chinei. Până nu de mult noi am socotit China singurul loc civilizată de pe pământ, în afară de Japonia, *neh?* China e atât de mare încât pare cât lumea, spuse ea punând capăt discuției.

De fapt, căpitanul întrebase dacă ea credea că spița acestui barbar era coborâtore din Harimwakairi, *kami* care avea grijă de pisici, pentru că putea ca un dihor în călduri, așa cum se bănuia ca ar mirosi acel *kami*.

Ea-i răspunsese că nu era de aceeași părere, rușinându-se în sinea ei de grosolanăia căpitanului, pentru că Anjin-*san* nu mirosea asemeni lui Tsukku-*san*, sau Părintelui Inspector, sau barbarilor obișnuiți. Acum el avea un miros plăcut, aproape imperceptibil.

Blackthorne știa că ea nu-i spusese adevărul. Aș vrea să pot vorbi bolboroseala asta a lor, gândi, dar și mai mult aș vrea să plec din insula asta blestemată, să fiu iar înapoi la bordul lui *Erasmus*, cu echipajul întremat, cu de-ale gurii, cu grog, pulbere și ghiulele din belșug, cu mărfurile vândute și din nou pe drum către casă. Când o să fie asta? Toranaga a spus curând. Poate fi crezut? Cum au dus corabia la Yedo? Au remorcat-o? Au dus-o portughezii? Mă întreb ce face Rodrigues. I-o fi putrezit piciorul? Acum ar trebui să știe dacă o să trăiască cu două picioare sau cu unul – dacă amputarea n-o să-l omoare – sau dac-o să moară. Iisuse Cristoase, Dumnezeule din ceruri, apără-mă de răni și de toți doctorii din lume. Și de popi.

Un alt punct de control. Blackthorne nu putea pricepe în ruptul capului cum de izbuteau toți să rămână atât de politicoși și liniștiți, totdeauna înclinându-se, înmânând și înapoind actele, totdeauna zâmbind, fără nici o urmă de iritare din partea nimănui. Sunt atât de diferiți față de noi.

Trase cu ochiul la chipul lui Mariko, în mare parte ascuns de vâl și de borurile pălăriei. O găsea foarte drăguță și era bucuros că lămurise lucrurile cu ea în privința greșelii ei. Cel puțin am terminat cu aiureala aia, își spuse. Pederăști nenorociți, toți sunt niște ticăloși mânjiți de sânge!

După ce-i acceptase scuzele în dimineața asta, el începuse s-o întrebe despre Yedo, despre obiceiurile japoneze, despre Ishido și despre castel. Se ferise să întrebe despre lucruri intime. Ea-i răspunsese amănunțit, dar

ocolise orice explicații politice și răspunsurile ei erau lămuritoare, dar inofensive. Curând ea și slujnicele pleaseră să facă pregătirile de drum și el rămăsese singur cu samurarii de strajă.

Veșnica forfotă din jurul lui îl irita. Mereu e cineva pe lângă mine, gândi. Sunt prea mulți. Sunt ca furnicile. Mi-ar plăcea tihna unei uși de stejar zăvorâte, din când în când, cu zăvorul pe partea mea, nu a lor. Abia aștept s-ajung din nou la bord, afară, la aer, în largul mării, fie chiar și în covată aia borțoasă de galeră.

Acum, în timp ce străbăteau castelul Osaka, își dădu seama că, pe mare, el era rege, iar Toranaga avea să se găsească la mâna lui. O să avem timp destul să stăm de vorbă. Mariko o să tălmăcească și eu o să aranjez totul – încuviințările pentru negoț, corabia, argintul nostru dat înapoi și plata, dacă dorește să negocieze pentru muschete și pulbere. Am să aranjez să mă întorc anul viitor cu o încărcătură întreagă de mătase. E cumplit ce s-a întâmplat cu Fratele Domingo, dar am să dau informațiilor lui o bună întrebuintare. Cu *Erasmus* o să navighez pe Râul Perlelor în sus, spre Canton, și-o să sparg blocada portugheză și chineză. Dați-mi corabia înapoi și sunt bogat! Mai bogat decât Drake! Când am să ajung acasă, am să vorbesc cu toți lupii de mare din Plymouth până-n Zuider Zee, și-o să punem mâna pe negoț în toată Asia. Dacă Drake i-a părliț barba lui Filip, eu o să-i tai fuduliile. Fără mătase, Macao moare, fără Macao, Malacca moare, apoi Goa! Putem să răsucim Imperiul Portughez ca pe un covor.

— Doriți negoțul cu India, Majestatea Voastră? Cu Africa? Cu Asia? Cu Japoniile? Iată cum îl puteți avea în cinci ani de zile!

— Ridică-te, Sir John!

Da, în sfârșit, tilul de cavaler era la îndemână. Poate chiar mai mult. Căpitani și navigatorii au ajuns amirali, cavaleri, lorzi, chiar și conți. Singura cale pentru un englez, un englez de rând, spre siguranță, spre adevărata siguranță dată de o poziție anume în regat era prin bunăvoința reginei, binecuvântată fie ea. Iar calea spre bunăvoința ei era să-i aduci bogății, s-o ajuți să plătească războiul împotriva împuștei de Spanii și a ticălosului de Papă.

În trei ani o să fac trei drumuri, se bucura Blackthorne. O, n-am uitat că mai sunt și musonii și marile furtuni, dar *Erasmus* o să navigheze cu mai puține vele și o să transportăm cantități mai mici. Stai puțin, de ce să nu faci treaba ca lumea, renunțând la cantitățile mici? De ce nu iei Corabia Neagră de anul ăsta? Atunci o să ai totul!

Cum?

Ușor – dacă n-are escortă și o luăm pe neașteptate. Dar n-am destui oameni. Stai, sunt destui la Nagasaki! Nu-s acolo toți portughezii? N-a spus Domingo că este aproape un port portughez? Rodrigues a spus același lucru. Nu sunt întotdeauna pe corăbii marinari care au fost nevoiți sau forțați să se imbarce, totdeauna cineva gata să treacă pe altă corabie, pentru un câștig imediat, indiferent de căpitan, indiferent de pavilion? Cu *Erasmus* și cu argintul pe care îl avem așa putea angaja un echipaj. Știi c-aș putea. N-am nevoie de trei ani. Doi or să-mi ajungă. Încă doi ani cu nava mea și cu un echipaj, apoi spre casă. O să fiu bogat și vestit. Și, în cele din urmă, eu și marea o să ne despărțim. Pentru totdeauna.

Toranaga e cheia. Cum ai să te porți cu el?

Trecură pe Ungă alt punct de control și dădură colțul. În față era ultimul grilaj cu țepi și ultima poartă a castelului, iar dincolo de ea, ultimul pod mobil și ultimul șanț cu apă. La celălalt capăt se afla ultimul punct de pază. Mulțimea de torțe transformau noaptea într-o zi stacojie.

Atunci ieși din umbră Ishido.

Samurarii în maro îl văzură aproape în aceeași clipă. O undă de ostilitate îi străbătu. Buntaro aproape că zbură pe lângă Blackthorne ca să ajungă mai aproape de capul coloanei.

— Ticălosul ăla tânjește după o încăierare, spuse Blackthorne.

— *Senhor?* Îmi pare rău, *senhor*, ce-ați spus?

— Doar că... am spus că soțul dumitale pare... Ishido pare că-l înfurie foarte rău și foarte iute pe soțul dumitale.

Ea nu răspunse.

Yabu se opri. Îi întinse nepăsător documentele de liberă trecere căpitanului porții și se îndreptă către Ishido.

— Nu mă așteptam să vă văd din nou. Străjile voastre își fac foarte bine datoria.

— Mulțumesc.

Ishido îl urmărea pe Buntaro și litiera închisă din spatele lui.

— O dată ar trebui să fie destul ca să ne verifice documentele, spuse Buntaro, zornăindu-și amenințător armele. De două ori cel mult. Ce suntem noi, o coloană de război? E insultător!

— Nu voiam să te jignesc, Buntaro-*san*. Din pricina asasinului am ordonat o pază mai puternică.

Ochii lui Ishido se opriră scurt asupra lui Blackthorne și se întrebă încă o dată dacă să-l lase să plece sau să-l oprească, așa cum voiau Onoshi și Kiyama. Apoi privi din nou spre Buntaro. Gunoii, gândi. Curând capul o să-ți stea într-o țepă. Cum poate o frumusețe ca Mariko să stea măritată cu o maimuță ca tine?

Noul căpitan verifica meticolos pe fiecare, încredințându-se se potriveau cu lista.

— Totul e-n ordine, Yabu-*sama*, spuse când se întoarse spre capul coloanei. Permisul n-o să vă mai trebuiască. Îl păstrăm aici.

— Bine. Yabu se întoarse spre Ishido. Ne vom vedea curând.

Ishido scoase un sul de pergament din mânecă,

— Vroiam s-o rog pe doamna Kiritsubo dac-ar putea să ducă asta la Yedo, nepoatei mele. Se pare că n-am s-ajung la Yedo o bună bucată de vreme.

— Bineînțeles. Yabu întinse mâna să-l ia.

— Nu te deranja, Yabu-*san*. Am s-o rog eu.

Ishido se îndreptă spre litieră. Slujnicele se grăbiră să-i iasă în cale. Asa întinse mâna.

— Pot să iau eu mesajul, Alteță? Stăpâna...

— Nu.

Spre uimirea lui Ishido și a celorlalți din preajmă, slujnicele nu se mișcară din drumul lui.

— Dar stăpâ...

— Mișcă-te! mârâi Buntaro.

Slujnicele se traseră înapoi cu o umilință jalnică, înspăimântate. Ishido se înclină în fața perdelelor lăsate.

— Kiritsubo-*san*, mă întreb dacă ai să fii atât de bună să duci acest mesaj din partea mea la Yedo, pentru nepoata mea?

Urmă o ușoară întrerupere între suspine și chipul de după perdele închină din cap o încuviințare.

— Mulțumesc. Ishido întinse sulul subțire de pergament la un deget de perdele.

Suspinele încetară. Blackthorne își dădu seama că Toranaga era prins în cursă. Politețea cerea ca Toranaga să ia sulul și mâna l-ar fi dat de gol.

Toți așteptau să apară mâna.

— Kiritsubo-*san*?

Nici o mișcare. Apoi Ishido făcu iute un pas înainte, trase perdelele la o parte și, în aceeași clipă, Blackthorne slobozi un muget și începu să țopăie încoace și încolo, ca un apucat. Uluiți, Ishido și ceilalți se răsuciră brusc spre el.

Pentru o clipă, Toranaga apăru la vedere în spatele lui Ishido. Blackthorne gândi că Toranaga ar fi putut trece drept Kiritsubo la douăzeci de pași, dar aici, la cinci, era cu neputință, cu tot vâlul care îi acoperea

fața. În clipa interminabilă dinaintea mișcării iuți cu care Toranaga trase la loc perdelele, Blackthorne știa că Yabu îl recunoscuse, Mariko cu siguranță, Buntaro probabil și, poate, și câțiva dintre samurai. Se repezi înainte, înșfăcă sulul de pergament, îl vârî prin crăpătura dintre perdele și se întoarse bolborosind:

— În țara mea se spune că aduce mare nenorocire dacă un prinț înmânează el însuși un mesaj ca orice ticălos de rând... ghinion...

Totul se întâmplase atât de neașteptat și de repede încât Ishido n-apucase să-și tragă sabia din teacă. Blackthorne începu să se aplece și să se legene în fața lui ca un hopa-mitică lovit de streche. Apoi Ishido își veni în fire reflexele își spuseră cuvântul și sabia porni într-o lovitură nimicitoare, care i-ar fi retezat gâtul.

Ochii sperați ai lui Blackthorne o găsiră pe Mariko:

— Pentru numele lui Cristos, ajutor... ghinion... *ghinion!*

Ea țipă. Sabia se opri la un fir de păr de gâtul lui. Mariko revărsă un torent de explicații. Ishido își lăsă sabia în jos, ascultă o clipă, o întrerupse răstit, apoi, fierbând de mânie, îl lovi pe Blackthorne peste față cu dosul palmei.

Blackthorne își ieși din minți. Își strânse pumnii mari și se aruncă asupra lui Ishido.

Dacă Yabu n-ar fi fost destul de iute ca să prindă brațul înarmat al lui Ishido, capul lui Blackthorne s-ar fi rostogolit în țărână. O frântură de clipă mai târziu, Buntaro îl înșfăcă pe Blackthorne, care deja îl apucase de gât pe Ishido. Patru samurai în maro abia dacă reușiră să-l dea la o parte, apoi Buntaro îi trase o lovitură puternică peste ceafă, năucindu-l. Uniformele gri săriră în apărarea stăpânului lor, dar uniformele maro îl înconjurară pe Blackthorne și cele două litiere și, pentru moment, rămaseră în așteptare, fața în față. Mariko și slujnicele se văitau și strigau, dând o mână de ajutor la sporirea zarvei și zăpăcelii.

Yabu începu să-l domolească pe Ishido, Mariko, scăldată în lacrimi, îi repeta întruna, străduindu-se să pară cât mai înspăimântată, că nebunul de barbar încercase să-l salveze pe Ishido, marele comandant – pe care el îl credea prinț – de un *kami* rău.

— Ei socotesc că e cea mai mare insultă să le atingi fața, la fel ca și noi, și asta l-a scos din minți, pentru moment. E un barbar nesimțit, dar, în țara lui, e *daimyo* și a încercat doar să vă ajute, stăpâne!

Ishido răcni ceva și-l lovi cu piciorul pe Blackthorne, care începea să-și revină. Blackthorne auzi cu mare mulțumire zarva din jur. Privirea i se limpezi. Samuraii lui Ishido îi înconjuraseră, douăzeci contra unul, cu săbiile trase, dar până acum nu era nici un mort și toți așteptau disciplinați.

Blackthorne văzu că atenția tuturor era adunată asupra lui. Dar acum știa că are aliați.

Ishido se răsuci din nou către el și veni mai aproape, urlând. Simți că samuraii în maro își întăresc strânsoarea și știa că lovitura va urma, dar, de data asta, în loc să încerce să scape din strânsoare, cum se așteptau ei, se lăsă moale la pământ, apoi se ridică îndată în picioare și se desprinse râzând ca un apucat, începând un dans marinăresc aiurit. Fratele Domingo îi spusese că, în Japonia, toată lumea crede că nebunia vine de la *kami* și, deci, nebunii, la fel ca toți copiii mici și oamenii foarte în vârstă, nu pot fi făcuți răspunzători de faptele lor, iar câteodată se bucură de privilegii speciale. Așa că țopăia de zor, cântând, în ritmul săriturilor, pentru Mariko:

— Ajutor... pentru Dumnezeu, am nevoie de ajutor... nu pot s-o țin așa multă vreme... ajutor...

Se purta cu disperare ca un nebun, știind că era singurul lucru care l-ar fi putut salva.

— E nebun – e posedat, strigă Mariko, pricepând deîndată ce avea de gând Blackthorne.

— Da, spuse Yabu încercând să-și revină, uimit încă de vederea lui Toranaga și neștiind încă dacă Anjin-san juca teatru sau înnebunise cu adevărat.

Mariko se pierduse cu firea. Nu știa ce să facă. Anjin-san l-a salvat pe seniorul Toranaga, dar cum de-a știut? se întreba întruna, fără rost.

Blackthorne era palid la față, afară de pata stacojie lăsată de palma lui Ishido. Dansa fără încetare, așteptând disperat un ajutor care nu mai venea. Apoi, blestemându-i în sinea sa pe Yabu și Buntaro – lepădături lașe – și pe Mariko – târfă neroadă – se opri brusc din dans, se înclină în fața lui Ishido ca o păpușă dezarticulată pornind apoi, pe jumătate mergând, pe jumătate dansând, către poartă.

— Urmați-mă, urmați-mă! strigă sugrumat, încercând să-i ducă după el precum Cântărețul din Hammel.

Samurarii în gri îi tăiară calea. Urlă, prefăcându-se înfuriat și le porunci autoritar să se dea la oparte din drum, trecând imediat la un răs isteric.

Ishido înșfăcă un arc și o săgeată. Samurarii se împrăștiară. Blackthorne era aproape de poartă. Se întoarse încolțit, știind că n-avea rost să fugă. Neputincios, își începu iar dansul zănatec.

— E nebun, câine turbat! Căinii turbați trebuie îndepărtați! Vocea lui Ishido era aspră. Puse săgeata în arc și ținti.

Imediat Marako țâșni de lângă litiera lui Toranaga și începu să meargă spre Blackthorne.

— Nu te îngrijora, senior Ishido, strigă ea. N-ai de ce să-ți faci griji, e o nebunie trecătoare, mi se îngăduie...

Apropiindu-se, Văzu cât de istovit era Blackthorne, zâmbetul lui forțat și se înspăimântă fără să vrea.

— Acum pot să te ajut, Anjin-san, spuse ea grăbit. Trebuie să încercăm să – să ieșim afară. Am să vin după dumneata. Nu-ți fie teamă, n-o să tragă în noi. Te rog, acum nu mai dansa.

Blackthorne se opri îndată, se întoarse și porni tăcut pe pod. Ea venea la un pas în urma lui, după cum era obiceiul, așteptând săgețile, auzindu-le.

O mie de ochi priveau nebunul uriaș și micuța femeie înaintând pe pod, îndepărtându-se.

Yabu își reveni.

— Dacă-l vreți mort, lăsați-mă pe mine, Ishido-sama. Vă înjosiți luându-i viața. Un general nu omoară cu propriile mâini. Alții trebuie s-o facă pentru el. Veni foarte aproape și-și coborî vocea. Lăsați-l în viață. Nebunia i-a venit de la lovitura voastră. El e *daimyo* în țara lui și lovitura... – cum a zis și Mariko-san, *neh?* Credeți-mă, ne mai folositor viu.

— Poftim?

— Ne e mai folositor viu. Aveți încredere în mine. Îl puteți avea mort oricând. Avem nevoie de el viu.

Ishido citi disperare pe chipul lui Yabu și adevăr. Lăsă arcul jos.

— Foarte bine, dar într-o zi am să-l vreau viu. Am să-l atârnez de picioare deasupra gropii.

Yabu înghiți în sec și făcu o jumătate de plecăciune. Nervos, făcu semn coloanei să înainteze, temându-se că Ishido are să-și amintească de litieră și de "Kiritsubo".

Prefăcându-se plin de respect, Buntaro luă inițiativa și puse samurarii în uniformă maro în mișcare. Nu-l frământa gândul că Toranaga apăruse ca un *kami*, printr-o minune, în mijlocul lor, ci doar că stăpânul său era în primejdie și aproape lipsit de apărare. Văzu că Ishido nu-și desprinsese ochii de Mariko și Anjin-san, dar cu toate astea i se înclină politicos și se așeză în spatele litierei lui Toranaga, să-și apere stăpânul de săgeți, dacă lupta începea aici.

Coloana se apropia acum de poartă. Yabu trecu în spate, ca un fel de

ariergardă singuratică. Se aștepta ca-n orice moment coloana lor să fie oprită. Cu siguranță, gândi, unii dintre samurarii în gri trebuie să-l fi văzut pe Toranaga. Cât timp va mai trece până o să-i spună lui Ishido? N-o să creadă că sunt și eu părtaș la plan? Asta n-o să mă distrugă pentru totdeauna?

La jumătatea podului Mariko privi pentru o clipă în urmă.

— Vin după noi, Anjin-san, amândouă litierele trec pe poartă și acum sunt pe pod!

Blackthorne nu răspunse, nici nu se întoarse. Trebuia să-și adune toată voința rămasă ca să se țină pe picioare. Își pierduse sandalele, fața-i ardea de la lovitură, iar capu-i plesnea de durere. Ultimele străji îl lăsară să treacă dincolo de grilajul cu țepi. O lăsară apoi pe Mariko fără s-o oprească. Și apoi litierele.

Blackthorne îi duse după el pe coborâșul ușor, în josul dealului, peste o porțiune de teren descoperit și peste ultimul pod. Numai când se află în pădure, unde nu mai puteau fi zăriți din castel, abia atunci se prăbuși.

CAPITOLUL 23

— Anjin-san, Anjin-san!

Pe jumătate conștient, o lăsă pe Mariko să-l ajute să bea puțin *saké*. Coloana se oprise, cu samurarii în maro strâns grupați în jurul litierei închise, și cu escorta în gri în fața și în spatele lor. Buntaro strigase la una dintre slujnice, care adusesse imediat un vas din bagajul hamalilor, le spuse soldaților din garda sa personală să-i țină pe toți departe de litiera lui "Kiritsubo-san", apoi se grăbi spre Mariko.

— Anjin-san e bine?

— Da, da, cred că da, răspunse Mariko.

Yabu li se alătură. Încercând să-l îndepărteze pe căpitanul samurailor lui Ishido, spuse nepăsător:

— Acum putem porni, căpitane. Lăsăm aici câțiva oameni și pe Mariko-san. Când barbarul o să-și mai vină în fire, ea și ceilalți or să ne urmeze.

— Cu tot respectul, Yabu-san, dar vom aștepta. Am poruncă să vă predau pe toți teferi la galeră. Într-un singur convoi.

Priviră toți spre Blackthorne, care se îneacă ușor cu vinul.

— Mulțumesc, spuse el cu voce spartă. Acum suntem în siguranță? Cine mai știe că...

— Acum ești în siguranță, îl întrerupse Mariko, anume. Stătea cu spatele spre căpitan și-l prevenea din priviri. Anjin-san, acum ești în siguranță și n-ai de ce să te îngrijorezi. Înțelegi? Te-a cuprins un fel de rău. Privește în jur, ești în siguranță acum!

Blackthorne se supuse. Văzu căpitanul și samurarii în gri și înțelese. Cu ajutorul vinului își revenea repede în puteri.

— Îmi pare rău, *senhora*. Cred că a fost doar o spaimă. Încep să îmbătrânesc. M-apucă des nebunia și niciodată nu-mi pot aminti după aceea ce s-a întâmplat. E obositor să vorbești portugheza, nu? O schimbă pe latină. Mă înțelegi?

— Preadeajuns.

— Această limbă este "mai ușoară"?

— Poate, răspunse ea ușurată, pentru că el înțelese că trebuie să fie prudent, chiar vorbind latina, care era pentru japonezi o limbă aproape de neînțeles și cu neputință de învățat, afară doar de o mână de oameni din împărăție, educați de iezuiți și mai toți meniți preoției. Ea era singura femeie din lumea lor care știa să vorbească, să citească și să scrie în latină și portugheză.

- Ambele limbi sunt dificile, fiecare are greutățile ei.
- Cine altcineva cunoaște aceste greutăți?
- Soțul meu și cel care ne conduce.
- Ești sigură?
- Purtarea lor arată aceasta.

Căpitanul samurailor în gri se mișcă neliniștit și-i spuse ceva lui Mariko.

— Întrebă dacă ești încă periculos, dacă ar trebui să îți se lege mâinile și picioarele. I-am spus că nu. Acum îți-a trecut.

— Da, spuse el trecând iar la portugheză. M-apucă deseori. Dacă cineva mă lovește peste față, mă scoate din minți. Îmi pare rău. Niciodată nu-mi pot aminti ce se întâmplă în timpul ăsta. E mâna Domnului.

Îl văzu pe căpitan concentrându-se asupra buzelor și gândi: "Te-am prins, ticălosule, pariez că înțelegi portugheza."

Sono, slujnica, își ținea capul lipit de perdelele litierei. Ascultă și veni la Mariko.

— Iertați-mă, Mariko-san, dar stăpâna mea vrea să știe dacă nebunul e îndeajuns de întremat ca să ne continuăm drumul? Întrebă dacă n-ai vrea să dai nebunului litiera domniei-tale, căci stăpâna crede c-ar trebui să ne grăbim din pricina refluxului. Toată zarva pe care a făcut-o nebunul a tulburat-o și mai mult. Dar știind că nebunii sunt năpăstuiți de zei, are să se roage pentru însănătoșirea lui și îi va da leacuri să se vindece, imediat ce ajungem la bord.

Mariko traduse.

— Da. Mă simt bine acum. Blackthorne se ridică nesigur în picioare. Yabu țipă o comandă.

— Yabu-san spune că ai să mergi în litieră, Anjin-san. Mariko zâmbi când el începu să protesteze. Eu sunt, într-adevăr, foarte puternică și n-ai de ce să te îngrijorezi, am să merg pe lângă dumneata, așa că poți vorbi dacă dorești.

Se lăsă ajutat să urce în litieră. Porniră imediat. Mersul legănat era odihnitor și se întinse istovit pe spate. Așteptă până ce căpitanul uniformelor gri se îndepărtă spre capul coloanei, apoi șopti în latină avertizând-o:

— Centurionul acela înțelege cealaltă limbă.

— Așa-i. Și cred că și puțină latină, îi răspunse ea în șoaptă, la fel de încet. Pentru un timp merse tăcută. Nu încapă îndoiala, ești un om curajos. Îți mulțumesc pentru că l-ai salvat.

— Tu ai un curaj deosebit.

— Nu, Domnul Dumnezeu mi-a călăuzit pașii pe calea convenită și a făcut să fiu puțin de folos. Din nou îți mulțumesc.

În noapte, orașul părea un tărâm de basm. Casele bogate aveau multe lampioane colorate, luminate cu ulei sau cu lumânări, atârând deasupra porților sau în grădini, iar panourile-*shoji* deveneau astfel de o transparență încântătoare. Chiar și casele sărace arătau plăcut din pricina panourilor-*shoji*. Lampioanele luminau drumul trecătorilor, oamenilor-*kaga* și samurailor, care mergeau călări.

— În case, noi folosim lămpi cu ulei și lumânări, dar o dată cu lăsarea nopții mai toți oamenii se duc la culcare, îi explica Mariko, în timp ce-și continuau drumul pe străzile întortocheate ale orașului. Trecătorii se înclinau, cei foarte săraci rămâneau în genunchi până după trecerea lor, iar marea strălucea sub lumina lunii.

— Și la noi e la fel. Cum gătiți? Pe plită, cu lemne?

Lui Blackthorne îi reveniseră repede puterile și nu-și mai simțea genunchii moi. Ea refuzase să se urce înapoi în litieră, așa că el stătea culcat, bucurându-se de aerul curat și de conversație.

— Noi folosim vase cu cărbuni. Noi nu mâncăm ceea ce mâncați voi, așa că la noi gătitul e mai simplu. Doar orez și puțin pește, de cele mai

multe ori crud, sau gătit pe cărbuni, cu un sos picant și legume murate, și poate puțină supă. Carne deloc, niciodată. Noi suntem un popor care mănâncă puțin – n-avem încotro, numai foarte puțin din pământul nostru, probabil a cincea parte, poate fi cultivată – iar noi suntem mulți. La noi e o virtute să te mulțumești cu puțin, chiar și când e vorba de mâncare.

— Ești curajoasă. Ți mulțumesc. Săgețile n-au zburat, căci spatele tău a stat pavăză.

— Nu, căpitane de corăbii. A fost din voia Domnului.

— Ești curajoasă și ești frumoasă.

Ea merse un timp în tăcere. Până acum nu mi-a spus nimeni niciodată că sunt frumoasă, nimeni, gândi.

— Nu sunt curajoasă și nici frumoasă. Săbiile sunt frumoase. Onoarea e frumoasă.

— Curajul e frumos și tu îl ai din belșug.

Mariko nu răspunse. Își amintea întâmplările dimineții, cu toate cuvintele și gândurile urâte. Cum poate fi un bărbat atât de curajos și atât de prost, atât de blând și atât de crud, atât de cald și atât de nesuferit, toate deodată? Anjin-san a fost de un curaj fără margini când i-a abătut atenția lui Ishido de la litieră; a fost foarte deștept prefăcându-se nebun, scoțându-l astfel pe Toranaga din capcană. Cât de înțelept a fost Toranaga să scape astfel! Dar fii atentă, Mariko, se preveni. Gândește-te la Toranaga și nu la acest străin. Adu-ți aminte de răul din el și stăpânește-ți căldura umedă din pânțele, pe care n-ai mai simțit-o niciodată până acum, căldură despre care vorbesc curtezanele și cărțile despre împărțitul pernei.

— Da, spuse ea. Curajul e frumos și tu îl ai din plin. Apoi trecu din nou pe portugheză. Latina e o limbă atât de obositoare.

— Ai învățat-o la școală?

— Nu, Anjin-san, mai târziu. După ce m-am măritat, am trăit foarte multă vreme departe, în nord. Eram singură, doar cu slugile și sătenii, și singurele cărți pe care le aveam erau în portugheză și latină – câteva gramatici, cărți religioase și o Biblie. Învățând limbile, timpul trecea mai ușor și-mi ținea mintea ocupată. Am fost foarte norocoasă.

— Unde era soțul dumitale?

— La război.

— Câtă vreme ai fost singură?

— Noi avem o zicală, că timpul n-are o singură măsură, el poate fi ca gerul sau ca fulgerul, ca o lacrimă, ca un asediu, ca o furtună, ca un apus de soare sau chiar ca o stâncă.

— E o vorbă înțeleaptă; îi spuse. Apoi adăugă; Portugheza dumitale e foarte bună, *senhora*. Și latina. Mai bună decât a mea.

— Vorbele îți sunt dulci ca mierea, Anjin-san!

— E *hontol*

— *Honto* e un cuvânt bun. *Honto* e că, într-o bună zi, a venit în sat un părinte creștin. Eram ca două suflete rătăcite. A stat patru ani și m-a ajutat nemăsurat de mult. Mă bucur că pot vorbi bine, spuse ea fără înfumurare. Tatăl meu a vrut să învăț limbi străine.

— De ce?

— Gândeam că trebuie să cunoaștem diavolul cu care avem de luptat.

— Era un om înțelept.

— Nu. N-a fost înțelept.

— De ce?

— Într-o zi am să-ți spun povestea. E întristătoare.

— De ce-ai fost singură atâta vreme – cât o stâncă?

— De ce nu te odihnești? Mai avem încă mult de mers.

— Vrei să urci în litieră? Dădu iar să se ridice, dar ea clătină din cap.

— Nu, mulțumesc. Te rog, stai unde ești. Îmi place să merg pe jos.

— Bine. Dar nu mai vrei să stăm de vorbă?

— Dacă îți face plăcere, putem discuta. Ce vrei să știi?

— De ce ai fost singură vreme cât o stâncă?

— Soțul meu m-a trimis departe. Prezența mea îl ofensase. A avut perfectă dreptate să facă asta. M-a onorat nedivorțând de mine. Apoi m-a onorat chiar mai mult, primindu-ne, pe mine și fiul meu, înapoi acasă. Mariko îl privi. Fiul meu are acum cincisprezece ani. Sunt într-adevăr o doamnă bătrână.

— Nu te cred, *senhora*.

— E *honto*.

— Câți ani aveai când te-ai căsătorit?

— Mulți, Anjin-*san*. Foarte mulți.

— Noi avem o zicală: vârsta e ca gerul, sau ca un asediu, sau ca un apus de soare, uneori chiar ca o stâncă. Ea râse. Tot ce e legat de ea e atât de plin de grație, gândi, fermecat. La dumneata, Venerabilă Doamnă, bătrânețea e o încântare.

— Pentru o femeie, Anjin-*san*, bătrânețea nu e niciodată o încântare.

— Ești înțeleaptă, pe cât ești de frumoasă. Latina îi veni pe buze de la sine și, deși suna mai oficial și mai maiestuos, era mai intimă. Fii atent, își zise.

Nimeni nu mi-a spus până acum că sunt frumoasă, își repetă, Mariko în sinea ei. Aș vrea să fie adevărat.

— Aici nu e înțeles să bagi prea tare în seamă femeia altui bărbat, spuse. Obiceiurile noastre sunt destul de severe. De exemplu, dacă o femeie măritată e găsită singură cu un bărbat într-o cameră cu ușa închisă – chiar dacă doar stau de vorbă –, prin lege, soțul ei, sau fratele lui, sau tatăl lui are dreptul s-o omoare pe loc. Dacă fata e nemăritată, bineînțeles, tatăl poate întotdeauna să facă cu ea ce dorește.

— Asta nu e nici drept, nici civilizată.

Îi păru rău imediat că-l luase gura pe dinainte.

— Noi ne considerăm destul de civilizați, Anjin-*san*. Mariko era bucuroasă să fie insultată din nou, căci se destrăma vraja și stingea căldura. Legile noastre sunt foarte bune. Sunt mult prea multe femei libere și fără nici un fel de legături, ca un bărbat să ia una care aparține altuia. De fapt, e în apărarea femeilor. Datoria unei soții e numai față de soțul ei. Ai răbdare. Ai să vezi cât de civilizați, cât de înaintați suntem. Femeile au locul lor, bărbații pe al lor. Un bărbat nu poate să aibă decât o soție oficială – dar, bineînțeles, mai multe concubine –, însă aici femeile au mult mai multă libertate decât doamnele spaniole sau portugheze, din câte mi s-a spus. Putem să mergem nestânjenite unde vrem și când vrem. Ne putem părăsi soții, dacă dorim, divorțăm de ei. Putem să refuzăm să ne căsătorim de la bun început, dacă dorim. Suntem stăpânele propriilor noastre averi și bunuri, ale trupurilor și sufletelor noastre. Avem puteri deosebite, dacă vrem. Cine se îngrijește de toată averea, de toți banii în gospodăria dumitale?

— Eu, bineînțeles.

— Aici femeia are grijă de toate. Banii nu înseamnă nimic pentru un samurai. Nu sunt de demnitatea unui bărbat adevărat. Eu mă ocup de toată gospodăria soțului meu. El ia toate hotărârile. Eu doar îi îndeplinesc dorințele întru totul și plătesc ce-i de plată. Asta îi dă lui toată libertatea să-și facă datoria față de seniorul său, care e unica lui datorie. O, da, Anjin-*san*, trebuie să ai răbdare, înainte de a vorbi de rău.

— N-am vrut să fie o critică, *senhora*. Numai că noi credem că viața e sacră, nimănui nu i se poate lua cu ușurință viața decât dacă încuviințează un tribunal – tribunalul reginei.

Ea refuză să se lase împăcată.

— Spui o mulțime de lucruri pe care nu le înțeleg, Anjin-*san*. Dar n-ai zis dumneata "nu e cinstit și nu e civilizată"?

— Da.

— Atunci asta e o critică, *neh*? Seniorul Toranaga mi-a cerut să-ți

atrag atenția că e necuviincios să vorbești de rău înainte de a cunoaște. Trebuie să iei aminte că civilizația noastră, cultura noastră e veche de mii de ani. Dintre care trei mii sunt dovediți prin documente. O, da, suntem un popor străvechi. La fel de vechi ca și chinezii. Câtă vreme puteți urmări în trecut cultura voastră?

— Nu mult, *senhora*.

— Împăratul nostru, Go-Nijo, este al o sută șaptelea în linie neîntreruptă direct din Jimmu-tenno, primul ființă pământeană coborâtor din cinci generații de spirite pământene și, înaintea lor, șapte generații de spirite celeste, care coboară din Kuni-toko-tachi-noh-Mikoto – primul spirit – apărut când pământul a fost despărțit de ceruri. Nici chiar China nu poate prezenta o astfel de istorie. De câte generații domnesc regii din țara domniei-tale?

— Regina noastră este a treia din dinastia Tudor, *senhora*. Dar e bătrână și fără copii, așa că e ultima.

— O sută șapte generații, Anjin-san, înapoi către rădăcini divine, repetă ea plină de mândrie.

— Dacă crezi asta, *senhora*, cum poți să mai zici că ești catolică?

O văzu stăpânindu-și mânia și ridicând din umeri.

— Sunt creștină doar de zece ani, deci novice, și, deși cred din toată inima în Dumnezeu creștin, în Dumnezeu Tatăl, și Fiul, și Sfântul Duh, împăratul nostru este direct coborâtor din zei sau din Dumnezeu. Este de origine divină. Sunt multe lucruri pe care nu le pot lămuri sau înțelege. Dar stirpea divină a împăratului meu este mai presus de orice îndoială. Da, sunt creștină, dar mai întâi de toate sunt japoneză.

Să fie acesta secretul vostru? Faptul că sunteți mai întâi de toate japonezi? se întrebă. O privise uluit de ceea ce spunea. Datinile lor sunt niște aiureli! Banii nu înseamnă nimic pentru un *adevărat bărbat*? Acum e limpede de ce Toranaga a fost atât de disprețuitor când am pomenit de bani la prima întâlnire. O sută șapte generații? Cu neputință! Omorât pe loc doar pentru c-ai fost, împreună cu o femeie, într-o cameră cu ușa închisă, fără să fii cu nimic vinovat! Asta e barbarie – te trage pe față la omor! Nu despre asta vorbise Rodrigues? Nu asta a făcut Omi-san? Nu l-a omorât pur și simplu pe țăranul ăla? Iisuse, nu m-am gândit la Omi de zile întregi. Nici la sat. Nici la groapă, nici la mine, ingenuncheat în fața lui. Lasă-l acum, ascultă ce spune femeia, ai răbdare, cum zice ea, pune-i întrebări, fiindcă ea îți va da cheia prin care să-l faci pe Toranaga să se alăture planului tău. Acum Toranaga ți-e fără îndoială dator. L-ai salvat. El o știe – toată lumea o știe. Nu ți-a mulțumit ea, nu pentru c-ai salvat-o pe ea, ci pe el?

Coloana înainta prin oraș, îndreptându-se către mare. Îl văzu pe Yabu mergând cu pas susținut și, o clipă, țipetele lui Pieterzoon îi răsunară dureros în minte.

— Fiecare lucru la timpul său, murmură, cu jumătate de glas.

— Da, spunea Mariko. Trebuie să fie foarte greu pentru dumneata. Lumea noastră e atât de diferită de a voastră. Foarte diferită, dar foarte înțeleaptă.

Ea zărea figura neclară a lui Toranaga în litiera din față și-i mulțumi încă o dată lui Dumnezeu pentru că-l scăpase. Cum să-i explic barbarului despre noi, cum să-l laud pentru vitejia lui? Toranaga îi poruncise să-i explice, dar cum?

— Dă-mi voie să-ți spun o poveste, Anjin-san. Când eram tânără, tatăl meu era general în slujba unui *daimyo* numit Goroda. La vremea aceea, seniorul Goroda nu era marele dictator, ci doar un *daimyo*, care lupta încă pentru putere. Tatăl meu l-a poftit pe acest Goroda și pe cei mai de seamă vasali ai lui la un ospăț. Nici nu i-a dat prin minte că nu erau destui bani să cumpere toată mâncarea, *saké*-ul, tăvile lăcuite și *tatami*-urile pe care o asemenea vizită le cerea, după datină. Să nu crezi că mama gospodărea prost banii, nici pomeneală. Fiecare bănuț din venitul tatălui meu mergea

la vasalii lui și, deși oficial el avea bani doar pentru patru mii de războinici, mama, prin felul cum îi drămuia cu chibzuială, a făcut ca el să poată duce în luptă cinci mii trei sute de oameni, pentru cinstea seniorului său. Noi, familia – mama, concubinele oficiale ale tatălui meu, frații și surorile mele – abia dacă aveam destul ca să mâncăm. Dar ce conta asta? Tata și oamenii lui aveau cele mai bune arme, cei mai buni cai, iar ei își dădeau toată silința în slujba seniorului lor!

Da, pentru acest ospăț nu erau destui bani, așa că mama a mers la meșterii de peruci din Kyoto, și și-a vândut părul. Mi-l amintesc, era ca o picătură de întuneric și-i ajungea până la brâu. Dar l-a vândut. Meșterii i l-au tăiat în aceeași zi și i-au dat o perucă ieftină, iar ea a cumpărat tot ce era de trebuință, salvând onoarea tatălui meu. Era datoria ei să plătească cheltuielile, și a plătit. Ea și-a făcut datoria. Pentru noi datoria e tot ce poate fi mai important.

— Ce-a spus tatăl tău când a aflat?

— Ce ar fi putut spune, altceva decât să-i mulțumească? Era datoria ei să găsească banii ca să-i salveze onoarea.

— Trebuie să-l fi iubit foarte mult.

— Iubire e un cuvânt creștin, Anjin-san. Iubirea e un gând creștin, un ideal creștin. Noi n-avem nici un cuvânt pentru "iubire", așa cum văd că-l înțelegeți voi. Datorie, credință, onoare, respect, dorință, acestea sunt cuvintele și gândurile pe care le avem, și-i tot ce ne trebuie.

Îl privi și, fără să vrea, revăzu clipa când el îl salvase pe Toranaga și, prin Toranaga, pe soțul său. Să nu uiți niciodată că ei amândoi erau prinși acolo ca-ntr-o cursă, și că amândoi ar fi morți acum, dacă n-ar fi fost acest bărbat.

Se asigură că nu era nimeni prin preajmă.

— De ce-ai făcut ceea ce ai făcut?

— Nu știu. Poate, pentru că... Se opri. Erau atâtea lucruri pe care le putea spune: Poate, pentru că Toranaga era fără apărare și nu voiam să fie ciopârțit... Pentru că, dacă el era descoperit, am fi intrat cu toții la apă... Pentru că bănuiam că nimeni, în afară de mine, nu știa și doar eu puteam hotărî soarta... Pentru că nu voiam să mor – sunt prea multe de făcut ca să-mi irosesc viața și Toranaga este singurul om care-mi poate da înapoi corabia și libertatea. În loc de toate astea, răspunse în latină:

— Pentru că El a spus: dă-i Cezarului ce este al Cezarului.

— Da, spuse ea și adăugă în aceeași limbă: da, asta încercam și eu să spun. Cezarului ale sale, iar Domnului ale sale. Tot astfel și la noi. Dumnezeu este Dumnezeu, și împăratul nostru e de la Dumnezeu. Iar Cezarul e Cezar și trebuie onorat ca un Cezar. Apoi, mișcată de înțelegerea și de blândețea din vocea lui, spuse: Ești înțelept. Uneori cred că pătrunzi mai multe decât rostești.

Nu faci ceea ce ai jurat că n-ai să faci niciodată? se întrebă Blackthorne. Nu ești fățarnic? Da și nu. Nu le datorez nimic. Sunt prizonier. Mi-au furat nava și bunurile și au ucis pe unul dintre oamenii mei. Sunt păgâni... mă rog, unii dintre ei sunt păgâni, iar restul catolici. Nu datorez nimic păgânilor, nici catolicilor. Dar ți-ar plăcea s-o pui în pat, și-ncercai s-o încânți, așa-i?

Afurisită conștiință!

Acum marea era mai aproape, la o jumătate de milă. Putea deja să vadă o mulțime de corăbii și fregata portugheză cu luminile de ancoraj. Ar fi o pradă grozavă. Cu douăzeci de băieți zdraveni aș putea s-o iau. Gândurile i se întoarseră spre Mariko. Ciudată femeie, dintr-o familie ciudată. De ce l-a jignit pe Buntaro, maimuțoiul ăla? Cum s-a putut culca cu el – cum s-a putut mărita cu el? Ce-a vrut să spună cu "inristătoare"?

— *Senhora*, spuse păstrându-și blândețea din glas, mama dumitale trebuie să fi fost o femeie deosebită ca să facă așa ceva.

— Da. Pentru ceea ce a făcut, ea va trăi veșnic. Acum e o legendă. Ea

era samurai ca și... ca și tatăl meu.

— Am crezut că numai bărbații sunt samurai.

— O, nu, Anjin-san. Bărbații și femeile sunt deopotrivă samurai, războinici cu îndatoriri față de seniorii lor. Mama mea a fost un samurai adevărat, datoria față de soțul ei fiind mai presus de orice.

— Ea este acum acasă la dumneata?

— Nu. Nici ea, nici tatăl meu, nici unul dintre frații sau surorile mele, sau altcineva din familie. Eu sunt ultima din neamul meu.

— S-a întâmplat o nenorocire?

Brusc, Mariko se simți obosită. Sunt istovită. Sunt sătulă să vorbesc latina și portugheza, atât de dezgustătoare, și sunt sătulă să mai fac pe dascălul, își zise. Nu sunt dascăl. Nu sunt decât o femeie care-și cunoaște datoria și vrea să și-o facă în liniște. Nu mai vreau să simt iarăși căldura aceea, nimic de la bărbatul ăsta, care mă tulbură atât de mult. Nu vreau să mai știu de el.

— Într-un fel, Anjin-san, a fost o nenorocire. Într-o zi am să-ți povestesc despre ea.

Grăbi ușor pasul și se îndreptă spre cealaltă litieră. Cele două slujnice zâmbiră nervos.

— Avem mult de mers, Mariko-san? întrebă Sono.

— Sper că nu prea mult, spuse ea încurajator.

Căpitanul samurailor în gri se ivi brusc din întuneric, de cealaltă parte a litierei. Ea se întrebă câte din cele spuse lui Anjin-san fuseseră auzite.

— Nu vrei să chem niște purtători de *kaga*, Mariko-san? Ai obosit? întrebă căpitanul.

— Nu, nu, mulțumesc. Încetini dinadins mersul, îndepărtându-l de litiera lui Toranaga. Nu sunt obosită deloc.

— Barbarul se poartă bine? Nu-ți face neazuri?

— O, nu. Pare destul de potolit acum.

— Despre ce vorbești?

— Tot felul de lucruri. Încercam să-i explic unele dintre legile și obiceiurile noastre. Arată înapoi către donjonul castelului ce se profila pe cer. Seniorul Toranaga mi-a cerut să încerc să-l fac să priceapă câte ceva.

— A, da, seniorul Toranaga. Căpitanul aruncă o privire scurtă spre castel, apoi înapoi, către Blackthorne. De ce îl interesează barbarul pe seniorul Toranaga, doamnă?

— Nu știu. Cred că din pricină că e atât de ciudat.

Dădură colțul într-o altă stradă, cu case ascunse în spatele gardurilor de la grădini. Era puțină lume prin preajmă. Mai departe se aflau docurile și marea. Catargele se zăreau pe deasupra clădirilor și aerul era greu de mirosul algelor.

— Despre ce altceva ați mai vorbit?

— Au niște idei tare ciudate. Se gândesc tot timpul la bani.

— Se spune că toți din nația lor sunt împuțiți de negustori pirat. Nu e nici un samurai printre ei. Ce vrea seniorul Toranaga cu el?

— Îmi pare rău, dar nu știu.

— Se spune că e creștin, așa zice el. Așa e?

— Nu-i creștin ca noi. Ești creștin, căpitane?

— Stăpânul meu e creștin, deci și eu sunt creștin. Stăpânul meu este seniorul Kiyama.

— Am cinstea de a-l cunoaște foarte bine. L-a onorat pe soțul meu logodindu-și o nepoată cu fiul meu.

— Da, știu, doamnă Toda.

— Acum seniorul Kiyama e mai bine? Înțeleg că doctorii nu îngăduie nimănui să-l vadă.

— Nu l-am văzut de o săptămână. Nici unul dintre noi. Poate c-are boala chinezească. Dumnezeu să-l apere de așa ceva și blestemați să fie toți chinezii! Privi către Blackthorne. Doctorii spun că barbarii ăștia au adus

molima în China, în Macao, și de acolo pe țărmurile noastre.

— *Sumus omnes in manu Dei*, spuse ea. Suntem cu toții în mâinile Domnului.

— *Ita, amen*, răspunse căpitanul fără să se gândească, căzând în cursă.

Blackthorne prinsese clipa când pe căpitan îl luase gura pe dinainte, văzuse fulgerul de mânie de pe fața acestuia și-l auzi spunând ceva printre dinții lui Mariko, care roși și se opri. Coborî din litieră și se îndreptă către el.

— Dacă vorbești latina, centurionule, atunci fii bun și stai puțin de vorbă cu mine. Sunt dornic să învăț cât mai multe despre această măreață țară a voastră.

— Da, vorbesc limba ta, străine.

— Nu e limba mea, centurionule, ci aceea a Bisericii și a tuturor oamenilor cultivați din lumea mea. O vorbești bine. Cum și când ai învățat-o?

Coloana trecea pe lângă ei și toți samurarii, atât cei în uniforme gri, cât și cei în maro, îi priveau. Lângă litiera lui Toranaga, Buntaro se opri și se întoarse spre ei. Căpitanul șovăi, apoi începu să meargă din nou. Mariko era bucuroasă că Blackthorne li se alăturase. O vreme merseră în tăcere.

— Centurionul vorbește limba curgător, minunat, nu-i așa? îi spuse Blackthorne lui Mariko.

— Da, într-adevăr. Ai învățat-o în seminar, centurionule?

— Și tu străine, zise căpitanul rece, fără să-i dea ei nici o atenție, urând amintirea seminarului din Macao, unde fusese trimis de copil de către Kiyama, ca să învețe limba, acum, că vorbim direct, spune-mi de ce ai întrebat-o pe această doamnă: "Cine mai știe...". Cine să mai știe ce?

— Nu-mi amintesc. Minte mea o luase razna.

— A, razna, da? Atunci de ce ai spus: "Dă-i Cezarului ce e al Cezarului"?

— Era doar o zicală. Discutam cu această doamnă, care spune povești pline de învățăminte, care uneori sunt însă greu de înțeles.

— Da, sunt multe de înțeles. Ce te-a scos din minți la poartă? Și de ce ți-ai revenit atât de repede?

— Asta a fost voia Domnului.

Mergeau din nou lângă litieră, căpitanul furios că fusese păcălit atât de ușor. Fusese prevenit de seniorul Kiyama, stăpânul lui, că femeia era de-o istețime fără margini. "Nu uita că poartă trădarea în sânge și că piratul e plămada Satanei. Privește, ascultă și ține minte. Poate că ea o să se acuze singură și ar putea ajunge un viitor martor al regenților împotriva lui Toranaga. Ucide-l pe pirat când începe ambuscada."

Săgețile veniră din întuneric și prima străpunse gâtul căpitanului, și în timp ce-și simțea plămâni în flăcări și moartea înghițindu-l, ultimul lui gând fu a mirare, căci ambuscada nu trebuia să fie aici, pe această stradă, ci mai departe, jos, lângă docuri, iar atacul nu trebuia să fie împotriva lor, ci a piratului.

O altă săgeată izbise puternic stâlpul litierei, la un deget de capul lui Blackthorne. Două săgeți străpunseră perdelele trase de la litiera lui Kiritsubo, din față, și alta o lovise pe fata Asa în brâu. Când ea începu să țipe, hamalii lăsară litierele jos și o rupseră la fugă prin întuneric. Blackthorne se rostogoli la adăpostul litierei prăbușite, trăgând-o și pe Mariko cu el. Samurarii în gri și maro se împrăștiară. O ploaie de săgeți se abătu asupra ambelor litiere. Una izbi cu zgomot surd pământul în locul unde se aflase Mariko cu o clipă mai devreme. Buntaro se străduia cât putea să acopere cu trupul său litiera lui Toranaga, o săgeată se înfipse în spatele armurii sale din bambus, piele și zale, apoi, când ploaia de săgeți

încetă, se repezi și trase perdelele de la litieră. Cele două săgeți erau înfipite în pieptul și șoldul lui Toranaga, dar acesta nu era rănit, și el smulse vârfulurile oprite în armura pe care o purta sub chimonou. Apoi își aruncă pălăria cu boruri largi și peruca.

În gardă, cu săgeata pusă în arc, Buntaro scruta întunericul în căutarea dușmanului, iar Toranaga lupta să iasă de sub perdele și, smulgându-și sabia de sub așternut, sări în picioare. Mariko încercă să sară în ajutorul lui Toranaga, dar Blackthorne, o trase înapoi cu un strigăt, pentru că alte săgeți căzură în jurul litierelor, omorând doi samurai în maro și unul în gri. Alta trecu atât de aproape de Blackthorne încât îi zgârie obrazul. O alta îi țintui poala chimonoului de pământ. Slujnica Sono era lângă fata ce se zvârcolea de durere, stăpânindu-și plină de curaj țipetele. Apoi Yabu strigă, arătând cu mâna într-o parte. Pe unul dintre acoperișurile de țiglă se întrezăreau siluete vagi. O ultimă salvă șuieră din întuneric, tot asupra litierelor. Buntaro și alți samurai în maro se puseră între ele și Toranaga. Un bărbat muri. O săgeată trecu prin articulația de la umăr a armurii lui Buntaro făcându-l să scoată un gemăt de durere. Yabu, cu samurarii în maro și gri, se aflau acum lângă zid, în urmărirea atacatorilor, dar aceștia dispăruseră în întuneric și, deși o duzină de samurai alergaseră spre colț ca să le taie calea, toți știau că nu aveau nici o speranță să-i prindă. Blackthorne se ridică greoi în picioar și o ajută și pe Mariko să se ridice. Era tulburată, dar neatinsă.

— Mulțumesc, spuse ea și se grăbi către Toranaga ca să-i ajute pe ceilalți să-l ferească, de ochii samurailor lui Ishido. Buntaro striga către oamenii săi să stingă faclele de lângă litiere. Atunci unul dintre samurarii în gri spuse: "Toranaga!" și, deși fusese rostit încet, auziră cu toții.

În lumina pâlپătoare a torțelor, fardul brăzdat de sudoare îl făcea pe Toranaga să pară grotesc.

Unul dintre ofițerii uniformelor gri se înclină. De necrezut, aici era dușmanul stăpânului său, liber, în afara zidurilor castelului.

— Veți aștepta aici, senior Toranaga. Tu, spuse el scurt unuia dintre oamenii săi, înștiințează-l deândata pe seniorul Ishido, și omul plecă în goană.

— Oprește-l, spuse Toranaga încet.

Buntaro slobozi două săgeți. Omul căzu mort. Ofițerul trase sabia lungă și cu un strigăt ascuțit de bătlie, se aruncă asupra lui Toranaga, dar Buntaro era pregătit și pară lovitura. În aceeași clipă samurarii în maro și gri, își traseră săbiile și se aruncară unii asupra celorlalți. Se încinse o încăierare învălmășită. Buntaro și ofițerul, la fel de tari amândoi, fandau și loveau. Brusc un samurai în gri se desprinse din învălmășeală și se aruncă asupra lui Toranaga, dar imediat Mariko ridică o torță, țâșni înainte și o aruncă ofițerului în ochi. Buntaro își despică dușmanul în două, apoi se roti, îl ciopârți pe al doilea și-l spintecă pe altul, care încerca să ajungă la Toranaga, în timp ce Mariko, acum cu o sabie în mână, se feri într-o parte din calea lui, fără să-și dezlipească ochii de pe Toranaga sau Buntaro, monstroasa lui gardă personală.

Patru samurai în gri se aruncară deodată asupra lui Blackthorne, care parcă prinsese rădăcini lângă litiera lui, îi privi apropiindu-se, neputincios. Yabu și un samurai în maro săriră în întâmpinarea lor, luptând ca niște demoni. Blackthorne se repezi, înșfăcă o torță și, rotind-o ca pe o ghioagă, îi descumpăni pentru o clipă pe atacatori. Yabu omorî unul, schilodi altul, apoi patru samurai în maro se întoarseră în fugă să termine cu ultimii doi atacatori. Fără să stea pe gânduri, Yabu și samuraiul în maro, rănit, se aruncară din nou în luptă, apărându-l pe Toranaga. Blackthorne alergă și culese de jos o sabie lungă, pe jumătate spadă, pe jumătate sulită, și fugi lângă Toranaga. În mijlocul zarvei și țipetelor, singur Toranaga stătea nemișcat, cu sabia în teacă.

Samurarii în gri luptau plin de curaj. Patru dintre ei se aruncară

laolaltă într-un atac sinucigaș asupra lui Toranaga. Oamenii lui Toranaga îi opriră. Samuraii în gri se regrupară și atacamă din nou. Apoi un ofițer porunci ca trei dintre ei să se retragă după ajutoare, iar ceilalți să le acopere retragerea. Cei trei samurai în gri o rupseră la fugă și, deși fură urmăriți, iar Buntaro ucise unul, ceilalți doi izbutiră să scape.

Ceilalți fură uciși până la unul.

CAPITOLUL 24

Se grăbeau pe străzi lăturalnice și pustii, mergând pe ocolite către chei și galeră. Erau zece: în frunte Toranaga, apoi Yabu, Mariko, Blackthorne și șase samurai. Restul, sub conducerea lui Buntaro, fuseseră trimiși cu litierele și convoiul de bagaje pe drumul hotărât dinainte, cu porunca de a se îndrepta fără grabă către galeră. Trupul Asei, slujnica, se afla într-una din litiere. Într-un scurt răgaz în timpul luptei, Blackthorne îi scosese săgeata din rană. Toranaga văzuse sângele negru izbucnind și privise nedumerit cum pilotul o ținuse la piept, în loc s-o lase să moară liniștită, în singurătate demnă și apoi, când lupta încetase de tot, cu câtă grijă o pusese în litieră. Fata fusese curajoasă și nu se văitase deloc, își ținuse doar privirile ațintite asupra lui până când o cuprinsese moartea. Toranaga poruncise să fie lăsată în litiera cu perdele, ca momeală, și unul din răniți fusese pus în cea de a doua litieră, în același scop.

Din cei cincizeci de samurai ai lui Toranaga, care alcătuiseră escorta, cincisprezece fuseseră uciși pe loc, iar unsprezece răniți mortal. Cei unsprezece fuseseră trimiși cu cinste și degrabă în Nemărginire, după datină, trei luându-și viața cu mâna lor, opt ajutați de Buntaro, la cererea lor. Apoi Buntaro îi strânsese pe cei rămași în jurul litierelor închise și plecase. Patruzeci și opt de samurai în uniforme gri zăceau în țărână.

Toranaga știa că era primejdios de lipsit de apărare, dar era mulțumit. Totul mersese bine, gândi, dacă socotești cât de schimbător este norocul. Ce interesantă e viața! La început am crezut că e un semn rău că m-a văzut pilotul schimbând locul cu Kiri. Apoi pilotul m-a salvat, a făcut cu iscusință pe nebunul și mulțumită lui am scăpat de Ishido. Nu mă gândisem că Ishido ar fi putut fi și la poarta principală, ci doar în curtea exterioară. Asta a fost o scăpare. De ce a venit Ishido acolo? Nu e felul lui să fie atât de prudent. Cine l-a sfătuit? Kiyama? Onoshi? sau Yodoko? O femeie ar bănuși sau ar putea să bănuie un asemenea șiretlic.

Fusese un plan bun – planul secret de evadare – stabilit de săptămâni, căci era limpede că Ishido avea să încerce să-l țină în castel, că o să-i întoarcă pe ceilalți regenți împotriva lui, promițându-le orice, că o să-și sacrifice de bunăvoie ostaticul din Yedo, pe doamna Ochiba, și că o să folosească orice mijloace ca să-l țină sub pază până la ultima întrunire a regenților, unde avea să fie încolțit, învinuit de trădare și înlăturat.

— Dar tot o să te-acuze de trădare! îi spusese Hiro-matsu când Toranaga trimisese după el cu o noapte în urmă, îndată după lăsarea întunericii, ca să-i explice ce-are de gând să-ncerce și de ce el, Toranaga, șovăise atâta. Chiar dacă scapi, regenții or să te acuze în lipsă, cu tot atâta ușurință cu care ar face-o de față cu tine. Așa că ești obligat să-ți faci *seppuku* când ei îți vor porunci, pentru că o să ți-o poruncească.

— Da, spusese Toranaga. Ca președinte al regenților sunt obligat s-o fac, dacă cei patru votează împotriva mea. Dar iată – scosese un pergament făcut sul din mânecă – aici este demisia mea oficială din Consiliul Regenților. I-o vei da lui Ishido când se va afla despre fuga mea.

— Ce?

— Dacă-mi dau demisia, nu mai sunt legat prin jurământul meu de regent, *neh?* Taiko nu mi-a interzis niciodată să demisionez, *neh?* Dă-i și

asta lui Ishido. Îi înmânase lui Hiro-matsu pecetea, sigiliul oficial al funcției sale de președinte.

— Dar acum ești total izolat. Ești pierdut!

— Te-nșeli. Ascultă, testamentul lui Taiko a stabilit un consiliu de *cinci* regenți care să guverneze țara. Acum sunt patru. Ca să fie legal, înainte de a îndeplini mapdatul împăratului, cei patru trebuie să aleagă sau să numească un nou membru, al cincilea, *neh?* Ishido, Kiyama, Onoshi și Sugiyama trebuie să se *înțeleagă*, *neh?* Noul regent nu trebuie să convingă tuturor? Bineînțeles! Acum spune-mi, bătrân prieten, e pe lumea asta cineva cu care acești vrăjmași să le convingă să-și împartă puterea? Ei? Și în timp ce ei se ceartă, nu se ia nici o hotărâre și...

— Noi ne pregătim de război, și nu mai ești legat de nici un jurământ, și poți s-arunci aici puțină miere, dincolo puțină fiere, și grămada aia de scârnavii o să se mănânce între ei! spuse Hiro-matsu grăbit. Ah, Yoshi Toranaga-noh-Minowara, ești un bărbat între bărbați. Îmi înghit sabia dacă nu ești cel mai înțelept om din împărăție!

Da, a fost un plan bun, gândi Toranaga și toți și-au jucat rolurile bine: Hiro-matsu, Kiri și frumoasa mea Sazuko. Și acum toți sunt închiși cu strășnicie în castel, și-or să rămână acolo sau o să li se îngăduie să plece. Cred că n-o să li se îngăduie niciodată să plece.

Mi-ar părea rău să-i pierd.

Conducea grupul fără șovăială, cu pas iute, dar măsurat, pasul lui de vânătoare, pas pe care-l putea ține fără încetare două zile și o noapte, dacă trebuia. Purta încă pelerina de călătorie și chimonoul lui Kiri, dar își ridicase poalele ca să nu-l împiedice la mers, iar încălțările militare se alăturau nefiresc acestora.

Traversară o altă stradă pustie și coborâră o alee. Știa că Ishido avea să afle curând, și atunci se va porni o vânătoare îndârjită. E timp destul, își spuse.

Da, planul a fost bun. Dar n-am prevăzut ambuscada. Asta m-a costat trei zile de siguranță. Kiri era sigură că poate ține toată treaba neștiută timp de cel puțin trei zile. Dar acum secretul s-a spulberat și n-o să mă pot strecura la bordul navei ca să ieșim în larg. Pentru cine a fost ambuscada? Pentru mine sau pentru pilot? Bineînțeles că pentru pilot. Dar săgețile au fost trase în ambele litiere. Da, dar arcașii erau destul de departe, și era greu de deslușit, și era mai înțelept și mai sigur să-i omoare pe amândoi.

Cine a poruncit atacul, Kiyama sau Onoshi? Sau portughezii? Sau preoții creștini?

Toranaga întoarse capul să vadă ce face pilotul. Pășea hotărât, ca și femeia care mergea alături de el, deși amândoi erau obosiți. La orizont se zărea vastul masiv colțuros al castelului deasupra căruia se profila, falnic, donjonul. În noaptea asta a fost pentru a doua oară când era cât pe-acți să mor acolo. O să fie oare castelul ăsta mormântul meu? Taiko îmi spunea destul de des: "Stirpea mea va dăinui atâta vreme cât va dăinui castelul Osaka, iar tu, Toranaga Minowara, ești sortit să-ți se scrie epitaful pe zidurile lui. Osaka o să-ți aducă moartea, credinciosul meu vasal!" Și totdeauna urma râsul acela șuierat, mușcător, care-l aducea la capătul răbdărilor.

Trăiește oare Taiko prin Yaemon? Fie că da, fie că nu, Yaemon e moștenitorul lui legal.

Cu un efort, Toranaga își desprinsese privirea de la castel, dădu un alt colț și porni alergând printr-un labirint de alei. În cele din urmă se opri în fața unei uși roase de vreme. În lemnul ei era încrustat un pește. Ciocăni într-un fel anume. Ușa se deschise imediat. În aceeași clipă, samuraiul șleampăt se înclină:

— Alteță?

— Ia-ți oamenii și urmează-mă, spuse Toranaga și porni din nou.

— Bucuros.

Samuraiul nu purta chimonoul-uniformă maro, ci zdrențele pestrițe ale *roninilor*, dar el făcea parte din cele mai bune trupe ale lui Toranaga, pe care acesta le trimisese pe ascuns în Osaka pentru astfel de cazuri extreme. Cincisprezece bărbați, îmbrăcați la fel, și bine înarmați, îl urmau desfășurându-se iute ca avangardă și ariergardă, în vreme, ce unul dintre ei alergă să dea alarma și altor trupe secrete. Curând Toranaga avea cincizeci de soldați cu el. O altă sută îi acoperea flancurile. O altă mie avea să fie gata în zori, dacă va avea nevoie de ei. Se destinsese și își domoli pasul, simțind că pilotul și femeia oboseau prea repede. Avea nevoie de ei în putere.

Toranaga stătea în întunericul depozitului de mărfuri și cerceta galera, debarcaderul și țărmul. Yabu și un samurai se aflau lângă el. Ceilalți fuseseră lăsați într-un grup strâns la o sută de pași în urmă, pe alee.

Un detașament de o sută de samurai în gri aștepta lângă pasarela galerei, la câteva sute de pași mai departe, dincolo de o porțiune largă de pământ bătătorit, care-i ferea de orice atac neașteptat. Galera era trasă cu bordul la chei, legată de piloni prinși în debarcaderul de piatră ce înainta o sută de iarzi în mare. Vâslele erau așezate ordonat, iar pe punte se zărea nedeslușit o mulțime de marinari și războinici.

— Sunt de-ai noștri sau de-ai lor? întrebă încet.

— E prea departe ca să fii sigur, răspunse Yabu.

Era vremea fluxului. Dincolo de galeră, bărcile de pescuit veneau și plecau, felinarele slujindu-le și la pescuit și ca lumini de poziție. Spre nord, de-a lungul țărmului, erau trase pe plajă șiruri de bărci de toate mărimile, pe Ungă care trebăluiau câțiva pescari. La cinci sute de pași spre sud, la alt debarcader de piatră, se afla fregata portugheză *Santa Teresa*. În lumina torțelor pâlcuri de hamali, încărcau de zor baloturi și butoaie. Un alt grup mare de samurai în uniforme gri zăboveau în apropiere. Era un lucru obișnuit, căci toate navele portugheze sau străine din port erau, prin lege, sub supraveghere continuă. Numai la Nagasaki navele portugheze veneau și plecau nestingherite.

Dac-am putea întări paza acolo, am dormi cu toții mai liniștiți, își spuse Toranaga. Da, dar putem să-i îngrădim și să facem din ce în ce mai mult negoț cu China? Asta-i capcana în care ne-au prins barbarii din sud, din care nu e nici o scăpare, atâta vreme cât acei *daimyo* creștini stăpânesc Kyushu și preoții sunt de neînlocuit. Cel mai bun lucru pe care-l putem face este ceea ce a făcut Taiko. Dă-le barbarilor câte ceva, prefă-te că le iei înapoi, încearcă să-i înșeli, știind că, fără negoțul cu China, viața ar fi imposibilă.

— Cu îngăduința voastră, stăpâne, o să atac imediat, spuse în șoaptă samuraiul.

— V-aș sfătui să n-o facem, spuse Yabu. Nu știm dacă oamenii noștri sunt la bord. Și s-ar putea ca o mie de oameni să fie ascunși pe aici, prin preajmă. Oamenii aceia – arată spre samurarii în gri de lângă nava portugheză – au să dea alarma. Ne-ar fi cu neputință să luăm nava și să ieșim în larg înainte ca ei să ne încolțească. Ne trebuie de zece ori mai mulți oameni decât avem acum.

— Generalul Ishido o să afle curând, spuse samuraiul. Atunci toată Osaka o să mișune de dușmani mai mulți ca muștele pe un câmp de bătălie. Eu am o sută cincizeci de oameni, cu cei din flancuri. Asta o să fie de-ajuns.

— Nu-i îndeajuns ca să fim siguri. Nu, dacă marinarii noștri nu sunt pregătiți la vâsle. Mai bine să facem cumva și să-i atragem în altă parte pe cei în gri – și pe toți cei care ar putea fi ascunși. Și pe aceia, arată Yabu din nou spre oamenii de lângă fregată.

— Cum? spuse Toranaga.

— Să dăm foc străzii.

— Cu neputință, protestă samuraiul îngrozit.

Incendierea era o crimă pedepsită cu arderea în public a întregii familii a celui vinovat, indiferent de generație. Era cea mai severă pedeapsă prevăzută de lege, focul fiind cea mai mare nenorocire pentru un sat, târg sau oraș din împărăție. Lemnul și hârtia erau singurele materiale de construcție, afară de țiglele de pe unele acoperișuri. Fiecare casă, fiecare magazie, fiecare colibă și fiecă palat era o cutie de iască.

— Nu putem da foc străzii!

— Ce e mai important, îl întrebă Yabu, distrugerea câtorva străzi sau moartea stăpânului nostru?

— Focul se-ntinde, Yabu-*san*. Nu putem să ardem Osaka. Sunt un milion de oameni aici, poate mai mult.

— Acesta e răspunsul tău la întrebarea mea?

Cenușiu la față, samuraiul se-ntoarse spre Toranaga:

— Alteță, voi face orice-mi porunciți. Asta doriți să fac?

Toranaga privi într-o doară către Yabu.

Acesta arată disprețuitor cu degetul către oraș.

— Acum doi ani, jumătate din el a ars până-n temelii și priviți-l acum. În urmă cu cinci ani, a fost Focul cel Mare. Câte sute de mii de oameni au pierit atunci? Ce contează asta? Nu sunt decât niște târgoveți, negustori, meșteșugari și *eta*. Ar fi altceva dacă Osaka ar fi un sat plin de țărani.

Toranaga cercetase de multă vreme vântul. Adia ușor și n-ar fi înțehit flăcările. Poate. Dar un incendiu putea să se transforme cu ușurință într-un adevărat ocean de flăcări, care-ar fi putut mistui tot orașul. N-ar fi scăpat decât castelul. Ah, n-aș șovăi nici o clipă dacă ar cuprinde castelul.

Se întoarse pe călcăie și se îndreptă spre ceilalți.

— Mariko-*san*, ia pilotul și pe cei șase samurai ai noștri și du-te la galeră. Prefă-te foarte înspăimântată. Spune-le samurailor în gri că a fost o ambuscadă – bandiți sau *ronini*, nu știi cine. Spune-le unde s-a întâmplat și că ai fost trimisă degrabă de căpitanul escortei ca să aduci ajutoare dintre ei, că lupta e încă în toi, că bănuiești că Kiritsubo a fost ucisă sau rănită și roagă-i să se grăbească. Dacă o să fii convingătoare, asta o să-i îndepărteze pe mulți.

— Înțeleg perfect, Alteță.

— Apoi, orice ar face samurarii în gri, du-te la bord cu pilotul. Dacă marinarii noștri sunt acolo și dacă nava și restul sunt în ordine, întoarce-te pe pasarelă și prefă-te că leșini. Asta e semnalul nostru. Fă-o chiar în capătul pasarelei. Toranaga își opri ochii asupra lui Blackthorne. Spune-i și lui ce-ai să faci, dar nimic despre leșin.

Se întoarse ca să dea ordine oamenilor rămași și instrucțiuni speciale celor șase samurai.

După ce Toranaga termină, Yabu îl trase deoparte.

— De ce trimiți barbarul? N-ar fi mai sigur să-l lași aici? Mai în siguranță pentru dumneata?

— Mai sigur pentru el, Yabu-*san*, nu pentru mine. E o momeală folositoare.

— Incendierea străzii ar fi fost totuși mai sigură.

— Da.

Toranaga se gândi că era mai bine să-l aibă pe Yabu de partea sa, nu a lui Ishido. Mă bucur că nu l-am făcut să sară din turn ieri.

— Alteță?

— Da, Mariko-*san*?

— Îmi cer iertare, dar Anjin-*san* întrebă ce se întâmplă dacă nava e-n mâinile dușmanului?

— Spune-i că nu e nevoie să meargă cu tine dacă nu-i destul de întremat.

Blackthorne își stăpâni mânia auzind cele spuse de Toranaga.

— Spune-i seniorului Toranaga că planul său nu e bun pentru dumneata, că dumneata ar trebui să stai aici. Dacă totul e bine, pot eu să fac un semn.

— Nu pot face asta, Anjin-san, nu-i ce a poruncit stăpânul nostru, îi spuse Mariko hotărât. Orice plan făcut de el e menit să fie foarte înțelept.

Blackthorne își dădu seama că n-avea rost să mai insiste. Dumnezeu să le pedepsească aroganța încăpățânată și setea de sânge, gândi. Dar, pentru Dumnezeu, ce curaj au bărbații și femeia asta.

O urmărise în timpul ambuscadei, cu sabia lungă, aproape cât ea de mare, în mâini, gata să se bată pâna la ultima suflare pentru Toranaga. O dată o văzuse folosind-o cu iscusință și, deși Buntaro îl ucisese pe atacator, ea îi fusese de folos, obligând omul să bată în retragere. Mai era încă sânge pe chimonoul ei, sfâșiat în unele locuri, iar fața-i era murdară.

— Unde-ai învățat să mânuiesti sabia? o întrebă, în timp ce se grăbeau spre docuri.

— Ar trebui să știi că toate doamnele samurai sunt învățate foarte de timpuriu să mânuiască pumnalul ca să-și apere onoarea, a lor și a stăpânilor lor, spuse ea fără să se laude, și-i arătă cum era ținut stiletul în siguranță în *obi*, gata de a fi folosit. Dar unele dintre noi, destul de puține, sunt învățate să mânuiască sabia și sulița, Anjin-san. Unii părinți socotesc că fiicele lor, trebuie să fie pregătite să lupte pentru seniorii lor în aceeași măsură ca și fiii. Desigur că unele femei sunt mai războinice decât altele și le place să meargă la luptă alături de soții sau tații lor. Mama mea a fost una dintre acestea. Tatăl și mama mea au hotărât că eu trebuie să învăț a mânui sabia și sulița.

— Dacă n-ar fi fost acolo căpitanul samurailor lui Ishido, prima săgeată ar fi trecut direct prin dumneata, îi spuse.

— Prin dumneata, Anjin-san, îl corectase ea foarte sigură pe sine. Dar dumneata, mi-ai salvat într-adevăr viața trăgându-mă la adăpost.

Acum, privind-o, știa că n-ar fi vrut să i se întâmple ceva.

— Lasă-mă pe mine să mă duc cu samurarii, Mariko-san. Rămâi aici. Te rog.

— Asta nu e cu putință, Anjin-san.

— Atunci vreau un pumnal. Mai bine dă-mi două.

Ea-i transmise cererea lui Toranaga, care încuviință. Blackthorne strecură unul în chimonou, sub eșarfă. Pe celălalt îl legă cu o fâșie de mătase ruptă din poalele chimonoului, cu mânerul în jos, pe partea dinăuntru a brațului.

— Stăpânul meu întrebă: toți englezii poartă pumnale tănuite așa în mânecă?

— Nu. Dar cei mai mulți marinari, da.

— Aici n-am văzut și nici la portughezi, spuse ea.

— Cel mai bun loc pentru un pumnal este în cizmă. Atunci poți să rănești foarte rău și foarte repede. Dacă e nevoie.

Ea traduse și Blackthorne observă privirea atentă a lui Toranaga și Yabu, și simți că nu-l voiau înarmat. Bun, gândi. Poate c-o să izbutesc să rămân înarmat.

Se gândi iar la Toranaga. După ce atacatorii din ambuscadă fuseseră respinși, iar samurarii lui Ishido uciși, Toranaga îi mulțumise, prin Mariko, în fața tuturor samurailor săi, pentru "credința" sa. Nimic mai mult, nici promisiuni, nici comentarii, mei recompense. Dar Blackthorne știa că acelea aveau să vină mai târziu. Bătrânul călugăr îi spusese că loialitatea era singurul lucru pe care-l răsplăteau. "Loialitatea și datoria, *senhor*", spusese el. "E cultul lor, acest *bushido*. Acolo unde noi ne dăm viața pentru Dumnezeu, pentru Bindecuvântatul Său Fiu Iisus și pentru Maria, Maica Domnului, animalele astea își dau viața pentru stăpânii lor și mor ca niște câini. Ține minte, *senhor*, pentru izbăvirea sufletului tău, sunt animale."

Nu sunt animale, gândi Blackthorne. Și multe din câte-ai spus, părinte, sunt greșite, exagerări de fanatic.

Îi spuse lui Mariko:

— Avem nevoie de un semnal, dacă suntem sau nu în siguranță pe navă.

Ea traduse senină.

— Seniorul Toranaga spune că o să-l facă unul dintre soldații noștri.

— Socotesc că nu e o dovadă de curaj să trimiți o femeie să împlinească o treabă de bărbat.

— Te rog, ai răbdare cu noi, Anjin-san. Nu e nici o diferență între bărbați și femei. Femeile sunt la fel de buni samurai. Acum o femeie se poate descurca mult mai bine decât un bărbat.

Toranaga vorbi scurt.

— Ești gata, Anjin-san? Acum plecăm.

— E un plan nenorocit și primejdios și eu m-am săturat să tot fiu o afurisită de găscă bună de jumulit, dar sunt gata.

Ea râse, se înclină către Toranaga și o rupse la fugă. Blackthorne și cei șase samurai alergară după ea.

Era iute de picior și n-o putu ajunge nici după ce dădură colțul și o porniră peste porțiunea de teren liber. Niciodată nu se simțise atât de fără apărare. În clipa când se iviră de după colț, samurarii în uniforme gri îi zăriră și țâșniră înainte. În curând fură înconjurați, iar Mariko începu să turuie înfierbântată. Se alătură și el babiloniei generale într-un amestec găfâit de portugheză, engleză și olandeză, făcându-le semne să se grăbească, apoi se sprijini pe bâjbâite de pasarelă, fără să aibă nevoie să se prefacă că i se tăiase respirația. Încercă să se uite pe galeră, dar nu putu vedea nimic limpede, doar o mulțime de capete apărute la parapet. Erau capete rase de samurai și de marinari. Dar nu putea desluși culoarea chimonourilor.

Din spatele său, unul dintre samurarii în gri îi spunea ceva grăbit, iar el se întoarse spunându-i că nu-l înțelege și că trebuia să se ducă iute acolo, înapoi pe strada aceea, unde se purta blestemata de luptă.

— *Wakarimasu ka?* Mișcați-vă dracului bucle împuțite de aici!

Wakarimasu ka? Lupta e acolo!

Mariko îl potopise cu gura pe ofițerul samurailor în gri. Omul se întoarse către galeră și strigă porunci. Mai mult de o sută de samurai, toți în gri, începură să se reverse îndată din navă. Trimise câțiva către nord, de-a lungul țărmului, să iasă în calea răniților și să-i ajute, dacă era nevoie. Unul fu trimis în goană să ceară ajutor de la samurarii în gri de lângă fregata portugheză. Lăsând zece oameni să păzească pasarela, porni alergând în fruntea celorlalți pe strada care șerpuia în sus, către oraș.

Mariko veni lângă Blackthorne.

— Corabia ți se pare în ordine? îl întrebă.

— Plutește.

Cu un efort uriaș, Blackthorne se prinse de frânghiile pasarelei și se cățără pe punte. Mariko îl urmă. Doi samurai în uniformă maro veniră după ea.

Marinarii îngrămădiți lângă parapetul babord le făcură loc. Patru samurai în gri păzeau duneta și alți doi se aflau la provă. Toți erau înarmați cu arcuri și săgeți, și săbii.

Mariko îl luă la întrebări pe unul dintre marinari. Omul îi răspunse îndatoritor.

— Toți sunt marinari angajați s-o ducă pe Kiritsubo la Yedo, îi spuse ea lui Blackthorne.

— Întreabă-l... Blackthorne se opri recunoscându-l pe ofițerul îndesat pe care-l făcuse căpitanul galerei după furtună. *Konbanwa*, căpitan-san! Bună seara.

— *Konbanwa*, Anjin-san. *Watakushi iyé* căpitan-san ima, răspunse

ofițerul rânjind prietenos și clătinând din cap. Arătă spre un marinar subțiratic, cu părul aspru strâns într-o coadă gri-cenușie, care stătea singur pe duneță. *Imasu căpitan-san!*

— *Ah, so desu? Halloa, căpitan-san!* strigă Blackthorne și se înclină, apoi își coborî vocea: *Mariko-san*, afla dacă mai sunt uniforme gri jos.

Înainte ca ea să mai poată spune ceva, căpitanul îi întorsese plecăciunea și strigă către un ofițer. Ofițerul dădu din cap și răspunse pe larg. Câțiva dintre marinari încuviințară și ei cu voce tare. Căpitanul și toți de pe bord erau foarte impresionați.

— *Ah, so desu, Anjin-san!* Apoi căpitanul strigă: *Keirei!* Să trăiți!

Toți de pe navă, în afara samurailor, se înclinară spre Blackthorne în chip de salut.

Mariko spuse:

— Acest ofițer i-a spus căpitanului că ai salvat nava în timpul furtunii, *Anjin-san*. Nouă nu ne-ai povestit despre furtună, nici despre călătoria dumitale.

— Nu era cine știe ce de spus. N-a fost decât o furtună între atâtea altele. Te rog, mulțumește căpitanului și spune-i că sunt fericit să fiu din nou la bord. Întreabă-l dacă galera e gata să plece când sosesc ceilalți. Și adăugă încet: Află dacă mai sunt uniforme gri jos.

Ea făcu precum i se ceruse.

Căpitanul veni la ei și ea-i ceru mai multe lămuriri și apoi, după ce află din spusele căpitanului cât de însemnată era prezența lui Blackthorne la bord, ea se înclină către Blackthorne:

— *Anjin-san*, el îți mulțumește pentru că i-ai salvat nava și zice că e gata. Adăugă apoi încet: Despre restul nu știe nimic.

Blackthorne privi spre țarm. Nu se vedea nici urmă de Buntaro sau de coloană spre mieznoapte. Samuraiul trimis în goana spre sud, către *Santa Teresa*, mai avea vreo sută de iarzi până să ajungă, dar încă nu putea fi zărit.

— Ce facem? spuse când nu mai putu suporta așteptarea.

Ea se întreba: E corabia în siguranță? Hotărăște.

— Omul acela o să ajungă acplo dintr-o clipă într-alta, spuse el privind la fregată.

— Ce?

El arătă cu mâna.

— Acela: samuraiul!

— Ce samurai? Îmi pare rău, dar nu pot să văd atât de departe, *Anjin-san*. Văd tot ce-i pe corabie, dar soldații în gri, din față, îi zăresc ca prin ceață. Care bărbat?

El îi spuse adăugând în latină:

— Acum el e doar la cincizeci de pași. Acum se vede. Avem nevoie grabnică de ajutor. Cine dă semnalul? E important, ar trebui dat repede.

— Soțul meu se zărește cumva? întrebă ea în portugheză.

El clătină din cap.

Șaisprezece uniforme gri stau între stăpânul meu și salvarea lui, își spuse ea. O Doamne, ocrotește-l.

Apoi, încredințându-și sufletul lui Dumnezeu, înspăimântată că putuse lua o hotărâre greșită, se îndreptă cu pași șovăielnici spre capătul pasarelei și se prefăcu că leșină.

Blackthorne fu luat prin surprindere. Îi văzu capul izbindu-i-se tare de traversele de lemn. Când țâșni spre ea, marinarii începură să se îngrămădească, iar samurailor în gri din doc și de pe punți se strânsură în jurul lor. O ridică și o duse înapoi prin mulțime spre duneță.

— Aduceți puțină apă. Apă, *hai?*

Marinarii se holbau la el fără să-nțeleagă. Disperat își scormoni mintea ca să găsească cuvântul japonez. Bătrânul călugăr i-l spusese de cincizeci de ori. Doamne, care e?

— Ah, mizu, mizu, hai?

— Ah, mizu! Hai, Anjin-san.

Un om plecă în grabă. Deodată se auzi un strigăt de alarmă.

Pe țarm, treizeci dintre samurarii lui Toranaga deghizați în *ronini* ieșeau în salturi din alee. Samurarii în gri care urcau de pe chei se răsuciră înapoi pe pasarelă. Cei de pe dune și din provă își întindeau gâturile ca să vadă mai bine. Brusc cineva strigă un ordin. Arcașii puseră săgețile în arcuri. Toți samurarii de jos, în maro și în gri, își traseră săbiile și mai toți alergară înapoi spre debarcader.

— Bandiții, strigă unul dintre samurarii în maro. Era semnalul. Îndată cei doi samurai în maro de pe punte se despărțiră, unul mergând spre provă, altul spre pupă. Cei patru de pe uscat se răpândiră în evantai, amestecându-se cu samurarii în gri care așteptau.

— Stați!

Samurarii-*ronini* ai lui Toranaga atacă. O săgeată îl izbi pe un bărbat în piept și el căzu ca un bolovan. Imediat samuraiul în maro de la provă îl ucise pe arcașul în gri, încercă și pe celălalt, dar acesta fu mai iute și ei își încrucișară săbiile, cel în gri strigând către ceilalți, prevenindu-i că fuseseră înșelați. Samuraiul în maro de pe dune îl rănise grav pe unul dintre cei patru ai lui Ishido, dar ceilalți trei terminară iute cu el și alergară către capătul pasarelei, împrăștiind marinarii din calea lor. Samurarii de pe chei luptau pe viață și pe moarte, cei în gri copleșindu-i pe cei patru în maro, știind că fuseseră trădați și că, în orice clipă, și ei aveau să fie înghițiți valul atacatorilor. Căpetenia samurailor lui Ishido de pe punte, o matahală cu barba căruntă, își aținti privirile către Blackthorne și Mariko.

— Omorâți-i pe trădători! urlă și, cu un strigăt de bătălie, atacă.

Blackthorne îi văzuse pe toți privind în jos către Mariko, care încă zăcea leșinată, dorința de a ucide li se citea în ochi și știu că, dacă nu primesc repede ajutor, au să fie morți amândoi, iar sprijinul n-avea să vină din partea marinarilor: își amintea că numai samurarii puteau să lupte cu samurarii.

Își strecură stiletul în mână și-l aruncă într-un arc prelung. Se opri în gâtul samuraiului. Ceilalți doi se năpustiră asupra lui cu săbiile ridicate. Blackthorne ținea în mână cel de-al doilea stilet fără să se depărteze de lângă Mariko, știind că n-ar îndrăzni s-o lase fără apărare. Cu coada ochiului văzu că lupta de pe pasarelă era aproape câștigată. Doar trei soldați în gri mai rezistau pe puntea de dedesubt, doar aceștia trei opreau ajutorul să se reverse pe bord. Dacă ar putea rămâne în viață cel puțin un minut, ar fi salvați amândoi. Omoară-i, omoară-i pe ticăloși!

Simți, mai mult decât văzu, sabia venind spre gâtul lui și sări înapoi din calea ei. Unul dintre samurarii în gri încercă să-l împungă cu sabia, celălalt se opri lângă Mariko cu sabia ridicată. În clipa aceea, Blackthorne o văzu pe Mariko revenindu-și. Ea se aruncă în picioarele samuraiului luat pe nepregătite trântindu-l pe punte. Apoi năpustindu-se spre samuraiul mort, îi smulse sabia din mâna ce încă zvâcnea și, cu un strigăt, sări în poziție de apărare. Samuraiul în gri izbutise să se ridice în picioare și, urlând de furie, înaintă spre ea. Mariko se trase înapoi și lovi curajoasă, dar Blackthorne știa că era pierdută, bărbatul fiind prea puternic. Blackthorne izbuti să se ferească de o altă lovitură mortală din partea adversarului său, îl izbi cu piciorul, și-și arunca stiletul asupra celui care o ataca pe Mariko. Lama îl lovi violent în spate, făcându-l să-și greșească lovitură, dar Blackthorne se trezi pe dune, incolțit și fără ajutor: un samurai în gri urca în fugă scările după el, iar celălalt, care abia câștigase lupta de la provă, venea în fugă pe punte către el. Sări spre parapet ca să se salveze în mare, dar alunecă pe puntea lac de sânge.

Albă la față ca varul, Mariko privea în sus spre samuraiul uriaș care încă o ținea incolțită, deși se clătina pe picioare și viața se scurgea din el repede, dar nu îndeajuns de repede. Îl lovi cu toată puterea, dar el pară

lovitura, îi prinse sabia și i-o smulse din mână. Își adună ultimele puteri și o atacă în timp ce samurai-ronini năvăleau pe pasarelă peste cadavrele soldaților în gri. Unul se aruncă asupra celui care o ataca pe Mariko, un altul slobozi o săgeată spre dunetă.

Săgeata intră în spatele samuraiului în gri, dezechilibrându-l, și sabia lui spintecă aerul pe lângă Blackthorne, oprindu-se în parapet. Blackthorne încercă să se tragă într-o parte, dar bărbatul îl prinse, îl trânti pe punte și își încârligă degetele spre ochii lui. O altă săgeată îl lovi în umăr pe cel de-al doilea samurai în gri, iar acesta scâpă sabia din mână, urlând de durere și furie, trăgând în zadar de coada săgeții. A treia săgeată îl făcu să se-nvârtă în loc. Sângele îi țâșni din gură și, înecându-se, cu ochii holbați, băjbâi după Blackthorne și căzu peste el, în timp ce ultimul samurai în gri se repezi cu un pumnal scurt în mână. Lovitura porni. Blackthorne era fără putere, dar o mână de prieten prinse brațul cu pumnal, apoi capul dușmanului zbură de pe umeri și un jet puternic de sânge țâșni în sus. Amândouă cadavrele fură îndepărtate de pe el și Blackthorne fu ridicat în picioare. Ștergându-și fața de sânge, o văzu ca prin ceață pe Mariko întinsă pe punte, samurai-ronini învârtindu-se în jurul ei. Îi dădu la o parte pe cei care-l sprijineau și porni împleticindu-se către ea, dar genunchii îl lăsară și leșină.

CAPITOLUL 25

Zece minute bune îi trebuiseră lui Blackthorne să recapete îndeajuns de multă putere ca să stea în picioare neajutat. În tot acel răstimp *roninii*-samurai îi omorâseră pe cei grav răniți și aruncaseră cadavrele în mare. Cei șase samurai în maro și toți samurarii în gri muriseră. Nava fusese curățată și pregătită pentru plecare imediată, marinarii fuseseră trimiși la rame și alții stăteau lângă babale, așteptând să slobozească paramele de amaraj. Toate torțele fuseseră stinse. Câțiva samurai fuseseră trimiși în recunoaștere de-a lungul țărmului, spre nord, să-i iasă în cale lui Buntaro. Grosul oamenilor lui Toranaga – se grăbea către sud, cam la două sute de pași mai departe, lângă un dig de piatră, unde ocupară o poziție puternică de apărare împotriva celor o sută de samurai în gri de la fregată, care, văzând atacul, se apropiau în goană.

După ce totul pe bord fu cercetat și răscercetat, căpitanul își duse mâinile pâlnie la gură și strigă spre țărm. Imediat, mai mulți samurai deghizați în *ronini*, comandați de Yabu, apărură din întuneric și se răspândiră în evantai, ca niște bariere protectoare, spre nord și sud. Atunci apăru Toranaga și porni încet către pasarelă, singur. Aruncase chimonoul de femeie și pelerina neagră de călătorie și-și ștersese fardurile. Acum purta armura și peste ea un chimonou simplu, maro, și săbiile la brâu. Golul din spatele lui era închis de ultimele sale străji și falanga se puse în mișcare, cu pas măsurat, către debarcader.

Ticălosul! gândi Blackthorne. Ești un ticălos crud, lipsit de inimă, dar ai măreție, nu încape nici o îndoială în privința asta.

Mai devreme o văzuse pe Mariko dusă jos, ajutată de o femeie tânără și presupusese că era rănită, dar nu grav, pentru că toți samurarii grav răniți sunt omorâți pe loc, dacă ei nu vor sau nu pot să se omoare singuri, iar ea era samurai.

N-avea deloc putere în mâini, dar se prinse de timonă și se ridică ajutat de un marinăr și se simți mai bine, briza ușoară îndepărtându-i greața. Clătinându-se pe picioare, încă amețit, îl urmări cu privirea pe Toranaga.

Deodată din donjon țâșni o explozie de lumină și se auziră slab bătăile clopotelor de alarmă. Apoi, de pe zidurile castelului începură să se-nalțe

către cer focuri. Focuri de alarmă.

Iisuse, pare că s-a aflat vestea, trebuie să se fi auzit despre fuga lui Toranaga!

În tăcerea desăvârșită îl văzu pe Toranaga întorcându-și capul și privind în urmă. Luminile începură să licărească în tot orașul. Fără grabă, Toranaga se întoarse din nou spre galeră și urcă la bord.

Vântul aduse dinspre nord strigăte îndepărtate. Buntaro! El trebuie să fie, cu restul coloanei. Blackthorne scrută întunericul adânc al nopții, dar nu văzu nimic. Spre sud, spațiul gol dintre atacatorii în gri și samurarii în maro, așezați în poziție de apărare, se micșora repede. Cântări din ochi cele două grupuri. Aproape egale, acum. Dar pentru câtă vreme?

— *Keirei!*

Toți de la bord îngenunchiară și se plecară adânc când Toranaga urcă pe punte. Toranaga făcu un semn lui Yabu, care venea în urma lui. Imediat Yabu luă comanda, dând ordinele de plecare. Cincizeci de samurai din falangă se cățărară în fugă pe pasarelă, ca să ia poziții de apărare, cu fața spre țârm și săgețile în arcuri.

Blackthorne simți pe cineva trăgându-l de mânecă.

— *Anjin-san!*

— *Hai!*

Se uită nedumerit spre căpitan. Omul slobozi un val de cuvinte, arătând spre timonă. Blackthorne își dădu seama că omul credea că el fusese pus să conducă corabia și cerea îngăduința să ridice ancora.

— *Hai, căpitan-san*, răspunse. Sus ancora! *Isogi!* Da, foarte repede, își spuse, mirându-se cum de-și amintise cuvântul atât de ușor.

Galera se desprinse lin de debarcader, ajutată de vânt și de priceperea văslașilor. Atunci Blackthorne văzu departe, pe țârm, samurarii în gri ajungând la dig și începând o încăierare tumultuoasă. În acel moment, din spatele unui șir de bărci trase la mal, se iviră în fugă din întuneric trei bărbați și o fată, încleștați în luptă cu nouă samurai în gri. Blackthorne îi recunoscu pe Buntaro și pe slujnica Sono.

Buntaro conducea retragerea către debarcader, cu sabia-i plină de sânge, și o mulțime de săgeți înfipite în spatele și în pieptul armurii. Fata era înarmată cu o suliță, dar se-mpleticea, cu răsuflarea tăiată. Plin de curaj, unul dintre samurarii în maro se opri să acopere retragerea. Samurarii în gri trecură peste el. Buntaro alerga în sus pe trepte, cu fata și cu ultimul samurai în maro lângă el, apoi se întoarse și lovi în soldații în gri ca un taur turbat. Primii doi se prăbușiră de pe digul înalt de zece picioare; unul își rupse șira spinării de pietrele de dedesubt, celălalt căzu urlând, cu brațul drept retezat. Samurarii în gri șovăiră o clipă dându-i fetei răgaz să-și ridice sulița, dar toți de pe bord știau că e doar un simplu gest. Ultimul samurai în maro țâșni pe lângă stăpânul său și se aruncă cu capul în piept asupra dușmanului. Samurarii în gri îl hăcuiră, apoi atacă în masă.

Arcașii de pe navă traseră salvă după salvă, omorând sau schilodind pe toți samurarii în gri, în afară de doi. O sabie ricoșă din coiful lui Buntaro în umărul armurii. Buntaro își izbi dușmanul în barbă cu brațul înzăoat, frângându-i gâtul, și se aruncă asupra ultimului.

Acesta muri și el.

Fata era acum în genunchi, încercând să-și tragă sufletul. Buntaro nu pierdu timp să vadă dacă toți soldații în gri erau morți. Le tăie pur și simplu capetele cu câte o singură lovitură perfectă de sabie și apoi, când debarcaderul fu complet curățat de dușmani, se întoarse spre mare, flutură mâinile către Toranaga, istovit, dar fericit. Toranaga îi răspunse la fel de încântat.

Nava era la douăzeci de iarzi de debarcader, dcpărtându-se din ce în ce.

— *Căpitan-san!* strigăa Blackthorne dând din mâini insistent. Înapoi la debarcader, *isogi!*

Supus, căpitanul striga comenzile. Toate vâslele se opriră și începură să bată apa înapoi. Imediat Yabu urca pe dunetă și se răsti la căpitan. Ordinul era limpede. Galera nu trebuia să se întoarcă.

— E destul timp, pentru Dumnezeu. Priviți!

Blackthorne arătă spre pământul bătătorit, gol și la digul unde *roninii* țineau piept samurailor în gri.

Dar Yabu clătină din cap.

Distanța până la țarm era acum de treizeci de iarzi și mintea lui Blackthorne începu să urle – ce-i cu tine, ăla e Buntaro, bărbatul ei!

— Nu poți să-l lași să moară, e unul de-ai noștri, strigă către Yabu și la ceilalți de pe navă. E el! Buntaro! Se-ntoarse spre căpitan: înapoi, acolo! *Isogi!*

De data asta marinarul dădu din cap neputincios și menținu direcția, iar șeful vâsleșilor continuă să bată în toba uriașe.

Blackthorne alergă spre Toranaga, care era cu spatele la el, scrutând țarmul și debarcaderul. Imediat patru samurai din garda lui ieșiră în calea pilotului, cu săbiile ridicate. El strigă:

— *Toranga-ama! Dozo!* Porunciți navei să întoarcă! Acolo! *Dozo* – vă rog! Megeți înapoi!

— *Iyé, Anjin-san.*

Toranaga arătă pe rând către focurile de alarmă de pe zidurile castelului și către dig, apoi îi întoarse hotărât spatele.

— De ce, lași împruțiți..., începu Blackthorne, dar se opri. Apoi țâșni spre parapet și se aplecă peste el. Înnoaaată! urlă cât îl ținea gura, dând din mâini ca un înotător. Înnoată, pentru Dumnezeu!

Buntaro înțelese. O ridică pe fată în picioare, îi vorbi și-o împinse ușor spre marginea debarcaderului, dar ea țipă și se lăsă în genunchi în fața lui. Era limpede că nu știa să înoate.

Blackthorne se uită disperat în jur. Nu era timp să lanseze o barcă. Era mult prea departe ca să arunce o parâmă. N-avea destulă putere ca să înoate până acolo și înapoi. N-avea centuri de salvare. În cele din urmă alergă spre cei mai apropiați vâsleși, doi la fiecare ramă lungă, și-i opri din tras. Toate ramele de la babord ieșiră din ritm, lovindu-se una de alta. Galera se clătină greoaie, ramele se opriră și Blackthorne le arată vâsleșilor ce voia.

Doi samurai înaintară să-l oprească, dar Toranaga le porunci să plece. Laolaltă cu patru dintre marinari, Blackthorne aruncă vâsla cu pe-o săgeată peste bord. Aceasta pluti o vreme prin aer, apoi atinse perfect apa și propria-i inerție o duse spre debarcader.

Atunci se auzi un strigăt de victorie dinspre dig. Din oraș curgeau ajutoare pentru samurarii în gri și, deși *roninii*-samurai țineau piept celor care-i atacau, peste puțin timp rândurile lor aveau să străpunse.

— Haide, stigă Blackthorne. *Isogiii!*

Buntaro ridică fata, arătă spre ramă, apoi mai departe către navă. Ea se înclină fără vlagă. El o lăsă și-și concentră toată atenția asupra bătăliei, cu picioarele-i mari proptite în debarcader.

Fata strigă o dată către corabie. Îi răspunse o voce de femeie și atunci sări. Capul îi apăru la suprafața apei. Bătu apa cu mâinile după vâslă și se încleștă de ea. Vâsla îi suportă ușor greutatea și ea începu să dea din picioare îndreptându-se către galeră. Un val mic o prinse din urmă, aducând-o mai aproape de galeră. Apoi teama o făcu să slăbească strânsoarea mâinilor și scăpă rama, care se îndepărtă luată de valuri. Fata se zbătu o clipă, ce păru fără sfârșit, apoi dispăru sub apă.

Și nu mai reveni la suprafață.

Buntaro era acum singur pe dig și urmărea bătălia. Dinspre sud veneau întăriri pentru samurarii în gri, printre ele și cavalerie, și știa că în curând digul avea să fie înghițit de o mare de oameni. Cercetă atent nordul, vestul și sudul. Apoi întoarse spatele bătăliei și porni spre capătul

debarcaderului. Galera era în siguranță, la șaptezeci de iarzi în larg, nemișcată, așteptând. Toate bărcile de pescuit părăsiseră de mult împrejurimile și se țineau cât mai departe cu putință, pe lângă amândouă malurile portului, cu luminile de drum strălucind ca tot atâția ochi de pisică în întunericul nopții.

Ajuns la capătul debarcaderului, Buntaro își scoase coiful, arcul, tolba cu săgeți și partea de sus a armurii și le puse lângă tocurele săbiilor. Sabia pentru ucidere și sabia scurtă, ambele scoase din teacă, le așeză deoparte. Apoi, dezbrăcat până-n brâu, își aruncă în mare echipamentul. Cercetă plin de respect sabia lungă, apoi o aruncă cu toată puterea departe, în larg. Ea dispăru cu un plescăit abia auzit.

Se înclină ceremonios către galeră și către Toranaga, care urcă deîndată pe dunele, de unde putea fi văzut. Se înclină și el la rândul său.

Lumina lunii străluci scurt pe lamă când Buntaro îngenunche și-și așeză cu grijă sabia scurtă pe pietrele din fața lui. Rămase nemișcat, ca și cum s-ar fi rugat, cu fața spre galeră.

— Ce dracu' așteaptă? murmură Blackthorne pe galera nefiresc de tăcută fără sunetul de tobei. De ce nu sare în apă?

— Se pregătește să-și facă *seppuku*.

Mariko stătea alături, sprijinită de o tânără femeie.

— Iisuse, Mariko, ești teafără?

— Da, spuse ea, abia ascultându-l, cu chipul răvășit, dar nu mai puțin frumoasă din pricina asta.

Îi văzu bandajul încropit de pe brațul stâng, lângă umăr, de unde mâneca-i fusese smulsă. Mâna îi atârna legată de gât cu o fâșie de material ruptă dintr-un chimonou. Bandajul era pătat de sânge și o picătură i se prelingea pe braț.

— Sunt atât de bucuros... Abia atunci își dădu seama ce spusese ea. *Seppuku*? Are de gând să se omoare? De ce? Are destul timp să ajungă aici! Dacă nu știe să-noate, uite... e o ramă care-o să-l țină ușor. Acolo, lângă debarcader, o vezi? N-o vezi?

— Da, dar soțul meu știe să înoate, *Anjin-san*, spuse ea. Toți ofițerii seniorului Toranaga trebuie – trebuie să învețe – neapărat. Dar el s-a hotărât să nu înoate.

— Pentru numele lui Iisus, de ce?

Agitația de pe țărm crescuse brusc, câteva muschete trosniră și zidul apărătorilor fu străpuns. Câțiva dintre *roninii*-samurai se traseră înapoi și începu iar o sălbatică luptă corp la corp. De data asta capul coloanei inamice fu oprită și respinsă.

— Pentru Dumnezeu, spune-i să-noate!

— Nu vrea *Anjin-san*. Se pregătește să moară.

— Dacă vrea să moară, Iisuse, de ce nu merge acolo? Degetul lui Blackthorne arată către locul luptei. De ce nu-și ajută oamenii? Dacă vrea să moară, de ce nu moare luptând *ca un bărbat*?

Sprijinindu-se de tânăra femeie, Mariko nu-și desprindea ochii de pe debarcader.

— Pentru că ar putea fi capturat și, dac-ar înota, de asemeni ar putea fi capturat și-atunci dușmanul l-ar batjocori, i-ar face lucruri îngrozitoare în fața oamenilor de rând. Un samurai nu poate rămâne samurai dacă e prins. Asta e cea mai cumplită dezonorare – să fii prins viu de dușman –, așa că soțul meu face ce un *bărbat*, un samurai, trebuie să facă. Un samurai moare cu demnitate, căci ce înseamnă viața pentru un samurai? Absolut nimic. Toată viața e suferință, *neh*? Este dreptul și datoria lui să moară cu cinste, de față cu martori.

— Ce irosire prostească, spuse Blackthorne printre dinți.

— Ai răbdare cu noi, *Anjin-san*.

— Răbdare, pentru ce? Pentru mai multe minciuni? De ce n-ai încredere în mine? N-o merit? M-ai mințit, nu-i așa? Te-ai prefăcut că leșini

și asta a fost semnalul. Nu-i așa? Te-am întrebat și dumneata ai mințit.

— Mi s-a poruncit – a fost un ordin pentru a te apăra. Bineînțeles că am încredere în dumneata.

— Ai mințit, zise, știind că întrece măsura, dar nu-i mai păsa, îngrețoșat de nepăsarea nebunească față de viață, tânjind după somn și liniște, după propria lui hrană, după propria-i băutură, după propria-i corabie și după oamenii săi. Toți sunteți niște animale, spuse în engleză, știind că nu erau, și se îndepărtă.

— Ce spunea, Mariko-san? întrebă tânăra femeie ascunzându-și cu greu dezgustul. Era cu jumătate de cap mai înaltă decât Mariko, cu oasele mai mari și cu fața pătrată, cu dinții mici și ascuțiți ca niște ace. Se numea Usagi Fujiko, era nepoata lui Mariko și avea nouăsprezece ani.

Mariko îi spuse.

— Ce om îngrozitor! Ce purtări necioplite! Dezgustător, *neh?* Cum poți îndura să stai lângă el?

— Pentru că i-a salvat onoarea stăpânului nostru. Fără curajul lui, sunt sigură că seniorul Toranaga ar fi fost prins – și noi împreună cu el. Amândouă femeile se cutremurară.

— Zeii să ne apere de o asemenea rușine! Fujiko aruncă o privire către Blackthorne, care stătea pe punte, sprijinit de parapet, cu privirea ațintită către țarm. Îl cercetă pentru o clipă. Seamănă cu o maimuță aurie, cu ochi albaștri – o creatură cu care să înspăimânți copiii. Înfrorător, *neh?* Fujiko se cutremură, își mută gândurile de la el și privi din nou spre Buntaro. După o clipă spuse: Îți pizmuiesc soțul, Mariko-san.

— Da, răspunse trist Mariko. Dar aș vrea să aibă un secundant care să-l ajute.

După datină, la *seppuku* asista întotdeauna un alt samurai, stând puțin mai înapoia celui îngenunchiat, ca să-l decapiteze dintr-o singură lovitură, înainte ca agonia să devină de neîndurat și de necontrolat, încât să-l umilească pe om în clipa supremă a vieții sale. Nesecondați, puțini bărbați puteau să moară fără să se umilească

— *Karma*, spuse Fujiko.

— Da. Mi-e milă de el. Era singurul lucru de care se temea – că n-o să aibă un secundant.

— Noi suntem mai norocoase decât bărbații, *neh?*

Femeile samurai își făceau *seppuku* străpungându-și gâtul cu stiletul, așa că n-aveau nevoie de ajutor.

— Da, spuse Mariko.

Țipete și strigăte de luptă ajunseră până la ele purtate de vânt, abătându-le atenția. Rândurile celor de pe dig fuseseră străpunse iarăși. O companie mică, de cincizeci de samurai-*ronini* ai lui Toranaga veni în goană din nord, ca să dea ajutor; printre ei se aflau și câțiva călăreți. Din nou atacul fu oprit cu sălbăticie și năvălitorii fură respinși, câștigându-se încă puțin timp.

Timp pentru ce? se întrebă Blackthorne cu amărăciune. Toranaga e acum în siguranță. E în largul mării. El v-a trădat pe toți.

Toba începu iar.

Ramele mușcară apa, prova se afundă și porni să despice valurile, iar în urma navei apăru o undă înspumată. Focurile de alarmă încă mai ardeau pe zidurile castelului. Apoape tot orașul se trezise.

Grupul principal al samurailor în gri atacă digul. Ochii lui Blackthorne se îndreptară către Buntaro.

— Sărman ticălos! spuse în engleză. Sărman ticălos nerod!

Se întoarse pe călcâie, coborî scara din tambuchi și se îndreptă de-a lungul punții principale spre provă, să privească bancurile de nisip din față. Nimeni, în afară de Fujiko și căpitan, nu-l văzu părăsind duneta.

Vâslașii trăgeau foarte disciplinați și galera se îndepărta tot mai mult. Marea era liniștită, vântul blând. Blackthorne îi simțea gustul sărat și-i

făcea plăcere. Atunci văzu bărcile îngrămădindu-se la ieșirea din radă, o leghe înaintea lor. Bărți de pescuit, întradevăr, dar ticsite cu samurai.

— Suntem încercuiți, strigă tare, bănuind că erau dușmani.

Un fior stăbătu toată nava. Toți care urmăreau lupta de pe țărm se mișcară ca la comandă.

Blackthorne privi înapoi. Samuraii în gri curățau fără grabă digul, în timp ce alții se îndepărtau spre debarcader, către Buntaro, dar patru călăreți – în maro – veneau în galop dinspre nord, peste pământul bătătorit, cu un al cincilea cal legat de-al celui din frunte. Acest bărbat urcă treptele largi, de piatră, ale debarcaderului și porni în goană de-a lungul lui cu calul de schimb alături. Ceilalți trei își îndreptară caii spre samuraii în gri, care se apropiau. Privise și Buntaro în jur, dar rămase ingenunchiat, și, când omul struni calul în spatele său, îi făcu semn să plece și ridică pumnalul cu ambele mâini, cu lama îndreptată spre el. Imediat Toranaga își duse palmele pâlne la gura și strigă:

— Buntaro-*san!* Pleacă cu ei acum! Încearcă să scapi!

Strigătul pluti pe deasupra apei și fu repetat, și atunci Buntaro îl auzi deslușit. Șovăi, descumpănit, cu pumnalul în aceeași poziție. Din nou strigătul insistent și poruncitor.

Cu un efort, Buntaro se smulse din moarte și contemplă rece viața și fuga ce i se poruncise. Primejdia era uriașă. Mai bine mor aici, își spuse. Toranaga nu știe asta? Aici e o moarte onorabilă. Acolo, prins aproape cu siguranță. Unde să fugi? Trei sute de *ri*, tot drumul până la Yedo? Sigur ai să fi prins!

Își simți puterea brațului, văzu pumnalul sigur, neșovăitor, cu vârful ascuțit, deasupra pântecului său dezgolit, și-și dori cu ardoare agonia eliberatoare a morții. În sfârșit, moartea care să ispășească toată rușinea: rușinea ingenuncherii tatălui său în fața stindardului Toranaga, când ei ar fi trebuit să fi rămas credincioși lui Yaemon, moștenitorul lui Taiko, așa cum juraseră să facă; rușinea de a fi ucis atâția bărbați care slujiseră cu cinste cauza lui Taiko împotriva uzurpatorului Toranaga; rușinea femeii, Mariko, și a singurului său fiu, amândoi pătați pentru totdeauna, fiul din pricina mamei și ea din pricina tatălui ei, asasinul monstruos, Akechi Jinsai. Și rușinea de a ști că, din pricina lor, numele lui a fost întinat pe vecie.

Câte chinuri n-am îndurat din pricina ei?

Sufletul lui cerea uitarea. Acum, când se afla atât de aproape, de ușor și onorabil. Viața următoare va fi mai bună; cum ar putea fi mai rea?

Cu toate astea, puse jos pumnalul și se supuse, aruncându-se din nou în genunea vieții. Seniorul său îi poruncise ultima suferința și hotărâse să amâne încercarea lui de a-și afla liniștea. Ce altă menire arc un samurai decât să se supună?

Sări în picioare, se aruncă în șa, își înfipse călcâiele în burta calului și porni în goană împreună cu celălalt bărbat. Alți *ronini* călări ieșiră în galop din întunericul nopții să le acopere retragerea și să respingă avangarda samurailor în gri. Apoi dispărură și ei, urmăriți de câțiva samurai călări.

Întreaga navă izbucni în râs.

De bucurie Toranaga izbea parapetul cu pumnul, Yabu și samuraii urlau. Chiar și Mariko râdea.

— Un bărbat a scăpat, dar cum rămâne cu toți morții? strigă Blackthorne furios. Priviți pe țărm, acolo trebuie să fie trei, patru sute de cadavre. *Priviți-le, pentru Dumnezeu!*

Dar strigătele lui fură acoperite de hohotele de râs.

Apoi straja din provă dădu alarma. Și râsul se stinse.

Toranaga spuse liniștit:

— Putem să străbatem printre ele, căpitane?

Privea bărcile pescărești grupate la cinci sute de iarzi în față și culoarul ademenitor lăsat între ele.

— Nu, Alteță.

— N-avem de ales, spuse Yabu. Nu e nimic altceva de făcut.

Se uită înapoi către mulțimea de samurai în gri care așteptau pe țârm și pe debarcader, vorbele lor de batjocură ajungând slab până la ei, purtate de vânt.

Toranaga și Yabu se aflau acum pe teugă. Toba fusese redusă la tăcere și galera se legăna pe o mare calmă. Toți de la bord așteptau să afle ce avea să se hotărască. Știa că fuseseră prinși în cursă, că îi pândea năpasta – pe țârm, în larg, și chiar acolo unde se aflau. Plasa avea să se strângă din ce în ce și aveau să fie prinși. Dacă era nevoie, Ishido putea aștepta zile în șir.

Yabu fierbea. Dacă porneam spre ieșirea din radă îndată ce-am pus piciorul pe punte, în loc să pierdem un timp prețios cu Buntaro, acum ne-am fi aflat în siguranță în larg, își spuse. Toranaga nu mai e în toate mințile. Ishido o să creadă că l-am trădat. Nu pot face nimic, afară doar dacă ne croim drum luptând, dar chiar și atunci sunt obligat să lupt pentru Toranaga împotriva lui Ishido. Nu pot face nimic. Doar să-i dau lui Ishido capul lui Toranaga. *Neh?* Asta te-ar face regent și ți-ar aduce Kwanto, *neh?* Și apoi, cu șase luni la îndemână și cu samurarii înarmați cu muschete, de ce nu chiar Președintele Consiliului Regenților? Sau de ce nu mai mult! Elimină-l pe Ishido și ajungi General Suprem al Moștenitorului, Protector al Imperiului și guvernator al castelului Osaka, generalul care stăpânește toată bogăția legendară din donjon, cu puteri depline asupra imperiului, cât timp Yaemon e minor și după aceea, al doilea la putere după Yaemon. De ce nu?

Sau chiar cea mai mare pradă dintre toate. *Shogun*. Înlătură-l pe Yaemon, apoi ai să fi *shogun*.

Totul cu ajutorul unui singur cap și al unor zei binevoitori.

Yabu simțea cum i se înmoaie genunchii pe măsură ce gândurile i se avântau mai departe. Atât de ușor de făcut, gândi, dar n-ai cum să-i iei capul și să scapi – încă.

— Ordonă să se treacă la posturile de luptă, comandă în cele din urmă Toranaga.

În timp ce Yabu dădu ordinele și samurarii începură să se pregătească, Toranaga își îndreptă atenția către barbar, care se afla încă lângă teugă, unde se oprise când fusese dată alarma, rezemându-se de arborele trinchet.

Aș vrea să-l pot înțelege, gândi. Acum atât de curajos și-n clipa următoare atât de slab. Acum nespuse de prețios, și peste o clipă atât de nefolositor. Acum gata să ucidă și-n clipa următoare laș. Acum supus și peste o clipă primejdios. E bărbat și femeie, Yang și Yin. E un amestec de purtări de nebănuț, care se bat cap în cap.

Toranaga îl urmărise atent în timpul fugii din castel, în timpul ambuscadei și după aceea. Auzise de la Mariko, de la căpitan și de la ceilalți ce se întâmplase în timpul luptei pe navă. Cu câteva clipe mai înainte, fusese martorul uluitoarei mâinii și apoi, când i se poruncise lui Buntaro să plece, îi auzise strigătul și, privindu-l printre gene, îi văzuse fața strâmbându-se urât, iar după aceea, când ar fi trebuit să râdă, pe chipul lui nu fusese decât mânie.

De ce să nu râzi când ți-ai întrecut dușmanul în șiretenie? De ce să nu râzi, ca să te cureți de tristețe, când *karma* întrerupe moartea frumoasă a unui adevărat samurai, când *karma* pricinuieste moartea fără rost a unei fete frumoase? Nu doar prin răs ajungem una cu zeii și putem îndura astfel viața și trece peste toată grozăvia, irosirea și suferința ei, aici, pe pământ? Ca în noaptea asta, când i-am privit pe toți acei bărbați bravi care și-au

împlinit destinul aici, pe țărnm, în noaptea blândă, o *karrna* orânduită lor cu o mie de vieți în urmă sau poate chiar numai cu o singură viață.

Nu doar prin răs putem să rămânem oameni?

De ce pilotul nu-și dă seama că și el e condus de *karrna*, așa cum sunt și eu, cum suntem toți, așa cum a fost și acel Iisus Cristos, pentru că adevărul e că numai *karma* lui l-a făcut să moară dezonorat, ca un criminal de rând printre alți criminali, pe dealul despre care vorbesc preoții barbari.

Totul e *karma*.

Ce barbarie să bați în cuie un om pe o bucată de lemn și să aștepti să moară. Sunt mai răi decât chinezii, cărora le place să supună omul la cazne.

— Întreabă-l, Yabu-san! spuse Toranaga.

— Alteță?

— Întreabă-l pe pilot ce e de făcut. Asta nu e o luptă pe mare? N-ai spus că e un geniu pe mare? Bun, să vedem dacă ai dreptate. Lasă-l s-o dovedească.

Buzele lui Yabu se strânseseră într-o linie crudă. Toranaga îi simți teama și asta-l încântă.

— Mariko-san, se răsti Yabu, întreabă-l pe pilot cum să ieșim, cum să răzbatem printre bărcile alea.

Supusă, Mariko se depărtă de parapet, încă sprijinită de fată.

— Nu mai e nevoie, acum totu-i în ordine, Fujiko-san, îi spuse.

Mulțumesc.

Fujiko o lăsă să plece și-l privi dezgustată pe Blackthorne.

Răspunsul lui fu scurt.

— El zice "cu tunurile", Yabu-san, spuse Mariko.

— Spune-i că e nevoie de ceva mai bun decât asta, dacă vrea să-și păstreze capul pe umeri!

— Trebuie să avem răbdare cu el, Yabu-san, îl întrerupse Toranaga.

Mariko-san, spune-i politicos: "Din păcate, n-avem nici un tun. Mai e vreo altă cale de ieșire? Pe uscat e cu neputință." Îmi talmăcești întocmai ce răspunde. Întocmai.

Mariko făcu ce i se ceruse.

— Îmi pare rău, stăpâne, dar el spune, nu. Chiar așa: "Nu". Fără politețe.

Toranaga își dădu eșarfa la o parte și se scărpină sub armură.

— Ei bine, spuse el bine dispus, dacă Anjin-san zice tunuri – și el e cel care se pricepe –, atunci tunuri să fie. Căpitane, mergi acolo! Degetu-i butucănos și aspru țâșni spre fregata portugheză. Pregătește-ți oamenii, Yabu-san. Dacă barbarii din sud n-o să-mi împrumute tunurile lor, atunci va trebui să le iei dumneata. Vrei, nu?

— Cu foarte mare plăcere, spuse Yabu moale.

— Ai avut dreptate, e un geniu.

— Dar domnia-ta ai găsit ieșirea, Toranaga-san.

— E ușor de găsit calea când sunt date răspunsurile, *neh*? Care e răspunsul pentru castelul Osaka, Aliatule?

— Nu e nici unul. Aici Taiko a fost desăvârșit.

— Da. Care e răspunsul pentru trădare?

— Desigur, moartea dezonorantă. Dar nu înțeleg de ce trebuie să mă întreb pe mine asta.

— Un gând trecător, Aliatule. Toranaga aruncă o privire spre Blackthorne. Da, e un om deștept. Am mare nevoie de oameni deștepți.

Mariko-san, au să-mi dea barbarii tunurile lor?

— Bineînțeles. De ce nu?

Nu-i trecuse nici o clipă prin minte că ar fi putut fi altfel. Era încă foarte îngrijorată în privința lui Buntaro. Ar fi fost mult mai bine să-l fi lăsat să moară acolo. De ce să-i pună în primejdie onoarea? Se întrebă de ce Toranaga îi poruncise în ultima clipă lui Buntaro să plece pe uscat. Putea

tot atât de bine să-i fi poruncit să înoate până la galeră. Ar fi fost mult mai în siguranță și era destul timp. Ar fi putut chiar să-i poruncească chiar de la început, când Buntaro ajunsese la capătul debarcaderului. De ce a așteptat? În adâncul inimii ceva îi șoptea că stăpânul lor trebuie să fi avut un motiv foarte temeinic ca să aștepte atât și să dea o astfel de poruncă.

— Și dacă n-o fac? Ești pregătită să ucizi creștini, Mariko-san? întrebă Toranaga. Nu e asta cea mai de neînțeles lege a lor? Să nu ucizi?

— Da, este. Dar pentru domnia-voastră, stăpâne mă voi duce bucuroasă în iad, împreună cu soțul și fiul meu.

— Da. Ești un adevărat samurai, și n-am să uit c-ai ridicat sabia să mă aperi.

— Vă rog, nu-mi mulțumiți. Dacă am fost de folos, cât de puțin, a fost datorია mea. Dacă trebuie cineva ținut minte, vă rog, să fie soțul sau fiul meu. Ei sunt cu mult mai de preț pentru înălțimea voastră.

— În clipa de față, tu prețuiești mai mult pentru mine. Ai putea prețui chiar mai mult.

— Spuneți-mi cum, Alteță. Și-o voi face.

— Leapădă-te de zeul străin.

— Alteță? Chipul ei îngheță.

— Leapădă-te de Dumnezeuul tău. Ai cam prea multe credințe.

— Vreți să spuneți să ajung o apostată, Alteță? Să renunț la creștinism?

— Da, dacă nu poți să-l pui pe acest Dumnezeu acolo unde îi e locul, la capătul listei îndatoririlor tale, nu în frunte.

— Vă rog, iertați-mă, alteță, spuse ca cu voce tremurată, dar religia mea nu s-a amestecat niciodată în credința fată de domnia-voastră.

Întotdeauna am ținut religia doar pentru sufletul meu. Cu ce v-am greșit, stăpâne?

— N-ai greșit, dar ai s-o faci.

— Spuneți-mi ce trebuie să fac ca să vă fiu pe plac?

— Creștinii s-ar putea să ajungă dușmanii mei, *neh*?

— Dușmanii voștri sunt și ai mei, stăpâne.

— Preoții sunt acum împotriva mea. Ei pot să poruncească tuturor creștinilor să lupte contra mea.

— Nu pot, Alteță. Ei sunt oamenii păcii.

— Și dacă vor rămâne și pe mai departe împotriva mea? Dacă creștinii luptă contra mea?

— Nu va trebui niciodată să vă fie teamă de credința mea. Niciodată.

— S-ar putea ca acest Anjin-san să spună adevărul și preoții tăi să aibă limbi mincinoase.

— Sunt preoți buni și preoți răi, Alteță. Dar domnia-voastră sunteți seniorul meu.

— Foarte bine, Mariko-san, spuse Toranaga. Fie și așa. Ți se poruncește să te împrietenești cu acest barbar, să afli tot ce știe, să mă înștiințezi tot ce spune, să înveți să gândești ca el, să nu te "spovedești" cu nimic despre ce faci, să privești toți preoții cu neîncredere, să-mi spui tot ce te întreabă sau ce-ți spun preoții. Dumnezeuul tău trebuie să-și afle locul pe undeva printre toate astea, în altă parte sau nicăieri.

Mariko își îndepărtă un fir de păr de pe frunte.

— Pot să fac toate astea, Alteță, și totuși să rămân creștină. Jur.

— Bine. Jură pe acest zeu creștin.

— Jur în fața lui Dumnezeu.

— Bine. Toranaga se întoarse și strigă: Fujiko-san!

— Da, Alteță!

— Ți-ai adus slujnice cu tine?

— Da, Alteță. Două.

— Dă-i una lui Mariko-san. Trimite-o pe cealaltă să aducă ceai.

— E și *saké*, dacă doriți.

— Ceai. Yabu-san, ce vrei, ceai sau saké?

— Ceai, te rog.

— Adu saké pentru Anjin-san.

Lumina căzu pe micul crucifix de aur ce atârna de gâtul lui Mariko. Ea-l văzu pe Toranaga zăbovind cu privirea asupra lui.

— Vreți... vreți să nu-l mai port, Alteță? Să-l arunc?

— Nu, spuse el. Poartă-l în amintirea jurământului tău.

Toți urmăreau fregata. Toranaga simți pe cineva privindu-l și se uită în jur. Văzu fața dură, ochii albaștri, reci, și simți ura – nu, nu ură, neîncredere. Cum îndrăznește barbarul să se îndoiască de mine? gândi.

— Întrebă-l pe Anjin-san de ce n-a spus de-a dreptul că sunt destule tunuri pe nava barbară? Să le luăm ca să ne scoată din capcană.

Mariko tălmăci. Blackthorne răspuse.

— Spune... Mariko șovăi, apoi continuă dintr-o suflare. Vă rog, iertați-mă, a zis: "E bine pentru el să-și folosească propriul cap."

Toranaga râse.

— Mulțumește-i pentru al lui. A fost de mare folos. Nădărduesc să-i rămână pe umeri. Spune-i că acum suntem egali.

— El zice: "Nu, nu suntem egali, Toranaga-sama. Dar dă-mi corabia și un echipaj și curăț mărele de toți dușmanii."

— Mariko-san, crezi că s-a gândit și la mine, pe lângă ceilalți, spaniolii și barbarii din sud?

Întrebarea fu pusă senin.

Briza-i aduse șuvițe de păr în ochi. Ea le-ndepărtă obosită.

— Nu știu, îmi pare rău. Poate că da, poate că nu. Doriți să-l întreb? Îmi pare rău, dar el are... e foarte ciudat. Mi-e teamă că nu-l înțeleg. Cu nici un chip.

— Avem destulă vreme. Da. Cu timpul o să ni se dezvăluie singur.

Blackthorne văzuse fregata eliberându-și în tăcere parâmele în clipa când escorta uniformelor gri se îndepărtase și o urmărise cum își lansase barcazul, care o remorcăse iute din locul ei de lângă chei, departe în mijlocul curentului. Acum se găsea la câteva cabluri de țârm, la apă adâncă, în siguranță, o ancoră ușoară la provă menținând-o cu bordul spre țârm. Era manevra obișnuită a tuturor navelor europene în porturi străine sau ostile, când amenință un pericol de la țârm. El mai știa că, deși nu era – și nu fusese – nici o mișcare deosebită pe punte, până acum toate tunurile erau deja amorțite, muschetele împărțite, gloanțele, mitraliile și obuzele pregătite din belșug, săbiile de abordaj așteptând în rastel și oamenii înarmați în gabie. Priviri cercetătoare scrutează în toate părțile. Trebuie că stăteau cu ochii pe galeră din clipa când schimbaseră de drum. Cele două tunuri din pupă, de treizeci de livre, erau deja ațintite asupra lor. Tunarii portughezi erau cei mai buni din lume, după cei englezi.

Și desigur c-au aflat despre Toranaga, își spuse cu mare amărăciune, pentru că sunt deștepți și trebuie să-și fi întregat hamalii sau pe samuraili în gri ce se întâmplase. Sau până acum, afurisiții de iezuiți, care știu totul, or fi și trimis vorbă despre fuga lui Toranaga și despre mine.

Simțea cum i se zbârlește părul pe el. Oricare dintre tunurile alea ne poate face zob. Da, dar suntem în siguranță, pentru că e Toranaga la bord. Mulțumesc cerului pentru Toranaga.

Mariko spunea:

— Stăpânul meu întreabă care este obiceiul vostru când vreți să trimiteți mesaje unei nave de război?

— Dacă ați avea tunuri, ați trage o salvă de salut. Sau puteți semnaliza cu fanioane, cerând îngăduința să vă apropiați la travers.

— Stăpânul meu spune: și dacă nu ai steaguri?

Deși se aflau încă în afara bății tunurilor, Blackthorne aproape că vedea una din țevi coborând, cu toate că sabordurile tunurilor erau încă închise. Nava avea câte opt tunuri pe puntea principală, în fiecare bord, două la pupă și două la provă. Fără îndoială, cu un echipaj ca lumea *Erasmus* ar putea să pună mâna pe ea, își spuse. Mi-ar plăcea s-o abordez. Trezește-te, nu mai visa cu ochii deschiși, nu suntem la bordul lui *Erasmus*, ci pe galera asta borțoasă și nava portugheză e singura speranță pe care o avem. Cu tunurile ei suntem în siguranță. Mulțumește cerului pentru Toranaga.

— Spune-i căpitanului să desfășoare steagul lui Toranaga în vârful catargului. Asta o să fie destul, *senhora*. O să fie o semnalizare oficială și asta o să le spună cine e la bord, dar pariez că ei știu deja.

Pe galeră toți păreau mai încrezători acum. Blackthorne observă schimbarea. Chiar și el se simțea mai bine cu steagul pe catarg.

— Stăpânul meu spune, cum să le zicem că vrem să ne apropiem?

— Spune-i că fără fanioane de semnalizare are două căi: așteaptă în afara bății tunurilor și le trimite o solie cu barca, sau mergem direct până la o distanță de unde putem fi auziți.

— Stăpânul meu spune, pe care dintre ele ne sfătuiești s-o alegem?

— Mergeți direct la ea. N-avem de ce ne teme. Seniorul Toranaga e la bord. El e cel mai important *daimyo* din împărăție. Bineînțeles că fregata o să ne ajute și... o *Iisuse*, Dumnezeuule!

— *Senhor*?

Dar el nu răspunse, așa că ea tălmăci iute cele spuse și ascultă următoarea întrebare a lui Toranaga.

— Stăpânul meu întreabă, fregata va face ce? Te rog, explică-i gândul dumitale și pricina pentru care te-ai oprit.

— Mi-am dat seama dintr-o dată că el este acum în război cu Ishido. Nu-i așa? Deci s-ar putea ca fregata să nu se grăbească să-l ajute.

— Bineînțeles c-au să-l ajute.

— Nu. Cine aduce portughezilor mai multe câștiguri; seniorul Toranaga sau Ishido? Dacă ei cred că Ishido, ne-a luat dracu'!

— E cu neputință ca portughezii să tragă asupra vreunei nave japoneze, spuse imediat Mariko.

— Crede-mă *senhora*, au s-o facă. Și-am să pariez că fregata aceea n-o să ne lase în traversul ei. Eu n-aș face-o, dac-aș fi pilotul ei. *Iisuse* Cristoase! Blackthorne rămase cu ochii ațintiți spre țarm.

Samurarii în gri părăsiseră debarcaderul și acum se răsfirau de-a lungul țărmlui. Acolo nu e nici o șansă, gândi. Bărcile de pescuit stăteau încă amenințătoare, închizând ieșirea din port. Nici acolo nu e vreo șansă.

— Spune-i lui Toranaga că mai e doar o singură cale de-a ieși din port. Să nădăjduim într-o furtună. Noi poate izbutim să trecem prin ea, dar bărcile pescărești nu. Atunci ne-am putea strecura din încercuire.

Toranaga îl întreabă pe căpitan, care vorbi îndelung, apoi Mariko îi spuse lui Blackthorne:

— Stăpânul meu întreabă, crezi c-o să fie furtună?

— Nasul meu îmi spune că da. Dar nu înainte de câteva zile. Două sau trei. Putem aștepta atât de mult?

— Nasul dumitale îți spune? E un miros anume pentru furtună?

— Nu, *senhora*. Așa se zice.

Toranaga căzu pe gânduri. Apoi dădu un ordin.

— Mergem până acolo unde putem fi auziți, *Anjin-san*.

— Atunci spune-i să meargă direct la pupa ei. Așa suntem cea mai mică țintă pentru ei. Spune-i că sunt vicleni – îi știu cât sunt de vicleni când le sunt amenințate interesele. Sunt mai răi decât olandezii! Dacă nava aceea îl ajută pe Toranaga să scape, Ishido are să se dezlănțuie împotriva portughezilor și ei n-or să riște așa ceva.

— Stăpânul meu spune, în curând o să avem răspunsul.

— Suntem fără apărare, *senhora*. Împotriva acelor tunuri n-avem nici o șansă. Dacă nava ne e potrivnică – chiar e doar neutră –, suntem ca și scufundați.

— Stăpânul meu spune că da, dar va fi datoria dumitale să-i convingi să fie binevoitori.

— Cum pot eu să fac asta? Eu sunt dușmanul lor.

— Stăpânul meu spune, în timp de război, ca și în timp de pace, un adevărat dușman poate să-ți fie mai folositor decât un adevărat aliat. El zice că dumneata le cunoști mințile; ai să te gândești la o cale de a-i convinge.

— Singura cale sigură este prin forță.

— Bine. Sunt de acord, zice stăpânul meu. Te rog, spune-mi cum ai atacă nava aceea?

— Ce?

— El zice, bine, sunt de acord. Cum ai lua-o cu asalt, cum ai cuceri-o? Am nevoie de tunurile lor. Îmi pare rău, nu e limpede, *Anjin-san*?

— Și eu vă zic din nou, o s-o rad de pe fața apei, declară Ferriera, Căpitanul General.

— Nu, răspunse dell'Aqua, urmărind galera de pe dunetă.

— Tunar, e în bătaia tunurilor?

— Nu, don Ferriera, răspunse tunarul șef. Nu încă.

— Pentru ce altceva vine spre noi, dacă nu cu gânduri rele, Eminență? De ce n-a fugit, pur și simplu? Drumul e liber.

Fregata era mult prea departe de ieșirea din port ca cineva de la bord să vadă bărcile pescărești îngrămădindu-se pentru ambuscadă.

— Nu riscăm nimic, Eminență, și avem totul de câștigat, spuse Ferriera. Ne prefacem că n-am știut că Toranaga e la bord. Am crezut că bandiții – bandiții conduși de piratul eretic – aveau de gând să ne atace. Nu vă faceți griji, va fi ușor să-i provocăm, odată intrați în bătaia tunurilor.

— Nu, porunci dell'Aqua.

Părintele Alvito se întoarse de la parapet.

— Galera arborează steagul lui Toranaga, Căpitane General.

— Pavilioane false! adăugă Ferriera batjocoritor. E cel mai vechi șiretlic marinăresc din lume. Pe Toranaga nu l-am văzut. Poate că nici nu e pe navă.

— Nu.

— Pe moartea Mântuitorului, războiul ar fi o catastrofă! O să păgubească tare, dacă nu chiar o să ruineze călătoria din anul ăsta a Corabiei Negre. Asta nu mi-o pot îngădui! N-am să las ceva s-o împiedice!

— Finanțele noastre sunt într-o situație mai proastă decât ale dumitale, Căpitane General, se răsti dell'Aqua. Dacă nu facem negoț în acest an, Biserica sărăcește de tot, e limpede? Goa sau Lisabona nu ne dau nici un ban de trei ani și pierderea din negoțul de anul trecut... Doamne, dă-mi răbdare! Eu știu mai bine decât dumneata ce e-n joc. Răspunsul este nu!

Rodrigues stătea chinuit de dureri în scaunul său de pe punte, piciorul prins în atele odihnindu-i-se pe un taburet legat bine lângă habitaclu.

— Căpitanul General are dreptate, Eminență. De ce altceva să vină spre noi decât ca să încerce ceva? De ce n-a fugit, nu? Pentru noi e un prilej dat naibii, Eminență.

— Da, și este o hotărâre militară, spuse Ferriera.

Alvito se întoarse spre el tăios.

— Nu, Eminența Sa hotărăște aici, Căpitane General. Trebuie să-l ajutăm pe Toranaga.

Rodrigues spuse:

— Dumneata mi-ai zis de zeci de ori că războiul, odată pornit, o să tină

la nesfârșit. Războiul a început, nu-i așa? Asta o să aducă pagube negoțului. Dacă Toranaga moare, războiul se termină și toate treburile noastre sunt în siguranță. Eu zic să trimitem corabia la dracu'.

— Scăpăm chiar și de eretic, adăugă Ferriera, uitându-se la Rodrigues. Împiedicați izbucnirea unui război, într-u slava lui Dumnezeu, și încă un eretic se duce în infern.

— Ar fi un amestec neîngăduit în politica lor, răspunse dell'Aqua ocolind adevăratul motiv.

— Noi ne amestecăm tot timpul. Ordinul lui Iisus e renumit pentru asta. Nu suntem niște simpli țărani grei de cap.

— Nu vreu să spun că sunteți. Dar, atâta vreme cât eu sunt la bord, nu scufundați nava aceea.

— Atunci, fiți amabil și mergeți la țarm.

— Cu cât mai curând e mort Marele Ucigaș, cu atât mai bine, Eminență, sugeră Rodrigues. El sau Ishido, care-i diferența? Amândoi sunt păgâni și nu poți avea încredere în nici unul. Căpitanul General are dreptate, n-o să mai avem niciodată un prilej ca ăsta. și cum rămâne cu Corabia Neagră?

Rodrigues era pilot cu cincisprezece procente din tot profitul. Adevăratul pilot al Corabiei Negre murise de vărsat negru în Macao, în urmă cu trei luni, iar Rodrigues fusese luat de pe propria sa navă, *Santa Teresa*, și i se dăduse noul post, spre necontenita lui bucurie. Vărsatul era motivul oficial, își aminti Rodrigues mghorât, deși mulți au spus că celălalt pilot a fost înjunghiat pe la spate de un *ronin* într-o încăierare de bordel. Dumnezeuule, asta-i marea mea șansă. Nimic n-o să-mi stea în cale!

— Voi lua asupra mea întreaga răspundere, spunea Ferriera. E o hotărâre militară. Suntem amestecați într-un război al băștinașilor. Nava mea e în primejdie. Se întoarse iar spre tunarul șef.

— Sunt în bătaia tunurilor?

— Don Ferriera, asta depinde de ce doriți. Tunarul șef suflă în iasca de la capătul vergelei, făcând-o să scoată scântei. Acum aș putea să-i iau prova, sau pupa, sau s-o lovesc la mijloc, unde doriți. Dar, dacă vreți să fie omorât un om, unul anume, atunci, peste o clipă sau două vor fi la distanța potrivită.

— Îl vreau pe Toranaga mort. Și pe eretic.

— Vreți să spuneți că pe englez, pe pilot?

— Da.

— Cineva va trebui să mi-l arate pe *jappo*. Pe pilot am să-l recunosc fără îndoială.

Rodrigues spuse:

— Dacă pilotul trebuie să moară ca să fie ucis Toranaga și să fie oprit războiul, atunci sunt pentru, Căpitane General. Altfel ar trebui cruțat.

— E un eretic, un dușman al țării noastre, un blestem, și deja ne-a adus pe cap mai multe belele decât un cuib de vipere.

— Eu am mai spus deja că, în primul și-n ultimul rând, englezul e pilot, și unul dintre cei mai buni din lume.

— Piloții ar trebui să aibă anume privilegii? Chiar și ereticii?

— Da, pentru Dumnezeu. Ar trebui să-l folosim, așa cum ei ne folosesc pe noi. Am pierde al naibii dacă am omorî un om cu o asemenea experiență. Fără piloți nu există nici un afurisit de imperiu, nici negoț, nimic! Fără mine, pe bunul Dumnezeu, că nu există nici o Corabie Neagră, nici un profit, nici un drum spre casă, așa că părerea mea e a naibii de importantă.

Se auzi un strigăt în vârful catargului.

— Atenție, duneta, galera schimbă de drum!

Galera se îndreptase direct către ei, dar acum virase câteva carturi spre babord, către port.

Îndată Rodrigues strigă:

— La posturile de luptă! Cartul tribord, toate pânzele sus! Vira ancora!

Pe loc oamenii țâșniră, dându-i ascultare.

— Ce nu-i în ordine, Rodrigues?

— Nu știu, Căpitane General, dar trebuie să ieșim în larg. Târfa aia borțoasă iese contra vântului.

— Ce contează? Putem să-i scufundăm oricând, spuse Ferriera. Mai avem încă provizii de adus la bord și sfinții părinți trebuie să se întoarcă la Osaka.

— Da. Dar nici un dușman n-o să meargă sub vântul navei mele. Târfa aia nu depinde de vânt, poate să meargă împotriva lui. Ar putea să ne înconjoare, să ne lovească din pupă, unde nu avem decât un tun și să vină la abordaj!

Ferriera râse disprețuitor.

— Avem douăzeci de tunuri la bord! Ei n-au niciunul! Crezi că împutita aia de barcă a unor porci păgâni are să îndrăznească să ne atace? Ai cam puțină minte în cap!

— Da, Căpitane General, de-asta însă îl mai am. *Santa Teresa* iese în larg!

Velele pocneau desfășurându-se umflate de vânt, vergile scârțâiau. Ambele carturi erau pe punte, la posturile de luptă. Fregata începu să-și croiască drum, dar înainta anevoie.

— Mișcă-țe, cățea, o îndemnă Rodrigues.

— Suntem gata, don Eerriera, spuse tunarul șef. O am în cătare. Nu pot s-o țin multă vreme. Care e Toranaga? Arătați-mi-l!

Nu era nici o făclie pe bordul galerei, singura lumină venea de la lună. Galera se sfla încă în pupă, la o sută de iarzi, dar se întoarse spre port și se îndreptă spre celălalt țărm, ramele afundându-se și ridicându-se la unison.

— Ala e pilotul? Bărbatul înalt de pe dunetă?

— Da, spuse Rodrigues.

— Manuel și Perdito! Luați-l la ochi, pe el și duneta! Tunul cel mai apropiat făcu o ușoară manevră de ochire. Care e Toranaga? Iute! Timonieri, două carturi la tribord!

— Două carturi la tribord, tunarule!

Cu gândul la bancurile de nisip și apa puțin adâncă din jur, Rodrigues urmărea sarturile, gata în orice clipă să preia comanda de la tunarul șef care, prin tradiție, dădea comenzi de cârmă în timpul tragerilor.

— Pregătiți sabordurile punții principale! strigă tunarul. După ce-am tras, o vom lăsa să cadă sub vânt. Coborâți sabordurile, pregătiți bordul pentru o salvă laterală!

Echipele de tunari dădură ascultare, cu ochii ațintiți către ofițerii de dunetă. Și către preoți.

— Pentru Dumnezeu, don Ferriera, care e Toranaga?

— Care e, părinte?

Ferriera nu-l văzuse niciodată până acum.

Rodrigues îl recunoscuse deslușit pe Toranaga pe teugă, înconjurat de samurai, dar nu voia să fie el cel care să-l arate. Lasă-i pe preoți s-o facă, gândi. Dă-i drumul, părinte, fă pe Iuda! N-aș da o para găurită pe prăsila asta de târfă păgână, dar de ce să facem noi întotdeauna toate treburile murdare.

Amândoi preoții tăceau.

— Iute, care-i Toranaga? întrebă din nou tunarul.

Nemulțumit, Rodrigues i-l arătă.

— Acolo, la pupă. Cel mai scund și mai îndesat ticălos din mijlocul ălorlați ticăloși de păgâni.

— Îl văd, *senhor* pilot.

Tunarii făcură ultimele manevre de ochire.

Ferriera luă vergeaua cu iască din mina ofițerului de la tunuri.

— E îndreptat spre eretic?

— Da, Căpitane General, sunteți gata? Am să cobor mâna. Țsta-i

semnalul!

— Bine.

— N-ai să ucizi! Era dell'Aqua.

Ferriera se răsuci iute spre el.

— Sunt păgâni și eretici!

— Printre ei sunt creștini și chiar dacă n-ar fi...

— Nu-l băga în seamă, tunar! mârâi Căpitanul General. Trage când ești gata!

Dell'Aqua înaintă spre gura tunului și rămase în fața ei. Silueta-i masivă domina duneta și marinarii înarmați, care stăteau ascunși în dosul parapetului. Ținea mâna pe cricifix.

— Ascultă-mă – *să nu ucizi!*

— Noi ucidem tot timpul, părinte, spuse Ferriera.

— Știu și mi-e rușine de asta și mă rog lui Dumnezeu pentru iertare. Până acum dell'Aqua nu mai fusese niciodată pe duneta unei nave de război, cu tunuri încărcate, muschete și degete pe trăgaci, gata să împrăștie moarte. Atâta vreme cât mă aflu aici, n-are să fie nici un omor și nu voi ierta uciderea unor neajutorați!

— Și dacă ei ne atacă? Dacă încearcă să pună mâna pe navă?

— Am să mă rog lui Dumnezeu să ne ajute împotriva lor!

— Ce diferență e între acum și mai târziu?

Dell'Aqua nu răspunse. Să nu ucizi, gândi, iar Toranaga a promis totul, Ishido nimic.

— Ce facem, Căpitane General? Acum e momentul! strigă tunarul șef. Acum!

Ferriera își întoarse acru spatele spre preoți, trânti jos vergeaua și se duse la balustradă.

— Fiți gata să respingeți atacul, strigă. Dacă vine la cincizeci de iarzi nechemată, vi se ordonă tuturor s-o trimiteți în iad, orice-ar spune preoții!

Rodrigues era la fel de furios, dar știa că n-avea nici o putere, ca și Căpitanul General, împotriva preoților. Să nu ucizi? Pe rănilor Mântuitorului, cum rămâne cu voi? ar fi vrut să strige. Cum e cu arderile pe rug? Cu inchiziția? Cum e cu voi, preoții, care roștiți sentința "vinovat", sau "vrăjitoare", sau "discipol al diavolului", sau "eretice"? Ți-amintești cele două mii de vrăjitoare arse numai în Portugalia, Spania și dominiile, în anul când m-am imbarcat pentru Asia? Și cum rămâne cu satele și târgurile din Portugalia și Spania – nu știu dacă a scăpat unul – vizitate și cercetate de Biciurile lui Dumnezeu, așa cum se numeau ei înșiși, plini de mândrie, inchizitorii cu glugă, și mirosul de carne arsă rămas în urma lor? O Iisuse Cristoase, Dumnezeul nostru, apără-ne pe noi!

Își îndepărtă teama și scârba și se concentrează asupra galerei. Îl putea zări acum pe Blackthorne și gândi, ah, englezule, e bine că te văd acolo ținând cârma, așa înalt și vajnic. Mi-era teamă c-ai ajuns la butuc. Mă bucur c-ai scăpat, dar, chiar și așa, e un noroc că n-ai măcar un singur tunuleț la bord, pentru că atunci te-aș zburda de pa fața apei, și-aș da dracului toate vorbele preoților.

O Madonna, apără-mă de preotul rău!

— *Ahoy, Santa Teresa!*

— *Ahoy, englezule!*

— Tu ești, Rodrigues?

— Aye!

— Pe piciorul tău?

— Pe mă-ta!

Rodrigues fu grozav de încântat de râsul zeflemitor ce străbătu marea dintre ei.

De o jumătate de oră cele două nave manevraseră întruna, urmărindu-se, navigând în volte, venind sub vânt, galera încercând să împingă fregata către țarm, să-i taie vântul, iar fregata să câștige spațiu ca să poată ieși din port la nevoie. Dar nici una din ele nu izbutise să câștige ceva din asta, dar în timpul acesta, cei de pe fregată văzuseră pentru prima oară bărcile îngrămădite în gura portului și înțeleseseră rostul lor.

— De asta vine la noi! Să-l apărăm!

— E un motiv în plus pentru noi ca să-l scufundăm, acum e prins în Cursă. Ishido o să ne fie recunoscător pe veci, spusesse Ferriera.

Dell'Aqua rămăsese neînduplecat.

— Toranaga e mult prea important. Țin neapărat ca mai întâi să vorbim cu Toranaga. Ai tot timpul să-l scufunzi. N-are tunuri. Până și eu știu că numai cu tunuri poți înfrunta tunurile.

Așa că Rodrigues lăsase să se statornicească un fel de armistițiu, ca să le dea o clipă de răgaz. Ambele nave se aflau în mijlocul portului, în siguranță față de bărcile de pescuit și una față de cealaltă, fregata cu pânzele fluturând în vânt, gata să se umfle într-o clipă, galera, cu ramele ridicate, plutind în derivă, destul de aproape ca cei de pe bordul ei să se poată face auziți strigând. Doar când văzuse galera ridicându-și toate vâslele și întorcându-și bordul spre tunurile lui, Rodrigues întorsese în vânt ca s-o lase să se apropie, atât cât să se poată auzi, și se pregătise pentru următoarele manevre. Slavă Domnului, Mântuitorului, Fecioarei și Sfântului Isif că noi avem tunuri și ticălosul ăla n-are, gândi iar Rodrigues. Englezul e prea priceput.

Dar e bine să ai ca adversar pe unul care-și știe meseria, își spuse. E mult mai sigur. Atunci nici unul nu face vreo greșală nesăbuită și nimeni nu e vătămat fără rost.

— Îngăduiți să venim la bord?

— Cine, englezule?

— Seniorul Toranaga, tălmăciul și gărzile.

Ferriera spuse încet:

— Nici o gardă.

Alvito spuse:

— Trebuie să aducă măcar câteva. E obrazul lui în joc.

— Dar-ar ciurma-n obrazul lui. Nici o gardă.

— Nu vreau samurai la bord, încuviință Rodrigues.

— Ai fi de acord cu cinci? întrebă Alvito. Doar garda lui personală? Tu înțelegi problema, Rodrigues.

Rodrigues gândi un moment, apoi dădu din cap.

— Cinci e-n ordine, Căpitane General. O să-ți alcătuim și dumitale o "gardă personală" din cinci oameni, cu câte o pereche de pistoale fiecare. Părinte, fixați acum amănunțele. Mai bine s-aranjeze părintele detaliile, Căpitane General, știe cum. Haide, părinte, dar să ne spuneți ce se vorbește.

Alvito se duse la parapet și strigă:

— Nu câștigi nimic cu minciunile tale! Pregătiți-vă sufletele pentru iad, tu și bandiții tăi. Aveți zece minute, apoi Căpitanul General o să vă trimită în flăcările gheenei!

— Navigam sub steagul seniorului Toranaga, jur!

— Pavilion fals, piratule.

Ferriera făcu un pas înainte.

— De-a ce te joci părinte?

— Te rog, ai răbdare, Căpitane General, spuse Alvito. Asta e o simplă formalitate! Altfel, Toranaga se va simți jignit pentru totdeauna că i-am insultat steagul – ceea ce de fapt am făcut. Acesta e Toranaga – nu un *daimyo* oarecare! Poate ai face mai bine să-ți amintești că el are mai multe trupe sub arme decât regele Spaniei!

Vântul sufla în arboradă, vergile scârțâiau neliniștite. Apoi se

aprinseră torțe pe dunetă și-l putură vedea deslușit pe Toranaga. Vocea lui se auzi pe deasupra valurilor:

— Tsukku-san! Cum îndrăznești să-mi ocolești galera! Aici nu sunt pirați, o să-i găsești doar în bărcile acelea de pescuit din gura portului. Vreau să vin imediat la bord!

Alvito strigă în japoneză, prefăcându-se uluit:

— Dar, senior Toranaga, îmi pare rău, noi n-am știut nimic! Am crezut că este doar un șiretlic. Samuraii în gri au spus că *roninii*-bandiți au luat galera cu forța! Noi am crezut că bandiții, conduși de piratul englez, navighează sub pavilion fals. Am să sosesc îndată.

— Nu. Eu am să vin la bord imediat.

— Vă rog, senior Toranaga, permiteți-mi să vin să vă însoțesc. Stăpânul meu, Părintele Inspector, se află aici, la fel și Căpitanul General. Ei insistă să ne reparăm greșeala. Vă rog să acceptați scuzele noastre! Alvito o schimbă apoi pe portugheză și strigă tare către nostrom: Lasă la apă un barcaz. Apoi din nou spre Toranaga, în japoneză: Coborâm îndată o barcă, Alteță.

Rodrigues ascultă umilința ce se revărsa din glasul lui Alvito și gândi că era mult mai greu să tratezi cu japonezii decât cu chinezii. Chinezii înțelegeau arta tocmelii, a compromisului, a concesiei și a răsplatei. Dar japonezii erau prea mândri și, când mândria cuiva era atinsă – a oricărui japonez, nu neapărat un samurai – atunci moartea era un preț mic spre a plăti insulta. Haide, termină odată, ar fi vrut să strige.

— Căpitane General, plec imediat, spuse părintele Alvito. Eminentă, dacă veniți și dumneavoastră, această cinste va atârna mult de partea noastră ca să-l domolim.

— Bine.

— Nu e periculos? întrebă Ferriera. Amândoi puteți fi folosiți ca ostatici.

Dell'Aqua spuse:

— În clipa în care apare vreun semn de trădare, îți poruncesc, în numele Domnului, să distrugi nava aceea, cu toți care se află în ea, fie că suntem și noi sau nu la bord.

Coborî cu pași mari de pe dunetă pe puntea principală, pe lângă tunuri, cu pulpanele sutanei fluturându-i mândre. La capătul pasarelei se întoarse și făcu semnul crucii. Apoi coborî tropăind pasarela și urcă în barcă.

Nostromul eliberă parâmele. Toți marinarii erau înarmați cu pistoale și un butoiăș cu praf de pușcă, cu fitil, se află sub scaunul nostromului.

Ferriera se aplecă peste parapet și strigă în jos, încet:

— Eminentă, adu-l pe eretic cu Sfinția Ta.

— Ce? Ce-a spus?

Auzise foarte bine, dar pe dell'Aqua îl încânta să se amuze pe seama Căpitanului General, a cărui veșnică neobrăzare îl ofensase de moarte, pentru că, bineînțeles, el hotărâse cu mult înainte să-l obțină pe Blackthorne. *Che stupido*, își zise.

— Adu-l pe eretic cu dumneata, repetă Ferriera.

Pe dunetă, Rodrigues auzi un îmfundat: "Da, Căpitane General" și gândi: "Ce ticăloșie pui la cale, Ferriera?"

Se mișcă în scaun anevoie, palid la față. Durerea din picior îl măcina și-i trebuia multă tărie ca să se stăpânească. Oasele se sudau bine și, slavă Sfintei Fecioare, rana era curată. Dar fractura era totuși o fractură, chiar și un ușor balans al corăbiei la ancoră îl necăjea. Luă o înghițitură de grog din burduful vechi ce atârna de o scoabă bătută în habitacul.

Ferriera îl privea.

— Te doare rău piciorul?

— E-n ordine.

Grogul amortise durerea.

— O să te simți destul de bine ca să ne duci până la Macao?

— Da. Chiar și să ne luptăm pe mare tot drumul. Și să ne întoarcem la vară, dacă la asta te gândești.

— Da, la asta mă gândesc, pilotule. Buzele-i erau strânse în acel zâmbet subțire, batjocoritor. Am nevoie de un pilot sănătos.

— Sunt sănătos. Piciorul mi se vindecă bine. Rodrigues își alungă durerea. Englezul n-o să vină la bord de bună voie. Eu n-aș face-o.

— Pe o sută de guinee că te-nșeli?

— Asta e mai mult decât câștig eu într-un an.

— Plătite după ce ajungem la Lisabona, din profiturile de la Corabia Neagră.

— S-a făcut. Nimic n-o să-l facă să vină pe fregată de bună voie. Pe Dumnezeuul meu, că sunt mai bogat cu o sută de guinee!

— Mai sărac. Uți că iezuiții îl vor aici mai mult decât mine.

— De ce?

Ferriera îl privi lung și nu-i răspunse, păstrându-și zâmbetul strâmb pe chip. Apoi, întinzându-i o cursă, spuse:

— L-aș însoți pe Toranaga afară din port, în schimbul ereticului.

— Mă bucur că-ți sunt tovarăș, și-s de folos ție și Corăbiei Negre, spuse Rodrigues. N-aș vrea să te am dușman.

— Sunt încântat că ne înțelegem, pilotule. În sfârșit.

— Am nevoie de escortă să ies din port. Am nevoie de ea repede, îi spuse Toranaga lui dell'Aqua prin talmaciul Alvito.

Mariko se afla alături, cu Yabu, și ascultau. El stătea pe dunetă, dell'Aqua dedesubt, pe puntea principală, cu Alvito lângă el, dar chiar și așa ochii le erau aproape la aceeași înălțime.

— Sau, dacă vreți, nava voastră de război poate înlătura bărcile pescărești din calea mea.

— Iertați-mă, dar asta ar fi un gest dușmănos nesăbuit, pe care nu-l... nu l-ați putea recomanda fregatei, senior Toranaga; spuse dell'Aqua, adresându-i-se direct, simțindu-se, ca întotdeauna, straniu, în fața felulului de a traduce a lui Alvito, în același timp cu vorbele sale. Ar fi cu neputință – ar fi un act fățiș de război.

— Atunci ce propuneți?

— Vă rog, veniți pe fregată. Să-l întrebăm pe Căpitanul General. El va găsi o cale de ieșire, acum că știm care este problema. El e militar, noi nu suntem.

— Aduceți-l aici.

— Ar fi mai simplu dacă Alteța Voastră ar veni acolo. În afară de asta, bineînțeles, ne-ați face o mare cinste.

Toranaga știa care era adevărul. Doar cu câteva clipe înainte privise mai multe bărci pescărești, încărcate cu arcași, părăsind țărmlul sudic și, deși acum se aflau în siguranță, era limpede că într-o oră intrarea portului avea să geamă de dușmani.

Știa că n-avea de ales.

— Îmi pare rău, Alteță, îi explicase mai devreme Anjin-san, în timpul manevrelor, nu pot să mă apropiu mai mult de fregată. Rodrigues e prea deștept. Pot să-l împiedic să fugă, dacă vântul rămâne așa, dar nu-l pot încolți, dacă nu face vreo greșală.

— O să facă vreo greșală și vântul o să rămână așa? îl întrebuse, cu ajutorul lui Mariko.

Ea răspunsese:

— Anjin-san spune, un om înțelept nu se lasă niciodată pe seama vântului, doar dacă este un vânt bun și te afli în largul mării. Aici suntem într-un port în care munții fac ca vântul să formeze vârtejuri și rafale.

Pilotul, Rodrigues, n-o să facă nici o greșală.

Toranaga urmărise înfruntarea celor doi piloți și înțelesese, fără putință de tăgadă, că amândoi erau foarte pricepuți. Și de asemeni ajunsese să înțeleagă, că nici el, nici pământurile sale, nici Imperiul n-aveau să fie vreodată în siguranță fără să aibă corăbii barbare moderne, și prin ele să poată stăpâni mărire. Gândul îl cutremurase.

— Cum pot trata cu ei? Ce explicație ar putea găsi pentru un gest atât de vădit dușmănos, făcut împotriva mea? Acum e de datoria mea să sfârșesc cu ei pentru insulta adusă.

Atunci Anjin-*san* îi explicase ce erau pavilioanele false, cum toate navele le foloseau ca să se apropie de dușman, sau ca să încerce să scape de un dușman, și Toranaga se liniștise aflând că se putea găsi o cale acceptabilă care să-i salveze onoarea.

Acum Alvito spunea:

— Cred că ar trebui să mergeți îndată, Alteță.

— Foarte bine, încuviință Toranaga. Yabu-*san*, preia comanda galerei. Mariko-*san*, spune-i lui Anjin-*san* că trebuie să stea pe dunetă și să țină cârma, apoi tu vii cu mine.

— Da, stăpâne.

Toranaga înțelesese imediat, după mărimea barcazului, că nu putea să ia cu el decât cinci gărzi. Dar și asta fusese prevăzut și planul final era simplu: dacă nu putea să convingă fregata să-l ajute, atunci el și gărzile sale aveau să-l omoare pe Căpitanul General, pe pilotul lor și pe preoți și se vor baricada într-una din cabine. Totodată, galera avea să se-arunce cu prova asupra fregatei, așa cum sugerase Anjin-*san*, și împreună aveau să încerce să ia fregata cu asalt. O vor lua sau nu, dar în ambele cazuri era o soluție rapidă.

— E un plan bun, Yabu-*san*, spusese el.

— Te rog, îngăduie-mi să merg în locul domniei-tale să negociez.

— Ei n-ar fi de acord.

— Foarte bine, dar, odată ce ieșim din capcana asta, alungă toți barbarii din Imperiu. Dacă ai s-o faci, vei avea mai mulți *daimyo* de câștigat decât de pierdut.

— Am să mă gândesc la asta, spusese Toranaga, știind că era o prostie, că trebuia să-i aibă pe Onoshi și Kiyama de parte sa și, deci, și pe ceilalți *daimyo* creștini, sau avea să fie înghițit de la sine. De ce-o dori Yabu să meargă pe fregată? Ce ticăloșie a pus la cale, dacă nu primim ajutor?

— Alteță, spuse Alvito din partea lui dell'Aqua, pot să-l invit pe Anjin-*san* să vină cu noi?

— De ce?

— Mi-a trecut prim minte că i-ar face plăcere să-și salute camaradul, pilotul Rodrigues. Omul are un picior rupt și nu poate veni aici. Rodrigues ar fi încântat să-l revadă, să-i mulțumească pentru că i-a salvat viața, dacă n-aveți nimic împotriva.

Toranaga nu vedea nici o pricină pentru care Anjin-*san* să nu meargă. Omul era sub protecția lui, deci era inviolabil.

— Dacă el vrea, foarte bine. Mariko-*san*, însoțește-l pe Tsukku-*san*.

Mariko se înclină. Știa că sarcina ei era să asculte, să raporteze și să se asigure că tot ce se spunea e a tradus corect, fără lipsuri. Acum se simțea mai bine, coafura și fața ei erau iarăși desăvârșite, avea un alt chimonou, împrumutat de la doamna Fujiko, și brațul stâng îi era legat cu o eșarfă curată.

Unul dintre ofițeri, ucenic în ale tămăduielii, îi curățase rana. Tăietura de la umăr nu-i atinsese tendoanele și rana în sine era curată. O baie ar fi întremat-o, dar pe galeră nu se putea.

Porni împreună cu Alvito înapoi spre dunetă. El băgă de seamă pumnalul din brâul lui Blackthorne și cât de firesc părea să stea pe el chimonoul pătat de sânge. Se întrebă cât de departe ajunsese în a-i câștiga

încrederea lui Toranaga.

— Bun găsit, căpitane-pilot Blackthorne.

— Să putrezești în iad, părinte! răspunse Blackthorne binevoitor.

— Poate c-o să ne întâlnim acolo, Anjin-san. Poate că da. Toranaga a spus că poți să vii pe fregată.

— E ordinul lui?

— "Dacă dorești", a zis.

— Nu doresc.

— Rodrigues ar fi încântat să-ți mulțumească din nou și să te vadă.

— Transmite-i respectele mele și spune-i c-o să ne vedem în iad. Sau aici.

— Piciorul îl împiedică s-o facă.

— Ce-i face piciorul?

— Se vindecă. Datorită ajutorului tău și voinței Domnului, în câteva săptămâni, cu voia Lui, are să umble, deși o să șchiopăteze de-aici înainte.

— Spune-i că-i doresc sănătate. Ai face mai bine să pleci, părinte, îți pierzi vremea.

— Rodrigues ar vrea să te vadă. Pe masă e grog și-un clapon fript, grozav, cu sos și verdețuri proaspete, și pâine proaspătă, și unt. Ar fi păcat, pilotule, să pierzi o mâncare ca asta.

— Ce?

— Pâine proaspătă, aurie, căpițane-pilot, pesmeți proaspeți, unt și o pulpă de vacă. Portocale proaspete din Goa și chiar un galon de vin de Madeira, ca s-alunece mâncarea, ori rachiul, dacă-ți place mai mult. E și bere. Apoi mai e și claponul de Macao, fierbinte și gustos. Căpitanul General e un epicureu.

— Lua-te-ar dracu', afurisitule!

— O să mă ia când o să vrea Domnul. Eu îți spun doar ce există.

— Ce-nseamnă "epicureu", întrebă Mariko.

— Este acela căruia îi place mâncarea și dă mese bogate, *senhora* Maria, spuse Alvito, folosind numele ei de botez.

Observase schimbarea bruscă de pe fața lui Blackthorne. Aproape că-i vedea saliva adunându-se și-i simțea agonia arzătoare a stomacului. Pe inserat, când văzuse masa așezată în cabina mare, argintăria strălucitoare, fața de masă albă și scaunele, scaune adevărate, îmbrăcate în piele, și mirosise pâinea, și untul, și carnea, se simțise el însuși amețit de poftă, ori el nu era nici flămând, nici neobișnuit cu bucătăria japoneză.

E atât de simplu să ademenеști un om, își spuse. Nu-ți trebuie decât să știi momeala potrivită.

— La revedere, căpitane-pilot!

Alvito se întoarse și se îndreptă spre pasarelă. Blackthorne îl urmă.

— Ce nu e-n regulă, englezule? întrebă Rodrigues.

— Unde e mâncarea? După aia putem sta de vorbă. Mai întâi mâncarea pe care ai promis-o.

Blackthorne stătea tremurând pe puntea principală.

— Te rog, urmează-mă, spuse Alvito.

— Unde-l duci, părinte?

— Bineînțeles, în cabina mare. Blackthorne poate mânca în timp ce seniorul Toranaga și Căpitanul General discută.

— Nu. El mănâncă în cabina mea.

— E mai lesne, bineînțeles, să mergi acolo unde este mâncarea.

— Nostrom! Îngrijește-te să i se aducă pilotului mâncare îndată, tot ce are nevoie, în cabina mea, orice de pe masă. Englezule, ce vrei, grog, vin sau bere?

— Bere mai întâi, apoi grog.

— Nostrom, ocupă-te de asta și du-l jos. Și, ascultă, Pesaro, dă-i niște haine din cufărul meu, și cizme, și tot ce-i trebuie. Și rămâi cu el până te chem.

Fără să scoată o vorbă, Blackthorne îl urmă pe Pesaro, nostromul, un bărbat masiv, mătăhălos, pe scara din tambuchi. Alvito porni înapoi către dell'Aqua și Toranaga, care discutau, prin Mariko, lângă scara din tambuchi, dar Rodrigues îl opri.

— Părinte! Numai o clipă. Ce i-ai spus?

— Doar că ai vrea să-l vezi și că avem mâncare la bord.

— Dar că eu îl invit la masă?

— Nu, Rodrigues, n-am spus asta. Dar tu n-ai vrea să-i oferi mâncare unui camarad pilot care e flămând?

— Bietul nenorocit nu e flămând, e hămesit. Dacă mănâncă în starea asta, o să înfulece ca un lup, apoi o să verse tot atât de repede ca o târfă beată. Nu cred c-ar fi bine ca vreunul dintre noi, fie el chiar și un eretic, să mănânce și să verse ca un animal, în fața lui Toranaga, nu-i așa, părinte? Nu în fața unui spurcat de fecior de târfă – mai ales a unuia cu gânduri tot atât de curate ca o târfă plină de sifilis!

— Trebuie să-nveți să pui frâu limbii tale spurcate, fiule, spuse Alvito. O să te ducă în iad. Ai face bine să spui de o mie de ori Ave Maria și să nu mănânci două zile. Doar pâine și apă. O penitență în fața lui Dumnezeu, ca să-ți amintească de milostenia Lui.

— Mulțumesc, părinte, așa o să fac. Bucuros. Și dac-aș putea să îngenunchez, aș face-o și ți-aș săruta crucea. Da, părinte, acest biet păcătos îți mulțumește pentru răbdarea pe care ți-a dat-o Dumnezeu. Trebuie să-mi pun frâu la limbă.

Ferriera strigă de pe scara din tambuchi.

— Rodrigues, vii jos?

— Am să rămân pe punte atâta vreme cât târfa aia de galeră e acolo, Căpitane General. Dacă ai nevoie de mine, mă găsești aici. Alvito dădu să plece. Rodrigues o observă pe Mariko. Doar o clipă, părinte. Cine e femeia?

— Dona Maria Toda. Unul din tâlmăcii lui Toranaga.

Rodrigues fluieră ușor.

— E bună?

— Foarte bună.

— O prostie s-o lași la bord. De ce-ai spus "Toda"? E una din concubinele lui Hiro-matsu?

— Nu. E soția fiului său.

— O prostie s-o aduci pe navă. Rodrigues făcu semn unuia dintre marinari. Spune tuturor că femeia vorbește portugheza.

— Da, *senhor*.

Omul se îndepărtă grăbit și Rodrigues se întoarse iar spre părintele Alvito.

Preotul nu era cătuși de puțin intimidat pe mânia lui Rodrigues.

— Doamna Maria vorbește și latina, și tot atât de bine. Mai e altceva, pilotule?

— Nu, mulțumesc. Poate că e mai bine să-ncep să spun Ave Maria.

— Da, ar trebui.

Preotul făcu semnul crucii și plecă. Rodrigues scuipă în gura de scurgere și unul dintre timonieri tresări și se închină.

— Vedea-te-aș agățat de boașe în vârful catargului! șuieră Rodrigues.

— Da, căpitane-pilot, îmi cer iertare, *senhor*. Dar lângă bunul părinte m-apucă frica. N-am vrut să supăr pe nimeni.

Tânărul văzu ultimele firisoare de nisip trecând prin gâtul clepsidrei de o oră și o întoarse.

— După ce o întorci pe cea de o jumătate de ceas, te duci jos c-o găleată cu apă și o perie de frecat și cureți mizeria din cabina mea. Îi spui nostromului să-l aducă pe englez sus și tu-mi faci cabina lună. și-ar fi bine

șă fie foarte curată, dacă nu vrei să-mi fac jartiere din mațele tale. Și-n timp ce-o cureți spune Ave Maria pentru sufletul tău blestemat.

— Da, *senhor* pilot, spuse tânărul abia auzit.

Rodrigues era fanatic în privința curățeniei și cabina lui parc-ar fi fost Sfântul Graal al navei. Totul trebuia să fie imaculat, indiferent de vreme.

CAPITOLUL 27

— Trebuie să existe o cale, Căpitane General, spuse dell'Aqua răbdător.

— Doriți un act fățiș de război împotriva unei nații prietene?

— Bineînțeles că nu.

Toți cei din cabina principală știau că se găseau în aceeași capcană. Orice act fățiș îi așeza hotărât de partea lui Toranaga și împotriva lui Ishido, ceea ce era de ocolit cu orice chip, dacă Ishido ar fi ieșit învingător. În acel moment Ishido controla Osaka și capitala, Kyoto, și pe majoritatea regenților. Și acum, cu ajutorul celor doi *daimyo*, Onoshi și Kiyama, Ishido controla mai toată insula din sud, Kyushu, portul Nagasaki, centrul principal al întregului negoț, și astfel, tot negoțul și Corabia Neagră din acest an.

Toranaga spuse, prin mijlocirea părintelui Alvito:

— Ce e atât de greu? Eu vreau doar să-i împrăștiați pe pirații de la intrarea în port, *neh?*

Toranaga stătea incomod la locul de cinste, în scaunul cu spătar înalt de la masa mare. Alvito se așezase alături de el, Căpitanul General în fața lui, dell'Aqua lângă Căpitanul General. Mariko stătea în spatele lui Toranaga și samurarii din gardă așteptau Ungă ușă, cu fața către marinarii înarmați. Toți europenii erau conștienți că, deși Alvito tălmăcea pentru Toranaga tot ce se discuta în cameră, Mariko se afla acolo ca să se încredințeze că nimic din ce își puteau spune cu glas tare între ei nu era împotriva stăpânului ei și că traducerea era completă și exactă.

Dell'Aqua se aplecă în față.

— Alteță, n-ați putea trimite soli la țarm seniorului Ishido? Poate că soluția stă în negocieri. Noi am putea oferi această navă ca loc pentru tratative. Poate că în acest chip ați reuși să înlăturați războiul.

Toranaga râse disprețuitor.

— Ce război? Eu și Ishido nu suntem în război.

— Dar, Alteță, noi am văzut bătălia de pe țarm.

— Nu fiți naivi! Cine a fost omorât? *Clțiva ronini* fără însemnătate. Cine pe cine a atacat? Doar *ronini*, bandiți și fanatici.

— Dar ambuscada? Am înțeles că samurarii în maro au luptat cu cei în gri.

— Bandiții ne-au atacat pe toți, laolaltă, fie că eram în maro sau gri. Oamenii mei au luptat doar ca să mă apere. În încăierări de noapte se întâmplă deseori greșeli. Dacă samurarii în maro au ucis pe cei în gri sau invers, astă e o greșeală regretabilă. Ce înseamnă câțiva oameni pentru fiecare dintre noi? Nimic. Nu suntem în război.

Toranaga citi neîncredere pe chipurile lor, așa că adăugă:

— *Tsukku-san*, spune-le că în Japonia armatele poartă războaiele.

Aceste neînsemnate încăierări și tentativele de asasinat sunt doar încercări, tăgăduite când nu izbutesc. Războiul n-a început în noaptea asta. A început când a murit Taiko. Chiar înainte de asta, când a murit fără să lase un fiu major, care să-i urmeze. Poate chiar înainte, când Goroda, Protectorul Tronului, a fost ucis. Noaptea asta nu înseamnă nimic în timp. Nici unul dintre voi nu înțelegeți lumea noastră sau politica noastră. Cum ați putea? Desigur că Ishido încearcă să mă omoare. Și tot așa și mulți alți *daimyo*. Au

făcut-o în trecut și-o s-o facă și în viitor. Kiyama și Onoshi au fost și prieteni, și dușmani. Ascultați, dacă eu sunt ucis, asta ar simplifica lucrurile pentru Ishido, adevăratul dușman, dar numai pentru un timp. Acum m-a încolțit și, dacă izbutește, o să aibă doar un avantaj de moment. Dacă scap, capcana nici n-a existat vreodată. Dar să vă fie limpede, tuturor, că moartea mea n-o să îndepărteze cauza războiului, nici n-o să împiedice alte înfruntări. Doar dacă moare Ishido n-are Să mai fie nici un conflict. Așa că acum nu este nici un fel de război. Deloc. Se mișcă în scaun, detestând mirosul din cabină al mâncărilor grase și trupurile nespălate. Dar noi, într-adevăr, avem o problemă urgentă. Am nevoie de tunurile voastre. Le vreau acum. Pirații mă amenință la ieșirea din port. Am spus mai înainte, Tsukku-san, că în curând fiecare va trebui să aleagă de partea cui este. Spune-mi acum, de ce parte ești tu, mai-marele tău și întreaga Biserică creștină? Și prietenii mei, portughezii, sunt cu mine sau împotriva mea?

Dell'Aqua spuse:

— Puteți fi sigur, mărite Toranaga, că noi toți sprijinim interesele domniei-voastre.

— Bine. Atunci îndepărtați-i pe pirați imediat!

— Asta ar fi un act de război și nu ar fi nimic de câștigat din el. Poate că reușim să facem un târg, nu? spuse Ferriera.

Alvito nu traduse asta, ci spuse în schimb:

— Căpitanul General zice că noi încercăm numai să evităm un amestec în politica domniilor-voastre, senior Toranaga. Noi suntem neștăpâni.

Mariko îi spuse în japoneză:

— Iertați-mă, Alteță, nu e corect. Nu asta s-a spus.

Alvito oftă.

— Am sups-o de fapt cu cuvintele mele, Alteță. Căpitanul General, ca străin, nu cunoaște unele purtări de aici. Nu înțelege Japonia.

— Dar dumneata o înțelegi, Tsukku-san? întrebă Toranaga.

— Încerc, Alteță.

— De fapt, ce-a zis?

Alvito îi spuse.

După o pauză Toranaga continuă:

— Anjin-san mi-a spus că portughezii sunt foarte interesați de negustorie, și când fac negustorie n-au nici bună-cuviință, și nici nu le arde de glumă. Înțeleg și primesc explicația ta, Tsukku-san. Dar, de acum încolo, te rog, tălmăcește tot, așa cum e spus.

— Da, Alteță.

— Spune-i Căpitanului General așa: când războiul se va termina eu am să măresc negoțul. Eu sunt pentru negoț. Ishido nu este.

Dell'Aqua observase schimbarea și nădăjduia că Alvito acoperise prostia lui Ferriera.

— Noi nu suntem politicieni, Alteță, noi suntem oameni ai religiei, și reprezentăm credință și pe credincioși. Noi, într-adevăr, sprijinim interesele domniei-voastre. Da.

— Sunt de acord. Mă gândeam...

Alvito se opri din tălmăcit, chipul i se luminează și lăsa pentru moment japoneza lui Toranaga să curgă.

— Îmi cer iertare, Eminentă, dar seniorul Toranaga a spus: "Mă gândeam să vă cer să construiți un templu, un templu mare, în Yedo, ca o dovadă a încrederii mele în interesele voastre."

De ani, de când Toranaga devenise senior al celor Opt Provinci, dell'Aqua făcuse tot ce putuse pentru această concesie. Și ce obținuse acum de la el, pentru cel de-al treilea mare oraș din împărăție, era o favoare de neprețuit. Părintele Inspector știa că venise timpul să rezolve problema tunurilor.

— Mulțumește-i, Martin Tsukku-san, spuse folosind cuvintele-cod asupra cărora se înțelesese mai devreme cu Alvito, hotărând calea ce

trebuia urmată, cu acesta ca purtător de stindard, și spune-i că noi vom încerca întotdeauna să-i fim de folos. O, da, întrebă-l ce are de gând în legătură cu catedrala, adăugă pentru Căpitanul General.

— Cred că acum aș putea vorbi direct, Alteță, începu Alvito către Toranaga. Stăpânul meu vă mulțumește și spune că ceea ce ați cerut mai-nainte poate că este cu puțință. Strădaniile sale vor fi întotdeauna spre folosul vostru.

— *Strădanie* este un cuvânt abstract și nesatisfăcător.

— Da, Alteță. Alvito privi către gărzi care, bineînțeles, ascultau fără să pară că o fac. Dar îmi amintesc că spuneți mai devreme că uneori e înțelept să fii abstract.

Toranaga înțelese imediat. Făcu semn oamenilor să plece.

— Așteptați afară, toți.

Samurarii se supuseră fără tragere de inimă. Alvito se întoarse către Ferriera:

— Acum nu mai avem nevoie de gărzile dumitale, Căpitane General.

După plecarea samurailor, Ferriera își concedie oamenii și privi spre Mariko. El purta o pereche de pistoale la cingătoare și un altul în cizmă.

Alvito îi spuse lui Toranaga:

— Alteță, poate că ați dori ca doamna Maria să ia loc?

Din nou Toranaga înțelese. Cugetă o clipă, apoi dădu pe jumătate din cap și spuse fără să se întoarcă:

— *Mariko-san*, ia una dintre străjile mele și găsește-l pe *Anjin-san*.

Stai cu el până trimit după tine.

— Da, stăpâne.

Ușa se închise în urma ei.

Acum erau singuri. Ei patru.

Ferriera spuse:

— Care-i propunerea? Ce are de dat?

— Ai răbdare, Căpitane General, îi răspunse dell'Aqua, bătând darabana cu degetele pe cruce și rugându-se pentru reușită.

— Alteță, începu Alvito către Toranaga, stăpânul meu spune că va încerca să facă tot ce ați cerut. În patruzeci de zile. Vă va trimite vorbă în taină despre cum merg lucrurile. Cu îngăduința voastră, eu voi fi mesagerul.

— Și dacă nu izbutește?

— Nu va fi din pricină că n-a încercat, sau n-a fost convingător, ori că s-a răzgândit. Vă dă cuvântul său.

— În fața zeului creștin?

— Da. În fața lui Dumnezeu.

— Bine. O vreau în scris. Cu sigiliul său.

— Uneori înțelegerile depline, înțelegerile delicate, nu trebuie trecute în scris, Alteță.

— Zici că, dacă nu-mi dau încuviințarea în scris, nici voi n-o veți face?

— Mi-am amintit doar una din spusele domniei-voastre, că onoarea unui samurai este, cu siguranță, mai importantă decât o bucată de hârtie. Părintele Inspector își dă cuvântul său în fața lui Dumnezeu, cuvântul de onoare, așa cum ar face-o un samurai. Cinstea domniei-voastre este întru totul îndeajuns pentru Părintele Inspector. M-am gândit doar că l-ar întrista să nu aveți atâta încredere în el. Doriți să-i cer o semnătură?

În cele din urmă Toranaga spuse:

— Foarte bine. Cuvântul lui în fața zeului Iisus, *neh?* Cuvântul lui în fața Dumezeului său?

— Vi-l dau în numele său. A jurat pe Sfânta Cruce să încerce.

— Și tu, *Tsukku-san?*

— Aveți la fel și cuvântul meu, în fața lui Dumnezeu, pe Sfânta Cruce, că voi face tot ce pot spre a-l ajuta să-i convingă pe seniorii Onoshi și Kiyama să fie aliații domniei-voastre.

— În schimb eu voi face ce-am promis mai devreme. În cea de a patruzeci și una zi puteți să puneți piatra de temelie a celui mai mare templu creștin din împărăție.

— Alteță, s-ar putea ca terenul să fie delimitat imediat?

— De îndată ce ajung în Yedo. Acum. Cum rămâne cu pirații? Pirații din bărcile pescărești? Îi veți îndepărta imediat?

— Dacă ați avea tunuri, ați face-o singur, Alteță?

— Bineînțeles, Tsukku-san.

— Alteță, îmi cer iertare că vă necăjesc atât, dar trebuie să facem un plan. Tunurile nu ne aparțin. Vă rog, acordați-mi o clipă. Alvito se întoarce către dell'Aqua: Eminentă, totul e aranjat în privința catedralei. Apoi adăugă către Ferriera, după planul stabilit din timp: O să fii bucuros că nu l-ai scufundat, Căpitane General. Seniorul Toranaga întreabă dacă ai vrea să-i transporti zece mii de ducați de aur când pleci cu Corabia Neagră la Goa, spre a fi investiți spre piața aurului, în India. Noi am fi încântați să mijlocim afacerea prin sursele noastre obișnuite de acolo, plasând aurul pentru dumneata. Seniorul Toranaga spune că jumătate din profit îți aparține. Amândoi, Alvito și dell'Aqua, ajunseseră la concluzia că, până la întoarcerea Corabiei Negre, peste șase luni, Toranaga avea să fie ori din nou președintele regenților și, prin urmare, mai mult decât încântat să îngăduie această foarte profitabilă tranzacție, ori avea să fie mort. Dumneata ai putea avea, lesne, un profit de patru mii de ducați. Fără nici o primejdie.

— În schimbul cărei concesi? Asta e mai mult decât ajutorul anual pe care-l aveți de la regele Spaniei pentru tot Ordinul lui Isus din Asia. În schimbul a ce?

— Seniorul Toranaga spune că pirații îl opresc să părăsească portul. El știe mai bine decât dumneata dacă sunt pirați.

Ferriera răspunse pe aceeași voce egală adresată doar lui Toranaga, după cum prea bine știa amândoi.

— Nu v-aș sfătui să vă puneți credința în acest om. Dușmanii lui au toți așii în mână. Toți regii creștini sunt împotriva lui. Doi dintre cei mai importanți dintre ei cu siguranță, i-am auzit cu propriile mele urechi. Ei zic că japonezul ăsta e adevăratul dușman. Eu îi cred pe ei, nu pe cretinul ăsta nenorocit.

— Sunt sigur că seniorul Toranaga știe mai bine decât noi cine sunt pirați și cine nu, îi spuse netulburat dell'Aqua, cunoscând soluția, după cum și Alvito o știa. Presupun că n-ai nimic împotriva ca seniorul Toranaga să se ocupe el însuși de pirați.

— Bineînțeles că nu.

— Aveți o mulțime de tunuri de rezervă la bord, spuse Părintele Inspector. De ce nu-i dai câteva în secret? De fapt, vinde-i câteva. Tu vinzi arme mereu. El cumpără arme. Patru tunuri ar fi mai mult decât suficient. Ar fi ușor de transbordat cu barcazul, la fel praful de pușcă și ghiulelele, date și ele în cantitate destulă și tot în secret. Atunci problema e rezolvată. Ferriera oftă.

— Tunurile, dragă Eminentă, sunt nefolositoare pe o galeră. Ea n-are nici saborduri de tragere, nici parâme de ancoraj, nici afeturi pentru tunuri. Nu pot folosi tunurile, chiar dacă ar avea tunari, și nu-i au.

Amândoi preoții erau descumpăniți.

— Nefolositoare?

— Complet.

— Dar sigur, don Ferriera, ei pot să adapteze...

— Galera aceea nu poate folosi tunurile fără a fi modificată. Asta ar lua cel puțin o săptămână.

— *Nan ja?* zise Toranaga bănuitor simțind că ceva nu era în ordine, oricât încercaseră ei s-o ascundă.

— "Ce este"? întreabă Toranaga, traduse Alvito.

Dell'Aqua simțea că totul le scapă printre degete.

— Căpitane General, te rog, ajută-ne. Te rog. Ți-o spun deschis. Noi am câștigat favoruri enorme pentru credință. Trebuie să mă crezi, da, și trebuie să ai încredere în noi. Trebuie să-l ajuți cumva pe seniorul Toranaga să iasă din port. Te rog, în numele Bisericii. Numai catedrala este o concesiune enormă. Te rog.

Ferriera nu lăsă să i se citească pe chip nimic din extazul victoriei. Ba adăugă chiar un plus de gravitate vocii.

— De vreme ce-mi cereți ajutorul în numele Bisericii, Eminență, bineînțeles voi face tot ce-mi cereți. O să-l scot din capcana asta. Dar în schimb vreau căpitănia generală a Corabiei Negre pe anul viitor, fie că iese sau nu bine anul ăsta.

— Acesta-i darul regelui Spaniei, numai al lui. Nu-mi aparține, ca să-l pot acorda.

— Mai departe: primesc aurul lui, dar vreau garanția Sfințiilor voastre că nu voi avea nici un necaz din partea viceregelui din Goa, sau aici, în privința aurului, sau în legătură cu vreuna din Corăbiile Negre.

— Îndrăznești să-mi ceri mie și Bisericii zăloage?

— E mai degrabă o înțelegere de afaceri între mine, Sfinția voastră și maimuța asta.

— Nu e maimuță, Căpitane General. Ai face bine să-ți amintești asta.

— Mai departe: cincisprezece la sută din încărcătura de anul ăsta, în loc de zece.

— Cu neputință.

— Mai departe: ca totul să fie în ordine, Eminență, cuvântul Sfinției voastre, în fața lui Dumnezeu – acum – că nici Sfinția voastră, nici vreunul dintre preoții aflați sub ascultarea voastră nu o să mă amenințe vreodată cu excomunicarea, dacă nu comit un sacrilegiu în viitor, ceea ce n-o să se întâmple. Și mai departe, cuvântul Sfinției voastre, că, împreună cu sfinții părinți mă veți sprijini și veți ajuta Corabia Neagră din acești doi ani.

— Și mai departe, Căpitane General? Cu siguranță că asta nu e tot. Cu siguranță mai e ceva, nu-i așa?

— Ultimul lucru: îl vreau pe eretic.

Din pragul cabinei, Mariko privea înlemnită la Blackthorne. Zăcea aproape în nesimțire pe dușumea, vărsându-și măruntaiele din el. Nostromul stătea rezemat de patul din cabină, rânjind pofticios la ea, dezvelindu-și rădăcinile galbene ale dinților.

— E otrăvit sau e beat? îl întrebă pe Totomi Kana, samuraiul de lângă ea, încercând, fără să izbutească, să-și astupe nările la duhoarea apăsătoare de mâncare și vomă, la și mai apăsătoare duhoare a marinarului hidos, din fața ei și la atotstăpânitoarele miasme din cale, ce inundau întreaga corabie. Arată de parcă ar fi fost otrăvit, *neh?*

— Poate că a fost Mariko-*san*. Priviți la mizeria aia!

Samuraiul arătă plin de scârbă spre masă. Pe ea erau împrăștiate în neorânduială talgere de lemn, pline cu resturi dintr-o halcă de vacă, jumătate de pui sfârtecat, bucăți de pâine și brânza, bere vărsată, unt, o farfurie cu sos gras, sleit și o sticlă de rachiu golită pe jumătate.

Nici unul dintre ei nu mai văzuse până atunci carne pe masă.

— Ce cățați aci? îi întrebă nostromul. Fără maimuțe aci, *wakarimasu?* Nici o maimuță-*san* în cameru astu! Privi către samurai și-i făcu semn cu mâna să plece. Afară! șterge-o! Privirea îi zbură din nou spre Mariko. Care e numele tău? Namu, ei?

— Ce spune, Mariko-*san?* întrebă samuraiul.

Nostromul își aruncă privirea pentru o clipă spre samurai, apoi și-o întoarse iar spre Mariko.

— Ce spune barbarul, Mariko-*san?*

Mariko își desprinsese ochii uluiți de pe masă și se concentra asupra nostromului.

— Îmi pare rău, *senhor*, nu v-am înțeles. Ce-ați spus?

— Ce? Nostromul rămase cu gura căscată. Era un bărbat gras, cu ochii prea apropiați, urechi mari și părul strâns într-o coadă anemică, dată cu căneală. Un crucifix îi atârna de șuncile gâtului și pistoalele-i erau la îndemână în cingătoare. Ei? Vorbești portugheza? O *jappo* care vorbește bine portugheza? Unde-ai învățat să vorbești civilizată?

— Părinții creștini m-au învățat.

— Fir-aș afurisit să fiu! Sfântă Fecioară, o floare-*san* care vorbește civilizată!

Blackthorne vomă iar și încercă anevoie să se ridice de jos.

— Puteți... vă rog, puteți să-l puneți pe pilot acolo?

Ea arăta spre pat.

— Da. Dac-o să m-ajute maimuța asta.

— Cine? Îmi pare rău, ce-ați spus? Cine?

— El! *Jappo*. El.

Cuvintele o cutremurară și-i trebui toată voința să rămână calmă. Arată spre samurai.

— Kana-*san*, vrei, te rog, să-l ajuți pe barbarul acesta? Anjin-*san* trebuie pus acolo.

— Cu plăcere, doamnă.

Împreună, cei doi bărbați îl ridicară pe Blackthorne care căzu ca un bolovan în cușetă, cu capul prea greu, mișcând prostește din buze.

— Trebuie spălat, spuse Mariko-*san* în japoneză, încă pe jumătate înmărmurită de cum îl numise nostromul pe Kana.

— Da, Mariko-*san*. Poruncește-i barbarului să cheme slugile.

— Da. Ochii neîncrezători se întoarseră din nou spre masă, ca atrași de o vrajă. Mănâncă ei într-adevăr asta?

Nostromul îi urmări privirea. Imediat se aplecă, rupse un copan de pui și i-l oferă.

— Ți-e foame? Poftim, micuță Floare-*san*, e bun. E proaspăt, de azi, clapon veritabil de Macao, pe cinstea mea.

Ea clătină capul.

Fața cenușie a nostromului se despică într-un rânjel și, plin de bunăvoință, cufundă copanul în sosul gros și i-l vâră sub nas.

— Sosul îl face chiar mai bun. Hei, e bine să poți vorbi ca lumea, nu? Așa ceva nu mi s-a întâmplat niciodată până acum. Haide, mănâncă, o să-ți dea putere – acolo unde trebuie! Ți spun, e clapon de Macao.

— Nu, nu, mulțumesc. Să mănânci carne... să mănânci carne e interzis. E împotriva legii; și împotriva budismului și shintoismului.

— Nu, în Nagasaki nu e! Nostromul râse. O grămadă de *jappo* mănâncă mereu carne. Toți mănâncă, când pot să facă rost și dau pe gât tot atât de bine și grogul nostru. Ești creștină, nu? Haide, încearcă, micuță *donna*. Cum poți și dacă nu-ncerci?

— Nu, nu, mulțumesc.

— Omu' nu poa' să trăiască făr' de carne. Asta-i mâncarea adevărată. Te face puternic ca să te zbânțui ca o nevăstuică. Ia. Îi oferă copanul lui Kana. Tu vrei?

Kana clătină din cap la fel de îngreșat.

— *Iyé*.

Nostromul ridică din umeri și-l aruncă nepăsător înapoi pe masă.

— *Iyé* să fie. Ce-ai pățit la mână? Te-ai rănit în luptă?

— Da. Dar nu rău.

Mariko îl mișcă puțin, ca să-i arate, și-și înăbuși durerea.

— Mititica de ea! Ce cauți p-aci, *donna senhorita*, ei?

— Să-l văd pe An... să-l văd pe pilot. Seniorul Toranaga m-a trimis. Pilotul e beat?

— Da, asta și mâncarea. Nenorocitul a-nfulecat prea iute și a băut prea iute. A dat pe gât o jum'ate de sticlă dintr-o înghițitură. Englezii sunt toți la fel. Nu se pot ține de la grog și n-au *cojones*. O măsură din cap până-n picioare. N-am mai văzut o floare atât de mică ca tine pân' acu. Și nici n-am mai vorbit cu un *jappo* care să fie-n stare să vorbească civilizat.

— Numești toate doamnele japoneze și pe toți samurarii *jappo* și maimuțe?

Marinarul râse scurt.'

— Hei, *senhorita*, m-a luat gura pe dinainte. Asta-i pentru ai de rând, știi, pentru codoașe și târfe în Nagasaki. N-am vrut să te jignesc. N-am avut vorbe niciodată pân' acu' cu o *senhorita* civilizată, n-am știut că e vreuna, pe Dumnezeuul meu.

— Nici eu, *senhor*. N-am stat de vorbă niciodată până acum cu un portughez civilizat, afară de un sfânt părinte. Noi suntem japonezi, nu *jappo*, *neh?* și maimuțele sunt animale, nu-i așa?

— Sigur, Nostromul își arată cioturile dinților. Vorbești ca o *donna*. Da. N-am vrut să jignesc, *donna senhorita*.

Blackthorne începu să bolborosească ceva. Ea se duse lângă el și-l mișcă ușor:

— Anjin-san! Anjin-san!

— Da... da? Blackthorne deschise ochii. Oh... salut... îmi pare ră...
Eu...

Dar durerea strivitoare și camera care se-nvârtea cu el îl făcură să se lungească la loc.

— Vă rog, trimiteți după un servitor, *senhor*. Trebuie spălat.

— Avem sclavi, dar nu pentru asta, *donna senhorita*. Lasă-l pe englez...
Ce contează un pic de borătură pentru un eretic?

— N-aveți servitori? întrebă ea uluită.

— Avem sclavi – negri ticăloși, dar sunt leneși –, n-aș avea încredere să-l pui să-l spele, adăugă cu un zâmbet strâmb.

Mariko știa că nu avea de ales. Se putea ca seniorul Toranaga să aibă nevoie de Anjin-san imediat și asta era datoria ei.

— Atunci am nevoie de puțină apă, spuse. Ca să-l spăl.

— E un butoi în puțul scării. Pe puntea de dedesubt.

— Vă rog, aduceți-mi puțină apă, *senhor*.

— Trimite-l pe el.

Nostromul întinse un deget către Kana.

— Nu. O să-mi aduceți domnia-voastră, acum. Vă rog.

Nostromul își întoarse privirea către Blackthorne.

— Ești puicuța lui?

— Ce?

— Puicuța englezului?

— Ce e *puicuța*, *senhor*?

— Femeia lui. Prietena lui, știi, *senhorita*, drăguța pilotului. Puicuță.

— Nu. Nu, *senhor*, nu sunt puicuța lui.

— A lui, atuncea? A mai... a samuraiului? Ori poate a regelui, asta de-a sosit la bord? Tora-și-nu-mai-știu-cum. Ești una dintr-ale lui?

— Nu.

— A nici unuia de pe navă?

Ea-și clătină capul.

— Vă rog, n-ați vrea să-mi aduceți puțină apă?

Nostromul încuviință din cap și plecă.

— Asta-i cel mai urât și cel mai împuțit barbar lângă care am stat vreodată, zise samuraiul. Ce spunea?

— El... bărbatul a întrebat dacă sunt una din concubinele pilotului.

Samuraiul porni spre ușă.

— Kana-san!

— Cer, în numele soțului dumitale, dreptul de a răzbuna această

insultă. Pe loc! De parcă dumneata ai conviețui cu orice barbar!

— Kana-san! Te rog, închide ușa.

— Ești Toda Mariko-san! Cum îndrăznește să te insulte? Insulta trebuie răzbunată.

— Va fi, Kana-san, și-ți mulțumesc. Da. Ți dau acest drept. Dar ne aflăm aici la porunca seniorului Toranaga. Până ce el nu încuviințează, n-ar fi corect pentru dumneata s-o faci.

Kana închise ușa fără tragere de inimă.

— Ai dreptate. Dar te rog să-i ceri îngăduința seniorului Toranaga înainte să plece.

— Da. Ți mulțumesc pentru grija pe care-o porți onoarei mele.

Ce-ar face Kana dacă ar ști tot ce s-a spus, se întrebă îngrozită. Ce-ar face seniorul Toranaga? Sau Hiro-matsu? Sau soțul meu? Maimuțe! Oh, Sfântă Fecioară, ajută-mă să pot rămâne liniștită și ține-mi mintea limpede. Ca să potolească mânia lui Kana, schimbă repede vorba.

— Anjin-san pare atât de neajutorat. La fel ca un copil. Se pare că barbarii nu pot suporta vinul. La fel ca unii dintre bărbații noștri.

— Da. Dar nu e de vină vinul. Nu poate fi. E ce-a mâncat.

Blackthorne se mișcă neliniștit, luptându-se să-și vină în fire.

— N-au servitori pe corabie, Kana-san, așa că va trebui să țin locul uneia dintre doamnele lui.

Începu să-l dezbrace pe Blackthorne, stânjenită de brațul rănit.

— Lăsați-mă să vă ajut. Kana era foarte îndemânatic. Am făcut-o de multe ori cu tatăl meu, când i se urca *saké*-ul la cap.

— E bine pentru un bărbat să se îmbete din când în când. Îl eliberează de toate spiritele rele.

— Da. Dar tatăl meu suferea cumplit în ziua următoare.

— Soțul meu suferă foarte rău. Cu zilele.

După o pauză, Kana spuse:

— Să-l ajute Buddha pe seniorul Buntaro să scape.

— Da. Mariko înconjură cabina cu privirea. Nu înțeleg cum pot să locuiesc într-o asemenea mizerie. E mai rău decât la cei mai săraci oameni de la noi. Aproape că am leșinat în cealaltă cabină din pricina mirosului.

— E rușinos. N-am fost niciodată în viața mea la bordul unei nave barbare.

— Eu n-am fost niciodată pe mare până acum.

Ușa se deschise și *nostromul* așeză jos găleata. Tresări la vederea trupului gol al lui Blackthorne, smulse o pătură de sub cușetă și-l acoperi.

— L-a luat naiba dacă răcește. Afară de asta... E rușinos să faci așa ceva unui bărbat, chiar și lui.

— Ce?

— Nimic. Cum te cheamă, *donna senhorita*? Ochii îi scânteiară.

Ea nu-i răspunse. Dădu pătura la o parte și-l spălă pe Blackthorne, bucurându-se că avea ceva de făcut, detestând cabina și prezența dezgustătoare a *nostromului*, întrebându-se despre ce vorbeau în cealaltă cabirță. Este stăpânul nostru în siguranță?

Când termină, strânse *chimonoul* și bucata murdară din brâu.

— Pot fi spălate, *senhor*?

— Ce?

— Trebuie curățate îndată. Ați putea să trimiteți după un sclav, vă rog?

— Sunt o șleahță puturoasă de negri, ți-am zis. Asta ar lua o săptămână ori mai mult. Aruncă-le, *donna senhorita*, nu fac două parale. Pilotul nostru, căpitanul Rodrigues, a zis să-i dăm haine ca lumea. D-aci. Deschise un cufăr marinăresc. A zis să-i dăm orice de aci.

— Nu știu să-mbrac un bărbat în lucrurile acelea.

— Îi trebuie cămașă, pantaloni, legătură pentru prohab, ciorapi, cizme și vestă marinărească.

Nostromul le scoase și i le arătă. Apoi ea și samuraiul începură să-l îmbrace pe Blackthorne, încă pe jumătate leșinat.

— Pe aceasta cum o poartă?

Ridică legătura triumghiulară, asemănătoare unui săculeț cu băieri de prindere.

— Sfântă Fecioară, se pune în față, așa, spuse nostromul stânjenit, arătând-o pe-a lui cu degetul. O legi la locul ei, deasupra pantalonilor, cum ți-am zis. Peste boașe.

Ea privi cercetător legătura nostromului. El îi simți privirea și se înfioră.

Mariko prinse legătura pentru prohab, potrivind-o cu grijă și cu ajutorul samuraiului îi trecu băierile din spate printre picioare și i le legă în jurul mijlocului. Spuse încet către samurai:

— Asta e cel mai stupid fel de a te îmbrăca din câte-am văzut vreodată.

— Trebuie să fie foarte stânjenitor, răspunse Kana. Le poartă și preoții, Mariko-san? Sub sutane?

— Nu știu.

Ea-și îndepărtă o șuviță de păr din ochi.

— Senhor, Anjin-san e îmbrăcat așa cum trebuie?

— Aye. Afară de cizme. 'S acolo. Pot să mai aștepte.

Nostromul veni mai aproape și ea simți că se înăbușă. Bărbatul își coborî vocea, rămânând cu spatele la samurai.

— N-ai vrea una iute?

— Ce?

— Îmi placi, *senhorita*. Ei, ce zici? I-o cușetă în cabina de alături.

Trimite-ți prietenul sus. Englezul mai zace un ceas. Plătesc după obicei.

— Ce?

— O să câștigi un gologan, chiar trei, dacă ești ca o nevăstuică, și-o să-ncaleci cea mai grozavă sculă din câte există de-aci pân' la Lisabona. Ei, ce zici?

Samuraiul văzu groaza de pe chipul ei:

— Ce e, Mariko-san?

Mariko se trase pe lângă nostrom, îndepărtându-se de cușetă. Se bâlbâi.

— A... a spus...

Kana își trase imediat sabia, dar se trezi în fața țevilor a două pistoale încărcate. Oricum, el se pregăti să atace.

— Oprește-te, Kana-san! găfâi Mariko. Seniorul Toranaga a interzis orice atac până nu poruncește el!

— Haide, maimuță, vino-ncoa', tu, căcăcios împutit! Tu! Spune-i maimuțoiului să lase sabia, sau îi zbor căpățana puiului de cățea înainte să miște un deget.

Mariko se afla la un pas de nostrom. Mâna dreaptă îi era încă în *obi*, strângând mânerul stiletului. Dar își aminti de datoria ei și-și trase mâna.

— Kana-san, bagă sabia în teacă. Te rog. Trebuie să ne supunem poruncilor seniorului Toranaga. Trebuie să ne supunem poruncilor lui.

Cu un efort deosebit, Kana îi dădu ascultare.

— Mă bate gândul să te trimit în iad, *jappo!*

— Vă rog să-l iertați, *senhor*, și pe mine, spusesese Mariko, încercând să pară politicoasă. A fost o greșeală, o gre...

— Ticălosul ăla cu fața de maimuțoi a tras sabia. Asta n-a fost greșeală, pe numele Mântuitorului!

— Vă rog, iertați-l, *senhor*, îmi pare rău.

Nostromul își umezi buzele.

— O să-l iert, dacă ești drăguță cu mine, Micuță Floare. Treci în cabina de-alături și spune-i mai... spune-i lui să stea aici și o să uit totul.

— Care... care vă e numele, *senhor*?

— Pesaro. Manuel Pesaro, de ce?

— Nimic. Vă rog să iertați neînțelegerea, *senhor* Pesaro.
— Intră-n cabina de-alături. Acum.
— Ce se-ntâmplă? Ce... Blackthorne nu știa dacă e treaz sau pradă unui coșmar, dar simți primejdia. Ce se-ntâmplă, pentru Dumnezeu!
— Împuțitul de *Jappo* a ridicat sabia asupra mea!
— A fost o... o greșeală *Anjin-san*, spuse Mariko. Eu... eu i-am cerut iertare față de *senhor* Pesaro..
— Mariko? Tu ești Mariko-*san*?
— *Hai, Anjin-san. Honto. Honto.*

Ea veni mai aproape. Pistoalele *nostromului* rămăseseră ațintite asupra lui Kana. Ea îl atinse când se strecură pe lângă el și-i trebui un efort și mai mare să nu-și scoată pumnalul și să-l spintece. În acel moment ușa se deschise. Timonierul cel tânăr intră în cabină cu o găleată cu apă. Se holbă la pistoale și fugi.

— Unde-i *Rodrigues*? spuse Blackthorne încercând să-și pună mintea la lucru.

— Sus, acolo unde trebuie să fie un bun pilot, spuse *nostromul* răstit. *Jappo* asta a ridicat sabia la mine, jur!

— Ajutați-mă s-ajung pe punte.

Blackthorne se prinse de marginea patului. Mariko îl luă de braț, dar nu izbuti sa-l ridice.

Nostromul mișcă unul dintre pistoale către Kana.

— Spune-i lui să te-ajute. Și mai spune-i că, dacă-i un Dumnezeu în cer, el o să se bălângăne în capătul vergii înainte de prima bătaie de clopot.

**.

Secundul *Santiago* își dezlipi urechea de la orificiul din peretele cabinei principale, finalul "Ei bine, atunci totul e stabilit" al lui *dell'Aqua* răsunându-i încă în creier. Se strecură fără zgomot afară din cabina întunecată, ieșind în coridor, și închise încet ușa. Era un bărbat înalt, uscățiv, cu fața trasă și-și purta părul într-o coadă cănită.

Hainele-i erau îngrijite și, ca mai toți marinarii, umbla desculț. Urcă grăbit pe scara din *tambuchi*, trecu în fugă de-alungul punții principale și se opri pe duneț, unde *Rodrigues* vorbea cu Mariko. Își ceru iertare și se aplecă foarte aproape de urechea lui *Rodrigues*, astfel ca nimeni de pe duneț să nu poată prinde vreun cuvânt, și începu să înșire tot ce auzise, așa cum i se ceruse să facă.

Blackthorne stătea pe punte, la pupă, rezemându-se de bocaportul unui tun, cu capul pe genunchi. Mariko se așeză țeapănă, cu fața către *Rodrigues*, după obiceiul japonez, iar lângă ea, cu chipul întunecat, samuraiul Kana. Marinarii înarmați umpleau punțile și gabia, și alți doi se aflau la timonă. Nava era îndreptată în vânt, aerul nopții era curat, norii se adunau iar ploaia nu părea prea departe. La o sută de iarzi la travers, legănată de marea joasă, în bătaia tunurilor, plutea galera cu toate ramele ridicate, în afară de două de fiecare parte, care-o țineau în loc. Bărcile cu arcașii dușmani erau mai aproape, dar nu încercau încă să-i împresoare. Mariko îi urmărea cu privirea pe *Rodrigues* și pe secund. Nu putea auzi ce se spunea și chiar dac-ar fi auzit, educația ei ar fi făcut-o să prefere să-și astupe urechile. În casele de hârtie nu era cu puțință să rămâi ferit de ochii și urechile celorlalți, dacă n-ar fi fost politețea și respectul cuvenit; fără o mică bucată de lume numai pentru tine, viața civilizată nu poate exista, așa că toți japonezii erau educați să audă și să nu bage de seama ce aud. Pentru binele tuturor.

Când urcase pe punte cu Blackthorne, *Rodrigues* ascultase lămuririle *nostromului* și explicația ei încurcată, că ar fi fost vina ei fiindcă înțelesese greșit cele spuse de *nostrom* și că asta-l făcuse pe Kana să-și scoată sabia din teacă spre ai apăra ei onoarea. *Nostromul* ascultase rânjind, cu

pistoalele încă îndreptate spre spatele samuraiului.

— Am întrebat doar dacă-i puicuța englezului, pe Dumnezeuul meu, fi'ncă l-a spălat și i-a potrivit legătura pentru prohab peste boașe, fără nici o sfială.

— Lasă pistoalele jos, nostromule.

— E primejdios, ascultă la mine. Agață-l de-o vergă!

— O să fiu cu ochii pe el. Du-te jos!

— Maimuța asta m-ar fi ucis, de nu eram mai iute ca el. Atârnă-l de capătul vergii. În Nagasaki așa am fi făcut.

— Nu suntem în Nagasaki – du-te jos! Acum!

După ce nostromul plecase, Rodrigues întrebă:

— Ce v-a zis, *senhora*? Ce-a spus exact?

— El... nimic, *senhor*. Vă rog.

— Îmi cer iertare în fața dumneavoastră și a samuraiului pentru obrăznicia aceluia bărbat. Vă rog, transmiteți samuraiului scuzele mele și rugați-l să-l ierte. Și eu vă rog pe amândoi, prea plecat, să uitați neobrăzarea nostromului. N-o să fie de nici un folos seniorului vostru sau seniorului meu să avem necazuri la bord. Vă promit c-am să mă ocup eu de el, în felul meu, la vremea potrivită.

Ea-i vorbise apoi lui Kana și, în cele din urmă, el încuviințase.

— Kana-san spune, foarte bine, dar, dacă o să-l vadă vreodată pe nostromul Pesaro pe țârm, o să-i zboare capul.

— Asta-i drept, pe Dumnezeuul meu. Da. *Domo arigato*, Kana-san, spusese Rodrigues cu un zâmbet, și *domo arigato goziemashita*, Mariko-san.

— Vorbiți japoneza?

— O, nu, doar câteva cuvinte. Am o soție în Nagasaki.

— O! Sunteți de mult timp în Japonia?

— Asta-i cea de-a doua călătorie de la Lisabona, aici. Cu totul am petrecut șapte ani în apele astea, aici, sau navigând încolo și-ncoace între Macao și Goa. Rodrigues adăugase: Nu-i dați atenție, el e un *eta*. Dar Buddha a spus că până și un *eta* are dreptul să trăiască, *neh*? Soția mea vorbește puțin portugheza, dar nici pe departe atât de bine ca dumneavoastră. Sunteți creștină, bineînțeles?

— Da.

— Soția mea e convertită. Tatăl ei e samurai, dar unul mărunț. Stăpânul lui este seniorul Kiyama.

— E norocoasă să aibă un asernenea soț, spusese Mariko politicoasă, dar în sinea ei se întrebă, cutremurată, cum de putea cineva să se mărite și să trăiască cu un barbar. În ciuda bunei-cuviințe firești, întrebă: Doamna, soția dumitale, mănâncă și ea carne – ca aceea din cabină?

— Nu, răspunsese Rodrigues râzând cu dinți albi, frumoși și puternici. În casa mea din Nagasaki nici eu nu mănânc. Doar pe mare și în Europa. La noi așa se obișnuiește. Acum o mie de ani, înainte de a veni Buddha, a fost și obiceiul vostru, *neh*? Înainte de a trăi Buddha, ca să arate *Tao*, Calea, toți oamenii mâncau carne. Chiar și-aici, *senhora*. Chiar și-aici. Acum desigur, trăim mai bine, cel puțin unii dintre noi, *neh*?

Mariko cugetase un timp la asta. Apoi zisese:

— Toți portughezii ne numesc maimuțe și *jappo*, pe la spate?

Rodrigues se trăsese de cercelul pe care-l purta în ureche.

— Voi nu ne numiți barbari? Chiar și în față? Noi suntem civilizați, cel puțin așa gândim, *senhora*. În India, țara lui Buddha, li se spune japonezilor "Diavoli de la răsărit" și nu i se îngăduie niciunuia să coboare la țârm, dacă e înarmat. Voi îi numiți pe indieni "negri" și animale. Cum le spun chinezii, japonezilor? Cum îi numiți voi pe chinezi? Dar pe coreeni? Mâncătorii de Usturoi, *neh*?

— Nu cred că seniorul Toranaga ar fi încântat. Sau seniorul Hiro-matsu, nici tatăl soției dumitale.

— Iisus, Mântuitorul, a spus: "Vezi mai întâi bârna din ochiul tău

înainte de-a vedea paiul din ochiul altuia."

Ea cugeta din nou la toate astea acum, în timp ce-l privea pe secund șoptind grăbit la urechea pilotului portughez. E adevărat: noi disprețuim celelalte nații. Dar noi locuim pe Pământul Zeilor, și deci suntem anume aleși de ei. Noi singuri, dintre toate popoarele, suntem apărați de un împărat de stirpe divină. Și-atunci, nu suntem noi fără seamăn și mai presus de toți ceilalți? Dar dacă ești japonez și creștin? Nu știi. Oh, Sfântă Fecioară, dă-mi din înțelepciunea Ta. Acest pilot Rodrigues e tot atât de ciudat ca și pilotul englez. De ce sunt ei foarte deosebiți? Să fie educația lor? E de necrezut ce fac ei, *neh*? Cum pot să navighezi în jurul pământului și să străbată marea cu aceeași ușurință cu care noi umblăm pe uscat? Soția lui Rodrigues o ști răspunsul? Mi-ar face plăcere s-o cunosc și să vorbesc cu ea.

Secundul își coborî vocea și mai mult.

— Ce-a spus? exclamă Rodrigues scâpându-i o înjurătură și, fără să vrea, Mariko încercă să asculte. Dar nu putu să audă ce repetă secundul. Apoi îi văzu pe amândoi uitându-se către Blackthorne și le urmări privirea, tulburată de îngrijorarea lor.

— Ce altceva s-a întâmplat, Santiago? întrebă Rodrigues precaut, conștient de prezența lui Mariko.

Secundul îi șopti la ureche cu mâinile făcute pâlnie.

— Cât or să mai stea jos?

— Închinau unul în cinstea celuilalt. Și pentru înțelegere.

— Ticăloșii! Rodrigues îl trase pe secund de cămașă. Nici o vorbă despre toate astea, jură. Pe viața ta!

— Nu e nevoie să spui asta, pilotule.

— Totdeauna ai de ce s-o spui. Rodrigues privi spre Blackthorne.

Trezește-l!

Secundul se duse la el și-l zgâlțâi.

— Ce-ai cu mine? Ce vrei?

— Lovește-l!

Santiago îl plesni.

— Iisuse, o să...

Blackthorne fu în picioare, aprins la față, dar se clătină și căzu.

— Afurisitule, trezește-te, englezule! Furios, Rodrigues își îndreptă degetul către cei doi timonieri. Aruncați-l peste bord!

— Ce?

— Acum, pentru Dumnezeu!

Când cei doi bărbați îl ridicară grăbiți, Mariko spuse:

— *Senhor* Rodrigues, nu trebuie... dar înainte ca ea sau Kana să poată interveni, cei doi îl și aruncară pe Blackthorne peste bord.

Căzu de la douăzeci de picioare, pe burtă, ridicând un nor de stropi și dispăru. Peste o clipă apăru la suprafață tușind și scuipând, răceala de gheață a apei limpezindu-i mintea.

Rodrigues se lupta să se ridice de pe scaun.

— Dați-mi o mână de ajutor!

Unul dintre timonieri alergă să-l ajute, în timp ce secundul îl prinse de subțiori.

— Iisuse Cristoase, aveți grijă, feriți-mi piciorul, nerozilor!

Îl ajutară să vină la balustradă. Blackthorne încă tușea și bolborosea, dar, în timp ce înota de-a lungul corăbiei, înjura pe ce-i care-l aruncaseră peste bord.

— Două carturi tribord! comandă Rodrigues. Nava căzu ușor sub vânt și se îndepărtă puțin de Blackthorne. Apoi strigă : Stai dracului departe de nava mea! și imediat către secund: Ia barcazul, culege-l pe englez și du-l la bordul galerei. Iute. Spune-i..., își cobori vocea.

Mariko era bucuroasă că Blackthorne nu se înecase.

— Pilotule! Anjin-san este sub protecția seniorului Toranaga. Cer să fie

ridicat îndată din apă!

— Numai o clipă, Mariko-san. Rodrigues continua să-i șoptească lui Santiago, care dădea din cap și apoi o luă din loc grăbit. Îmi pare rău, Mariko-san, *gomen kudasai*, dar era urgent. Englezul trebuia trezit. Știam că poate să înoate. Trebuie să fie ager la minte și iute!

— De ce?

— Eu sunt prietenul lui. V-a spus vreodată asta?

— Da. Dar Anglia și Portugalia sunt în război. La fel și Spania.

— Da. Dar piloții trebuie să fie deasupra războiului.

— Atunci față de cine îți faci dumneata datoria?

— Față de pavilion.

— Nu înseamnă că și față de regele dumitale?

— Da și nu, *senhora*. Îi datorez englezului o viață. Rodrigues urmărea barcazul. Ține-o drept așa – acum treci în vânt! îi ordonă timonierului.

— Da, *senhor*.

Așteptă, cercetând din nou vântul, bancurile de nisip și țărmul îndepărtat. Marinarul de la sondă strigă adâncimea.

— Îmi cer iertare, *senhora*, ce spuneai?

Rodrigues o privi o clipă, apoi se întoarse să verifice încă o dată poziția navei față de vânt și barcaz. Și ea urmărea barcazul. Oamenii îl scosese ră pe Blackthorne din mare și vâsleau din răspuțeri către galeră, trăgând la rame așezați, nu stând în picioare și împingând. Ea nu le mai putea desluși chipurile. Acum Anjin-san era acoperit de bărbatul care stătea lângă el, bărbatul care vorbise în șoaptă cu Rodrigues.

— Ce i-ai spus, *senhor*?

— Cui?

— Bărbatului pe care l-ai trimis după Anjin-san.

— Doar să-i ureze englezului sănătate.

Răspunsul era searbăd și pe ocolite.

Ea-i tălmăci lui Kana cele spuse.

Când Rodrigues văzu barcazul lângă galeră răsuflă ușurat.

— Ave Maria...

Căpitanul General și iezuiții urcară pe punte. Toranaga și gărzile lui îi urmau.

— Rodrigues! coboară barcazul! Sfinții părinți se duc la țărm, spuse Ferriera.

— Și-apoi?

— Și apoi ieșim în larg. Către Yedo.

— De ce acolo? Era vorba să mergem la Macao, răspunse Rodrigues, întruchipare a inocenței.

— Mai întâi îl ducem pe Toranaga la Yedo.

— Ce facem?! Dar galera?

— Stă pe loc sau își croiește drum luptându-se.

Rodrigues părea și mai surprins, și privi spre galeră, apoi către Mariko. Citi învinuirea din ochii ei.

— *Matsu*, îi spuse pilotul încet.

— Ce? întrebă părintele Alvito. Răbdare? De ce răbdare, Rodrigues?

— Spuneam *Ave Maria*, părinte. Îi ziceam doamnei că asta te-nvață să ai răbdare.

Ferriera se holba la galeră.

— Ce caută barcazul nostru acolo?

— L-am trimis pe eretic înapoi ia bord.

— Ce-ai făcut?

— L-am trimis pe englez înapoi la bord. Care-i problema, Căpitane General? Englezul m-a insultat, așa că l-am aruncat pe nemernic peste bord. L-aș fi lăsat să se înece, dar știa să înoate, așa că am trimis secundul să-l adune și să-l aducă înapoi la nava lui, pentru că se pare că se bucură de favoare seniorului Toranaga. Ce nu-i în ordine?

— Trimite să-l aducă înapoi.

— Va trebui să trimit o echipă de marinari înarmați, Căpitane General. Asta vrei? Ne blestema și conjura focul iadului asupra noastră. De data asta n-o să mai vină de bună voie.

— Îl vreau înapoi la bord.

— Care-i necazul? N-ai spus că galera rămâne pe loc sau își croiește drum prin luptă sau ce-o vrea să facă? Și-atunci? Așa că englezul e în rahat până în gât. Bun. Oricum, cine mai are nevoie de nemernicul ăsta? Cu siguranță că sfinții părinți ar fi bucuroși să nu-l mai vadă în fața ochilor. Nu, părinte?

Dell'Aqua nu răspunse. Nici Alvito. Asta dădea peste cap planul pe care-l alcătuiseră Ferriera și fusese acceptat de ei și de Toranaga: preoții să meargă la țarm imediat, să-i potolească pe Ishido, Kiyama și Onoshi, prefăcându-se că ei crezuseră povestea lui Toranaga despre pirați și nu știau că el "fugise" din castel. Între timp, fregata se va grăbi spre ieșirea din port, lăsând galera să atragă asupra-i bărcile. Dacă fregata avea să fie atacată direct, aveau să răspundă cu tunurile și ce-o fi să fie,

— Dar bărcile n-ar trebui să ne atace pe noi, judecase Ferriera. Ele trebuie să prindă galera. Va fi sarcina Sfinției voastre să-l convingeți pe Ishido că noi n-am avut de ales. La urma urmelor, Toranaga e președintele regenților. În sfârșit, ereticul rămâne la bord.

Nici unul dintre preoți nu întrebaseră de ce. Nici Ferriera nu spusese nimic.

Părintele Inspector își puse blând mâna pe umărul Căpitanului General și se-ntoarse cu spatele către galeră.

— Poate că e tot atât de bine că ereticul e-acolo, spuse, cugetând cât de ciudate sunt căile Domnului.

Nu, ar fi dorit Ferriera să strige. Aș fi vrut să-l văd înecat. Un om căzut peste bord, când se crapă de ziuă, fără nici o urmă, fără martori, era atât de ușor. Toranaga nu și-ar fi dat seama niciodată; un accident tragic, în ceea ce îl privea. Și era soarta pe care Blackthorne și-o merita. Iar Căpitanul General cunoștea și el cât îi înspăimânta pe piloți gândul de a-și găsi moartea în mare.

— *Nan ja?* întrebă Toranaga.

Părintele Alvito îi spuse că pilotul se afla pe galeră și de ce. Toranaga se întoarse spre Mariko, care încuviință din cap și adăugă ce spusese mai înainte Rodrigues.

Toranaga se îndreptă spre parapet și scrută întunericul. Dinspre țărmul nordic erau lăsate la apă alte bărci și în curând aveau să fie și celelalte acolo unde trebuie. El știa că Blackthorne stânjenea pe mulți și asta ar fi fost o cale simplă, oferită de zei, de a scăpa de el, dacă dorea. Vreau asta? Desigur că preoții creștini vor fi nespuse de mulțumiți dacă Anjin-san dispăre, gândi. La fel Onoshi și Kiyama, care se tem de omul ăsta atât de mult încât unul dintre ei, sau amândoi, au pus la cale încercările de omor. De ce se tem atât?

Nu e decât *karma* că Anjin-san e acum pe galeră și nu aici, în siguranță, *neh?* Așa că Anjin-san se va scufunda cu galera, împreună cu Yabu, cu ceilalți și cu muschetele, iar asta este tot *karma*. Muschetele îmi pot îngădui să le pierd, pe Yabu deasemeni. Dar pe Anjin-san?

Da.

Pentru că mai am totuși – în rezervă – încă opt dintre acești ciudați barbari. Poate că tot ceea ce știu cu toții la un loc va egala sau va depăși ceea ce știe acesta singur. Cel mai important lucru este să fiu înapoi la Yedo cât mai repede cu putință, să pregătesc războiul, care nu poate fi ocolit. Kiyama și Onoshi? Cine știe dacă o să mă sprijine? Poate că da, poate că nu. Dar o bucată de pământ și câteva promisiuni sunt o nimica toată, dacă creștinii sunt de partea mea în palruzeci de zile.

— E *karma*, Tsukku-san. *Neh?*

— Da, Alteță. Mulțumit, Alvițo își aruncă privirea spre Căpitanul General. Seniorul Toranaga dă de înțeles că nu se poate face nimic. E voia Domnului.

— Oare?

Dintr-o dată pe galeră porni să bată toba. Ramele loveau apa cu putere.

— Pentru Dumnezeu, ce face? urlă Ferriera.

Și, în timp ce urmărea galera îndepărtându-se de ei, pavilionul lui Toranaga coborî fluturând din vârful catargului.

Rodrigues spuse:

— E ca și cum ar zice fiecărei blestemată de bărci din port că seniorul Toranaga nu mai e la bordul ei.

— Ce-are de gând să facă?

— Nu știu.

— Nu zău? întrebă Ferriera.

— Nu. Dar, dac-aș fi în locul lui, aș ieși în larg și v-aș lăsa în rahat, sau aș încerca s-o fac. Englezul ne-a arătat cu degetul. Acum ce facem?

— Ți s-a poruncit să pleci la Yedo.

Căpitanul General voia s-adauge: Dacă lovești galera, cu atât mai bine, dar n-o spuse. Pentru că Mariko asculta.

Mulțumiți, preoții plecară cu barcazul la țărm.

— Toate pânzele sus! strigă Rodrigues. Piciorul îl durea și îi zvâcnea. Sud prin sud-vest. Tot echipajul pe punte!

— *Senhora*, vă rog spuneți-i seniorului Toranaga c-ar fi mult mai bine să meargă jos. Va fi mai în siguranță, spuse Ferriera.

— Vă mulțumește, dar zice că va sta aici.

Ferriera ridică din umeri și se îndreptă către capătul dunetei.

— Pregătiți toate tunurile. Încărcați cu mitralii! La posturile de luptă!

CAPITOLUL 28

— *Isogi!* strigă Blackthorne îndemnându-l pe mai-marele vâslașilor să îndesească loviturile de tobă. Privi înapoi la fregata care se năpustea asupra lor, cu toată velatura desfășurată, apoi din nou înainte, către provă, socotind când ar fi trebuit să urmeze altă voltă. Se întreba dacă judecase bine, pentru că aici, lângă stânci, spațiul de manevră era foarte strâmt, doar câțiva iarzi între dezastru și reușită. Ca să iasă în radă, fregata trebuia să navigheze în volte, din pricina vântului, în timp ce galera putea să manevreze nestânjenită. Însă fregata avea avantajul vitezei. În cursul ultimei volte, Rodrigues arătase limpede că galera ar face mai bine să nu-i stea în cale când *Santa Teresa* făcea manevre.

Yabu începu din nou să bolborosească ceva, dar nu-l băgă în seamă.

— Nu-nțeleg – *wakarimasen*, Yabu-san! Ascultă, Toranaga-san mi-a spus: Anjin-san, *ichi-ban-ima!* Acum sunt maimarele, sunt căpitan-san! *Wakarimasu ka*, Yabu-san?

Îi arată drumul căpitanului japonez, care dădea din mâini către fregata aflată acum doar la cincizeci de iarzi în pupă, gata să dea peste ei.

— Pentru Dumnezeu, menține direcția! spuse Bläckthorne.

Briza făcea și mai reci hainele udate de apa mării, înghețându-i trupul, dar ajutându-l să-și limpezească mintea. Cercetă cerul. Nici un nor pe lângă luna strălucitoare, iar vântul era potrivit. Dinspre partea asta nici un pericol, gândi. Doamne, ține luna neacoperită până scăpăm.

— Hei, căpitane, strigă în engleză, știind că n-avea nici o importanță dacă vorbea în engleză, portugheză, daneză sau latină, pentru că era singur printre japonezi. Trimite pe cineva după *saké!* *Saké!* *Wakarimasu ka?*

— *Hai*, Anjin-san.

Fu trimis în grabă un marinar. În timp ce alerga, omul își aruncă

privirea peste umăr, înfricoșat de mărimea și viteza fregatei care se apropia. Blackthorne își menținu direcția, încercând să forțeze fregata să facă volta înainte de-a fi câștigat de-ajuns loc pentru asta. Dar aceasta nu se abātu din drum și continua să se îndrepte direct către el. În ultima clipă el schimbă direcția galerei, iar apoi, când bompresul fregatei ajunsese aproape deasupra dunetei lor, auzi comanda lui Rodrigues:

— Volta la babord! Mola velastrai și ține-o drept așa! Apoi un strigăt către el în spaniolă: Pupa-l-ai pe dracu' în cur, englezule!

— Mă-ta a fost prima pe-acolo, Rodrigues!

Fregata ieși apoi din vântul de pupă și se îndreptă cu iuțeală către celălalt țărm, unde trebuia să facă din nou o voltă ca să ajungă în vânt și apoi să-și mai schimbe direcția încă o dată, înainte de a putea face o nouă voltă, ultima, ca să se îndrepte către ieșirea din port.

Pentru o clipă navele ajunseră atât de aproape că Blackthorne putea aproape s-atingă fregata. Rodrigues, Toranaga, Mariko și Căpitanul General se vedeau legănându-se pe dunetă. Apoi fregata se depărtă, iar galera săltă în siajul ei.

— *Isogi, isogi*, pentru Dumnezeu!

Vâslașii își întehiră și mai mult eforturile și, prin semne, Blackthorne ordonă să treacă mai mulți oameni la rame, până nu mai rămase nici o rezervă. Trebuia să ajungă la ieșirea portului înaintea fregatei, altfel erau pierduți.

Galera înghițea distanța. Dar și fregata. Ajunsă de cealaltă parte a portului, se răsuci ca o dansatoare și el văzu că Rodrigues ridicase vecele gabier și zburătorii.

— E un ticălos șiret, ca orice portughez!

Saké-ul sosi, dar tânăra femeie care o ajutase pe Mariko îl luă din mâinile marinarului și i-l oferi cu mișcări nesigure. Ea rămăsese curajoasă pe punte, deși se vedea limpede că nu era în apele ei. Mâinile îi erau puternice, părul bine coafat, iar chimonoul bogat, îngrijit și de bun gust. Galera tangă între două valuri. Fata se clătină și scăpă ceașca. Expresia feței ei rămase neschimbată, dar el băgă de seamă că se îmbujorase de rușine.

— *Por nada*, spuse el, în timp ce ea se aplecă după ceașcă. N-are importanță. *Namu ja?*

— Usagi Fujiko, Anjin-san.

— Fujiko-san. *Hai*, dă-o încoace. *Dozo*.

Întinse mâna, luă butelca și bău direct din ea, cu înghițituri mari, nerăbdător să simtă acea căldură a trupului său. Se concentră asupra noului drum, ocolind recifurile despre care-i vorbise Santiago din porunca lui Rodrigues. În timp ce-și bea vinul încălzit, cercetă din nou relevmentul la promontoriu, care le dădea o direcție sigură, exactă, către ieșirea din port, întrebându-se în treacăt, cum fusese încălzit vinul și de ce ei îl beau întotdeauna cald și în cantități mici.

Mintea îi era limpede acum și se simțea destul de în putere, trebuia doar să fie atent. Știa însă că n-avea nici o rezervă pe care să se bizuie, nici el, nici galera.

— *Saké, dozo*, Fujiko-san.

Îi dădu butelca și uită de ea.

Făcând volte în vânt, fregata își croia drum cu mare ușurință și trecu la o sută de iarzi înaintea lor, îndreptându-se spre țărm. Vântul purtă până la el obscenități, dar nu se obosi să răspundă, economisindu-și energia.

— *Isogi*, pentru Dumnezeu! Rămânem în urmă!

Fierbințeala întrecerii și faptul de a se afla din nou singur la comandă – mai mult prin puterea voinței sale decât pus de cineva – adăugat la privilegiul deosebit de a-l avea pe Yabu în puterea sa, îl umpleau de o bucurie răutăcioasă.

— Dacă nava nu s-ar scufunda odată cu mine, aș îndrepta-o spre

stânci doar ca să te văd înecat, Yabu, scârboșenie! Pentru bietul Pieterzoon!

Dar nu l-a salvat Yabu pe Rodrigues când tu n-ai putut? N-a atacat el bandiții când erai prins în ambuscadă? Și-n seara asta a fost curajos. Da, e o scârbă, dar o scârbă plină de curaj, ăsta-i adevărul.

Butelca de *saké* îi fu oferită din nou.

— *Domo*, spuse el.

Cu toate pânzele umflate de vânt, fregata era puternic înclinată și asta-i făcea o nemăsurată plăcere.

— N-aș fi izbutit mai bine, spuse cu glas tare vântului. Dar, dac-ar fi a mea, aș ieși printre bărci, în largul mării și nu m-aș mai întoarce niciodată. Aș naviga cu ea spre casă și-aș lăsa Japoniile japonezilor și împușcăturilor de portughezi. Îi văzu pe Yabu și pe căpitan privind-l atenți. N-aș face-o, nu încă. Mai e și o Corabie Neagră de capturat și de jefuit. Și răzbunarea, nu, Yabu-san?

— *Nan desu ka, Anjin-san? Nan ja?*

— *Ichi-ban!* Număru' unu! răspunse fluturând mâna către fregată. Goli butelca. Fujiko i-o luă.

— *Saké, Anjin-san?*

— *Domo, iyé!*

Cele două nave erau acum foarte aproape de bărcile pescărești adunate laolaltă, galera îndreptându-se drept către trecerea lăsată anume între ele, fregata, la ultima voltă, virând spre ieșirea din port. Vântul era mai rece aici, pentru că promontoriile ce țineau adăpost rămăseseră în urmă, iar marea se deschidea larg la jumătate de milă în față. Rafalele umflau pânzele fregatei, sarturile pocneau asemeni împușcăturilor de pistol și valurile spumegau la provă și pupă.

Vâslașii erau lac de sudoare și istoviți. Un om căzu. Apoi altul. Cei cincizeci de samurai *ronini* se aflau în poziție de luptă. În față, arcașii din bărcile pescărești de pe ambele părți ale înguste treceri își încordau arcurile. Blackthorne zări în multe dintre bărci mici tăvi cu jăratec și înțelese atunci că săgețile aveau să fie aprinse, înainte de a fi trase.

Se pregătise pentru luptă cât putuse de bine. Yabu înțelesese că vor trebui să lupte, și-și dăduse seama imediat și de săgețile aprinse. Blackthorne ridicase apărătoare din lemn împrejurul timonei. Deschisese câteva dintre lăzile cu muschete și-i pusese pe cei care se pricepeau să le încarce cu pulbere și gloanțe. Adusese pe duneță câteva butoiașe cu praf de pușcă și le pusese câte un fitil.

Când Santiago, secundul, îl adusese cu barcazul, îi spusese că Rodrigues avea de gând să-l ajute, cu voia Celui de Sus.

— De ce? întrebă el.

— Pilotul meu mi-a spus că a trebuit să te-arunce peste bord să te trezești, *senhor*.

— De ce?

— *Senhor* pilot, el mi-a zis să-ți spun că te paște primejdia la bordul *Santei Teresa*.

— Ce primejdie?

— El zice că trebuie să te bați ca să scapi de-aici, dacă poți. Dar el o să te-ajute.

— De ce?

— În numele Sfintei Fecioare, stăpâneșteți limba aia eretică și ascultă, am puțin timp.

Apoi secundul îi spusese despre bancurile de nisip, despre relevmente, despre felul canalului și despre planul lui Rodrigues. Și îi dăduse două pistoale.

— Pilotul meu întreabă dacă tragi bine.

— Slab, mințise el.

— Pilotul meu mi-a zis că, la sfârșit, să-ți spun să mergi cu Dumnezeu.

— Și el... și tu.

— Din partea mea, înghiți-te-ar iadul!

— Ba pe sor-ta!

Blackthorne pusese fitile butoiașelor cu pulbere pentru cazul în care tunurile ar fi început să tragă și n-ar fi existat nici un plan, sau dacă planul s-ar fi dovedii fals, dar și împotriva dușmanilor care i-ar fi putut înconjura. Chiar numai un asemenea mic butoiaș, cu fitilul aprins, dus de apă lângă bordul fregatei, ar fi scufundat-o tot atât de sigur ca lovitura unui tun de șaptezeci. N-are importanță cât de mic e butoiașul, gândi, totul e s-o nimerească.

— *Isogi*, pentru viețile voastre! strigă și trecu la cârmă, mulțumind lui Dumnezeu pentru Rodrigues și pentru strălucirea lunii.

Aici, la ieșire, portul se îngusta la patru sute de iarzi. Oglinda apei se întindea aproape de la un țărm la celălalt, promontoriile stâncoase înălțându-se direct din mare.

Spațiul dintre bărcile pescărești era de o sută de iarzi.

Cu vântul suflând dinapoia traversului către tribord și întinzând un siaj adânc în urma ei, *Santa Teresa* se apropia de galeră ca un câine scăpat din lanț. Blackthorne se ținea pe mijlocul canalului și-i făcu semn lui Yabu să fie gata. Tuturor *roninilor* li se poruncise să stea ghemuiți la adăpostul parapetului, nevăzuți, până ce Blackthorne dădea semnalul, când fiecare om – cu muschetă sau cu sabie – trebuia să sară la babord sau la tribord, oriunde ar fi fost nevoie, cu Yabu la comanda lor. Căpitanul japonez știa că vâslaşii lui trebuiau să țină ritmul tobei, iar toboșarul știa că trebuie să dea ascultare lui *Anjin-san*. Iar *Anjin-san*, doar el singur, avea să conducă nava.

Fregata era la cincizeci de iarzi în spate, la jumătatea canalului, îndreptându-se drept către ei și dând semne vădite că vrea s-o apuce chiar prin mijloc.

La bordul fregatei, Ferriera îi șoapti lui Rodrigues:

— Izbește-l!

N-o slăbea din ochi pe Mariko, care stătea la zece pași mai departe, lângă balustradă, împreună cu Toranaga.

— Nu putem, nu cu Toranaga și cu fata aici.

— *Senhora!* strigă Ferriera, *senhora*, ar fi mai bine să coborâți sub punte, dumneata și stăpânul dumitale. Ar fi mai sigur pentru el dacă s-ar duce pe puntea tunurilor.

Mariko îi traduse lui Toranaga, care se gândi o clipă, apoi coborî scara din tambuchi spre puntea tunurilor.

— Să-mi sară ochii, spuse tunarul șef, fără să se adreseze cuiva anume, mi-ar plăcea să trag o salvă și să scufund ceva. De un an n-am mai scufundat nici măcar un pirat scrofulos!

— *Aye*. Maimuțele merită o baie.

Pe dunetă, Ferriera repetă:

— Izbește galera, Rodrigues!

— De ce să-ți omori dușmanul când o fac alții în locul tău?

— Sfântă Fecioară! Ești la fel ca preoții. N-ai pic de sânge-n tine!

— Da, n-am deloc sânge de ucigaș, răspunse Rodrigues tot în spaniolă. Da' tu? Tu ai. Nu? Și sânge spaniol, poate?

— Ai de gând să-l lovești sau nu? întrebă Ferriera în portugheză, apropierea prăzii scoțându-l din minți.

— Dacă rămâne unde e, da.

— Atunci, dă, Doamne, să rămână acolo!

— Ce-ai avut de gând cu englezul? De ce-ai fost atât de furios că nu era la bord?

— Nu-mi plăci și nici n-am încredere în tine acum, Rodrigues. De două

ori ai trecut sau ai părut că treci de partea ereticului împotriva mea sau a noastră. Dacă ar fi vreun alt pilot acceptabil în toată Asia, te-aș debarca, Rodrigues, și-aș pleca în larg cu Corabia mea Neagră.

— Atunci o să te scufunzi. În jurul tău miroase a moarte și numai eu te pot apăra.

Ferriera se închină superstițios.

— Sfântă Fecioară, spurcată limbă mai ai! Cu ce drept spui asta?

— Mama mea a fost țigancă și-a fost al șaptelea copil, dintr-al șaptelea copil, ca și mine.

— Mincinosule!

Rodrigues zâmbi.

— Ah, *my Lord* Căpitan General, poate că sunt. Își duse mâinile pâlnie la gură și strigă: la posturile de luptă! și apoi către cărmaci: Drept așa și, dacă târfa aiabortoasă nu se mișcă, scufund-o!

Blackthorne ținea strâns cârma, brațele și picioarele îl dureau. Șeful vâslașilor bătea toba iar aceștia făceau un ultim efort.

Fregata era la douăzeci de iarzi în pupă, apoi la cincisprezece, apoi la zece. Atunci Blackthorne viră puternic la stânga. Fregata aproape că-i atinse, se înclină asupra lor și ajunse în rând cu ei. Blackthorne viră puternic spre dreapta, ca să ajungă paralel cu fregata, la zece iarzi de ea. Și astfel, împreună – una lângă alta – erau gata să treacă în zbor printre cele două șiruri de dușmani.

— Traaageți, trageți mai tare ticăloșilor, strigă Blackthorne, vroind să rămână bord la bord, pentru că numai aici erau apărați de corpul fregatei și de pânzele ei. Trozniră câteva muschete, apoi o salvă de săgeți aprinse se abătu asupra lor, fără să pricinuiască mari pagube, dar câteva, din greșeală, lovira pânzele de jos ale fregatei și focul izbucni.

Toți samurarii comandanți din bărci își opriră îngroziți arcașii. Până acum nimeni nu atacase vreodată o navă a barbarilor din sud. Nu sunt ei singurii care aduc mătăsurii, care fac suportabile căldura verii și frigul iernii, iar fiecare primăvară și toamnă o bucurie? Nu sunt barbarii din sud apărați de legile imperiale? Arderea uneia dintre corăbiile lor nu i-ar înfuria atât de mult încât, pe bună dreptate, nu s-ar mai întoarce niciodată aici?

Așa că toți comandanții își opriră oamenii, în timp ce galera lui Toranaga se afla sub aripa fregatei, fără ca vreunul dintre ei să îndrăznescă să riște câtuși de puțin să devină pricina opririi Corăbiilor Negre, fără încuviințarea generalului Ishido. Și numai după ce marinarii de pe fregată stinseră flăcările, respirară și ei ușurați.

Când se opriră săgețile, se mai liniști și Blackthorne. Și Rodrigues. Planul mergea. Rodrigues bănuise că, la adăpostul lui, galera avea o șansă. Singura ei șansă. "Dar pilotul meu zice că trebuie să fii pregătit pentru orice neprevăzut, englezule", îi spusese Santiago.

— Dă-l la o parte pe ticălosul ăla, spuse Ferriera. La dracu, ți-am ordonat să-l împingi în maimuțele alea!

— Cinci carturi babord! comandă Rodrigues ascultător.

— Cinci carturi babord, *senhor*, repetă cărmaciul.

Blackthorne auzi comanda. Imediat cărmaci cinci carturi babord și se rugă în gând. Dacă Rodrigues menținea direcția prea mult, or să intre direct în bărcile pescărești și s-a terminat cu ei. Dacă el rărea bătăile ramelor și rămânea în urmă, știa că bărcile dușmane îl vor năpădi, chiar dacă credeau sau nu că Toranaga e pe galeră. Trebuia să rămână pe aceeași linie cu fregata.

— Cinci carturi tribord! ordonă Rodrigues chiar la timp. Nici el nu mai avea chef de alte săgeți aprinse; era prea mult praf de pușcă pe punte. Haide, ticălosule, murmură către vânt. Opintește-te în pânzele mele și

scoate-ne dracului de-aici.

Din nou Blackthorne cârmi cinci carturi tribord, ca să-și păstreze poziția față de fregată, și cele două nave goniră una lângă alta, ramele din babordul galerei aproape atingând fregata, cele din tribord mai-mai să scufunde bărcile pescărești. Acum căpitanul înțelese, la fel și mai-marele văslașilor și oamenii lui. Își încordară ultimele puteri. Yabu strigă o comandă și *roninii* își puseră arcurile jos și aler gară să dea ajutor, iar Yabu li se alătură.

Înaintau cu aceeași viteză. Nu mai aveau decât câteva sute de iarzi de străbătut.

Apoi soldații în gri din câteva bărci, mai îndrăzneți decât ceilalți, văsliră să le iasă în cale și aruncară cângi de abordaj. Prova galerei umplu bărcile cu apă. Căngile fură aruncate peste bord înainte de a se agăța. Samuraii care le țineau căzură în apă. Ramele nu pierdură cadența.

— Vino mai mult la babord!

— Nu îndrăznesc, Căpitane General. Toranaga nu e prost, și ia uită-te, e un recif în față!

Ferriera văzu crestele lângă ultimele bărci.

— Doamne, trimite-i în recif!

— Două carturi babord!

Din nou fregata își schimbă drumul, la fel și Blackthorne. Amândouă navele se îndreptau către îngrămădirea de bărci pescărești. Blackthorne văzuse și el stâncile. O altă barcă fu scufundată și o ploaie de săgeți se abătu asupra galerei. El ținu drumul atât cât îndrăzni, apoi strigă: "Cinci carturi tribord!", ca să-l avertizeze pe Rodrigues, după care răsuci cârma.

Rodrigues făcu o manevră de evitare și se îndepărtă. Dar de data asta nu prea mult și s-ar fi putut ciocni, iar asta nu făcea parte din plan.

— Haide, ticălosule! spuse Rodrigues înfrigurat de întrecere și teamă. Să vedem dacă te țin boașele.

Blackthorne trebuia să aleagă imediat între colții recifului și fregată. Binecuvântă văslașii, care stăteau încă la ramele lor, și echipajul, și pe toți de la bord, care, prin disciplina lor, îi dădeau prilej să aleagă. Și alese.

Viră în continuare spre tribord, scoase pistolul și ochi.

— Fă loc, pentru Dumnezeu! strigă și apăsă pe trăgaci.

Glonțul șuieră pe deasupra dunetei, chiar printre Căpitanul General și Rodrigues.

Căpitanul General se aplecă, Rodrigues tresări. Tu englezule, pui de târfă! A fost noroc, ai tras bine, sau ai ochit ca să omori?

Văzu cel de-al doilea pistol în mâna lui Blackthorne și pe Toranaga holbându-se la el. Îl îndepărtă pe Toranaga din minte ca fiind neimportant.

Sfântă Fecioară, ce să fac? Să mă țin de plan sau să-l schimb? N-ar fi mai bine să-l omor pe englezul ăsta? Pentru binele tuturor? Spune-mi, da sau nu!

Răspunde-ți tu însuși, Rodrigues, pe nemurirea sufletului tău! Nu ești bărbat?

Atunci ascultă: fie că acest englez e omorât sau nu, alți eretici o să-l urmeze, ca păduchii. Îi datorez o viață și jur că nu-mi curge sânge de ucigaș prin vine ca să omor un pilot.

— Cârma tribord! ordonă și se lăsa păgubaș.

— Stăpânul meu întreabă de ce era cât pe-acți să intrați în galeră?

— A fost doar un joc, *senhora*, o glumă între piloți. Să pui la-ncercare tăria celui alt.

— Și împușcătura de pistol?

— Tot un joc, să-ncerce tăria mea. Stâncile erau prea aproape și pesemne îl împingeam pe englez prea mult. Noi suntem prieteni, nu?

— Stăpânul meu spune că e o nebunie să vă jucați astfel.

— Vă rog, transmiteți-i scuzele mele. Important e că el e-n siguranță, că galera e întreagă, deci și eu sunt mulțumit. *Honto*.

— Ați aranjat fuga aceasta, acest vicleșug, cu Anjin-san?

— Întâmplător el e foarte deștept și-a făcut tot ce era de făcut atunci când a trebuit. Luna i-a luminat calea, marea l-a ajutat și nimeni n-a făcut nici o greșală. Dar de ce dușmanii nu l-au scufundat, nu știa. A fost voia Domnului.

— Oare? spuse Ferriera.

Privea galera din urma lor și nu se întoarse spre ei.

Acum erau în siguranță, cu mult dincolo de ieșirea din port, în rada Osaka, galera cu câteva cabluri în urmă, fără ca vreuna dintre nave să se mai grăbească. Mai toate ramele galerei fuseseră ridicate. Mai băteau apa doar câteva, atât cât să înainteze domol, în timp ce vâslașii își refăceau forțele.

Rodrigues nu-i dădu nici o atenție Căpitanului General Ferriera. Era, în schimb absorbit de Toranaga. Mă bucur că suntem de partea lui Toranaga, își spuse. În timpul întrecerii, îl studiase atent, bucuros de o ocazie atât de rară. Ochii bărbatului alergaseră pretutindeni, urmărind tunarii, tunurile, velele și lupta cu focul, cu o curiozitate lacomă, întrebând, cu ajutorul lui Mariko, pe marinari și ofițeri: "Asta pentru ce e? Cum încărcăți un tun? Câtă pulbere?" Cum trageți cu ele? Funiile astea pentru ce sunt?"

— Stăpânul meu spune, poate că a fost doar *karma*. Știți ce e *karma*, căpitane-pilot?

— Da.

— El vă mulțumește că l-ați îngăduit pe corabie. Acum se va duce înapoi pe galera sa.

— Cum? se întoarse imediat Ferriera. Noi vom fi la Yedo cu mult înaintea galerei. Seniorul Toranaga este binevenit la bord.

— Stăpânul meu spune că nu mai este nevoie să vă deranjeze în continuare. O să meargă pe propria sa navă.

— Vă rog, spuneți-i să rămână. M-ar bucura tovărășia lui.

— Seniorul Toranaga vă mulțumește, dar vrea să meargă imediat pe nava lui.

— Foarte bine. Fă cum zice, Rodrigues. Semnalizează și lasă la apă barcazul. Ferriera era dezamăgit. Vroise să vadă Yedo și dorea să-l poată cunoaște pe Toranaga mai bine, acum că viitorul lor era atât de mult legat de el. Nu credea ce spusese Toranaga despre posibilitățile de a ocoli războiul. În război, noi suntem de partea acestui maimuțoi împotriva lui Ishido, fie că ne place, fie că nu. Și mie nu-mi place. Sunt mâhnit că voi fi lipsit de compania seniorului Toranaga. Se înclină politicos.

Toranaga se înclină la rândul lui și vorbi scurt.

— Stăpânul meu vă mulțumește. Adăugă către Rodrigues: Stăpânul meu spune că vă va răsplăti pentru galeră când o să vă întoarceți cu Corabia Neagră.

— N-am făcut nimic special. Mi-am făcut doar datoria. Îmi cer iertare că nu mă ridic din scaun – piciorul, *neh?* răspunse Rodrigues înclinându-se. Mergeți cu Dumnezeu, *senhora*.

— Mulțumesc căpitane-pilot. La fel și domnia-voastră.

În timp ce cobora obosită scara tambuchiului, în urma lui Toranaga, băgă de seamă că nostromul Pesaro comanda barcazul. Se înfioră și fu cât pe ce să verse. Își încordă voința și-și alungă spasmele, mulțumită că Toranaga le poruncise tuturor să părăsească nava asta atât de urât mirositoare.

— Vânt prielnic și drum bun, le strigă Ferriera.

Făcu o dată semn cu mâna, salutul fu întors și apoi barcazul plecă.

— Părăsiți pozițiile de luptă când se-ntoarce barcazul și târfa aia de

galeră nu se mai zărește, ordonă tunarului șef.

Când ajunse pe duneță, se opri în fața lui Rodrigues. Arătă către galeră:

— O să ajungi să regreti că l-ai lăsat în viață.

— Asta e-n mâinile Domnului. Englezul e un pilot "bunicel", dacă poți să treci peste religia lui, Căpitane General.

— M-am gândit la asta.

— Și?

— Cu cât ajungem mai degrabă în Macao, cu atât mai bine. Dă tot ce poți, Rodrigues.

Ferriera coborî.

Piciorul lui Rodrigues zvâcnea cumplit. Trase o înghițitură din burduful cu grog. Lua-l-ar dracu' pe Ferriera, își spuse. Dar, te rog, Doamne, nu înainte de a ajunge la Lisabona.

Vântul își schimbă ușor direcția spre pupă și un nor acoperi cercul lunii. Ploaia se apropia și zorii brăzdau cerul. Își concentră toată atenția asupra navei sale, a velilor și a poziției. Când fu pe deplin mulțumit își îndreptă privirile către barcaz. Și, în cele din urmă, către galeră.

Mai lua o gură de rom, bucuros că planul le mersese atât de bine. Chiar și împușcătura de pistol, care pusese capăt încercării. Fu mulțumit de hotărârea lui.

Eu trebuia s-o iau și am luat-o.

— Chiar și așa, englezule, spuse cu o adâncă tristețe, Căpitanul General are dreptate. Cu tine erezia a pătruns în rai.

CAPITOLUL 29

— Anjin-san?

— Hai?

Blackthorne se dezmeticea greu din somnul adânc.

— Uite, puțină mâncare. Și *cha*.

Pentru moment nu-și putea aminti cine era sau unde se afla. Apoi își recunoscă cabina de pe galeră. O rază de soare străpungea întunericul. Se simțea foarte odihnit. Acum nu se mai auzea nici o bătaie de tobă și, chiar în acel somn foarte adânc, simțurile îi spusese că fusese coborâtă ancora, că nava lui era în siguranță, lângă țarm, și că marea era blândă.

Văzu o slujnică purtând o tavă. Mariko stătea lângă ea – brațul nu îi mai era prins în eșarfă –, iar el se afla lungit pe patul pilotului, același pe care-l folosisese în timpul călătoriei cu Rodrigues din satul Anjiro la Osaka, și care îi era acum, într-un fel, aproape tot atât de familiar ca propriul pat și ca propria-i cabină de pe *Erasmus*. *Erasmus!* Ar fi grozav să se întoarcă la bordul ei și să-și vadă iar băieții.

Se-ntinse îndelung, apoi luă ceașca de *cha* oferită de Mariko.

— Mulțumesc. E foarte bun. Ce-ți mai face brațul?

— Mult mai bine, mulțumesc. Mariko îl îndoi ca să-i arate. A fost doar o rană ușoară.

— Arăți mai bine, Mariko-san.

— Dă, acum mă simt mai bine.

În zori, când se-ntorsesese la bord cu Toranaga, fusese în pragul leșinului.

— Mai bine rămâi pe punte, îi spusese el. O să te lase greața mai repede.

— Stăpânul meu întreabă...întrebă ce-a fost cu împușcătura de pistol.

— N-a fost decât o glumă între piloți.

— Stăpânul meu te felicită pentru priceperea dumitale într-ale mării.

— Am fost norocoși. Luna ne-a ajutat. Și echipajul a fost minunat,

Mariko-san, ai vrea să-l întrebi pe căpitan-san dacă cunoaște aceste ape? Îmi pare rău, dar spune-i lui Toranaga-sama că eu nu cred că am să mai pot sta treaz multă vreme. Sau poate am putea rămâne pentru o oră-două în derivă, în larg? Trebuie să dorm.

Își aminti vag că ea-i spusese că Toranaga i-a permis să coboare, căci căpitan-san era destul de priceput dacă rămâneau în apele de coastă și n-aveau să iasă în larg.

Blackthorne se întinse din nou și deschise unul dintre hublourile cabinei. Un țărm stâncos se vedea cam la două sute de iarzi.

— Unde ne aflăm?

— În fața coastelor provinciei Totomi, Anjin-san. Seniorul Toranaga a vrut să înoate și să lase văslașii se odihnească câteva ceasuri. Măine vom fi la Anjiro.

— Satul de pescari? Asta-i cu neputință. E aproape de prânz și în zori plecăm din Osaka. Cu neputință!

— O, asta a fost ieri Anjin-san. Ai dormit o zi și o noapte și încă o jumătate de zi, îi răspunse Mariko. Seniorul Toranaga a spus să fii lăsat să dormi. El crede că acum ți-ar prinde bine să înoți ca să te trezești. După mâncare.

Mâncarea însemna două boluri de orez și pește fript pe jar cu un sos din oțet, închis la culoare, sărat, dulce amărui, despre care ea-i spusese că era făcut din fasole fermentată.

— Mulțumesc. Da... da, mi-ar place să-not. Aproape treizeci și șase de ore? Nu-i de mirare că mă simt grozav. Luă cu lăcomie tava de la slujnică. Dar nu mănâcă imediat. De ce-i atât de speriată? întrebă.

— Nu este Anjin-san. E doar puțin neliniștită. Te rog s-o ierți. N-a văzut niciodată până acum un străin de aproape.

— Spune-i că, atunci când e lună plină, barbarilor le cresc coarne și scot flăcări pe gură, la fel ca dragonii.

Mariko râse.

— Fii sigur că n-am să-i spun asta. Arătă spre masă. Acolo e o periuță și praf pentru dinți, apă și prosoape curate. Apoi spuse în latină: Mă bucur să văd că te simți mai bine. Este așa cum s-a povestit în timpul drumului, ai un curaj nemăsurat.

Ochii li se întâlniră și clipa fu lăsată să treacă. Ea se înclină politicos. Se înclină și slujnica. Ușa se închise în urma lor.

Nu te mai gândi la ea, își porunci. Gândește-te la Toranaga sau la Anjiro. De ce ne oprim mâine la Anjiro? Să-l debarcăm pe Yabu? Bine c-am scăpat!

Omi o să fie la Anjiro. Ce e cu Omi?

De ce să nu-i ceri lui Toranaga capul lui Omi? Ți e destul de îndatorat. Sau de ce să nu-i ceri să te bați cu Omi-san? Dar cum? Cu pistoale sau cu săbii? N-ai avea nici o șansă cu sabia, și-ar fi crimă dacă ai avea un pistol. Mai bine nu faci nimic și aștepți. Curând o să se ivească vreun prilej și-atunci o să te răzbuni pe amândoi. Acum Toranaga te înconjoară cu bunăvoința lui. Ai răbdare. Întreabă-te ce ți-ar trebui de la el. Curând o să fii în Yedo, așa că n-ai mult timp. Ce e cu Toranaga?

Blackthorne folosea bețișoarele așa cum văzuse că le foloseau oamenii din temniță, ducând bolul la buze și împingând orezul vârtos cu bețișoarele, din marginea castronașului în gură. Cu bucățile de pește era mai greu. Nu era destul de îndemânatic, așa că-și folosea degetele, bucuros că se află singur, știind că ar fi foarte nepolitic să mănânce cu degetele în fața lui Mariko, sau a lui Toranaga, sau a oricărui japonez.

Când termină și ultima bucățică, tot îi mai era foame.

— Trebuie să mai mănânc ceva, își spuse cu glas tare. Iisuse Cristoase, mi-ar place niște pâine proaspătă, ouă prăjite, unt și brânză...

Se duse pe punte. Aproape toți cei de acolo erau goi. Unii dintre ei se zvântau, alții stăteau la soare și câțiva săreau peste bord. În mare, de-a

lungul galerei, alți samurai și marinari înotau sau împrășcau apa, așa cum fac copiii.

— *Konnichi wa, Anjin-san.*

— *Konnichi wa, Toranaga-sama*, spuse el.

Toranaga, aproape gol, urca scara ce fusese lăsată la apă.

— *Sonata wa oyogitamo ka?* spuse, făcând un gest spre mare, ștergându-și cu palma apa de pe pântec și umeri, încălzit de soarele strălucitor.

— *Hai*, Toranaga-sama, domo, spuse Blackthorne, bănuind că fusese întrebat dacă vrea să-noate.

Din nou Toranaga arătă spre mare, vorbi scurt, apoi o chemă pe Mariko să talmăcească. Mariko coborî de pe dunetă, adăpostindu-se de soare sub o umbrelă de soare purpurie. Chimonoul simplu alb, de bumbac, era abia prins în talie.

— Toranaga-sama spuse că arăți foarte odihnit, Anjin-san. Apa te inviorare.

— Te înviorează, spuse el, corectând-o politicos. Da.

— Ah, da, mulțumesc, te înviorează. El spune, te rog, atunci să înotăm.

Toranaga se rezemase nepăsător de parapet, ștergându-și apa din urechi cu un prosop mic și, când urechea stângă nu vru să se curețe, își lăsa capul pe umărul stâng și țopăi într-un picior până izbuti. Era foarte musculos și bine legat, cu excepția pântecului. Stânjenit și foarte conștient de prezența lui Mariko, își scoase și el cămașa, legătura pentru prohab și pantalonii, până rămase la fel de gol.

— Seniorul Toranaga întreabă dacă toți englezii sunt la fel de păroși ca dumneata? Și părul atât de blond?

— Unii da, spuse el.

— Noi – bărbații noștri nu au păr pe piept și pe brațe ca voi. Nu foarte mult. El zice că ești foarte bine făcut.

— Și el la fel. Te rog, mulțumește-i.

Blackthorne plecă de lângă Mariko spre capătul scării de bord, conștient că-l priveau, și ea, și tânăra femeie, Fujiko, care stătea în genunchi sub o umbrelă galbenă, la pupă, cât și slujnica de lângă ea. Apoi, nemaiputând să-și stăpânească stinghereala de a coborî gol, atâta cale, până jos, se aruncă peste parapet în apa albastră. Reuși un salt perfect și răceala mării îl străbătu amețitoare. Fundul nisipos era la trei stânjeni dedesubt, plantele marine se vâlureau, iar nenumărații pești nu se speriau de înotători. Aproape de fundul mării se opri din scufundare, se răsuci, se jucă cu peștii, apoi ieși la suprafață și o porni către țărm înot, cu o mișcare ușoară, ce putea părea leneșă, dar înainta foarte iute, pe care o învățase de la Alban Caradoc.

Micul golf era singuratic: multe stânci, un țărm minuscul, acoperit cu prundiș și nici un semn de viață. Munții se înălțau la o mie de picioare spre cerul albastru, nemărginit.

Se așază pe o stâncă, la soare. Patru samurai înotaseră cu el și nu erau departe. Zâmbiră și-și fluturară mâinile. Mai târziu înotă înapoi și ei îl urmară. Toranaga nu-și desprinsese ochii de la el.

Urcă pe punte. Hainele lui dispăruseră. Fujiko, Mariko și cele două slujnice erau încă acolo. Una dintre ele se înclină și-i oferă un prosop caraghios de mic, pe care-l luă și începu să se șteargă, întorcându-se stânjenit spre parapet.

Îți poruncesc să te simți în largul tău, își spuse. Când erai gol, cu Felicity, într-o cameră încuiată, nu te simțeai stânjenit, nu? Doar în public – când sunt femei de față – când ea e de față – te simți stânjenit. De ce? Ei nu bagă-n seamă goliciunea și asta e un lucru foarte cu judecată. Te afli în Japonia. Trebuie să faci cum fac ei. Ai să fi ca ei și-ai să te comporți ca un rege.

— Seniorul Toranaga spune că înoți foarte bine. Ai vrea să-l înveți mișcarea aceea? spunea Mariko.

— Aș fi bucuros s-o fac, răspunse și se forță să se întoarcă și să se aplece așa cum se apleca Toranaga.

Mariko îi zâmbea, privind în sus la el. E atât de drăguță, gândi.

— Felul cum te-ai cufundat în mare. Noi... noi n-am văzut niciodată așa ceva până acum. Noi totdeauna sărim. El vrea să-nvețe cum să facă asta.

— Acum?

— Da, te rog.

— Pot să-l învăț – cel puțin pot să-ncerc.

O slujnică ținea un chimonou de bumbac pentru Blackthorne, așa că se strecură bucuros în el, legându-l cu cingătoarea. Acum, pe de-a-ntregul odihnit, le spuse cum trebuie să te arunci în apă, cum să-ți bagi capul între brațe și să țâșnești în sus și-n afară, dar să ai grijă să nu cazi pe burtă.

— E cel mai bine să-ncepi de la piciorul scării, cam cum ai cădea în cap, fără alergare și săritură. Așa ne învățăm noi copiii:

Toranaga ascultă, puse întrebări și apoi, mulțumit de răspunsuri, spuse prin Mariko:

— Bun. Cred că înțeleg.

Se îndreptă spre capul scării. Înainte ca Blackthorne să-l poată opri, Toranaga se și aruncase în apă, la cincisprezece picioare dedesubt. Căzu rău, pe burtă. Nimeni nu râse. Toranaga se întoarse pe punte pufnind și încercă din nou. Iarăși căzu prost. Și încercările celorlalți samurai fură la fel de neizbutite.

— Nu e ușor, spuse Blackthorne. Mie mi-a trebuit mult să învăț. Să facem o pauză și să-ncercăm mâine din nou.

— Seniorul Toranaga spune: "Mâine e mâine, astăzi am să învăț să sar în apă."

Blackthorne își puse chimonoul de o parte și făcu o nouă demonstrație. Samuraii îl imitară. Din nou nu izbutiră. Nici Toranaga. De șase ori.

După o nouă demonstrație, Blackthorne se cățără pe platforma scării și o văzu pe Mariko printre ei, goală, pregătindu-se să se arunce în gol. Trupul ei era minunat.

— Așteaptă, Mariko-san! Mai bine să-ncerci de aici, prima oară.

— Foarte bine, Anjin-san.

Coborî spre el, crucifixul minuscul subliniindu-i goliciunea trupului. Îi arătă cum să se aplece, cum să se arunce înainte, în mare, prinzând-o de mijloc ca s-o răsucescă astfel încât capul să plece primul.

Apoi Toranaga încercă de lângă apă și fu ceva mai bine. Mariko încercă din nou și atingerea pielii ei îl înfierbântă pe Blackthorne, așa că, pentru o clipă, făcu pe prostul și căzu în apă, îndepărtându-i de acolo până se mai răcori. Apoi alergă pe punte și le arătă de pe pasarelă săritura mortului, care, gândea el, putea să fie mai ușoară, știind că era vital pentru Toranaga să reușească.

— Dar trebuie să rămâi țepăn, hai? Ca o sabie. Atunci nu poți să dai greș.

Se aruncă înainte. Săritura fu perfectă, și el călcă apa, așteptând Foarte mulți samurai se îmbulziră în față, dar Toranaga le făcu semn să se dea la o parte. Își ridică brațele țepăn, cu șira spinării dreaptă. Pieptul și pântecu-i erau stacojii din cauza căzăturilor pe burtă. Apoi se aruncă așa cum arătase Blackthorne. Capul intră primul în apă și picioarele îl traseră de-a rostogolul pe spate, dar se putea chema o săritură și prima izbutită a oricărui dintre ei, așa că un val de aclamații îl întâmpină când ieși la suprafață. O făcu din nou, de data asta mai bine. Îi urmară alți bărbați, unii izbutind, alții nu. Apoi încercă Mariko.

Blackthorne văzu sânii mici, tari și mijlocul subțire, pântecul plat și

rotunjimea picioarelor. Un fior de durere îi străbătu chipul când își ridică brațele deasupra capului. Dar rămase ca o săgeată și se aruncă curajoasă înainte. Străbătu apa corect. Aproape nimeni, în afară de el, nu observă.

— A fost o săritură foarte bună. Într-adevăr foarte bună, îi spuse, întinzându-i mâna s-o tragă din apă pe platforma scării. Ar trebui să te oprești acum. Ți s-ar putea deschide rana de la braț.

— Da, mulțumesc, Anjin-san. Stătea lângă el, abia ajungându-i până la umăr, foarte mulțumită de ea însăși. E o senzație deosebită să cazi în gol, să trebuiască să stai țepăn și, mai presus de toate, să-ți domini teama. Da, într-adevăr, a fost o senzație deosebită.

Urcă scara și-și puse chimonoul pe care i-l întindea slujnica. Apoi, ștergându-și fața cu mișcări delicate, coborî sub punte.

Iisuse, asta da femeie, gândi.

La apusul soarelui Toranaga trimise după Blackthorne. Stătea pe dune, pe saltele curate, lângă un vas mic cu cărbuni, pe care fumegau bucățele de lemn aromat. Erau folosite ca să parfumeze aerul și să-ndepărteze insectele de noapte și țânțarii. Chimonoul simplu și de bun gust, umerii imenși, ca niște aripi, ai mantalei scrobite, fără mâneci, îi dădeau o ținută impunătoare. Yabu, de asemeni, era îmbrăcat în haine de ceremonie, la fel și Mariko. Era și Fujiko acolo. Douăzeci de samurai stăteau tăcuți de pază. Torțele se aflau fixate în suporturile lor și galera se legăna lin, ancorată în golf.

— *Saké*, Anjin-san?

— *Domo*, Toranaga-sama.

Blackthorne se înclină și luă ceașca minusculă de la Fujiko, o ridică închinând pentru Toranaga și o dădu pe gât. Ceașca fu imediat reumplută. Blackthorne purta un chimonou maro, de uniformă, în care se simțea mai comod și mai liber decât în propriile lui haine.

— Seniorul Toranaga spune că-n noaptea asta rămânem aici. Măine ajungem la Anjiro. Ar dori să afle mai multe despre țara dumitale și lumea din afară.

— Desigur. Ce-ar voi să știe? E o noapte minunată, nu-i așa?

Blackthorne se așeză comod, conștient de feminitatea ei. Prea conștient. Curios, sunt mai atras de ea acum că-i îmbrăcată, decât atunci când n-avea nimic pe ea.

— Da, foarte. În curând are să fie umed, Anjin-san. Vara nu e un anotimp bun. Îi traduse apoi lui Toranaga ce zisese. Stăpânul meu zice să-ți spun că Yedo e mlăștinos. Țânțarii sunt cumpliți în timpul verii, dar aici primăvara și toamna sunt frumoase; da, într-adevăr, anotimpurile în care anul se naște și moare sunt minunate.

— Clima Angliei e temperată. Iernile, cam una din șapte, sunt grele. Și verile la fel. Foamete, cam o dată la șase ani, deși uneori pot să fie doi ani proști unul după altul.

— Și la noi e foamete. Foametea e rea. Cum e acum în țara dumitale?

— În ultimii zece ani, de trei ori am avut recolte proaste și soare deloc ca să coacă grâul. Dar așa a fost voia Celui Atotputernic. Acum Anglia este foarte puternică. Suntem prosperi. Poporul nostru muncește din greu. Noi ne facem toate țesăturile, toate armele – mai toate stofele de lână din Europa. Ceva mătăsuri vin din Franța, dar nu de calitate, și ele sunt doar pentru cei bogați.

Blackthorne hotărî să nu le spună despre ciumă, sau despre tulburări, sau răzmerițe provocate de îngrădirea pământurilor obștii și nici despre scurgerea țăranilor spre târguri și orașe. În schimb, le povesti despre regi buni și regine bune, despre conducători puternici și parlamente înțelepte, despre războaie victorioase.

— Seniorul Toranaga vrea să lămurim un lucru. Dumneata spui că numai puterea pe mare vă apără împotriva Spaniei și Portugaliei?

— Da. Numai ea. Faptul că stăpânim mările ne asigură libertatea. Și voi sunteți un popor insular, exact ca noi. Dacă nu sunteți stăpâni pe mările voastre, sunteți lipsiți de apărare împotriva unui dușman din afară?

— Stăpânul meu e de acord cu dumneata.

— A, și voi ați fost cotropiți?

Blackthorne văzu o ușoară încruntare când ea se-ntoarse spre Toranaga, și-și aminti să se rezume la răspunsuri, fără întrebări. Când ea-i vorbi din nou, era mult mai gravă.

— Seniorul Toranaga spune că trebuie să-ți răspund la întrebare, Anjin-san. Da, am fost invadați de două ori. În urmă cu mai bine de trei sute de ani – ar fi în 1274, după numărătoarea voastră – mongolii lui Kublai-han, care tocmai cuceriseră China și Coreea, au venit împotriva noastră, când noi am refuzat să ne supunem lor. Câteva mii au debarcat în Kyushu, dar samurarii noștri au izbutit să le țină piept și, după o vreme, dușmanul s-a retras. Dar șapte ani mai târziu, ei au venit din nou. De data asta invazia a dus o mie de corăbii coreene și chineze, cu două sute de mii de trupe dușmane – mongoli, chinezi și coreeni – cei mai mulți călări. În toată istoria chineză, aceasta a fost cea mai mare forță cotropitoare care s-a adunat vreodată. Eram neputincioși împotriva unei forțe atât de copleșitoare, Anjin-san. Au început să debarce iarăși în golful Hakata, în Kyushu, dar, înainte ca ei să-și poată desfășura toate armatele, a venit din sud un vânt uriaș, un *tai-fun*, și-a distrus flota în întregime. Cei rămași pe mal au fost omorâți repede. A fost un *kamikazi*, un vânt divin, Anjin-san, îi spuse ea cu deplină convingere, un *kamikazi* trimis de zei să apere de cotropitorul străin acest Pământ al Zeilor. Mongolii nu s-au mai întors niciodată și, cam după optzeci de ani, dinastia lor, Chin, a fost alungată din China, adăugă Mariko cu o mare satisfacție. Zeii ne-au apărat împotriva lor. Zeii întotdeauna ne vor apăra împotriva invaziilor. La urma urmelor, asta e pământul lor, *neh*?

Blackthorne se gândi la numărul uriaș de nave și oameni din acea invazie; făcea ca Armada spaniolă pornită împotriva Angliei să pară o nimica toată.

— Și noi am fost ajutați de o furtună, *senhora*, spuse cu egală seriozitate. Mulți cred că o fost trimisă tot de Dumnezeu – cu siguranță a fost un miracol – și cine știe, poate că a fost. Își aruncă privirea spre vasul cu jar, unde cărbunele trosnea și flăcările dansau. Apoi spuse: Mongolii mai că ne-au înghițit și pe noi, în Europa. Îi povesti cum hoardele lui Genghis-han, bunicul lui Kublai-han, veniseră aproape până la porțile Vienei, unde năvala le-a fost oprită și apoi s-au întors, lăsând munți de cranii în urma lor. Oamenii din acele vremuri au crezut că Genghis-han și hoardele lui au fost trimiși de Dumnezeu să-i pedepsească pentru păcatele lor.

— Seniorul Toranaga spune că el a fost doar un barbar, care era deosebit de priceput la război.

— Da. Totuși, în Anglia, noi ne binecuvântăm norocul că suntem o insulă. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru asta și pentru Canalul Mânecii. Și pentru flota noastră. Cu China atât de aproape și atât de puternică – și aflându-vă în război cu ea –, sunt uimit că n-aveți o forță navală puternică. Nu vă este teamă de un alt atac?

Mariko nu răspunse, dar îi tălmăci lui Toranaga cele spuse. Când termină, Toranaga vorbi cu Yabu, care încuviință din cap și răspunse la fel de serios. Cei doi bărbați discutară o vreme. Mariko răspunse la o altă întrebare a lui Toranaga, apoi se adresă iar lui Blackthorne.

— Ca să supravegheați mările voastre, de câte nave aveți nevoie, Anjin-san?

— Nu știu precis, dar acum regina noastră are probabil o sută cincizeci

de nave de linie. Acestea sunt corăbii construite doar pentru război.

— Stăpânul meu întreabă câte corăbii construiește regina voastră într-un an?

— Douăzeci până la treizeci de nave de război, cele mai bune și cele mai iuți din lume. Dar, de obicei, ele sunt construite de grupuri de negustori și apoi sunt vândute Coroanei.

— Pentru câștig?

Blackthorne își aminti ce părere au samurarii despre profit și bani.

— Regina dă cu generozitate mai mult decât prețul lor adevărat, ca să încurajeze cercetările și noile tipuri de corăbii. Fără sprijin regal, asta ar fi greu de împlinit. De pildă, *Erasmus*, nava mea, este un tip nou, construit după model englez în Olanda.

— Ai putea să construiești aici o asemenea corabie?

— Da. Dacă-aș avea dulgheri, tâlmaci, și toate materialele, și timp. Mai întâi ar trebui să construiesc o navă mai mică. Eu singur n-am construit niciodată una în întregime, așa că ar trebui să fac încercări... Bineînțeles, adăugă încercând să-și stăpânească emoția pe măsură ce ideea căpăta formă, bineînțeles, dacă seniorul Toranaga ar vrea o navă sau mai multe, poate c-am putea încheia târgul. Ar putea să comande un număr de nave de război să fie construit în Anglia. Noi le-am aduce până aici – cu velatura pe care-o dorește, armate așa cum dorește.

Mariko tâlmăci. Interesul lui Toranaga creștea. La fel și al lui Yabu.

— El întreabă, marinarii noștri pot fi pregătiți să străbată mările cu asemenea nave?

— Cu siguranță, în timp. Am putea aranja astfel încât comandantii de veliere – sau unul dintre ei – să stea în apele voastre vreme de un an. Atunci ar putea stabili un program de pregătire pentru voi. În câțiva ani ați avea flota voastră. O flotă modernă. Neîntrecută de nimeni.

Mariko vorbi un răstimp. Toranaga o tot întreba vroind să afle cât mai multe, ca și Yabu, de altfel.

— Yabu-san întreabă: "Neîntrecută de nimeni?"

— Da. Mai bună decât orice au spaniolii. Sau portughezii.

Se făcu tăcere. Era limpede că Toranaga fusese prins de idee, deși încerca s-o ascundă.

— Stăpânul meu întreabă, ești sigur că s-ar putea aranja?

— Da.

— Cât timp ar dura?

— Doi ani să ajung acasă. Doi ani să fie construite o navă sau mai multe. Doi ani să mă întorc. Jumătate din cost va trebui plătit înainte, restul când aducem corăbiile.

Gânditor, Toranaga se aplecă înainte și mai puse puțin lemn aromat pe jar. Toți îl priveau și așteptau. Apoi vorbi îndelung cu Yabu. Mariko nu traduse, iar Blackthorne știa că e mai bine să nu întrebe, oricât de mult și de arzător ar fi dorit să ia parte la conversație. Îi cercetă pe toți, chiar și pe fată, pe Fujiko, care, de asemeni, asculta atentă, dar nu putu să citească nimic pe chipurile lor. Știa că fusese o idee strălucită, care putea să aducă un profit imens și să-i garanteze întoarcerea sigură în Anglia.

— Anjin-san, cu câte nave ai putea să vii până aici?

— O flotilă de cinci nave la un transport ar fi cel mai bine. Vă puteți aștepta să pierdeți cel puțin o navă în furtună, uragan sau în ciocniri cu spaniolii și portughezii – sunt sigur că ei au să-ncerce din răspuț să vă oprească să aveți corăbii de război. În zece ani, seniorul Toranaga ar putea să aibă o flotă de cincisprezece până la douăzeci de nave. Îi dădu timp să traducă, apoi continuă pe îndelete. Prima flotilă v-ar putea aduce dulgheri, marangozi, tunari, marinari și căpitani de cursă lungă. În zece până la cincisprezece ani, Anglia ar putea să-i aducă seniorului Toranaga treizeci de nave moderne de război, mai mult decât suficient ca să stăpâniți apele voastre. Și, între timp, dacă doriți, puteți să vă construiți propriile voastre

nave, aici. Noi o să... avea de gând să spună "vinde", dar schimbă cuvântul. Regina mea ar fi onorată să vă ajute să aveți propria voastră flotă și, dacă doriți, o s-o pregătim și o s-o înzestrăm.

O, da, gândi bucuros, în timp ce ultimele detalii ale planului își găseau cu ușurință locul, și o vom înzestra cu ofițeri, o să vă dăm și un amiral, iar regina vă va oferi o alianță trainică – bună pentru voi, bună pentru noi – care va face parte din învoială și apoi, împreună, prietene Toranaga, îi vom hărțui și-i vom izgoni din aceste ape pe câinii de portughezi și spanioli și le vom stăpâni pentru totdeauna. Aceasta ar putea fi cea mai mare înțelegere de negoț pe care-a făcut-o vreodată vreoa nație, gândi plin de bucurie. Și cu o flotă anglo-japoneză, care să curețe aceste ape, noi, englezii, vom domina negoțul de mătase dintre China și Japonia. Apoi vor curge milioane în fiecare an!

Dacă-aș putea să pun asta la cale, aș schimba cursul istoriei. Aș avea bogății și onoruri cum n-am visat. Aș deveni un deschizător de drumuri. Și s-ajungi așa ceva este, într-adevăr, cel mai bun lucru pe care poate încerca un bărbat să-l facă, chiar dacă dă greș în încercarea lui.

— Stăpânul meu spune că e păcat că dumneata nu vorbești limba noastră.

— Da, dar sunt sigur că dumneata tălmăcești perfect.

— El spune asta nu ca să mă dojenească, Anjin-san, ci doar ca o simplă părere. Așa e. Ar fi mult mai bine pentru stăpânul meu să discute direct, așa cum vorbesc eu cu dumneata.

— Aveți dicționare, Mariko-san? Și gramatici – gramatici portughezo-japoneze sau latino-japoneze? Dacă seniorul Toranaga m-ar putea ajuta cu cărți și profesori, aș încerca să-nvăț limba voastră.

— N-avem astfel de cărți.

— Dar iezuiții au. Chiar dumneata ai spus-o.

— Ah!

Ea vorbi cu Toranaga și Blackthorne văzu ochii celor doi, ai lui Yabu și Toranaga, luminându-se, și un zâmbet larg acoperindu-le fața.

— Stăpânul meu spune c-ai să fii ajutat, Anjin-san.

La porunca lui Toranaga, Fujiko le mai turnă *saké* lui Blackthorne și Yabu. Toranaga și Mariko nu beau decât *cha*. Nemaiputându-se stăpâni, Blackthorne spuse:

— Ce zice de propunerea mea? Care e răspunsul său?

— Anjin-san, ar fi mai bine să ai răbdare. El va răspunde când va crede de cuviință.

— Te rog, întreabă-l acum.

Fără tragere de inimă, Mariko se întoarse spre Toranaga.

— Vă rog să mă iertați, Alteță, dar Anjin-san întreabă eu mare respect, ce credeți despre planul său. Foarte umil și foarte politicos dorește un răspuns.

— Va avea răspunsul meu la vremea potrivită.

Mariko îi spuse lui Blackthorne:

— Stăpânul meu spune că va avea în vedere planul dumitale și se va gândi cu mare atenție la ce i-ai spus. Te roagă să ai răbdare.

— *Domo*, Toranaga-sama.

— Acum mă duc să mă culc. Vom pleca în zori.

Toranaga se ridică și toți îl urmară sub punte, în afară de Blackthorne care fu lăsat în tovărășia nopții.

La prima rază de lumină a zorilor Toranaga dădu drumul la patru porumbei călători, ce fuseseră aduși pe navă o dată cu bagajele, când galera fusese pregătită de plecare. Păsările se învârtiră în cerc de două ori, apoi își luară zborul, două întorcându-se acasă, în Osaka, două

îndreptându-se spre Yedo. Mesajul cifrat către Kiritsubo era o poruncă ce trebuia transmisă lui Hiro-matsu, ca să-ncerce să plece cu toții în chip pașnic, imediat. Dacă erau opriți, urmau să se închidă înăuntru. În clipa în care poarta ar fi fost forțată, ei trebuiau să dea foc aripilor aceleia din castel și să-și facă *seppuku*.

Mesajul cifrat către fiul său, Sudara, din Yedo, spunea că el fugise, că era în siguranță și-i porunca să continue pregătirile secrete de război.

— Ieși în larg, căpitane.

— Da, stăpâne.

Pe la prânz, ei străbătuseră golful dintre provinciile Totomi și Izu, și erau în largul capului Ito, punctul cel mai sudic al peninsulei Izu. Vântul era bun, hula domoală și singura velă îi ajuta să înainteze.

Apoi, aproape de țärm, în canalul adânc dintre coastă și câteva insule mici, stâncoase, după ce întorseseră către nord, se auzi un uruit amenințător la țärm.

Toate vâslele se opriră.

— Ce e, pentru numele Mântuitorului...

Ochii lui Blackthorne erau ațintiți spre țärm.

Brusc, o crăpătură uriașă șerpui în susul coastei și sute de mii de tone de rocă se prăbușiră în mare. Pentru o clipă, apele părură să clocotească. Un val mic veni spre galeră, apoi trecu pe lângă ea. Avalanșa încetă. Din nou uruitul, mai adânc și mai prelung, dar mai îndepărtat. Din când în când se desprindeau bolovani din stânci. Toți ascultau atenți și așteptau privind fața stâncii. Se auzeau pescărușii, valurile și vântul. Apoi Toranaga făcu semn toboșarului să reia cadența. Vâslele se porniră. Viața pe navă reintră în normal.

— Ce-a fost asta? întrebă Blackthorne.

— Doar un cutremur de pământ. Mariko era uluită. La voi nu sunt cutremure?

— Nu. Niciodată. N-am văzut nici unul până acum.

— O, la noi se-ntâmplă des, Anjin-san. Acum n-a fost nimic, doar unul mic. Centrul i-o fi fost undeva în altă parte, poate chiar în largul mării. Sau poate că aici, dar a fost mic și unul singur. Am avut noroc să vedem doar unul mic.

— Era ca și cum întreg pământul se clătina. Aș putea să jur că am văzut... Am auzit despre cutremure. La otomani și în țara Sfântă, la ei sunt uneori. Iisuse! Dădu drumul aerului din plămâni, inima încă bătându-i năprasnic. Aș putea să jur că am văzut întregul țärm clătinându-se.

— Oh, chiar așa a fost, Anjin-san. Când te afli pe pământ, e cel mai cumplit lucru din lume. Te ia pe neașteptate, Anjin-san. Cutremurele vin în valuri, uneori dintr-o parte în alta, altele de jos în sus, altele trei sau patru clătinări iuți. Uneori unul mic este urmat de altul mai mare în ziua următoare. Nu există vreo regulă. Cel mai rău pe care l-am trăit s-a întâmplat noaptea, acum șase ani, lângă Osaka, în cea de-a treia zi a Lunii Frunzelor Căzătoare. Casa noastră s-a prăbușit peste noi, Anjin-san. N-am fost răniți, fiul meu și cu mine. Ne-m croit singuri drum de sub dărâmături. Cutremurele au continuat o săptămână și mai bine, unele rele, altele foarte rele. Castelul cel mare, nou de la Fujimi, al lui Taiko, a fost distrus în întregime. Sute de mii de oameni au pierit în acel cutremur și în incendiile care au urmat. Aceasta este cea mai mare primejdie, Anjin-san – focul care urmează întotdeauna. Satele, târgurile și orașele noastre mor atât de ușor. Uneori e un cutremur mare departe în larg și legenda spune că asta dă naștere Valurilor Uriase. Ele sunt înalte de zece sau douăzeci de picioare. Nu există niciodată vreun semn și n-au un anotimp anume. Valul Urias apare pur și simplu din mare către țärmurile noastre și pătrunde adânc dincolo de țärm. Pot să dispară orașe. Yedo a fost pe jumătate distrus acum câțiva ani de un asemenea val.

— Asta-i obișnuit la voi? În fiecare an?

— O, da. În fiecare an, pe acest Pământ al Zeilor, avem cutremure. Și incendii, și inundații, și Valuri Uriase, și furtuni îngrozitoare – *tai-fun*. Natura e foarte aspră cu noi. I se adunară lacrimi la coada ochilor. Poate că din pricina asta iubim viața atât de mult, Anjin-san. Vezi, trebuie. Moartea face parte din aerul, din marea, din pământul nostru. Ar trebui să știi, Anjin-san, că pe acest Pământ al Lacrimilor, moartea este moștenirea noastră.

CAPITOLUL 30

— Ești sigur că totul e gata, Mura?

— Da, Omi-san, da, cred că da. Am urmat întocmai poruncile domniei voastre și ale lui Igurashi-san.

— Ar fi bine să nu iasă ceva prost, dacă vrei să nu fie alt staroste peste sat până la apusul soarelui, îi spuse morocănos Igurashi, șeful suitei lui Yabu. Singurul ochi rămas îi era roșu de nesomn.

Sosise cu o zi în urmă din Yedo cu primul grup de samurai și cu ordine precise.

Mura nu răspunse, dădu doar respectuos din cap, cu ochii în pământ.

Stăteau pe plajă, lângă debarcader, în fața șirurilor îngenunchiate de săteni tăcuți, înspăimântați și istoviți – toți bărbații, femeile și copiii din sat, afară doar de cei care nu se puteau da jos din pat – așteptând să sosească galera. Toți purtau hainele lor cele mai bune. Fețele fuseseră bine frecate, tot satul măturat ca de Ajunul Anului Nou, când, după o datină străveche, toată împărăția strălucea de curățenie. Bărcile pescărești erau aranjate cu grijă, năvoadele puse în ordine, funiile strinse colac. Chiar și plaja de-a lungul golfului fusese greblată.

— Nimic n-o să iasă prost, Igurashi-san, spuse Omi.

Dormise foarte puțin în săptămâna din urmă, de când sosiseră din Osaka poruncile lui Yabu, printr-unul dintre porumbeii călători ai lui Toranaga. Pusese de îndată la treabă satul și toți bărbații sănătoși de pe o rază de douăzeci de *ti*, ca să pregătească Anjiro pentru sosirea samurailor și a lui Yabu. Și acum, când Igurashi îi șoptise, numai lui, taina că marele *daimyo* Toranaga îl însoțea pe unchiul său și că scăpase din capcana lui Ishido, era mai mult decât încântat că cheltuise atâția bani.

— Nu ai de ce să-ți faci griji, Igurashi-san. Aceasta e feuda mea și eu mă pun chezaș.

— De acord. Da, așa e. Disprețuitor, Igurashi îi făcu semn lui Mura să plece, apoi adăugă încet: ești răspunzător. Dar, îți spun, fără supărare, că nu l-ai văzut niciodată pe stăpânul nostru când ceva iese prost. Dacă am uitat ceva, sau dacă putorile astea n-au făcut ceea ce era de datoria lor să facă, stăpânul nostru va preface întreaga ta feudă și pe cele din nord și din sud în grămezi de bălegar, până mâine, înainte de apusul soarelui.

Plecă apoi cu pași mari, înapoi la oamenii săi.

În această dimineață sosiseră călare din Mishima, capitala din nord a lui Yabu, ultimele companii de samurai. Acum aceștia erau adunați alături de ceilalți în formații militare compacte pe țărm, în piață și pe deal, cu steagurile fluturând în briza ușoară, cu sulile ridicate sclipind în soare. Trei mii de samurai, elita armatei lui Yabu. Cinci sute de cavaleriști.

Lui Omi nu-i era teamă. Făcuse tot ce se putea face și controlase personal orice putea fi controlat. Dacă ceva ieșea prost, atunci asta era doar *karma*. Dar nimic n-are să iasă prost, își spuse, emoționat. Cinci sute de *koku* fuseseră destinați și cheltuiți pentru pregătiri, mai mult decât venitul său pe un an întreg, înainte ca Yabu să-i mărească feuda. Fusese descumpănit de sumă, dar Midori, soția lui, spusese că trebuiau să cheltuiască fără zgârcenie, că prețul era neînsemnat față de onoarea pe care

seniorul Yabu le-o făcea.

— Și cu seniorul Toranaga aici cine știe ce posibilități se mai ivesc? șoptise.

Are atâta dreptate, gândi Omi mândru.

Cercetă din nou țărmul și piața satului. Totul părea perfect. Midori și mama sa așteptau sub baldachinul ce fusese pregătit ca să-l primească pe Yabu și oaspetele său, Toranaga. Omi băgă de seamă că mamei lui nu-i tăcea deloc gura și-și dori ca Midori să poată fi cruțată de înțepăturile ei neconținute. Îndreptă o cută a chimonoului său deja impecabil, își aranjă săbiile și privi spre mare.

— Ascultă Mura-san, șopti Uo, pescarul, cu grijă. Era unul dintre cei cinci bătrâni ai satului și ingenunchiase alături de Mura, în fața celorlalți. Știi, sunt atât de speriat că dacă mi-aș da drumul, m-aș pișa țărână.

— Atunci n-o face, bătrâne prieten. Mura își ascunse un zâmbet.

Uo era un bărbat lat în umeri, tare ca piatra, cu mâini mari și nasul spart și o expresie chinuită pe față.

— N-o s-o fac, da' cred c-o să slobozesc una. Uo era faimos pentru umorul său, pentru curajul său și pentru belșugul de gaze din pânțele. Anul trecut, la concursul de tras aghioase, cu satul vecin din nord, el fusese campionul campionilor și adusese mare cinste satului Anjiro.

— Ei, poate ar fi bine să n-o faci, chicoti Haru, un pescar scund și plin de zbârcituri. Una dintre căpățânile astea pline cu rahat ar putea să te pizmuiască.

Mura șuieră.

— Vi se poruncește să nu roștiți nume de ocară pe seama samurailor, atâta vreme cât măcar unul singur se află în preajma satului. *Oh ko*, gândi obosit, sper să nu fi uitat nimic. Aruncă o privire în sus spre munți, la palisada de bambus ce înconjura fortăreața provizorie pe care o construiseră cu atâta iuțeală și sudoare. Trei sute de oameni săpaseră, construiseră și căraseră. Cu casa cea nouă mersese mai ușor. Se afla pe o măgură, chiar sub locuința lui Omi, și putea s-o vadă de aici: mai mică, dar cu acoperiș de țiglă, o grădină încropită în pripă și o casă mică de baie. Bănuiesc că Omi o să se mute acolo și o să-i dea casa lui seniorului Yabu, cugetă.

Privi înapoi, către promontoriul de unde trebuia să se ivească, dintr-o clipă într-alta, galera. Curând Yabu va păși pe țărm și cu toții se vor afla în mâinile zeilor, ale tuturor *kami*-lor, ale lui Dumnezeu Tatăl, ale Fiului Său Binecuvântat și ale Sfintei Fecioare, *oh ko!*

Sfântă Fecioară, apără-ne! Ar însemna prea mult să Te rog să-ți pleci mărețul Tău ochi, în mod deosebit pe satul ăsta, Anjiro? Doar pentru următoarele câteva zile? Am avea nevoie de o, atenție deosebită, care să ne ocrotească în fața stăpânului și seniorului nostru, o, da! O să aprind cincizeci de lumânări și fii mei vor fi cu siguranță crescuți în Adevărata Credință, promise Mura.

Astăzi era foarte mulțumit că era creștin; putea să intervină pe lângă Dumnezeu cel Unic și asta era o protecție suplimentară pentru satul său. Devenise creștin în tinerețe, pentru că seniorul său se convertise și poruncise imediat ca toți supușii să devină creștini. Și când, cu douăzeci de ani în urmă, acesta fusese ucis luptând pentru Toranaga împotriva lui Taiko, Mura rămăsese creștin pentru ai cinsti amintirea. Un bun soldat are doar un singur stăpân, își spuse. Numai unul singur.

Ninjin, un bărbat cu fața rotundă și cu dinți foarte lați, era deosebit de neliniștit de prezența atâtor samurai.

— Mura-san, îmi pare rău, da' e primejdios ce-ai făcut, groaznic, *neh?* Cutremurul ăl mic, de dimineață, a fost un semn al zeilor, o prevestire. Ai făcut o greșală groaznică, Mura-san.

— Ce-a fost, a fost, Ninjin. Las-o baltă.

— Cum aș putea, e-n pivnița mea și....

— O parte este în pivnița ta. Am și eu destul, spuse Uo fără să mai zâmbească.

— Nu e nimic nicăieri, bătrânii mei prieteni, spuse Mura cu grijă. Nu există nimic.

La porunca sa, treizeci de *koku* de orez fuseseră furați în ultimile zile din rația samurailor. Și acum erau doșiți prin sat împreună cu alte provizii și echipament – și arme.

— Fără arme, protestase Uo, orez da, da' arme, nu!

— Se apropie războiul.

— E-mpotriva legii să ai arme, se văitase Ninjin.

Mura pufnise.

— Asta-i o lege nouă, abia de doisprezece ani. Înainte de asta puteam s-avem orice fel de arme vroiam, și nu eram legați de sat, puteam să mergem oriunde vroiam, să fim orice vroiam, puteam să fim țărani, soldați, pescari, negustori, chiar și samurai, unii au putut, știți că asta-i adevărul.

— Da, numa' că acu-i altfel, Mura-san, altfel. Taiko a poruncit să fie altfel!

— Curând va fi așa cum a fost întotdeauna. O să fim din nou soldați.

— Atuncea s-așteptăm, se rugase Ninjin. Te rog, acum e împotriva legii. Dacă legea se schimbă, asta-i *karma*. Taiko a făcut legea: fără arme. De nici un fel. Sub pedeapsa cu moartea, pe loc.

— Căsați ochii cu toții! Taiko e mort! Ascultați ce vă zic, curând Omi-san o să aibă nevoie de oameni pregătiți și cei mai mulți dintre noi am fost la război, *neh?* Am fost pescari și războinici, toate la timpul lor. Nu-i adevărat?

— Da, Mura-san, fusese de acord Uo, în ciuda teamei. Înainte de Taiko noi nu eram legați...

— O să ne prindă. Nu se poate să nu ne prindă, se plânsese Ninjin. N-au nici o milă. O să ne fiarbă așa cum l-au fiert pe barbar.

— Tacă-ți gura!

— Ascultați prieteni, le spusese Mura. N-o să mai avem niciodată norocul asta. E trimis de Dumnezeu. Sau de zei. Trebuie să luăm fiecare cuțit, săgeată, sulită, sabie, muschetă, scut, arc, pe care putem să punem mâna. Samurarii or să creadă că alți samurai le-au furat. N-au venit puturoșiiăștia de prin întreg Izu? Și care samurai are cu adevărat încredere în celălalt? Trebuie să ne luăm înapoi dreptul nostru de-a merge la război, *neh?* Tatăl meu a fost omorât în luptă. Așa a fost și tatăl lui și tatăl tatălui lui. Ninjin, în câte bătălii ai fost? Zeci, *neh?* Uo, dar tu? Douăzeci? Treizeci?

— Mai multe. Nu i-am slujit lui Taiko, blestemată fi-ei amintirea? A, înainte de a fi Taiko, era bărbat, asta-i adevărul. După aia ceva s-a schimbat în el, *neh?* Ninjin, nu uita că Mura-san e starostele. Și n-ar trebui să uităm că tatăl lui a fost și el staroste. Și dacă starostele zice arme, atunci să fie arme.

Acum, îngenunchiat în soare, Mura era încredințat că făcuse bine, că acest nou război va ține veșnic și lumea lor va fi din nou ceea ce fusese dintotdeauna. Satul va fi aici și bărcile și unii dintre săteni, pentru că toți bărbații, *daimyo*, samurai și chiar *eta*, toți bărbații trebuiau să mănânce și peștele aștepta în mare, așa că soldații-țărani se vor întoarce din când în când din bătălie ca-ntotdeauna, și își vor scoate bărcile în larg.

— Ia uitați, spuse Uo și întinse fără să vrea degetul.

Se făcu brusc liniște. Galera ocolea promontoriul.

Fujiko îngenunchiase umilă în fața lui Toranaga, în cabina principală a galerei, pe care acesta o folosea în timpul călătoriei. Erau singuri.

— Vă implor, Alteță, se rugă. Luați pedeapsa asta de pe capul meu.

— Nu este o pedeapsă, e o poruncă.

— Am să mă supun, bineînțeles, dar nu pot să...

— Nu poți? izbucni Toranaga. Cum îndrăznești să te împotrivești! Îți spun că ai să fii concubina pilotului și ai obrăznicia să te împotrivești?

— Îmi cer iertare, Alteță, din toată inima, spuse Fujiko repede. Nu vreau să mă împotrivesc. Vroiam să spun că nu pot să fac asta în felul în care doriți. Vă implor să înțelegeți. Iertați-mă, Alteță, dar nu e cu putință să fii fericită sau să te prefaci că ești fericită. Își plecă fruntea până atinse rogojina. Cu umilință stăruia să-mi îngăduiți să-mi fac *seppuku*.

— Am spus mai-nainte că nu sunt de-acord cu moartea fără rost. Am o treabă pentru tine.

— Vă rog, Alteță, vreau să mor. Cu adâncă umilință vă rog: Vreau să mă alătur soțului și fiului meu.

Vocea lui Toranaga o șfichiui, acoperind sunetele vântului.

— Ți-am mai refuzat o dată această onoare. Nu o meriți încă. Și datorezi bunicului tău, seniorului Hiro-matsu, cel mai vechi prieten al meu, că ți-am ascultat trâncănelile neobrazate până acum. De-ajuns cu prostiile, femeie! Încetează să te porți ca un țăran necioplit.

— Cu umilință vă implor să-mi permiteți să-mi tai părul și să devin călugăriță. Buddha va...

— Nu, ți-am dat o poruncă. Supune-te.

— Să mă supun! spuse ea, fără să-și ridice chipul împietrit. Apoi mai mult ca pentru sine: Credeam că mi s-a poruncit să plec la Yedo.

— Ți s-a poruncit să vii pe acest vas. Îți uiți rangul, îți uiți strămoșii, îți uiți datoria? Ți-ai uitat datoria! Mă dezgusti. Du-te și pregătește-te.

— Vreau să mor. Vă rog lăsați-mă să mă alătur lor, Alteță.

— Soțul tău s-a născut samurai din greșeală. A fost un neputincios, așa că și mlădița lui ar fi fost la fel de neputincioasă. Nebunul ăla aproape că m-a ruinat. Să te alături lor, ce prostie! Ți se interzice să-ți faci *seppuku!* Acum ieși afară.

Dar ea nu se mișcă.

— Poate c-ar fi mai bine să te trimit la *eta*. Într-una din casele lor. Poate că asta-ți va aminti de buna-cuviință și de datorie.

Femeia se scutură, străbătută de un fior, dar șuieră provocatoare:

— Cel puțin ar fi japonezi!

— *Eu sunt stăpânul tău de drept*. Ai – să – faci – ce – poruncesc – eu! Fujiko șovăi. Apoi ridică din umeri.

— Da, stăpâne. Îmi cer iertare pentru proastele maniere.

Își așază palmele pe rogojină și își aplecă capul jos, cu vocea plină de căință, dar în inima ei nu era convinsă și el știa că ea știa ce avea de gând să facă.

— Alteță, îmi cer iertare din suflet pentru că v-am tulburat, pentru că v-am distrus *wa*-ul, armonia, și pentru lipsa de bună cuviință. Ați avut dreptate. Eu sunt cea care am greșit. Se ridică și se îndreptă tăcută spre ușa cabinei.

— Dacă-ți promit că vei avea ceea ce dorești, spuse Toranaga, vei face, în schimb, tot ceea ce vreau, din tot sufletul?

Ea răsuci încet capul.

— Pentru câtă vreme, Alteță? Vă implor să-mi îngăduiți să întreb, pentru câtă vreme trebuie să fiu concubina barbarului?

— Un an.

Fujiko se întoarse și atinse clanța ușii.

Toranaga spuse:

— O jumătate de an.

Mâna ei se opri. Tremurând, își sprijini fruntea de canaturi.

— Da. Mulțumesc, Alteță. Mulțumesc.

Toranaga se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă. Ea o deschise, se plecă înaintea lui și o închise după el. Apoi lacrimile-i izbucniră tăcute.

Ea era samurai.

Toranaga ieși pe punte simțindu-se foarte mulțumit de sine însuși. Obținuse ceea ce vroise, fără prea multe probleme. Dacă ar fi insistat prea mult, fata nu i s-ar fi supus, ba și-ar fi luat viața fără îngăduința lui. Dar acum va încerca din răspuțeri să-l mulțumească și era foarte important ca ea să devină de bună voie concubina pilotului, măcar de ochii lumii. Și șase luni erau mai mult decât deajuns. Cu femeile te descurci mai ușor decât cu bărbații, gândi mulțumit. Cu mult mai ușor, în anumite privințe.

Apoi văzu samurarii lui Yabu strânși în jurul golfului și buna dispoziție îi dispăru.

— Bine ai venit în Izu, senior Toranaga, spuse Yabu. Am poruncit să se strângă câțiva oameni ca să vă fie escortă.

— Bine.

Galera mai avea încă două sute de iarzi până la chei, apropiindu-se lin, și îl puteau vedea pe Omi, Igurashi, rogojinile și baldachinul.

— Totul s-a făcut așa cum am vorbit la Osaka, spuse Yabu. Dar de ce să nu stai la mine câteva zile? Aș fi onorat și-ar putea fi folositor. Ai putea confirma alegerea celor două sute cincizeci de oameni pentru regimentul de muschete și ai putea cunoaște pe comandantul lor.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, dar trebuie să ajung la Yedo cât de repede cu putință, Yabu-san.

— Două sau trei zile? Te rog. Câteva zile libere, lipsite de griji, ți-ar prinde bine, *neh?* Sănătatea domniei-tale este importantă pentru mine – pentru toți aliații noștri. Puțină odihnă, hrană bună și vânatoare.

Toranaga căuta disperat o soluție. Ca să rămână aici cu numai cincizeci de străji era cu neputință. Ar fi fost întru totul în putera lui Yabu și asta ar fi fost mai rău decât la Osaka. Cel puțin cu Ishido știa la ce să te aștepți și respecta anumite reguli. Dar Yabu, Yabu este tot atât de înșelător ca și un rechin. Iar rechinii nu trebuie ispitiți, își spuse. Niciodată în teritoriul lor. Niciodată cu propria ta viață. Știa că, de îndată ce Yabu va fi convins că va putea obține mai mult de la Ishido, înțelegerea pe care o încheiase cu el la Osaka avea să capete tot atâta greutate ca și urina lor când atinsese pământul. Și dacă Yabu i-ar prezenta lui Ishido capul lui Toranaga pe un taler de lemn, ar obține pe dată mult mai mult decât era pregătit Toranaga să-i ofere.

Să-lucid sau să merg pe țarm? Avea de ales.

— Ești prea bun, spuse, dar trebuie să mă duc la Yedo.

Niciodată n-am crezut că Yabu va avea timp să adune atât de mulți oameni aici. A descifrat, oare, codul nostru?

— Te rog îngăduie-mi să insist, Toranaga-sama. Se vânează bine prin preajmă. Am adus șoimi cu oamenii mei. Puțină vânatoare după sihăstria de la Osaka ar face bine, *neh?*

— Da, ar fi minunat să vânăm astăzi. Îmi pare rău că mi-am pierdut șoimii acolo.

— Dar nu sunt pierduți. De bunăseamă că Hiro-matsu îi va aduce cu el la Yedo.

— I-am poruncit să le dea drumul de îndată ce ne vom afla în siguranță, departe. Dacă ar fi ajuns la Yedo și-ar fi pierdut din agerime și-ar fi fost de nestăpânit. E una din puținele mele reguli, să folosesc doar șoimii pe care i-am pregătit eu și să nu le îngădui nici un alt stăpân. Așa ei repetă doar greșelile mele.

— E o regulă bună. Mi-ar place să le ascult și pe celelalte. Poate la cină, deseară.

Îmi trebuie rechinul ăsta, își zise amar, Toranaga. E prea devreme să-lucid acum.

Două parâme zburară spre țarm și fură prinse și legate bine. Se

întinseră și zbârnâiră, iar galera se răsuci scurt. Fură ridicate vâslele. Pasarela se propti de țârm și Yabu apăru în capătul ei.

Într-un glas, mulțimea samurailor slobozi strigătul de luptă: *Kasigi! Kasigi!* și urletul lor ridică spre cer, cu țipete prelungi, pescărușii. Apoi, ca un singur om, samurarii se înclinară.

Yabu le răspunse cu o plecăciune, apoi se întoarse spre Toranaga și îl invită cu o mișcare largă.

— Să coborâm la țârm.

Plimbându-și privirea peste samurarii strânși, peste sătenii trântiți în praf, Toranaga se întrebă: acesta să fie locul unde voi muri de sabie, așa cum mi-a prezis astrologul? Cu siguranță prima parte a prezicerii s-a împlinit, numele meu este scris acum pe zidurile Osakăi.

Îndepărtă gândul. De la capătul pasarelei strigă tare către cei cincizeci de samurai ai săi, care acum erau îmbrăcați în uniforme cafenii ca și chimonoul lui.

— Rămâneți cu toții aici. Căpitane, te vei pregăti pentru a pleca îndată! *Mariko-san*, ai să stai în Anjiro trei zile. Ia-l pe pilot și pe *Fujiko-san* îndată și așteaptă-mă în piață. Apoi se întoarse cu fața spre țârm și spre uluirea lui Yabu, spuse și mai tare: Acum, *Yabu-san*, am să-ți trec în revistă regimentele. Trecu într-o clipă pe lângă el și păși de-a lungul schelei cu siguranța arogantă a unui general – ceea ce de fapt era.

Nici un general nu câștigase vreodată mai multe bătălii. Și nici unul nu fusese mai iscusit, cu excepția lui Taiko, iar el era mort. Nici un general nu purtase mai multe războaie, nu fusese mai răbdător sau nu pierduse mai puțini oameni. Și nu fusese niciodată înfrânt.

Un freamăt de uimire străbătu întregul țârm când fu recunoscut. Trecerea în revistă era cu totul neașteptată. Numele său trecu din gură în gură și tăria șoaptelor și venerația pe care o isca îl umplu de mândrie. Îl simți pe Yabu urmându-l, dar nu privi înapoi.

— Ah, *Igurashi-san*, spuse cu un entuziasm pe care nu îl simțea. Mă bucur că te văd. Vino cu mine. Îți vom inspecta oamenii împreună.

— Da, Alteță.

— Iar tu trebuie să fii *Kasigi Omi-san*. Tatăl tău este un vechi tovarăș de arme al meu. Urmează-mă și tu.

— Da, stăpâne, răspunse Omi, umflându-se în pene pe măsura cinstei ce i se acordase. Mulțumesc.

Toranaga porni cu pas vioi. Îi luase cu el ca să-i împiedice să vorbească în taină cu Yabu, știind că viața lui depindea de păstrarea inițiativei.

— N-ai luptat cu noi la Odawara, *Igurashi-san*? întrebă, știind, deja, că acolo își pierduse samuraiul ochiul.

— Da, Alteță, am avut această cinste. Eram împreună cu seniorul Yabu și am slujit în aripa dreaptă a lui Taiko.

— Atunci ați avut locul de onoare, acolo a fost lupta cea mai crâncenă. Trebuie să vă aduc multe mulțumiri, ție și stăpânului tău.

— Am zdrobit dușmanul, Alteță. Ne-am facut numai datoria.

Deși *Igurashi* îl ura pe Toranaga, era mândru că acesta își amintea întâmplarea și că i se mulțumea.

Ajunseseră în fața primului regiment. Vocea lui Toranaga se ridică răsunătoare.

— Da, tu și oamenii din Izu m-ați ajutat foarte mult. Poate, dacă nu erați voi, nu aș fi câștigat Kwanto! Nu, *Yabu-sama*? adăugă, oprindu-se pe neașteptate, acordându-i lui Yabu, în public, un titlu și sporindu-i astfel cinstea.

Yabu fu din nou descumpănit de atâta măgulire. Simțea că nu era mai mult de cât i se cuvenea, dar nu se așteptase la așa ceva de la Toranaga și nici n-avusese de gând să accepte o trecere în revistă din partea lui.

— Poate, dar eu mă îndoiesc. Taiko a ordonat ca întregul clan Beppu

să fie șters de pe fața pământului. Așa a și fost.

Se întâmplase cu zece ani în urmă, când doar numerosul și străvechiul clan Beppu, condus de Beppu Genzaemon, se mai împotriva forțelor unite ale lui Toranaga și generalului Nakamura, viitorul Taiko, fiind ultimul obstacol important în calea deplinei dominații a lui Nakamura asupra imperiului. Beppu stăpânea Cele Opt Provinciile – Kwanto – de secole. O sută cincizeci de mii de oameni înconjuraseră orașul fortificat Odawara, care apăra trecătoarea ce, tăind munții, ducea la neînchipuit de bogatele câmpii de orez de dincolo. Asediul ținuse unsprezece luni. Noua concubină a lui Nakamura, aristocrata doamnă Ochiba, strălucitoare la abia optsprezece ani, venise la reședința stăpânului său în afara zidurilor, cu copilul în brațe, Nakamura fiind nebun după primul său născut. Și cu doamna Ochiba venise sora ei mai tână, Genjiko, pe care Nakamura promise să i-o dea de soție lui Toranaga.

— Alteță, spuse Toranaga, aș fi cu siguranță onorat să ne legăm casele și mai strâns, dar în loc ca eu să mă căsătoresc cu doamna Genjiko, așa cum ați propus, mai bine să se mărite cu fiul meu, moștenitorul meu, Sudara.

Îi trebuiseră lui Toranaga multe zile ca să-l convingă pe Nakamura, dar în cele din urmă acesta acceptase. Apoi, când hotărârea fusese anunțată doamnei Ochiba, ea răspunsese pe dată:

— Cu umilință, Alteță, mă opun căsătoriei.

Nakamura răsese.

— Și eu mă opun! Sudara nu are decât zece ani, și Genjiko are treisprezece. Chiar și-așa, de-acum sunt logodiți. Și când va împlini cincisprezece ani, se vor căsători.

— Dar, Alteță, seniorul Toranaga este deja cumnatul tău, *neh?* Cu siguranță că asta este destul pentru o înrudire. Trebuie să te apropii mai mult de familiile Fujimoto și Takashima – ba chiar de curtea imperială.

— Toți cei de la curte sunt niște capete seci și niște oameni de paie, spuse Nakamura cu vocea sa aspră de țaran. Ascultă *O-chan*: Toranaga are șaptezeci de mii de samurai. Când o să zdrobim clanul Beppu, el o să stăpânească Kwanto și încă mai mulți oameni. Fiul meu o să aibă nevoie de comandanți ca Yoshi Toranaga, așa cum și eu am nevoie de ei. Da, și într-o zi fiul meu va avea nevoie de Yoshi Sudara. E mai bine ca Sudara să fie unchiul fiului meu. Sora ta este logodită cu Sudara, iar Sudara va locui cu noi câțiva ani, *neh?*

— Desigur, Alteță, încuviințase imediat Toranaga, dându-și fiul și moștenitorul ostatec.

— Bine, dar ascultă. Mai întâi tu și Sudara veți jura credință veșnică fiului meu.

Și așa se și întâmplase. Apoi, în timpul celei de-a zecea luni de asediu, primul copil al lui Nakamura murise din cauza febrei sau a unei infecții, sau a unor *kami* răi.

— Fie ca toți zeii să-i blesteme pe Odawara și Toranaga! urlase Ochiba. E vina lui Toranaga că suntem aici, el vrea Kwanto. Este vina lui că fiul nostru este mort. El este adevăratul tău dușman. El vrea ca tu și cu mine să murim. Poruncește-i să moară sau să conducă lupta. Lasă-l să fie în frunte. Lasă-l să plătească cu viața, viața fiului nostru. Cer răzbunare...

Așa că Toranaga condusesse atacul. Luase castelul Odawara minând zidurile și desfășurând un atac frontal. Apoi Nakamura, copleșit de durere, transformase orașul în praf și pulbere. Odată cu prăbușirea lui și cu uciderea celor din clanul Beppu, împărăția era supusă și Nakamura deveni mai întâi *kampaku* și apoi taiko. Dar la Odawara muriseră mulți oameni.

Prea mulți, gândea Toranaga, acolo, la Anjiro, pe țărm. Îl privi pe Yabu.

— E păcat că Taiko e mort, *neh?*

— Da.

— Cumnatul meu a fost un mare conducător și un mare dascăl

totodată. Ca și el, nici eu nu uit vreodată un prieten sau un dușman.

— Curând seniorul Yaemon va fi major. Spiritul lui este cel al lui Taiko. Altețã...

Dar înainte ca Yabu să poată opri inspecția, Toranaga trecuse deja mai departe. Iar el nu putea face altceva decât să-l urmeze.

Toranaga merse deosebit de vioi de-a lungul rândurilor, oprindu-se ici și colo în fața câte unui om, recunoscând pe câte unii. Ochii îi alergau în toate părțile în timp ce-și scotocea memoria după chipuri și nume. Avea această foarte rară calitate a generalilor deosebiți, care atunci când trec în revistă o armată o fac astfel încât fiecare om simte, cel puțin pentru acel moment, că generalul îl caută pe el anume. Poate chiar ca să vorbească numai cu el dintre toți camarazii săi. Toranaga făcea exact acel lucru pentru care se născuse și pe care îl făcuse de mii de ori. Stăpânea oamenii cu voința sa.

Când trecură și de ultimul samurai, Yabu, Igurashi și Omi erau istoviți. Dar Toranaga nu era și, din nou, înainte ca Yabu să-l poată opri, porni iute spre o movilă și se urcă pe ea.

— Samurai din Izu, vasali ai prietenului și aliatului meu, Kasigi Yabu-*sama!* strigă tare, cu vocea sa sonoră. Sunt onorat să mă aflu aici, să văd parte din puterea provinciei Izu, parte din forțele marelui meu aliat. Ascultați samurai, nori negri se strâng deasupra împărăției amenințând pacea lui Taiko. Trebuie să protejăm darurile lăsate nouă de Taiko, împotriva trădării celor suspuși. Fiecare samurai să fie pregătit. Fiecare armă să fie ascuțită. Împreună vom apăra moștenirea sa. Și vom învinge. Fie ca zeii Japoniei, mari și mici, să ne aibă în pază. Fie ca ei să spulbere fără milă pe toți cei care se împotrivesc poruncilor lui Taiko. Apoi își ridică ambele brațe și rosti strigătul lor de luptă, *Kasigi* și, lucru nemaiântâlnit, se înclină în fața legiunilor și rămase plecat.

Toți se uitau incremeniți la el. Apoi strigătul *Toranaga* vui pe deasupra regimentelor, odată și încă odată, și toți samurarii se plecară la rândul lor.

Chiar și Yabu făcu o plecăciune, năucit de forța momentului.

Înainte ca Yabu să se poată ridica, Toranaga coborâse din nou movila, cu acelaș pas iute.

— Du-te cu el, Omi-*san*, porunci Yabu. Ar fi fost nedemn pentru el să alerge după Toranaga.

— Da, stăpâne.

Când Omi se depărtă, Yabu îi spuse lui Igurashi:

— Ce vești ai de la Yedo?

— Doamna Yuriko, soția voastră, a spus ca mai întâi să vă spun că se fac mobilizări uriașe prin tot Kwanto. Nimic la vedere, dar pe dedesubt totul clocotește. Ea crede că Toranaga se pregătește de război. Un atac brusc, probabil împotriva Osakăi.

— Și Ishido?

— Nimic nou până la plecarea noastră. Asta a fost cu cinci zile în urmă. Și tot nimic despre fuga lui Toranaga. Am auzit despre asta abia ieri, doamna voastră a trimis un porumbel călător de la Yedo.

— A, Zukimoto a pregătit deja astă?

— Da, Altețã.

— Bine.

— În mesaj scria: Toranaga a scăpat cu bine de la Osaka, într-o galeră, împreună cu stăpânul nostru. Faceți pregătiri să-l primiți la Anjiro. Am crezut înțelept să păstrez aceasta secret, față de toți, cu excepția lui Omi-*san*. Dar suntem toți pregătiți.

— Cum?

— Am poruncit un exercițiu de război, Altețã, în întreg Izu. În trei zile fiecare drum și fiecare trecătoare din Izu vor fi închise, dacă asta doriți. La nord e o falsă flotă de pirați, care poate scufunda orice navă neînsoțită, ziua sau noaptea, dacă asta doriți. Și e loc aici pentru domnia voastră și pentru

un oaspete oricât de important, dacă asta doriți.

— Bine. Altceva? Alte vești?

Igurashi șovăi să spună veștile al căror sens nu-l înțelegea.

— Aici ne-am pregătit pentru orice, dar în dimineața asta a sosit o scrisoare cifrată din Osaka. Toranaga a demisionat din Consiliul Regenților.

— Imposibil! De ce ar face-o?

— Nu știu. Nu pot să înțeleg asta. Trebuie să fie adevărat, Alteță. N-am avut niciodată informații false din această sursă.

— Doamna Sazuko? întrebă Yabu cu grijă, vorbind despre cea mai tânără concubină a lui Toranaga, a cărei slujnică era iscoada.

Igurashi încuviință.

— Da, dar nu înțeleg nimic. Acum regenții îl vor acuza de trădare. Nu-i așa? O să-l condamne la moarte. Ar fi o nebunie să demisioneze, *neh?*

— Poate că Ishido l-a forțat s-o facă. Dar cum? N-am auzit nici cel mai mic zvon. Toranaga n-ar fi renunțat niciodată din propria voință. Ai dreptate, asta ar fi gestul unui nebun. Dacă-i așa, e pierdut. Trebuie să fie o informație falsă.

Yabu coborî tulburat dealul, privindu-l pe Toranaga traversând piața către Mariko și barbar, cu Fujiko lângă el. Acum Mariko mergea alături de Toranaga, ceilalți așteptându-i în piață. Toranaga vorbea repede și agitat. Apoi Yabu îl văzu dându-i un sul de hârtie și se întrebă ce era în el și ce se discutase. Ce nou șiretlic pregătește Toranaga? se întrebă, dorind ca soția sa să fie aici, să-l ajute cu sfaturile ei înțelepte.

Pe chei Toranaga se opri. Nu se urcă pe navă ca să se pună la adăpost, apărât de oamenii săi. Știa că ultima carte trebuia jucată pe țarm. Nimic nu era încă hotărât. Îi privi pe Yabu și pe Igurashi, apropiindu-se. Nu putea să fugă acum, nepăsarea obraznică a lui Yabu spunea foarte mult.

— Deci, Yabu-*san?*

— Rămâi pentru câteva zile, nobile Toranaga?

— Ar fi mai bine pentru mine dacă aș pleca imediat.

Yabu poruncise tuturor să se depărteze. După o clipă cei doi bărbați se aflau singuri pe plajă.

— Am vești neliniștitoare de la Osaka. Ai demisionat din Consiliul Regenților?

— Da, am demisionat.

— Atunci te-ai condamnat singur la moarte, ți-ai distrus cauza, vasalii, aliații, prietenii. Ai distrus Izu și, odată cu el, pe mine.

— Consiliul Regenților poate cu siguranță să-ți ia feuda și viața, dacă dorește. Da.

— Pe toți zeii, vii sau morți, ori încă nenăscuți...! Yabu se lupta să-și stăpânească mânia. Îmi cer iertare pentru proastele mele maniere, dar atitudinea ta e incredibilă... Da, cer iertare. N-avea nici un sens să-și dezvăluie emoțiile, cu toții știau că asta era de nedorit și rușinos. E mai bine pentru tine să stai aici, senior Toranaga.

— Mai degrabă cred c-am să plec îndată.

— Aici sau la Yedo, care-i diferența? Ordinul regenților va sosi curând. Îmi închipui că ai să vrei să-ți faci *seppuku* deîndată. Cu demnitate. În liniște. M-aș simți onorat să fiu secundantul tău.

— Mulțumesc, dar încă nu a sosit nici un ordin, așa că am să-mi păstrez capul acolo unde este.

— Ce mai contează o zi sau două? Cu siguranță ordinul este de neocolit. Am să fac toate pregătirile. Da, și totul va fi perfect, poți să ai încredere în mine.

— Îți mulțumesc. Da, înțeleg de ce vrei capul meu.

— Și capul meu va cădea. Dacă îl trimit pe al tău lui Ishido, sau i-l duc eu și îi cer iertare, asta s-ar putea să ajute, deși mă îndoiesc, *neh?*

— Dacă aș fi în locul tău și eu ți-aș cere capul. Din nefericire capul meu nu te va putea ajuta de loc.

— Cred că ai dreptate, dar merită încercat. Yabu scuipe cu ciudă în țărână. Merit să mor pentru că am fost atât de prost încât să mă las în puterea netotului ăla.

— Ishido nu va șovăi să-ți ia capul, dar mai întâi o să-ți ia Izu. O, da, Izu e pierdut, dacă el are puterea.

— Nu mă scoate din sărite. Știi că asta o să se întâmple!

— Nu te supăra, prietene, îi spuse Toranaga, bucurându-se că Yabu se făcea de răs. Am spus doar că, atâta timp cât Ishido este la putere, tu ești pierdut și Izu este pierdut. Pentru că ruda sa, Ikawa Jikkyu, râvnește cu ardoare Izu. Dar Yabu-*san*, Ishido nu are toată puterea, încă.

Și îi spuse ca de la prieten la prieten de ce își dăduse demisia.

— Consiliul este paralizat!

Yabu nu-și putea crede urechilor.

— *Nu mai există nici un Consiliu.* Și nu va mai fi până ce nu vor exista din nou cinci membri. Gândește-te, Yabu-*san*, nu sunt acum mai puternic ca niciodată, *neh?* Ishido este neputincios, ca și Jikkyu. Acum ai tot timpul de care ai nevoie ca să-ți pregătești oamenii. Acum ai Suruga și Totomi. Acum ai capul lui Jikkyu. Peste câteva luni o să-l vezi într-o țeapă, alături de capetele tuturor celor din neamul lui și vei intra călare în stăpânirea noilor tale feude. Brusc se răsuci și strigă: *Igurashi-san!* și cinci sute de oameni auziră comanda.

Igurashi porni în fugă, dar înainte ca samuraiul să facă trei pași, Toranaga strigă din nou:

— Adu o gardă de onoare cu tine. Cincizeci de oameni! Mai repede!

Nu îndrăzne să-i lase lui Yabu nici o clipă de răgaz, ca acesta să nu-și dea seama de marele cusur al spuselor sale: că dacă Ishido era încolțit acum și nu avea puteri, atunci capul lui Toranaga, pe un talger de lemn, ar fi avut mare preț pentru Ishido și deci și pentru Yabu. Sau, și mai bine, Toranaga legat ca un criminal de rând și predat viu la porțile castelului Osaka, i-ar fi adus lui Yabu nemurirea și cheile provinciei Kwanto.

În timp ce garda de onoare se forma în fața sa, Toranaga spuse cu glas puternic:

— În cinstea acestei ocazii, poate vei accepta asta ca o dovadă de prietenie. Apoi își scoase sabia cea lungă, o întoarse pe lat cu ambele mâini și i-o oferă.

Yabu luă sabia ca-n vis. Era neprețuită. Era o moștenire Minowara și faimoasă în întreaga împărăție. Toranaga stăpânea sabia de cincisprezece ani. Îi fusese dăruită de Nakamura în fața celor mai importanți *daimyo* din împărăție, din care lipsea Beppu Genzaemon, în cadrul unei ceremonii, ca o parte din răsplata pentru înțelegerea lor tainică.

Aceasta se întâmplase cu puțin după bătălia de la Nagakude, cu mult înainte de apariția doamnei Ochiba. Toranaga îl învinsese pe generalul Nakamura, viitorul Taiko, pe când Nakamura era doar fără mandat, sau împuternicire formală, sau titluri, și soarta puterii era încă în cumpănă. În loc să adune o oștire numeroasă, și să-l copleșească pe Toranaga, așa cum obișnuia, Nakamura hotărâse să adopte o poziție împăciuitoare. Îi oferise lui Toranaga un tratat de prietenie și o alianță trainică și pe cumnata lui drept soție. Faptul că femeia era deja măritată și trecută de mult de floarea vârstei, nu stingherea pe nici unul dintre ei. Toranaga acceptă imediat. Soțul femeii, unul dintre vasalii lui Nakamura, mulțumind zeilor că invitația de a divorța de ea nu fusese însoțită de o invitație de a-și face *seppuku*, o trimisese, recunoscător, înapoi cumnatului ei. Toranaga se căsătoră cu ea de îndată, cu tot fastul și ceremonia de care era în stare, și în aceeași zi semnă un tratat de prietenie secret, cu nemăsurat de puternicul clan Beppu, inamici deschiși ai lui Nakamura, care la acea vreme încă stăpâneau trufași Kwanto, în spatele prea lipsit de apărare a lui Toranaga.

Apoi Toranaga dăduse drumul șoimilor și așteptase inevitabilul atac a lui Nakamura, dar acesta nu venise. În schimb, spre uluirea lui, Nakamura

își trimisese preaiubita și venerata mamă în tabăra lui Toranaga, ca ostatec, spunând tuturor că aceasta își vizitează fiica vitregă, acum soția lui Toranaga, dar față nici o îndoială, ostatecă. Și-l invitase în schimb pe Toranaga la marea întâlnire a tuturor *daimyo* pe care o pregătise la Osaka. Toranaga se gândise îndelung și adânc. Apoi acceptase invitația, sugerând aliatului său, Beppu Genzaemon, că ar fi neînțelept să meargă amândoi. Apoi, în taină, pusese în mișcare șaizeci de mii de samurai către Osaka, drept pavază împotriva trădării la care se aștepta din partea lui Nakamura, și îl lăsase pe cel mai mare dintre fii săi, Noboru, să se îngrijească de noua lui soție și de mama acesteia. Fără să stea pe gânduri, Noboru îngrămădisese vreascuri uscate sub streșinile locuinței lor și le spusese fără ocolișuri că le va da foc dacă i se va întâmpla ceva tatălui său.

Toranaga zâmbi amintirii. Cu o noapte înainte de a intra în Osaka, ca de obicei, fără prea multă ceremonie, Nakamura îl vizitase în taină, singur și neînarmat.

— Bun găsit, Tora-san.

— Bun găsit, senior Nakamura.

— Am luptat cot la cot în prea multe bătălii, știm prea multe taine, am mâncat de prea multe ori din același blid ca să ne mai ascundem după degete.

— Sunt de aceeași părere, spuse Toranaga prevăzător.

— Atunci ascultă: sunt la un fir de păr de a supune împărăția. Ca să am întreaga putere trebuie să am mai întâi respectul străvechilor clanuri, stăpânilor ereditari de feudă, moștenitorii familiilor Fujimoto, Takashima și Minowara. Odată puterea luată, orișare dintre acești *daimyo*, sau toți trei la un loc, pot să crape, că nu-mi pasă.

— Respectul meu îl ai. Ca întotdeauna.

Bărbatul scund, cu fața zbârcită ca a unei maimuțe, răsese în hohote.

— Ai câștigat cinstit la Nagakude. Ești cel mai bun general pe care îl știu, cel mai mare *daimyo* din imperiu. Dar acum trebuie să terminăm cu joaca și tu și eu. Ascultă, mâine vreau să mi te închini în fața tuturor acestor *daimyo*. Te vreau vasal, Yoshi Toranaga-noh-Minowara, vasal de bunăvoie. În fața tuturor. Nu lingușitor, ci politicos, supus și respectuos. Dacă ești vasalul meu, ceilalți or să se calce în picioare grăbindu-se să se lase cu fruntea la pământ și cu dosurile-n aer. Iar cei câțiva care n-or s-o facă, ei bine, or să vadă ei.

— Asta o să te facă stăpân peste întreaga Japonie, *neh?*

— Da, primul în istorie. Iar tu vei fi cel care m-a făcut. Recunosc că nu pot fără tine. Dar, ascultă, dacă faci asta pentru mine, o să fi primul după mine. Orice cinste pe care o dorești. Orice. E destul pentru amândoi.

— Pentru amândoi?

— Da. Mai întâi am să iau Japonia. Apoi Coreea. Apoi China. I-am spus lui Goroda că asta vreau și așa o să se întâmple. Apoi îți las Japonia – ca provincie a Chinei mele!

— Dar acum, senior Nakamura? Acum trebuie să mă supun, *neh?* Sunt în puterea ta, *neh?* Toate forțele tale copleșitoare sunt în fața mea iar Beppu îmi amenință spatele.

— O să am grijă de ei destul de curând, spusese războinicul țăran. Corbii ăia trufași mi-au refuzat invitația și nu vor veni mâine aici. Mi-au trimis pergamentul înapoi acoperit cu găinaț. Vrei pământurile lor? Tot Kwanto?

— Nu vreau nimic de la ei sau de la altcineva, spusese el.

— Mincinosule, spusese Nakamura. Ascultă, Tora-san. Am aproape cincizeci de ani și nici una dintre femeile mele nu mi-a dat vreun fiu sau vreo fiică. Am snagă din belșug, întotdeauna am avut, și în viața mea m-am culcat cu o sută, poate două sute de femei de toate felurile, de toate vârstele, în toate chipurile, dar nici una nu mi-a născut un copil, nici măcar mort. Am totul, dar n-am nici un fiu și nu voi avea niciodată. Asta

este *karma* mea. Ai patru fii în viață și cine știe câte fiice. Ai patruzeci și trei de ani și mai poți zămisli încă o duzină de fii la fel de ușor cum se balegă un cal, asta-i *karma* ta. De asemenea ești un Minowara și asta e tot *karma*. Dacă ți-aș adopta unul dintre fii și l-aș face moștenitorul meu?

— Acum?

— Destul de curând. Să zicem peste trei ani. Pe vremuri nu era așa de important să ai un moștenitor. Dar acum lucrurile s-au schimbat.

Răposatul nostru stăpân, Goroda, a făcut prostia să se lase ucis. Acum toate ținuturile sunt ale mele. Ar putea fi ale mele. E bine?

— Ai să faci înțelegerea oficială, în public, peste doi ani?

— Da, peste doi ani. Poți să ai încredere în mine. Avem aceleași interese. Ascultă! Peste doi ani, de față cu toți, și-o să ne înțelegem, tu și eu, care dintre fii. Așa împărțim totul, ei? Familiile noastre unite sunt bine înfipte în viitor, așa că de-aici nici o grijă și asta e bine și pentru tine și pentru mine. Câștigul va fi uriaș. Mai întâi Kwanto. Ei?

— Poate Beppu Genzaemon se va supune, dacă eu mă supun.

— Nu pot să-i îngădui, Tora-san. Râvnești pământurile lor.

— Nu râvnesc nimic.

Nakamura răsese vesel.

— Da, dar ar trebui. Kwanto este ceea ce meriți. Este în siguranță dincolo de zidurile munților, ușor de apărat. Controlând delta vei controla cele mai bogate timpuri de orez din imperiu. Vei avea spatele la mare și un venit de două milioane de *roku*. Dar să nu-ți așezi capitala la Kamakura. Sau la Odawara.

— Kamakura a fost întotdeauna capitala provinciei Kwanto.

— Și de ce n-ai râvni Kamakura, Tora-san? Nu-i de șase sute de ani acolo altarul sfânt al *kami*-ului păzitor al familiei tale, nu este Hachiman, *kami*-ul războiului, o zeităte Minowara? Strămoșul tău a fost înțelept să-și aleagă un *kami* al războiului căruia să i se închine.

— Nu râvnesc la nimic și nu mă închin la nimic. Un altar e doar un altar și nici un *kami* al războiului nu se știe să fi stat vreodată într-un altar.

— Mă bucur că nu râvnești nimic, Tora-san. Căci atunci nimic n-o să te dezamăgească. Ești ca mine în privința asta, dar Kamakura nu-i o capitală potrivită pentru tine. Sunt șapte trecători care duc acolo la ea, prea multe drumuri ca să poată fi apărată. Și nu e la mare. Nu, nu te-aș sfătui să te-așezi în Kamakura. Ascultă, ar fi mult mai bine și-ai fi mult mai în siguranță dacă te-ai duce mai departe, peste munți. Ai nevoie de un port la mare. E unul pe care l-am văzut odată – Yedo. Acum e doar un sat de pescari, dar o să-l faci tu un oraș mare, ușor de apărat, perfect pentru negoț. Tu sprijini negoțul. Eu sprijin negoțul. Asta-i bine. Așa că trebuie să ai un port la mare. Cât despre Odawara, o s-o ștergem de pe fața pământului, ca o lecție pentru toți ceilalți.

— Asta o să fie foarte greu.

— Da, dar o să fie o lecție bună pentru toți ceilalți *daimyo*, *neh*?

— O să fie foarte costisitor dacă va trebui să luăm orașul cu asalt.

Din nou râsul batjocoritor.

— Ar putea fi, pentru tine, dacă nu mi te alături. Ar trebui să trec peste pământurile tale de acum ca să ajung la el. Știi că ești în prima linie a lui Beppu? Pionul lui Beppu? Împreună, tu și cu ei, ați putea să-mi țineți piept un an, sau doi, sau trei, dar până la urmă ajung eu acolo. Ehei, de ce să pierdem atâta vreme cu ei? Sunt toți morți – afară de ginerele tău, dacă dorești – ah, știu că ai o alianță cu ei, dar nu face nici cât o găleată de bălegar. Și-atunci, care e răspunsul tău? Prada o să fie uriașă. Mai întâi Kwanto, ăsta-i al tău, apoi o să am toată Japonia, și apoi apoi Coreea – ușor. Apoi China – greu, dar nu cu neputință. Știu că un țaran nu poate să devină *shogun*, dar fiul nostru va fi *shogun* și-o să poată încăleca Tronul Dragonului din China, el sau fiul lui. Acum, gata cu vorba. Care-i răspunsul tău, Yoshi Toranaga-noh-Minowara? Vasal sau nu? Nimic

altceva nu are preț pentru mine.

— Hai să urinăm pe înțelegere, spusese Toranaga, câștigând tot ceea ce-și dorise și plănuse. În ziua următoare, în fața adunării uluiților războinici *daimyo*, își oferise umil sabia, pământurile, onoarea și moștenirea sa, parvenitului războinic-țaran. Se rugase să i se îngăduie să servească pentru totdeauna pe Nakamura și casa lui, iar el, Yoshi Toranaga-noh-Minowara, își plecase cu umilință capul în țărână. Viitorul Taiko fusese mărinimos și-i luase pământurile dăruindu-i imediat provincia Kwanto ca feudă, odată ce avea să fie cucerită, poruncind război total asupra clanului Beppu, pentru insulte aduse Împăratului. Îi dăduse de asemenea lui Toranaga această sabie, pe care el o primise la rândul său de curând dintr-unul din tezaurele imperiale. Sabia fusese făcută de meșterul făurar Miyoshi-Go cu secole înainte și aparținuse odată celui mai faimos războinic din istorie, Minowara Yoshitomo, primul dintre *shogun*-ii Minowara.

Toranaga își aminti acea zi și multe alte zile: câțiva ani mai târziu, când doamna Ochiba născuse un băiat; și-altădată, când, de necrezut, după ce primul născut al lui Taiko murise la momentul potrivit, se născuse Yaemon, cel de-al doilea fiu. Și astfel întregul plan căzuse în ruină. *Karma*.

Îl văzu pe Yabu ținând cu respect sabia strămoșului său.

— Este atât de ascuțită pe cât se spune? întrebă acesta.

— Da.

— Îmi faci o mare cinste. Am să păstrez ca pe-o comoară darul domniei-tale.

Yabu se înclină, conștient că din cauza aceluia dar va fi primul în țară după Toranaga. Toranaga se înclină și el la rândul său, apoi, neînarmat, porni pe pasarelă. Îi trebui toată voința ca să-și ascundă furia și să nu-și lase picioarele să se înmoaie și se rugă ca avariția lui Yabu să-l țină amețit pentru încă câteva clipe.

— Pornim! porunci, ajungând pe punte, apoi se întoarse către țărm și făcu vesel semn cu mâna.

Cineva sparse tăcerea și strigă numele său, apoi alții i se alăturară. Urmă un tunet general de strigăte întru cinstirea onoarei făcute seniorului lor. Mâini binevoitoare împinseră galera către larg. Vâslaşii traseră cu putere. Nava porni.

— Căpitane, s-ajungi iute la Yedo!

— Da, Alteță.

Toranaga privi înainte, scrutând cu ochii țărmul, așteptând primejdia în fiecare clipă. Yabu stătea lângă debarcader, încă amețit de sabie. Mariko și Fujiko așteptau lângă baldachin cu celelalte femei. Anjin-*san* era la marginea pieței, unde i se spusese să aștepte – țeapăn, înălțându-se deasupra celorlalți și vădit furios. Ochii lor se întâlniră. Toranaga zâmbi și-i făcu semn cu mâna. I se răspunse tot cu un semn, dar rece, ceea ce-l distră foarte tare pe Toranaga.

Blackthorne porni nemulțumit către debarcader.

— Când se întoarce, Mariko-*san*?

— Nu știu, Anjin-*san*.

— Cum ajungem la Yedo?

— Stăm aici. Cel puțin eu stau aici trei zile. Apoi mi se poruncește să mă duc acolo.

— Pe mare?

— Pe uscat.

— Și eu?

— Dumneata trebuie să stai aici.

— De ce?

— Ți-ai exprimat interesul de-a învăța limba noastră. Și ai de lucru aici.

— Ce anume?

— Nu știi, îmi pare rău. Seniorul Yabu o să-ți spună. Stăpânul meu m-a lăsat aici ca să talmăcesc timp de trei zile.

Blackthorne era plin de presimțiri negre. Pistoalele-i erau la cingătoare dar n-avea nici un cuțit și nici pulbere sau gloanțe. Totul era în cabina de pe galeră.

— De ce nu mi-ai spus că o să stăm aici? Ai zis doar să vin pe țarm.

— N-am știut că ai să rămâi și dumneata aici. Seniorul Toranaga mi-a spus doar cu-o clipă în urmă, în piață.

— Și-atunci de ce nu mi-a spus-o mie? Să mi-o fi spus el însuși?

— Nu știi.

— Trebuia să mă duc la Yedo. Acolo-i echipajul meu. Acolo e corabia mea. Ce-o să se-ntâmple cu ei?

— A zis doar că trebuie să rămâi aici.

— Câtă vreme?

— Nu mi-a spus, Anjin-san. Poate că seniorul Yabu o să știe. Te rog, ai răbdare.

Blackthorne îl putea vedea pe Toranaga stând pe dune, privind către țarm.

— Cred c-a știut tot timpul că trebuie să rămân aici, nu-i așa?

Ea nu-i răspunse. Cât de copilăros este, își spuse, să rostești cu glas tare ceea ce gândești. Și cât de extraordinar de deștept a fost Toranaga să scape din această capcana.

Fujiko și cele două slujnice stăteau alături de ea, așteptând răbdătoare la umbră, alături de mama lui Omi și soția sa, pe care o întâlneau foarte scurtă vreme. Se uită peste ele către galeră. Lua viteză, dar era încă în bătaia săgeților. Știa că din clipă în clipă trebuie să înceapă. Oh, Sfântă Fecioară, ajută-mă să fiu puternică, se rugă, cu toată atenția îndreptată asupra lui Yabu.

— E-adevărat? E-adevărat? întrebă Blackthorne.

— Ce? Oh, îmi pare rău. Nu știi, Anjin-san. Pot doar să-ți spun că seniorul Toranaga este foarte înțelept. Cel mai înțelept bărbat. Oricare ar fi motivele, au fost bune.

Ea cântări ochii albaștri și fața încordată, știind că Blackthorne nu înțelegea ce se întâmplase aici.

— Te rog, ai răbdare, Anjin-san. N-ai de ce să te temi. Ești vasalul său favorit și sub...

— Nu mi-e teamă, Mariko-san. Sunt doar obosit de-a fi plimbat de colo-colo, ca un pion pe-o tablă de șah. Și nu sunt vasalul nimănui.

— Curtean, e mai bine? Sau cum ai descrie un om care lucrează pentru altul, sau este întreținut de altul pentru ceva special...

Apoi văzu sângele urcând în obrajii lui Yabu.

— Puștile! Puștile sunt încă pe galeră! strigă el.

Mariko știa că venise vremea. Porni grăbită către el în clipa în care se întoarse să strige porunci lui Igurashi.

— Vă cer iertare, senior Yabu, spuse ea, acoperindu-l. Nu e nevoie să vă îngrijați în privința puștilor voastre. Seniorul Toranaga a spus să vă cer iertare pentru graba sa, dar are treburi grabnice la Yedo, în folosul vostru comun. A spus că va retrimite galera de îndată cu puștile și cu pulberea în plus și, de asemenea, cu două sute și cincizeci de oameni, pe care i-ați cerut de la el. O să fie aici în cinci sau șase zile.

— Cum?

Mariko îi explică din nou răbdătoare și politicoasă, așa cum Toranaga îi spusese s-o facă. Apoi, odată ce Yabu înțelese, scoase un sul de pergament din mânecă.

— Stăpânul meu vă roagă să citiți asta. Îl privește pe Anjin-san.

I-l oferi foarte politicos, dar Yabu nu-l văzu. Ochii lui se îndreptară către galeră. Era foarte departe acum, înaintând foarte iute, în afara bății săgeților. Nu mai putea fi atins. Dar ce mai contează asta, gândi mulțumit

acum, uitând de îngrijorarea sa. O să am armele înapoi repede și-acum am scăpat din capcana lui Ishido și am cea mai faimoasă sabie a lui Toranaga. Iar în curând toți *daimyo* din împărăție vor cunoaște noua mea poziție în armatele din est, al doilea după însuși Toranaga. Yabu putea încă să-l vadă pe Toranaga și își mai flutură odată mâna și i se răspunse la fel. Apoi Toranaga dispăru de pe dunele.

Yabu luă pergamentul și reveni în prezent și la Anjin-san.

Blackthorne privea de la treizeci de pași depărtare și simțea că-și iese din fire sub privirile scrutătoare ale lui Yabu. O auzi pe Mariko vorbind cu vocea ei cântată, dar asta nu îl liniști. Strânse pe furis mânerul pistolului.

— Anjin-san, strigă Mariko. Vrei, te rog, să vii aici?

În timp ce Blackthorne se apropia, Yabu își ridică privirea de pe mesaj și dădu din cap prietenește. Când termină de citit înapoie sulul lui Mariko și vorbi scurt, parte pentru ea, parte pentru Blackthorne. Mariko îi oferi respectuoasă sulul de hârtie lui Blackthorne. El îl luă și cercetă semnele de neînțeles.

— Seniorul Yabu spune că ești binevenit în satul său. Această hârtie poartă sigiliul seniorului Toranaga, Anjin-san. Trebuie s-o păstrezi, îți acordă o cinste deosebită. Seniorul Toranaga te-a făcut *hatamoto*. Acesta este un rang pentru o persoană deosebită din suita lui. Te bucuri de protecția lui absolută, Anjin-san. Seniorul Yabu, bineînțeles, încuviințează aceasta. Am să-ți explic mai târziu privilegiile. Dar seniorul Toranaga ți-a mai acordat un venit de douăzeci de koku pe lună. Este cam...

Yabu o întrerupse, fluturând larg mâna către Blackthorne, apoi către sat și vorbind îndelung. Mariko traduse

— Seniorul Yabu repetă că ești binevenit aici. Speră să fi mulțumit, că se va face totul ca șederea dumitale aici să fie confortabilă. Îți va fi pusă la dispoziție o casă. Și dascăli. Vei binevoi să înveți japoneza cât mai curând cu putință, spune. În seara asta, îți va pune câteva întrebări și o să-ți spună câte ceva despre o treabă deosebită.

— Te rog, întreabă-l despre ce anume.

— Pot să te sfătuiesc să ai doar puțin mai multă răbdare, Anjin-san? Acum nu este momentul, crede-mă.

— E-n regulă.

— *Wakarimasu ka*, Anjin-san? spuse Yabu. Înțelegi?

— *Hai*, Yabu-san. *Domo*.

Yabu dădu ordin lui Igurashi să dea liber regimentului, apoi se îndreptă către săteni, care erau încă prosternați în nisip.

Se opri în fața lor, în minunata după-amiază călduță de primăvară, cu sabia lui Toranaga încă în mână. Cuvintele lui se abătură ca un bici. Arătă cu sabia către Blackthorne și strigă la ei o vreme, apoi se opri brusc. Un fior trecu printre săteni. Mura se plecă și spuse "*Hai*" de câteva ori, apoi se întoarse către oamenii săi și întrebă ceva și toți ochii se îndreptară către Blackthorne.

— *Wakarimasu ka?* strigă Mura tare și toți răspunseră "*Hai*", vocile lor amestecându-se cu foșnetul valurilor pe plajă.

— Ce se întâmplă? întrebă Blackthorne pe Mariko, dar Mura strigă "*Kerei!*" și toți sătenii se înclinară din nou adânc, odată către Yabu și-odată către Blackthorne.

Yabu se îndepărtă cu pași mari fără să mai privească înapoi.

— Ce se întâmplă, Mariko-san?

— Seniorul Yabu le-a spus că dumneata te afli aici ca oaspetele de onoare și că de asemenea ești *hatamoto* al seniorului Toranaga. Că te afli aici ca să înveți limba noastră. Că el a dat satului onoarea și responsabilitatea de a te învăța. Satul este răspunzător, Anjin-san. Toți cei de aici trebuie să te ajute. Le-a spus că dacă în șase luni n-ai învățat limba mulțumitor, satul va fi ars până în temelii, dar înainte de asta fiecare bărbat, femeie și copil vor fi crucificați.

CAPITOLUL 31

Ziua era pe sfârșite, umbrele se lungeau, marea era roșiatică și adia un vânt ușor.

Blackthorne urca pe cărarea dinspre sat către casa pe care i-o arătase mai devreme Mariko și-i spusese că urma să fie a lui. Se așteptase să îl însoțească până acolo, dar el îi mulțumise și refuzase trecând pe lângă ea și sătenii ingenunchiați către promontoriu, dorind să fie singur și să se gândească.

Efortul de a gândi i se păruse prea mare. Totul părea fără rost. Își turnase apă sărată în cap ca să-și limpezească gândurile, dar fără folos. În cele din urmă renunțase și plecase înapoi rătăcind fără țintă de-a lungul țărmului, pe lângă debarcader, de-a curmezișul pieței, și prin sat până în sus către această casă unde avea să locuiască de aici înainte și unde, își amintea, nu mai fusese nici o locuință până acum. Mult mai sus, dominând dealul din față, se întindea o altă locuință acoperită în parte cu papură, în parte cu țiglă, cu o palisadă înaltă și cu multe străji la poarta întărită.

Samurarii umblau țănoși prin sat sau stăteau în grupuri, de vorbă. Cei mai mulți mărșăluiseră deja în urma ofițerilor lor, în grupuri disciplinate, în susul drumului și dincolo de deal, către tabăra lor. Blackthorne îi salutase absent pe toți samurarii întâlniți și ei salutau la rândul lor. Nu întâlnise nici un sătean.

Blackthorne se opri în fața porții. Pe grinda de deasupra ei erau pictate mai multe dintre semnele acelea ciudate și poarta însăși era întocmită iscusit ca să ascundă și în același timp să dezvăluie grădina din spatele ei.

Înainte ca el să poată împinge poarta, aceasta se deschise și un bătrân speriat se înclină și îl lăsă să treacă.

— *Konbanwa*, Anjin-san. Vocea îi tremura jalnic. Bună seara.

— *Konbanwa*, îi răspunse. Ascultă moșule, ăăă... *namae ka?*

— *Namae watashi wa*, Anjin-sama? Ah, *watashi* Ueki-ya... Ueki-ya.

Bătrânul înghiți în sec ușurat.

Blackthorne repetă numele de mai multe ori ca să și-l poată reaminti și adăugă "san" dar bătrânul își scutură capul cu putere.

— *Iyé, gomen nasai! Iyé "san"*, Anjin-sama. Ueki-ya! Ueki-ya!

537

— All right, Ueki-ya, dar se gândea de ce nu "san" ca toți ceilalți. Îi făcu semn cu mâna să plece. Bătrânul se îndepărtă șchiopătând mărunț.

— Trebuie să fiu mai atent, trebuie să-i ajut, spuse cu voce tare.

O slujnică păși temătoare printr-un *shoji* și se înclină adânc.

— *Konbanwa*, Anjin-san.

— *Konbanwa*, răspunse el, amintindu-și-o vag de pe galeră. O îndepărtă și pe ea.

Un foșnet de mătase. Fujiko ieși din casă. Mariko era cu ea.

— A fost plăcută plimbarea, Anjin-san?

— Da, plăcută, Mariko-san.

Abia dacă o băgă în seama pe ea, pe Fujiko, sau casa, sau grădina.

— Vrei puțin *cha*, sau poate *saké*? Sau poate o baie? Apa este fierbinte.

Mariko râse nervos, tulburată de privirea din ochii lui.

— Casa de baie nu este încă gata, dar nădăjduim că poate fi folosită.

— *Saké*, te rog.

— Da.

— Mai întâi puțin *saké*, Mariko-san.

Mariko vorbi cu Fujiko care dispăru înăuntrul casei. O slujnică aduse în tăcere trei perne și plecă. Mariko se așeză grațios pe una dintre ele.

— Stai jos, Anjin-san, trebuie să fi obosit.

— Mulțumesc.

Se așeză pe treptele verandei și nu-și scoase sandalele. Fujiko aduse două clondire cu *saké* și o ceașcă de ceai, așa cum îi spusese Mariko, dar nu ceașca mică de porțelan care se folosea în mod obișnuit.

— Mai bine să-i dăm iute *saké* din belșug, spusese Mariko. Ar fi bine să-l îmbătăm întrucâtva, dar seniorul Yabu are nevoie de el la noapte. O baie și *saké* poate că au să-l mai ușureze.

Blackthorne bău ceașca cu vinul încălzit fără să-i simtă gustul. Apoi a doua și a treia.

Îl priviseră urcând dealul prin crăpătura dintre două panouri *shoji* întredeschise.

— Ce-i cu el, întrebuse Fujiko alarmată.

— E mâhnit de cele spuse de seniorul Yabu, făgăduiala făcută satului.

— De ce-l frământă asta, el nu e în primejdie. Viața lui nu este amenințată.

— Barbarii sunt altfel decât noi, Fujiko-san. Anjin-san crede că sătenii sunt oameni ca toți ceilalți, ca samurarii, unii poate chiar mai buni decât samurarii.

Fujiko răsese nervos.

— Asta e o prostie, nu? Cum pot țăranii să fie egali cu samurarii?

Mariko nu răspunsese. Continuase doar să-l privească pe Anjin-san.

— Bietul om, spusese ea.

— Bietul sat. Fujiko își strâmbase cu dispreț buza de sus, subțire. O irosire prostească de țăranii și de pescari. Kasigi Yabu-san e nebun. Cum ar putea un barbar să învețe limba noastră într-o jumătate de an? Cât timp i-a trebuit barbarului Tsukku-san? Mai mult de douăzeci de ani, *neh?* Și nu-i el singurul barbar care a izbutit vreodată să învețe cât de cât japoneza?

— Nu, nu-i singurul, deși e cel mai bun de care am auzit. Da, e greu pentru ei, dar Anjin-san este un om deștept și seniorul Toranaga a spus că într-o jumătate de an, despărțit de ceilalți barbari, mâncând hrana noastră, trăind așa cum trăim noi, bând *cha*, îmbăindu-se în fiecare zi, Anjin-san va putea fi curând asemenea nouă.

Chipul lui Fujiko rămăsese neschimbat.

— Uită-te la el, Mariko-san... Atât de urât, atât de monstruos și de străin. E curios când te gândești că, oricât de mult aș urî eu barbarii, odată ce trece poarta eu mă supun și el devine stăpânul meu.

— E curajos, foarte curajos, Fujiko. Și a salvat viața seniorului Toranaga. Și e foarte prețios pentru el.

— Da, știu, și prin asta ar trebui să-mi displacă mai puțin. Dar îmi pare rău, nu pot. Cu toate astea, am să-ncerc din răspuțeri să-l schimb într-unui de-al nostru. Mă rog lui Buddha să m-ajute.

Mariko vroise să afle de la nepoata ei cauza atât de bruștei schimbări. De ce ești acum gata să-l slujești pe Anjin-san și să dai ascultare deplină seniorului Toranaga, când azi-dimineață ai refuzat să te supui, ai jurat să te omori, chiar și fără învoire, sau să-l ucizi pe barbar în somn. Ce ți-a spus seniorul Toranaga de te-ai schimbat atât, Fujiko?

Mariko, însă, o cunoștea prea bine ca să mai întrebe. Toranaga nu-i destăinuise nimic. Fujiko n-avea să-i spună. Fata fusese prea bine educată de mama ei, sora lui Buntaro, care fusese la rândul său educată de tatăl ei, Hiro-matsu.

Mă-ntreb dacă seniorul Hiro-matsu o să scape din castelul Osaka. Ținea mult la bătrânul general, socrul ei. Ce s-o fi întâmplat cu Kiri-san și cu doamna Sazuko? Unde e Buntaro, soțul meu? Unde a fost prins? Sau, o fi având timp să moară?

Mariko o urmări pe Fujiko turnând ultimile picături de *saké*. Și ceașca aceasta fu băută ca și celelalte, fără clipire.

— *Dozo, saké*, spusese Blackthorne.

Mai fu adus *saké*. Și acesta se termină.

— *Dozo, saké.*

— *Mariko-san*, spuse *Fujiko*, stăpânul n-ar mai trebui să bea, *neh?* O să se îmbete. Te rog întreabă-l dacă n-ar vrea să facă baie acum. Am să trimit după *Suwo*.

Mariko îl întrebă.

— Iartă-mă, el spune că o să facă baie mai târziu.

Fujiko poruncise să mai aducă *sake* și *Mariko* adăugă încet către slujnică

— Adu niște pește prăjit.

Noul clondir fu golit în aceeași tăcere încrâncenată. Mâncarea nu-l atrăgea, dar lua totuși o bucată la delicatele îndemnuri ale lui *Mariko*. Nu o mănca.

Mai fu adus vin și încă două clondire fură golite.

— Te rog cere iertare lui *Anjin-san* în numele meu, spuse *Fujiko*. Îmi pare tare rău, dar nu mai este *saké* în casa lui. Spune-i că-mi cer iertare pentru această lipsă. Am trimis slujnica să mai aducă din sat.

— Bine. A băut mai mult decât trebuia, deși nu pare să-l fi atins deloc. Cătuși de puțin. De ce nu ne lași acum, *Fujiko*? Acum ar fi timpul să-i fac propunerea oficială în numele tău.

Fujiko se înclină către *Blackthorne* și plecă, bucuroasă că datina cerea ca lucrurile importante să fie întotdeauna încredințate unei alte persoane. În acest fel, ambele părți puteau să-a păstreze demnitatea.

Mariko îi explică lui *Blackthorne* ce se întâmplase cu vinul.

— Cât o să dureze până o să ne mai aducă?

— Nu mult. Poate ai vrea să faci o baie acum. O să mă îngrijesc ca *saké*-ul să-ți fie trimis imediat ce sosește.

— A spus *Toranaga* ceva despre planul meu, înainte de a pleca?

Despre flotă?

— Nu, îmi pare rău, n-a spus nimic despre asta.

Mariko se aștepta să vadă la el primele semne ale beției dar, spre surpriza ei, nu se vedea nimic. Nici măcar o ușoară îmbujorare sau o împleticeală a limbii. După atât de mult vin, băut atât de repede, orice japonez s-ar fi îmbătat.

— Îți place vinul, *Anjin-san*?

— Nu prea, e prea slab. Nu mă ajută.

— Încerci să uiți?

— Nu, caut o soluție.

— Orice ți-ar putea fi de ajutor, se va face.

— Am nevoie de cărți și hârtie și ustensile de scris.

— Măine am să-ți fac rost de ele.

— Nu. În seara asta, *Mariko-san*. Trebuie să-ncep acum.

— Seniorul *Toranaga* a spus că-ți va trimite o carte. Cum i-ai zis?

Carte de gramatică și carte de cuvinte ale sfinților părinți.

— Cât timp o să-i trebuiască?

— Nu știu. Dar eu stau trei zile. Poate asta o să-ți fie de folos. Și *Fujiko-san* e aici ca să dea și ea o mână de ajutor. Ea zâmbi, fericită pentru el. Sunt onorată să-ți spun că ea îți este dată de concubină și că...

— Ce?

— Seniorul *Toranaga* a întrebat-o dacă ar vrea să fie concubina ta și ea a spus că ar fi onorată și a încuviințat. Ea o să...

— Dar eu n-am încuviințat!

— Poftim? Îmi pare rău, nu înțeleg.

— Nu o vreau. Nici concubină, nici prin preajma mea. O găsesc urâtă.

Mariko rămase cu gura căscată.

— Dar ce are asta de-a face cu o concubină oficială?

— Spune-i să plece.

— Dar, *Anjin-san*, nu poți să refuzi! Asta ar fi o insultă cumplită pentru seniorul *Toranaga*, pentru ea și pentru toată lumea. Ce rău ți-a

făcut? Nici unul. Usagi Fujiko a consim...

— Ascultă-mă! Cuvintele lui Blackthorne răsunară în verandă și în casă. Spune-i să plece.

Mariko spuse imediat

— Îmi pare rău, Anjin-san, desigur ai dreptate să fi supărat, dar...

— Nu sunt supărat, răspunse Blackthorne rece. Nu înțelegi... Nu poate să vă între în cap că *m-am săturat* să fiu o păpușă? N-am nevoie de femeia asta în preajma mea. Vreau corabia mea înapoi și echipajul și gata. N-am de gând să stau aici șase luni și mi-e silă de obiceiurile voastre. E al dracului de cumplit ca un singur om să poată amenința cu distrugerea un întreg sat doar ca să mă învețe pe mine japoneza și cât privește povestea cu concubina, care-i mai rău decât sclavajul, este o insultă afurisită să aranjezi asta fără să mă întrebi și pe mine mai înainte.

Ce s-o mai fi întâmplat, se întrebă Mariko neputincioasă. Ce are urâtenia de a face cu concubina oficială? Și oricum, Fujiko nu-i urâtă. Cum poate fi el atât de neînțeles? Apoi își aminti avertismentul lui Toranaga.

— Mariko-san, răspunzi personal mai întâi ca Yabu-san să nu se amestece în plecarea mea, după ce i-am dat sabia, și al doilea, ești în întregime responsabilă de instalarea lui Anjin-san în liniște la Anjiro.

— Am să fac tot ce pot, Alteță, dar mi-e teamă că Anjin-san mă descumpănește.

— Poartă-te cu el ca și cu un șoim. Asta-i cheia pentru el. Eu împlânzesc un șoim în două zile. Tu ai trei.

Își întoarse privirile de la Blackthorne și-și puse mintea la treabă. Seamănă într-adevăr cu un șoim când e furios, gândi. Are aceeași voce ascuțită, aceeași cruzime fără rost și, când nu e furios, aceeași privire neclintită, semeață, același fel de a se pune pe sine înaintea tuturor și întotdeauna la un pas de o izbucnire violentă.

— Sunt de acord. Ai perfectă dreptate. Ți s-au impus îngrozitor de multe lucruri și ești îndreptățit să te înfurii, spuse ea liniștitor. Da, de bună seamă, seniorul Toranaga trebuia să te întrebe chiar dacă el nu-ți înțelege obiceiurile, dar nu i-a trecut nici o clipă prin minte că ai avea ceva împotriva. A încercat doar să te onoreze așa cum ar face-o cu cel mai apropiat samurai al său. Te-a făcut *hatamoto*. Asta e aproape ca o rudă, Anjin-san. Sunt doar cam o mie de *hatamoto* în tot Kwanto. Iar în ceea ce o privește pe doamna Fujiko, a încercat doar să te ajute. Doamna Osaji Fujiko ar fi considerată... pentru noi, Anjin-san asta ar fi considerată o mare onoare.

— De ce?

— Pentru că se trage dintr-o veche familie și e foarte înzestrată. Tatăl și bunicul ei sunt *daimyo*. Desigur ea e samurai și, desigur, adăugă Mariko delicat, i-ai face o mare cinste acceptând-o. Iar ea are într-adevăr nevoie de un cămin și de o viață nouă.

— De ce?

— A rămas văduvă de curând. Nu are decât nouăsprezece ani, Anjin-san, sârmana fată, dar și-a pierdut soțul și fiul și e plină de amărăciune. Fiind concubina dumatăle oficială i s-ar deschide o nouă viață.

— Ce s-a întâmplat cu soțul și fiul ei?

Mariko șovăi, tulburată de purtarea necuviincioasă, directă, a lui Blackthorne. Dar de acum știa destul despre el ca să înțeleagă că acesta era obiceiul *lui* și nu însemna o lipsă de bună-cuviință.

— Au fost condamnați la moarte, Anjin-san. Cât timp vei sta aici vei avea nevoie de cineva ca să îngrijească de casă. Doamna Fujiko va fi...

— De ce au fost condamnați la moarte?

— Soțul ei era cât pe ce să pricinuiască moartea seniorului Toranaga. Te rog con...

— Toranaga a poruncit moartea lor?

— Da. Dar avea dreptate. Întreab-o. Ea o să încuviințeze, Anjin-san.

— Toranaga a condamnat la moarte un sugar pentru ceva făcut de tatăl lui?

— Da. E obiceiul nostru. Te rog ai răbdare cu noi. În unele privințe nu suntem liberi. Datinile noastre sunt diferite de ale voastre. Vezi, prin lege noi aparținem seniorului nostru. Prin lege, un tată are drept de viață și de moarte asupra copiilor și soției, și concubinilor, și slujitorilor. Prin lege, viața lui este în mâna seniorului său. Asta este datina noastră.

— Deci un tată poate săucidă pe oricine din casă?

— Da.

— Atunci sunteți o nație de ucigași.

— Nu.

— Dar obiceiul vostru încuviințează crima. Credeam că ești creștină.

— Sunt, Anjin-san.

— Și atunci cum rămâne cu poruncile sfinte?

— Nu pot să-ți explic, crede-mă. Dar sunt creștină, și samurai, și japoneză, și toate acestea se împacă între ele. Eu așa simt. Te rog ai răbdare cu mine și cu noi. Te rog.

— Ți-ai omorî proprii copii dacă ar porunci Toranaga?

— Da. Am doar un singur fiu dar, da, cred că aș face-o. Bineînțeles că ar fi datoria mea să fac asta. Aceasta-i legea, dacă soțul meu încuviințează.

— Sper să te ierte Dumnezeu. Pe toți.

— Dumnezeu înțelege, Anjin-san. Oh, El va înțelege. Poate te va lumina și pe dumneata ca să poți înțelege. Îmi pare rău, nu pot să-ți explic foarte bine, *neh?* Îmi cer iertare pentru lipsurile mele. Îl privi în tăcere, tulburată. Nici eu nu te înțeleg, Anjin-san. Mă descumpănești. Obiceiurile dumitale mă descumpănesc. Poate, dacă vom avea amândoi răbdare, putem învăța amândoi. Doamna Fujiko, de exemplu. Fiindu-ți concubină, va avea grijă de casa dumitale și de slujitori. De nevoile dumitale, oricare ar fi ele. Trebuie să ai pe cineva care să se îngrijească de asta. Ea va avea grijă de treburile casei, de orice. Nu e nevoie să te culci cu ea, dacă asta te frământă, dacă nu-ți e pe plac. Nici măcar nu trebuie să fi politicos cu ea, deși o merită. Ea te va sluji așa cum vei vrea, în orice fel vei dori.

— Pot să mă port cu ea oricum vreau?

— Da.

— Pot să mă culc cu ea sau să nu mă culc cu ea?

— Desigur. O să găsească ea pe cineva care să-ți placă, să-ți împlinească nevoile trupului, dacă dorești, sau n-o să se amestece.

— Pot să mă port cu ea ca cu o servitoare, o sclavă?

— Da, dar nu merită asta.

— Pot s-o dau afară, să-i poruncesc să plece?

— Dacă te jignește, da.

— Ce s-ar întâmpla cu ea atunci?

— După datină ar trebui să se întoarcă în casa părinților, acoperită de rușine, iar ei ar putea să o primească sau să nu o primească. Cineva ca doamna Fujiko s-ar omorî mai degrabă decât să îndure rușinea asta. Dar ea... trebuie să știi că adevăraților samurai nu le e îngăduit să se omoare fără încuviințarea seniorului lor. Unii o fac, desigur, dar ei nu au izbutit să-și facă datoria și nu merită să fie socotiți samurai. Eu nu m-aș omorî, oricât de mare ar fi rușinea, fără încuviințarea seniorului Toranaga sau a soțului meu. Seniorul Toranaga i-a interzis să-și ia viața. Dacă o alungi va deveni un paria.

— De ce? De ce nu ar primi-o familia ei înapoi?

Mariko oftă.

— Îmi pare rău, Anjin-san, dar dacă dumneata o alungi, va fi atât de dezonorată încât nimeni nu o va mai accepta.

— Pentru că a pângărit-o apropierea unui barbar?

— O nu, Anjin-san. Numai pentru că nu a reușit să-și facă datoria față de dumneata, spuse îndată Mariko. Este concubina dumitale acum –

seniorul Toranaga a poruncit și ea a consimțit. Ești stăpânul unei case acum.

— Oare?

— O, da, crede-mă, Anjin-san. Te bucuri de privilegiu. Iar ca *hatamoto* ești important și înstărit. Seniorul Toranaga ți-a hotărât un venit de douăzeci de *koku* pe lună. Pentru atât de mult un samurai ar trebui să ofere stăpânului său, în afara serviciilor sale, alți doi samurai înarmați, hrăniți și călări pentru un an întreg. Și, desigur, să plătească și familiilor lor. Dar dumneata nu trebuie să faci asta. Te implor,

545

privește-o pe Fujiko ca pe un om. Te implor să fi un bun creștin. Ea e o femeie de treabă. Uită urâtenia ei. Va fi o bună concubină.

— Ea n-are o casă?

— Ba da. Asta-i casa ei. Mariko se stăpâni. Te implor să o accepți oficial. Ți poate fi de mare ajutor. Te poate ajuta să înveți japoneza. Dacă vrei gândește-te la ea ca la un obiect, ca la stâlpul ăsta de lemn, sau ca la panoul *shoji*, sau ca la o piatră din grădină, oricum dorești. Îngăduie-i să rămână. Dacă nu o vrei concubină, fi milostiv. Accept-o și apoi, fiind stăpânul casei, după legea noastră, ucide-o.

— Țta-i singurul răspuns pe care îl ai, nu-i așa? Ucide.

— Nu, Anjin-san, dar viața și moartea sunt același lucru. Cine știe, poate i-ai face lui Fujiko un mare serviciu luându-i viața. E dreptul dumitale acum, în fața legii. Al dumitale. Dacă preferi să o faci paria, și acesta este tot dreptul dumitale.

— Deci sunt din nou încolțit, spuse Blackthorne. Oricum ea tot moare. Dacă nu învăț limba voastră, un sat întreg este măcelărit. Dacă nu fac ce mi se spune, vreun nevinovat e-ntotdeauna ucis. Nu-i nici o scăpare.

— Există o cale foarte ușoară, Anjin-san. Mori. Atunci nu mai trebuie să înduri ceea ce este de neîndurat.

— Sinuciderea e o nebunie și un păcat mortal. Credeam că ești creștină.

— Am mai spus că sunt. Dar pentru dumneata, Anjin-san, pentru dumneata sunt foarte multe căi de a muri onorabil fără sinucidere. Ai râs de soțul meu pentru că n-a vrut să moară luptând, *neh?* Țta nu este obiceiul nostru, dar se pare că este al vostru, așa că de ce n-o faci? Ai un pistol. Ucide-l pe seniorul Yabu. Îl crezi un monstru, *neh?* Încearcă doar să-l ucizi și-n aceeași zi vei ajunge în rai sau în iad.

El o privi, urându-i chipul senin, văzându-i totuși frumusețea.

— E o slăbiciune să mori așa, fără nici un motiv. Prostește e un cuvânt mai potrivit.

— Zici că ești creștin. Deci crezi în Iisus copilul, în Dumnezeu și în rai. Moartea n-ar trebui să te înspăimânte. Cât despre "fără motiv", depinde de dumneata să hotărăști ce are sau ce nu are valoare. S-ar putea să ai destule motive să mori.

— Sunt în puterea voastră, știi asta ca și mine.

Mariko se aplecă spre el și îl atinse compătimitoare.

— Anjin-san, uită satul. O mie de milioane de lucruri se pot întâmpla înainte de trecerea acestor șase luni. O inundație, un cutremur, sau îți iei corabia și pleci, sau Yabu moare, sau murim cu toții, sau cine știe. Lasă treburile Domnului în mâinile Domnului și *karma* să fie *karma*. Astăzi ești aici și nu poți face nimic ca să schimbi asta. Astăzi ești în viață și aici, și în mare cinste, și binecuvântat cu o avere frumoasă. Privește apusul. E minunat, *neh?* Apusul acesta există. *Mâine* nu există. Există doar *acum*. Te rog privește. Este atât de minunat și nu se va mai repeta niciodată. Niciodată. Nu *acel* apus, nicicând, până la sfârșitul lumii și după aceea. Cufundă-te în el, fă-te una cu natura și nu-ți face griji despre *karma*. A mea, a dumitale, sau a satului.

Se trezi furat de seninătatea ei și de cuvintele ei. Privi spre apus. Pete

mari, roșii-purpurii și negre se întindeau pe cer. Privi soarele până dispăru.

— Mi-ași dori să-mi fi concubină, spuse.

— Apartin seniorului Buntaro și până la moartea sa nu pot să spun sau să gândesc ceea ce ar putea fi gândit sau spus.

Karma, gândi Blackthorne. Oare accept *karma*? A mea, a ei, a lor.

Noaptea este minunată.

Ca și ea, iar ea aparține altuia.

Da, ea este minunată. Și foarte înțeleaptă. Lasă treburile Domnului în mâinile Domnului și *karma* să fie *karma*. Ai venit aici nechemat. Te afli în puterea lor.

Dar care e răspunsul?

Răspunsul va veni, își spuse, pentru că există un Dumnezeu în ceruri, pentru că există undeva un Dumnezeu.

Auzi zgomotul unor pași. Câteva torțe se apropiau din josul dealului. Douăzeci de samurai cu Omi în frunte.

— Îmi pare rău, Anjin-san, dar Omi-san poruncește să-i dai pistoalele.

— Spune-i să se ducă dracului.

— Nu pot, Anjin-san, nu îndrăznesc.

Blackthorne își ținea o mână sprijinită pe mânerul pistolului, cu ochii ațintiți spre Omi. Rămăsese cu bună știință așezat pe treptele verandei. În grădină, în spatele lui Omi, se găseau zece samurai, iar restul lângă palanchinul care aștepta. De-ndată ce Omi intrase neinvitat, Fujiko ieșise din casă și acum stătea pe verandă, albă la față, în spatele lui Blackthorne.

— Seniorul Toranga nu a avut niciodată ceva de spus și-am stat în preajma lui și a lui Yabu-san înarmat, zile întregi.

Mariko spuse nervoasă.

— Da, Anjin-san, dar te rog înțelege, ce spune Omi-san este adevărat. Obiceiul nostru este că nu poți sta în prezența unui *daimyo* înarmat. Nu ai de ce să te spe... să te îngrijorezi, Yabu-san este prietenul dumitale. Dumneata ești aici oaspetele lui.

— Spune-i lui Omi-san că nu o să-i dau pistoalele.

Apoi, fiindcă ea rămăsese tăcută, Blackthorne își ieși din fire și-și clătină capul.

— *Iyé, Omi-san! Wakarimasu ka? Iyé!*

Chipul lui Omi se încordă. Aruncă o poruncă răstită. Doi samurai înaintară. Blackthorne își smulse pistoalele. Samuraii se opriră. Amândouă pistoalele erau îndreptate direct către fața lui Omi.

— *Iyé*, zise Blackthorne. Apoi către Mariko: spune-i să-i cheme înapoi sau apăs pe trăgaci.

Ea se supuse. Nimeni nu mișcă. Blackthorne se ridică încetișor în picioare, fără să schimbe poziția pistoalelor. Omi stătea absolut nemișcat, netemător, ochii lui urmărind mișcările ca de pisică ale lui Blackthorne.

— Te rog, Anjin-san, este foarte periculos. Trebuie să-l vezi pe seniorul Yabu. Nu te poți duce cu pistoalele. Ești *hatamoto*. Ești apărat și ești de asemenea oaspetele seniorului Yabu.

— Spune-i lui Omi-san că dacă el sau oricare dintre oamenii lui se apropie la mai puțin de cinci pași de mine, îi zbor creierii.

Omi-san spune politicos:

— Pentru ultima dată îți poruncesc să-mi dai pistoalele. Acum.

— *Iyé.*

— De ce nu le lași aici, Anjin-san? N-ai de ce să te temi, nimeni nu se va atinge...

— Mă crezi prost?

— Atunci dă-i-le lui Fujiko-san!

— Ce poate face ea? El o să i le ia – oricine poate să i le ia – și atunci

sunt fără apărare.

Vocea lui Mariko deveni tăioasă.

— De ce nu mă ascuți, Anjin-san, Fujiko-san este concubina dumată, dacă-i poruncești o să-ți apere armele cu prețul vieții. Asta-i datoria ei. N-am să ți-o mai repet, dar Toda-noh-Usagi Fujiko este samurai.

Blackthorne se concentrează asupra lui Omi, abia ascultând-o.

— Spune-i lui Omi-san că nu-mi plac ordinele. Sunt oaspetele seniorului Toranaga. Sunt oaspetele seniorului Yabu. Pe oaspeți îi rogi să facă ceva, nu le *poruncești* și nu pătrunzi în casa unui om neinvitat.

Mariko traduse. Omi ascultă cu chipul lipsit de orice expresie, apoi replică scurt, privind țevile nemișcate.

— El spune: Eu, Kasigi Omi te-aș ruga să-mi dai pistoalele și te-aș ruga să vii cu mine pentru că Yasigi Yabu-sama a poruncit să i te înfățișezi. Dar Kasigi Yabu-sama mi-a poruncit să-ți poruncesc să-mi dai armele. Îmi pare rău, Anjin-san, pentru ultima dată îți poruncesc să mi le dai.

Blackthorne simțea o gheară strângându-i pieptul. Știa că va fi atacat și era furios de propria lui prostie. Dar vine o vreme când nu mai poți înghiți și scoți un pistol sau un cuțit și-atunci sângele curge din cauza mândriei tale prostești. De cele mai multe ori prostești. Dacă o fi să mor, Omi o să moară primul, pe Dumnezeuul meu!

Se simțea foarte puternic, deși cumva amețit. Apoi îi sună în urechi ceea ce-i spusese Mariko. "Fujiko e samurai. Ea este concubina ta." Și creierul lui începu să funcționeze.

— Doar o clipă. Mariko-san, te rog spune-i asta lui Fujiko-san. Chiar așa: Am să-ți dau ție pistoalele mele. Trebuie să ai grijă de ele. Nimeni, în afară de mine, nu trebuie să le atingă.

Mariko făcu ceea ce i se ceruse și în spatele lui o auzi pe Fujiko spunând "*Hai!*"

— *Wakarimasu ka*, Fujiko-san? o întrebă.

— *Wakarimasu*, Anjin-san, răspunse cu o voce subțire, nervoasă.

— Mariko-san, te rog spune-i lui Omi-san că acum am să merg cu el. Îmi pare rău de această neînțelegere. Da, îmi pare rău că a fost o neînțelegere.

Blackthorne se trase înapoi, apoi se întoarse. Fujiko primi pistoalele cu fruntea năpădită de sudoare. Se întoarse către Omi, rugându-se să fi procedat corect.

— Putem merge acum?

Omi spuse ceva lui Fujiko și întinse mâna. Femeia scutură din cap. El dădu un ordin scurt. Cei doi samurai înaintară către ea. Imediat ea strecură unul dintre pistoale în eșarfa de la *obi*, îl ridică pe celălalt cu ambele brațe întinse, îndreptându-l către Omi. Apăsă trăgaciul ușor și cocoșul se mișcă puțin.

— *Ugoku na!* spuse. *Dozo!*

Samurarii se supuseră și se opriră.

Omi vorbi iute și furios și ea-l ascultă și-i răspunse cu voce blândă și politicoasă, dar pistolul, cu cocoșul pe jumătate ridicat, nu părăsi nici o clipă fața lui.

— *Iyé, gomen nasai*, Omi-san! Nu, îmi pare rău, Omi-san.

Blackthorne aștepta.

Unul dintre samurai se mișcă puțin. Cocoșul se ridică primejdios, aproape la capătul cursei. Brațul nu tremura.

— *Ugoku na!* porunci ea.

Nimeni nu se îndoia că va apăsa pe trăgaci. Nici chiar Blackthorne. Omi-san vorbi scurt. Oamenii săi se retraseră. Ea coborî pistolul, dar rămase pregătită.

— Ce-a spus? întrebă Blackthorne.

— Doar că va raporta acest incident lui Yabu-san.

— Bine. Spune-i că o să fac la fel.

Blackthorne se întoarce către ea.

— *Domo*, Fujiko-san.

Apoi, amintindu-și felul în care Toranaga și Yabu vorbeau cu femeile, mormăi autoritar către Mariko:

— *Vino*, Mariko-san... *Ikimasho!*

Porni către poartă.

— *Anjin-san*, strigă Fujiko.

— *Hai?*

Blackthorne se opri. Fujiko se înclină și vorbi iute către Mariko.

Ochii acesteia se măriră, apoi încuviință din cap, răspunse și îi vorbi lui Omi care deasemeni încuviință, vădit furios, dar stăpânindu-se.

— Ce se-ntâmplă?

— Te rog ai răbdare, *Anjin-san*.

Fujiko strigă, și cineva răspunse din casă. O slujnică ieși pe verandă. În mâini ținea două săbii. Săbii de samurai.

Fujiko le luă respectuoasă și le oferii lui Blackthorne cu o plecăciune, vorbind domol.

Mariko spuse:

— Concubina dumitale arată că un *hatamoto* este bineînțeles obligat să poarte cele două săbii de samurai. Mai mult decât atât, e datoria lui. Ea crede că n-ar fi potrivit să te înfățișezi seniorului Yabu fără săbii – nu ar fi politicos. După legea noastră purtatul săbiilor este o *îndatorire*. Ea te întreabă dacă ai accepta să le porți pe acestea, deși lipsite de valoare, până îți vei cumpăra unele.

Blackthorne se holbă la ea, apoi la Fujiko și din nou înapoi la ea.

— Asta înseamnă că-s samurai? Că seniorul Toranaga m-a făcut samurai?

— Nu știu, *Anjin-san*, dar n-a existat niciodată un *hatamoto* care să nu fi fost samurai. Niciodată.

Mariko se-ntoarce și-l întrebă pe Omi. Nerăbdător, acesta scutură din cap și răspunse.

— Și Omi-san spune la fel. Desigur că este un privilegiu special al unui *hatamoto* acela de a purta întotdeauna săbii. Chiar și în prezența seniorului Toranaga. E de datoria lui, fiindcă este ca o gardă personală de cea mai mare încredere. De asemenea, numai un *hatamoto* are dreptul să intre oricând la seniorul său.

Blackthorne luă sabia scurtă și o înfipse la centură, apoi pe cealaltă, cea lungă, cea pentru ucidere, exact așa cum o purta Omi. Înarmat se simțea într-adevăr mai bine.

— *Arigato goziemashita*, Fujiko-san, spuse încet.

Ea coborî ochii și răspunse domol. Mariko traduse:

— Fujiko zice, cu voia dumitale, stăpâne, pentru că trebuie să înveți limba noastră corect și repede, cu umilință ar vrea să-ți spună că pentru un bărbat este mai mult decât îndeajuns să spună *domo*. *Arigato*, cu sau fără *goziemashita* este o politețe fără rost, o expresie pe care o folosesc doar femeile.

— *Hai. Domo. Wakarimasu*, Fujiko-san.

Pentru prima dată de când știa toate aceste lucruri Blackthorne o privi cu atenție. Îi văzu sudoarea de pe frunte și mâini. Ochii înguști și fața pătrată și dinții rari și ascuțiți.

— Te rog spune-i concubinei mele că în această ocazie anume, nu consider *arigato goziemashita* o politețe fără rost față de ea.

Yabu își aruncă din nou privirea către săbii. Blackthorne stătea pe o pernă în fața lui, pe locul de onoare, cu picioarele încrucișate, cu Mariko alături, iar Ygurashi lângă el. Se aflau în încăperea principală a fortăreței.

Omi sfârși de vorbit.
Yabu ridică din umeri.

— Te-ai descurcat prost, nepoate. Desigur că este datoria concubinei să-l apere pe Anjin-san și toate ale sale. Desigur că acum are dreptul să poarte săbii. Da, te-ai descurcat prost. Am arătat limpede că Anjin-san este onoratul meu oaspete aici. Cere-i iertare.

Imediat Omi se ridică și îngenunche în fața lui Blackthorne și înclinându-se spuse:

— Îmi cer iertare pentru greșeala mea, Anjin-san.

O auzi pe Mariko-san spunând că barbarul acceptă scuzele, se înclină încă o dată, se întoarce liniștit la locul său și se așază. Dar în sinea sa nu era liniștit. Acum îl stăpânea un singur gând: moartea lui Yabu.

Se hotărâse să facă ceva de neînchipuit: să-și ucidă stăpânul de drept și căpetenia clanului său.

Dar nu pentru că-l făcuse să-și ceară scuze în public barbarului. Aici Yabu avusese dreptate. Omi știa că încurcase lucrurile fără rost, căci deși Yabu îi poruncise prostește să ia deîndată, în seara asta, pistoalele, știa că ar fi putut să-i facă să plece și să le lase în casă, ca mai târziu să fie furate sau stricate.

Iar Anjin-san procedase foarte corect dându-le concubinei sale, își spuse, după cum și ea procedase la fel de corect făcând ce făcuse. Și ar fi apăsât cu siguranță pe trăgaci fără să greșească ținta. Nu mai era o taină că Usagi Fujiko își căuta moartea, sau de ce. Omi mai știa și că, fără hotărârea luată în acea dimineață, de a-l ucide pe Yabu, el ar fi pășit înainte spre moarte și apoi oamenii lui i-ar fi luat pistoalele. El ar fi murit cu cinste, așa cum și ei i s-ar fi poruncit să moară cu cinste, iar apoi bărbați și femei ar fi povestit, generații după generații, tragica întâmplare. S-ar fi scris cântece și poeme și poate chiar o piesă *Noh*, toate atât de impresionante și tragice și mărețe, despre ei trei: credincioasa concubină și credinciosul samurai, care au murit amândoi făcându-și datoria, din pricina neobișnuitului barbar venit din Mările Răsăritului.

Nu, hotărârea lui Omi nu avea nimic de-aface cu aceste scuze publice, deși nedreptatea aceasta se adăuga urii care acum îl stăpânea. Motivul principal era că astăzi, în fața țăranilor, Yabu le jignise pe mama și pe soția sa, făcându-le să aștepte ore în șir, ca țăranii, și apoi le spusese să plece fără a le băga în seamă, ca pe niște țăranici.

— Nu contează, fiule, spusese mama lui, e dreptul său.

— El este stăpânul nostru, repetase și Midori, soția lui, cu lacrimi de rușine alunecând în jos pe obraji. Te rog, iartă-l.

— Și nu v-a invitat pe nici una dintre voi să-i urați bun venit, lui și ofițerilor lui, la fortăreață, continuase Omi. Și masa pe care ați pregătit-o. Numai mâncarea și *saké*-ul au costat un *koku*.

— E datoria noastră, fiule. Este datoria noastră să facem orice dorește seniorul Yabu.

— Și porunca în privința tatei?

— Nu e încă o poruncă. E doar un zvon.

— Mesajul de la tata spune că a auzit că Yabu o să-i poruncească să-și radă capul și să devină preot, sau să-și deschidă pântecul. Soția lui Yabu s-a fâlit cu asta față de oamenii ei.

— Un spion i-a șoptit asta tatălui tău. Nu poți întotdeauna să ai încredere în spioni. Îmi pare rău, dar tatăl tău, fiule, nu e întotdeauna înțelept.

— Ce se întâmplă cu tine, mamă, dacă nu e un zvon?

— Orice s-ar întâmplă e *karma*. Trebuie să accepți *karma*.

— Nu. Insultele acestea nu pot fi răbdate.

— Te rog fiule, acceptă-le.

— I-am dat lui Yabu cheia corăbiei, cheia lui Anjin-san și a noilor barbari și calea de ieșire din capcana lui Toranaga. Ajutorul meu i-a adus o

nemăsurată cinste. Cu acel dar simbolic al sabiei este acum al doilea după Toranaga în armatele estului. Și ce am primit în schimb? Insulte murdare.

— Acceptă-ți *karma*.

— Trebuie, bărbate, te implor. Ascult-o pe doamna, mama ta.

— Nu pot să trăiesc cu rușinea asta. Mă voi răzbuna și apoi mă voi omori și voi spăla de pe mine această rușine.

— Pentru ultima oară fiule, acceptă-ți *karma*. Te rog.

— *Karma* mea este să-l distrug pe Yabu.

Bătrâna doamnă oftase.

— Foarte bine. Ești bărbat. Ai dreptul să hotărăști. Ce-o fi, o fi, dar uciderea lui Yabu, în sine, nu înseamnă nimic. Ne trebuie un plan. Fiul său trebuie de asemenea înlăturat și Ygurashi la fel. Mai ales Ygurashi. Atunci tatăl tău va putea conduce clanul așa cum este drept.

— Cum o să facem asta?

— O să ne sfătuim, tu și cu mine. Ai răbdare. Apoi va trebui să ne sfătuim și cu tatăl tău. Midori, chiar și tu poți să dai un sfat, dar încearcă să nu fie fără rost, *neh?*

— Și seniorul Toranaga? I-a dat lui Yabu sabia lui.

— Cred că seniorul Toranaga vrea doar ca Izu să fie puternic și vasal. Nu un aliat. El nu-și dorește aliați mai mult decât Taiko. Yabu crede că este aliat. Eu cred că Toranaga nu suferă aliații! Clanul nostru se va ridica ca vasal al lui Toranaga sau al lui Ishido. Pe cine o să alegem, ei? Și cum să-l omorâm?

Omi își aminti valul de bucurie ce-l învăluisese deîndată ce luase hotărârea.

Îl simțea și acum. Dar pe chipul lui nu se citea nimic, în timp ce servea *cha* și vin oferit de slujnice alese cu grijă, aduse din Mishima pentru Yabu. Îi privi pe rând – Yabu și Anjin-*san*, și Mariko, și Ygurashi. Toți așteptau ca Yabu să înceapă.

Încăperea era largă și aerisită, destul de mare ca să poată cina, bea și pălăvrăgi în ea treizeci de ofițeri. Mai erau multe alte încăperi și bucătării, pentru gârzi și servitori, și de jur împrejur o grădină și deși toate fuseseră încropite pentru scurt vreme, fuseseră totuși minunat construite și în puțin timp, și erau ușor de apărut. Că toate cheltuielile se făceau din feuda sa de curând mărită nu-l stânjenea deloc pe Omi. Era datoria lui.

Privi printr-un paravan întredeschis. Multe santinele în curtea interioară. Un grajd. Fortăreața era apărată de un șanț. Palisada era făcută din bambuși uriași, legați strâns între ei. Stâlpi mari, sprijineau acoperișul de țiglă. Pereții era din ușoare panouri-*shoji* glisante, unele acoperite cu obloane, cele mai multe cu hârtie dată cu ulei, așa cum se obișnuia. Dulapii groși ai podelei erau ridicați pe stâlpi, deasupra pământului bătătorit și acoperiți cu *tatami*.

La porunca lui Yabu, Omi golise patru sate de materialele din care fuseseră construite cele două case, iar Igurashi cumpărase *tatami* de calitate, saltele și alte lucruri de negăsit în sat.

Omi era mândru de munca sa. Tabăra pentru cei trei mii de samurai fusese terminată și ea, pe platoul de pe dealul ce străjuia drumurile care duceau către sat și către țarm. Acum satul era bine închis dinspre uscat. Dacă ar fi venit vreo primejdie dinspre mare, stăpânul ar fi avut destul timp ca să fugă.

Dar eu nu mai am nici un stăpân. Pe cine ar trebui să slujesc acum? se întrebă Omi. Ikawa Jikkyu? Ori chiar pe Toranaga? Oare Toranaga mi-ar da ce vreau eu în schimb? Sau Ishido? La Ishido e mai greu de ajuns, *neh?* Dar acum ar fi multe de spus...

În această după-amiază Yabu îl chemase pe Igurashi, Omi și cei patru căpitani și pusese în mișcare planul său ascuns, de pregătire a celor cinci sute de samurai-puşcași. Igurashi urma să fie comandant, Omi urma să conducă una dintre grupele de o sută de oameni. Se înțeleseseră cum să

împartă oamenii lui Toranaga în unități când aveau să sosească, și cum urma să fie neutralizați acești străini, dacă se dovedeau trădători.

Omi sugerase ca un alt grup la fel de tainic de trei unități, a câte o sută de samurai fiecare, să fie pregătit în același timp de cealaltă parte a peninsulei, ca rezervă, și ca o precauție împotriva unei viclenii a lui Toranaga.

— Cine o să comande oamenii lui Toranaga? Pe cine o să trimită ca înlocuitor la comandă? întrebuse Igurashi.

— N-are nici o importanță, spusese Yabu. Eu am să numesc pe cei cinci adjuncți ai săi, cărora li se va încredința responsabilitatea de a-i tăia beregata dacă va fi nevoie. Cuvântul de ordine pentru uciderea lui și-a celorlalți străini va fi "Prun". Măine, Igurashi-san, vei alege oamenii. Am să-i confirm pe fiecare personal, eu însumi și nici unul dintre ei nu trebuie să cunoască încă strategia mea în privința regimentului de muschete.

Acum, privindu-l, Omi se desfăta cu nou descoperita bucurie a răzbunării. Era ușor să-l omori pe Yabu, dar uciderea lui era legată și de altele. Numai așa ar putea tatăl său, sau fratele lui mai mare, să preia controlul clanului și feudei Izu.

Yabu intră direct în subiect.

— Mariko-san, te rog spune-i lui Anjin-san că de mâine vreau să-nceapă să-mi pregătească oamenii să tragă ca barbarii și pă vreau să învăț tot ce se poate învăța despre felul în care poartă barbarii războiul.

— Dar îmi pare rău, puștile nu vor sosi înainte de șase zile, Yabu-san, îi reaminti Mariko.

— Oamenii mei au destule ca să putem începe, relică Yabu. Vreau să începă de mâine.

Mariko îi spuse lui Blakthorne:

— Ce vrea să știe despre război? întrebă acesta.

— A spus că totul.

— Ce anume?

Mariko îl întrebă pe Yabu

— Yabu-san spune: ai luat parte la vreo bătălie pe uscat?

— Da. În Olanda. Și în Franța.

— Yabu-san spune, minunat. Vrea să cunoască strategia europeană. Vrea să știe cum se poartă războaiele în ținuturile voastre. Cu toate amănunțele.

Blakthorne se gândi o clipă, apoi spuse:

— Spune-i lui Yabu-san că pot să pregătesc oricâți oameni pentru el, și că știu exact ceea ce vrea să știe.

Aflase o grămadă de lucruri despre felul în care purtau japonezii războaiele de la fratele Domingo. Călugărul fusese un foarte bun cunoscător și deosebit de interesat.

— În defenitiv, *senhor*, spusese bătrânul, astea sunt cunoștințele de temelie, nu-i așa? Să ști cum luptă necredincioșii. Fiece părinte trebuie să-și apere turma și nu sunt oare glorioșii noștri conchistadori binecuvântatul vârf de lance al Sfintei Biserici? Și n-am fost eu alături de ei în primele linii, în Lumea Nouă și-n Filipine, și-am băgat de seamă la asta mai bine de douăzeci de ani? Știu ce-i aia războiul, *senhor*. Știu. A fost datoria mea – voia Domnului – să-nvăț ce-i războiul. Poate că Dumnezeu te-a trimis aci, să te învăț înainte de a muri. Ascultă, oile mele de aci, din temniță, au fost dascălii mei despre felul cum luptă japonezii, *senhor*. Așa că acu știu cum poartă războiul armatele lor și știu cum pot fi înfrânți. Știu cum ne pot înfrânge. Ține minte, *senhor*, îți spun un secret numai pentru sufletu' tău. Nu alătura niciodată cruzimea japoneză armelor moderne și metodelor moderne, c-atunci, pe uscat, o să ne zdrobească.

Blakthorne își încredință soarta în mâinile lui Dumnezeu și începu:

— Spune seniorului Yabu că pot să-l ajut foarte mult. Și pe seniorul Toranaga. Pot face armatele lor de neînfrânt.

— Seniorul Yabu spune că dacă cunoștințele tale se dovedesc folositoare, Anjin-san, îți va crește venitul primit de la seniorul Toranaga, de două sute cincizeci de *koku*, la cinci sute de *koku*, peste o lună.

— Mulțumește-i, dar spune că dacă fac toate astea pentru el, cer în schimb, o favoare: vreau să renunț la hotărârea luată în privința satului și-mi vreau înapoi corabia și echipajul în cinci luni.

— Anjin-san, nu te poți tocmi cu el ca un negustor, spuse Mariko.

— Te rog, spune-i. Cere-i-o ca pe o favoare umilă, din partea unui oaspete însemnat și-a unui viitor vasal recunoscător.

— Yabu-san spune că satul nu are însemnătate. Pe țărani trebuie să-i pui cu tâlpile pe jăratec ca să-i faci să joace. Nu trebuie să le porți de grijă. Cât despre corabie, ea este în grija seniorului Toranaga. El e încredințat că o s-o primești înapoi curând. M-a rugat să-i prezint cererea dumitale seniorului Toranaga în clipa când ajung în Yedo. Am s-o fac, Anjin-san.

— Te rog cere-i iertare seniorului Yabu, dar trebuie să-l rog să-și retragă hotărârea. În noaptea asta

— Abia a spus nu, Anjin-san. Ar fi lipsit de bună-cuviință.

— Da, înțeleg. Dar, te rog, cere-i-o din nou. E foarte important pentru mine... ca o cerere oficială.

— El spune că trebuie să ai răbdare. Nu le purta de grijă țăranilor.

Blackthorne dădu din cap, apoi se hotărâ:

— Îi mulțumesc. Înțeleg, da. Te rog, mulțumește-i lui Yabu-san, dar spune-i că nu pot trăi cu rușinea asta.

Mariko păli.

— Ce?

— Nu pot trăi cu rușinea de a avea satul pe cugetul meu. Sunt dezonorat. Nu pot să îndur asta, este împotriva credinței mele creștine. Va trebui să mă sinucid de îndată.

— Să te sinucizi?

— Da. Asta am hotărât să fac.

Yabu o întrerupse.

— *Nan ja, Mariko-san?*

Ea traduse poticnit cele spuse de Blackthorne. Răspunse la întrebările lui Yabu. Apoi acesta spuse:

— Dacă nu ți-aș fi văzut tresărirea, aș fi crezut că e o glumă, Mariko-san. De ce ești atât de îngrijorată? De ce crezi că o s-o faci?

— Nu știu, Alteță. El pare... Nu știu.

Vocea i se pierdu.

— *Omi-san?*

— Sinuciderea este împotriva credinței creștine, Alteță. Ei nu se omoară, cum facem noi, cum ar face-o un samurai.

— Mariko-san, ești creștină. E adevărat?

— Da, Alteță. Sinuciderea este un păcat de moarte, împotriva cuvântului lui Dumnezeu.

— *Igurashi-san, tu ce crezi?*

— Se laudă! Nu e creștin. Vă amintiți prima zi, Alteță? Țineți minte ce i-a făcut preotului și ce i-a îngăduit lui *Omi-san* să-i facă, ca să-l salveze pe băiat?

Yabu zâmbi, amintindu-și ziua și noaptea care urmaseră.

— Da, așa e. Nu e creștin, Mariko-san.

— Îmi pare rău dar nu înțeleg, Alteță. Ce s-a întâmplat cu preotul?

Yabu îi povesti ce se întâmplase în prima zi între Blackthorne și preot.

— A profanat o cruce? spuse, vădit îngrozită.

— Și a aruncat bucățile în praf, adăugă *Igurashi*. Se laudă, Alteță.

Dacă povestea asta cu satul îl dezonoarează, cum poate sta aici când *Omi-san* l-a dezonorat atât de mult urinând pe el?

— Cum? Îmi cer iertare, Alteță, repetă Mariko, dar iarăși nu înțeleg.

Yabu îi spuse lui *Omi*:

— Explică-i.

Omi se supuse. Ea era dezgustată de ce i se spunea dar nu o arătă.

— După asta Anjin-san a fost pe deplin supus, Mariko-san, sfârși Omi. Fără arme va fi întotdeauna supus.

Yabu sorbi puțin *saké*.

— Spune-i așa, Mariko-san: Sinuciderea nu intră în obiceiurile barbarilor. Este împotriva Dumnezeului său creștin. Atunci cum se poate sinucide?

Mariko traduse. Yabu îl urmărea cu atenție pe Blackthorne în timp ce acesta răspundea.

— Anjin-san își cere iertare cu mare umilință, dar spune că obicei sau nu, Dumnezeu sau nu, această rușine e prea mare ca să fie îndurată. Spune că se află în Japonia, că-i *hatamoto* și că are dreptul să trăiască după legile noastre. Măinile ei tremurau. Așa a zis, Yabu-san. Dreptul de a trăi după obiceiurile noastre, după legea noastră.

— Barbarii n-au nici un drept!

— Seniorul Toranaga l-a făcut *hatamoto*. Asta-i dă dreptul, *neh?*

O adiere atinse panourile-*shoji* făcându-le să zdrăngăne.

— Cum poate să se sinucidă? Ei? întrebă-l.

Blackthorne își scoase sabia scurtă cu vârful ascuțit ca un ac și o așeză încet pe *tatami* cu vârful spre el. Igurashi spuse simplu:

— E o înșelăciune! Cine a auzit vreodată de un barbar care să se poarte ca o persoană civilizată?

Yabu se încruntă și inima-i își încetini bătăile din cauza emoției.

— E un om curajos, Igurashi-san. Nu-i nici o îndoială în privința asta. Și ciudat. Dar asta?

Yabu vroia să vadă gestul, să cântărească tăria barbarului, să-l vadă cum se cufundă în moarte, să trăiască cu el extazul trecerii în neființă. Cu un efort opri valul crescând al propriei plăceri.

— Ce mă sfătuiești, Omi-san? întrebă răgușit.

— Alteță, ați spus satului: "Dacă Anjin-san nu învață mulțumitor." Vă sfătuiesc să faceți o ușoară concesie. Spuneți-i că oricât va învăța în următoarele cinci luni va fi socotit "mulțumitor", dar el trebuie în schimb să jure pe Dumnezeul lui că n-o să dezvăluie asta satului.

— Dar el nu e creștin! Cum o să-l lege jurământul ăsta?

— Cred că este un anume fel de creștin, Alteță. E împotriva Sutanelor Negre și asta-i important. Cred că dacă jură pe Dumnezeul lui e destul. Și va trebui de asemenea să jure în numele Dumnezeului său că se va dărui pe deplin învățaturii și slujirii Alteței voastre. Pentru că este deștept va învăța foarte mult în cinci luni. Așa, onoarea voastră este alvată, a lui – dacă există – e de asemenea salvată. Nu pierdeți nimic, câștigați totul. Foarte important e că îi câștigați supunerea prin propria lui voință.

— Crezi că o să se omoare?

— Da.

— Mariko-san?

— Yabu-san, îmi pare rău, nu pot să vă sfătuiesc. Cu câteva ore în urmă aș fi spus nu, nu are să se sinucidă. Acum nu știu. E... De când a venit după el Omi-san în seara asta e... altfel.

— Igurashi-san?

— Dacă dați înapoi acum și e doar o păcăleală o să încerce mereu același lucru. E șiret ca o vulpe-*kami*. Am văzut cu toții cât de șiret, *neh?* Într-o zi tot va trebui să spuneți "nu", Alteță. Vă sfătuiesc s-o faceți acum. Se laudă.

Omi se aplecă înainte și clătină din cap.

— Alteță, vă rog să mă iertați, dar trebuie să repet că dacă spuneți "nu", riscați o mare pierdere. Dacă se laudă – și poate foarte bine să fie așa – atunci, mândru cum e, se va umple de ură la această nouă umilire și n-o să vă ajute din toate puterile lui, așa cum aveți nevoie. A cerut o favoare ca

hatamoto și are dreptul s-o facă – el spune că vrea să trăiască, din propria lui voință, după datinile noastre. Nu-i asta un pas uriaș înainte, Alteță? Vă sfătuiesc să fiți prevăzător. Folosiți-l în avantajul vostru.

— Așa și am de gând, spuse Yabu morocănos.

Igurashi spuse:

— Da, e prețios și da, am nevoie de știința lui. Dar trebuie stăpânit și ai spus asta de multe ori, Omi-*san*. E barbar, asta e de fapt. O, știu că este *hatamoto* astăzi și da, poate să poarte cele două săbii de acum înainte. Dar asta nu-l face samurai. Nu-i samurai și nu va fi niciodată.

Mariko știa că dintre toți ea ar fi trebuit să-l înțeleagă cel mai bine, dar nu putea. Când îl înțelegea, când devenea de neînțeles. O clipă îi plăcea, în următoarea îl ura. De ce?

Blackthorne privea răscolit în depărtare. Pe fruntea lui erau picături de sudoare. Din cauza fricii? se gândi Yabu. Frică, că înșelăciunea va fi dezvăluită? Încearcă să ne înșele?

— Mariko-*san*.

— Da, Alteță.

— Spune-i... Yabu își simți dintr-o dată gura uscată și o durere în piept. Spune-i lui Anjin-*san* că nu-mi schimb hotărârea.

— Alteță, vă rog să mă iertați, dar stărui să-l ascultați sfatul lui Omi-*san*.

Yabu nu avea ochi decât pentru Blackthorne. O venă de pe frunte îi palpita.

— Anjin-*san* spune că e hotărât. Așa să fie. Hai să vedem dacă e barbar sau *hatamoto*.

Vocea lui Mariko abia se auzea.

— Anjin-*san*, Yabu-*san* spune că hotărârea rămâne neschimbată. Îmi pare rău.

Blackthorne auzi cuvintele, dar acestea nu-l tulburară. Se simțea mai puternic și mai liniștit ca oricând și-n stare de a înțelege viața mai deplin decât fusese vreodată.

Așteptând, nu-i ascultase și nu- i privise. Hotărârea fusese luată. Restul îl lăsase în mâinile Domnului. Se închisese în el ascultând mereu și mereu aceleași cuvinte, aceleași care îi deschiseseră ochii spre lumea de aici și care fuseseră cu siguranță trimise de Dumnezeu prin mijlocirea lui Mariko. "Există o cale ușoară: mori. Ca să supraviețuiești aici, trebuie să trăiești după datina noastră."

— Hotărârea rămâne neschimbată.

Deci acum trebuie să mor.

Ar trebui să-mi fie teamă, dar nu-mi e.

De ce?

Nu știu. Știu doar că odată am hotărât că singura cale de a trăi aici ca un bărbat este să o faci după obiceiurile lor. Să riști moartea, să mori – da, chiar să mori, poate – și că dintr-o dată teama de moarte dispăruse. "Viața și moartea sunt același lucru. Lasă *karma* să fie *karma*."

Nu mi-e teamă să mor.

Dincolo de panourile-*shoji* începuse să cadă o ploaie blândă. Își cobori privirea asupra pumnalului.

Am avut o viață frumoasă, gândi.

Își ridică privirea către Yabu.

— *Wakarimasu*, spuse limpede și deși știa că buzele lui alcătuiseră cuvântul, era că și cum altcineva l-ar fi rostit.

Nu se mișca rumeni. Își privi mâna dreaptă ridicând pumnalul. Apoi și stânga apucă mânerul iar lama îndreptată spre inima lui nu tremura. Acum nu auzea decât sunetul vieții sale din ce în ce mai puternic, din ce în ce mai tare până când nu-l mai putu îndura. Sufletul lui strigă chemând tăcerea veșnică.

Strigătul îi trezi reflexele. Măinile împinseră pumnalul fără șovăială

către țintă.

Omi se pregătise să-l oprească dar nu se așteptase la o lovitură atât de bruscă și de sălbatică. Și când apucă lama cu mâna stângă și garda cu dreapta, simți durerea săgetându-l și sângele țâșnind. Se împotriva cu toată puterea loviturii, dar încet, încet era înfrânt. Apoi Igurashi îi sări în ajutor. Împreună opriră lovitura și îndepărtară pumnalul. O dără subțire de sânge se prelingea din pielea lui Blackthorne, deasupra inimii unde pătrunsesse vârful pumnalului. Mariko și Yabu nu se mișcaseră.

Yabu rosti:

— Spune-i, spune-i că oricât va învăța va fi deajuns, Mariko-san.

Poruncește-i... nu, roagă-l. Roagă-l pe Anjin-san să jure așa cum a spus Omi. Totul așa cum a spus Omi-san.

Blackthorne revenea încet din moarte. Se uită la ei și la pumnal de la o distanță enormă, fără să înțeleagă. Apoi șuvoiul vieții îl inundă din nou dar el nu putea înțelege încă pe deplin, crezându-se încă mort, și nu viu.

— Anjin-san! Anjin-san!

Îi văzu buzele mișcându-se și auzi cuvintele, dar toate simțurile lui erau îndreptate asupra ploii și brizei.

— Da... Vocea-i suna încă foarte departe dar simți mirosul ploii și auzi picăturile și simțea gustul sărat al mării în aer.

Trăiesc, își spuse, minunându-se. Trăiesc și afară plouă cu adevărat și vântul este adevărat și bate din nord. Mai este și un vas adevărat, cu jăratec adevărat și dacă ridic ceașca, va avea cu adevărat lichid în ea și va avea gust. Nu sunt mort. Trăiesc!

Ceilalți ședeau tăcuți așteptând răbdători, binevoitori, spre a-i cinsti curajul. Nimeni în Japonia nu mai văzuse vreodată ce văzuseră ei. Fiecare se întreba în sinea-i: "ce va face Anjin-san acum? Va fi în stare să se ridice singur și să plece? Sau voința îl va părăsi? Cum m-aș purta eu în locul lui?"

Un slujitor aduse tăcut un bandaj și legă mâna lui Omi, acolo unde lama tăiasse adânc, oprind șuvoiul de sânge. Totul era încremenit. Din când în când Mariko îi rostea numele în șoaptă în timp ce ceilalți sorbeau *cha* sau *saké*, câte o picătură, savurând așteptarea, priveliștea și amintirile.

Pentru Blackthorne această neviață păru să dureze o veșnicie. Apoi ochii săi putură să zărească și urechile să audă.

— Anjin-san!

— *Hai?* răspunse mai obosit decât își putea aduce aminte că fusese vreodată. Mariko repetă ce spusese Omi, ca și cum ar fi venit din partea lui Yabu. Trebui să o spună de câteva ori înainte de a fi sigură că el înțelesese totul limpede. Blackthorne își adună ultimele puteri, gustând bucuria victoriei.

— Cuvântul meu e deajuns, și al lui e deajuns. Chiar și așa jur pe Dumnezeu așa cum își dorește. Da, așa cum Yabu-san va jura pe Dumnezeul lui să-și țină partea lui de învoială.

— Senior Yabu spune da. Jură pe Buddha.

Blackthorne jură așa cum dorise Yabu și acceptă puțin *cha*. Niciodată nu i se păruse atât de bun. Ceașca părea foarte grea și el nu o putu ține prea mult timp în mână.

— Ploaia e minunată nu-i așa? spuse, privind picăturile de ploaie spărgându-se și dispărând, uluit de claritatea nemăsurată a vederii sale.

— Da, îi răspunse ea blând, știind că simțurile lui erau pe o culme pe care n-o putea atinge decât cel ce pornea de bună voie în întâmpinarea morții și, printr-o necunoscută *karma*, se reîntorcea miraculos înapoi. De ce nu te odihnești acum, Anjin-san? Seniorul Yabu îți mulțumește și spune că mâine veți sta de vorbă mai mult. Ar trebui să te odihnești acum.

— Da, mulțumesc. Ar fi minunat.

— Crezi că poți să te ții pe picioare?

— Da. Cred că da.

— Yabu-san întreabă dacă ai dori un palanchin.

Blackthorne cugetă un timp. În cele din urmă hotărăște că un samurai ar merge, ar încerca să meargă.

— Nu, mulțumesc, spuse, deși și-ar fi dorit mult să poată sta întins, să fie dus înapoi, să țină ochii închiși și să adoarmă într-o clipă. În același timp știa că îi era încă frică să adoarmă ca nu cumva acesta să fie visul de după moarte și pumnalul să nu fie acolo, pe saltea, ci încă împlântat în el, cel adevărat și acesta să fie iadul sau începutul iadului.

Încet, ridică pumnalul și îl cercetă, încântat de atingerea unui lucru *real*, îl puse la loc în teacă, fiecare mișcare cerându-i mult timp.

— Îmi cer iertare că sunt atât de încet, murmură.

— Nu trebuie să-ți ceri iertare, Anjin-*san*. În noaptea aceasta ești renăscut. Aceasta este altă viață, o viață nouă, spuse Mariko mândră, plină de respect pentru el. Nu le este dat multora să se întoarcă. N-ai de ce să-ți ceri iertare, știm că-ți cere multă tărie, celor mai mulți nu le rămâne destulă putere după aceea, nici măcar să se ridice. Pot să te ajut?

— Nu, nu, mulțumesc.

— Nu-i nici o rușine să fi ajutat. Aș fi onorată să-mi îngădui să te ajut.

— Mulțumesc, dar eu... eu vreau să-ncerc, mai întâi.

Dar nu se putu ridica imediat. Trebui să se ajute cu mâinile, să se ridice mai întâi în genunchi și apoi trebui să se oprească ca să-și mai adune puterile. Mai apoi se ridică clătînându-se și aproape se prăbuși. Se clătînă, dar nu se prăbuși.

Yabu se înclină. Și Mariko și Omi, și Igurashi. Primii pași Blackthorne îi făcu împleticindu-se ca beat. Îmbrățișă un stâlp și se ținu de el un timp. Apoi porni din nou. Se poticnea, dar înainta singur, ca un bărbat. Ținea o mână pe sabia cea lungă din brâu și capul sus.

Yabu răsufle adânc și bău însetat *saké*. Când putu să vorbească îi spuse lui Mariko:

— Te rog du-te după el. Vezi să ajungă teafăr acasă.

— Da, Alteță.

După ce ea plecă, Yabu se întoarse către Igurashi:

— Tu, gunoi nerod ce ești! Pe dată Igurashi își lipi fruntea de rogojină în semn de căință. Se laudă, spuneai, *neh?* Prostia ta era să mă coste o comoară fără preț.

— Da, Alteță. Aveți dreptate, Alteță. Vă rog lăsați-mă să-mi pun capăt vieții de îndată.

— Asta ar fi prea bine pentru tine. Du-te și trăiește în grajduri până trimit după tine. Dormi cu dobitoacele. Ai un cap de dobitoc.

— Da, Alteță. Îmi cer iertare, Alteță.

— Ieși afară! Omi-*san* va comanda de acum pușcașii. Ieși afară!

Lumânările pâlăpăiră și sfârăiră. Una dintre slujnice vărsă o picătură neînsemnată de *saké* pe măsuta lăcuită din fața lui Yabu și el o certă îndelung. Ceilalți cerură îndată iertare. Le îngădui să-l îmbuneze și să-i mai toarne vin.

— Laudă! Laudă, a spus! Nerodul! De ce am atâția proști în jurul meu? Omi ședea tăcut, hohotind de răs în sinea sa.

— Dar tu nu ești prost, Omi-*san*. Sfaturile tale sunt prețioase. Feuda ta se dublează începând de astăzi. Șase mii de *koku* pentru anul viitor. Iei treizeci de *ri* în jurul satului Anjiro ca feudă.

Omi se înclină până atinse salteaua. Yabu merită să moară, gândi disprețuitor, e atât de ușor de dus de nas.

— Nu merit nimic, alteță. Nu mi-am făcut decât datoria.

— Da. Dar orice stăpân trebuie să răsplătească credința și serviciile. Yabu purta sabia Yoshimoto în noaptea aceasta. Îi făcea mare plăcere să o atingă.

— Suzu, strigă după una dintre slujnice. Trimite-l pe Zukimoto aici.
— Cât de curând va începe războiul? întrebă Omi.
— Anul aceasta. Poate că o să ai șase luni, poate nu. De ce?
— Poate că doamna Mariko ar trebui să stea mai mult de trei zile, să vă ajute.

— Ei? De ce?

— Ea este gura lui Anjin-*san*. Într-o jumătate de lună cu ea, el poate să pregătească douăzeci de oameni, care pot să pregătească o sută, care să pregătească restul. Și-atunci, dacă trăiește sau moare nu mai are importanță.

— De ce să moară?

— Va trebui să-l înfrunțați pe Anjin-*san* din nou, Alteță, mai devreme sau mai târziu. Rezultatul va putea fi diferit data viitoare, cine știe? S- ar putea să doriți să moară. Amândoi bărbații știau, așa cum știau și Mariko și Igurashi, că pentru Yabu un jurământ în numele unui zeu era fără sens și desigur nu avea de gând să-și țină nici o promisiune. Poate că va trebui să-l și forțați puțin. Odată ce aveți informațiile, la ce mai folosește învelișul?

— La nimic.

— Trebuie să învățați strategia de război a barbarilor, dar trebuie să o faceți foarte repede. Seniorul Toranaga poate să trimită după el, așa că trebuie să păstrați aici femeia cât de mult cu putință. O jumătate de lună ar trebui să ajungă ca să-i stoarceți din cap tot ce știe, acum că a promis să depună tot efortul. Va trebui să faceți încercări, să adaptați metodele lor la felul nostru de a lupta. Da, asta ar lua cel puțin o jumătate de lună, *neh?*

— Și Toranaga-*san?*

— Se va învoi, dacă i se înfățișează lucrurile cum trebuie, alteță. Trebuie. N-are de ales. Armele sunt ale lui în aceeași măsură ca și ale voastre și prezența ei neîntreruptă aici e prețioasă și în alte chipuri.

— Da, spuse Yabu cu mulțumire, căci gândul de a o ține ca ostatică îi trecuse și lui prin minte, pe corabie, când plănuise să-l ofere pe Toranaga lui Ishido. Toda Mariko trebuie să fie apărată. Ar fi rău dacă ea ar cădea pe mâini răuvoitoare.

— Da. Și poate ea ar putea fi mijlocul de a-i avea în mână pe Hiro-matsu, Buntaro și întregul lor clan. Poate chiar pe Toranaga.

— Vei alcătui mesajul în privința ei.

— Mama mea a aflat vești de la Yedo, ieri, Alteță. M-a rugat să vă spun că doamna Genjiko i-a înfățișat lui Toranaga primul său nepot, spuse Omi ca din întâmplare.

Yabu deveni imediat atent. Nepotul lui Toranaga? Ar putea fi Toranaga strâns cu ușa folosind copilul? Nepotul continuă dinastia Toranaga, *neh?* Cum îl pot avea ca ostatec?

— Și Ochiba? Doamna Ochiba? întrebă.

— Ea a părăsit Yedo cu toată suita cu trei zile în urmă. Acum trebuie să fie în siguranță pe pământurile seniorului Ishido.

Yabu se gândi la Ochiba și la sora ei, Genjiko. Atât de deosebite! Ochiba, plină de viață, frumoasă, șireată, neobosită, cea mai dorită femeie din împărăție și mama Moștenitorului. Genjiko, sora ei mai mică, tăcută, închisă, cu fața plată și ștearsă, de o cruzime ajunsă legendară chiar și acum, moștenită de la mama ei, care fusese una dintre surorile lui Goroda. Cele două surori se iubeau una pe cealaltă, dar Ochiba îl ura pe Toranaga și stirpea lui, la fel de mult cum lui Genjiko îi era scârbă de Taiko și de Yaemon, fiul său. A fost într-adevăr Taiko tatăl fiului lui Ochiba? se întrebă Yabu din nou așa cum făceau toți *daimyo* în sinea lor de ani de zile. Ce n-aș da să știu răspunsul la întrebarea asta! Ce n-aș da să o am pe femeia asta!

— Acum că doamna Ochiba nu mai este ostatecă în Yedo, asta ar putea să fie și bine și rău, spuse Yabu, iscoditor.

— Bine, numai bine. Acum Ishido și Toranaga trebuie să se înfrunte cât de curând. Omi anume nu alăturase *sama* celor două nume. Doamna

Mariko trebuie să rămână pentru siguranța voastră.

— Ai grijă de asta. Întocmește misiva și trimite-o lui Toranaga.

Suzu, slujnica, ciocâni discret și deschise ușa. Zukimoto pătrunse în cameră.

— Alteță?

— Unde sunt toate darurile pe care le-am poruncit să fie cumpărate la Mishima pentru Omi-san?

— În magazie, stăpâne. Aici este lista. Cei doi cai pot fi aleși din grajduri. Doriți să fac asta acum?

— Nu. Omi-san o să-i aleagă mâine. Yabu își aruncă ochii pe lista întocmită cu grijă. Douăzeci de chimonouri calitatea a doua, două săbii, o armură completă, reparată, dar în stare bună, doi cai, arme pentru o sută de samurai – o sabie, coif, pieptar, arc, douăzeci de săgeți și sulită pentru fiecare om. Cea mai bună calitate. Valoare totală: patru sute și douăzeci și șase de *koku*. De asemeni piatra numită "Piatra care așteaptă", valoare: neprețuită.

— A, da, spuse mai bine dispus, amintindu-și acea noapte. Piatra pe care am găsit-o în Kyushu. Vroiai să-i spui "Barbarul care așteaptă", nu-i așa?

— Da, Alteță, dacă încă vă face plăcere, spuse Omi. Dar ați putea să-mi faceți mâine cinstea de a hotărî unde ar trebui pusă în grădină? Nu cred că există un loc îndeajuns de bun.

— Mâine o să hotărâsc, da.

Yabu își lăsă gândurile să zăbovească asupra pietrei și asupra acelor zile îndepărtate când se găsea alături de prea cinstitul său stăpân, Taiko, și în cele din urmă asupra nopții cu țipete. Melancolia îi cuprinsese sufletul. Viața este atât de scurtă și tristă și crudă, cugetă. O privi pe Suzu. Slujnica zâmbi cu sfială. Avea fața ovală era subțire și foarte delicată ca și celelalte două. Toate trei fuseseră aduse cu litiera de pe domeniul său din Mishima. În noaptea aceasta toate erau desculțe cu chimonourile din cea mai bună mătase și pielea foarte albă. Curios că băieții pot fi atât de grațioși, cugetă. În multe privințe mai feminini, mai senzuali decât fetele. Apoi băgă de seamă pe Zukimoto.

— Ce mai aștepți, ei? Ieși afară!

— Da, Alteță. Mi-ați cerut să vă reamintesc de taxe, Alteță.

Zukimoto își săltă pântecul obez și asudat și se grăbi ușurat să iasă.

— Omi-san. Vei dubla toate dările de îndată, spuse Yabu.

— Da, Alteță.

— Țărani murdari! Nu muncesc îndeajuns de mult. Sunt leneși cu toții. Le apăr drumurile de bandiți, mărire, îi ocârmuiesc cu-nțelepciune și ei ce fac? Își petrec zilei bând *cha* și *saké* și mâncând orez. A venit vremea ca țăranii mei să-și cunoască îndatoririle.

— Da, Alteță, spuse Omi.

Apoi Yabu se reîntoarce la subiectul care nu-i dădea pace.

— Anjin-san m-a uimit în seara aceasta! Pe tine nu?

— O, da. Într-adevăr, alteță. Mai mult decât pe domnia-voastră. Dar ați fost înțelept să-l lăsați în voia lui.

— Vrei să spui că Igurashi a avut dreptate?

— Mai degrabă vă admir înțelepciunea, Alteță. Ar fi trebuit să spuneți nu odată și-odată. Cred că a fost foarte înțelept s-o spuneți acum, în noaptea asta.

— Am crezut c-o să se omoare. Da. Mă bucur c-ai fost pregătit. Hotărâsem că trebuie să fi pregătit. Anjin-san e un om extraordinar pentru un barbar, *neh*? Păcat că-i barbar și atât de naiv.

— Da.

Yabu căscă. Acceptă *saké* de la Suzu.

— O jumătate de lună, zici? Mariko-san ar trebui să stea măcar atât, Omi-san. Apoi am să hotărâsc soarta ei și-a lui. Va trebui să primească o

altă lecție cât de curând. Râse, arătându-și dinții stricați. Dacă Anjin-san ne-nvață pe noi, trebuie să-l învățăm și noi pe el, *neh?* Ar trebui să i se arate cum se face *seppuku* corect. Asta ar merita privit, *neh?* Ai grijă de asta. Da. Cred că zilele barbarului sunt numărate.

CAPITOLUL 32

Douăsprezece zile mai târziu, după-amiaza, sosi un curier din Osaka. Îl însoțea o escortă de zece samurai călări. Caii lor erau numai spume și aproape morți de oboseală. Stegulețele de la capătul sulitelor purtau însemnele atotputernicului Consiliu al Regenților. Era o vreme înăbușitoare, închisă și umedă.

Curierul era un samurai de rang înalt, slab, cu trăsături aspre, unul dintre locotenenții lui Ishido. Îl chema Nebara Jozen și era cunoscut pentru cruzimea lui. Chimonoul său gri, de uniformă, era zdrențuit și pătat de noroi, iar ochii roșii de oboseală. Refuză mâncarea și băutura și ceru nepolitic să fie primit de îndată de Yabu.

— Iartă-mi înfașura, Yabu-san, dar treburile mele sunt grabnice, spuse. Da, îți cer iertare. Stăpânul meu întreabă, mai întâi, de ce pregătești soldații lui Toranaga împreună cu ai tăi și apoi de ce fac instrucție cu atâtea puști?

Yabu se înroșise din cauza neobrăzării celui alt, dar se stăpâni, știind că Jozen trebuia să aibe instrucțiuni amănunțite și că o astfel de lipsă de bună-cuviință trăda intențiile unei discuții de pe poziții de forță. Și de asemenea era tare neliniștit că din nou cineva dintre cei din preajma sa lăsase să-i scape câte ceva.

— Ești prea-binevenit, Jozen-san. Poți să-l încredințezi pe stăpânul dumitale că întotdeauna interesele sale au fost aproape de inima mea, puse cu o curtenie care nu păcălea pe niciunul dintre cei de față. Se aflau pe veranda fortăreței. Omi se găsea chiar în spatele lui Yabu. Igurashi, care fusese iertat de câteva zile, era mai aproape de Jozen, iar în jurul lor erau gărzile personale.

— Ce altceva mai spune stăpânul domniei tale?

Jozen răspunse:

— Stăpânul meu va fi bucuros să audă că îi împărtășești interesele. Acum, despre puști și instrucție: stăpânul meu ar vrea să știe de ce fiul lui Toranaga, Naga, este loțiitor la comandă? Loțiitor la comanda a ce? Ce-i atât de important ca fiul lui Toranaga trebuie să se afle aici, întreabă politicos generalul Ishido. Acest lucru îl interesează. Da. Tot ceea ce fac aliații lui îl interesează. De ce, de pildă, i s-a încredințat barbarului, după câte se pare, comanda instrucției? Instrucția cui? Da, Yabu-sama, și asta este de asemenea foarte interesant.

Jozen își așeză săbiile mai comod, bucuros că spatele îi era apărat de oamenii săi. Apoi:

— Consiliul Regenților se întâlnește din nou în prima zi cu lună nouă. În douăzeci de zile. Ești invitat oficial la Osaka să-ți reinnoiești jurământul de credință.

Yabu simți un nod în stomac.

— Am înțeles că Toranaga-sama și-a dat demisia.

— Și-a dat, Yabu-sama, într-adevăr, dar seniorul Ito Teruzumi îi ia locul. Stăpânul meu va fi noul președinte al regenților.

Yabu fu cuprins de spaimă. Toranaga spusese că cei patru regenți nu se vor înțelege niciodată asupra celui de-al cincilea. Ito Teruzumi era un *daimyo* neînsemnat din provincia Negato, în vestul insulei Honshu, dar familia sa era străveche, descendentă din linia Fujimoto, așa că putea fi acceptat ca regent, deși era un om neisprăvit, efeminat și ușor de dus de

nas.

— Voi fi onorat să primesc invitația, spuse Yabu, încercând să câștige timp ca să poată chibzui.

— Stăpânul meu s-a gândit că s-ar putea să vrei să pleci deîndată. Atunci ai putea fi la Osaka pentru întâlnirea oficială. Mi-a poruncit să-ți spun că toți *daimyo* primesc aceeași invitație. Acum. Așa vor avea cu toții prilejul să fie acolo la timp în cea de-a douăzeci și una zi. Pentru a cinsti întâlnirea, Maiestatea Sa Imperială, împăratul Go-Nijo, a încuviințat o ceremonie a privitului florilor. Jozen îi întinse un sul oficial.

— Acesta nu poartă sigiliul Consiliului Regenților.

— Stăpânul meu a făcut invitația acum, știind că, ca vasal credincios al răposatului Taiko, ca vasal credincios al lui Yaemon, fiul și moștenitorul său și ocârmuitorul de drept al imperiului, când va avea vârsta potrivită, vei înțelege că noul Consiliu va încuviința, de bună seamă, fapta lui. *Neh?*

— Va fi cu siguranță o onoare să asist la adunarea oficială.

Yabu se lupta să nu lase gândurile să i se citească pe față.

— Bine, spuse Jozen. Scoase un alt sul, îl desfășură și-l ridică. Aceasta este o copie a scrisorii de numire a seniorului Ito, recunoscută, semnată și confirmată de ceilalți regenți. Seniorii Ishido, Kiyama, Onoshi și Sugiyama.

Jozen nu se obosi să-și ascundă o privire triumfătoare, știind că aceasta închidea definitiv capcana pentru Toranaga și aliații săi și în aceeași măsură îl făcea pe el și pe oamenii lui de neatins.

Yabu luă sulul de hârtie. Degetele îi tremurau. Nu era nici o îndoială în privința autenticității lui. Fusesse contrasemnat de doamna Yodoko, soția lui Taiko, care confirma că documentul era autentic și semnat în prezența ei, una dintre cele șase copii care fuseseră trimise prin Imperiu și că această copie anume fusesse pentru seniorii de Iwari, Mikawa, Totomi, Sugura, Izu și Kwanto. Era datată cu unsprezece zile în urmă.

— Seniorii de Iwari, Mikawa, Sugura și Totomi au acceptat deja. Acestea sunt sigiliile lor. După 'dumneata, ultimul pe listă este seniorul Toranaga.

— Te rog mulțumește-i stăpânului domniei tale și spune-i că mă pregătesc să-l întâlnesc și să-l felicit.

— Bine. Am să-ți cer asta în scris. Chiar acum, ar fi potrivit.

— Astă seară, Jozen-*san*, după masa de seară.

— Foarte bine. Și-acum putem merge să vedem instrucția.

— Nu e nici una astăzi. Toți oamenii mei sunt în marș forțat.

În clipa în care Jozen și oamenii lui intraseră în Izu, i se dăduse de știre în mare grabă lui Yabu, care ordonase pe dată oamenilor lui să înceteze focurile de armă și să continue numai instrucția fără trageri, departe de Anjiro.

— Mâine poți veni cu mine – la prânz, dacă dorești.

Jozen privi cerul. Era aproape de înserat.

— Bine. Mi-ar prinde bine un pui de somn. Am să mă întorc pe seară, cu voia dumitale. Atunci dumneata și comandantul dumitale, Omi-*san* și adjunctul la comandă, Naga-*san*, îmi veți povesti, în interesul stăpânului meu, despre instrucție, despre puști și toate celelalte. Și despre barbar.

— Este... Da, de bună seamă. Yabu făcu un semn către Igurashi. Pregătește încăperile pentru preanonoratul nostru oaspete și oamenii săi.

— Îți mulțumesc, dar nu e nevoie, spuse Jozen de-ndată. Pământul este de ajuns ca așternut pentru un samurai, iar șaua îmi va fi pernă. Doar o baie, dacă se poate... Cu umezeala asta, *neh?* Vom face tabără pe deal – desigur, cu voia dumitale.

— Cum dorești.

Jozen se înclină țeapăn și se îndepărtă, înconjurat de oamenii săi. Toți erau înarmați până-n dinți. Doi arcași fuseseră lăsați să țină caii.

După ce ajunseră destul de departe, chipul lui Yabu se schimonosi de mânie.

— Cine m-a trădat? Cine? Unde-i iscoada?

La fel de pământiu la chip, Igurashi îndepărtă gărzile cu un semn.

— Yedo, Alteță, spuse. Acolo trebuie să fie. Aici taina e desăvârșită.

— *Oh ko!* spuse Yabu, aproape sfâșiindu-și hainele. Sunt trădat!

Suntem izolați! Izu și Kwanto sunt izolate. Ishido a învins. A învins.

Omi spuse repede:

— Nu până peste douăzeci de zile, Alteță. Trimiteți de-ndată un mesaj seniorului Toranaga. Dați-i de știre că...

— Prostule! șuieră Yabu. Desigur că Toranaga deja știe. Unde eu am o iscoadă, el are cincizeci. M-a lăsat în cursă.

— Eu nu cred asta, Alteță, spuse Omi netemător. Iwari, Mikawa, Totomi, Sugura, îi sunt cu toți dușmani, *neh?* Lui și tuturor celor care sunt aliați cu el. Nu l-ar preveni niciodată. Așa că probabil el nu știe nimic încă. Dați-i de știre și sfătuiți-l...

— N-ai auzit? țipă Yabu. Toți patru regenții s-au înțeles în privința numirii lui Ito, prin urmare Consiliul e din nou legal și se-ntâlnește în douăzeci de zile.

— Răspunsul la asta este simplu, Alteță. Sfătuiți-l pe Toranaga să-l omoare de îndată pe Ito Teruzumi sau pe oricare dintre ceilalți regenți.

Yabu rămase cu gura căscată.

— Ce?

— Dacă nu vreți să faceți asta, trimiteți-mă pe mine, lăsați-mă pe mine să încerc. Sau pe Igurashi-*san*. Dacă seniorul Ito e mort; Ishido e neputincios din nou.

— Nu-mi dau seama dacă ai înnebunit, sau ce? spuse neajutorat Yabu. Îți dai seama ce-ai spus acum?

— Alteță, vă implor, fiți răbdător cu mine. Anjin-*san* v-a dat cunoștințe de neprețuit, *neh?* Mai mult decât am visat vreodată c-ar fi puțință. Acum și Toranaga știe asta, din rapoartele voastre și probabil din rapoartele personale ale lui Naga-*san*. Dacă putem câștiga îndeajuns de mult timp, cele cinci sute de puști ale noastre și celelalte trei sute vă vor da suficientă putere în înfruntare, dar numai o dată. Când dușmanul, oricine ar fi, va vedea felul în care folosiți oamenii și armele de foc, va învăța repede. Dar va fi pierdut această primă bătălie. Dacă este cea potrivită, ea îi va aduce lui Toranaga victoria deplină.

— Ishido nu are nevoie de nici o bătălie. În douăzeci de zile el are mandatul Împăratului.

— Ishido e un țaran. Este fiul unui țaran, un mincinos, și-și părăsește tovarășii în luptă.

Yabu se holbă la Omi, împurpurat la față.

— Tu știi ce vorbești?

— Asta-i ceea ce a făcut în Coreea. Am fost acolo, am văzut-o, tatăl meu a văzut-o. Ishido ne-a părăsit *într-adevăr*, pe noi și pe Buntaro-*san*, și ne-a lăsat să ne croim singuri drum printre dușmani. E doar un țaran viclean – câinele lui Taiko, de bună seamă. Nu poți să ai încredere în țărani. Dar Toranaga este Minowara. În el te poți încrede. Vă sfătuiesc să aveți în vedere numai interesele lui Toranaga.

Yabu își clătină capul neîncrezător.

— Ești surd? Nu l-ai auzit pe Nebara Jozen? Ishido a învins. Consiliul va primi împuternicirea în douăzeci de zile.

— *S-ar putea* s-o primească.

— Chiar dacă Ito... Dar cum ai putea? Nu-i cu puțință.

— Desigur că aș putea încerca, dar n-aș reuși la timp. Nici unul dintre noi n-ar putea. Nu în douăzeci de zile. Dar Toranaga ar putea reuși.

Omi știa că își vârâse capul între fălcile dragonului.

— Vă rog să mai chibzuiți.

Yabu își șterse fața cu mâinile. Trupul îi era learcă de sudoare.

— După invitația asta, dacă Consiliul este întrunit și eu nu sunt de

față, eu și întregul meu clan este mort și tu alături de noi. Am nevoie de două luni, cel puțin, să-mi pregătesc regimentul. Chiar dacă i-am avea pregătiți acum, Toranaga și cu mine n-am putea niciodată să-i învingem pe toți ceilalți. Nu, greșești, trebuie să-l sprijin pe Ishido.

Omi spuse:

— Nu trebuie să plecați la Osaka mai devreme de zece zile, paisprezece dacă plecați în marș forțat. Spuneți-i de îndată lui Toranaga despre Nebara Jozen. Veți salva Izu și casa Kasigi. Vă rog, Ishido vă va trăda și vă va înghiți. Ikawa Jikkyu este ruda lui, *neh?*

— Și ce facem cu Jozen? exclamă Igurashi. Ei? și cu puștile, cu toată strategia, vrea să știe totul în seara asta.

— Spuneți-i amănunțit, nu e altceva decât o slugă, spuse Omi, începând să-i aducă acolo unde vroia el. Știa că riscă totul, dar trebuia să încerce să-l ferească pe Yabu de a i se alătura lui Ishido și de a năruți ocazia pe care o aveau. Dezvăluți-i toate planurile voastre.

Igurashi se împotrivi înfierbântat.

— Din clipa în care Jozen află ce facem noi, o să trimită un mesaj seniorului Ishido. E prea important ca să n-o facă. Ishido o să ne fure planul și suntem terminați.

— O să urmărim mesagerul și-l ucidem când o să ne fie la îndemână. Yabu se înroși.

— Pergamentul acela era semnat de cele mai înalte autorități din țară. Toți călătoresc sub protecția regenților. Trebuie să fi nebun să sugerezi un asemenea lucru. Asta m-ar scoate în afara legii.

Omi clătină capul păstrându-și siguranța pe chip.

— Cred că Yodoko-*sama* și ceilalți au fost prostiți, așa cum a fost și Înălțimea Sa Imperială, de către trădătorul Ishido. Trebuie să apărăm puștile, Alteță. Trebuie să oprim orice mesager.

— Tăcere! Sfatul tău e o nebunie!

Omi se plecă sub șfichiul glasului, dar își ridică privirea și spuse liniștit:

— Atunci, vă rog să-mi îngăduiți să-mi fac *seppuku*, Alteță. Dar mai întâi, vă rog, să-mi îngăduiți să termin. Nu mi-aș îndeplini datoria dacă n-aș încerca să vă apăr. Vă cer această ultimă favoare ca un vasal credincios.

— Termină!

— *Acum* nu există nici un Consiliu al Regenților, așa că nu există nici protecție legală pentru acest Jozen neobrăzat și prost crescut și pentru oamenii lui, doar dacă nu vă plecați în fața unui document ilegal din... Era să spună "slăbiciune", dar schimbă cuvântul și-și păstra vocea autoritară. Prea mare încredere, ca și ceilalți, Alteță. *Acum Consiliul nu există*. Ei nu vă pot porunci ce să faceți, nici vouă și nici altcuiva. Odată numit, da, poate s-o facă, și atunci va trebui să vă supuneți. Dar acum, câți dintre *daimyo* se vor supune înainte ca poruncile *legale* să fie date? Doar aliații lui Ishido, *neh?* Nu sunt Iwari, Mikawa, Totomi și Sugura, toate domeniile astea, stăpânite de rudele sale și aliați pe față cu el? Documentul ăsta înseamnă război, fără îndoială. Da, dar vă implor să îl purtați după voia voastră, nu a lui Ishido. Priviți amenințarea asta cu disprețul pe care îl merită. Toranaga n-a fost niciodată înfrânt în luptă. Ishido a fost. Toranaga s-a ferit să se alătore atacului dezastruos al lui Taiko asupra Coreei. Ishido nu. Toranaga sprijină corăbiile și comerțul. Ishido nu. Toranaga vrea flota barbarului – nu l-ați sfătuit personal? Ishido nu. Ishido va închide imperiul. Toranaga îl va păstra deschis. Dacă câștigă, Ishido îi va da lui Ikawa Jikkyu feuda voastră ereditară – Izu. Toranaga vă va da toate provinciile lui- Jikkyu. Sunteți principalul aliat al lui Toranaga. Nu v-a dat sabia lui? Nu v-a dat conducerea pușcașilor lui? Nu garantează armele pușcașilor o victorie, *prin surprindere?* Ce v-a dat în schimb țaranul Ishido? Trimite un samurai *ronin*, lipsit de bună-cuviință, cu poruncă să vă facă de răs în propria

provincie. Eu spun că Toranaga Minowara este singura voastră șansă. Trebuie să fiți alături de el.

Se înclină și așteaptă în tăcere.

Yabu aruncă o privire la Igurashi.

— Ei bine?

— Sunt de-acord cu Omi-san, Alteță. Fața lui Igurashi oglindea îngrijorarea. Cât despre uciderea mesagerului, cred că ar fi periculos, e fără întoarcere, Alteță. Jozen va trimite cu siguranță unul sau doi, mâine. Poate ar putea să dispară uciși de bandiți... se opri în mijlocul frazei. Porumbei călători. Erau două coșuri cu ei, pe caii de povară ai lui Jozen.

— Va trebui să-i otrăvim la noapte, spuse Omi.

— Cum? Sunt păziți cu toții.

— Nu știu. Dar trebuie să fie îndepărtați sau schilodiți înainte de răsăritul soarelui.

Yabu spuse:

— Igurashi, trimite oameni să-l urmărească pe Jozen de-ndată. Vezi dacă și-a trimis vreun porumbel acuma, astăzi!

— Vă sfătuiesc să trimiteți toți șoimarii noștri cu șoimii către est, tot acum, adăugă Omi grăbit.

Igurashi spuse:

— O să bănuiască trădarea dacă-și vede păsările doborâte sau schilodite.

Omi ridică din umeri.

— Trebuie să fie oprit.

Igurashi privi către Yabu.

Yabu încuviință resemnat.

— Fă-o!

Când Igurashi se întoarse, spuse:

— Omi-san, mi-a trecut prin minte un lucru. Multe dintre cele ce ai spus despre Jikkyu și seniorul Ishido sunt adevărate. Iar dacă ne sfătuiești să facem să dispară mesagerii, de ce să ne mai pierdem vremea cu Jozen? De ce să-i mai spunem ceva? De ce să nu-l ucidem de îndată?

— De ce nu, într-adevăr? Numai dacă nu cumva asta nu îl distrează pe Yabu-sama. Sunt de acord că planul tău e mai bun, Igurashi-san, spuse Omi.

Amândoi bărbații priveau acum la Yabu.

— Cum pot să țin armele ascunse? îi întrebă.

— Ucideți-l pe Jozen dimpreună cu oamenii săi, răspunse Omi.

— Nu-i altă cale?

Omi își clătină capul. Igurashi își clătină capul.

— Poate m-aș putea tocni cu Ishido, spuse Yabu cutremurat, încercând să găsească o cale de ieșire din capcană. Ai dreptate în ceea ce privește timpul. Am zece zile, paisprezece, în cel mai bun caz. Cum să mă port cu Jozen și totuși să-mi las timp de mișcare?

— Ar fi înțelept să vă prefăceți că plecați la Osaka, spuse Omi. Dar nu e nici un rău să-l informați de îndată pe Toranaga, *neh?* Unul dintre porumbeii noștri ar putea ajunge la el înainte de căderea serii. Poate. Nu e nici un rău în asta.

Igurashi spuse:

— Ați putea să-i spuneți seniorului Toranaga despre sosirea lui Jozen și despre întrunirea Consiliului în douăzeci de zile, da. Dar despre cealaltă, despre asasinarea seniorului Ito, asta-i prea primejdios ca să fie scris, chiar dacă... Mult prea primejdios, *neh?*

— Așa e. Nimic despre Ito. Toranaga trebuie să se gândească la asta el singur. E limpede, *neh?*

— Da, Alteță. De neînchipuit, dar limpede.

Omi aștepta în tăcere, mintea lui căutând înfrigurată o soluție. Ochii lui Yabu erau ațintiți asupra lui, dar nu-i era teamă. Sfatul său fusese

sănătos și oferit doar pentru apărarea clanului, familiei și a lui Yabu, actualul conducător al clanului. Hotărârea sa de a-l înlătura pe Yabu și a schimba conducerea nu-l împiedica să-i dea acestuia un sfat înțelept. Și era pregătit să moară, dacă Yabu era atât de prost să nu accepte ceea ce era atât de vădit adevărat, căci atunci în curând nu va mai fi nici un clan de condus. *Karma*.

Yabu se aplecă înainte încă nehotărât.

— Există vreo cale de al îndepărta pe Jozen și oamenii lui, fără vreun pericol pentru mine, ca să pot rămâne neangajat încă zece zile?

— Naga. Împingeți-l în cursă pe Naga, spuse simplu Omi.

Pe înserat, Blackthorne și Mariko sosiră călări la poarta casei sale, urmați de ceilalți călăreți. Amândoi erau obosiți. Ea călărea bărbătește, purtând pantaloni largi și o pelerină strânsă cu o cingătoare. Avea o pălărie cu boruri mari și mănuși, ca s-o apere de soare. Chiar și țărâncile încercau să-și apere fața și mâinile de razele soarelui. Din timpuri străvechi, cu cât era pielea mai închisă, cu atât omul era mai de rând, cu cât era mai albă, cu atât mai prețuit.

Servitorii apucară caii de frâie și-i purtară spre grajd. Blackthorne dădu drumul suitei într-o japoneză acceptabilă și o salută pe Fujiko, care-l aștepta mândră pe verandă, ca de obicei.

— Pot să-ți ofer *cha*, Anjin-san? spuse ea ceremonios, ca de obicei.

— Nu, spuse și el ca de obicei. Mai întâi o să fac o baie. Apoi *saké* și ceva de mâncare.

Și, ca de obicei, îi răspunse la plecaciune și porni pe un coridor către spatele casei, în grădină, de-a lungul cărării care ducea la casa de baie făcută din chirpici. Un servitor îi luă hainele și el intră înăuntru și se așeză jos, gol. Alt servitor îi frecă spatele, îl săpuni, îi clăbuci părul și turnă apă peste el ca să îndepărteze spuma și murdăria. Apoi, complet curat, intră treptat, pentru că apa era foarte fierbinte, în cada uriașă de fier și se lungi în ea.

— Iisuse Cristoase, e grozav! exclamă și cu ochii închiși, și cu sudoarea prelingându-i-se pe frunte, lăsă căldura să i se strecoare în mușchi.

Auzi ușa deschizându-se și vocea lui Suwo spunând "bună seara, stăpâne!", și multe alte cuvinte japoneze, pe care nu le înțelese. Dar în seara asta era prea obosit ca să încerce să pâlăvrăgească cu Suwo. Și baia, așa cum Mariko îi explicase de multe ori, "nu este doar pentru curățatul pielii, baia e un dar al nostru dat de zei, sau de Dumnezeu, o plăcere binecuvântată de care să te bucuri și pe care trebuie s-o înțelegi astfel".

— Nu vorbă, Suwo, spuse. Astă seară vreau gândesc.

— Da, stăpâne. Vă cer iertare dar ar trebui să spuneți: "astă seară aș vrea să mă gândesc".

— Astă seară aș vrea să mă gândesc, repetă Blackthorne, corect, în japoneză, încercând să-și fixeze în minte sunetele aproape de neînțeles, bucuros să fie îndrumat, dar și foarte sătul de asta.

— Unde este gramatica-dicționar? o întrebă pe Mariko de cum o văzuse în acea dimineață. Yabu-*sama* a mai făcut o cerere pentru ea?

— Da. Te rog ai răbdare, Anjin-san. Va sosi în curând.

— Era vorba să fie trimisă cu galera și trupele. N-a sosit. Trupele și armele au sosit, dar nu cărțile. Am noroc că ești aici. Ar fi imposibil fără dumneata.

— Greu, dar nu imposibil, Anjin-san.

— Cum spun: "Nu, așa e greșit! Trebuie să alergați toți ca o echipă, să vă opriți ca o echipă, să ochiți și să trageți ca o echipă?"

— Cu cine vorbești, Anjin-san? întrebă ea.

Și-apoi din nou simțise cum Crește în el nemulțumirea.

— Este foarte greu, Mariko-san.

— O, nu, Anjin-san, japoneza este foarte simplu de vorbit, față de alte limbi. Nu sunt articole, nu există conjugări, sau infinitive. Toate verbele sunt regulate, se termină în *masu* și poți să spui aproape orice, folosind numai prezentul, dacă vrei. Ca să întrebi ceva, doar adaugi *ka* după verb. Pentru negație doar schimbi *masu* în *masen*. Ce poate fi mai ușor? *Yukimasu* înseamnă "eu plec", dar tot atât de bine "tu, el, ea, noi sau ei pleacă" sau "vor pleca", sau chiar "au plecat". Chiar și pluralul și singularul sunt la fel. *Tsuma* înseamnă "nevastă" sau "neveste". Foarte simplu.

— Bine, atunci cum faci deosebirea între "eu plec" – *yukimasu* – și "ei au plecat" – *yukimasu*?

— Prin intonație, Anjin-san, și ton. Ascultă: *yukimasu* – *yukimasu*.

— Dar amândouă sună exact la fel.

— Ah, Anjin-san, asta pentru că gândești în propria ta limbă. Ca să înțelegi japoneza, trebuie să gândești în japoneză. Nu uita că limba noastră este limba infinitului. Este totul atât de simplu, Anjin-san. Schimbă-ți doar felul de a vedea lumea. Japoneza e ca învățarea unei noi arte, desprinsă de lume... E totul atât de simplu.

— Rahat, murmurase în engleză și se simțise mai bine.

— Ce? Ce-ai spus?

— Nimic, dar ce spui nu are sens.

— Învață caracterele scrise, spusesese Mariko.

— Nu pot, mi-ar lua prea mult. Pentru mine n-au nici un înțeles.

— Uite, sunt într-adevăr niște desene simple, Anjin-san. Chinezii sunt foarte deștepți. Am împrumutat scrierea lor acum o mie de ani. Uite, ia acest caracter sau simbol, pentru porc.

— N-arată a porc.

— Odată a semănat, Anjin-san. Lasă-mă să-ți arăt. Iată. Adaugă simbolul pentru acoperiș, deasupra simbolului pentru porc și ce ai?

— Un porc și-un acoperiș.

— Dar ce-nseamnă asta, noul caracter?

— Nu știu.

— "Casă". În vremurile vechi, chinezii socoteau că un porc sub un acoperiș însemna casă. Nu erau budiști, ei mâncau carne, așa că pentru ei, ca țărani, un porc reprezenta bogăție, deci o casă bună. De-aici și caracterul.

— Dar cum îl rostești?

— Asta depinde, dacă ești chinez sau japonez.

— *Oh ko!*

— *Oh ko!* într-adevăr, răsese ea. Iată un alt caracter. Simbolul pentru acoperiș și simbolul pentru porc și simbolul pentru femeie. Un acoperiș cu doi porci dedesubt, înseamnă mulțumire. Un acoperiș cu două femei dedesubt, înseamnă neînțelegere, *neh?*

— Fără-ndoială.

— Desigur, chinezii sunt foarte proști în multe privințe, iar femeile lor nu sunt educate așa cum sunt femeile de aici. Nu e nici o neînțelegere în casa ta, nu-i așa?

Blackthorne cugeta la asta acum, în cea de-a douăsprezecea zi a renașterii sale. Nu, nu era nici o neînțelegere. Dar nici nu era o casă. Fujiko era doar ca o menajeră de încredere și noaptea asta, când ei se vor duce să se culce, cuverturile vor fi desfăcute și ea va sta ingenunchiată lângă ele, răbdătoare, fără nici o expresie. Va fi îmbrăcată în chimonoul său de dormit, care era asemănător cu un chimonou de zi, dar mai moale și numai cu o eșarfă lejeră în locul *obi*-ului țepăn din jurul mijlocului.

— Mulțumesc, doamnă, avea să spună el. Noapte bună. Ea avea să se incline și să plece tăcută către camera vecină, lângă cea în care dormea Mariko. Apoi el se va băga sub plasa fină de mătase, împotriva țânțarilor.

Nu mai văzuse niciodată până acum asemenea poloage. Apoi avea să stea lungit pe spate, mulțumit, în noapte, ascultând cele câteva insecte zumzâind afară și-și va lăsa gândurile să rătăcească asupra Corăbiei Negre și cât de importantă era ea pentru Japonia. Fără portughezi nu exista comerț cu China și nici mătase pentru îmbrăcăminte sau pentru poloage. Chiar și acum, deși sezonul umed abia începea, le cunoștea valoarea. Dacă noaptea dormea agitat, o slujnică avea să deschidă ușa aproape imediat ca să întrebe dacă dorește ceva. Odată nu înțelesese. Îi făcuse semn slujnicei să plece și ieșise în grădină, așezându-se pe trepte, ca să privească luna. După câteva clipe apăruse Fujiko, ciufulită și somnoroasă și se așezase tăcută în spatele lui.

— Pot să-ți aduc ceva, stăpâne?

— Nu, mulțumesc. Te rog du-te și te culcă.

Spusese ceva ce el nu înțelesese. Îi făcuse din nou semn să plece, așa că ea vorbise răstit slujnicei, care o însoțea ca o umbră. În curând apăruse Mariko.

— Nu te simți bine, Anjin-san?

— Ba da. Nu știu de ce te-au deranjat. Iisuse Cristoase, mă uit doar la lună. Nu puteam să dorm. Am vrut doar să iau puțin aer.

Fujiko îi vorbise șovăitoare, stânjenită, rănită de iritarea din vocea lui.

— Ea zice că ai trimis-o înapoi la culcare. Voia doar să știi că nu este obiceiul nostru ca o soție sau o concubină să doarmă în timp ce stăpânul ei stă treaz, asta-i tot, Anjin-san.

— Atunci va trebui să-și schimbe obiceiurile. Mă trezesc noaptea.

Singur. E un obicei de pe mare. Dorm foarte ușor pe uscat.

— Da, Anjin-san.

Mariko explicase și cele două femei plecaseră, dar Blackthorne știa că Fujiko nu se dusese să se culce și nu o făcuse până când nu se culcase și el. Îl aștepta întotdeauna trează, indiferent de ora la care venea acasă. În unele nopți plecase pe țarm și deși insistase să fie lăsat singur, știa că era urmărit și păzit. Nu pentru că le era teamă că ar fi încercat să fugă, doar pentru că era obiceiul lor ca persoanele importante să aibă întotdeauna pe cineva în preajmă. În Anjiro el era foarte important.

Cu timpul se obișnuie cu prezența ei. Era așa cum spusese Mariko la început: "Gândește-te la ea ca la o piatră, sau la un panou-*shoji*, sau la un perete. Este datoria ei să te slujească."

Cu Mariko era altfel.

Era bucuros că ea rămăsese. Fără prezența ei n-ar fi putut începe niciodată instrucția, iar de explicațiile subtilităților strategiei nici n-ar fi putut fi vorba. O binecuvânta pe ea și pe fratele Domingo, și pe Alban Caradoc și toți ceilalți dascăli ai săi.

Nu m-am gândit niciodată că războaiele vor fi atât de folositoare, cugetă. De mult, pe când corabia lui transporta o încărcătură de lână englezească la Anvers, o armată spaniolă năvălise asupra orașului și fiecare bărbat alergase la baricade și la întărituri. Atacul surpriză al infanteriei spaniole fusese respins de focul armelor și dibăcia manevrelor militare. Atunci îl văzuse pentru prima oară pe Wilhem, duce de Orania, mișcând regimentele ca piesele de șah, înaintând, retrăgându-se cu prefăcută panică, ca să se regrupeze din nou, să treacă din nou la asalt, cu armele fulgerând toate odată, sfâșiind măruntaie, salve asurzitoare rupând rândurile Invincibililor, prăvălindu-i, morți sau urlând, duhoarea sângelui și a pulberii de pușcă și a urinii și a cailor și excremente umplându-ți ființa, o bucurie sălbatică, nestăvilită, de a ucide, punând stăpânire pe tine și înzecindu-ți puterea brațelor.

— Iisuse Cristoase, e grozav să fi învingător! spuse tare, în cadă.

— Stăpâne? spuse Suwo.

— Nimic, răspunse în japoneză. Eu vorbind – gândeam doar – gândeam doar, cu voce tare.

— Înțeleg, stăpâne. Da. Vă cer iertare.

Blackthorne se lăsă din nou furat de gânduri.

Mariko. Da, ea e de neprețuit.

După acea primă noapte, când fusese gata să se sinucidă, nimic nu mai fusese spus. Ce ar mai fi fost de, spus?

Mă bucur că sunt atâtea de multe de făcut, își spuse. Nu e timp să te gândești decât aici, în cadă, în aceste câteva clipe, Nu ai niciodată destul timp ca să faci totul. Porunca e să te concentrezi asupra instrucției și-a explicațiilor și nu asupra învățaturii, dar, dorind să înveți, încercând să înveți, având nevoie să înveți, ca să-ți îndeplinești promisiunea către Yabu. Niciodată îndeajuns de multe ore, întotdeauna istovit și secătuit la vremea somnului, adormind îndată, ca să te trezești la revărsatul zorilor și să călărești în goană către platou. Instrucție toată dimineața, apoi o masă modestă, niciodată indestulătoare și niciodată carne. Apoi, în fiecare după-amiază până la căderea nopții, câteodată până foarte târziu noaptea, cu Yabu și cu Omi, cu Igurashi și Naga, cu Zukimoto și încă câțiva alți ofițeri, vorbind despre război, răspunzând la întrebări despre război. Cum se poartă războaiele. Războaiele barbarilor și războaiele japonezilor. Pe apă și pe uscat. Cu scribii întotdeauna însemnând totul. Multe, multe însemnări.

Câteodată cu Yabu singur.

Dar întotdeauna Mariko acolo, parte din el, vorbind pentru el și pentru Yabu. Mariko purtându-se altfel cu el acum, el nemaisimțindu-se străin față de ea.

În alte zile scribii reciteau însemnările, verificând întotdeauna foarte meticulos, revizuind și verificând din nou, până acum când, după douăsprezece zile și o sută de ore sau mai bine de explicații obositoare, amănunțite, începea să se închege un manual de război. Foarte precis și periculos.

Periculos pentru cine? Nu pentru noi, englezii sau olandezii, care vom veni aici pașnici și numai ca negustori. Periculos pentru inamicii lui Yabu, și-ai lui Toranaga, și dușmanii noștri portughezi și spanioli, când vor încerca să cucerească Japonia, așa cum au făcut-o peste tot, în fiecare teritoriu nou descoperit. Mai întâi sosesc popii, apoi conchistadorii.

Dar nu aici, își zise cu mare mulțumire. Niciodată aici, acum. Manualul e pavază și dovadă pentru asta. De va exista un răgaz de câțiva ani ca să răspândească cunoștințele lui, aici nu vor putea cuceri nimic.

— Anjin-san?

— Hai, Mariko-san!

Ea se înclină.

— Yabu-ko wa kiden no goshusseki o kon-ya wa hitsuo to senu to oserareru, Anjin-san.

Cuvintele se formară încet în cap. "Seniorul Yabu nu cere să te vadă în noaptea asta."

— Ichi-ban, spuse fericit. Domo.

— Gomen nasai, Anjin-san. Anatawa...

— Da, Mariko-san, o întrerupse, fierbințeala apei golindu-l de forțe. Știi că trebuia s-o spun altfel, dar acum nu vreau să mai vorbesc japoneza. Nu în seara asta. Acum mă simt ca un școlar care a scăpat de școală pentru toată vacanța de Crăciun. Înțelegi că acestea vor fi primele ore libere pe care le-am avut de când am ajuns aici?

— Da. Sigur că da, ea se strâmbă ghiduș. Și înțelegi, *senhor* căpitan-pilot Blackthorne, că acestea vor fi primele ore libere pe care le am de când am ajuns aici?

El râse. Ea purta un halat gros de bumbac, de baie, lejer și un prosop în jurul capului ca să-i apere părul. În fiecare seară, de-ndată ce începea masajul lui, ea se îmbăia, câteodată singură, câteodată cu Fujiko.

— Gata, poți veni, spuse, începând să se ridice.

— O, te rog nu, nu vreau să te tulbur.

— Atunci vino și dumneata. E minunat.

— Mulțumesc, abia aștept să dau jos sudoarea și praful.

Își scoase halatul și se așeză jos pe scăunel. Un slujitor începu s-o săpunească, Suwo așteptând răbdător lângă masa de masaj.

— Chiar *este* ca o vacanță, spuse la fel de fericită.

Prima dată când Blackthorne o văzuse goală, în ziua în care înotaseră, se simțise nespus de tulburat. Acum goliciunea ei, în sine, nu-l mai afecta fizic. Trăind alături, după obiceiul japonez, într-o casă japoneză, unde pereții erau de hârtie, iar camerele puteau sluji în mai multe feluri, o văzuse dezbrăcată mai mult sau mai puțin, de multe ori. O văzuse chiar ușurându-se.

— Ce poate fi mai firesc, *Anjin-san*? Trupurile sunt firești și diferențele dintre bărbat și femeie sunt firești, *neh*?

— Da, dar e, hăm, doar că suntem învățați altfel.

— Dar acum ești aici și obiceiurile noastre sunt și obiceiurile dumitale și ce e firesc e firesc, *neh*?

Firesc era să-ți faci nevoile în aer liber, dacă nu erau latrine sau găleți, ridicându-ți doar chimonoul sau desfăcându-l și stând pe vine sau în picioare, toți ceilalți așteptând politicoși și fără să privească, rareori existând paravane care să te ferească de ochii lor. Și de ce ar dori cineva să se ferească? Și curând unul dintre țărani va strânge fecalele și le va amesteca cu apă, ca să fertilizeze recoltele. Excrementele și urina umană erau singura sursă serioasă de fertilizare din imperiu. Erau puțini cai și bivoli și nici o altă sursă animală. Așa că fiecare rămășiță umană era adunată și vândută fermierilor din toată țara.

Și după ce îi vedeai pe cei înstăriți și pe cei săraci desfăcându-și sau ridicându-și chimonourile, așezându-se pe vine sau cu picioarele desfăcute, nu prea mai ai de ce să te simți stânjenit.

— E vreun motiv, *Anjin-san*?

— Nu

— Bine, spusese ea foarte mulțumită. În curând îți va place peștele crud și algele de mare proaspete, și-atunci vei fi într-adevăr *hatamoto*.

Slujnica turnă apă peste ea. Limpezită, Mariko păși în cadă, și se așeză în fața lui cu un suspin prelung de mulțumire, cu micul crucifix legănându-i-se între sâni.

— Cum poți să faci asta? spuse.

— Ce?

— Să intri atât de repede. E atât de fierbinte.

— Nu știi, *Anjin-san*, dar i-am rugat să mai pună lemne pe foc și să mai încălzească apa. Pentru tine Fujiko întotdeauna se îngrijește să fie – noi am spune, călduță.

— Dacă asta înseamnă călduță, atunci eu sunt popă.

— Ce?

— Nimic.

Fierbințelea apei îi moleșea și ei lănceziră un timp fără să spună un cuvânt.

Mai târziu ea spuse:

— Ce ți-ar place să faci în seara asta, *Anjin-san*?

— Dacă am fi în Londra am... Blackthorne se opri. N-am să mă gândesc la ei, își spuse. Sau la Londra. Asta a trecut. Asta nu există. Numai aici există.

— Dacă?

Ea îl privea văzând schimbarea.

— Am merge la un teatru și-am vedea o piesă, spuse, stăpânindu-se. Aveți piese aici?

— O, da, *Anjin-san*. Piesele sunt foarte populare la noi. Lui Taiko îi plăcea să joace în ele, ca să-și distreze oaspeții. Și chiar și seniorului

Toranaga îi place asta. Și bineînțeles sunt multe trupe ambulante pentru oamenii de rând. Dar piesele noastre nu se aseamănă cu ale voastre, așa cred. Aici actorii și actrițele poartă măști. Noi numim piesele *Noh*. Au o parte de muzică, o parte de dans și cele mai multe sunt foarte triste, foarte tragice, piese istorice. Unele sunt comedii. Am vedea o comedie, sau poate o piesă religioasă?

— Nu, am merge la teatrul Globe și am vedea ceva de un autor numit Shakespeare. Îmi place mai mult decât Ben Jonson sau Marlowe. Poate am vedea *Îmblânzirea scorpiei*, sau *Visul unei nopți de vară*, sau *Romeo și Julieta*. Am luat-o pe soția mea odată la *Romeo și Julieta* și i-a plăcut foarte mult. Îi explică acțiunea.

Pe cele mai multe, Mariko le găsi de neînțeles.

— Aici ar fi de neconceput ca o fată să nu se supună tatălui ei. Dar e atât de trist, *neh*? Trist pentru tânăra fată și pentru băiat. Avea numai treisprezece ani? Toate doamnele voastre se căsătoresc atât de tinere?

— Nu. De obicei la cincisprezece sau șaisprezece. Soția mea avea șaptesprezece când ne-am căsătorit. Tu câți ani aveai?

— Doar cincisprezece, Anjin-san. O umbră îi trecu peste față, dar el n-o băgă în seamă. Și după piesă, ce-am face?

— Te-aș duce undeva să mâncăm. Am merge la *Stone's Chop House* pe Fetter Lane sau la *Cheshire Cheese* în Fleet Street. Sunt hanuri unde mâncarea e deosebită.

— Ce-ai mânca?

— Mai bine nu-mi aduc aminte, spuse cu un zâmbet leneș, readucându-și gândurile către prezent. Nu pot să-mi amintesc. Ne aflăm aici și-aici o să mâncăm și-o să-mi placă peștele crud, și *karma* e *karma*. Se cufundă mai adânc în cadă. Un cuvânt minunat *karma*, și-o idee minunată. Mi-ai fost de un nemăsurat ajutor, Mariko-san.

— E plăcerea mea să-ți fiu cât de puțin de folos. Mariko se destinse în apa caldă. Fujiko are ceva special de mâncare pentru dumneata deseară.

— Oh?

— Ea a cumpărat un... cred că voi îi spuneți fazan. Este o pasăre mare. Unul dintre șoimari a prins-o pentru ea.

— Un fazan? E adevărat? *Honto*?

— *Honto*, răspunse ea. Fujiko i-a rugat să vâneze pentru tine. Și m-a rugat să ți-o spun.

— Cum a fost gătit?

— Unul dintre soldați a văzut cum îl prepară portughezii și i-a povestit lui Fujiko-san. Ea te roagă să fii înțelegător, dacă nu a fost gătit cum se cuvine.

— Dar cum îl face... cum o să-l facă bucătarii?

Se corectă, pentru că doar slujnicele găteau și făceau curat în casă.

— I s-a spus că mai întâi trebuie smulse toate penele, apoi... apoi scoase măruntaiele. Mariko își stăpâni sila. Apoi pasărea este fie tăiată în bucăți mărunte și prăjită în ulei, sau fiartă cu sare și mirodenii. Strâmbă din nas. Câteodată o învelesc în noroi și o pun în cărbune și o coc. Noi nu avem cuptoare, Anjin-san. Așa că va fi prăjită. Sper că va fi cum trebuie.

— Sunt sigur că va fi perfect, spuse, convins că nu va putea fi mâncat. Ea râse.

— Uneori te trădezi atât de ușor, Anjin-san.

— Nu înțelegi cât de importantă este hrana! Zâmbi fără să vrea. Ai dreptate. N-ar trebui să mă intereseze mâncarea, dar nu-mi pot stăpâni foamea.

— Ai s-o poți face în curând. Ai să înveți chiar să bei ceai dintr-o ceașcă goală.

— Ce?

— Nu e locul să-ți explic asta, Anjin-san, și nici timpul. Pentru asta trebuie să fi foarte limpede și foarte ager. E nevoie de un apus de soare

liniștit, sau un răsărit. Într-o zi am să-ți arăt cum se face, pentru ceea ce ai făcut. O, este atât de bine să zaci aici, nu-i așa? O baie este într-adevăr un dar al lui Dumnezeu. Auzi slujitorii afară, dincolo de perete, întinzând focul. Îndură fierbințeala crescândă cât fu în stare, apoi ieși din apă pe jumătate sprijinit de Suwo, și se întinse pe spate gâfiind, pe prosopul gros. Degetele bătrânului îl pipăiră. Blackthorne ar fi țipat de plăcere.

— E atât de bine...

— Te-ai schimbat atât de mult în ultimele zile, Anjin-san.

— Oare?

— O, da, de la renașterea ta – da, foarte mult.

Încercă să-și reamintească prima noapte, dar nu reuși mare lucru.

Cumva izbutise să ajungă înapoi pe propriile picioare. Fujiko și servitorii îl ajutaseră să se întindă în pat. După un somn fără vise, se trezise în zori și plecase să înoate. Apoi, uscându-se la soare, îi mulțumise Domnului pentru putere și pentru cheia pe care i-o dăduse Mariko. Mai târziu, mergând către casă, salutase sătenii, știind în taină că și ei, și el, scăpaseră de blestemul lui Yabu.

Când sosise Mariko, trimisese după Mura.

— Mariko-san, te rog, spune-i lui Mura asta: avem o problemă, tu și eu. O vom rezolva împreună. Vreau să merg la școala din sat. Să învăț să vorbesc cu copiii.

— Ei n-au școală, Anjin-san.

— Nici una?

— Nu. Mura spune că este o mânăstire la câțiva *ri* către vest și călugării ar putea să te învețe scrisul și cititul dacă vrei. Dar acesta este un sat, Anjin-san. Copiii de aici trebuie să învețe obiceiurile peștilor, marea, să facă năvoade, să sădească și să crească orez și alte grâne. Mai rămâne puțin timp. pentru altceva, fără să mai vorbim de scris și citit, și desigur, părinții și bunicii își învață copiii, ca întotdeauna.

— Atunci, cum pot să învăț când ai să fii plecată?

— Seniorul Toranaga îți va trimite cărțile.

— Cărțile nu-mi sunt de-ajuns.

— Totul va fi bine, Anjin-san.

— Da. Poate. Dar spune-i starostelui că de câte ori fac o greșală, oricine – oricine, chiar și un copil – trebuie să mă îndrepte de-ndată. O poruncesc.

— El spune, mulțumesc, Anjin-san.

— Vorbește cineva de-aici portugheză?

— El spune, nu.

— Cineva de prin apropiere?

— *Iyé*, Anjin-san.

— Mariko-san, trebuie să am pe cineva, după ce pleci dumneata.

— Am să-i spun lui Yabu-san de cele ce-ai zis.

— Mura-san...

— El spune că nu trebuie să folosești *san* când vorbești cu el sau cu alt sătean. Ei sunt mai prejos. Nu este corect pentru dumneata să spui *san* celor ce sunt mai prejos de tine.

Fujiko se înclinase și ea până la pământ în prima zi.

— Fujiko-san îți urează bun venit, Anjin-san. Ea spune că i-ai făcut o mare onoare și te roagă s-o ierți pentru purtarea urâtă de pe navă. E onorată să fie concubina și stăpâna casei dumitale. Te întreabă dacă vei păstra săbiile, căci i-ar face mare plăcere. Au fost ale tatălui ei care este mort. Nu le-a dat soțului ei, pentru că acesta le avea pe-ale sale.

— Mulțumește-i și spune-i că mă simt onorat că este concubina mea, spusese.

Mariko se înclinase deasemenea, oficial, ceremonios.

— Ești într-o viață nouă, acum, Anjin-san. Te privim cu alți ochi. E obiceiul nostru să fim ceremonioși câteodată și foarte serioși. Mi-ai deschis

ochii, foarte mult. Mai demult erai doar un bărbat pentru mine. Te rog, iartă-mi prostia. Acum ai dovedit că ești samurai. Acum ești samurai. Te rog iartă-mi lipsa de cuviință de până acum.

Se simțise foarte mare în acea zi. Dar pasul către moarte, pe care-l făcuse de bunăvoie, îl schimbase mai mult decât își dăduse seama, și-l însemnase pentru totdeauna, mai mult decât toate celelalte întâlniri cu moartea de până atunci, luate la un loc.

Te bizuiai pe Omi? se întrebă. Că Omi va opri lovitura?' Nu i-ai dat destul de înțeles ce ai de gând să faci?

Nu știu. Știu doar că mă bucur că a fost pregătit, își răspunse sincer, Blackthorne. Încă o viață s-a dus.

— Asta-i cea de-a noua viață a mea. Ultima, spuse tare.

Degetele lui Suwo se opriră deîndată.

— Ce? întrebă Mariko. Ce-ai spus, Anjin-san?

— Nimic. N-am spus nimic, răspunse încurcat.

— Te doare, stăpâne? întrebă Suwo.

— Nu.

Suwo mai spuse ceva ce el înțelese.

— *Dozo?*

Mariko spuse de departe:

— Vrea să-ți maseze spatele, acum.

Blackthorne se răsuci pe burtă, și repetă cuvintele japoneze și le uită într-o clipă. O vedea prin aburi. Răsufă adânc, cu capul ușor dat pe spate, și cu pielea trandafirie. Cum poate suporta căldura? se întrebă. Obişnuința, cred, din copilărie.

Degetele lui Suwo îl umpleau de plăcere și el ațipi.

La ce mă gândeam?

Te gândeam la cea de-a noua viață, ultima ta viață și erai înspăimântat amintindu-ți superstiția. Dar e o prostie aici, în acest Tărâm al Zeilor, să fii superstițios. Lucrurile sunt altfel aici și asta e pentru totdeauna. Astăzi e veșnicia.

Măine se pot întâmpla multe.

Astăzi mă supun legilor lor.

Așa să fie.

Slujnica aduse tava acoperită. O ținea ridicată deasupra capului așa cum era obiceiul, astfel ca răsufarea ei să nu prihănească mâncarea. Îngenunchie grijulie și-o așeză atentă pe măsura de servit din fața lui Blackthorne. Pe fiecare măsură se aflau boluri și bețișoare, cești de *sake* și șervețele și-un mic aranjament floral. Fujiko și Mariko stăteau în fața lui. Purtau flori și piepteni de argint în păr. Chimonoul lui Fujiko avea un desen cu pești verde pal pe un fond alb, iar *obi*-ul ei era auriu. Al lui Mariko era negru cu roșu, cu o broderie fină din fir de argint, de crizanteme, și un *obi* cu carouri roșii și argintii. Amândouă erau parfumate ca întotdeauna. Fuseseră aprinse arome ca să depărteze insectele nopții.

Blackthorne se ținea de multă vreme serios. Știa că orice semn de nemulțumire din partea lui avea să le strice seara. Dacă putuseră fi prinși fazani, trebuia să mai fie și alt vânat, cugetă. Avea cal și pistoale și putea să vâneze el însuși, doar să-și fi făcut timp.

Fujiko se aplecă și ridică capacul de deasupra tăvii. Bucățile mici de carne prăjită erau maronii și păreau perfecte. Începu să saliveze simțind mirosul. Luă încetșor, cu bețișoarele, o bucată de carne, rugându-se să n-o scape și mestecă. Era tare și uscată, dar nu mai mâncase carne de atâta vreme, așa că i se părea delicioasă. Încă o bucată. Oftă de plăcere.

— *Ichi-ban, ichi-ban, zău.*

Fujiko se împurpură și-i turnă *saké* ca să-și ascundă fața. Mariko își

făcea vânt cu evantaiul care părea o libelulă purpurie. Blackthorne dădu vinul pe gât și mai mâncă o bucată și-și mai turnă vin, oferind, după obicei, ceașca sa plină lui Fujiko. Ea refuză așa cum cerea datina, dar în seara asta el insistă, așa că ea goli ceașca înecându-se ușor. Mariko refuză și ea, apoi se lăsă și ea înduplecată. Apoi el atacă fazanul încercând să nu fie prea lacom. Femeile abia se atinseră de porțiile lor mici, de legume și pește. Asta nu-l deranjă, pentru că era obiceiul ca femeile să mănânce înainte sau după, astfel ca întreaga lor atenție să fie îndreptată asupra stăpânului.

Mâncă întregul fazan și trei boluri de orez și sorbi zgomotos *saké*-ul, ceea ce, de asemeni ținea de bunele maniere. Se simțea sătul pentru prima dată de luni de zile. În timpul mesei, băuse șase clondire cu vin fierbinte, Mariko și Fujiko, împreună, două. Acum erau aprinse la față și chicoteau caraghios.

Mariko pufni și își duse mâna la gură.

— Aș vrea să pot bea *saké* ca dumneata, Anjin-san. Bei *saké* mai grozav decât orice alt bărbat pe care îl știu. Pun rămășag că ai putea fi cel mai bun din Izu. Aș putea câștiga o mulțime de bani cu dumneata!

— Credeam că samurarii condamnă jocurile de noroc.

— O, desigur, fără îndoială că le condamnă. Nu sunt toți negustori sau țărani, dar nu toți samurarii sunt atât de tari și mulți – cum ați spune voi – mulți pariază ca portughezii.

— Femeile pariază?

— O, da. Foarte mult. Dar numai între ele și pe sume mici și întotdeauna astfel ca soții lor să nu afle.

Traduse veselă pentru Fujiko, care era mult mai aprinsă la față decât ea.

— Concubina dumitale întreabă dacă englezii pariază. Dacă vă plac rămășagurile.

— Este distracția noastră națională. Și le povesti despre cursele de cai, despre popice, despre luptele între tauri și câini, despre cursele de ogari și vânătorile de vulpi și cele cu șoimi, despre jocul cu bile și despre noile companii pe acțiuni și scrisorile de valori, despre trageri la țintă și aruncări cu săgeți, despre loterii și box, și jocuri de cărți, și trântă, și zaruri, și jocul de dame, și domino, și despre bălciuri și roata norocului, pe care poți să pui câte un gologan pe fiecare număr.

— Dar cum mai găsiți timp să trăiți, să purtați războaie, să împărțiți perna? întreabă Fujiko.

— E întotdeauna timp pentru asta

Ochii lor se întâlniră pentru un moment, dar nu putu citi nimic în ai ei, doar mulțumire și, poate, prea mult vin.

Mariko îl rugă să cânte cântecul marinăresc pentru Fujiko și el îl cântă, iar ele îl felicitară, și-i spuseră că era cel mai frumos pe care-l auziseră vreodată.

— Mai e *saké*?

— O, dumneata nu trebuie să torni, Anjin-san, aceasta e datoria femeilor! Nu ți-am spus?

— Da, mai luați puțin, *dozo*.

— Mai bine nu. Cred că am să mă prăbușesc.

Mariko își flutură puternic evantaiul și curentul de aer îi răvăși firele de păr scăpate din coafura ei desăvârșită.

— Ai urechi frumoase, spuse.

— Și dumneata. Eu – Fujiko-san și cu mine credem că nasul dumitale este perfect, demn de un *daimyo*.

El rânji și se înclină ceremonios. Apoi ele se înclinară la rândul lor. Marginile chimonoului lui Mariko se desfăcură în jurul gâtului, descoperind marginea purpurie a chimonoului de dedesubt și curbura sânilor, care-l răscoli puternic.

— *Saké*, Anjin-san?

Întinse ceașca cu mână sigură. Ea îi turnă privind atentă vasul, atingându-și buzele cu vârful limbii din cauza concentrării.

Cu greu Fujiko mai acceptă puțin, deși spuse că nu-și mai simțea de loc picioarele. Tristețea ei rezervată dispăruse în această noapte și părea din nou tânără. Blackthorne băgă de seamă că nu era atât de urâtă pe cât gândise.

Capul lui Jozen fierbea. Nu din cauza *saké*-ului, ci din pricina strategiei de război, de necrezut, pe care Yabu, Omi și Igurashi i-o înfățișaseră atât de deschis. Numai Naga, comandantul adjunct, fiul dușmanului său de moarte, nu rostise nici un cuvânt, păstrându-se toată seara rece, arogant, țepăn, cu trăsături asemănătoare lui Toranaga – nas mare pe o față smeadă

— Uluitor, Yabu-*sama*, spuse Jozen. Acum pot înțelege pricina acestei taine. Stăpinul meu o va înțelege și el. Înțelept, foarte înțelept. Și tu, Naga-*san*, ai stat tăcut toată seara. M-aș bucura să-ți aud părerea. Ce crezi despre această mobilitate în manevră, această nouă strategie?

— Tatăl meu crede că toate posibilitățile de război trebuie să fie studiate, Jozen-*san*, spuse tânărul bărbat.

— Dar tu, care e părerea ta?

— Am fost trimis aici doar ca să mă supun, să observ, să ascult, să învăț și să verific. Nu să-mi dau părerea.

— Desigur, dar, fiind al doilea la comandă, aș spune, ca un valoros comandant adjunct, nu ești de părere că această încercare a izbutit?

— Yabu-*sama* ori Omi-*san* ar trebui să vă răspundă la aceasta. Sau tatăl meu.

— Dar Yabu-*sama* a spus că toți trebuie să vorbească liber în seara asta. Ce e de ascuns? Suntem toți prieteni, *neh*? Fiul atât de renumit al unui părinte atât de renumit trebuie să aibă o părere, *neh*?

Ochii lui Naga se îngustară sub înțepătură, dar nu răspunse.

— Oricine poate să vorbească liber, Naga-*san*, spuse Yabu. Ce crezi?

— Eu cred că folosind surpriza, această idee va câștiga o hărțuială sau poate o bătălie. Folosind surpriza, da. Dar după aceea? Vocea lui Naga era rece. Apoi toate părțile vor folosi același plan și o mulțime de oameni vor muri fără folos, măcelăriți fără onoare, de un atacant care nu va ști nici măcar pe cine a omorât. Nu cred că tatăl meu va încuviința de fapt folosirea ei într-o bătălie adevărată.

— A spus el asta? întrebă Yabu tăios, fără să-i pese de Jozen.

— Nu, Yabu-*sama*. Este părerea mea, bineînțeles.

— Dar regimentul de muschete, nu ești de acord cu el? Te dezgustă? întrebă Yabu întunecat.

Naga îl privi cu ochi morți, de reptilă.

— Cu mare respect, deoarece mi-ați cerut părerea, da, îl găsesc dezgustător. Înaintașii noștri au știut întotdeauna pe cineucid sau cine îi învinge. Aceasta este *Bushido*, calea noastră, Calea Războinicului, calea unui adevărat samurai. Cel mai bun bărbat învinge, *neh*? Dar acum? Cum poți să-ți dovedești valoarea în fața stăpânului tău? Cum poate el răsplăti curajul? Să înfrunți gloanțele e un act de curaj, dar și o prostie în aceeași măsură. Care e valoarea unui astfel de gest? Armele de foc sunt împotriva codului samuraiului. Barbarii luptă în felul acesta. Țăranii luptă în felul acesta. Nu înțelegeți că până și imputiți de negustori și țărani și chiar *eta* ar putea să lupte în felul acesta? Jozen răsese și Naga continuă și mai amenințător: Câțiva țărani fanatici ar putea să ucidă orice număr de samurai – dac-ar avea destule arme de foc! Da, țăranii pot să ucidă pe oricare dintre noi, chiar și pe seniorul Ishido, care vrea să îi ia locul tatălui meu.

Jozen îl întrerupse.

— Seniorul Ishido nu râvnește la pământurile tatălui tău. Vrea doar să păstreze neatins imperiul, pentru moștenitorul lui de drept.

— Tatăl meu nu e o amenințare pentru seniorul Yaemon, sau pentru împărăție.

— Desigur, dar vorbeai despre țărani. Seniorul Taiko a fost odată țăran. Seniorul Ishido a fost odată țăran. Eu am fost odată țăran. Și *ronin!*

Naga nu vroia ceartă. Știa că nu se putea măsura cu Jozen, a cărui iscusință la folosirea sabiei și toporului era renumită.

— Nu am încercat să vă insult stăpânul, sau pe dumneavoastră, sau pe oricine altcineva, Jozen-*san*. Vroiam să spun doar că noi, samurarii, – trebuie să luăm măsuri ca țăranii să nu aibă niciodată arme de foc, sau nici unul dintre noi nu va mai fi în siguranță.

— N-o să ne facem niciodată griji în privința țăranilor sau a negustorilor.

— Așa e, adăugă Yabu. Naga-*san*, sunt de acord cu o parte din cele spuse. Da, dar puștile sunt moderne. În curând toate bătăliile vor fi purtate cu puști. Sunt de acord că e dezgustător, dar este felul în care se vor purta războaiele moderne. Și-apoi va fi cum a fost întotdeauna: cei mai viteji samurai vor învinge.

— Nu, îmi pare rău, dar greșești, Yabu-*sama!* Ce ne-a spus blestematul de barbar, care-i esența strategiei lor? El singur a recunoscut că toate armatele lor sunt alcătuite din oameni angajați cu plată și mercenari, *neh?* Mercenari! Aceștia nu au simțul datoriei față de stăpânii lor. Soldații luptă doar pentru plată și pradă, să siluiască și să-nfulece. N-a spus el că armatele lor sunt *armate de țărani?* Asta au adus armele de foc lumii lor și asta o să ne aducă și nouă. Dacă aș avea putere i-aș zbură capul barbarului în noaptea asta, și-aș scoate în afara legii armele de foc, pentru totdeauna.

— Așa gândește tatăl tău? întrebă Jozen, prea repede.

— Tatăl meu nu-mi spune mie și nimănui altcuiva ce gândește, după cum desigur că știți. Nu vorbesc pentru el, nimeni nu vorbește în numele lui, răspunse Naga, furios că se lăsase atras în cursă și vorbise. Am fost trimis aici să ascult și nu să vorbesc. Îmi cer iertare pentru cele ce am spus. Nu aș fi vorbit dacă nu mi-ați fi cerut-o. Dacă v-am jignit – sau pe dumneavoastră Yabu-*sama*, sau pe Omi-*san* – îmi cer scuze.

— Nu e nevoie să-ți ceri iertare, ți-am cerut părerea, spuse Yabu. De ce s-ar simți cineva jignit? Asta este o discuție, *neh?* Între comandanți. Ai scoate în afara legii armele de foc?

— Da. Tuturor țăranilor le este interzis să aibă arme de orice fel. Țăranii mei și oamenii mei sunt foarte bine controlați.

Jozen îi zâmbi de sus tânărului subțiratic, urându-l.

— Ai idei interesante, Naga-*san*. Dar greșești în privința țăranilor. Pentru samurai nu sunt altceva decât slugi. Închipuie tot atâta pericol cât o grămadă de bălegar.

— Acum, spuse Naga stăpânit de mândrie. Din pricina asta aș scoate acum armele de foc în afara legii. Dar, din cauza celor spuse de Anjin-*san*, acest barbar, aș merge mult mai departe decât legile de acum. Aș da edicte ca oricine altcineva – în afară de un samurai – găsit cu o armă de foc, sau prins făcând negoț cu arme de foc, să-și piardă imediat capul, el și toți membrii familiei lui, indiferent de vârstă. Mai mult, aș interzice fabricarea sau importarea armelor de foc. N-aș îngădui barbarilor să le poarte, sau să le aducă pe pământurile noastre. Da, dacă aș avea putere – cea ce nu caut și nu voi căuta vreodată – aș ține barbarii cu totul în afara țării, afară doar de câțiva preoți și un port pentru negoț, pe care l-aș înconjura cu un gard înalt și războinici de încredere. În sfârșit, l-aș ucide de îndată pe acest barbar nebun, Anjin-*san*, pentru ca învățătura lui murdară să nu se răspândească. El e ca o molimă.

Jozen spuse:

— Ah, Naga-san, trebuie să fie bine să fii atât de tânăr. Știi, stăpânul meu împărtașește multe dintre cele ce ai spus în privința barbarului. L-am auzit spunând de multe ori: Să-i ținem în afara țării, alungați-i, trimiteți-i cu șuturi în dos la Nagasaki și țineți-i închiși acolo. L-ai ucide pe Anjin-san, *neh*? Interesant. Nici stăpânului meu nu-i place Anjin-san, dar el... se opri. A, da, gândești bine în privința armelor de foc. Văd asta limpede. Pot să-i spun aceasta stăpânului meu? Ideea ta în privința noilor legi?

— Desigur.

Naga se mai potolise și se mai liniștise acum, că spusese tot ceea ce se strânsese în el din prima zi.

— Ai spus părerile tale și seniorului Toranaga? întrebă Yabu.

— Seniorul Toranaga nu mi-a cerut părerea. Sper că într-o zi îmi va face onoarea să mă întrebe, așa cum ați făcut-o domniile-voastre, replică Naga de îndată, cu sinceritate întrebându-se dacă vreunul dintre ei simțise minciuna.

Omi spuse:

— Deoarece aceasta este o discuție liberă, Alteță, spun că acest barbar e o comoară. Eu cred că trebuie să învățăm de la barbar. Trebuie să știm despre armele de foc și despre navele de război, pentru că ei știu despre ele. Trebuie să știm tot ceea ce știu de îndată ce ei o știu, și chiar de-acum unii dintre noi trebuie să înceapă să-nvețe să gândească ca ei, astfel ca, în curând, să-i putem depăși.

Naga spuse increzător:

— Ce-ar putea ști ei, Omi-san? Da, arme de foc și corăbii, dar ce altceva? Cum ar putea ei să ne distrugă? Nu există nici un samurai printre ei. Nu recunoaște deschis acest Anjin că până și regii lor sunt niște ucigași și fanatici religioși? Noi suntem milioane, ei sunt o mână de oameni. Am putea să-i zdrobim doar cu mâinile goale.

— Acest Anjin-san mi-a deschis ochii, Naga-san. Am descoperit că pământul nostru și China nu-i întreaga lume. Este doar o mică parte din ea. La început am crezut că barbarul era doar o curiozitate. Acum nu mai cred asta. Mulțumesc zeilor pentru el. Cred că ne-a salvat și cred că știu ce putem învăța de la el. Deja ne-a dat putere asupra barbarilor din sud, și asupra Chinei.

— Ce?

— Taiko a fost înfrânt pentru că sunt prea mulți pentru noi – om la om, săgeată la săgeată – *neh*? Cu arme de foc și priceperea barbarilor putem lua Pekinul.

— Cu vicleniile barbarilor, Omi-san!

— Cu cunoștințele barbarilor, Naga-san, am putea lua Pekinul. Cine ia Pekinul, stăpânește China. Și cine stăpânește China, poate stăpâni lumea. Trebuie să ne obișnuim să nu ne rușinăm când învățăm ceva, indiferent de la cine am învăța.

— Eu zic că nu ne trebuie nimic din afară.

— Fără supărare, Naga-san, eu cred că trebuie să apărăm acest Pământ al Zeilor prin orice mijloace. E prima noastră datorie: să apărăm această unică, sfântă poziție pe care o avem pe pământ. Doar numai acesta este Pământul Zeilor, *neh*? Doar numai împăratul nostru este de origine divină. Sunt de acord că barbarul ar trebui înlăturat, dar nu omorându-l. Ci izolându-l definitiv aici, în Anjiro, până când vom învăța tot ce știe.

Jozen se scarpină gânditor.

— Stăpânul meu va afla părerile voastre. Și eu cred că barbarul ar trebui izolat. Și deasemenea că instrucția ar trebui oprită de îndată.

Yabu scoase un sul din mânecă.

— Acesta este un raport complet pentru seniorul Ishido. Când seniorul Ishido o va dori, desigur că instrucția va fi oprită.

Jozen primi sulul.

— Și seniorul Toranaga?

Ochii se îndreptară către Naga. Naga nu spuse nimic, dar privi fix la sulul de pergament.

Yabu spuse:

— Veți putea să-i cereți părerea direct. Are un raport asemănător. Bănuiesc că veți pleca spre Yedo mâine. S-au ați vrea să asistați la instrucție. Nu cred că e nevoie să spun, că oamenii nu sunt încă bine pregătiți.

— Mi-ar place să văd un atac.

— Omi-san, te rog pregătește asta! Îl vei conduce.

— Da, Alteță.

Jozen se întoarse către însoțitorul său și-i dădu sulul de pergament.

— Masumoto, du aceasta seniorului Ishoido, vei pleca de îndată.

— Da, Jozen-san.

Yabu îi spuse lui Igurashi:

— Fă-i rost de călăuze până la hotar, și de cai odihniți.

Igurashi plecă imediat cu samuraiul.

Jozen se întinse și căscă.

— Vă rog să mă iertați, spuse, dar e din cauza călăritului neîntrerupt din ultimele zile. Trebuie să vă mulțumesc pentru această seară extraordinară, Yabu-sama. Ideile tale duc departe. Și ale tale, Omi-san, și ale tale, Naga-san. Am să vă laud seniorului Toranaga și stăpânului meu. Acum, vă rog să mă iertați, sunt foarte obosit, și Osaka e foarte departe.

— Desigur, spuse Yabu. Cum a fost la Osaka?

— Foarte bine. Îți amintești bandiții aceia, cei care te-au atacat pe pământ și pe mare?

— Desigur.

— Am luat patru sute și cincizeci de capete în noaptea aia. Mulți purtau uniforme de la Toranaga.

— Roninii nu au nici un fel de cinste.

— Unii dintre ei da, spuse Jozen, tresărind din cauza insultei. Trăia mereu cu rușinea de a fi fost cândva *ronin*. Unii purtau chiar culorile noastre... N-a scăpat niciunul. Au murit cu toții.

— Și Buntaro-san?

— Nu. El... Jozen se opri. Acel *nu* îi scăpase, dar acum, pentru că o spusese, nu-i mai păsa. Nu. Nu știu sigur, dar nimeni nu i-a găsit capul. N-ați auzit nimic de el?

— Nu, spuse Naga.

— Poate a fost prins. Poate l-au tăiat în bucăți și l-au risipit. Stăpânul meu ar dori să știe despre el când veți avea vești. Totul e foarte bine acum, la Osaka. Se fac mereu pregătiri pentru întâlnire. Vor fi distracții din belșug pentru a sărbători noua eră și desigur în cinstea tuturor acelor *daimyo* ce vor veni.

— Și seniorul Toda Hiro-matsu? întrebă politicoasă Naga.

— Bătrânul Pumn de Fier e tot atât de viguros și ursuz ca întotdeauna.

— E încă acolo?

— Nu. A plecat cu toți oamenii tatălui tău, cu câteva zile înaintea mea.

— Și casa tatălui meu?

— Am auzit că doamna Kiritsubo și doamna Sazuko au cerut să stea cu stăpânul meu. Un doctor a sfătuit-o pe doamna să se odihnească o lună... știi, sănătatea ei. El a considerat că o călătorie nu ar fi potrivită pentru copil. Către Yabu adăugă: A căzut în noaptea în care ai plecat, nu-i așa?

— Da.

— Nu e nimic grav, sper, spuse Naga, foarte îngrijorat.

— Nu, Naga-san, nimic grav, spuse Jozen. Din nou către Yabu: L-ai înștiințat pe seniorul Toranaga de sosirea mea?

— Desigur.

— Bun.

— Știrile pe care ni le-ați adus îl vor interesa foarte mult. —

— Da. Am văzut un porumbel călător rotindu-se și zburând către nord.

— Acum am și eu porumbei călători.

Yabu nu spuse că porumbeii lui Jozen fuseseră deasemenea văzuți, sau că șoimii îi atacaseră în apropierea munților, sau că mesajul fusese descifrat: "La Anjiro, totul așa cum s-a raportat. Yabu, Naga, Omi și barbarul aici."

— Voi pleca mâine cu voia voastră, după atac. Îmi vei da cai de schimb? Nu trebuie să-l fac pe seniorul Toranaga să aștepte. Abia aștept să-l văd. Și stăpânul meu. La Osaka. Sper că-l vei însoți Naga-san.

— Dacă mi se poruncește să fiu aici, voi fi aici.

Naga își ținea privirea plecată, dar fierbea de furie.

Jozen plecă și urcă cu gărzile sale dealul către tabără. Își reasează sentinelele și porunci oamenilor să doarmă, apoi se strecură sub acoperișul de frunze întocmit împotriva ploii, care se apropia. La lumina lumânării, sub o plasă pentru țânțari, rescrise mesajul dinainte pe o hârtie subțire de orez și adăugă: "Cele cinci sute de puști sunt distrugătoare. Atac surpriză în masă cu puști, pregătit raport complet trimis deja cu Masumoto." Îi puse data și suflă în lumânare. În întuneric, se strecură afară din polog, scoase unul dintre porumbeii din panerul său și-i puse mesajul în micul tub de pe piciorul lui. Apoi se strecură nevăzut către unul dintre oamenii săi și-i dădu pasărea.

— Du asta în tufișuri, spuse. Ascunde-o undeva unde poate să picotească în siguranță până în zori. Cât de departe poți. Dar ai grijă, sunt ochi peste tot în jur. Dacă te întâlnești cu cineva, spune că te-am trimis să patrulezi. Dar ascunde mai întâi pasărea.

Omul se depărtă tăcut ca o gănganie.

Mulțumit de ceea ce făcuse, Jozen privi la satul de dedesubt. În fortăreață luminile erau aprinse, ca și pe panta din fața sa, în casa pe care știa că este a lui Omi. Mai erau și în cea care se afla chiar sub el, cea în care locuia acum barbarul.

Naga, puiul ăsta de cățea, are dreptate, gândi, alungând cu mâna un țânțar. Barbarul e o adevărată molimă.

— Noapte bună, Fujiko-san.

— Nopate bună, Anjin-san.

Panoul-*shoji* alunecă în urma ei. Blackthorne își scoase chimonoul și fâșia de pânză din jurul soldurilor și își puse chimonoul mai ușor, pentru dormit, se strecură sub polog și se întinse pe spate.

Suflă în lumânare. Întunericul adânc îl învălui. Casa era cufundată în tăcere. Micile obloane ale ferestrelor erau lăsate și prin ele putea auzi valurile. Norii acoperiră luna.

Vinul și răsul îl amețiseră și-l înveseliseră. Asculta valurile și se simți furat de zgomotul lor. Minte începu să i se încețoșeze. Din când în când jos, în sat, lătra câte un câine. Ar trebui să-mi iau un câine, se gândi, amintindu-și de terierul de acasă. Mă-ntreb dacă mai trăiește. Îl chema Grog, dar Tudor, fiul său, îi spusese Og-og.

Ah, Tudor băiete, a trecut atât de mult timp.

Aș vrea să vă pot vedea, măcar să vă scriu o scrisoare și să v-o trimit. Ia să vedem, gândi, cum aș începe?

"Dragii mei, aceasta este prima scrisoare pe care am putut să v-o trimit acasă de când am debarcat în Japonia. Lucrurile s-au îndreptat acum, când știu cum să trăiesc după obiceiurile lor. Mâncarea e groaznică, dar în seara asta am avut fazan și curând o să-mi primesc corabia înapoi. Unde să încep povestea? Acum sunt cam ca un senior feudal din țara asta ciudată.

Am o casă, un cal, opt servitori, o menajeră, propriul meu bărbier și propriul meu tâlmaci. Sunt ras ca-n palmă acum și mă rad în fiecare zi – briciurile de oțel pe care le au aici trebuie să fie, de bună seamă, cele mai bune din lume. Leafa mea e uriașă, îndeajuns ca să hrănești două sute cincizeci de familii japoneze un an de zile. În Anglia, asta ar fi aproape o mie de guinee de aur pe an. De zece ori leafa mea de la compania Olandeză..."

Panoul – *shoji* începu să se deschidă. Mâna sa căută pistolul sub pernă și se pregăti, trăgându-se puțin înapoi. Apoi auzi un foșnet abia bănuit de mătase, și simți o undă de parfum

— Anjin-san? o șoptă ușoară, plină de promisiuni.

— Hai? întrebă, la fel de șoptit, scrutând întunericul fără să vadă ceva.

Auzi pași apropiindu-se. Zgomotul ușor făcut de femeia care ingenunchea, pologul dat la o parte și ea i se alătură sub plasa proteguitoare. Îi luă mâna și i-o puse pe sân, apoi pe buze.

— Mariko-san?

De îndată degetele înaintară prin întuneric și-i atinseră buzele, îndemnând la tăcere. El încuviință din cap, înțelegând îngrozitorul risc pe care și-l asumau. Îi apucă încheitura subțire și i-o mângâie cu buzele. În întunericul adânc, cealaltă mână a lui îi căută și-i mângâie fața. Ea îi sărută degetele unul câte unul. Părul ei era desfăcut, coborându-i până la brâu. Măinile lui îi alergau pe trup – atingerea plăcută a trupului gol sub mătase.

Îi simțea gustul dulce. Limba lui îi atinse dinți, apoi îi înconjură urechile, descoperind-o. Ea îi desfăcu chimonoul și îl lăsă pe al ei să cadă. Respirația femeii deveni mai languroasă. Se lipi de el, cuibărindu-se, trăgând așternutul peste capetele lor. Apoi începu să-l iubească cu mâinile și cu buzele. Cu mai multă tandrețe și dorință și pricepere decât cunoscuse el vreodată.

CAPITOLUL 33

Blackthorne se trezi în zori. Singur. La început fu sigur că visase, dar parfumul ei încă mai stăruia și atunci știu că nu fusese un vis.

Un ciocănit discret.

— Hai

— *Ohayo*, Anjin-san. *Gomen nasai*. O slujnică trase panoul-*shoji* pentru ca Fujiko să poată intra, apoi aduse înăuntru tava cu *cha*, un bol cu orez fiert și prăjituri de orez.

— *Ohayo*, Fujiko-san, *domo*, spuse mulțumindu-i.

Venea ea însăși întodeauna cu prima masă a zilei, dădea la o parte pologul și aștepta în timp ce el mânca, iar slujnica așternea alături un chimonou curat, și pânza de pus în jurul șoldurilor.

Sorbi din ceai, întrebându-se dacă Fujiko știa de cele întâmplare noaptea. Chipul ei nu trăda nimic.

— *Ikaga desu ka?* Ce mai faci, o întrebă.

— *Okagasama de genki desu*, Anjin-san. *Anata wa?* Mulțumesc, foarte bine. Dar dumneata?

Slujnica scoase haine noi din dulapul ascuns în perete, care părea că se topește în panourile de hârtie, apoi îi lăsă singuri.

— *Anata wa yoku nemutta ka?* Ai dormit bine?

— Hai, Anjin-san. *Arigato goziemashita!*

Ea zâmbi, își puse mâna pe cap, prefăcându-se că o doare și întocmi o pantomimă a unui bețiv care doarme buștean.

— *Anata wa?*

— *Watashi wayoku nemuru*. Am dormit foarte bine.

Ea-l corectă:

- *Watashi wa yoku nemutta.*
- *Domo. Watashi wa yoku nemutta.*
- *Yoi! Taihenyoi! Bine.* Foarte bine.

Apoi o auzi pe Mariko chemând din coridor:

- *Fujiko-san?*
- *Hai, Mariko-san?*

Fujiko se duse la *shoji* și îl deschise puțin. N-o putea vedea pe Mariko și nu putea să înțeleagă ce spuneau. Sper că nimeni nu a aflat, se gândi. Mă rog să rămână o taină a noastră. Poate că ar fi fost mai bine să fi fost doar un vis. Începu să se îmbrace. Fujiko se întoarse și îngenunche ca să îi lege șireturile de la *tabi*.

- *Mariko-san? Nan ja?*
- *Nane mo, Anjin-san,* îi răspunse. Nu era nimic important.

Fujiko se îndreptă către *takonama*, firida unde atârna o pictogramă și un aranjament floral și în care erau întotdeauna așezate săbiile sale. I le întinse. El le luă și le puse în cingătoare. Săbiile nu i se mai păreau ridicole, deși ar fi dorit să le poarte mai puțin încordat. Îi spusese că tatăl ei primise săbiile pentru vitejie, după o bătălie deosebit de sângeroasă, în nordul Coreei, în urmă cu șapte ani, în timpul primei invazii. Armatele japoneze străbătuseră victorioase regatul, izbind ținuturile din nord. Apoi, pe când se aflau aproape de râul Yalu, hoardele chineze se revărsaseră deodată peste graniță și, copleșindu-le cu numărul lor necrezut de mare, îi risipiseră. Tatăl lui Fujiko făcuse parte din ariergarda care acoperise retragerea către munții din nordul Seulului, unde ei se regrupaseră și încinseseră o bătălie nedecisă. Asta și cea de-a doua campanie, fuseseră cele mai costisitoare expediții militare desfășurate vreodată. În anul ce trecuse, la moartea lui Taiko, Toranaga ordonase, în numele Consiliului Regenților, ca resturile armatei să se întoarcă de îndată acasă, spre marea ușurare a celor mai mulți dintre *daimyo*, nemulțumiți de campania coreeană.

Blackthorne ieși pe verandă. Își strecură picioarele în sandalele de lemn și înclină din cap către slujitorii săi, care stăteau aliniați corect ca să i se închine după obicei. Era o zi mohorâtă, cerul era acoperit și un vânt cald și umed venea dinspre mare. Pietrele late cu care era pavată aleea erau ude de ploaia care căzuse în timpul nopții. În fața porții erau caii și garda sa de zece samurai călări și Mariko, care se afla deja în șa. Purta o pelerină galbenă, peste pantaloni de mătase verde pal, o pălărie cu boruri largi, un voal prins cu panglici galbene și mănuși. O umbrelă de ploaie se găsea la îndemână în coburii șei.

- *Ohayo*, spuse ceremonios. *Ohayo, Mariko-san.*
- *Ohayo, Anjin-san. Ikaga desu ka?*
- *Okagasama de genki desu. Anata wa?*
- Ea zâmbi.
- *Yoi, arigato goziemashita.*

Nu lăsa să se vadă nici cel mai mic semn că ceva se petrecuse între ei. Dar el nici nu aștepta vreunul, nu în public, știind cât de primejdios era. Parfumul ei îl învălui, și iar îi plăcut să o sărute acolo, în fața tuturor.

— *Ikimasho!* spuse, sărind în șa, făcând semn samurailor să pornească înainte. Își purtă calul ușor și Mariko i se alătură. Când rămaseră singuri el se relaxă.

- *Mariko?*
- *Hai?*

Apoi spuse în latină:

- Tu ești minunată și te iubesc.
- Îți mulțumesc, dar atât de mult vin băut în seara trecută, face capul meu să nu se simtă frumos astăzi, crede-mă, iar "dragoste" este un cuvânt creștin.
- Tu ești minunată și creștină și vinul nu te-a putut atinge.
- Îți mulțumesc pentru minciună, *Anjin-san*, îți mulțumesc.

— Nu, eu ar trebui să-ți mulțumesc.

— Oh? De ce?

— Niciodată "de ce". Fără "de ce". Îți mulțumesc din tot sufletul.

— Dacă vinul și carnea te fac atât de bun, de cald și de curtenitor, spuse ea, atunci trebuie să-i spun concubinei tale să răstoarne cerul și pământul ca să facă rost de ele pentru tine în fiecare seară.

— Da, mi-ar place ca fiecare seară să fie la fel, întotdeauna.

— Ești nespus de fericit astăzi, spuse ea. Bine, foarte bine, dar de ce? De ce, într-adevăr?

— Din cauza ta. Tu știi de ce.

— Nu știu nimic, Anjin-san.

— Nimic? o tachină el.

— Nimic.

Era uimit. Erau într-adevăr singuri și în siguranță.

— De ce acest "nimic" a șters zâmbetul de pe buzele tale? întrebă ea.

— Prostie! Câtă prostie! Am uitat că e foarte înțelept să fii prevăzător. Atâta doar că suntem singuri și vroiam să vorbesc despre asta. Și, de fapt, să spun mai multe.

— Vorbești în șarade. Nu te înțeleg.

Era din nou descumpănit.

— Nu vrei să vorbim despre asta, de loc?

— Despre ce, Anjin-san?

— Despre ceea ce s-a întâmplat noaptea?

— Am trecut prin fața ușii tale azi noapte, când slujnica mea, Koi, era cu tine.

— Ce?!

— Noi, concubina ta și cu mine, ne-am gândit că ar fi un dar plăcut pentru tine. Ți-a plăcut, nu-i așa?

Blackthorne încerca să-și revină în fire. Slujnica lui Mariko era cam de aceeași măsură, dar mai tânără și nici pe departe atât de suplă și de drăguță. Și, da, fusese întuneric beznă și desigur, capul său era tulbure din cauza vinului, dar nu, cu siguranță nu fusese slujnica.

— Nu e cu puțință, spuse în portugheză.

— Ce nu e cu puțință, *senhor*? întrebă ea în aceeași limbă.

El se reîntoarce la latină, căci însoțitorii nu erau prea departe și vântul bătea în direcția lor.

— Te rog nu glumi cu mine. Nimeni nu poate să ne audă. Pot recunoaște o anume prezență sau parfum.

— Crezi că am fost eu? O, nu Anjin-san! Aș fi onorată, dar eu n-aș putea niciodată... oricât de mult aș dori. O, nu, Anjin-san, n-am fost eu, ci Koi, slujnica mea. Aș fi onorată, dar aparțin altuia, chiar dacă e mort.

— Da, dar n-a fost slujnica. Își înghiți mânia. Dar s-o lăsăm așa cum dorești.

— A fost slujnica mea, Anjin-san, spuse ea împăciuitor. Noi i-am dat cu parfumul meu și i-am poruncit: fără cuvinte, doar atingeri. Nu ne-am gândit nici o clipă că ai să crezi că sunt eu. Nu am făcut-o ca să te înșelăm, ci ca să-ți vină mai ușor, știind că te stânjenește să vorbești de lucruri ca împărțitul pernei. Îl privea cu ochi mari, nevinovați. Ești mulțumit de ea, Anjin-san? Ea e mulțumită de tine.

— Glumele care privesc lucruri de mare importanță sunt uneori lipsite de haz.

— Lucrurile de mare importanță vor fi tratate întotdeauna cu mare importanță. Dar o slujnică, noaptea cu un bărbat, nu are importanță.

— Nu te consider lipsită de importanță.

— Îți mulțumesc, și eu spun la fel. Dar o slujnică, noaptea, cu un bărbat, este ceva personal și fără importanță. Este un dar de la ea pentru el, și câteodată, de la el pentru ea. Nimic mai mult.

— Niciodată?

— Uneori. Dar problemele personale, ca împărțitul pernei, nu au această mare importanță pe care le-o acorzi.

— Niciodată?

— Numai când femeia și bărbatul se unesc împreună împotriva legii. În această țară.

El se domoli, înțelegând în sfârșit.

— Îmi cer iertare, spuse. Da, ai dreptate, și eu am greșit foarte mult.

N-ar fi trebuit să spun toate astea. Îmi cer iertare.

— De ce să-ți ceri iertare? Pentru ce? Spune-mi, Anjin-san aceasta fată purta un crucifix?

— Nu.

— Eu îl port întotdeauna. Întotdeauna.

— Un crucifix poate fi scos, spuse el, absent, în portugheză. Asta nu dovedește nimic. Poate fi dăruit, ca și parfumul.

— Spune-mi un ultim adevăr: ai văzut într-adevăr fata? Ai văzut-o bine?

— Desigur. Te rog, hai să uităm că am...

— Noaptea era foarte întunecoasă și luna acoperită de nori. Te rog, adevărul, Anjin-san, gândește-te. Ai văzut, într-adevăr, fata?

Bineînțeles că am văzut-o, se gândi indignat.

"La naiba, ia gândește-te, nu ai văzut-o. Capul ți-era tulbure, putea să fi fost slujnica, dar tu știi că a fost Mariko pentru că tu ai vrut-o pe Mariko și ai văzut-o numai pe Mariko în capul tău, crezând că Mariko te-ar vrea în aceeași măsură. Ești un prost. Al naibii de prost.

— Cu adevărat, nu. Ar trebui într-adevăr să-mi cer iertare, spuse. Cum să-mi cer iertare?

— Nu-i nevoie să-ți ceri iertare, Anjin-san, îi răspunse ea liniștită.

Ți-am spus de multe ori că un bărbat nu-și cere niciodată scuze. Chiar când greșește. Și nu ai greșit. Acum ochii ei îl necăjeau. Slujnica mea nu are nevoie de scuze.

— Îți mulțumesc, spuse el râzând. Mă faci să mă simt mai puțin prost.

— Întinerești când râzi, Anjin-san. Seriosul Anjin-san devine din nou copil.

— Tatăl meu mi-a spus că m-am născut bătrân.

— Într-adevăr?

— El așa zicea.

— Cum arăta?

— A fost un bărbat grozav. Era căpitan, și avea propria lui navă.

Spaniolii l-au omorât într-un loc numit Anvers, când au trecut orașul prin sabie. I-au ars corabia. Aveam șase ani, dar mi-l amintesc ca pe un om masiv, înalt, bun la suflet, cu păr auriu. Fratele meu mai mare, Arthur, avea doar opt ani. Am dus-o foarte greu atunci, Mariko-san.

— De ce? Te rog, spune-mi. Te rog!

— E totul foarte obișnuit. Fiecare bănuț fusese băgat în corabie, și asta se pierduse. Și, ei bine, nu mult după asta, sora mea a murit. A murit de foame. A fost foamete în '71 și molimă – ciumă.

— Și noi avem molime câteodată. Vărsat negru. Ați fost mulți în familie?

— Trei, spuse, bucuos să vorbească, ca să îndepărteze cealaltă durere. Willia, sora mea, avea nouă ani când a murit. Arthur, el i-a urmat, vroia să fie artist, sculptor, dar a trebuit să intre ucenic la un pietrar, ca să mai aducă un câștig în casă. A fost ucis în înfruntarea cu Armada. Avea doar douăzeci și cinci, sărmanul nebun, se imbarcase de curând, fără experiență. Păcat de el. Sunt ultimul dintre Blackthorni. Nevasta și fiica lui Arthur trăiesc acum cu soția și fii mei. Mama mea mai e încă în viață și la fel bătrâna Iacoba – are șaptezeci și cinci și e vânjoasă ca o bucată de stejar englezesc, deși e irlandeză. Cel puțin era încă în viață când am plecat, acum mai mult de doi ani.

Durerea revenea. O să mă gândesc la ei când o să pornesc spre casă, își promise, dar până atunci, nu.

— Măine o să fie furtună, spuse, privind marea. Una puternică, Mariko-san. Apoi, în trei zile, o să avem o vreme minunată.

— Acesta e anotimpul furtunilor. Mai toată vremea cerul e acoperit și plouă. Când se oprește ploaia e multă umezeală. Apoi încep taifunurile.

Aș vrea să fiu din nou pe mare, se gândea. Am fost vreodată pe mare? A existat vreodată o corabie? Ce e realitatea? Mariko sau slujnica?

— Nu râzi prea mult, nu-i așa, Anjin-san?

— Am fost pe mare prea multă vreme. Marinarii sunt întotdeauna serioși. Am învățat să privim marea. Suntem întotdeauna cu ochii în patru și așteptăm un dezastru, o nenorocire. Ia-ți ochii de pe mare o clipă și ea o să-ți înșface corabia și o s-o facă așchii.

— Mă tem de mare, spuse ea.

— Și eu. Un bătrân pescar mi-a spus odată: bărbatul care nu se teme de mare o să se ducă curând la fund, pentru că o să iasă în larg într-o zi în care n-ar trebui s-o facă. Dar nouă ne e teamă de mare, așa că noi ne înecăm doar din când în când. O privi din nou. Mariko-san...

— Da?

— Acum câteva minute aproape mă convinseseși că... ei bine, hai să zicem că sunt convins, că am fost convins. Acum nu mai sunt. Care-i adevărul? *Honto*. Trebuie să-l știu.

— Urechile sunt pentru auzit. Desigur că a fost slujnica.

— Această slujnică! Pot s-o chem ori de câte ori vreau?

— Bineînțeles. Un bărbat înțelept n-ar face-o.

— Pentru că aș putea să fiu dezamăgit? data viitoare?

— Poate.

— Găsesc că e greu să ai o slujnică și să pierzi o slujnică, greu să nu spui nimic.

— Să împărți perna este o plăcere a trupului. Nu-i nimic de spus despre asta.

— Dar cum să-i spun unei slujnice că e frumoasă, că o iubesc, că m-a umplut de fericire?

— Nu e potrivit să iubești o slujnică în felul ăsta. Nu aici, Anjin-san. Felul ăsta de dorință nu e potrivit nici măcar pentru soție sau pentru o concubină. Ochii ei se încrețiră dintr-o dată. Doar cineva cum ar fi Kiku-san, curtezana, care este atât de frumoasă și o merită.

— Unde aș putea s-o găsesc pe fata asta?

— În sat. Aș fi onorată să-ți fiu intermediar.

— Doamne, chiar vrei s-o faci.

— Desigur. Un bărbat are nevoie de tot felul de pasiuni. Această doamnă merită o poveste de dragoste, dacă îți poți permite.

— Ce vrei să spui cu asta?

— O să fie foarte costisitor.

— Dragostea nu se cumpără. Felul ăsta de dragoste n-are nici o valoare. Dragostea nu are preț.

Ea zâmbi.

— Împărțitul pernei are întotdeauna un preț, întotdeauna. Nu neapărat bani, Anjin-san. Dar un bărbat plătește întotdeauna pentru a împărți perna într-un fel sau altul. Dragostea adevărată noi o numim datorie. Și e de la suflet la suflet. Și nu are nevoie de manifestare, nu una fizică, afară poate doar de darul morții.

— Greșești. Aș vrea să pot să-ți arăt lumea așa cum este.

— Știu lumea așa cum este și cum va fi mereu. O mai vrei pe slujnica asta nevrednică?

— Da. Știi că o doresc.

Mariko râse veselă.

— Atunci îți va fi trimisă. La apusul soarelui. Noi o vom însoți, Fujiko

și cu mine!

— La naiba, te cred în stare s-o faci!

Răseră amândoi.

— Ah, Anjin-san, e atât de bine să te văd râzând. De când te-ai întors la Anjiro, te-ai schimbat foarte mult. Foarte mult.

— Nu, nu atât de mult. Dar noaptea trecută am avut un vis. Acest vis era perfecțiunea.

— Dumnezeu este perfecțiunea. Și câteodată un apus de soare, sau un răsărit de lună, sau prima gază dintr-un an.

— Nu te înțeleg de loc.

Ea își ridică vâlul pălăriei și îl privi în ochi.

— Demult, un alt bărbat mi-a spus: Nu te înțeleg de loc, iar soțul meu a spus: Îmi cer iertare, stăpâne, dar nici un bărbat n-o poate înțelege. Tatăl ei n-o înțelege, zeii noștri n-o înțeleg, nici zeul ei barbar și nici chiar mama ei n-o înțelege.

— Era Toranaga? Seniorul Toranaga?

— O, nu, Anjin-san, era Taiko. Seniorul Toranaga mă înțelege. El înțelege totul.

— Chiar și pe mine?

— Te înțelege foarte bine.

— Ești sigură de asta, nu?

— Da, o, foarte, da.

— O să câștigăm războiul?

— Da.

— Sunt vasalul lui favorit?

— Da.

— O să-mi ia flota?

— Da.

— Când o să-mi primesc corabia înapoi?

— N-ai s-o primești.

— De ce?

Seriozitatea ei se topi.

— Pentru că o să ai *slujnica* din Anjiro și ai să împărți perna atât de mult, încât n-o să mai ai putere să pleci nici măcar în patru labe, atunci când ea o să te roage să te duci la bordul corăbiei, și când seniorul Toranaga o să-ți ceară să te urci la bord și să ne părăsești pe toți.

— Iar începi! O clipă ești serioasă, următoarea, nu.

— Asta doar ca să-ți răspund, Anjin-san, și să pun unele lucruri la locul lor. A, dar înainte de a ne părăsi, va trebui să o vezi pe doamna Kiku. E demnă de o mare pasiune. Este atât de frumoasă și talentată! Pentru ea va trebui să fii deosebit.

— Sunt tentat să accept provocarea.

— Eu nu provoc pe nimeni. Dar dacă ești gata să fi samurai și nu un străin, dacă ești gata să socotești împărțitul pernei ceea ce este, atunci aș fi onorată să-ți fiu mijlocitoare.

— Ce-nseamnă asta?

— Când vei fi bine dispus, și pregătit pentru o distracție foarte deosebită, spune-i concubinei dumitale să mă anunțe.

— De ce Fujiko-san?

— Pentru că este datoria concubinei să se îngrijească de plăcerile dumitale. Obiceiul nostru este să ne facem viața simplă. Admirăm simplitatea, așa că bărbații și femeile pot lua împărțitul pernei drept ceea ce este. O parte importantă a vieții desigur, dar între un bărbat și o femeie sunt multe alte lucruri mai importante. Modestia, spre exemplu, respectul, datoria, chiar și această dragoste a dumitale. Fujiko te iubește.

— Nu-i adevărat.

— Și-ar da viața pentru dumneata. Ce poate face mai mult?

Într-un târziu își desprinsе ochii dintr-ai ei și privi marea. Valurile

mușcau țărnul, împinse de vântul tot mai puternic. Se întoarse cu spatele.

— Și atunci nu e nimic de spus, întrebă, între noi?

— Nimic. Așa este înțelept.

— Și dacă eu nu accept?

— Trebuie. Dumneata te afli aici. Aceasta este casa dumatăle.

Cei cinci sute de atacanți galopară peste muchia dealului, în neorânduială, către fundul presărat cu bolovani al văii unde cei două mii de apărători erau așezați în formație de luptă. Fiecare călăreț purta o mușchetă petrecută peste umăr și la centură săculeți cu gloanțe, cremene și un corn cu praf de pușcă. Ca toți samurarii, erau îmbrăcați cu o adunătură pestriță de chimonouri și zdrențe, dar armele lor erau întotdeauna de cea mai bună calitate pe care și-o puteau permite. Doar Toranaga – și Ishido, care îl imita – insistau ca trupele lor să fie îmbrăcate în uniforme și să aibă o ținută îngrijită. Toți ceilalți *daimyo* socoteau asta o extravaganță țipătoare, o risipire prostească a banilor, o născocire nefolositoare. Chiar și Blackthorne gândea la fel. Armatele Europei nu purtau niciodată uniforme, ce rege și-ar fi putut permite asta, în afară poate de garda personală. Se afla pe o ridicătură, alături de Yabu, Jozen, însoțitorii acestora și Mariko. Era prima repetiție generală a unui atac. Aștepta neliniștit. Yabu era neobișnuit de încordat, iar Omi și Naga atât de nervoși încât păreau gata să se încaiere. În special Naga.

— Ce se întâmplă cu ei? o întrebare pe Mariko.

— Poate că vor să arate bine în fața stăpânului lor și a oaspetelui său.

— Este și el un *daimyo*?

— Nu. Dar e important. Unul dintre generalii seniorului Ishido. Ar fi foarte bine dacă totul ar ieși perfect astăzi.

— Aș fi vrut să mi se spună și mie că se va face o repetiție generală.

— La ce-ar fi folosit? Tot ce ai fi putut să faci ai făcut.

Da, gândi Blackthorne, privindu-i pe cei cinci sute. Dar ei nu erau nici pe departe pregătiți. Desigur Yabu știa și el asta, ca toți ceilalți. Așa că dacă e să se întâmple o nenorocire, ei bine asta-i *karma*, își spuse cu ceva mai multă siguranță. Și găsi alinare în acel gând. Atacatorii prinseseră viteză, iar apărătorii îi așteptau sub steagurile căpitanilor lor, înșirați destul de răzleți pe trei patru rânduri în adâncime, batjocorindu-și inamicul așa cum ar fi făcut-o de obicei. În curând atacatorii vor descăleca în afara bății săgeților. Apoi cei mai curajoși războinici din ambele tabere vor păși sfidători în față, printre rânduri, ca să arunce mânușa, fălindu-se cu genealogia și superioritatea lor și aruncând cele mai jignitoare insulte. Începeau lupte izolate corp la corp, cu combatanți din ce în ce mai numeroși, până când unul dintre comandanți ordona atacul general și atunci era fiecare pentru sine însuși. De obicei cei mai mulți învingeau pe cei mai puțini, apoi rezervele erau aruncate în luptă și din nou începea bătălia, într-o învălmășeală generală, până când moralul uneia dintre părți se prăbușea și cei câțiva lași care se retrăgeau erau în curând urmați de mai mulți, până când începea o fugă generală, dezordonată. Trădarea nu era ceva neobișnuit. Câteodată întregi regimente treceau dintr-o parte în cealaltă urmând poruncile stăpânilor lor, ca să fie primiți ca aliați, întotdeauna salutați cu bucurie, dar niciodată cu încredere. Câteodată comandanții învinși se retrăgeau pentru a se regrupa pentru o nouă luptă. Alteori rămâneau și luptau până la moarte, câteodată își făceau ceremonios *seppuku*. Rareori era câte unul luat prizonier. Unii își ofereau serviciile învingătorilor. Uneori oferta era acceptată, dar, de cele mai multe ori, refuzată. Moartea era răsplata celor învinși, iute pentru cei viteji și rușinoasă pentru cei lași. Acesta era modelul istoric al tuturor înfruntărilor din această țară, chiar și al marilor bătălii, soldații aceiași ca peste tot, doar

că aici ei erau mult mai cruzi și mulți dintre ei erau pregătiți să moară pentru stăpânii lor, mult mai mulți decât oriunde în altă parte de pe pământ. Tunetul copitelor răsună în vale.

— Unde e comandantul atacului? Unde e Omi-san? întrebă Jozen.

— Printre oamenii săi, aveți răbdare, replică Yabu.

— Dar unde este stindardul lui? Și de ce nu poartă armură și pene?

Unde este stindardul comandantului? Parcă ar fi o adunătură împuțită de bandiți neisprăviți.

— Răbdare. Tuturor ofițerilor li s-a ordonat să nu poarte însemne.

V-am spus. Și vă rog, nu uitați că ne prefacem că e vorba de o bătălie, ceea ce se vede aici este parte dintr-o bătălie mult mai mare, cu rezerve și...

Jozen explodă.

— Unde le sunt săbiile? Nici unul din ei nu poartă săbii. Samurai fără săbii – o să fie masacrați!

— Răbdare.

Acum atacanții descălecau. Unii războinici ieșiră din rândurile apărătorilor ca să-și arate destoinicia. Un număr egal dintre atacanți începu să-și măsoare forțele cu ei. Apoi, dintr-o dată, mulțimea dezordonată de atacanți se strânse în cinci falange disciplinate, fiecare cu patru rânduri de douăzeci și cinci de oameni, trei falange în față și două în rezervă, la patruzeci de pași în urmă. Atacără inamicul ca un singur om. Ajungând la distanța potrivită, se opriră brusc, la comandă, și rândurile din față traseră o salvă asurzitoare, toți deodată. Oamenii țipau și mureau. Jozen și oamenii lui se aplecară instinctiv, apoi priviră uimiți cum rândul din față îngenunchiază și începe să încarce, iar rândul din spate trage pe deasupra lor, cu cel de-al treilea și al patrulea rând urmând aceiași mișcare. Cu fiecare salvă cădeau mai mulți apărători. Valea era plină cu strigăte și țipete și haos.

— Îți omori proprii oameni, strigă Jozen pe deasupra larmei.

— Se trage doar cu pulbere, nu și cu gloanțe. Se prefac cu toții, dar închipuiți-vă că este un atac adevărat, cu gloanțe adevărate.

Acum apărătorii își "reveneau" din surpriza de la început. Se regrupară și se întoarseră vijelioși într-un atac frontal. Dar între timp rândurile din față încărcaseră și la o comandă, traseră o altă salvă din genunchi, apoi rândul următor trase din picioare, îngenunchind imediat ca să încarce, apoi al treilea și al patrulea, ca mai înainte și deși mulți dintre pușcași erau înceți și rândurile dezordonate, era ușor de închipuit măcelul îngrozitor pe care oamenii antrenați l-ar fi putut face. Contraatacul slăbi, apoi se dezorganiză cu totul, și apărătorii se retraseră în susul pantei într-o dezordine prefăcută, ca să se oprească chiar sub spectatori. Mulți "morți" zăceau pe pământ. Jozen și oamenii lui erau uluiți.

— Armele astea ar rupe orice rânduri!

— Așteptați, bătălia nu s-a terminat.

Din nou apărătorii se regrupară, comandanții îi îndemnară la victorie, aduseră rezervele și ordonară atacul general. Samuraii se năpustiră la vale, scoțând teribilele lor strigăte de bătălie ca să se arunce asupra inamicului.

— Acum o să-i facă una cu pământul, spuse Jozen, furat ca și ceilalți de realismul acestei bătălii închipuite. Și avea dreptate. Falangele nu-și păstrară pozițiile. Se dezmembrară și o rupserăla fugă în fața strigătelor de luptă a adevăraților samurai cu săbii și sulițe la care Jozen și oamenii săi își alăturară strigătele de batjocură. Regimentele se avântau spre moarte. Pușcașii fugiră ca Mâncătorii de Usturoi o sută de pași, două sute de pași, trei sute de pași, apoi, deodată, la comandă, falangele se regrupară, de data asta într-o formație în formă de V. Salvele îngrozitoare se porniră din nou. Atacul șovăi, apoi se opri, dar puștile continuară să tragă. Apoi se opriră și ele. Jocul încetă. Dar toți cei de pe deal știau că, într-o situație reală, cei două mii ar fi fost măcelăriți. Acum, în tăcere, atacanți și atacatori începură să se despartă. "Morții" se ridicară, armele fură strânse. Se auzeau răsete și

gemete. Mulți dintre oameni șchiopătau și câțiva erau răniți grav.

— Te felicit, Yabu-*sama*, spuse Jozen cu profundă sinceritate. Acum înțeleg ce ai vrut să spui.

— Tragerea a fost dezordonată, spuse Yabu, mulțumit în sinea lui. Vor dura luni pentru pregătire lor.

Jozen își clătina capul.

— Nu mi-ar place să-i atac nici acum. Nu, dacă ar avea muniție adevărată. Nici o armată n-ar putea să reziste loviturii. Rândurile n-ar putea rămâne strânse și-atunci ai putea să-ți strecuri trupe obișnuite și cavalerie prin spărtură și să răsucești flancurile ca pe un pergament vechi. Mulțumi tuturor *kami*-lor că avusese înțelepciunea să vadă atacul. A fost o priveriște teribilă, o clipă am crezut că bătălia a fost adevărată.

— Li s-a ordonat să facă astfel ca bătălia să pară adevărată. Și-acum puteți trece în revistă pușcașii mei, dacă doriți.

— Mulțumesc. Ar fi o mare cinste.

Apărătorii se scurgeau către tabăra lor așezată de cealaltă parte a dealului. Cei cinci sute de pușcași așteptau mai jos, lângă cărarea care trecea peste deal și cobora către sat, grupându-se pe companii, cu Omi și Naga în fața lor, amândoi purtând din nou săbii.

— Yabu-*sama*?

— Da, Anjin-*san*.

— Bine, nu?

— Da, bine.

— Mulțumesc, Yabu-*sama*. Eu mulțumit.

Mariko îl corectă automat.

— Eu sunt mulțumit.

— A, îmi pare rău, eu sunt mulțumit.

Jozen îl trase pe Yabu deoparte.

— Toate astea sunt din capul lui Anjin-*san*?

— Nu, minți Yabu. Dar este felul în care se luptă barbarii. El doar antrenează oamenii să încarce și să tragă.

— De ce nu faci așa cum te-a sfătuit Naga-*san*? Acum ai cunoștințele barbarului. De ce să riști să se răspândească? E ca o molimă. Foarte periculos, Yabu-*sama*. Naga-*san* avea dreptate. E adevărat, țărani ar putea lupta cu ușurință în felul ăsta. Scapă de barbar acum.

— Dacă seniorul Ishido îi vrea capul, n-are decât s-o ceară.

— O cer eu, acum. Sunt glasul lui.

— Am să țin seama de asta, Jozen-*san*.

— Și deasemenea cer, în numele lui, ca trupele să predea deîndată puștile.

Yabu se încruntă, apoi își îndreptă atenția către companie. Urcau dealul, apropiindu-se, în rânduri drepte, disciplinate, ușor caraghioase, ca întotdeauna, doar pentru că o astfel de ordine era neobișnuită. La cincizeci de pași se opriră. Omi și Naga înaintară singuri și salutară.

— A fost foarte bine pentru un prim exercițiu, spuse Yabu.

— Vă mulțumesc, Alteță, spuse Omi.

Șchiopăta ușor, iar fața-i era murdară, zgâriată și cu urme de pulbere.

Jozen spuse:

— Trupele tale vor trebui să poarte săbii într-o bătălie adevărată, Yabu-*sama*, *neh*? Un samurai trebuie să poarte săbii, în caz că rămâne fără muniție, *neh*?

— Săbiile i-ar împiedica în timpul atacului și retragerii. O să le poarte ca de obicei pentru a păstra surpriza, dar chiar înainte de primul atac o să le scoată.

— Samuraii vor avea întotdeauna nevoie de săbii într-o bătălie adevărată. Și așa mă bucur că nu vei fi nevoit să folosești niciodată aceste trupe sau... Jozen era gata să spună: sau acest mod murdar și ticălos de a purta războiul. În loc de asta spuse: sau toți vom fi nevoiți să ne aruncăm

săbiile.

— Poate că așa vom face când vom merge la război, *Jozen-san*.

— Te-ai despărți de sabia *Murasama*, sau de darul lui *Toranaga*?

— Ca să câștig o bătălie, da. Altfel nu.

— S-ar putea să fi nevoit să alergi foarte repede, ca să-ți pui la adăpost podoabele, când muscheta ți se va înțepeni sau pulberea o să se ude.

Jozen râse de propria-i glumă prostească. *Yabu* nici nu zâmbi.

— *Omi-san!* Arată-i! ordonă.

Imediat *Omi* dădu un ordin. Oamenii săi traseră din teacă baionetele ca niște săbii scurte, care spânzuraseră aproape nebăgate în seamă la spatele lor, agățate de centură, și le prinseră în locașul lor de la gura muschetelor.

— *Atacați!*

Într-o clipă samurarii atacă cu strigătul lor de bătălie, *Kasigiii!*

Pădurea de oțel strălucitor se opri la un pas de ei. *Jozen* și oamenii săi râdeau nervos în fața atacului brutal, neașteptat și violent.

— Bine, foarte bine, spuse *Jozen*.

Întinse mâna și pipăi una dintre baionete. Era deosebit de ascuțită.

— Poate că ai dreptate, *Yabu-sama*, să sperăm că nu vor fi puse niciodată la încercare.

— *Omi-san*, strigă *Yabu*. Aliniază-ți oamenii, *Jozen-san* o să-i treacă în revistă. Apoi te întorci în tabără. *Anjin-san*, *Mariko-san*, voi urmați-mă.

Porni la vale printre rânduri, *Blackthorne* și *Mariko* în urma sa.

— Aliniați-vă de-a lungul potecii. Baionetele în teacă.

Jumătate dintre oameni se supuseră de îndată. Făcură stânga-împrejur și porniră în jos pe pantă. *Naga* și cei două sute cincizeci de samurai rămăseră unde erau, cu baionetele încă ridicate amenințător.

Jozen izbucni:

— Ce se întâmplă?

— Consider insultele tale de neîndurat, spuse *Naga* veninos.

— Asta-i o prostie. Nu te-am insultat, nici eu, nici altcineva. Baionetele tale sunt o insultă adusă rangului meu. *Yabu-sama!*

Yabu se răsuci. Acum era de partea cealaltă a contingentului lui *Toranaga*.

— *Naga-san*, strigă rece. Ce-nseamnă asta?

— Nu pot ierta acestui om insultele aduse la adresa tatălui meu, sau a mea.

— E sub pavăza legii. Nu-l poți atinge acum. Poartă semnele regenților.

— Te rog să mă ierți, *Yabu-sama*, dar asta e între *Jozen-san* și mine.

— Nu. Te afli sub ordinele mele. Îți poruncesc să spui oamenilor tăi să se întorcă în tabără.

Nici unul dintre oameni nu mișcă. Începu ploaia.

— Te rog să mă ierți, *Yabu-san*, îmi cer iertare, dar asta este între mine și el și orice s-ar întâmpla eu declar că nu purtați nici o vină pentru faptele mele și ale oamenilor mei.

Unul dintre oamenii lui *Jozen* își trase sabia din teacă și țâșni spre spatele neapărat a lui *Naga*. O salvă de douăzeci de muschete îi zbură capul de îndată. Acești douăzeci de oameni îngenunchiară și începură să încarce. Al doilea rând luă poziție de tragere.

— Cine a ordonat muniție de război? întrebă *Yabu*.

— Eu, *Naga-noh-Toranaga!*

— *Naga-san!* Îți poruncesc să-l lași pe *Nebara Jozen* și oamenii săi să plece nestânjeniți. Ți se poruncește să te întorci la locuința ta și să stai acolo până când îi voi putea da de știre seniorului *Toranaga* despre nesupunerea ta.

— Bineînțeles că-l vei informa pe seniorul *Toranaga* și *karma* e *karma*. Dar, îmi pare rău, senior *Yabu*, acest om trebuie să moară. Toți aceștia trebuie să moară. Astăzi.

Jozen țipă ascutit:

— Sunt sub protecția regenților! Nu câștigi nimic ucigându-mă!

— Îmi recâștig onoarea, *neh?* spuse Naga. Ți plătesc obrăznicile la adresa tatălui meu, și insultele către mine. Dar tu ar fi trebuit oricum să mori, *neh?* Era cum nu se poate mai limpede după întâlnirea din seara trecută. Acum ai fost martor la un atac. Nu pot să accept riscul ca Ishido să afle toată – și mina lui flutură către câmpul de luptă – această grozăvie.

— Deja știe! aruncă Jozen, binecuvântând prevederea din noaptea trecută. Știe deja, am trimis un mesaj cu un porumbel călător, în taină, în zori. Nu câștigi nimic omorându-mă, *Naga-san!*

Naga făcu un semn unuia dintre oamenii săi, un samurai bătrân, care înaintă și aruncă un porumbel sugrumat la picioarele lui Jozen. Apoi capul retezat al unui bărbat fu deasemeni azvârlit pe pământ. Capul samuraiului Masumoto trimis cu o zi în urmă de Jozen cu pergamentul. Avea ochii încă deschiși și buzele depărtate într-o strâmbătură plină de ură. Capul începu să se rostogolească. Se rostogoli printre rânduri până când se opri de o piatră.

De pe buzele lui Jozen scăpă un geamăt. Naga și toți oamenii săi râseră. Chiar și Yabu zâmbi. Un altul dintre samurarii lui Jozen, țășni către Naga. Douăzeci de mușchete scuiară foc, iar el și unul dintre cei de lângă el, care nu se mișcase, căzură răniți mortal.

Râsul încetă.

Omi spuse:

— Să le ordon oamenilor mei să atace, Alteță?

Fusese atât de ușor să-l manevreze pe Naga.

Yabu își șterse ploaia de pe față.

— Nu, asta n-ar ajuta la nimic. Jozen-*san* și oamenii lui sunt deja morți, orice aș face. Asta este *karma* lui așa cum și Naga-*san* o are pe a sa.

— Naga-*san!* strigă. Pentru ultima oară îți ordon să-i lași pe toți să plece.

— Te rog să mă ierți, dar trebuie să refuz.

— Foarte bine. Când ai terminat, te rog să te prezinți în fața mea.

— Da. Ar trebui să existe un martor oficial, Yabu-*sama*. Pentru seniorul Toranaga și pentru seniorul Ishido.

— Omi-*san*, rămâi aici. Vei semna certificatul de deces și vei întocmi rapoartele oficiale. Naga-*san* și eu vom contrasemna.

Naga arată către Blackthorne.

— Să rămână și el. Tot ca martor. E răspunzător de moartea lor. Trebuie și el să fie de față.

— Anjin-*san*, du-te acolo sus, la Naga-*san*. Înțelegi?

— Da, Yabu-*san*. Înțeleg, dar de ce, vă rog?

— Ca să fii martor.

— Scuzați-mă, nu înțeleg.

— Mariko-*san*, explică-i *martor*, că trebuie să fie de față la ceea ce se va întâmpla. Apoi vino după mine.

Ascunzându-și nețărmita satisfacție, Yabu se întoarse și plecă.

Jozen țipă ascutit.

— Yabu-*sama!* Te rog! Yabuuu-*samaaa!*

Blackthorne a privit. Când totul s-a terminat, a plecat acasă. Casa lui era învăluită în tăcere și deasupra satului se așternuse un văl de ceață. Baia nu l-a făcut să se simtă curat. *Saké*-ul nu i-a îndepărtat amăreala din gură. Aromele nu au șters duhoarea din nări.

Mai târziu, Yabu-*sama* a trimis după el. Atacul a fost disecat moment cu moment. Omi și Naga erau și ei acolo cu Mariko. Naga, ca întotdeauna, ascultând, rece. Rareori comentând. Încă al doilea la comandă. Nici unul

dintre ei nu părea atins de ceea ce se întâmplase. Au lucrat până după apusul soarelui. Yabu ordonă ca ritmul instrucției să fie crescut. Un al doilea grup de cinci sute de oameni urma să fie alcătuit de îndată, iar peste o săptămâna, altul.

Blackthorne se îndreptă către casă singur și mănă singur, urmărit de înfricoșătoarea lui descoperire: ei nu aveau noțiunea păcatului. Erau toți lipsiți de conștiință – chiar și Mariko.

În noaptea aceea nu a putut dormi. Părăsi casa prin vântul care se involbura în jurul lui. Alte rafale înspumau crestele valurilor. O pală mai puternică de vânt ridică de undeva niște gunoaie și le izbi de o colibă din sat. Căinii urlau la cer și alergau de colo-colo. Acoperișurile din snopi de paie de orez se mișcau ca niște lucruri însuflețite. Obloanele zdrăngăneau, bărbați și femei, ca niște arătări tăcute, se luptau cu ele ca să le închidă și să le proptească. Fluxul venea cu putere. Toate bărcile de pescuit fuseseră ridicate pe plajă, în siguranță, mult mai departe decât de obicei. Totul era bine legat.

Umblă un timp pe țărm, apoi se reîntoarce acasă, mergând aplecat din cauza furiei vântului. Nu întâlnise pe nimeni. Ploaia cădea în rafale și în curând se trezi ud learcă.

Fujiko îl aștepta pe verandă, vântul fluturându-i îmbrăcămintea și făcând să pâlpaie flacăra lămpii de ulei pusă la adăpost. Toți din casă erau treji. Servitorii cărau lucrurile de valoare în coliba de chirpici și piatră din spatele grădinii, folosită ca depozit.

Furtuna nu amenința încă. O țiglă din acoperiș se răsuci, desprinsă de un vârtej strecurat pe sub streășină și întregul acoperiș se cutremură. Țigla căzu și se sparse cu zgomot. Servitorii alergau grăbiți prin jur, unii pregătind găleți cu apă, alții încercând să repare acoperișul. Bătrânul grădinar Ueki-ya, ajutat de copii, lega tufișurile și copacii fragili, de araci din bambus.

O altă rafală zgudui casa.

— O să se prăbușească, Mariko-san.

Ea nu spuse nimic. Vântul le izbea pe ea și pe Fujiko și le isca lacrimi la colțurile ochilor. Blackthorne privi către sat. Peste tot zburătăceau resturi. Apoi vântul pătrunse printr-o spărtură dintr-unul din panourile de hârtie ale unei locuințe și întregul perete dispăru, lăsând numai scheletul de șipci. Peretele dimpotrivă se sfărâmă și el și acoperișul se prăbuși.

Blackthorne se întoarce neajutorat când *shoji*-ul din camera sa se sfâșie. Peretele dispăru împreună cu cel dimpotrivă. În curând toți pereții nu erau decât zdrențe. Putea vedea prin toată casa. Dar stâlpii acoperișului rezistară, iar acoperișul de țiglă nu se mișcă. Așternuturi, felinare de hârtie și saltele, zburau prin jur, cu servitorii alergând după ele.

Furtuna dărâmă pereții tuturor caselor din sat, iar câteva locuințe fură distruse complet. Nimeni nu fu rănit grav. În zori vântul își pierdu din tărie, iar bărbații și femeile începură să-și reconstruiască locuințele.

La prânz pereții casei lui Blackthorne erau refăcuți și jumătate din sat se reîntorsese la normal. Pereții ușori, din șipci, nu cereau prea multă muncă ca să fie refăcuți de fiecare dată. Doar scânduri de lemn și sfori pentru îmbinări, care erau întotdeauna cioplite și matisate cu mare pricepere. Repararea acoperișurilor din țiglă sau paie era mai dificilă. Dar văzu că oamenii se ajutau unul pe celălalt, zâmbind, iuți și foarte îndemânațeci. Mura alerga prin sat, sfătuind, îndrumând și supraveghind. Urcă dealul ca să vadă ce mai avea de făcut.

— Mura ai făcut... Blackthorne își căuta cuvintele. Faci totul să pară ușor.

— A, mulțumesc, Anjin-san. Da, mulțumesc, dar am fost norocoși că nu a fost nici un foc.

— Voi, focuri deseori?

— Îmi pare rău, "se stârnesc deseori focuri?"

— Se stărnesc deseori focuri? repetă Blackthorne.

— Da, dar am poruncit ca satul să se pregătească. Pregătească, înțelegeți?

— Da.

— Când vin furtunile...

Mura tresări și privi peste umărul lui Blackthorne. Se plecă foarte adânc.

Omi se apropia cu pasul lui săltat și neglijent, privind prietenos numai către Blackthorne, ca și cum Mura n-ar fi existat.

— Bună dimineața, Anjin-san, spuse.

— Bună dimineața, Omi-san. Casa dumitale e bine?

— E în ordine, mulțumesc. Omi privi la Mura și spuse brutal: Oamenii ar trebui să fie la pescuit sau pe câmp, la fel și femeile. Yabu-sama are nevoie de taxe. Încercați să mă faceți de râs în fața lui, cu lenea voastră?

— Nu, Omi-sama, vă rog, iertați-mă. O să mă îngrijesc de asta de îndată.

— N-ar fi trebuit să fie nevoie să ți-o spun. N-am să ți-o mai spun data viitoare.

— Îmi cer scuze pentru prostia mea.

Mura se îndepărtă grăbit.

— Arăți bine, astăzi, spuse Omi către Blackthorne. N-ai avut neazuri azi-noapte?

— Bine, astăzi, mulțumesc. Și dumneata?

Omi vorbi îndelung. Blackthorne nu înțelese chiar tot. Așa cum nu înțelesese tot ce-i spusese Omi lui Mura. Doar câteva cuvinte aici, câteva dincolo.

— Îmi pare rău. Nu înțeleg.

— Ți-a plăcut? Cum ți-a plăcut ziua de ieri? Atacul. Bătălia prefăcută?

— A, înțeleg, da, cred că bine.

— Cum a fost ca martor?

— Poftim?

— Martor. *Roninul* Nebara Jozen și oamenii lui? Omi imită o împunsătură cu baioneta și râse. Ai fost martor la moartea lor. Moarte! Înțelegeți?

— A, da. Adevărul, Omi-san, nu-mi place omoruri.

— *Karma*, Anjin-san.

— *Karma*. Astăzi instrucție?

— Da, dar Yabu-sama vrea doar să discutăm. Mai târziu. Înțelegeți, Anjin-san? Doar vorbit, mai târziu. Repetă Omi răbdător.

— Doar vorbim. Înțeleg.

— Începi să vorbești limba noastră foarte bine. Da. Foarte bine.

— Mulțumesc. Greu. Timp mic.

— Da, dar ești un om de treabă și te străduiești foarte tare. Asta e important. O să ai timp, Anjin-san. Nu-ți face griji, o să te-ajut. Omi își dădea seama că mai tot ce spunea se pierdea, dar nu-i păsa, atâta timp cât Anjin-san prindea înțelesul. Vreau să fiu prietenul tău, spuse, apoi repetă foarte deslușit. Înțelegeți?

— Prieten? Înțeleg, prieten.

Omi arătă către el, apoi către Blackthorne.

— Vreau să fiu prietenul tău.

— A, mulțumesc. Onorat.

Omi zâmbi din nou, și se aplecă ca de la egal la egal și apoi plecă.

— Prieten cu el? murmură Blackthorne. A uitat? Eu nu.

— A, Anjin-san, spuse Fujiko grăbindu-se către el. Nu vrei să mănânci? Yabu-sama o să trimită după dumneata în curând.

— Da. Mulțumesc. Multe spargerii? întrebă, arătând către casă.

— Te rog să mă ierți, îmi pare rău, dar ar trebui să spui: "Au fost multe stricăciuni?"

— Au fost multe stricăciuni?

— Nu foarte grave, Anjin-san.

— Bine. Nu răniri?

— Te rog să mă ierți, îmi pare rău, ar trebui să spui: "N-a fost nimeni rănit?"

— Mulțumesc. N-a fost nimeni rănit?

— Nu, Anjin-san. N-a fost nimeni rănit.

Brusc, Blackthorne se simți sătul de a mai fi îndreptat întruna. Așa că isprăvi conversația cu o poruncă:

— Am foame. Mâncare.

— Da. Îndată. Îmi pare rău, dar ar trebui să spui: "Îmi este foame".

Unei persoane îi este foame, nu are foame.

Așteptă până ce el spuse corect, apoi se depărtă.

Se așeză pe verandă și îl privi pe Ueki-ya, bătrânul grădinar, îndepărtând resturile și frunzele căzute. Putea vedea femeii și copiii reparând clădirile în sat și bărci ieșind la pescuit printre valuri. Alți săteni trudeau pe câmp în vântul care scăzuse mult. Mă întreb ce dări au de plătit. Nu mi-ar place să fiu țăran aici. Nu numai aici, oriunde.

La primele raze de lumină ale zorilor fusese tulburat de aparenta devastare a satului.

— Furtuna asta abia ar fi atins o casă englezească, îi spusese lui Mariko.

— O, sigur, a fost o furtună, dar nu atât de rea.

— De ce nu vă construiți casele din cărămidă sau din piatră?

— Din cauza cutremurelor, Anjin-san. Orice clădire din piatră se va crăpa și prăbuși și probabil răni sau omori locatarii. Cu felul nostru de a construi, sunt puține pagube. Ai să vezi cât de repede se înalță totul la loc.

— Da, dar sunteți veșnic în primejdie de a lua foc. Și ce se întâmplă când vin marile furtuni? Taifunurile?

— Atunci e foarte rău.

Ea-i explicase despre taifunuri și anotimpurile lor, din iunie până în septembrie, câteodată mai devreme, câteodată mai târziu. Și despre celelalte catastrofe naturale. În urmă cu câteva zile mai fusese un cutremur. Unul ușor. Un ceainic căzuse de pe vasul cu cărbuni și îl răsturnase. Din fericire cărbunii fuseseră stinși. O casă din sat luase foc, dar focul nu se întinsese. Blackthorne nu văzuse până atunci oameni stingând focul atât de iute. În afară de aceasta, nimeni din sat nu dăduse prea multă atenție întâmplării. Râseseră și își văzuseră mai departe de treburi.

— De ce râd oamenii?

— Noi socotim foarte rușinos și nepolitic să lași să se vadă ceea ce simți, îndeosebi teama. Așa că ascundem totul sub un zâmbet sau un surâs. Bineînțeles că ne e teamă la toți, chiar dacă nu o arătăm niciodată. Unii dintre voi au arătat-o, gândi Blackthorne.

Nebara Jozen o arătase. Murise urât, plângând înspăimântat, cerșind îndurare. Ucis încet și cu cruzime. Fusese lăsat să fugă, apoi înjunghiat cu baionetele în mijlocul râsetelor, apoi forțat să alerge din nou, apoi schilodit. Îi îngăduiseră să se târască și îl spintecaseră încet, în timp ce el urla, sângele amestecându-i-se cu saliva, după care îl lăsaseră să moară.

Naga își îndreptase atenția asupra celorlalți samurai. Deândată trei dintre oamenii lui Jozen îngenunchiară, își descoperiră pantecele și își puseră pumnalele în fața lor, pentru a îndeplini ritualul *seppuku*. Trei dintre tovarășii lor stăteau în spatele lor ca secundanți, cu săbiile lungi trase și ridicate cu ambele mâini și nici unul nu fu atins de Naga sau de oamenii săi. Când samurarii îngenunchiați se întinseră după pumnal, își întinseră gâturile și cele trei săbii fulgerară în jos, decapitându-i dintr-o singură lovitură. Capetele căzute își clănțăniră dinții, apoi rămaseră nemișcate. Muștele începură să roiască.

Apoi alți doi samurai îngenunchiară, ultimul rămas stând pregătit ca secundant. Primului dintre cei îngenunchiați îi luă capul la fel ca și celorlalți tovarăși ai săi, pe când se întindea după pumnal. Celălalt spuse:

— Nu. Eu, Hirasaki Kenko, știu cum trebuie să mor, cum trebuie să moară un samurai.

Kenko era un tânăr suplu, parfumat și aproape frumos, cu pielea palidă și cu părul bine dat cu ulei și îngrijit. Își ridică pumnalul cu gesturi măsurate, și îi înfășură o parte din lamă cu eșarfa de la brâu, ca să îl poată apuca mai bine.

— Protestez împotriva uciderii lui Nebara Jozen și ai celorlalți oameni ai săi, spuse hotărât, înclinându-se către Naga. Aruncă o ultimă privire către cer și-i zâmbi pentru ultima dată secundantului său, un zâmbet liniștitor. Sayonara, Tadeo.

Apoi își înfipse pumnalul adânc în stânga stomacului, îl trase de-a curmezișul cu amândouă mâinile, îl scoase afară și-l înfipse din nou, adânc, chiar deasupra pântecului smucindu-l în sus în aceeași tăcere. Măruntaiele lui însângerate i se rostogoliră în poală iar când fața lui agonizândă, contorsionată hidos, zvâcni înainte, secundantul său coborî sabia într-un arc ucigător.

Naga însuși ridică capul de părul din creștet, îl șterse de țărână și îi închise ochi. Apoi spuse oamenilor lui să aibă grijă ca să fie spălat și înfășurat și trimis lui Ishido cu toate onorurile și cu un raport complet asupra curajului lui Hirasaki Kenko.

Ultimul samurai îngenunche. Nu mai rămăsese nimeni ca să-i fie secundant. Și el era tânăr. Degetele îi tremurau și frica îl stăpânea. De două ori își îndeplinise datoria către tovarășii săi, de două ori lovise onorabil, scăpându-i de chinurile durerii și de rușinea fricii. Iar o dată așteptase ca cel mai iubit prieten al său să moară așa cum un samurai trebuia să moară, luându-și viața într-o tăcere plină de mândrie, apoi izbise din nou, curat, cu depună îndemânare. Nu mai ucisese niciodată până atunci.

Își aținti ochii către propriul pumnal. Își dezgoli pântecul și se rugă să aibe curajul prietenului său. Simțea lacrimile strângându-se la colțurile ochilor, dar își forță chipul într-o mască înghețată, zâmbitpare. Își desfăcu eșarfa din brâu și înfășură o parte din lamă. Atunci, pentru că tânărul își făcuse bine datoria, Naga făcu un semn locotenentului său.

Samuraiul înaintă și se înclină, prezentându-se ceremonios.

— Osaragi Nampo, căpitanul celei de-a noua legiuni a seniorului Toranaga. Aș fi onorat să vă slujesc drept secundant.

— Ikomo Tadeo, ofițer, vasal al seniorului Ishido, replică tânărul. Vă mulțumesc, aș fi onorat să-mi fiți secundant.

Moartea lui fi rapidă, onorabilă și fără durere.

Capetele fură strânse. Mai târziu Jozen își reveni în simțiri și țipă ascuțit. Mâinile lui înnebunite încercau neputincioase să-ș reîntregească pântecul.

Îl lăsară pradă câinilor care veniseră din sat.

CAPITOLUL 34

La Ora Calului – unsprezece dimineața – la zece zile după moartea lui Jozen și tuturor oamenilor săi, un convoi de trei galere dublă capul de la Anjiro. Erau ticsite cu trupe. Toranaga veni pe țarm. Lângă el era Buntaro.

— Mai întâi aș vrea să vad un exercițiu de atac, Yabu-san, cu cei cinci sute de la început, spuse Toranaga. Imediat.

— Nu s-ar putea mâine? Asta mi-ar lăsa timp să mă pregătesc, spuse Yabu binevoitor, dar în sinea sa furios de sosirea neașteptată a lui Toranaga și nemulțumit de spionii săi care nu-l preveniseră. Abia avusese

timp să se repeadă la țărm cu o gardă de onoare. Trebuie să fiți obosiți.

— Nu sunt obosit, mulțumesc, spuse Toranaga pe un ton voit răstit. Nu am nevoie de apărători sau aranjamente deosebite, țipete sau morți prefăcute. Ușiți, bătrâne prieten, că am jucat în destule piese *Noh* și am pus destule în scenă, ca să fiu în stare să-mi folosesc imaginația. Nu sunt un țăran *ronin*! Te rog, poruncește să încalece de îndată.

Se aflau pe plajă, lângă debarcader. Toranaga era înconjurat de gărzile de elită și alți soldați se revărsau de pe galerele ancorate. Încă o mie de samurai puternic înarmați erau înghesuiți în cele două galere care așteptau la mică distanță în larg. Era o zi caldă, cu cer fără nori, cu valuri mici, iar aerul unduia înfierbântat la orizont.

— Igurashi, ai grijă!

Yabu își înghiți mânia. De la primul mesaj despre sosirea lui Jozen, pe care-l trimisese cu unsprezece zile în urmă, nu primise nici cel mai mic raport de la iscoadele sale din Yedo. Și nimic altceva decât întâmplătoare și enervante răspunsuri de la Toranaga la mesajele sale din ce în ce mai urgente. "Mesajul vostru primit și studiat atent"; zguduit de veștile despre fiul meu. Rog așteptați instrucțiuni". Apoi, în urmă cu patru zile: "Cei vinovați de moartea lui Jozen vor fi pedepsiți. Trebuie să rămână la posturile lor, dar în stare de arest, până pot să mă sfătuiesc cu seniorul Ishido." Iar ieri, bomba: "Astăzi am primit invitația oficială a noului Consiliu al Regenților, la ceremonia privitului florilor din Osaka. Când te gândești să pleci? Comunică-mi de îndată."

— Desigur, asta nu înseamnă că Toranaga chiar se va duce! spuse Yabu uluit.

— Vă forțează să vă hotărâți, replicase Igurashi. Orice ați spune, vă împinge în capcană.

— Așa e, spuse și Omi.

— De ce nu primim vești de la Yedo? Ce se întâmplă cu iscoadele noastre?

— E ca și cum Toranaga ar fi întins un văl peste întregul Kwanto, spuse Omi. Poate că știe care sunt iscoadele noastre.

— Astăzi este a zecea zi, Alteță, îi amintise Igurashi. Totul e gata pentru plecarea voastră către Osaka. Vreți să plecați, sau nu?

Acum, aici, pe plajă, Yabu binecuvântă *kami*-ul său păzitor care îl convinsese să accepte sfatul lui Omi de a rămâne până în cea din ultimă zi – trei zile de acum înainte.

— Despre ultimul tău mesaj, Toranaga-*sama*, cel care ne-a sosit ieri, spuse. Ești hotărât să nu mergi la Osaka?

— Dar tu?

— Mă supun ție, ca unui conducător. Desigur, am așteptat hotărârea ta.

— Hotărârea mea e simplă, Yabu-*sama*, dar a ta este grea, greu de luat. Dacă pleci, regenții au să te căsăpească pentru distrugerea lui Jozen și a oamenilor lui. Iar Ishido este chiar foarte furios, și pe bună dreptate, *neh*?

— N-am făcut-o eu, senior Toranaga. Moartea lui Jozen, chiar dacă meritată, s-a petrecut împotriva poruncilor mele.

— E ca și cum ar fi făcut-o Naga-*san*, *neh*? Căci altfel ar fi trebuit, desigur, s-o faci domnia ta însuși. O să vorbim despre Naga-*san* mai târziu. Dar acum urmează-mă. Vom sta de vorbă pe drumul către câmpul de instrucție. N-are rost să pierdem vremea.

Toranaga porni cu pasul său iute, gărzile urmându-l îndeaproape.

— Da, te afli cu adevărat la o răscruce, bătrâne prieten. Dacă te duci, îți pierzi capul, pierzi Izu și desigur întreaga familie Kasigi ajunge la butucul călăului. Dacă rămâi, Consiliul va porunci același lucru. Se răsuci către el. Poate că ar trebui să faci ce mai sfătuit să fac când am fost ultima dată în Anjiro. Aș fi bucuros să-ți fiu secundant. Poate capul tău îl va

bucura cât de cât pe Ishido.

— Capul meu n-are nici o valoare pentru Ishido, spuse Yabu.

— Nu-ți împărtășesc părerea.

Buntaro îi opri.

— Iertați-mă, Alteță. Unde doriți să așezăm oamenii?

— Pe platou. Faceți tabără permanentă acolo. Două sute de gărzi vor sta cu mine în fortăreață. De îndată ce ai făcut pregătirile, vino la mine. Vreau să asisti la exercițiu.

Buntaro plecă grăbit.

— Tabără permanentă? Rămâi aici? întrebă Yabu.

— Nu, doar oamenii mei. Dacă atacul este atât de reușit pe cât am auzit, o să formăm nouă batalioane de asalt, de câte cinci sute de samurai fiecare.

— Cum?

— Da. Am adus încă o mie de samurai aleși pe sprânceană, pentru tine. Tu ai să-i alegi pe ceilalți o mie.

— Dar nu sunt destule puști și instrucția...

— Îmi pare rău, greșești. Am adus o mie de muschete și destulă pulbere și gloanțe. Restul va sosi într-o săptămână, cu încă o mie de oameni.

— O să avem nouă batalioane de asalt?

— Da. Vor fi un regiment. Buntaro, îl va comanda.

— Poate ar fi mai bine să o fac eu. El o să...

— O, dar uiți că în câteva zile se întâlnește Consiliul. Cum poți să comanzi un regiment dacă te duci la Osaka. Nu ți-ai pregătit plecarea?

Yabu se opri.

— Suntem aliați. Am căzut la înțelegere ca domnia ta să fii conducătorul și am urinat ca să pecetluim înțelegerea. Eu am respectat-o și o respect în continuare. Acum te întreb: care ți-s gândurile? Primim războiul sau nu?

— Nimeni nu mi-a declarat război, încă.

Yabu ardea de dorința de a scoate sabia Yoshimoto din teacă și de a împrăști sângerile lui Toranaga în țărână, odată pentru totdeauna, indiferent de preț. Simțea respirația gărzilor lui Toranaga în jurul său, dar nu-i mai păsa.

— Nu înseamnă Consiliul și sentința ta de moarte? Ai spus asta singur. O dată ce se vor întâlni va trebui să te supui. *Neh?*

— Desigur.

Toranaga își trimise cu un gest oamenii mai în urmă, sprijinindu-se ușor pe sabie, cu picioarele butucănoase larg desfăcute și înțepenite în pământ.

— Atunci care ți-e hotărârea? Ce propui?

— Mai întâi să vedem un atac.

— Apoi?

— Apoi pornim la vânatoare.

— Te duci la Osaka?

— Sigur.

— Când?

— Când o să vreau.

— Vrei să spui, nu când vrea Ishido.

— Vreau să spun când o să vreau.

— O să ne părăsească toți, spuse Yabu. Nu poți să te lupți împotriva întregii Japonii. Chiar și cu un regiment de asalt – și nu putem în nici un fel să-l pregătim în zece zile.

— Da

— Și atunci care-i planul?

— Ce s-a întâmplat exact cu Jozen și Naga-san?

Yabu îi spuse adevărul, ocolind doar faptul că Naga fusese manipulat

de Omi.

— Și barbarul meu? Cum se poartă Anjin-san?

— Bine. Foarte bine.

Yabu îi povesti despre încercarea de *seppuku* din prima seară și cum îl supusese el atât de abil pe Anjin-san, în folosul lor, al amândurora.

— A fost foarte înțelept, spuse Toranaga încet. Nu m-aș fi gândit niciodată că va încerca să-și facă *seppuku*. Foarte interesant.

— A fost norocos că i-am spus lui Omi să fie gata.

— Da.

Nerăbdător, Yabu așteptă ca Toranaga să spună mai mult, dar acesta rămase tăcut.

— Vestea pe care ți-am trimis-o despre seniorul Ito, care a devenit regent, spuse Yabu într-un târziu. Aflase-și despre asta înainte de a-ți da de știre?

Toranaga nu răspunse imediat.

— Auzisem zvonuri. Seniorul Ito este o alegere perfectă pentru Ishido. Sărmanul neghiob, i-a făcut întotdeauna plăcere să fie dus de nas când îl avea înfipt în dosul altcuiva. O să facă o pereche potrivită.

— Votul său te va distruge.

— Fără îndoială. Dacă o să fie vreun Consiliu.

— A, deci ai un plan?

— Întotdeauna am un plan, sau planuri, nu știai? Dar tu, ce plan ai, aliatule? Dacă vrei să pleci, pleci. Dacă vrei să rămâi, rămâi. Alege. Porni mai departe.

Mariko îi înmână lui Toranaga un sul acoperit cu un scris mărunț.

— Aici este totul? întrebă.

— Da, Alteță, răspunse, displăcându-i aerul închis al cabinei și faptul că se afla din nou la bordul galerei, chiar și ancorată la chei. Multe dintre cele ce sunt în manualul de război se vor repeta, dar am făcut note în fiecare seară, și am scris totul așa cum s-a întâmplat, sau am încercat. Este aproape ca un jurnal a ceea ce s-a spus și s-a întâmplat de când ați plecat.

— Bine. L-a mai citit altcineva?

— Nu, din câte știu eu. Își flutură evantaiul ca să se răcorească.

Concubina lui Anjin-san și servitorii m-au văzut scriindu-l, dar l-am ținut încuiat.

— Tu ce părere ai?

Mariko șovăi. Își plimbă privirile prin cabină și peste hublourile închise.

Toranaga spuse:

— La bord sunt numai oamenii mei și nu e nimeni sub punte. În afară de noi.

— Da, Alteță. Dar mi-am amintit că Anjin-san spunea că nu există taine la bordul unei nave. Îmi cer iertare. Se gândi o clipă, apoi spuse cu voce sigură. Regimentul de muschete va câștiga o bătălie. Barbarii ar putea să ne distrugă dacă debarcă cu trupe numeroase, cu puști și tunuri. Trebuie să aveți o flotă barbară. Până acum cunoștințele lui Anjin-san s-au dovedit de o atât de mare valoare încât ar trebui ținute secrete, doar pentru urechile voastre. În alte mâini cunoștințele lui ar putea fi un pericol de moarte pentru voi.

— Cine a mai învățat ceva de la el?

— Yabu-san știe mult, dar Omi-san și mai mult. Prinde mult mai repede. Igurashi-san, Naga-san și trupele desigur că înțeleg strategia, dar nu detaliile amănunțite și nici una dintre cunoștințele politice sau de ordin general ale lui Anjin-san. Eu, mai mult decât toți. Am notat tot ce a spus el, ce a întrebat sau despre ce a vorbit, Alteță. Cât de bine am putut. Desigur

că ne-a spus numai despre unele lucruri. Dar aria cunoștințelor lui este vastă, iar memoria lui aproape de perfecțiune. Cu răbdare, poate să ne ofere o imagine exactă despre lume, obiceiurile și pericolele ei. *Dacă* spune adevărul.

— Îl spune?

— Cred că da.

— Care este părerea ta despre Yabu?

— Yabu-*san* este un om violent, și lipsit de scrupule. Pentru el nu au preț decât propriile lui interese. Datoria, credința, tradiția, nu înseamnă nimic pentru el. Minte lui are sclipiri de mare pătrundere, uneori uluitoare. Este în egală măsură primejdios ca aliat sau ca inamic.

— Numai calități laudabile. Ce ai de spus împotriva lui?

— E un administrator prost. Țăranii lui s-ar răscula dacă ar avea arme.

— De ce?

— Pune dări înrobitoare. Ilegale. Ia 75 de părți din fiecare produs, orez, pește. A început să pună taxa pe cap de om, pe pământ, pe bărci. Fiecare vânzare, fiecare butoi de *saké*, totul este dijmuit în Izu.

— Poate ar trebui să-l angajez pe el, sau pe vechilul lui, pentru Kwanto. Bine, ce face aici e treaba lui, țăranii n-o să aibă niciodată arme, așa că n-avem de ce să ne îngrijorăm. Aș putea totuși folosi locul acesta ca bază, dacă va fi nevoie.

— Dar, Alteță, legea spune că șaizeci de părți este limita.

— A fost limita legală. Taiko a dat legea asta, dar el e mort. Ce altceva mai poți să spui despre el?

— Mănâncă puțin, sănătatea lui pare bună, dar Suwo, masorul, crede că are necazuri cu rinichii. Are câteva obiceiuri ciudate. Și îi povesti despre Noaptea cu Urlete.

— Cine ți-a spus despre asta?

— Suwo. Și de asemenea soția lui Omi-*san* și mama lui.

— Tatăl lui Yabu obișnuia și el să-și fiarbă dușmanii. Pierdere de vreme. Dar pot să înțeleg nevoia lui de a o face din când în când. Nepotul lui, Omi?

— E o minte pătrunzătoare, foarte înțelept. Pe deplin credincios unchiului său. Un vasal foarte capabil și demn de apreciere.

— Familia lui?

— Mama lui e aspră cu Midori, soția lui, atât cât trebuie. Soția lui este samurai; blândă, puternică și foarte bună. Toți îi sunt vasali credincioși lui Yabu-*san*. Acum Omi-*san* nu are concubină, deși Kiku, cea mai cunoscută curtezană din Izu, este aproape ca o concubină. Dacă ar putea să-i cumpere contractul, cred că ar aduce-o în casa sa.

— M-ar ajuta împotriva lui Yabu, dacă aș avea nevoie de asta?

Ea cântări întrebarea, apoi clătină capul.

— Nu, Alteță. Nu cred. Cred că este vasalul unchiului său.

— Naga?

— Este un samurai cât se poate de bun. A înțeles de îndată că Jozen-*san* și oamenii lui însemnau primejdie pentru domnia voastră, și a încurcat lucrurile așa fel până când ai putut să fii întrebat. Oricât de mult urăște batalionul de muschete, își instruieste companiile din greu, ca să le facă perfecte.

— Cred că s-a lăsat prostit să fie păpușa lui Yabu.

Ea-și aranjă în tăcere o cută a chimonoului.

Toranaga își făcu vânt cu evantaiul.

— Acum, Anjin-*san*.

Aștepta întrebarea, și acum, că fusese pusă toate, observațiile înțelepte pe care era pregătită să i le înfățișeze dispăruseră din cap.

— Ei bine?

— Trebuie să judecați după raport, Alteță. În unele lucruri nu poate fi

înțeles. Desigur, educația, tradițiile și datinile lui n-au nimic comun cu ale noastre. Este foarte complicat și dincolo de înțelegerea mea. La început era foarte deschis. Dar de când a încercat să-și facă *seppuku*, s-a schimbat. E mai ascuns.

Îi povesti ce spusese Omi și ce făcuse în acea primă noapte. Și despre făgăduiala lui Yabu.

— A, Omi l-a oprit, nu Yabu-san?

— Da.

— Și Yabu a urmat sfatul lui Omi?

— Întocmai, Alteță.

— Deci Omi este sfetnicul. Interesant. Dar desigur că Anjin-san nu se așteaptă ca Yabu să-și țină făgăduiala?

— Ba da, până la capăt.

Toranaga râse.

— Cât de copilăresc.

— Conștiința creștină este adânc înrădăcinată în el, îmi pare rău. Nu poate scăpa de *karma* lui din care o parte e aceea că poate fi manevrat folosindu-ne de ura lui pentru moartea sau morțile a ceea ce el numește nevinovați. Chiar și moartea lui Jozen la afectat adânc. Multe nopți după aceea somnul lui a fost tulburat și multe zile abia de a vorbit cu câte cineva.

— Conștiința asta se găsește la toți barbarii?

— Nu, deși ar trebui să fie la toți barbarii creștini.

— Ar putea să și-o piardă?

— Nu cred. Dar este tot atât de neajutorat ca și un copil cât timp o are.

— Concubina lui?

Ea-i povesti totul.

— Bine. Era mulțumit că alegerea sa, Fujiko și planul, mersese atât de bine. Foarte bine. A făcut bine în privința pistoalelor. Ce poți să-mi spui despre obiceiurile lui?

— Cele mai multe obișnuite. Afară doar de o uimitoare stânjeneală în privința lucrurilor legate de împărțitul pernei și o ciudată reținere de a discuta toate lucrurile firești ale trupului. Îi povesti deasemenea, despre neobișnuita lui nevoie de singurătate, și despre groaznicele lui gusturi în ale mâncării. În cele mai multe privințe este atent, înțelegător, ager, un elev silitor și foarte curios în tot ceea ce ține de noi și de obiceiurile noastre. E totul în raportul meu, dar, pe scurt, i-am explicat câte ceva din felul nostru de viață, câte puțin despre noi și istoria noastră, despre Taiko și despre problemele care frământă împărăția acum.

— A, și despre Moștenitor?

— Da, alteță. Am greșit?

— Nu. Ți s-a spus să-l pregătești. Cum stă cu japoneza?

— Foarte bine. Cu timpul, va vorbi limba noastră destul de bine. Este un elev bun, Alteță.

— Împărțitul pernei?

— Cu una dintre slujnice, spuse de îndată.

— El a ales-o?

— Concubina i-a trimis-o.

— Și?

— A fost deopotrivă de mulțumitor pentru amândoi, am înțeles.

— Ah, atunci ea n-a întâmpinat nici o dificultate.

— Nu, Alteță.

— Dar el e bine înzestrat?

— Fata, a zis, "o, da, foarte". "Cu prisosință" au fost cuvintele ei.

— Minunat. Măcar în asta *karma* lui e bună. Ți s-a spus că e necazul cu o mulțime de bărbați, și Yabu unul dintre ei. Kiyama altul! Suliță mică, mare nefericire să te naști cu o suliță mică. Mare nefericire, da.

Aruncă o privire sulului, apoi își închise evantaiul cu o pocnitură.

— Și tu, Mariko-san? Cum o duci?

— Bine, mulțumesc, Alteță. Sunt foarte mulțumită să vă văd arătând atât de bine. Pot să vă felicit pentru nașterea nepotului dumneavoastră?

— Da, mulțumesc! Sunt mulțumit, da. Băiatul e bine făcut, și pare sănătos.

— Și doamna Genjiko?

Toranaga mormăi:

— E la fel de puternică, ca întotdeauna. Da, își țuguie buzele, cugetând la ceva. Poate ai putea să-mi recomanzi o doică pentru copil.

Era obiceiul ca fiii samurailor importanți să aibă doici, astfel ca mama să se poată ocupa de soțul ei și de treburile casei, lăsând doica să se ocupe numai de creșterea copilului, să-l facă puternic, iar părinții să se poată mândri cu el.

— Mă tem că nu va fi ușor să găsim persoana potrivită. Doamna Genjiko nu este o stăpână ușor de mulțumit, *neh?*

— Sunt convinsă că veți găsi curând persoana potrivită, Alteță. De bună seamă că mă voi gândi și eu, răspunse Mariko, știind că a oferi un astfel de sfat ar fi fost o prostie. Pentru că nici o femeie de pe lumea aceasta nu ar fi putut să-i mulțumească în aceeași măsură pe Toranaga și pe nora sa.

— Îți mulțumesc. Dar dumneata, Mariko-*san*, ce-mi spui despre dumneata?

— Eu sunt bine, Alteță, mulțumesc.

— Și conștiința creștină?

— Nu mă împiedică cu nimic, Alteță. Cu nimic. Am făcut tot ce ai dorit.

— Într-adevăr. A fost pe aici vreun preot?

— Nu, Alteță.

— Ai nevoie de vreunul?

— Ar fi bine să mă pot spovedi, și să mă împărtășesc și să primesc binecuvântarea. Da, într-adevăr, mi-ar place asta – să mărturisesc lucrurile îngăduite și să primesc binecuvântarea.

Toranaga o cântări atent. Ochii ei erau sinceri.

— Te-ai descurcat bine, Mariko-*san*. Te rog fă și mai departe așa.

— Da, Alteță, mulțumesc. Un lucru: Anjin-*san* are nevoie de o carte de gramatică și un dicționar, mare nevoie.

— Am trimis la Tsukku-*san* după ele. Băgă de seamă încruntarea ei. Nu crezi că o să le trimită?

— Se va supune desigur. Poate nu cu graba care v-ar place.

— În curând vom ști asta, adăugă Toranaga amenințător. I-au mai rămas doar treisprezece zile.

Mariko era nedumerită.

— Alteță, întrebă fără să înțeleagă, treisprezece?

— A, spuse Toranaga cu voce indiferentă, acoperindu-și scăparea de o clipă. Când eram la bordul corăbiei portugheze a cerut învoirea de a vizita Yedo. Am fost de acord dacă o va face până în patruzeci de zile. Au mai rămas treisprezece. N-a stat trei zile acel bonz, acel profet, acel Moise, pe munte, ca să strângă poruncile Domnului, care au fost săpate în piatră?

— Da, Alteță.

— Crezi că asta s-a întâmplat?

— Da, dar nu înțeleg cum, sau de ce.

— Pierdere de vreme ca să discutăm voia Domnului, *neh?*

— De căutați fapte, da, Alteță.

— În timp ce așteptai dicționarul, n-ai încercat să faci unul?

— Ba da, Toranaga-*sama*, dar mi-e teamă că nu este prea bun. Din nefericire pare să fie atât de puțin timp și atât de multe probleme. Aici sau oriunde, adăugă ea anume. El încuviință din cap știind că ar fi dorit foarte mult să întrebe multe lucruri despre noul Consiliu, despre numirea seniorului Ito, despre pedeapsa lui Naga și dacă războiul era aproape.

— Suntem norocoși să-l avem pe soțul tău din nou printre noi, *neh?*

Evantaiul ei se opri.

— N-am crezut niciodată că va scăpa cu viață. Niciodată. Am spus o rugăciune și am aprins arome în amintirea lui zilnic. Buntaro îi spusese în această dimineață cum alt contingent de samurai ai lui Toranaga îi acoperise retragerea de la plajă și cum el putuse să ajungă la periferia Osakāi fără necazuri. Apoi, cu cincizeci de oameni aleși și cu cai de schimb, se deghizaseră în bandiți și porniseră în goană peste dealuri și pe căi lăturalnice către Yedo. De două ori urmăritorii îl ajunseseră, dar nu fuseseră îndeajuns de mulți ca să-l doboare și el își croise drum printre ei. O dată căzuse într-o ambuscadă și pierduse toți oamenii, în afară de patru, și scăpase din nou și se afundase mai adânc în pădure, mergând noaptea, dormind ziua. Se hrănise cu fructe sălbatice și cu apă de izvor, cu puțin orez furat de la o fermă singuratică, apoi galopase din nou cu urmăritorii întotdeauna pe urmele sale. Îi trebuiseră douăzeci de zile ca să ajungă la Yedo. Cu el mai sosiseră doar doi dintre oamenii lui.

— A fost aproape o minune, spuse ea. Credeam că pusese un *kami* stăpânire pe mine când l-am văzut aici, lângă domnia voastră, pe plajă.

— E deștept. Foarte puternic și foarte deștept.

— Pot să întreb-ce vești avem de la seniorul Hiro-matsu, Alteță, și de la Osaka, de la doamna Kiritsubo și doamna Sazuko?

Foarte vag Toranaga îi spuse că Hiro-matsu se întorsese la Yedo cu o zi înainte de a pleca el. Deși doamnele sale hotărâseră să rămână la Osaka, sănătatea doamnei Sazuko fiind cauza întârzierii lor. Nu era nevoie de un discurs prea lung. Dar și el și Mariko știau că asta era mai degrabă un mod de a salva onoarea și că generalul Ishido n-ar fi îngăduit niciodată ca două dintre atât de prețioasele ostatece să plece acum, când Toranaga îi scăpase din mână.

— *Shigata ga nai*, spuse. *Karma, neh?* Nu-i nimic de făcut, asta-i *karma*, nu?

— Da.

El ridică pergamentul.

— Acum trebuie să citesc asta. Îți mulțumesc, Mariko-san. Te-ai descurcat foarte bine. Te rog adu-l pe Anjin-san la fortăreață, pe inserat.

— Alteță, acum că stăpânul meu este aici, va trebui să...

— Soțul tău a încuviințat deja că, atâta vreme cât sunt eu aici, să rămâi acolo unde te afli și să-mi fi tălmăci, prima ta datorie fiind către Anjin-san – pentru următoarele câteva zile.

— Dar, Alteță, trebuie să pregătesc casa pentru stăpânul meu. Va avea nevoie de servitori și o casă.

— Ar fi o risipă de bani, timp și efort, acum. Să stea cu trupele, sau în casa lui Anjin-san, după cum o să-i facă plăcere.

Băgă de seamă o sclipire de iritare în ochii ei. *Nan ja?*

— Locul meu ar trebui să fie cu stăpânul meu. Ca să-l slujesc.

— Locul tău este acolo unde vreau eu să fie, *neh?*

— Da, vă rog să mă iertați. Desigur.

Ea plecă.

El citi pergamentul și manualul de război cu atenție, apoi reciti părți din pergament, le puse pe amândouă deoparte, în siguranță, așeză gărzi la ușa cabinei și plecă pe punte. Se iveau zorile. Ziua promitea să fie caldă, iar cerul acoperit. Renunță la întâlnirea cu Anjin-san, așa cum avusese de gând, și călări către platou cu o sută de străji. Acolo își adună șoimarii și trei șoimi și vână cale de douăzeci de *ri*. La amiază doborâse trei fazani, doi cocoși sălbatici, un iepure și o pereche de prepelițe. Trimise un fazan și iepurele lui Anjin-san, iar restul la fortăreață. O parte dintre samurai nu erau budiști și el era îngăduitor cu obiceiurile lor în privința mâncării. El mâncă puțin orez rece cu pastă de pește și alge murate cu felii de ghimbir. Apoi se ghemui pe pământ și adormi.

Mai târziu, în acea după-amiază, Blackthorne era în bucătărie fluierând vesel. În jurul său erau bucătarul șef, ajutorul de bucătar, bucătarul care se ocupa de legume, cel care se ocupa de pește și ajutoarele lor, toți zâmbind, dar în sinea lor îngroziți, pentru că stăpânul lor se afla aici, în bucătărie, cu stăpâna lor, și deasemenea pentru că ea le spusese că el le va face onoarea de a le arăta cum să pregătească și să gătească în felul lui. Și de asemenea, din cauza iepurelui. El agățase deja fazanul sub streășina unei magazii, cu porunci limpezi ca nimeni, *nimeni* să nu-l atingă, în afară de el.

— Au înțeles, Fujiko-san? Doar eu atingere? întrebuse cu gravitate prefăcută.

— O, da, Anjin-san. Au înțeles cu toții. Îmi pare rău, iartă-mă, dar ar trebui să spui: "Nimeni nu trebuie să-l atingă, în afară de mine!"

— Acum, spunea el, fără să vorbească cuiva anume, nobila artă a gătitului, lecția întâi.

— *Dozo gomen nasai?* întrebă Fujiko.

— *Miru!* Priviți!

Simțindu-se din nou tânăr – pentru că una din primele sale îndatoriri fusese să curețe vânatul pe care el și fratele său îl braconau, pe domeniile din jurul Chatham-ului, punându-se în mare primejdie – alege un cuțit lung, curbat. Bucătarul care pregătea peștele se albi la față. Era cuțitul său preferat, cu lama ascuțită cu migală pentru a putea tăia feliile de pește crud perfect. Toți slujitorii știau asta și își ținură răsuflarea zâmbind și mai mult, pentru a-și ascunde stânjeneala – în timp ce el zâmbea tot mai mult, pentru a-și ascunde propria-i rușine.

Blackthorne spintecă burta iepurelui și scoase cu îndemânare stomacul și măruntaiele. Una dintre slujnicele mai tinere oftă și dispăru tăcută. Fujiko hotărî s-o amendeze cu leafa pe o lună, dorindu-și, în același timp, să fie și ea o țarancă și s-o poată șterge onorabil. Priviră amețiți pe când el tăie ghearele și labele, apoi împinse picioarele iepurelui înapoi, prin blană, jupuind cu îndemânare pielea. Făcu la fel cu picioarele din spate și trase de blană ca să scoată picioarele jupuite prin deschizătura de la burtă. Apoi, cu o zmcitură îndemânatică, trase blana peste capul animalului, ca o haină de iarnă nefolositoare. Așeză animalul aproape jupuit pe masa de tocat și îl decapită, lăsând capul, cu ochii holbați patetic, atârnat de blană. Întoarse din nou blana cu pielea înăuntru și o puse deoparte. Un oftat trecu prin bucătărie. Nu-l auzi, căci era atent să taie picioarele de la încheieturi și să-mpartă restul corpului. Încă o slujnică dispăru neobservată.

— Acum vreau o oală, spuse Blackthorne, cu un zâmbet fericit.

Nimeni nu-i răspunse. Îl priveau doar cu aceleași surâsuri înghețate. Văzu un cazan mare de fier, sclipind de curățenie. Îl apucă cu mâinile pline de sânge și îl umplu cu apă dintr-un vas de lemn, apoi agăță cazanul peste vasul cu cărbuni care era așezat în podeaua de pământ, într-o adâncitură înconjurată de pietre. Adăugă bucățile de carne.

— Acum ceva legume și mirodenii, spuse.

— *Dozo?* întrebă răgușit Fujiko.

El nu știa denumirile japoneze așa că privi în jur. Într-un coș de lemn se găseau câțiva morcovi și câteva rădăcini, care păreau a fi napi. Le curăță, le tăie și le adăugă supei cu ceva sare și sos negru de soia.

— Ar trebui ceva ceapă și usturoi și vin roșu.

— *Dozo?* întrebă din nou Fujiko, neajutorată.

— *Kotaba shirimasen.* Nu știu cuvintele.

Ea nu-l corectă, ridică doar o lingură și i-o oferă. El clătină din cap.

— *Saké,* porunci.

Ajutorul de bucătar se trezi la viață și îi dădu micul butoiăș de lemn.

— *Domo.*

Blackthorne turnă o ceașcă, apoi mai adăugă una, să ajungă. Ar fi băut puțin din butoiaș, dar știa că asta ar fi însemnat proastă creștere, să-l bei rece și fără ceremonial și desigur, nu aici, în bucătărie.

— Iisuse Cristoase, aș bea o bere, spuse.

— *Dozo goziemashita, Anjin-san?*

— *Kotaba shirimasen*, dar mâncarea asta o să fie grozavă. *Ichi-ban, neh?* și arată către oala clocotindă.

— *Hai*, spuse ea fără convingere.

— *Okuru tsukai arigato Toranaga-sama*, le spuse Blackthorne. Trimiteti pe cineva să-i mulțumească seniorului Toranaga.

Nimeni nu îi corectă greșelile.

— *Hai*.

Odată afară, Fujiko alergă spre privată. Minuscula colibă era așezată în grădină, într-o splendidă izolare, în apropierea ușii din față. Se simțea foarte rău.

— Nu vă simțiți bine, stăpână? Întrebă slujnica ei, Nigatsu.

Era o femeie de vârstă mijlocie, dolofană, care îngrijise de Fujiko toată viața ei.

— Pleacă! Dar mai întâi adu-mi puțin *saké*. Nu... va trebui să intri în bucătărie... oh, oh, oh!

— Am *saké* aici, stăpână. M-am gândit că vei avea nevoie, așa că am fiert apă pe alt vas cu jeratec. Iată.

— O, ești atât de deșteaptă.

Fujiko o ciupi drăgăstoasă de obrazul bucălat, și altă slujnică veni să-i facă vânt cu un evantai. Își șterse gura pe prosopul de hârtie și se așeză recunoscătoare pe pernele din verandă.

— O, așa-i mai bine!

Era mai bine în aer liber, la umbră, în soarele plăcut al dupăamiezii, care arunca umbre întunecate, fluturii zburau de colo-colo, iar marea se vedea departe, jos, liniștită și scânteietoare.

— Ce se întâmplă, stăpână? N-am îndrăznit nici măcar să tragem cu ochiul.

— N-are importanță. Stăpânul e... stăpânul... n-are importanță. Obiceiurile lui sunt ciudate, dar asta este *karma* noastră.

Îl văzu pe șeful bucătar apropiindu-se slugarnic prin grădină și inima îi tresări. El se înclină politicos. Un bărbat mărunț, suplu, încordat, cu picioare mari și dinți foarte lași. Înainte de a putea scoate un cuvânt, Fujiko îi spuse cu un zâmbet plat:

— Comandă cuțite noi din sat, un vas nou pentru gătit orezul, o masă nouă de tocat, vase noi pentru apă, tot ceea ce trebuie pentru bucătărie. Cele pe care le-a folosit stăpânul vor fi păstrate pentru folosința sa personală. Vei aranja un loc deosebit, poți construi chiar altă bucătărie dacă poțtești, unde stăpânul să poată găti dacă dorește asta, până ai să ajungi să te pricepi și tu.

— Vă mulțumesc, Fujiko-*sama*, spuse bucătarul. Vă rog să mă iertați pentru întrerupere, dar, îmi pare rău, vă rog să mă iertați, știu un bucătar foarte bun în satul din apropiere. Nu este budist și a fost chiar cu armata în Coreea, așa că știe totul... despre cum... cum să gătească pentru stăpân, mult mai bine decât mine.

— Când am să vreau alt bucătar, am să te anunț. Când am să te consider neprețut, sau leneș, am să-ți spun. Până atunci vei fi bucătar șef aici. Ai acceptat postul pe șase luni.

— Da, stăpână, spuse bucătarul cu demnitate nestăpănită, deși tremurând în sinea lui, pentru că Fujiko-noh-Anjin nu era o stăpână cu care să te joci. Vă rog să mă iertați, dar am fost angajat ca să gătesc, sunt mândru că gătesc, dar eu n-am acceptat niciodată să fiu măcelar, *eta* sunt măcelari. Desigur că nu putem avea un *eta* aici, dar acel bucătar de care v-am spus nu e budist ca mine, ca tatăl meu și ca tatăl tatălui meu și ca cei

dinaintea lui, stăpână, și ei niciodată, niciodată n-au... vă rog, acest bucătar, va...

— Vei găti aici cum ai gătit întotdeauna. Găsesc bucatele tale excelente, demne de un maestru bucătar din Yedo. I-am trimis chiar una dintre rețetele tale doamnei Kiritsubo, în Osaka.

— O, mulțumesc, mă onorați prea mult. Care din ele, stăpână?

— Aceea cu mici țipari și meduze proaspete și cu felii de stridii și cu o picătură de soia, pe care o prepari atât de bine. Excelentă! Cea mai bună pe care am gustat-o vreodată!

— O, vă mulțumesc, stăpână, se gudură el.

— Desigur, supele tale lasă mult de dorit.

— O, îmi pare atât de rău!

— Am să discut asta cu tine mai târziu. Mulțumesc, bucătare, spuse, încercând să-l îndepărteze.

Bucătarul cel mărunț rămase vitejește pe loc.

— Vă rog să mă iertați, stăpână, dar, *oh ko*, cu preasupusă umilință, dacă stăpânii... când stăpânul...

— Când stăpânul îți va spune să gătești, sau să tai, sau orice altceva, te vei grăbi s-o faci. Deândată. Așa cum trebuie s-o faci orice servitor supus. Între timp, pentru că s-ar putea să-ți ia foarte multă vreme să devii priceput, poate c-ar fi mai bine să te înțelegi cu acest alt bucătar, să te viziteze în puținele zile în care stăpânul ar vrea să mănânce după obiceiul său.

Cu onoarea satisfăcută, bucătarul zâmbi și se înclină.

— Vă mulțumesc. Vă rog, iertați-mă că am cerut să fiu luminat.

— Bineînțeles că ai să plătești bucătarului care te va înlocui, din propriul tău salariu.

Când rămaseră din nou singure, Nigatsu chicoti în spatele mâinii.

— O, stăpână-*chan*, pot să te felicit pentru victoria deplină și pentru înțelepciunea ta? Bucătarul șef aproape că s-a scăpat pe el când ai spus că va trebui să plătească din buzunarul lui.

— Îți mulțumesc, Nanny-*san*.

Fujiko putea simți mirosul iepurelui care începea să se fiarbă. Și dacă îmi cere să mănânc cu el? se gândea, în pragul leșinului. Și chiar dacă n-o face, tot va trebui să-l servesc. Cum pot să fac ca să nu-mi fie rău? N-are să-ți fie! își porunci. Este *karma* ta. Se pare c-ai fost de nesuportat în viața ta dinainte. Da, dar amintește-ți că acum totul e perfect. Mai ai doar cinci luni și șase zile. Nu te gândi la asta. Gândește-te doar la stăpânul tău, care este un om puternic, viteaz, deși are niște obiceiuri înspăimântătoare în ceea ce privește mâncarea...

La poartă se auziră copitele unor cai și Buntaro descălecă, îndepărtând cu un gest restul oamenilor săi. Apoi, însoțit numai de garda sa personală, păși în grădină, prin de praf și asudat. Își ținea în mână arcul său uriaș, iar la spate tolba cu săgeți. Fujiko și slujnica ei se înclinară călduros, urându-l în sinea lor. Unchiul ei era faimos pentru izbucnirile sale de furie sălbatică, nestăpânită, care-l făceau să lovească pe neașteptate, sau să se certe cu oricine. De cele mai multe ori sufereau numai servitorii săi, sau femeile.

— Te rog intră, unchiule. Ce amabil din partea ta să ne vizitezi atât de curând, spuse Fujiko.

— A, Fujiko-*san*, ce e cu mirosul ăsta?

— Stăpânul meu gătește niște vânat pe care seniorul Toranaga i l-a trimis. Le arată nepricepuților mei servitori cum să gătească.

— Dacă vrea să gătească, cred că poate, deși... Buntaro strâmbă nemulțumit din nas. Da, după lege, un stăpân poate face orice în casa lui, dacă nu-și tulbură vecinii.

După lege un astfel de miros putea fi pricina pentru o plângere și putea fi foarte neplăcut să-ți nemulțumești vecinii. Cei mai de jos nu făceau niciodată ceva ce ar fi putut să-i deranjeze pe cei. suspuși. Altfel aveau să

cadă capete. De aceea, în toată țara, pe cât era cu putință, samurarii trăiau atenți și politicoși lângă samurarii de rang egal, țăranii lângă țărani, negustorii în propriile lor străzi, iar *eta* izolați. Omi era cel mai apropiat vecin al lor.

El e superior nouă, își zise ea.

— Sper din toată inima că nu tulburăm pe nimeni, îi spuse stânjenită lui Buntaro, întrebându-se ce nouă răutate pune la cale.

— Doreai să-l vezi pe stăpânul meu? începu să se ridice dar el o opri.

— Nu, te rog, nu-l tulbura. O să-l aștept, spuse politicoș și inima ei se strânse. Buntaro era recunoscut pentru lipsa lui de politețe, și așa ceva din partea lui era un semn de mare primejdie.

— Îmi cer iertare că am venit așa, fără ca mai întâi să trimit pe cineva ca să cer îngăduința, spuse el, dar seniorul Toranaga mi-a spus că mi s-ar îngădui, poate, să folosesc baia și să locuiesc aici. Din când în când. Vrei să-l întrebi pe Anjin-*san* mai târziu dacă este de acord?

— Desigur, spuse ea, continuând tiparul obișnuit al etichetei, detestând ideea de a-l avea pe Buntaro în casă. Sunt sigură că se va simți onorat, unchiule. Pot să-ți ofer *cha* sau *saké* cât timp îl aștepți?

— *Saké*, mulțumesc.

Grăbită, Nigatsu așeză o pernă pe verandă și zbură după *sake*, oricât de mult ar fi vrut să rămână.

Buntaro dădu arcul și tolba cu săgeți gărzii sale, aruncă din picioare sandalele prăfuite și păși greoi pe verandă. Își scoase sabia cea lungă din brâu, se așeză cu picioarele încrucișate și o puse pe genunchi.

— Unde-i soția mea? Cu Anjin-*san*?

— Nu, Buntaro-*sama*, îmi pare rău, i s-a poruncit să meargă la fortăreață, unde...

— *Poruncit*? De cine? De Kasigi Yabu?

— O, nu, de către seniorul Toranaga, Alteță, când s-a întors de la vânătoare, azi-după-amiază.

— Ah, seniorul Toranaga? Buntaro se domoli și privi mohorât dincolo de golf, către fortăreața deasupra căreia fluturau alăturate stindardele lui Yabu și Toranaga.

— Dorești să trimit pe cineva după ea?

El clătină din cap.

— E destul timp pentru asta.

Răsuflă adânc, privindu-și nepoata, fiica surorii sale celei mai mici.

— Sunt norocos să am o soție atât de desăvârșită, *neh*?

— Da, Alteță, într-adevăr. A fost de neprețuit la tălmăcirea cunoștințelor lui Anjin-*san*.

Buntaro privi lung fortăreața, apoi trase aer în piept, simțind mirosul mâncării care ajungea până la el.

— Parc-aș fi la Nagasaki, ori înapoi în Coreea. Pe-acolo se gătește mereu carne, fiartă sau friptă. Mirosul – n-ai simțit niciodată ceva asemănător. Coreenii-s animale, canibali. Putoarea usturoiului îți pătrunde în haine și-n păr.

— Trebuie să fi fost îngrozitor.

— La război a fost bine. Am fi putut câștiga ușor, și să străbatem până în China. Și să civilizăm amândouă țările. Buntaro se înroși, iar glasul îi deveni răgușit. Dar nu, n-am reușit și-a trebuit să ne-ntoarcem înapoi cu rușine pentru că am fost trădați. Trădați de trădători de rang înalt.

— Da, e atât de trist, dar ai dreptate, foarte mare dreptate, Buntaro-*sama*, zise ea liniștitor, spunând minciuna cu ușurință, știind că nici o națiune de pe pământ n-ar fi putut cuceri China, și nimeni n-ar fi putut civiliza China, care era civilizată din vremuri străvechi.

O venă de pe fruntea lui Buntaro se umflase și palpita, iar el vorbea aproape cu sine însuși.

— O să plătească, toți. Trădătorii. E ca așteptarea pe malul unui râu

indeajuns de lung ca toate trupurile dușmanilor tăi să poată pluti pe el, *neh*? Am s-aștept și-am să scuip pe capetele lor curând. Foarte curând. Mi-am promis asta. Se uită la ea. Urâsc trădătorii și nevestele necredincioase și pe toți mincinoșii.

— Da, sunt de acord. Ai atâta dreptate, Buntaro-*sama*, spuse ea, înghețată, știind că nu exista vreo limită pentru cruzimea lui.

La șaisprezece ani Buntaro își ucisese propria lui mamă, una dintre concubinele mai puțin însemnate ale lui Hiro-matsu, pentru presupusa ei infidelitate, în timp ce tatăl său, Hiro-matsu, era la război, luptând pentru Dictator, seniorul Goroda. Apoi, ani mai târziu, își ucisese cel mai mare dintre fiii primei sale soții, pentru presupuse insulte și o trimisese înapoi la familia ei, unde ea își luase viața, nemaifiind în stare să-și îndure rușinea. Se purta groaznic cu concubinele și cu Mariko. Și se certase violent cu tatăl lui Fujiko și-l învinovățise de lașitate în Coreea, dezonorându-l în fața lui Taiko, care-i poruncise deîndată să-și radă capul și să se facă călugăr. Murise de durere în curând, măcinat de propria lui rușine. Fu nevoie de întreaga voință a lui Fujiko ca să pară liniștită.

— Am fost atât de mândri când am auzit că ai scăpat de dușmani, spuse.

Saké-ul sosi și Buntaro începu să bea. După ce așteptă timpul cuvenit, Fujiko se ridică.

— Te rog să mă ierți pentru o clipă.

Se duse la bucătărie să-l prevină pe Blackthorne, să-i ceară voie ca Buntaro să locuiască în casă și să spună și servitorilor ce trebuia făcut.

— De ce aici? întrebă Blackthorne nemulțumit. De ce să stea aici? Trebuie?

Fujiko își ceru iertare și încercă să-i explice că, desigur, Buntaro nu putea fi refuzat. Blackthorne se reîntoarce morocănos la gătitul său și ea se întoarce la Buntaro cu inima îndoită

— Stăpânul meu spune că este onorat de prezența domniei tale aici. Casa lui este și casa ta.

— Cum e să fii concubina unui barbar?

— Cred că este oribil, dar a lui Anjin-*san*, care este *hatamoto* și, deci, samurai, nu. Cred că la fel ca și a altor bărbați. Aceasta este prima dată când sunt concubină. Prefer să fiu soție. Anjin-*san* este ca toți ceilalți bărbați, deși, da... unele dintre purtările sale sunt foarte ciudate.

— Cine s-ar fi gândit că cineva din casa noastră o să fie concubina unui barbar? Chiar și-a unui *hatamoto*.

— N-am avut de ales. M-am supus seniorului Toranaga și bunicului, conducătorul clanului nostru. Datoria unei femei este să se supună.

— Da. Buntaro își termină ceașca de *saké* și ea o umplu din nou. Supunerea este importantă pentru o femeie. Și Mariko-*san* este supusă, nu-i așa?

— Da, stăpâne. Ea îi privi fața urâtă, ca de maimuță. Ea nu ți-a adus altceva decât onoare. Alteță, fără doamna, soția ta, seniorul Toranaga n-ar fi putut avea niciodată cunoștințele lui Anjin-*san*.

El zâmbi strâmb

— Am auzit că i-ai proptit pistoalele în față lui Omi-*san*.

— Îmi făceam doar datoria, Alteță.

— Unde-ai învățat să folosești pistoale?

— Nu ținusem niciodată un pistol în mână până atunci. Nu știam dacă erau încărcate, dar aș fi apăsat pe trăgaci.

Buntaro râse.

— Și Omi-*san* s-a gândit la fel.

Ea îi umplu din nou ceașca.

— N-am înțeles niciodată de ce Omi-*san* n-a încercat să mi le ia.

Stăpânul său poruncise asta, dar el n-a făcut-o.

— Eu aș fi făcut-o.

— Da, unchiule, știu, te rog să mă ierți, dar tot aș fi apăsător pe trăgaci.

— Da. Dar n-ai fi nimerit.

— Da. Poate. De atunci am învățat să trag.

— El te-a învățat?

— Nu. Unul dintre ofițerii seniorului Naga.

— De ce?

— Tatăl meu n-ar fi încuviințat niciodată ca fiicele sale să învețe lupta cu sabia sau sulița. El gândea – înțelept, cred – că noi ar trebui să ne petrecem timpul învățând lucruri mai elegante. Dar câteodată o femeie trebuie să-și apere stăpânul și casa. Pistolul este o armă potrivită pentru o femeie, foarte bună. Nu cere putere și doar puțin exercițiu. Așa că acum pot fi de ceva mai mult folos stăpânului meu pentru că, cu siguranță, voi zbura capul oricărui bărbat ca să-l apăr – și pentru onoarea casei noastre.

Buntaro goli ceașca.

— Am fost mândru când am auzit că i te-ai împotrivit lui Omi-san, așa cum ai făcut-o. Ai avut dreptate. Seniorul Hiro-matsu va fi și el mândru.

— Îți mulțumesc, unchiule. Dar îmi făceam numai datoria, zise ea, și se înclină ceremonios. Stăpânul meu întreabă dacă n-ai vrea să-l onorezi cu prezența domniei tale acum, dacă-ți face plăcere.

El continuă ritualul.

— Te rog mulțumește-i, dar mai întâi aș putea să fac o baie? Dacă binevoiește, am să-l văd când se va reîntoarce soția mea.

CAPITOLUL 35

Blackthorne aștepta în grădină. Acum purta chimonoul maro, de uniformă, pe care i-l dăduse Toranaga, săbiile în brâu și un pistol încărcat ascuns în eșarfă. Din explicațiile grăbite ale lui Fujiko și mai târziu de la servitori, înțelesese că trebuia să-l primească pe Buntaro ceremonios, deoarece samuraiul era un general important și *hatamoto* și era primul oaspete al casei. Așa că se îmbăiașe și se schimbase la iuțea și plecase la locul pregătit pentru aceasta.

Îl văzuse foarte puțin pe Buntaro cu o zi înainte, când sosise. Buntaro fusese ocupat cu Toranaga și Yabu și Mariko, tot restul zilei, așa că Blackthorne fusese lăsat singur, să organizeze în grabă atacul de demonstrație cu Omi și Naga. Atacul fusese mulțumitor.

Mariko se întorsese acasă foarte târziu. Îi spusese foarte scurt despre fuga lui Buntaro, despre zilele în care fusese vânat de oamenii lui Ishido, cum le scăpase și în cele din urmă, cum trecuse prin provinciile ostile, ca să ajungă la Kwanto.

— A fost foarte greu, dar poate nu atât de greu, Anjin-san. Soțul meu este foarte puternic și foarte viteaz.

— Ce-o să se-ntâmpale acum, pleci?

— Seniorul Toranaga poruncește ca totul să rămână așa cum este. Nu se va schimba nimic.

— Te-ai schimbat, Mariko. Lumina din dumneata a dispărut.

— Nu. E doar închipuirea dumitale, Anjin-san. Sunt doar ușurată că e în viață, căci îl credeam mort.

— Da. Dar asta a schimbat ceva, nu-i așa?

— Desigur, îi mulțumesc lui Dumnezeu că stăpânul meu n-a fost prins, că e-n viață ca să-l slujească pe seniorul Toranaga. Te rog să mă ierți, Anjin-san, sunt obosită acum. Îmi pare rău, sunt foarte, foarte obosită.

— Pot face ceva?

— Ce-ai putea să faci, Anjin-san? Poate doar să fii fericit pentru mine și pentru el. Nu s-a schimbat nimic, crede-mă. Nimic nu s-a terminat,

pentru că nimic nu a început. Totul e-așa cum a fost. Soțul meu e în viață.

Nu ți-ai-dorit să fie mort? se întrebă Blackthorne. Nu.

Atunci de ce ascunzi pistolul? Te simți vinovat?

Nu. N-a început nimic.

Așa să fie?

Nu. Credeai c-ai s-o iei pentru tine. Nu-i asta ca și cum ai fi luat-o cu-adevărat?

O privi pe Mariko coborând din casă în grădină. Părea o miniatură de porțelan acolo, la o jumătate de pas în urma lui Buntaro, silueta lui masivă părănd și mai mare prin comparație. Cu ea erau Fujiko și slujnicele.

El se înclină.

— *Yokoso oide kudasareta*, Buntaro-san. Ești binevenit în casa mea, Buntaro-san.

Se plecară cu toții. Buntaro și Mariko se așezară pe pernele din fața sa, Fujiko în spatele lui. Nigatsu și Koi, slujnica, începură să servească *cha* și *sake*. Buntaro bău *saké*. La fel și Blackthorne.

— *Domo*, Anjin-san. *Ikaga desu ka?*

— *Ii. Ikaga desu ka?*

— *Ii. Kowa jozuni shabereru yoni natta na*. Bun. Începi să vorbești japoneză foarte bine.

În curând Blackthorne începu să piardă șirul discuției pentru că Buntaro bălmăjea cuvintele, vorbind neatent și prea repede.

— Iartă-mă, Mariko-san. N-am înțeles asta.

— Soțul meu dorește să-ți mulțumescă pentru încercarea de a-i salva. Cu vâsla. Ți aduci aminte? Când încercam să fugim din Osaka.

— *Ah, so desu! Domo*. Te rog spune-i că încă mai cred că ar fi trebuit să ne întoarcem la țärm. Era destul timp. Slujnica s-a înecat fără folos.

— El spune că asta a fost *karma*.

— A fost o viață irosită, replică Blackthorne și îi păru rău pentru impolitețe. Băgă de seamă că ea nu tradusese asta.

— Soțul meu spune că strategia atacului este foarte bună. Foarte bună, într-adevăr.

— *Domo*. Spune-i că sunt mulțumit că a scăpat teafăr și că este la comanda regimentului. Și, deasemenea, că este binevenit să locuiască aici.

— *Domo*, Anjin-san. Buntaro-sama spune da, planul de atac este bun, dar, în ceea ce-l privește, el întotdeauna își va purta arcu și săbiile. Poate să omoare de la o distanță mult mai mare, cu mai mare siguranță și mai repede decât o muschetă.

— Măine am să trag în el și-o să vedem dacă-i place.

— Ai să pierzi, Anjin-san, îmi pare rău. Te-aș sfătui să nu încerci asta, spuse ea.

Blackthorne văzu ochii lui Buntaro zburând de la Mariko la el și înapoi.

— Ți mulțumesc, Mariko-san, spune-i că mi-ar place să-l văd trăgând.

— Buntaro întreabă: poți să folosești un arc?

— Da. Dar nu ca un adevărat arcaș. Arcurile sunt aproape scoase din folosință la noi. Cu excepția arbaletelor. Eu am fost pregătit pentru mare. Acolo noi folosim doar tunurile și sabia de abordaj. Câteodată săgeți cu foc, dar numai pentru corăbiile inamice, de la distanță mică.

— El întreabă: Cum sunt folosite, cum le faci, aceste săgeți de foc? Se deosebesc de ale noastre, de cele care au fost folosite împotriva galerei, la Osaka?

Blackthorne începu să explice și urmară obișnuitele întreruperi obositoare și întrebări de verificare. Începuse să se obișnuiască cu mințile lor, necrezut de iscoditoare în tot ce ținea de război, dar găsea foarte obositoare discuția prin tălmăci. Chiar dacă Mariko era excelentă, ceea ce zicea ea de fapt era foarte rar ceea ce trebuia. Un răspuns lung era totdeauna scurtat, ceva din ceea ce fusese spus era desigur ușor schimbat,

și apăreau neînțelegeri. Așa că explicațiile trebuiau să fie repetate fără rost.

Dar fără Mariko, știa că n-ar fi putut niciodată să devină atât de important. Doar cunoștințele mă țin afară din groapă, își aminti. Dar asta nu-i o problemă, fiindcă-s încă atâtea de multe de spus și o bătălie de câștigat. O bătălie adevărată. Până atunci ești în siguranță. Ai o flotă de organizat și-apoi, fără-ndoială, acasă.

Văzu săbiile lui Buntaro și săbiile străjerilor și le simți pe ale sale și căldura pistolului uns și simți până în adâncul ființei că nu era niciodată în siguranță pe acest pământ. Nici el, nici altcineva, nici măcar Toranaga.

— Anjin-san, Buntaro-sama întrebă, dacă el îți trimite oameni mâine, poți să le arăți să facă aceste săgeți?

— Unde putem să găsim smoală?

— Nu știu.

Mariko îi ceru lămuriri amănunțite asupra locului unde putea fi găsită de obicei și cum arăta sau mirosea și despre posibili înlocuitori. Apoi îi vorbi lui Buntaro îndelung. Fujiko fusese tăcută tot timpul, cu ochii și urechile atente, fără să-i scape nimic. Slujnicele, bine îndrumate, de ușoare mișcări ale evantaiului ei, către câte o ceașcă goală, umpleau într-una clondirele cu *saké*.

— Soțul meu spune că o să discute aceasta cu seniorul Toranaga. Poate smoală există pe undeva în Kwanto. N-am auzit despre ea niciodată. Dacă nu smoală, avem uleiuri groase, uleiuri de balenă, care ar putea s-o înlocuiască. Te întrebă dacă folosiți câteodată rachete de război, precum chinezii.

— Da. Dar nu sunt socotite de prea mare folos. Poate doar în timpul asediilor. Turcii le-au folosit când s-au înfruntat cu Cavalerii Sfântului Ioan de Malta. Rachetele sunt folosite mai mult ca să producă incendii și panică.

— El te roagă să-i dai amănunte despre această bătălie.

— S-a întâmplat acum patruzeci de ani în cea mai mare....

Blackthorne se opri, gândind intens. Acesta fusese cel mai important asediu din Europa. Șaizeci de mii de turci, crema Imperiului Otoman, sosiseră împotriva a șase sute de cavaleri creștini și a câtorva mii de auxiliari maltezi, prinși la ananghie în marele lor castel de la Sfântul Elmo, de pe mica insulă Malta, din Mediterana. Cavalerii rezistaseră cu succes unui asediu de șase luni și, de necrezut, forțaseră inamicul să se retragă acoperit de rușine. Această victorie salvase întregul țărm mediteranean, și prin asta creștinătatea, de la jaful hoardelor de necredincioși.

Blackthorne realiză dintr-o dată că această bătălie îi dădea una dintre cheile castelului Osaka: cum să-l împresoare, cum să-l hărțuiască, cum să-i spargă porțile și cum să-l cucerească.

— Ce spuneai, *senhor*?

— A fost acum patruzeci de ani în cea mai mare mare interioară pe care o avem în Europa, Mariko-san, Mediterana. A fost doar un asediu ca celelalte asedii, nu merită atenție, minți. Astfel de cunoștințe erau neprețuite, de neîmpărtășit cu ușurință și sub nici o formă acum. Mariko explicase de multe ori că Osaka stătea neclintită între Toranaga și victorie. Blackthorne era sigur că soluția pentru aceasta putea fi totodată și învoirea lui de a ieși din Imperiu cu toate bogățiile de care ar fi avut nevoie în viață. Băgă de seamă că Mariko părea tulburată.

— *Senhora*?

— Nimic, *senhor*.

Ea începu să traducă ceea ce spusese, dar acum înțelese că ea știa că el ascundea ceva. Mirosul mâncării îi abătu atenția.

— Fujiko-san!

— Hai, Anjin-san?

— *Shokuji wa madaka? Kyaku wa... sazo kufuku de oro, neh?* Când e masa? Oaspeții s-ar putea să fie flămânzi.

— Ah, *gomen nasai, hi ga kurete kara ni itashimasu.*

O văzu arătând către soare și înțelese că spusese "după apusul soarelui". Înclină din cap și mormăi, ceea ce trecea în Japonia drept un politicos "mulțumesc, am înțeles". Marriko se întoarse din nou către el.

— Soțul meu ar vrea să-i povestești despre o bătălie la care ai participat.

— Sunt toate în manualul de război, Mariko-san.

— El spune că l-a citit cu mare interes, dar conține puține amănunte. În următoarele zile ar vrea să învețe totul despre bătăliile voastre. Istorisește-ne acum despre una, dacă nu ți-e cu supărare.

— Sunt toate în manualul de război, poate mâine, Mariko-san.

Avea nevoie de timp să cântărească acest nou gând copleșitor despre castelul Osaka și *acea* bătălie. Și era obosit de atâta vorbă, obosit să tot fie iscodit, dar cel mai mult ar fi vrut să mănânce.

— Te rog, Anjin-san, vrei s-o mai povestești odată, doar odată, pentru soțul meu?

Auzi rugămintele ascunsă din glasul ei, așa că se supuse.

— Desigur. Care crezi că i-ar place?

— Cea din Țările de Jos, de lângă Zeelanda – așa pronunțați voi?

— Da.

Așa că încep să spună istoria acelei bătălii, care fusese aproape ca toate celelalte în care oamenii mureau, de cele mai multe ori, din cauza greșelilor și prostiilor ofițerilor de la comandă.

— Soțul meu spune că nu este așa aici, Anjin-san. Aici ofițerii comandanți trebuie să fie foarte buni sau mor foarte repede.

— Desigur, criticile mele sunt doar pentru conducătorii europeni.

— Buntaro-sama spune că o să-ți povestească despre războaiele noastre și comandanții noștri, îndeosebi despre seniorul Toranaga, în zilele următoare. Un schimb cinstit pentru informațiile domniei tale, spuse ea într-o doară.

— *Domo*. Blackthorne se înclină ușor, simțind ochii lui Buntaro sfredelindu-l. Ce vrei de fapt de la mine, fiu de cățea?

Masa a fost un dezastru pentru toată lumea. Chiar înainte de a părăsi grădina pentru a merge pe verandă, să mănânce, ziua se dovedise nefastă.

— Te rog, iartă-mă, Anjin-san, dar ce-i asta? arătase Mariko. Acolo. Soțul meu întreabă, ce este aceea?

— Unde? A, acolo? Acela este un fazan. Seniorul Toranaga mi l-a trimis împreună cu un iepure. Iepurele o să-l mâncăm la cină, pregătit în felul englezesc. Cel puțin eu o să mâncăm, deși ar ajunge pentru toți.

— Îți mulțumesc, dar noi, soțul meu și cu mine, noi nu mâncăm carne. Dar de ce atârnă acolo fazanul? Pe căldura asta n-ar trebui să fie luat de acolo și pregătit?

— Asta-i felul în care se gătesc fazanii. Îl atârni ca să se frăgezească carnea.

— Cum, chiar așa? Iartă-mă, Anjin-san, spusese ea tulburată. Îmi pare rău, dar o să se strice repede. Are încă penele pe el și nu a fost... curățat.

— Carnea fazanului este uscată, Mariko-san, așa că îl atârni pentru câteva zile, poate chiar săptămâni, după vreme. Apoi îl jumulești, îl cureți și îl gătești.

— Îl lași în aer liber, să putrezească?

— *Nan ja?* întrebuse Buntaro nerăbdător.

Ea îi vorbise supusă și el își ținuse răsuflarea, se ridicase, îl cercetase cu privirea și-l împunsese cu degetul. Câteva muște își luaseră zborul, apoi se așezaseră din nou. Fujiko îi vorbise șovăitoare și el roșise.

— Concubina dumitale spune că ai poruncit ca nimeni să nu-l atingă în afară de dumneata? întrebuse Mariko

— Da. Aici nu lăsați vânatul să se fezandezze? Nu toată lumea e budistă.

— Nu, Anjin-san, nu cred.

— Una lume crede că fazanul ar trebui lăsat atârnat de penele de la coadă până când cade. Dar astea-s basme, vorbe de clacă, spusese Blackthorne. De gât este corect, atunci sucurile stau unde trebuie. Una lume îl lasă atârnat până când cade, dar mie unuia nu-mi place carnea atât de fezandată. Noi obișnuim... Se oprise pentru că fața ei căpătase o paloare verzuie.

— *Nan desu ka?* Mariko-san, întrebuse Fujiko repede.

Mariko explicase. Toți râseseră nervoși și Mariko se ridicase moale, ștergându-și fruntea de sudoare.

— Îmi pare rău, Anjin-san. Te rog să mă ierți pentru o clipă.

Mâncarea voastră este tot atât de ciudată, ar fi vrut el să spună, cum ar fi ieri, sepie crudă, albă, vâscoasă, ca un zgârci, aproape fără nimic altceva decât sos de soia, ca să alunece pe gât. Sau tocătura de tentacule de caracatiță, din nou crude, cu orez rece și alge. Sau cum e cu meduza crudă, în supa galben-maronie *torfu* – pastă de fasole fermentată – care arăta ca un castron cu balebă moale. O, da, servit minunat, într-un bol fragil, atrăgător, dar tot arăta a balebă moale. Da, la naiba, destul ca să îmbolnăvească un om.

Mai apoi merseseră în camera ce dădea în verandă și după obișnuitele plecăciuni nesfârșite, pălăvrăgeală și *cha* și *saké*, începuse să sosească mâncarea. Tăvi mici cu supă limpede de pește, orez și pește crud ca de obicei. Și apoi, mâncarea sa. Ridicase capacul de pe oală. Ieșeau aburi și globuri aurii de grăsime dansau pe suprafața tremurătoare. Supa groasă, bogată, de-ți lăsă gura apă, era plină de grăsime și bucăți moi de carne. Mândru, le oferise și lor, dar își scuturară capetele și îl rugaseră să mănânce.

— *Domo*, spusese el.

Bunele maniere cereau să bei supa direct din micile boluri lăcuite și să mănânci tot ce era solid în supă, cu bețișoarele. Stăpânindu-și cu greu foamea, își umplu bolul și începu să mănânce. Atunci le văzu ochii.

Îl priveau cu uimire îngreșată, pe care încercau s-o ascundă, fără să reușească. Pofta de mâncare începu să-i scadă. Se strădui să nu-i bage în seamă, dar nu putu, în timp ce stomacul lui chiorăia. Ascunzându-și nemulțumirea, puse jos bolul, acoperi oala cu capacul, și le spuse morocănos că nu era după gustul său. Îi porunci slujnicei să-l ducă de acolo.

— Fujiko întreabă dacă nu ar trebui aruncată, spuse Mariko plină de speranță.

— Da.

Fujiko și Buntaro se relaxară.

— Mai vrei orez? întrebă Fujiko

— Nu, mulțumesc.

Mariko își flutură evantaiul, zâmbi încurajator și îi umplu ceașca, dar Blackthorne nu se liniști și hotărî ca în viitor să gătescă pe dealuri, singur, să mănânce singur, și să vâneze cu ceilalți.

Să-i ia dracu', își spuse. Dacă Toranaga poate vâna, pot și eu. Când am să-l văd? Cât trebuie să mai aștept?

— Lovi-o-ar ciurma de așteptare, și lovi-l-ar ciurma pe Toranaga, spuse tare, în engleză, și-se simți mai bine.

— Cum, Anjin-san? întrebă Mariko în portugheză.

— Nimic, răspunse el. Mă întrebam doar când am să-l văd pe seniorul Toranaga.

— Nu mi-a spus. Foarte curând, îmi închipui.

Buntaro sorbea zgomotos *saké*-ul și supa, așa cum era obiceiul. Asta începu să-l deranjeze pe Blackthorne. Mariko vorbea fericită cu soțul ei,

care mormăia, abia băgând-o în seamă. Ea nu mânca și ce-l zgândărea cel mai mult era că, atât ea cât și Fujiko, se gudurau aproape pe lângă Buntaro și deasemenea, că el însuși trebuia să se obișnuiască cu acest nedorit oaspete.

— Spune-i lui Buntaro-*sama* că în țara mea, un oaspete închină în cinstea oaspetelui de onoare. Își ridică ceașca cu un zâmbet strâmb: "Viață lungă și fericire", și bău.

Buntaro ascultă explicația lui Mariko. Încuviință din cap, își ridică la rândul său ceașca, zâmbi strepezit și-o goli.

— Sănătate, închină din nou Blackthorne.

Și din nou.

Și din nou.

— Sănătate!

De data aceasta Buntaro nu bău. Puse ceașca plină jos și îl privi cu ochii săi mici. Apoi strigă către cineva de afară. *Shoji*-ul alunecă deîndată într-o parte. Straja lui, întotdeauna atentă, se înclină și îi înmână uriașul arc și tolba cu săgeți. Buntaro îl luă și vorbi repezit și apăsător.

— Soțul meu spune că ai vrut să vezi cum trage, Anjin-*san*. El crede că mâine este prea departe. Acum este un moment portiv. Poarta casei dumitale, Anjin-*san*. Te întreabă, care stâlp alegi?

— Nu înțeleg, spuse Blackthorne.

Poarta principală era la patruzeci de pași, undeva dincolo de grădină, dar acum în întregime acoperită de panoul *shoji*, închis, din dreapta sa.

— Stâlpul din dreapta sau din stânga? Te rog alege.

Tonul ei era insistent. Înțelegând avertismentul, privi la Buntaro. Bărbatul părea desprins de cele înconjurătoare, evident și de prezența lor, un căpcăun urât, așezat cu picioarele încrucișate și privind absent în depărtare.

— Stânga, rosti el fascinat.

— *Hidari!* spuse ea.

Deândată Buntaro trase o săgeată din tolba și, tot așezat, o puse în arc, îl ridică, trase înapoi coarda până lângă ochi și îi dădu drumul cu o mișcare sălbatică, dar de o continuitate poetică. Săgeata trecu pe lângă obrazul lui Mariko, îi atinse o șuviță din păr, apoi dispăru prin panoul de hârtie. O altă săgeată fu trasă aproape înainte ca prima să dispară și apoi alta, fiecare trecând la mai puțin de două degete de neclintita Mariko. Ea rămase liniștită și nemișcată, ingenunchiată ca și până atunci.

Cea de-a patra săgeată și apoi ultima. Sunetul corzii de arc umplea tăcerea care se lăsase. Buntaro oftă și se lăsă încet pe spate. Puse arcul pe genunchi. Mariko și Fujiko respirară adânc, zâmbiră și se înclinară și îl felicitară pe Buntaro, iar el clătină din cap și se înclină ușor. Toți îl priviră pe Blackthorne. El știa că cele ce văzuse fuseser aproape magie. Toate săgețile trecuse prin aceeași gaură în *shoji*.

Buntaro înapoie arcul gârzii sale și-și ridică ceașca, privi la ea o clipă, apoi o îndreptă către Blackthorne, o goli și vorbi răgușit, redevenind bruta de mai-nainte.

— El... soțul meu te roagă politicoș, te rog, du-te și privește.

Blackthorne se gândi o clipă, încercând să-și liniștească inima.

— Nu e nevoie, desigur că a lovit ținta.

— El spune că ar vrea ca dumneata să te asiguri.

— Sunt sigur.

— Te rog, Anjin-*san*, i-ai face cinste.

— N-am nevoie să-i fac cinste.

— Da. Dar dă-mi voie să adaug și rugămintea mea. Din nou rugămintea era în ochii ei.

— Cum pot să spun: Aceasta a fost minunat de privat?

Ea-i spuse și el repetă cuvintele și se înclină. Buntaro se înclină și el fără tragere de inimă.

— Roagă-l, te rog, să vină cu mine, să vedem săgețile.

— El spune că ar dori să te duci singur. El nu dorește să meargă, Anjin-san.

— De ce?

— Dacă a tras precis, *senhor*, trebuie să vezi asta singur. Dacă nu, tot singur trebuie să vezi. Atunci nici unul dintre voi nu va fi stânjenit.

— Și dacă n-a nimerit?

— Nu se poate. Dar după datina noastră, să lovești ținta în astfel de situații dificile este mai puțin important față de grația pe care o poate arăta arcașul, noblețea mișcărilor, puterea de a trage așezat, ori detașarea față de rezultatul tragerii.

Săgețile erau la un inci una față de cealaltă în mijlocul stâlpului din stânga. Blackthorne privi înapoi către casă și putu să vadă, la mai bine de patruzeci de pași, mica gaură în panoul de hârtie, ca o scânteie de lumină în întuneric. E aproape imposibil să ai atâta precizie, gândi. De unde stătea, Buntaro nu putea să vadă grădina sau poarta și era întuneric beznă afară. Blackthorne se întoarse la stâlp și ridică mai sus felinarul. Cu o mână încercă să smulgă o săgeată. Vârful de oțel era înfipt prea adânc, ar fi putut să rupă coada de lemn, dar nu dorea asta.

Străjerul privea.

Blackthorne șovăi. Străjerul înaintă să-l ajute, dar el își clătină din cap.

— *Iyé, domo*, și se întoarse înapoi

— Mariko-san, te rog, spune-i concubinei mele că aș vrea ca săgețile să rămână pentru totdeauna în stâlp, toate. Ca să-mi amintească de un arcaș desăvârșit. N-am văzut niciodată așa ceva. Se înclină către Buntaro.

— Mulțumesc, Anjin-san.

Ea traduse și Buntaro se înclină și îi mulțumi pentru compliment.

— *Saké!* porunci Blackthorne.

Băură mai mult, mult prea mult. Buntaro dădea peste cap ceștile una după alta, lăsându-se furat de băutura. Blackthorne îl privea pe furiș, apoi își lăsă gândurile să rătăcească, întrebându-se cum reușise omul să țintească și să tragă săgețile cu asemenea incredibilă precizie. E cu neputință, își spuse. Și totuși l-am văzut făcând-o. Oare ce-or face Vinck și Baccus și restul acum? Toranaga îi spusese că echipajul era acum în Yedo, în apropiere de *Erasmus*. Iisuse Cristoase, mi-ar place să-i văd și să mă-ntorc la bord.

Aruncă o privire la Mariko, care spunea ceva soțului ei. Buntaro ascultă, apoi spre surprinderea lui Blackthorne văzu fața samuraiului strâmbându-se de furie. Înainte să-și poată feri ochii, Buntaro se întoarse spre el.

— *Nan desu ka?*

Cuvintele lui Buntaro sunau aproape ca o acuzație.

— *Nani-mo*, Buntaro-san. Nimic.

Blackthorne oferi tuturor *saké*, sperând să-și acopere momentul de neatentie. Din nou femeile acceptară, dar gustară doar puțin. Buntaro își termină ceașca imediat, prost dispus. Apoi îi vorbi răstit, îndelung, lui Mariko.

Blackthorne se trezi vorbind împotriva voinței sale.

— Ce se întâmplă cu el? Ce spune?

— O, îmi pare rău, Anjin-san. Soțul meu întreabă despre dumneata, despre soție și concubine. Depre copiii dumitale. Și despre ce s-a întâmplat de când am părăsit Osaka. Ea se opri, răzgândindu-se, și adăugă cu voce schimbată: Este foarte interesat de dumneata și de părerile dumitale.

— Eu sunt interesat de el și de părerile sale, Mariko-san. Cum v-ați întâlnit, dumneata și el? Când v-ați căsătorit?

Buntaro îl întrerupse cu un torent de japoneză nerăbdătoare. Mariko traduse imediat ceea ce se spusese. Buntaro se întinse peste masă și umplu

ochi cu *saké* două cești de ceai, îi oferi una lui Blackthorne și făcu femeilor semn cu mâna să le ia pe celelalte.

— El, soțul meu spune că, uneori, ceștile de *saké* sunt prea mici.

Mariko umplu și celelalte cești. Gustă puțin dintr-una și Fujiko din cealaltă. Urmă o altă năvală de fraze răstite, mult mai răstite și zâmbetele celor două femei înghețară.

— *Iyé, dozo gomen nasai*, Buntaro-*sama*, începu Mariko.

— *Ima*, porunci Buntaro.

Fujiko începu să vorbească nemulțumită, dar Buntaro o opri cu o singură privire.

— *Gomen nasai*, șopti Fujiko, cerându-și iertare. *Dozo, gomen nasai*.

— Ce a spus, Mariko-*san*?

Ea păru să nu-l audă pe Blackthorne.

— *Dozo gomen nasai*, Buntaro-*sama*. *Watashi...*

Fața soțului ei se înroși.

— *IMA!*

— Îmi pare rău, Anjin-*san*, dar soțul meu poruncește să-ți povestesc – ca să-ți răspund la întrebare – să-ți povestesc despre mine. I-am spus că nu cred că problemele de familie ar trebui discutate atât de târziu în noapte, dar el poruncește. Te rog, ai răbdare.

Bău o înghițitură mare de *saké*. Apoi încă una. Șuvițele de păr care îi atârnavă peste urechi fluturară în curentul slab de aer produs de evantaiul lui Fujiko. Goli ceașca și o așeză jos.

— Numele meu de fată este Akechi. Sunt fata generalului Akechi Jinsai, asasinul. Tatăl meu a asasinat mișelește pe seniorul său, dictatorul Goroda.

— Doamne, Dumnezeu, de ce-a făcut asta?

— Oricare ar fi motivul, Anjin-*san*, nu e mulțumitor. Tatăl meu a comis cea mai mare crimă în lumea noastră. Sângele meu e întinat, ca și sângele fiului meu.

— Atunci de ce... se opri.

— Da, Anjin-*san*.

— Vroiam doar să spun că înțeleg ce înseamnă asta. Să ucizi seniorul. Și mă miră că ai fost lăsată în viață.

— Soțul meu mi-a făcut cinstea...

Din nou Buntaro o întrerupse sălbatic și ea își ceru scuze și îi explică ceea ce spusese Blackthorne. Disprețuitor, Buntaro îi făcu semn să continue.

— Soțul meu mi-a făcut cinstea să mă trimită departe, continuă ea cu aceeași voce blândă. L-am implorat să-mi dea voie să-mi fac *seppuku*, dar a refuzat aceste privilegii. A fost... Trebuie să-ți explic că doar el sau seniorul Toranaga poate să-mi acorde acest privilegiu. Eu încă îl mai cer, umilă, în fiecare an, la aniversarea zilei trădării. Dar, în înțelepciunea sa, soțul meu m-a refuzat întotdeauna. Zâmbetul ei era minunat. Soțul meu mă onorează în fiecare zi, în fiecare clipă, Anjin-*san*. Dacă aș fi în locul lui, n-aș fi în stare măcar să vorbesc unei astfel de persoane mânjite.

— De asta ești ultima din spița dumatăle? întrebă, amintindu-și ce spusese despre catastrofă, în drumul de la castelul Osaka.

Mariko traduse întrebarea pentru Buntaro și apoi se întoarse.

— *Hai*, Anjin-*san*. Dar nu a fost o catastrofă. Nu pentru ei. Ei au fost prinși pe dealuri, tatăl meu și familia, de Nakamura, generalul care a devenit Taiko. Nakamura conducea armatele răzbnării și a ucis toate forțele tatălui meu, douăzeci de mii de oameni, până la unul. Tatăl meu și familia lui au fost prinși, dar tatăl meu a avut timp să-i ajute pe toți, pe cei patru frați și trei surori, pe mama mea și cele două concubine. Apoi și-a făcut *seppuku*. În privința asta și el și ei au fost samurai, spuse. Au ingenuncheat curajos în fața lui, unul câte unul, și el i-a ucis pe rând. Au murit onorabil. Și el a murit onorabil. Cei doi frați ai tatălui meu și un

unchi se dăduseră de partea lui, în trădarea lui împotriva seniorului lor. Au fost și ei prinși și au murit și ei cu egală onoare. Nici un Akechi nu a fost lăsat în viață ca să înfrunte ura și batjocura dușmanului, în afară de mine. Nu, te rog, iartă-mă Anjin-san, greșesc. Tatăl meu și frații săi și unchiul, ei erau adevăratul dușman. Din dușmani numai eu sunt în viață. Un martor viu al unei trădări murdare. Eu, Akechi Mariko, am fost lăsată în viață pentru că eram căsătorită și astfel aparțineam familiei soțului meu. Trăiam la Kyoto atunci. Eram la Kyoto când tatăl meu a murit. Trădarea și răzvrătirea lui au durat numai treisprezece zile, Anjin-san, Dar cât vor trăi oamenii în aceste insule, numele Akechi va fi întinat.

— De câtă vreme erai căsătorită când s-a întâmplat asta?

— Două luni și trei zile, Anjin-san.

— Și aveai cincisprezece ani, atunci?

— Da. Soțul meu mi-a făcut cinstea să nu divorțeze de mine sau să mă alunge, așa cum ar fi trebuit să o facă. Am fost trimisă departe, într-un sat din nord. Era frig acolo, Anjin-san, în provincia Shonai, atât de frig...

— Cât de mult ai stat acolo?

— Opt ani. Seniorul Goroda avea patruzeci și nouă de ani când și-a făcut *seppuku* ca să nu fie prins. Asta a fost acum aproape șaisprezece ani, Anjin-san și cei mai mulți dintre urm...

Buntaro întrerupse, din nou sfichiindu-l cu vorba.

— Te rog să mă ierți, Anjin-san, spuse Mariko. Soțul meu arată, pe bună dreptate, că ar fi trebuit să fie de ajuns să spun că sunt fiica unui trădător și că explicațiile lungi sunt nefolositoare. Desigur, unele explicații sunt folositoare, adăugă ea cu grijă. Te rog să ierți proastele maniere ale soțului meu și te rog să-ți amintești ce am spus despre urechile care aud și despre gardul care împrejmuiește de opt ori. Te rog să mă ierți, Anjin-san, mi se poruncește să plec. Dumneata nu trebuie să pleci înainte de plecarea lui sau înainte de a cădea beat. Nu te amesteca. Ea se înclină către Fujiko. *Dozo gomen nasai.*

— *Do itashitnashite.*

Mariko își înclină capul către Buntaro și plecă. Parfumul ei rămase.

— *Saké*, spuse Buntaro și zâmbi dușmănos.

Fujiko umplu ceștile.

— Sănătate, spuse Blackthorne, răscolit.

Timp de mai bine de o oră el închină pentru Buntaro până când simți capul învârtindu-se. Apoi Buntaro căzu lat peste ceștile pe care le făcu zob. *Shoji*-ul se deschise imediat. Straja intră cu Mariko. Ajutați de slugile care părăsă să apară ca din pământ îl ridicară pe Buntaro și-l cărară în camera alăturată, camera lui Mariko. Apoi, ajutată de slujnică, ea începu să-l dezbrace. Straja închise panoul și se așeză în afara lui, cu mâna pe mânerul sabiei scoase de la brâu.

Fujiko așteptă, privindu-l pe Blackthorne. Slujnicile intrară și făcură ordine. Obosit, Blackthorne își trecu mâinile prin părul său lung și-și aranjă panglica din coadă. Apoi se ridică clătinat și se îndreptă către verandă, urmat de concubină. Aerul mirosea plăcut și purificator. Dar nu îndeajuns. Se așeză grijuliu pe prag și bău în noapte. Fujiko se așeză în spatele lui și se aplecă înainte.

— *Gomen nasai*, Anjin-san, șopti ea, clătinând din cap înapoi, spre casă. *Wakarimasii ka?* Înțelegi?

— *Wakarimasu. Shigata ga nai.* Apoi, văzându-i teama nestăpânită, o mângâie pe păr.

— *Arigato, arigato*, Anjin-sama.

— *Anatawa suimin ima*, Fujiko-san, spuse, găsind cu greu cuvintele. Tu dormi acum.

— *Dozo gomen nasai*, Anjin-san, *suimin neh?* spuse ea cu privirea rugătoare, arătând către camera lui.

— *Iyé, watashi oyogu ima*, nu, mă duc să-not.

— *Hai, Anjin-sama.*

Ascultătoare, ea se întoarse și strigă. Doi dintre slujitori sosiră alergând. Amândoi erau tineri, din sat, puternici și cunoscuți ca buni înotători. Blackthorne nu se împotrivi. În noaptea asta știa că protestele sale ar fi fost fără rost.

— Bine. Oricum... spuse tare în timp ce cobora, clătinându-se, în josul dealului, cu oamenii după el, și creierul încețoșat de băutură. Oricum, l-am adormit. Nu-i mai poate face nici un rău acum.

Blackthorne înotă o oră și se simți mai bine. Când se întoarse, Fujiko îl aștepta pe verandă, cu un vas cu ceai proaspăt. Acceptă puțin, apoi se duse în pat și adormi imediat.

Sunetul vocii lui Buntaro, plină de răutate, îl trezi. Mâna stângă era deja încleștată pe mânerul pistolului încărcat pe care îl ținea întotdeauna sub saltea și inima îi bubuia în piept din pricina trezirii neașteptate.

Vocea lui Buntaro se opri. Mariko începu să vorbească. Blackthorne nu putu să prindă decât câteva cuvinte, dar putu să simtă tonul cumpătat și stăruitor din glasul ei, nu jalnic sau tânguitor, sau chiar aproape de a izbucni în plâns, doar obișnuita ei seninătate neclintită. Din nou Buntaro izbucni.

Blackthorne încercă să nu asculte.

"Să nu te amesteci", îi spusese ea, și ea era înțeleaptă. Nu avea nici un drept, iar Buntaro o mulțime. "Te implor să ai grijă, Anjin-san. Adu-ți aminte ce ți-am spus despre urechi de auzit și despre gardul de opt ori împrejmuitor."

Ascultător, se lăsă pe spate, scaldat de o sudoare rece și se forță să se gândească la ceea ce spusese ea.

— Vezi, Anjin-san, îi spusese ea în acea seară foarte specială, când ei isprăveau ultimul din multele ultime clondire de *saké* și el glumise pe seama lipsei de izolare. Întotdeauna oameni în jur și pereți de hârtie, urechi și ochi mereu spionând. Aici trebuie să înveți să-ți faci propria ta singurătate. Suntem învățați din copilărie să ne retragem în noi înșine, să ridicăm pereți de nepătruns în spatele cărora să trăim. Dacă n-am putea face asta, am înnebuni, desigur, cu toții, și ne-am ucide unul pe celălalt și pe noi înșine.

— Ce pereți?

— Există un labirint nesfârșit în care să te ascunzi, Anjin-san. Ritualuri și datini. Inderdicții de toate felurile. O, da, chiar și limba noastră are nuanțe pe care voi nu le aveți și care nouă ne îngăduie să ocolim politicos orice întrebarela care nu vrem să răspundem.

— Dar cum vă închideți urechile, Mariko-san? Asta-i imposibil.

— O, foarte ușor. Prin educație. Desigur, educația începe de îndată ce un copil învață să vorbească. Așa că foarte curând e o a doua natură pentru noi. Cum am putea altfel supraviețui? Mai întâi începi prin a-ți purifica mintea de cuvântul "oameni". Să te pui pe tine însuși pe un alt plan. Privitul unui apus de soare este de foarte mare ajutor. Sau să ascuți ploaia. Anjin-san, ai băgat de seamă sunetele diferite ale ploii? Dacă ascuți cu adevărat, atunci prezentul dispare, *neh?* Ascultând căderea florilor și creșterea pietrelor, sunt exerciții deosebit de bune. Bineînțeles că nu se așteaptă nimeni să vadă aceste lucruri. Sunt numai semne, mesaje, pentru *hara*, centrul puterii tale, să-ți amintească de transcendența vieții, să te ajute să câștigi *wa*, armonia, Anjin-san. Armonie perfectă, care este cea mai căutată calitate în toată Japonia, în viața japoneză. Toată arta, toată...

Ea răsese.

— Uite, vezi ce-mi face prea mult *sake?* Își atinsese buzele cu vârful limbii, atât de ispitor. Am să-ți șoptesc un secret. Nu te lăsa păcălit de

zâmbetele noastre și blândețea noastră, de ceremonialul și de plecaciunile noastre, de bunăvoința și atenția noastră. În spatele lor putem fi la un milion de *ri* depărtare, în siguranță și singuri. Pentru că asta e ceea ce căutăm: uitarea. Unul din primele noastre poeme scrise vreodată este *Kojiko*, prima noastră carte de istorie, scrisă cu aproape o mie de ani în urmă. Poate că asta îți va explica ce vreau să-ți spun.

*Opt nori pufoși se înalță
Ca îndrăgostiții să se ascundă în ei.
Gardul de opt ori împrejmuitor ai provinciei Izumo
Înconjoară acești nori de opt ori răsuciți.
Oh, cât de minunat acest gard de opt ori împrejmuitor!*

Am înebuni, desigur, dacă n-am avea un gard de opt ori împrejmuitor. Oh, cu siguranță, da!

Amintește-ți gardul de opt ori împrejmuitor, își spuse, în timp ce vocea suierătoare a lui Buntaro continua. Nu știu nimic despre ea, ori despre el, într-adevăr. Gândește-te la Regimentul de Muschete, sau la casă. sau la Felicity, sau cum să-ți capeti nava înapoi, sau la Baccus sau la Toranaga sau Omi-san. Ce să fac cu Omi? Am nevoie de răzbunare? Vrea să fie prietenul meu și a fost bun și îngăduitor de când cu pistoalele și...

Sunetul loviturii îi răsună în creier. Apoi vocea lui Mariko începu din nou și urmă o a doua lovitură și Blackthorne se trezi în picioare într-o clipă, cu panoul-*shoji* tras la o parte. Străjerul stătea pe coridor, cu fața la el, amenințător, în fața ușii lui Mariko, cu sabia pregătită.

Blackthorne se pregătea să se arunce asupra samuraiului, când ușa de la celălalt capăt al coridorului se deschise. Fujiko, cu părul despletit curgându-i peste chimonoul de dormit, se apropie, sunetul pânzei care se rupea și o altă plesnitură pârând să nu o atingă deloc. Se înclină politicoasă către strajă și se așeză între ei, apoi se înclină umilă către Blackthorne și îl apucă de braț, împingându-l înapoi în cameră. Văzu samuraiul încordat. Avea un singur pistol și un singur glonț pregătit, așa că se retrase. Fujiko îl urmă și închise *shoji*-ul în spatele ei. Apoi, foarte temătoare, își scutură capul prevenitor și puse un deget pe buze și scutură din nou capul, cu ochii rugători ațintiți asupra lui.

— *Gomen nasai, wakarimasu ka?*

Dar atenția lui era îndreptată către peretele care îl despărțea de camera alăturată și pe care l-ar fi putu sfărâma atât de ușor.

Privi și ea la perete, apoi trecu între el și perete și se așeză, chemându-l prin semne să facă același lucru.

Dar el nu putea. Stătea în picioare, pregătindu-se pentru saltul care i-ar fi distrus pe toți, înfierbântat de scâncetul care urmă altei lovituri.

— *Iyé!* Fujiko se scutură îngrozită.

El o împinse deoparte.

— *Iyé, iyé,* se rugă ea din nou.

— *IMA!*

Deândată Fujiko se ridică și îi făcu semn să aștepte, apoi se grăbi fără zgomot către săbiile care erau așezate în fața *tokonamei*, micul altar. Ridică cu mâinile tremurânde sabia lungă, o trase din teacă și se pregăti să-l urmeze prin perete. În acel moment se auzi o ultimă lovitură și o nouă explozie de furie. Celălalt *shoji* se izbi de perete și, nevăzut, Buntaro se îndepărtă cu pași grei, urmat de strajă. Pentru o clipă se lăsă tăcerea peste casă, apoi se auzi zgomotul făcut de poarta grădinii, izbită de canaturi.

Blackthorne porni către ușă. Fujiko țâșni în calea lui, dar el o împinse deoparte și o deschise.

Mariko era încă în genunchi, într-un colț al camerei, cu o urmă lividă pe obraz, cu părul vâlvoi, cu chimonoul în zdrențe, cu zgârieturi adânci pe picioare și în josul spatelui. Se repezi să o ridice, dar ea țipă:

— Pleacă, te rog, pleacă, Anjin-san.

Văzu urma de sânge de la colțul gurii ei.

— Iisuse, cât de rău te-a...

— Ți-am spus să nu te amesteci. Te rog, pleacă, spuse ea cu aceeași voce liniștită care dezmințea furia din ochi.

Apoi o văzu pe Fujiko care stătea la intrare. Îi vorbi. Ascultătoare, Fujiko, îl luă pe Blackthorne de braț ca să-l scoată din cameră, dar el se smulse din mâna ei.

— Lasă-mă. *Iyé.*

Mariko spuse:

— Prezența dumitale aici îmi afectează onoarea și nu-mi dă liniște, nici pace și mă face de rușine. Pleacă.

— Vreau să te ajut, înțelegi?

— Nu înțelegi? N-ai nici un drept aici. Aceasta este o ceartă personală între soț și soție.

— Nu-i o scuză ca să te lovească.

— De ce nu ascuți, Anjin-san? El poate să mă omoare în bătaie, dacă vrea. Are dreptul și așa vrea să o facă. Chiar așa. Atunci n-ar mai trebui să îndur rușinea. Crezi că este ușor să trăiesc cu rușinea asta? N-ai auzit ce ți-am spus? Sunt fiica lui Akechi Jinsai.

— Asta nu-i vina ta. N-ai făcut nimic.

— Este vina mea și sunt fiica tatălui meu.

Mariko s-ar fi oprit aici, dar privind în sus și văzându-i grija, dragostea și mila din priviri și știind cât de mult aprecia adevărul, își îngădui să îndepărteze câteva dintre barierele care o învăluiau.

— În seara asta a fost vina mea, Anjin-san, spuse. Dacă aș fi plâns, așa cum vroia, cerându-mi iertare, așa cum își dorea, dacă aș fi înghețat de spaimă, sau aș fi tremurat, așa cum ar fi vrut, sau m-aș fi târât, mi-aș fi deschis picioarele cu prefăcută spaimă, așa cum dorește, dacă aș fi făcut toate lucrurile astea femeiești, așa cum îmi cere datoria, atunci ar fi fost ca un copil în mâinile mele. Dar n-am s-o fac.

— De ce?

— Pentru că asta este răzbunarea mea. Răsplata pentru că m-a lăsat în viață după trădare. Răsplata pentru că m-a trimis departe opt ani și m-a lăsat în viață tot acest timp. Și răsplata pentru că m-a chemat înapoi la viață și m-a lăsat să trăiesc. Se așeză chinuit și-și strânse în jurul ei chimonoul zdrențuit. N-am să mă mai dau niciodată lui. Am făcut-o odată, de bună voie, deși îl urăsc din primul moment din care l-am văzut.

— Atunci de ce te-ai căsătorit cu el? Spuneai că femeile de aici au dreptul de a refuza, că nu trebuie să se căsătorească împotriva voinței lor.

— M-am căsătorit cu el ca să-i fac pe plac seniorului Goroda și tatălui meu. Eram atât de tânără, nu știam nimic despre Goroda atunci, dar dacă vrei adevărul, Goroda a fost cel mai crud, cel mai urât om care s-a născut vreodată. El l-a împins pe tatăl meu către trădare. Asta e adevărul adevărat! Goroda! Ea îi scuipea numele. Dacă n-ar fi fost el, am fi fost cu toții în viață și cinstiți. Mă rog lui Dumnezeu ca Goroda să zacă în iad pe veci. Se mișcă cu grijă, încercând să-și domolească durerile din coaste. E numai ură între mine și soțul meu. Asta e *karma* noastră. Ar fi atât de ușor pentru el să-mi îngăduie să urc în micul cuib al morții.

— De ce nu te lasă să pleci? De ce nu divorțează? Sau măcar să-ți dea ceea ce vrei.

— Pentru că e bărbat.

Un val de durere o străbătu și se strâmbă. Blackthorne era în genunchi lângă ea, îmbrățișând-o. Ea îl împinse, se luptă să se stăpânească. Fujiko, la ușă, privea răbdătoare.

— Mi-e bine, Anjin-san. Te rog, lasă-mă singură. Nu trebuie. Trebuie să ai grijă.

— Nu-mi e teamă de el.

Obosită, ea își îndepărtă părul de pe ochi și privi în sus cercetător. De ce să nu-l lași pe Anjin-san să-și împlinească *karma*, se întrebă Mariko. Nu e din lumea noastră. Buntaro îl va ucide atât de ușor. Numai protecția personală a lui Toranaga l-a apărât până acum. Yabu, Omi, Naga, Buntaro, oricare dintre ei ar putea fi provocat atât de ușor ca să-l ucidă.

A fost doar pricină de tulburări de când a ajuns aici, *neh?* Și toată știința lui la fel. Naga are dreptate. Anjin-san poate să distrugă lumea noastră, dacă nu este cumva închis.

Și dacă Buntaro știe adevărul? Sau Toranaga? Despre împărțitul pernei...

— Ești nebună, spusesese Fujiko în acea primă noapte.

— Nu.

— Atunci de ce vrei să iei locul slujnicei?

— Din cauza *saké*-ului și pentru distracție, Fujiko-san. Și de curiozitate, mințise ea, ascunzând adevăratul motiv: pentru că el o înfăebânta, ea îl dorea și n-avusese niciodată vreun iubit. Dacă nu se întâmpla în acea seară, nu s-ar mai fi întâmplat niciodată și trebuia să fie numai Anjin-san – și numai Anjin-san. Așa că se dusese la el și plutise, și apoi ieri, când galera sosise, Fujiko spusesese între patru ochi:

— Te-ai fi dus dacă ai fi știut că soțul tău trăiește?

— Nu, desigur că nu, mințise ea.

— Dar acum ai să-i spui lui Buntaro-*sama*, *neh*, despre împărțitul pernei cu Anjin-san.

— De ce să fac asta?

— Am crezut că ăsta ar fi planul tău. Dacă-i spui lui Buntaro-*sama* la timpul potrivit, mânia lui va țâșni asupra ta și vei fi moartă înainte ca el să știe ce a făcut.

— Nu, Fujiko-san. Nu o să mă ucidă niciodată. Din nefericire. Mă va trimite la *eta* dacă va găsi un motiv potrivit – dacă va putea obține îngăduința seniorului Toranaga –, dar nu mă va ucide niciodată.

— Adulter cu Anjin-san. N-ar fi deajuns?

— O, ba da.

— Ce s-ar întâmpla cu fiul tău?

— Va moșteni rușinea mea, dacă voi fi dezonorată, *neh?*

— Să-mi spui vreodată dacă crezi că Buntaro-*sama* bănuiește ceva.

Cât timp sunt concubina lui, datoria mea e să-l apăr pe Anjin-san.

Da, este, Fujiko, se gândise atunci Mariko. Și asta ți-ar da motivul, ca să te răzbuni pe cel ce-l acuză pe tatăl tău, motiv pe care-l cauți disperată. Dar tatăl tău a fost un laș, îmi pare rău sârmană Fujiko. Hiro-matsu era acolo. Altfel, tatăl tău ar fi în viață acum și Buntaro mort, pentru că Buntaro e urât mult mai mult decât îl disprețuiau pe tatăl tău. Chiar și săbiile pe care le prețuiești atât de mult nu i-au fost niciodată date pe câmpul de onoare, ci au fost cumpărate de la un samurai rănit. Îmi pare rău, dar n-am să fiu eu aceea care să ți-o spun, chiar dacă acesta este adevărul.

— Nu mi-e teamă de el, spunea Blackthorne din nou.

— Știu, spuse ea, învăluită de durere. Dar te rog, te implor, teme-te de el, pentru mine.

Blackthorne se îndreptă către ușă.

Buntaro îl aștepta la o sută de pași, în mijlocul cărării care cobora către sat, masiv, imens și mortal. Straja stătea în spatele lui. Era un răsărit de soare mohorât. Bărcile pescarilor se aflau deja lângă recife, iar marea era liniștită.

Blackthorne văzu arcul din mâinile lui Buntaro și săbiile lui și săbiile străjerului. Buntaro se clătina ușor și asta îi dădu speranța că omul va ținti

prost, ceea ce îi va da timp să se apropie îndestul. În jurul potecii nu era nimic după care s-ar fi putut adăposti. Nepăsător, ridică cocoșele celor două pistoale și coborî către cei doi bărbați.

La dracu' cu adăpostul, gândi prin ceața dorinței de sânge, știind în același timp că ceea ce făcea era o nebunie, că n-avea nici o șansă împotriva celor doi samurai sau a arcului, că nu avea nici un drept, de nici un fel, să se amestece. Și apoi, când se afla încă în afara bății pistolului, Buntaro se înclină adânc, iar străjerul îl imită. Blackthorne se opri, bănuind o cursă. Privi de jur împrejur, dar nu mai era nimeni în apropiere. Ca într-un vis îl văzu pe Buntaro lăsându-se greoi în genunchi, punând arcul deoparte, așezând palmele pe pământ și înclinându-se așa cum ar face-o un țăran în fața stăpânului său. Straja îl urmă îndeaproape.

Blackthorne se holbă la ei, aiurit. Când se convinse că ochii nu-l înșelau, înaintă încet, cu pistolul pregătit, dar fără să țintească, așteptându-se la un vicleșug. Când ajunsese în bătaia pistolului se opri. Buntaro nu mișcase. Datina cerea ca el să îngenuncheze și să întoarcă salutul pentru că erau egali, sau aproape egali. Dar nu putea să înțeleagă de ce era nevoie de o asemenea ceremonie deosebită într-un moment ca ăsta, când sângele trebuia să curgă.

— Ridică-te, fiu de cățea. Blackthorne se pregăti să apese pe ambele trăgace.

Buntaro nu spuse nimic, nu făcu nimic, ci rămase cu fruntea plecată și palmele pe pământ. Spatele chimonoului său era leoarcă de sudoare.

— *Nan ja? Ce e?*

Blackthorne folosise cu bună știință cel mai jignitor fel de a întreba, așteptându-se să-l facă pe Buntaro să se ridice, să înceapă primul, știind că n-ar fi putut să-l împuște așa, cu capul plecat, aproape în țărană.

Apoi, conștient că era grosolan să stea în picioare, în timp ce ei erau îngenuncheați și că "*nan ja*" era o insultă aproape intolerabilă și, desigur, inutilă, Blackthorne îngenunche și, ținând încă pistoalele în mină, puse ambele mâini pe pământ și se înclină drept răspuns. Se așeză pe călcăie.

— *Hai*, întrebă cu politețe forțată.

Deândată Buntaro începu să mormăie, umilindu-se, cerându-și iertare. Pentru ce și de ce anume Blackthorne nu știa. Putea să prindă câte un cuvânt, din când în când, și *saké* de mai multe ori. Dar era limpede că era o scuză și o umilă cerere de iertare. Buntaro vorbi neîntrerupt. Apoi se opri și-și puse din nou capul în țărană.

Furia oarbă a lui Blackthorne se topise.

— *Shigata ga nai*, spuse răgușit, ceea ce însemna "a fost să fie", sau "nu-i nimic de făcut", sau "ce-ai fi putut face", fără să știe dacă scuzele erau mai degrabă rituale, înaintea unui atac. *Shigata ga nai. Hakkiri wakaranu ga shinpai surukotowanai*. N-ai ce-i face. Nu înțeleg exact – dar nu-ți face griji.

Buntaro privi în sus și se așeză.

— *Arigato, arigato, Anjin-sama. Domo gomen nasai.*

— *Shigata ga nai*, repetă Blackthorne și, acum că era limpede că scuzele erau adevărate, îi mulțumi Domnului pentru că îi dăduse miraculoasa șansă de a opri duelul. Știa că n-avea nici un fel de drept, că se purtase ca un nebun și că singurul fel de a rezolva încurcătura cu Buntaro era după datină. Și asta însemna Toranaga.

Dar pentru ce scuzele, cugetă el grăbit. Gândește-te! Trebuie să înveți să gândești ca ei.

Apoi răspunsul îl străfulgeră. Trebuie să fie din cauză că sunt *hatamoto* și Buntaro, oaspetele, a tulburat *wa*, armonia casei mele. Certându-se violent cu soția, în casa mea, m-a insultat *pe mine* și deci, este fără-ndoială vinovat și trebuie să-și ceară iertare, vrând-nevrând. Scuzele sunt obligatorii de la samurai la samurai, de la oaspete la gazdă...

Așteaptă! și nu uita că, după datină, tuturor bărbaților li se îngăduie

să se îmbete, e de așteptat ca să se îmbete uneori și când sunt beți, pe bună dreptate, nu sunt vinovați de faptele lor. Nu uita că onoarea nu-ți este atinsă dacă te îmbeți ca un porc. Amintește-ți cât de nepăsători au fost Mariko și Toranaga pe corabie, când eram criță. Ei erau amuzați, nu dezgustați, așa cum aș fi fost eu.

Și nu ești tu, de fapt, de vină? N-ai început tu întrecerea? N-a fost provocarea ta?

— Da, spuse tare.

— *Nan desu ka, Anjin-san?* întrebă Buntaro cu ochii injectați.

— *Nani mo. Watashi no kashitsu desu.* Nimic. A fost vina mea.

Buntaro scutură din cap și spuse că nu, era numai vina lui, și se înclină și-și ceru din nou iertare.

— *Saké*, spuse Blackthorne cu hotărâre și ridică din umeri. *Shigata ga nai. Saké!*

Buntaro se plecă și-i mulțumi din nou. Blackthorne îi răspunse și se ridică. Buntaro îl urmă și straja la fel. Amândoi se mai înclinară odată, și din nou li se răspunse.

În cele din urmă Buntaro se întoarse și plecă. Blackthorne așteptă până când se află la o bătaie de săgeată, întrebându-se dacă omul era atât de beat pe cât părea să fie. Apoi se întoarse înapoi către propria sa casă.

Fujiko era pe verandă, încă o dată, în cochilia ei politicoasă, zâmbitoare.

Ce gândești tu cu adevărat, se întrebă, salutând-o și primind plecăciunea ei de răspuns. Ușa lui Mariko era închisă. Slujnica ei stătea alături.

— *Mariko-san?*

— Da, *Anjin-san.*

El așteptă, dar ușa rămase închisă.

— Te simți bine?

— Da, mulțumesc.

O auzi dregându-și glasul, apoi continuând cu o voce slabă:

— Fujiko a trimis vorbă la *Yabu-san* și seniorului Toranaga că nu mă simt bine astăzi și nu voi fi în stare să tălmăcesc.

— Ar trebui să vezi un doctor.

— Nu, mulțumesc. Dar Suwo îmi e de ajuns. Am trimis după el. Mi-am scrântit doar șoldul. Într-adevăr mă simt bine. Nu e nevoie să te îngrijorezi.

— Ascultă, sunt și eu puțin doctor. Nu-ți curge sânge, nu, nu-i așa?

— O, nu. M-am lovit doar la obraz când am alunecat. Într-adevăr, sunt destul de bine.

După o pauză el spuse:

— Buntaro și-a cerut iertare.

— Da. Fujiko a privit de la poartă. Îți mulțumesc prea-plecată că i-ai primit scuzele. Și, *Anjin-san*, îmi pare atât de rău că ai fost tulburat. E de neiertat că armonia... Te rog, primește-mi scuzele mele. N-ar fi trebuit să-mi las gura să vorbească fără mine. A fost foarte nepoliticos. Te rog, iartă-ma. Și asta a fost vina mea. Te rog, primește-mi scuzele.

— Pentru că ai fost bătută?

— Pentru că n-am reușit să mă supun soțului meu. Pentru că n-am reușit să-l ajut să doarmă liniștit. Pentru că am înșelat așteptările lui și ale gazdei mele. Și, de asemeni, pentru ce am spus.

— Ești sigură ca nu pot să fac nimic?

— Nu, nu, mulțumesc *Anjin-san*. O să țină doar o zi.

Dar Blackthorne n-o văzu timp de opt zile.

— Te-am invitat să vână, Naga-san, nu să-mi repeți lucruri pe care le-am mai auzit deja, spuse Toranaga.

— Te rog, tată, pentru ultima oară: oprește instrucția, scoate puștile în afara legii, ucide-l pe barbar, declară încercarea nereușită și termină cu rușinea asta.

— Nu, pentru ultima dată.

Șoimița așezată pe pumnul înmănușat al lui Toranaga, cu capul acoperit de glugă, se foi neliniștită de amenințarea neobișnuită din vocea stăpânului ei și sâsâi nervoasă. Se aflau în tufișuri. Gonacii și străjile erau prea departe ca să-i audă. Ziua era înnăbușitoare, umedă și închisă.

Bărbia lui Naga zvâcni.

— Foarte bine. Dar e totuși datoria mea să-ți amintesc că ești în primejdie aici și să-ți cer din nou, cu politețea cuvenită, acum, pentru ultima dată, ca să pleci astăzi din Anjiro.

— Nu, tot pentru ultima dată.

— Atunci ia-mi capul.

— Am deja capul tău.

— Atunci ia-l astăzi, acum, sau lasă-mă să-mi pun capăt vieții câtă vreme nu vrei să-mi primești sfaturile bune.

— Învață să ai răbdare, cățelușule.

— Cum pot să fiu răbdător când te văd distrugându-te? E de datoria mea să ți-o arăt. Stai aici, vânând și pierzând timpul, în timp ce dușmanii tăi răstoarnă lumea peste tine. Regenții se întâlnesc mâine. Patru cincimi din toți *daimyo* din Japonia sunt fie deja la Osaka, fie pe drum către ea. Ești *singurul* *daimyo* important care a refuzat să plece. Acum ai să fii acuzat de trădare, și după asta nimic nu te mai poate salva. Ar fi trebuit să fii măcar acasă, la Yedo, înconjurat de legiunile tale. Aici ești descoperit. Nu te putem apăra. Abia avem o mie de oameni, și Yabu a mobilizat tot Izu! Are mai mult de opt mii de oameni pe o întindere de douăzeci de *ri* de jur-împrejur, și încă șase de-a lungul hotarelor. Știi că iscoadele spun că are o flotă care așteaptă spre nord, ca să te scufunde dacă ai încerca să scapi cu galera! Ești din nou prizonierul lui, nu-ți dai seama? Un singur porumbel călător de la Ishido și Yabu te poate distruge oricând vrea. De unde știi că nu pune la cale ceva cu Ishido?

— Sunt sigur că se gândește la asta. Aș face-o dacă aș fi în locul lui, tu nu?

— Nu, eu nu.

— Atunci ai fi mort în curând, și ți-ai merita soarta, dar același lucru s-ar întâmpla cu toată familia ta, întreg clanul și toți vasalii tăi, ceea ce ar fi de neiertat. Ești un nebun bătaios și nerod! Nu vrei să-ți folosești mintea, nu vrei să asculți pe alții, nu vrei să-ți stăpânești limba sau firea! Te lași dus de nas ca un copil și crezi că totul se poate rezolva cu tăișul sabiei. Singurul motiv pentru care nu-ți iau capul ăla prost și nu te las să-ți sfârșești viața asta netrebnică, e că tot mai cred că poți avea totuși un viitor, că greșelile tale nu sunt din rea voință și că ești prin asta vinovat, iar credința ta este de netăgăduit. Dar dacă nu înveți degrabă ce înseamnă răbdarea și stăpânirea de sine, o să-ți iau rangul de samurai și o să-ți poruncesc, ție și întregii tale spițe, să treceți în rândul țăranilor.

Pumnul drept al lui Toranaga izbi șaua, iar șoimița slobozi un țipăt ascuțit, nervos.

— Înțelegi?

Naga era zguduit. În toată viața lui nu-l văzuse pe tatăl său strigând cu atâta furie sau pierzându-și cumpătul, sau măcar să audă despre el că i se întâmplase așa ceva. Simțise de multe ori mușcătura limbii sale, dar întotdeauna pe drept. Naga știa că făcea multe greșeli, dar întotdeauna tatăl său o întorsese așa fel că ceea ce făcuse nu părea atât de prostesc ca prima dată. De pildă, când Toranaga îi arătase cum căzuse în cursa lui Omi – sau a lui Yabu – cu Jozen, trebuise să fie oprit cu forța ca să nu se

repeadă să-i ucidă pe amândoi. Dar Toranaga poruncise străjilor sale personale să toarne apă rece peste Naga până când își venise în fire, apoi, liniștit, îi explicase că el, Naga, își ajutase tatăl nemăsurat, îndepărtând amenințarea care era Jozen.

— Dar ar fi fost mult mai bine să înțelegi că ai fost împins să faci asta. Ai răbdare, fiul meu. Totul vine cu răbdare, îl sfătuiseră Toranaga. În curând vei fi în stare să îi joci tu pe degete. Ce-ai făcut a fost foarte bine. Dar trebuie să înveți să înțelegi ce e în mintea unui om, dacă vrei să-ți fie de folos ție sau seniorului tău. Am nevoie de conducători. Fanatici am destui.

Întotdeauna tatăl său fusese înțelegător și iertător. Dar astăzi... Naga sări de pe cal și îngenunche umil.

— Te rog, iartă-mă, tată. N-am dorit să te supăr. E doar pentru că sunt stăpânit de grija siguranței tale. Te rog, iartă-mă pentru că ți-am tulburat armonia.

— *Ține-ți gura*, urlă Toranaga, sperându-și calul.

Înverșunat, Toranaga strânse genunchii și trase hățurile tare cu mâna stângă. Calul începu să salte. Dezechilibrată, șoimița începu să se zbată, încercând să-i sară de pe pumn, fluturând sălbatic din aripi, țipând asurzitor *hek, ek, ek, ek*, înfuriată de agitația neobișnuită și neplăcută din jurul ei.

— Încet, frumoasa mea, încet...

Toranaga încercă disperat s-o liniștească și să-și stăpânească calul, când Naga sări în fața lui. Îl prinse de căpăstru și abia reuși să-l oprească să nu pornească în galop. Șoimița țipa furioasă. În cele din urmă se așeză neliniștită la loc, pe mânușa lui Toranaga, ținută strâns de curelușa agățată de ghiară. Dar aripile ei încă mai tresăreau nervos, iar clopoței de la picioare zornăiau zgomotos.

Hek, ek, ek, iik, țipă ea pentru ultima dată.

— Gata, gata, frumoasa mea. Gata, totul e-n regulă, spuse Toranaga liniștitor, cu fața încă aprinsă de mânie, apoi se întoarse către Naga, încercând să vorbească fără a-și arăta iritarea, de dragul șoimiței.

— Dacă i s-a întâmplat ceva din cauza ta astăzi, o să... o să...

Chiar atunci, unul dintre hăitași dădu un strigăt. De îndată Toranaga scoase capșonul șoimiței cu mâna dreaptă, o lăsă o clipă ca să-și vină în fire, apoi îi dădu drumul să zboare.

Era o șoimiță cu aripi lungi. Un șoim călător. O chema Tetsu-ko – Doamna de Oțel. Țâșni în înălțimi, rotindu-se la șase sute de picioare deasupra lui Toranaga, așteptând ca prada să-i fie zburătăcită, uitându-și neliniștile. Apoi, răsucindu-se în direcția vântului, văzu câinii asmuțiți și stolul de fazani împrăștiat, într-o sălbatică fluturare de bătăi de aripi. Își ochi prada, legănă ușor din aripi și se aruncă asupra ei, strângându-și aripile și plonjând nemiloasă, cu ghearele gata să sfâșie.

Veni năvalnic în jos, dar bătrânul fazan, de două ori cât ea, alunecă într-o parte și, speriat, o zbughi ca o săgeată către adăpostul unui pâlcc de copaci, două sute de pași mai departe. Tetsu-ko se redresă, își deschise aripile, năpustindu-se înainte după pradă. Se înalță și încă o dată deasupra fazanului, plonjă din nou, izbind sălbatic și din nou greși.

Înfierbântat, Toranaga îi striga încurajări, avertizând-o de pericolul din față. Naga era uitat.

Cu un sălbatic plesnet de aripi, fazanul țâșni spre adăpostul copacilor. Șoimița, din nou răsucindu-se în înalturi, plonjă, coborând ca o săgeată. Dar întârziase. Fazanul dispăruse. Fără să-i pese de propria-i siguranță, șoimița pătrunse printre frunze și ramuri, căutând înverșunată victima, apoi se redresă și străfulgeră iarăși în aer liber, ca să țâșnească din nou, în sus, deasupra vâlceleii, țipând înfuriată.

În acea clipă, un stol de potârniche fu zburătăcit și trecu aproape de pământ, căutând scăparea, săgetând încolo și înapoi, urmând cu dibăcie contururile terenului. Tetsu-ko își alese una, își strânse aripile și căzu ca o

piatră. De data aceasta nu mai greși. Trecu pe deasupra prăzii și, cu o lovitură sălbatică a ghearelor, rupse gâtul potârnicii. Pasărea se prăvăli la pământ într-un nor de pene. În loc să-și urmărească prada până la pământ, sau să o înșface și să coboare cu ea, șoimița se ridică în înalturile cerului, urcând din ce în ce mai sus.

Neliniștit, Toranaga apucă momeala, o mică pasăre moartă legată de o sfoară subțire, și începu să o rotească deasupra capului. Dar Tetsu-ko nu se lăsa ademenită înapoi. Acum era o pată mărunță pe cer și Toranaga era sigur că o pierduse, că hotărâse să-l părăsească, să se întoarcă înapoi în sălbăticie, să ucidă după voia ei și nu după a lui, să mănânce când vroia și nu când hotăra el și să zboare unde o ducea vântul sau propria dorință, totdeauna liberă și nesupusă.

Toranaga o privi fără tristețe, dar cu un ușor gust de singurătate. Era o creatură sălbatică, iar el, ca toți șoimarii, știa că era numai un stăpân de o clipă, legat de pământ. Urcase singur la cuibul ei din munții Hakone, și o luase de pui și o învățase, o alintase și îi dăduse prima ei pradă. Acum abia putea să o vadă rotindu-se acolo, plutind pe curenții de aer cald, atât de mândră și își dori arzător să poată și el pluti pe alizeu, departe de răutățile pământului.

Atunci, bătrânul fazan ieși fără teamă dintre copaci ca să caute de mâncare. Dar Tetsu-ko plonjă, străfulgerând din înalțuri, o mică și suierătoare armă a morții, cu ghearele gata pentru lovitura de grație. Fazanul muri pe loc, cu penele țâșnind sub lovitură. Ea se ținea strâns, rostogolindu-se odată cu el fără să-l lase, cu aripile bătând aerul ca să încetinească căderea până în ultima clipă. Apoi își strânse aripile și se așeză pe pradă. O ținu în gheare și începu să o ciugulească cu ciocul. Dar înainte de a putea lua o înghițitură, Toranaga sosi călare. Ea se opri nehotărâtă și îl privi, descălecând, cu ochii ei cafenii, neîndurători, înconjurați de pleoape galbene. Ascultă laudele lui incurajatoare adresate priceperii și curajului ei și apoi, pentru că era flămândă, iar omul îi dădea hrana și, de asemenea, pentru că era răbdător și nu făcea nici o mișcare bruscă și ingenunche domol, ea îi îngădui să se apropie.

Toranaga o lăuda blând. Scoase cuțitul de vânătoare și despică capul fazanului, ca să-i îngăduie lui Tetsu-ko să-i mănânce creierul. Și ea începu să se bucure de această trufanda, la dorința *lui*, pe pumnul lui, unde era obișnuită să se hrănească. Tot timpul Toranaga o lăudă, iar când ea termină de mâncat, o mângâie blând și o lăudă îndelung. Ea se legănă și-și sâsâi mulțumirea, bucuroasă să fie din nou în siguranță, înapoi pe pumnul unde putea să mănânce, pentru că, bineînțeles, de când fusese luată din cuib, pumnul era singurul loc unde i se îngăduise să se hrănească, și întotdeauna Toranaga însuși îi dăduse hrana. Începu să-și curețe penele, gata pentru a ucide din nou.

Pentru ca Tetsu-ko zburase atât de bine, Toranaga hotărî să o lase să se îndestuleze și să nu îi mai dea drumul să zboare astăzi. Îi dădu o pasăre mică, deja curățată de pene și deschisă pentru ea. Când ajunsese la jumătatea mesei, îi trase pe cap capișonul. Ea continuă să se hrănească mulțumită, cu capișonul pe cap. Când termină, începu să-și curețe penele din nou. El ridică fazanul, îl puse în tolbă și își chemă șoimarul care așteptase cu hăitașii.

Comentară vioiși măreția vânătorii și numărarea prada. Un iepure, o pereche de prepelițe și fazanul. Toranaga dădu drumul șoimarului și hăitașilor, trimițându-i înapoi în tabără cu toți șoimii. Străjile lui așteptau împotriva vântului. Acum își îndreptă atenția către Naga.

— Ei?

Naga ingenunche lângă calul său și se plecă.

— Ai deplină dreptate, Alteță, în ceea ce ai spus despre mine. Îmi cer iertare pentru că te-am supărat.

— Nu și pentru că mi-ai dat sfaturi proaste?

— Eu te rog să mă pui sub ascultarea cuiva care poate să mă învețe, așa încât să nu mai fac niciodată. N-am vrut niciodată să-ți dau sfaturi proaste. Niciodată.

— Bine. O să petreci o parte din fiecare zi vorbind cu Anjin-san, învățând ce știe el. Poate să fie unul dintre dascălii tăi.

— El?

— Da. Asta o să te mai învețe cu disciplina. Și dacă poți să-ți faci bolovanul ăla pe care îl ai între urechi să asculte, o să înveți cu siguranță lucruri prețioase pentru tine. S-ar putea chiar să înveți ceva de valoare pentru mine.

Naga privea posomorât în pământ.

— Vreau să înveți tot ceea ce știe el despre puști, tunuri și război. Ai să devii expertul meu. Da. Și vreau să fii, într-adevăr, foarte priceput.

Naga nu spuse nimic.

— Și vreau să devii prietenul lui.

— Cum pot să fac asta, Alteță?

— De ce nu te gândești tu la o cale? De ce nu-ți folosești capul?

— O să încerc.

— Vreau să faci mai mult decât atât. Ți se poruncește să reușești. Folosește ceva din "mila creștină". Ar fi trebuit să afli îndeajuns ca să o faci, *neh*?

Naga izbucni:

— Asta e cu neputință de învățat! Oricât aș încerca. Ți-aș adevărul. Toate cele spuse de Tsukku-san nu sunt decât dogmă și prostii care l-ar face pe orice om să verse. Creștinismul este pentru țărani, nu samurai. "Nu ucide", "nu avea mai mult decât o singură femeie" și cincizeci de alte aiureli. Ți-am dat ascultare atunci și am s-o fac și acum, așa cum mă supun întotdeauna. De ce nu mă lași să fac doar lucrurile pe care pot să le fac, Alteță? O să devin creștin, dacă e ceea ce dorești, dar nu pot să cred în așa ceva. Totul nu e decât gunoi. Îmi cer iertare pentru cele spuse. O să devin prietenul lui Anjin-san. Așa voi face.

— Bine. Și adu-ți aminte că prețuiește de douăzeci de mii de ori greutatea lui în mătase brută și are mai multe cunoștințe decât ai să capeti tu în douăzeci de vieți.

Naga se stăpâni și încuviință din cap, ascultător.

— Bine. Ai să conduci două din batalioane, Omi-san două și unul va fi ținut în rezervă sub Buntaro.

— Și celelalte patru, Alteță?

— N-avem destule arme pentru ei. Asta a fost un șiretlic ca să-i abatem atenția lui Yabu, spuse Toranaga, aruncându-i o nadă fiului său.

— Alteță?

— Asta a fost doar un motiv ca să mai aducem alți o mie de oameni aici.

— N-o să ajungă mâine?

— Cu două mii de oameni pot să țin Anjiro și pot să scap dacă va fi nevoie, *neh*?

— Dar Yabu-san poate, totuși...

Naga își înghiți cuvintele știind că, încă o dată, era sigur că greșea.

"De ce sunt atât de prost", se întrebă amărât.

— De ce nu pot să văd lucrurile așa cum le vezi tu? Sau ca Sudara-san. Vreau să fiu de folos, să te ajut. Nu vreau să te necăjesc tot timpul.

— Atunci învață să ai răbdare, fiul meu. Și domolește-ți firea. Va veni în curând și vremea ta.

— Alteță?

Toranaga obosi dintr-o dată să mai aibă răbdare. Privi în sus, la cer.

— Cred că am să dorm puțin.

Imediat Naga scoase șaua și pătura calului și le așeză pe pământ:

patul samuraiului. Toranaga îi mulțumi și îl privi cum așeza străjile. Când fu sigur că totul era în ordine și siguranță, se întinse pe jos și închise ochii.

Dar nu vroia să doarmă. Doar să gândească. Știa că era un semn foarte rău faptul că-și pierduse cumpătul. Ești norocos că a fost doar în fața lui Naga, care nu știe prea multe, își spuse. Dacă s-ar fi întâmplat cu Omi sau Yabu, atunci ei ar fi înțeles de îndată că ești nebun de îngrijorare. Și o astfel de înțelegere ar putea ușor să-i ducă la trădare. De data asta ai fost norocos. Tetsu-ko a pus totul în ordine. Dar, dacă nu era ea, alții ar fi putut să-ți vadă mânia și asta ar fi fost curată nebulie.

Ce zbor frumos! Învață de la ea. Naga trebuie să fie tratat ca un șoim. Nu țipă el și se agită ca cei mai buni dintre ei? Singura problemă a lui Naga este că e asmuțit asupra vânatului nepotrivit. Vânatul lui este lupta și moartea neașteptată. Și o să le aibă din belșug, în curând.

Îngrijorarea începu din nou să-l cuprindă pe Toranaga. Ce se întâmplă la Osaka? I-am judecat greșit pe *daimyo*? Care vor accepta și care vor respinge invitațiile? Ce n-am auzit? Sunt oare trădat? Atât de multe pericole în jurul meu. Ce fac cu Anjin-san? Și el este un șoim. Dar încă nu este îmblânzit să stea pe pumn, așa cum cred Yabu sau Mariko. Care e prada lui? Prada lui este Corabia Neagră și Rodrigues-anjin. Și acel mărunț, urât și arogant căpitan general, care nu mai are ce căuta pe lumea asta. Și toți preoții cu sutane negre și toți preoții păroși și împuțiți, toți portughezii și toți spaniolii și turcii, care-or fi aștia, și islamicii, cine-or fi ei, fără să-i uităm pe Omi și Yabu și Buntaro și Ishido și cu mine.

Toranaga se întoarse ca să se așeze mai confortabil și zâmbi doar pentru el. Dar Anjin-san nu este un șoim cu aripi lungi, un șoim pe care să-l momești, pe care să-l lași să zboare deasupra ta ca să-l asmuți spre o anume pradă. E mai degrabă ca un șoim cu aripi scurte. Un șoim care stă pe pumn, căruia îi dai drumul direct de pe pumn să ucidă orice mișcă, care o să atace potârnică sau iepuri de trei ori mai mari decât el, șoareci, pisici, câini, cocoși sălbatici, ciori, pe care îi doboară printr-o neașteptat de bruscă navală, neînchipt de iute, ucigându-i cu o singură lovitură a ghearelor. Șoimul care urăște capșonul și nu-l va primi, care stă doar pe încheietura ta, mândru, periculos, plin de el, nemilos, cu ochii galbeni, un prieten minunat și greu de stăpânit dacă e în toane proaste.

Da, Anjin-san este un șoim cu aripi scurte. Asupra cui să-l îndrept? Omi? Nu încă.

Yabu? Nu."

Buntaro?

De ce s-a dus oare Anjin-san după Buntaro cu pistoalele? Din cauza lui Mariko, desigur. Dar oare au împărțit perna? Ar fi avut destule prilejuri. Cred că da. "Cu prisosință", spusesese ea în acea primă zi. Bine. Nu era nimic rău în împărțitul pernei – Buntaro era crezut mort – cu condiția să fie de-a pururi un secret. Dar Anjin-san fusese un prost că riscase atât de mult pentru femeia altui bărbat. Nu sunt întotdeauna o mie altele libere, la fel de drăguțe, la fel de scunde sau înalte, sau plinuțe, sau de rang, sau oricum ai dori, fără primejdia de a aparține altcuiva? S-a purtat ca un barbar prost, gelos. Îți amintești de Rodrigues-anjin? Cum s-a bătut în duel și a ucis alt barbar, după obiceiul lor, ca să ia pe fiica unui negustor mărunț, cu care apoi s-a însurat în Nagasaki? N-a lăsat Taiko acest omor nepedepsit, împotriva sfatului meu, pentru că era doar vorba de moartea unui barbar și nu de unul de-al nostru? E o prostie să ai două legi – una pentru noi și una pentru ei. Trebuie să fie numai una singură. Trebuie să fie doar o singură lege.

Nu, n-am să-l asmut pe Anjin-san asupra lui Buntaro. Am nevoie de nebunul ăla. Dar chiar dacă aștia doi au împărțit perna, sper ca gândul să nu i se ivească niciodată lui Buntaro. Atunci aș fi nevoit să-l ucid de îndată, pentru că nici o forță de pe pământ nu l-ar putea opri să-l omoare pe Anjin-san și pe Mariko-san, iar eu am nevoie de ei acum mai mult decât de

Buntaro. Ar trebui să scap de Buntaro acum?

În clipa în care Buntaro se trezise din beție, Toranaga trimisese după el.

— Cum îndrăznești să-ți pui interesele tale înaintea a lor mele? Cât timp n-o să fie Mariko-san în stare să tălmăcească?

— Doctorul a spus câteva zile, Altețã. Cer iertare pentru tot necazul.

— Am spus foarte clar că am nevoie de serviciile ei pentru încă douăzeci de zile. Nu-ți amintești?

— Da, îmi pare rău.

— Dacă te-a nemulțumit, câteva la spate ar fi fost mai mult decât de ajuns. Toate femeile au nevoie de așa ceva din timp în timp, dar mai mult e o mojie. În egoismul tău ai stânjenit instrucția și te-ai purtat ca un dobitoc de țăran. Fără ea nu pot să-i vorbesc lui Anjin-san.

— Da, știu, Altețã. Îmi pare rău. Este prima dată când am lovit-o. Doar că, câte odată mă scoate din minți. Atât de mult că nu-mi dau seama ce fac.

— De ce nu divorțezi atunci? Sau trimite-o departe. Sau ucide-o. Sau poruncește-i să-și taie gâtul când nu-mi va mai fi de folos.

— Nu pot, nu pot, stăpâne, spusese Buntaro. Ea e... Mi-am dorit-o din prima clipă când am văzut-o. Când ne-am căsătorit, la început, a fost tot ce-și putea dori un bărbat. Am primit-o ca pe un dar ceresc. Îți amintești cum fiecare *daimyo* din regat o voia.

— Apoi?

— Apoi am trimis-o departe, ca s-o apăr, după asasinatul murdar, prefăcându-mă că sunt scârbit de ea, pentru siguranța ei, și apoi, când Taiko mi-a spus să o aduc înapoi, după ani, ea m-a înfierbântat și mai mult. Adevărul e că aștept din partea ei recunoștință. Și am luat-o ca un bărbat. Și nu mi-a păsat de lucrurile mărunte pe care le dorește o femeie, ca poeme și flori. Dar ea s-a schimbat. Era la fel de credincioasă ca întotdeauna, dar rece ca gheața, întotdeauna cerând moartea, rugându-mă să o omor. Buntaro devenise agitat. Nu pot s-o omor sau să-i îngădui să se omoare. A întinat onoarea fiului meu și mă face pe mine să urăsc celelalte femei, dar nu pot să mă despart de ea. Am încercat să fiu bun, dar întotdeauna gheața este acolo și mă scoate din minți. Când m-am întors din Coreea și am auzit că s-a convertit la religia creștină, am făcut haz, pentru că ce importanță are o religie prostească? Aveam de gând să glumesc, s-o tachinez pe seama asta, dar, înainte să înțeleg ce se întâmplă, eram cu pumnalul la gâtul ei și juram că am să i-l tai dacă n-o să renunțe. Bineînțeles că n-a renunțat. Ce samurai ar face-o sub o astfel de amenințare, *neh*? S-a uitat doar în sus la mine, cu ochii aceia ai ei și mi-a spus să continui. "Te rog, taie, stăpâne", spusese. "Uite, lasă-mă să-mi dau capul pe spate, să-ți fie mai ușor. Mă rog Domnului pentru o moarte iute", spusese. N-am înfipt pumnalul în ea, Altețã. Am avut-o. Dar am tăiat părul și urechile unora dintre doamnele ei care o încurajaseră să devină creștină și le-am alungat din castel. Și am făcut la fel și cu doica ei, căreia i-am tăiat și nasul, răutatea aia de cotoroanță bătrână. Și apoi Mariko a spus, pentru că i-am pedepsit doamnele, data viitoare când am să vin în patul ei nechemat, o să-și facă *seppuku*, în orice fel va putea, de îndată, în ciuda datoriei ei către tine, în ciuda datoriei ei către familie, chiar și în ciuda poruncilor Dumnezeului ei creștin. Lacrimi de furie îi curgeau pe obraji, neostoite. Nu pot s-o omor, oricât de mult aș vrea. Nu pot s-o omor pe fiica lui Akechi Jinsai, oricât de mult ar merita-o.

Toranaga îl lăsase pe Buntaro să spumege până ce se istovise, apoi îi spusese să plece, poruncindu-i să stea departe de Mariko până când avea să hotărască ce e de făcut. Își trimesese propriul doctor să o examineze. Raportul fusese favorabil. Vânătași, dar nu vătămări interne.

Pentru propria lui siguranță, pentru că se aștepta la trădare și nisipul din clepsidra timpului se scurgea, Toranaga hotărâse să mărească

strânsoarea asupra tuturor. Îi poruncise lui Mariko să treacă în casa lui Omi cu instrucțiuni să se odihnească, să stea între pereții casei și întrutotul în afara drumurilor lui Anjin-san. Apoi îl chemase pe Anjin-san, iar când devenise limpede că ei s-ar fi putut cu greu înțelege, se prefăcuse nemulțumit și îi poruncise brutal să plece. Întreaga instrucție fusese înțehită. Ofițerii erau trimiși în marș forțat. Lui Naga i se poruncise să-l ia cu el pe Anjin-san și să mărșăluiască până la istovire. Dar Naga nu reușise să-l istovească.

Așa că încercase el însuși. Condusesse un batalion timp de unsprezece ore peste dealuri. Anjin-san ținuse pasul, nu în primele rânduri dar, oricum, îl ținuse. Înapoi la Anjiro, Anjin-san spusese în bolboroseala lui aproape de neînțeles, abia ținându-se pe picioare:

— Toranaga-sama. Eu merge pot. Eu puști instrucție pot. Îmi pare foarte rău, nu posibil doi la fel timp, *neh?*

Toranaga zâmbea acum, întins sub umbrar, așteptând să înceapă ploaia, încălzit de jocul de a-l face pe Blackthorne să-i stea pe pumn ca un șoim. Da, e un șoim cu aripi scurte, desigur. Mariko e la fel de tare, la fel de inteligentă, dar mai sclipitoare. Și are o neîndurare pe care el nu o s-o aibă niciodată. E ca un șoim călător, ca Tetsu-ko. Cel mai bun. De ce este femela șoimului întotdeauna mai mare și mai iute și mai puternică decât masculul? Întotdeauna mai bună decât masculul.

Sunt toți niște șoimi. Ea, Buntaro, Yabu, Omi, Fujiko, Ochiba, Naga și toți fiii mei și fiicele și femeile și vasalii și toți dușmanii mei. Toți șoimi sau pradă pentru șoimi.

Trebuie să-l fac pe Naga să salte sus, deasupra prăzii și să plonjeze. Cine ar trebui să fie: Omi sau Yabu?

Ce spusese Naga despre Yabu era adevărat.

— Așa, Yabu-san, ce-ai hotărât, îl întrebuse a doua zi.

— Nu plec la Osaka înaintea ta, Alteță. Am poruncit mobilizarea în întreg Izu.

— Ishido o să te acuze de trădare.

— Te va acuza pe tine, Alteță. Și dacă o să cadă Kwanto, cade și Izu. Am făcut un târg solemn cu tine. Sunt de partea ta. Kasigi își onorează înțelegerile.

— Sunt la fel de onorat ca să te am ca aliat, mințise, bucuros că Yabu făcuse încă o dată ceea ce hotărâse el.

În ziua următoare, Yabu adunase o gardă de onoare, îl invitase s-o treacă în revistă și apoi, în fața tuturor oamenilor săi, îngenunchease oficial și i se închinase ca vasal.

— Mă recunoști ca stăpânul tău, după lege? întrebuse Toranaga.

— Da. Și împreună cu mine toți bărbații din Izu. Și, stăpâne, te rog primește acest dar ca o dovadă de datorie filială. Încă în genunchi, Yabu îi oferise sabia sa Murasama. Este sabia care ți-a ucis bunicul.

— Asta nu se poate!

Yabu îi spusese de istoria sabiei, cum ajunsese la el peste ani și cum, doar de curând, aflase adevărata ei identitate. Îl chemase pe Suwo. Bătrânul spusese despre lucrurile la care fusese de față pe când era doar im băiețandru.

— E adevărat, stăpâne, spusese Suwo mândru. Nici un om nu a văzut pe tatăl lui Obata rupând sabia sau aruncând-o în mare. Și jur pe speranța mea de a mă renaște samurai că i-am slujit bunicului vostru, seniorul Chikitada, l-am servit cu credință, până în ziua în care a murit. Eram acolo. Jur.

Toranaga primise sabia. Părea că vibrează răutăcios în mâna lui. Întotdeauna își bătuse joc de legenda că anumite săbii au o pornire a lor proprie de a ucide, că unele săbii țâșnesc din teacă, setoase de sânge, dar acum credea.

Se înfioră, amintindu-și acea zi. De ce ne urăsc săbiile Murasama?

Una mi-a ucis bunicul, cealaltă aproape mi-a tăiat brațul când aveam șase ani, un accident inexplicabil. Nu era nimeni pe aproape și totuși brațul meu, cu care mânuiesc sabia, a fost despicat și aproape să mor de cât sânge am pierdut. A treia a retezat capul primului meu fiu.

— Alteță, spusese Yabu, o sabie atât de nefastă n-ar trebui îngăduită în această lume, *neh?* Lasă-mă să o duc în largul mării și să o scufund, astfel încât această sabie, cel puțin aceasta, să nu mai poată vreodată să fie o amenințare pentru tine sau urmașii tăi.

— Da, da, mormăise el, mulțumit că fusese ideea lui Yabu. Fă-o acum. Și doar când sabia pierise în adâncuri, sub privirile proprii săi oameni, începuse inima să-i bată normal. Îi mulțumise lui Yabu, poruncise ca taxele să fie așezate la șaizeci de părți pentru țărani și patruzeci pentru stăpâni și îi dăduse Izu ca feudă. Așa că totul rămăsese ca înainte, doar că acum toată puterea în Izu îi aparținea lui Toranaga, dacă ar fi dorit să o ia înapoi.

Toranaga se întoarse pe o parte ca să-și domolească durerea din brațul drept și se așează din nou mai confortabil, bucurându-se de apropierea pământului, primind putere de la el, ca întotdeauna.

Sabia s-a dus fără întoarcere. Bine, dar amintește-ți ce ți-a spus bătrâna prezicătoare chineză, gândi, că ai să mori de sabie. Dar de a cui sabie? Și va fi de mâna mea sau a altuia?

O să aflu când va fi să aflu, își spusese fără teamă.

Acum dormi. *Karma e karma*. Amintește-ți în liniște că Absolutul, Tao, este în tine, că nici un preot, sau cult, sau dogmă, sau carte, sau zicere, sau învățătură, sau dascăl, nu stă între Tine și El. Află că Binele și Răul nu au importanță, Eu și Tu nu are importanță, Înăuntru sau Afară nu au importanță, ca și Viața și Moartea. Pătrunde în Sferă, unde nu este teamă de moarte sau speranță în viața de apoi, unde ești eliberat de necazurile vieții sau de nevoia de salvarea sufletului. Ești tu însuși Tao. Fii tu însuși, acum, o piatră de care se izbesc zadarnic valurile vieții.

Un strigăt slab îl trezi din meditație și îl ridică în picioare. Naga arăta înfierbântat cu degetul către apus. Toți ochii se îndreptară într-acolo. Porumbelul călător zbura în linie dreaptă către Anjiro, dinspre vest. Se așează pe un pom îndepărtat, să se odihnească o clipă, apoi își luă din nou zborul, odată cu ploaia care începuse să cadă.

Departee, către apus, în urma lui, era Osaka.
